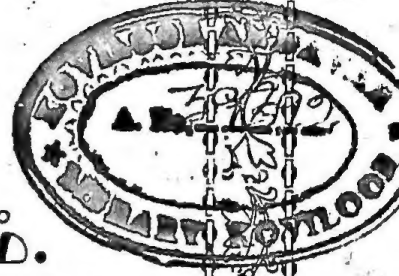

173

ஸ்ரீ
ஓம் பண்டரீகவரதாய நம:
சத் துவகுண பிரசித்தர்களின்
சரி த் திர ங் க ளா சி ய
ஸ்ரீ மகா பக்தவிஜயம்.
(மு த ற் பாகம்.)

ACCENT

39392

சித்தூர் அருளவாக்கு
வேங்கடதாலார் அவர்களால்
மகாராஷ்டிர பாஷையிலிருந்த
ஜெயதேவர், கபீர், துளசி. நாமதேவர். ஞானேசுவரர்
முதலாகிய ஐந்து தாஸர்களின் சரித்திரங்களோடு
சாத்தப்பாக்கம்
கிருஷ்ணசாமி முதலியார் அவர்களியற்றிய
குசேலர் சரித்திரமும் அடங்கி இருக்கின்றன.

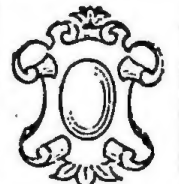
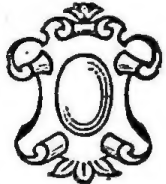

இப்புத்தகம் கிடைக்கும் இடம்:—
இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்,
புக்ஷாப், "ஸ்ரீகோபால் மஹால்",
வடக்குச்சித்திரை வீதி, மதுரை.

இதன் விலை]

1929.

[ரூபாய் 3.

ஸ்ரீ மகா பக்தவிஜய சரித்திரக்குறிப்பின் அட்டவணை.

சரித்திரக் குறிப்பு.	பக்கம்.	சரித்திரக் குறிப்பு.	பக்கம்.
பாபிரம்	9	துளசிதாசர் வைராக்கியம்	179
தூற்பெருமை	12	துளசிதாசர் பூதநரிசனம்	185
பண்டரிபுரத்தின் வரலாறு	16	துளசிதாசருக்கு அனுமார் தரிசனந்தரல்	188
புண்டரீகபக்தன் வரலாறு	18	துளசிதாசருக்கு ஸ்ரீராமர் தரிசனமாகுதல்	194
தூல் வரலாறு	23	துளசிதாசர் ஞானோபதேசம் பெறல்	202
ஜெயதேவ கவாயிகள்.		துளசிதாசர் மடத்திற்குப் பகவான் காவலா யிருந்தது	205
ஜெயதேவர் உற்பத்தி	30	துளசிதாசரைச் சோதித்தல்	209
ஜெயதேவர் விசக்தி	33	பகவான் துளசிதாச னுருவமாய் வந்து பிரேத மான பிராமணனை எழுப்பல்	215
ஜெயதேவ் கைகால்கள் வெட்டுண்டல்	37	துளசிதாசர் அக்பர் பாதுஷாவைப் பங்கஞ்செய் தது	218
ஜெயதேவ் நாட்டையடைந்தது	42	துளசிதாசர் அக்பர் பாதுஷாவுக்கு அனுக்கிர கஞ் செய்தது	223
பத்மாவதி தரிசித்தது	44		
கள்வர் பாதாளத்திலமிழ்ந்தது	50		
ஜெயதேவர் கள்ளரைக்காத்தது	55		
பத்மாவதி மரித்தது	59		
பகவான் பிராமணரூபமாய்வந்து சுயரூபத்தைக் காட்டினது	69	நாமதேவர்.	
ஜெயதேவர்பாடிய பாகவதத்தைப்பகவான் பிரா மண ரூபமாய்வந்து வாசித்துச் சுயரூபத் தைக் காட்டினது	70	நாமதேவருக்கு பகவான் அன்னமுட்டல்	235
ஜெயதேவர்செய்தமுப்பது அஷ்டங்களை கங்கை யில் விடுத்துப் பரீக்ஷித்தல்	75	நாமதேவருக்குப் பகவான் விவாகஞ்செய்தது	240
பிரமோபதேசம்	78	நாமதேவருக்குப் பகவான் லக்ஷ்வராகனளித் தது	242
கபீர் தாசர்.		பகவான் கூலியாளனுய்வந்து பணிசெய்தது	246
கபீர் உற்பத்தி	86	நாமதேவர் தனயனுக்கு மயிர்வாங்கிக் காதுகுத் தும்போது பகவான் வரிசை கொண்டு வரல்	250
கபீர் என்னத்துச்செய்கிறதை மறுத்தது	91		
பிராமணரூபமாய்வந்த பகவானுக்கு கபீர் வஸ் திரதானஞ்செய்தது	93	ஞானேசுவரர்.	
கபிருக்குப் பகவான் பக்கிரிரூபமாய்வந்து நிஜநரி சனம் கொடுத்தது	100	ஞானேசுவரர் தந்தை விடோபா யாத்திரை சன்னியாசி விடோபா	255
கபீர் ராமானந்தஸ்வாமிகளின் பணியிடைக்காரர் களா ஸடிபட்டது	109	விடோபா ஞானோபதேசம் பெறல்	263
கபீர் ராமானந்தஸ்வாமிகளின் ஆசீர்வாதம்பெற் றது	115	விடோபா கிரகதாசீர்மம்	267
கபீர் ராமானந்த ஸ்வாமிகளிடம் உபதேசம் பெற்றது	117	திரிமூர்த்திகளும் ஆதிசத்தியும் உற்பத்தி	271
கபீர் துலுக்கமதத்தைக் கண்டித்தது	120	விடோபா சுஞ்சலத்துக்காற்றாமல் பரப்பிரமத் தைத் துதித்தல்	277
கபீர் கோரக்கரை வென்றது	125	ஞானேசுவரர் அந்தணரை அவமானஞ் செய்து ஐஸ்வரியம் பெறல்	281
கபீர் விவாகம்	134	ஞானேசுவரர் தன் தந்தையை நாட்டில் அழை த்து வந்தது	287
கபீர் பகவின்கன்றை கொல்லாமல் மறுத்தது	139	ஞானேசுவரர் எறுமைக்கடாவினால் வேதத்தை விரித்துரைத்தது	292
கபீர் தன் மனைவியை வர்த்தகனுக்களித்தது	147		
கபீர் குமாராகிய கமால் யாத்திரைசெய்தது	153	குசேலமா முனிவர்.	
துளசிதாசர்		ஸ்ரீ சுகப்பிரம்மரிஷி வாக்கியம்	304
துளசிதாசர் உற்பத்தி	164	குசேலர் துவாசகா புரியைக்கண்டு தன்னகர்ப் புரம் அடைந்தது	315
பகவான் துளசிதாசனைக் காமத்தில் அழுத்தி யது	167	ஸ்ரீ குசேலமுனிவர் ஸ்ரீ ராதாருக்மணி சமேதரா யிருக்கப்பட்ட மணிவண்ணனைக் காணு தல்	321
துளசிதாசர் ஸ்திரீவாஞ்சனை	174	குசேலர் செல்வதுகர்ந்து பாம்பதமடைதல்	327

ஸ்ரீ மகா பக்தவிஜய சரித்திரக்குறிப்பின் அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ
ஓம் பரப்பிரம்ணே நமः

ஸ்ரீ மகா பக்தவிஜய விளம்பரம்.

இதனால் சகலருக்குந் தெரிவிப்பது யாதெனின், ஓம் சச்சிதானந்த நித்ய நிர்மலக் கடவுளாகிய பரப்பிரமம் தன் மாயாவிலாசத்தால் மூவுருவாகி சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹார கிருத்தியஞ்செய்யும் இப்புவுலகின் கிரேதா திரேதா துவாபர யுகங்களில் நடந்தவண்ணமே இக்கலியுகத்திலும் சகுணதியானமும் பிரம்மஞானமும் கிரகஸ்த சன்யாச வர்ணா சிரம தர்மங்களும் நடக்கும்பொருட்டு மூவரும் முனிவரும் அவதாரஞ்செய்து மாந்தர்களின் பக்குவா பக்குவப்படி போதிக்க வேண்டியதாகும் என்று பவுஷிய புராணத்திலுரைத்தபடியே இக்கலியுகத்தில் அவதாரஞ்செய்த பக்தமுக்தரணேகருள் 700-பேர்களின் சரித்திரங்களடங்கிய நாபாலி சித்தர் செய்த இந்துஸ்தானிப் பாஷையிலுள்ள பக்திசாரத்தையும், உத்தவ சித்தர் செய்த பக்தமாலாவையும் இதனாதாரத்தால் மைபதிபாவாஜி பென்பவர் சில சரித்திரங்களைச் சங்கிரகமாக மாராஷ்டகத்தில் செய்த பக்தவிஜயம் சந்த விஜயத்தையும் இன்னம் இச்சரித்திரங்களைச் சார்ந்த சில நூல்களையும், வடதேசத்தில் 16-வருஷங்களாயிருந்து சக்தியானுசாரமட்டும் ஆராய்ந்து சங்கைகளைப் பல பெரியோர்களைக் கேட்டறிந்து இலக்கிய விலக்கணஞ் சற்றுந் தெரியாதவனாயிருந்தும் பக்தர் திருவிளையாடலென்னும் சரித்திரங்கள் உளத்தில் நிறைந்து இடமபோதாது பொங்கி இதைப்பார்க்கும் புண்யவான்களின் கண்களின் வழியாகவும் கேட்போர் செவியின் வழியாகவும், நிறைந்து தன் ஆற்றலடங்கவும் அவர்களாசீர்வாதப் பலனை அடிபேற்குத் தருவிக்கவும், சகலரும் எளிதிலுணர வசனரூபமாய் வெளிப்பட்டு அதின் முகப்பிலுள்ள ஐவர் திருவிளையாடல்களை முன்னிட்டேப் பல தேசங்களிற் பரவப் பகற்கண்ணாணசூரியனும் இராக்கண்ணாண சந்திரனும் உள்ளமட்டும் மேற்படி பக்த விஜயத்தில் ஸ்ரீ வியாசாவதாரமான ஜீவகாருண்ய விரதமுடையோர்க்கே மோகஷமுண்டெனத் தன் சரித்திரத்தாற் காட்டிய ஸ்ரீ ஜெயதேவர் ஸ்ரீ சகாவதாரமான தவத்திலும் தர்மமே பரமபத மடைவதற்கேதுவான மார்க்கமெனத் தன் சரித்திரத்தாற் புலப்படுத்திய ஸ்ரீ கபீர்தாஸர் ஸ்ரீ வால்மீகாவதாரமான நிஷ்காமமே பேரீன்பமடையும் சூட்சும மார்க்கமெனத் தன் சரித்திரத்தால் வெளிப்படுத்திய ஸ்ரீ துளசிதாஸர் ஸ்ரீ உத்தவதாரமான பகவத் பக்தியே பரந்தாமனது பதாம்புஜங்களின் தரிசனத்துக் கேதுவாகிய முக்திய நெறியெனத் தன் சரித்திரத்தால் விளக்கிய ஸ்ரீ நாமதேவர் ஸ்ரீ விஷ்ணுவாவதாரமான இல்லறத்திலிருந்து தேர்ந்த பிரம்மஞானியே பிரமானந்தவாரிக் குரியவெனெனத் தன் சரித்திரத்தாற் நெறிவித்த ஸ்ரீக்ஞானேஸ்வரர் ஆகிய இவ்வைவரின் சரித்திரங்கள் கங்காஸ்நானஞ் செய்யவந்த சதூர்வேத சித்தாந்த சபைத்தலைவராகிய ம-மா-மா-ஸ்ரீ சைதாபுரம் சோதிட வல்ல சிற்றம்பல முதலியார், ம-மா-மா-ஸ்ரீ ஆறைமாநகரம் முத்தமிழ்க்கவி திருவேங்கடம் பிள்ளை, பரிட்சைக்குட்பட்டுப் புரகை அஷ்டாவதானம் ம-மா-மா-ஸ்ரீ சபாபதி முதலியார் முதலான கவிவாணரின் சாற்றுகவினைப்பெற்ற புத்தகத்தைக் கொண்டும், பழைய பிரதிகளைக்கொண்டும் இப்போது அச்சட்டு விற்பனை செய்கிற ஆறுதாஸர் சரித்திரமென்னும் பக்த விஜயத்தை இதுகாறும் சென்னையில் அநேக அச்சுக்கூடத்தலைவர்கள் அச்சுப்போட் -துயாவருக்குந் தெரிந்த விஷயமே. இப்புத்தகமும் அதுபோலெண்ணவேண்டாம். கரும்பு ருசிக்குமென்று நாம் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அதனைத் தின்றுளார்க்கு அதன் இனிமை தெரிந்துள்ளதே போல பல்லாயிரம் பிழைகளோடு பதிப்பிக்கும் குஜிலிக்கடை பதிப்புப் போலல்லாது உலகோபகாரமாக பிழையின்றி ஐதீகப்படி முக்தியடைந்த தாசர்கள் திருவுருவப்படங்க ளமைத்து அச்சிட்டிருக்கின்றோம். இதனை வைணவரேயன்றி என்னையோரும் முயன்று வாங்கி வாசித்துப் பலனடைவார்களென்றே விலை சுருக்கினோம். விஷ்ணுவனுடையவும், பக்தர் முக்தர்களுடையவும் அற்புத மகிமைகளை அறிந்துபய விருப்புடையோர் இப்பக்த விஜயத்தினை விரும்பாதிரார், விரைவில் முந்திக் கொள்ளுங்கள். சில பிரதிகளையே பதித்துள்ளோம். வாங்குவோருக்கு இதுவே தருணம்.

கடவுள் துணை.

ஸ்ரீ மகாபக்தவிஜய சிறப்புப்பாயிரம்.

இஃது, உபாத்தியாயர் மா-மா-ஸ்ரீ தஞ்சாவூர்
இலட்சுமணசுவாமி மு+லியாரவர்கள் பாடிய
நேரிசை ஆசிரியப்பா.

மணிமலர் பொருநில மகளடை யழகுற-அணியென வடித்தபா லாழியி னெடுமால்
உந்தியங் கமலத் தொளிதரு பொருட்டில்-வந்த நான்முதன் வாக்கினி லிருந்த
நாமக ணயின்ற நான்மறைக் கடலைத்-தோமறக் கடந்த சுயம்பிர காசன்
வருந்தவ ருள்ளத் தெழுந்த செழுஞ்சுடர்-தெரிந்துரை செய்ய வொணாதசின் தாமணி
அந்தமு நடுவு மாதியி லாதாய்-முந்த மலிந்த மோன வடிவாய்ச்
சிற்குணத் தவர்தஞ் சிந்ததையு ணிறைந்த-நற்குண வாரி நானில மொருங்கு
பரவிய தனைய பார்தண்மேற் கிடந்த-தரைமிசை புருக்கொடு சாந்த தயாரிதி
குறைவினா வன்ப ருளங்குடி கொண்ட நறைவிநிற் தொழுகு நான்மல ரனைய
தேசிகன் பரந்த ஜெகத்குரு வாகி-மாசிலா னென்னு மாதவத் துயர்ந்த
சங்கரா சாரியின் ருளனு தினமு மங்கள கரமுடன் வாழ்த்து மடியரில்
மாதமும் மாரி வரையறப் பெய்து-தாதவிழ் சோலைசேர் தாமரைப் பொய்கையும்
சங்கின மீன்ற தாளத்தை யுற்றே-அங்கிருந் தன்ன மடைபல கிடப்பச்
செந்நெல் மலிந்த செழுவய லுடனே-கன்னன் முதிர்ந்த கழனிபு மாறப்
புயல்புறம் போசாப் பொழிலு மாமதிலும்-நயமுறு பால்பொரு னண்ணிய கடையும்
பன்மணி யிடைபிடை பதித்த கோபுறமுநற்-சொன்மலி புலவர் சூழ்மா ளிகையும்
கயல்வழி யார்கழங் காசொ லைகளும்-மயலறு தவத்தினர் வாழுமண் டபமும்
நீர்வள மிகுந்த நிலமங்கை நெற்றி-சீர்பெற வணிந்த திலகமென் றுலகஞ்
செப்புதற் கரிய சேர்நா டதனில்-ஒப்பிலாச் சிற்றா ருரியநன் னூரான்
நிகரிலா சித்த லிங்கமென் றவரும்-புகறிரு நாமன் புண்ணிய வசத்தால்
மரபினி லுதித்து மண்ணுளோர் களிக்கப்-பரிவுறு கலைபல பண்புட னுபந்து
மலரயன் வகுத்த மன்பதைத் தொகுதியுள்-அலகிலா மக்கட் பிறப்பரி தென்னாய்ந்
துருகுசின் தையன யுப்புமா றோர்ந்து-பெரும்பய னடைதலே பிறத்தற் கரிதென
முற்பவ மொழித்த வற்புதாத் துவிந்-தற்பலை கடந்த விற்பனே விவேக
சற்சன சாது சங்கத் தமர்ந்து-தற்சன குழாங்களைத் துறந்தவ னாகிப்
பூமலி வனமும் புனிதர்க ளினமும்-மாவளர் குயிலும் மன்னுபூ மயிலும்
பூவை கிள்ளி பொருந்திய வன்றில்-பாவைய ராடப் பாவலர் கூடக்
கீத வோதையும் கிளர்ந்தெழு நாத-வேத வோதையு மிகவொலி தரவே
ராயவே லூரி னலம்பெற ஹிருந்து-தூயனைம் புலனைத் துகளறக் களைந்து
தத்துவ மகன்ற சாத்விக காரண-சுத்த நிர்மல சொரூப சாக்ஷாத்
பூரண வகளங் கனிர்நாம வரூப-வெண்குணன வதரித்த கொள்கை போன்றுற்ற
மாரிமுத் தாசான் மலரடி வணங்கிச்-சூருயி ருருந்தி சுரர்க்கருள் சுரந்து
தென்னித் தெளிந்த தெய்வ சுகாமணி-வள்ளி மணவனை வழிபடு கடவுளாய்த்
துணைப்பத முடிமிசை சுடருறச் சூட்டிக்-கணப்பொழு தகலாக் கருத்துட்கொண்டு
இந்துஸ் தானெழின் மராஷ்டாந் தெய்திய-சுந்தர முயர்திரு னுளசிதாஸ் நாம்தேவ்
ஜெயதேவ முதலாச் சிறந்தவர் சரிதை-மகிதலத் தமர்ந்த வாரண வீத்தை
சொற்பொரு ளிசைத்த சுலவநலந் தோன்றப்-பொற்பமை யாவு நிறைநிறை பொருந்த
வரையிலாத் தென்கலை மண்டத் தூன்றிக்-கரையிலா னந்தக் கடனீர் பெய்து
நன்குணர்ந் தவரெலா ஞான மலரெனத்-தென்புட னறிவுபர் சென்னையிற் றுலங்கக்
கொடுத்தனன் கொடுக்கக் கொண்டுளோ ரகத்துத்-திடத்துட னொளிதர தெளிந்த வரகவி
வேங்கட தாசன் விளங்கப்-பாங்குற வியற்றிய பக்த விஜயமே.

சடவுள் துணை.

ஸ்ரீ மகா பக்தவிஜய சாற்றுகவிகள்.

இஃது புரசை அஷ்டாவதானம் ம-ந-ந-ஸ்ரீ
சபாபதி முதலியாரவர்களா வியற்றப்பட்ட
நேரிசை ஆசிரியப்பா.

மழைதவிழ்குமி யிமயமலைவடபாற்-தென்பாற்குமரி திகழ்விலவரைப்பில்
விளங்குமின்முதற்பல ளளங்குமுறுக்கொடு-செல்லல்களைவான் றொல்லொன்றுதித்த
புயனிற்மேனிப் பவளவாய்ப்பெரும்பர்-தண்மைபும்வெம்மைபுந் தருபெருஞ்சடரிரு
தடக்கைதாங்கிய எழிற்றிருமார்பன்-பேருட்களைகணற் பிறல்கிலாவாரணப்
பொருட்பயனாகிய சாங்கியயோகக்-கருப்பொருளுணர்ச்சியிற் கைவருநெடுந்தகை
அடியிற்சிறந்த அறிஞர்ப்பலருள்-ஞானதேவ ரைவகப் பெரிய
இந்திரியத்தொடக் குறுமைந்தடக்கிய-ஜெயதேவர் நாமதேவர்
துளசிதாசர் கபீர்தாசர்முதலாம்-புண்ணியர்சரித நண்ணியமுதலால்
இந்தஸ்தான்மராட்டிர் மெனுமிவற்-நிருப்பதைத்தமிழி லியாவருமெனிதிற்
புலங்கொடுதேர்ந்து நலம்பெறுமாண்பின்-நயந்தரக்காணுஉ லியந்தனர்களிப்பப்
பக்தவிஜய மெனப்பெயர்பணித்து-வளங்கிளர்வசன நடையினிற்றந்தன்
சரோருகமலர் க்தடம் விராவுமிராய-வேலூர்ப்பதியினன் மா லூர்ப்பழகினை
வலனறக்கடிந்த நிலைபுறழ்சீர்மைசால்-மாரிமுத்துப் பிரமமாதவன்
பொற்பதம்பழிச்சு விற்பனமேதகை-தேங்கமழ்பொழிற்கண் மாங்குயிற்றொகுதி
பண்ணிசைகூட்ட விண்ணிடைத்தருமலர்-தம்மினுமினியன வம்மினென்றத்தலைச்
சுரும்பரையழைக்கும் பெரும்பரிசுகுதென-மெல்லியநறுமென் பல்லவம்பொதுளிய
சேவிதழ்பூத்திர ளாயிடைவார்தருஉம்-நருந்தேனார்வுற விருந்தயின்றகங்கொளிக்
களிதலைசிறப்ப வளியினம்பாண்டெயச்-சுற்றுணர்மாக்களின் பொற்றுணர்கொடைசொரி
சுரந்தருகொன்றை நிறந்தீள்புரவம்-உருவவோரிக்கட் பருவம்விரிசிகைச்
சிறிற்சுடையுமளர் பொற்றொடிகரமெனக்-காந்தளம்போந்தக மேந்துபல்குடர்நிறை
வயங்குசிறுநுறை பயன்செறிபருட்கவி-நேசமால்வெங்கட தாஸனென்ப
அன்னத்தைபுழுநர் பண்ணையிலுப்பும்-ஏறுநீருழக்கலின் வாளைபாய்தடஞ்சூழ்
ஆறையம்பதியின் வீறுமுத்தமிழ்-கவித்திருவேங்கட நெனவருநாவல
னும்மைதவழ்தண்டலை மதிமுத்தந்தநலார் நெய்தவழ்கூந்தல் நிகர்புறுசைதைவாழ்
சோதிடப்பெருநா றுளக்கறவுணர்ந்த-கோதறுகுணச்சிறி றம்பலக்குரிசிலும்
ஆர்வமுற்றினிதிற் பார்வையிட்டுதவ-அன்னசிறுமப்பல னகமகிழ்சோதான்
சென்னையிற்புகழ்மை திகழ்சுதுர்வேத-சித்தார்தசபைக்குத் திருமுதல்வன்
கல்விக்கடற்கரை கண்டவரன்புலவர்-சொல்வித்தகந்தரு தொன்மைமருத
நிதிசூலதிலக நெனநவிலுமாபதி-சுதூரனுரவுநீர் தரணியிலெவரும்
மெச்சிடுமெழுத் தியந்தரத்-தச்சிடுவித்து நல்கினமைவுறவே.

இஃது ம-ந-ந-ஸ்ரீ, கா. பச்சைப்ப முதலியார் கல்விச்சாலை பிரதமபண்டிதர்
ம-ந-ந-ஸ்ரீ சுப்பராயபிள்ளை யவர்களாலியற்றப்பட்ட
பண்ணிருசீர்க்கழிநேடிலாசிரிய விருத்தம்.

திருமருவு பக்தவிஜயத்தைமக ராட்டிசர் திருமுயிற் துஸ்தானியாம்
தெளிமொழியி னின்றதுதமிழின்மாரி முத்தொன்னச் செப்பவரு பிரமவள்ளல்
மருவுரு மாணுக்கன் சிறுநார் சிறக்கவரு மகிபெனன் டிருவேங்கட
மாதாசன் செப்பியதைச் சைதைவளநகர்தனில் வயங்குசிறி றம்பலவனென்
றுருமருவு வள்ளலொடு பொழில்குழு மாறைமெனு மொப்பிலா நரபதியினன்
ஒளிருமுத் தமிழ்க்கவித் திருவேங்க டப்புலமை யுயிர்கவிரு றாய்ந்திட
அருமைபெரு சென்னையுரி சுதுர்வேத சித்தார்த வஞ்சபைத் தலைவனெனவே
அமருபா பதிகநேர் திரனுலகு போற்றவே யச்சிட்டனித்தனனரோ.

இஃது, ம-ந-ந-ஸ்ரீ கா. பச்சையப்பமுதலியார் கல்விச்சாலை
தமிழ் இரண்டாம் உபாத்தியாயர்

திருமணம்-கேசவசுப்பராய முதலியார் பாடிய
பதினான்கு கீரடியாசிரிய விருத்தம்.

சீர்மருவு மரிதாசர் சரிதமிழ் துஸ்தானி செழுமராட்டிரபாஷையிற்
நேந்துபண் டெற்றைத் பக்தவிஜயப் பெயர் தெளித்தினிய செந்தமிழிற்
நேர்மருவு மொழிபோத்து மாரிமுத் துப்பிரம தேசிகற் கன் 'பூண்ட
தெய்வவேங் கடதாச னருளிதச் சதுர்வேத சித்தாந்த சபைதனக்குப்
பார்மருவு தலைமையொடு சோதிடப் புலமைவரு பான்மைசெறி சிற்றம்பலப்
பாவலன் முத்தமிழ்த் திருவேங்க டச்செம்மல் பழுதுறும் புரைதபுக்கத்
தார்மருவு குவளைப்பு யாசல னுமாப திச்சைதையான் சென்னை நகரிற்
றமிழ்வளர்த் திட்டநம் வள்ளச் சிற்பதிவ தானசெய் தளித்தனைரோ.

திரிசிரபுரம் வித்வான் ம-ந-ந-ஸ்ரீ
கோவந்தப்ள்ளை யவர்களா வியற்றப்பட்ட
விருத்தம்.

அரிதாச ரானபத்தா துவிஜயமா ராஷ்டமிந் துஸ்தான் பாஷை
விரிதாசர் புகன்வற்றை விளங்குசெந் தமிழில் வசன ரூபமாக
வரிதாசர் மாரிமுத்துப் பிரமதே சிகர்மகிழ்மா னாக்கர் சேட
கிரிதாச ரெனுந்திருவேங் கடதாச ரியற்றிடச்சென் னைக்கண் மாதோ.
சதுர்வேத சித்தாந்தச் சபைத்தலைவ ரானசிற்றம் பலச்சான் றேரும்
முதுசீர்சா லாறைதிரு வேங்கடமுத் தமிழ்கவிபு முயன்று நோக்கு
மதுசால வச்சபைக்குத் தலைவருமா பதியறிஞ ரச்சிற் சேர்த்தற்
கெதுதாஹெப் பெதுவுமலை யிகபரபோ கங்களுக்கே தேதுவாமே.

புரசை ம-ந-ந-ஸ்ரீ, செ. அப்பாவுப்பள்ளை யவர்களியற்றிய
இரட்டை ஆசிரிய விருத்தம்.

பரப்பிரம மாந்திருமா லிணையடிக்கன் புடனினிய பக்திசெய்து
பாகவத மாதவரா யோகமுமெய்ஞ் ஞானபூ ரணருமாகித்
திரப்பேறு பெற்றுள மாதளசி தாசர்கபிர் தர்ஸர் தூய
ஜெயதேவ ருடனும் தேவர்ஞா னேசுரனென் றைவர்தங்கள்
சரித்திரமிழ் துஸ்தான் மராஷ்ட மதினின்றெம் வெங்கடேச
தாஸனாந் தகையனற் றமிழ்வசன மாச்செய்ய வதனைச்சைதா
புரத்தருமா பதியெனுமா லொடுசிற்றம் பலவேளாம் புலமையிக்கோர்
பொருவிச்சி ரச்சதனிற் பதிப்பித்து வழங்கினர்பூப் புகழவம்மா.

நாகப்பூர் டிவிஷன் ஜெனலஜிட்டன் ஆபீஸ் எட்டரைட்டராகிய ம-ந-ந-ஸ்ரீ

தி. வீரராகவலு நாயகரவர்க ளியற்றிய
விருத்தம்.

சுந்தரஞ்சேர் சிக்கந்தர் பாதிவாழும்-சோமசுந் தரனிடைய தானதன்னைச்
சந்ததம் விட்டகலாத முருகன் றன்னை-தனதசத்திற் றினங்குடியாய்க் கொண்டநெமன்
பந்தவுல கோரறிந்து படிக்கக் கேட்கப்-பாசமுடன் றலைக்கணிய விரயஞ்செய்ய
விறதையதாய்ப் பக்தவிஜய யத்தையியந்தான்-வேங்கடதா ஸெனுநாமன் விரைந்துதானே.

ஆசிரிய விருத்தம்

பொன்னகர்க் கரசன்வே தாசெளரி நின்மலன் பொய்யிலா முனிவர் தேவர்
போற்றுந் திருப்பழனி யாண்டவனை யனுதினம் புளகமொடு துதிசெய்கு வோன்
மன்னுமறை முடிவருட் சங்கராசாரியர் மரபினைச் சார்ந்த புகழார்
மாரிமுத் துப்பிரம தேசிகன் றனதுதிரு மலரடிகளைப் பரவுவோன்.
தன்னாடிக ரில்லாத சிற்றூர னாந்திவ்ய சஞ்ஞகச் சித்தவிங்கம்
தந்திடப் புவியில்வேங் கடதாஸ னுயிலகு சா துசன் மார்க்க தீரன்
மன்னுதமிழ் மூல்பக்த விஜயமென் றிந்தனன் பரிவுட னகங் களித்தே
பார்த்தபே ருஞ்செவியிற் கேட்டபே ரும்புவியில் பல்லாண்டு கூர்மின்களே.

ஸ்ரீ
ஓம் பரப்பிரம்ணே நம:
ஸ்ரீ சக்தருவே நம:

ஸ்ரீ மகா பக்த விஜயம்.

பா யி ர ம்.

ப ர ப் பி ர் ம து தி க ா ப் பு.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

சீரார்நெஞ் சினுரூற்றுஞ் செபக்கோவை தனைச்சூடுந் தேவாதேவைப்
பாராதி பஞ்சகர்த்தர் பகுதிபவ நெரிக்கிடமாம் பரமான் மாவைப்
பேராதி யிலகோவை மனச்சோர்வை யகற்றும்பரப் பிரமசேவை
தூராதி தூரமெனு மகப்பார்வைத் தரும் வாழ்வைத் தொழுதல் செய்வாம்.

கஜானன் துதி.

வ ஞ் சி த் து தை ர்.

திருவாழ் வருளுங் கரிமா முகனற்
சரணம் புயநஞ் சிரமே லணிவாம்.

திருநாதன் துதி.

அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்.

பிரகலாதனுக் காகத்தூணிற் பெருநர ஹரியானனைக்
கரியழைத் திடவேவந்து காத்தருளிய மாயோனை
அரியுனக் கபயமென்றாட் காடைமேன் மேற்றந்தானைத்
துரியமாலிலைபெற்றுய்யத் தோத்திரஞ்செய்குவோமே.

பார்க்கலி துதி.

அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்.

அரன்பிர மத்திரா தனேகநா ளையும்போதவ்
வரன்பிர மத்திதன்னை யரைகணத்திற் றீர்த்தானைக்
கரிதனை யுணர்த்ததுக்கா ராமரின் காந்தைக்கன்று
பெருந்தி யளித்தாடண்ணப் பேணிநம் மிழைப்பாம்.

நிடலாட்சன் துதி.

அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்.

மிருகண்ட முனியின் சேய்க்கும் வியாக்கிர பாதர்
சேய்க்கும், பெருவயதுடன் பாலவம்பிரியமாய்க் கொடு
த்த நாதன், திரிபுரந்தையுக் காமன் றையுஞ் செவ்வன
சையச் செய்தோன், திருவடிக்கமலம்போற்றித் திங்கினை
யகற்றுவோமே.

பவானி துதி.

அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்.

புகண்டனுக்கழியாயோகம் பூரணமாய்போதித்தானை
அசியுணர்குகற்காவானோர்க் கருண்மகவில்லாதென்றும்
வசைமொழிபுகன்றிட்டானை மாசிலாவதனத்தானை
நிசபதத்தோடதிதப் பதம்பெறநினைவில்லைப்பாம்.

காயத்திரி துதி.

அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்.

ஹரியெழுத்தறியாநாயேன் றனைத்தடுத்தாட்கொள்வானை
அருமறையாகமத்தோ டனந்தசாத்திரமானைப்
பிரமணர் நாக்குற்றானைப் பிரிபலீலையை யாண்டானை
ளரியுணதரும்பச்சோலை யாகிணக்கிணக்கஞ்செய்வாம்

கார்த்திகேயன் துதி.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.

அடியாரெங்குண் டெங்குண்டென்
றலையும்றுமா முககுகனே
அரனார்கணிலுற் பவித்தவனே,
அமரர்கிறையைத் தவிர்த்தவனே
அடியாதிபிலா வறிவுருவே
அகஸ்தியர்க்கன் றருட்குருவே
அருணகிரிநா தரையாண்ட
வருளேஞானப் பரம்பொருளே
படியீதடியார் சரித்திரமாம்
பக்தவிஜய மெனுநானைப்

பத்தியோடு வாசசமாப்
பண்ணுநாயே னாவதனிற்
குடியாயிருந்தோர் குறையின்றிக்
குணமாழுமுது முடித் தீனியாட்
கொள்வாய்தோகை வாசனனே
கூவுஞ்சேவற் கொடியோனே.

ஜீவன்முத்தர் துதி.

அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியயிருத்தம்.

ஜெபதேவநாம்தேவ் சோபான்தேவ்
க்ஞான்தேவ் நிவர்த்திதிகழ்சாது
நயம்ரொயிதாஸ் ஞாதாஸ்மா
நாண்யதுளசிடாஸ் கபீர்தாஸ்
கயம்ஸ்ராம்தாஸ் புரந்தாதாஸ்
கனமாதவதாஸ் கூர்மதாஸ்
சயதுக்காரா மேகநாது
சுவாமியெனைக் காக்கவுங்கடனே

குருபரம்பரை துதி.

கவி விருத்தம்.

அங்க லிங்க வயிக்க முணர்த்துநற்
கெங்க னுமில்லும் பரமோருய
ரங்க மாயில் வகிலத் தெழுந்தருள்
சங்க ராசாரி தண்பத மேத்துவாம்.
தத்து வங்க ளௌமகன் றுணந்த
வத்து வாகி விளங்கிடு மாதவ
வித்தி யாண்ப ஸ்வாமி விமலனைப்
பத்தியோடு பணிந்தினி புய்ருவாம்
அத்பு தானந்த வற்புத வச்சுத
சத்வி னோதயிச் சர்வ விபாபக
சித்தி லாச சதாசிவப் பிராமமாந்
தத்வ நீதனுக் குச்சர னாங்கனே.
நேத்ர மாதிரி நினைவுக ளும்மிகு
காத்ர மாபெழுங் காலு மலவல
குத்ர தாரிபென் றோர்ந்தரு யேகர
பாத்ர ஸ்வாமியை யேத்திப் பணிசுவாம்.
அங்க மாதிரி யலவென்ற கன்றரு
வங்க மாப்ப்பரை யாதி யகன்றுயர்
லெங்க மேயிய நின்மல னாகிய
புங்க சேஷ கிரீசனைப் போற்றுவாம்
சச்சி தானந்த னாங்கிருஷ்ண சாமியை
அச்சுத வேங்க டேசக் குரவீர
உச்சி னையுணர் நாராய ணன்றினை
நிச்சய யம்பெற நெஞ்சு விருத்துவாம்.

சகல ரும்பிர மந்தனை புற்றிட
சகலவேண்டிக் கைவல்ய மறைந்தநற்
சகசொருபநற் றுண்டவமுர்த்தியின்
மிகுபதத்தினை மேகிப் புகழுவாம்.

குரு துதி.

இரட்டைபாசிரிவ-விருத்தம்.

தானந்தவத்தின்மிகு ஜீவகாருண்யமுஞ்
சார்தமுஞ் சரிதைபென்றும்
தத்துவமுணர்த்துமரு ளாரியர்க்குப்பணிக
டாஞ்செய்தல் கிரிபையென்றும்
ஞானந்ததுப்புமறி வினைபருந்தருனெறியை
நாடலுயிர் போகமென்றும்
நாதனருளாலறிவு நானெனத்திடமதாய்
நம்பன்மிகு ஞானமென்றும்
ஆனந்தமாமெனக் கிடர்பிறப்பில்லையென்
றறிவதே நிஷ்டையென்றும்
ஆமிந்தியகாண கருமமறிவாமெனக்
கணுகா தெனத்தெரிந்தே
மோனந்தனைப்பெற்று யாதொன்றுநாடாத
மோனமுயாசகசமென்றும்
முத்திமுடிவருள்ஞான மாரிமுத்துப்பிரம
முத்தனை யகத்துள்ளைப்பாம்

மகத்துக்கண் மகிமை.

ஓம்-அகண்டாகண்ட-அசல-அதுலஅச்சுத-அத்தித
அபய-அட்சய-அபாகிய-அபாசிய-அஞமய-அப்ரமேய-
அவிதார-அசரீர-அனந்த-அனந்தானந்த-ஆதிமத்யந்தா
கிதமாயும், ஈசுவர-ஏகதேவ-கருணைப கர்த்தவ்ய கருண
காக்கடவுளாகியும், தற்பர ஶ்ற்பர கருத சச்சிதானந்த-
சகோதட்சும சாந்த சாஸ்வித-சர்வசாக்ஷி-சர்வோன்னத-
சர்வலோகசான்றிய சர்வக்ரு சர்வகாரண சர்வோசுர-
சர்வோத்திரியாமியாகியும், உசித உத்க்ருஷ்ட உத்தம
உத்தமோத்தமமாகியும், சுயசுகசிந்தசயம் பிரகாசசோதி
சொருப சாக்ஷாத்நாச சுபமங்கல சுவாமியாகியும், நிக
ஜோத்ய நிக்லேத்ய நிர்வேத்ய நிர்வாக்ய நிகான நிகா
தன நிகார்த்த நிக்ய சத்ய நிரஞ்சன நிர்சலன நிர்பந்த
நிர்சங்க நிஷ்களங்க கிர்காம கிருண நிர்விகாரமாகியும்
நிர்பேதநிர்சேத நிகர்வநிரவயவ கிருபநிர்ஜின்னநிர்பின்ன
நிர்பாத நிர்ஜீவ நிரங்கார நிராலம்ப நிர்விசேஷானந்த
மாகியும், நிர்சப்த நிஷ்கர்ம நிஷ்கள புஷ்கள நிர்மலநிரந்
தா நிராகுல நிர்வரண நிஷ்பிர பஞ்சமாகியும், நிரா

[illegible]

சமுசார வியாபாரத்தி லிருந்தே பிபிலிசாதிசமஸ்த வஸ்துக்களிலும், பிரமமே நிறைந்திருக்கிற தென்மும் பிரமமில்லாத விடமுண்டோவென்றும், பரப்பிரமத்துள் நானென்பது முக்காலத்திலுமில்லை யென்றும், நானெனு மகந்தையே மூலஞ்ஞான மென்றும், நானெனுஞ் சீவத் தன்மை அறிவுன்றி விசாரிக்கில் சக்ததருள்பமாகு மென் றும், நானீ யெமதும தென்னும் விசற்பமற் றிருத்தலே பிரமக்ஞான மென்றும் நானெனலற்றவிடத் துதயமான வின்பமே, நிரதிசயாநந்த மென்றும், பரப்பிரமமே ஒருருவா யெழுந்தருளிய குருஸ்வாமிகட் குடல் பொரு ளாவி யென்னு மூன்றைபுந் தத்தஞ்செய்து நானென் பதை யடக்குவதே உத்தம தானமென்றும், தனக் கிதா ஜீவர்களுற் பொல்லாங்கு நேரிட்டாலும் தானப்படி செய்யாதிதஞ்செய்து நானென்பதை யடக்குவதே சார்த நிதான மென்றும், நான்மறை முடிவாகிய மகா வாக்கி யார்த்தங்களைச் சிவவணஞ் செய்து தேகேந்திரியபிராண கரண சீவவிருள் நானலவென் ருதம் ஸ்வரூபமாகிப் பர பிரமத்துள்ளே சீவக பாவமாதலே பிரமத்தியான மென் றும், இம்மனன பலத்தாற் றிரிகரணங்களை அசைவற நிமத்தி நானென்னு மகங்காரக் கிரந்தியைக் களைதலே பிரமக்ஞான மென்றும், திரிகரணங்களின் கலனமற்ற போ துதயமான பிரமாணந்த வாரியி லமிழ்ந்து தன்னை மறத்தலே மகா மௌனமென்றும், திக்கு தேசாதிகளை மறந்து சங்கற்ப விசற்ப மிறந்து நனவிற் சமூத்தியை யடைந்து மாலுபி மானங்களைக் கடந்து நிருவிசற்பமா யிருத்தலே ஜீவன் முக்தியென்றும், இப்பேர்க்கொத்த அபேத நிலையிலிருந்து சாக்ஷாக்கார மடைதலே மோக்ஷ மென்றும், தன்னையடைந்த சத்சீஷர்களுக் குபதேசித்து இஷ்ட தேவதைபை புபாசித்து எப்போது மாசாணைப் பூசித்து இரவிபோலென்றும் பிரகாசித்து எழிலாரருள் பெற யாசித்து இன்ப மீவாரையே நேசித்து, இகவாழ் வற்பமென்று யோசித்து குருவேபதி யெனப் பூசித்துக் கோதிலா னுல்களை வாசித்துக் குருமொழிகளை விசு வாசித்துக் குரு சங்கீர்த்தனங் கோஷித்துச் சாத்விக ராய்ச் சந்தோஷித்துச் சாக்ஷிப் பொருளாய்ச் சேஷித் துச் சர்வ சாக்ஷியாய் விசேஷித்துத் துரிய வீட்டினிற் பிரவேசித்துச் சம்மாயிருக்கவே ஆசித்து ஆணந்தவாரி யில் நிதானந் தப்பி தானிறந்திருந்தும் தன்னைக் கொல்ல ினைந்த சண்டாளர்மேல் சாகரத்தைப் போன்ற கருணை யும், சங்கரன் சாரங்கபாணி தமக்குப் பணி செய்யும்படி யான பெருமைபும் மாயா வாழ்க்கையி லுள்ளோர்த் தம்மை மானபங்கஞ் செய்யும் போது மங்கள காதல்

துள்ள மகிழ்வும், தம்மை யண்டினோர்க்கு போகத்
வாழ்வளிக்குந் திகழ்வும் தருமார்த்தமாகத் தயன்றலை
யையறிந்த தைரியமும், சாதுக்களுக்கன்னமளிக்குமித்
தம் தன் மனைவியை அயலானுக் கமகிழ்வோடந்தபிரிய
மும், மிருகங்கள் வாக்கால் வேதத்தைச் சொல்வித்த
சாதிரியும், சுவத்தை பெழுப்பின திறமையும், ஜனர்த்
தனைப் பனிரெண்டாண்டு ஜலம்சுமக்கவைத்த உரிமை
யும், பிறருயிர்க்காத் தன்னுயிரை மாய்க்கத் துணிந்த
ஒருமையும், தருமர் சுசர் ருக்மாங்கதர் முதலானோர்
சகலரும் பார்க்கப் பொந்தியோடு வானுலகடைந்ததைப்
போலவே தேடித்தோடு மேலுலகிற் சென்றும், ரூப
மாய்த் தெரிந்தும் வெட்டும்போது, ஆகாயவடிவாய் நின்
றும் பக்தர்கள் மத்தியி லிருந்தபடி மாயமாகியும், தங்க
ளாக்கையைப் புஷ்ப துளசிகளாய்க்காட்டியும் அழியாச்
சொஞ்சிவிட்டத்தைப்பெற்றும், வானுலகிலிருந்துபுஷ்ப
விமானங்கள் வர அதிலமர்ந்து சென்றும், அடியார்கள்
முன் அரியர ஸ்வரூபிகளாய் நின்றும் சமயோபதேசர்க்
குப் பிரமோபதேசஞ் செய்தும், மதபேதர்க்குச் சம்மத
போதமளித்தும், பகவானுக்குந் கல்லுருவான ரிஷபத்
துக்கு மன்ன மூட்டியும், அனுபவக்ஞானத்தால் இதர
மதஸ்தரை வாட்டியும், ஆகாயத்திலிருந்து கொடிகள்
வர நாகேசுரர் கோயிலில் நாட்டியும், கற்களை யெல்லாம்
பரிசுவேதியாகச் செய்து காட்டியும் நாகேசுரர் கோயிலை
மேற்கு முகமாகத் திருப்பியும் பாதங்களைத் தூக்கி
வைத்த இடங்களிலெல்லாம் லிங்கங்கள் முனைக்கச் செய்
தும் சமாப்தமான பின்னும் பக்தர்கள் கூப்பிட ஏனென்
றுத்தாவீர்தும், இன்ன இன்ன மனேக வினோதங்களைக்
காண்பித்தும், விளக்கமுற்றிருந்த ஜெயதேவ் நாமதேவ்
க்ஞானதேவ் சோபானதேவ் சாந்தேவ் துளசிதாஸ்கபீர்
தாஸ் கூர்மதாஸ் விஷ்ணுதாஸ் சூரதாஸ்ரொயிதாஸ் ராம
தாஸ் மாதவதாஸ் மச்சேந்திரநாத் சலந்தர்நாத் கோரக்
நாத் ஏகநாத் கோராகும்பார் ராகுமார் பரமான்ந்த
சோகா ஜகயித்ரிநாசர் நிவிர்த்திசாது சாவந்தியமாலி
முத்தபாய் ஜெறுபாய் மீரோபாய் கங்காபாய் நரஹரி
கஜனகசாய் துக்கராமம் முதலான எம் பீர்மக்ஞானிகளி
னது சரிதை யெனும் அமிர்தத்தை நிறைத்து வைத்
திருக்கும் பக்த விஜயமென்னுங் கிரந்தத்தைப் பொய்
மொழிகள் பூரணமா நிறைந்த புண்மையேன் வாக்கினுற்
புகலக்கூடாததா யிருந்தும், புகலத் துணிந்த காரணம்
தேவமன விக்கினமின்றி நிர்விக்கினமாய் முழுது
யினிதாக நிறைவேற்றும் கருணாகரக் கடவுளாகிய கண

பதியின் றிருத்தாட்டாமரைகளின் மகத்துவமே. இவ்
வடியேனைத் தடுத்தாட்கொள்ளும் திருமுருகேசனரு
னோ? பக்தசரித்திரங்களைக் கேட்ட விதமோ? யான்
அறிகிலேன். அன்றி பீர்மாவதாரணான நாராஜி சித்த
ராத் செய்யப்பட்ட பக்தசாரமென்னும் விசாலமான
ராத்நிரியில் உத்தமர்க டிருவினோயாடலென்னும், சுசந்த
வாசனைவிசம் புஷ்பங்கள் புஷ்களமாய்புஷ்பித்திருக்கும்
நந்தவனமாகிய பக்தவிஜயத்தைஇவ்வுளகிலுள்ளபாபங்க
ளெல்லார் திரண் டோருருவமான வடிவமும் கண்ணநேர
மாயினும் சஞ்சலமற்றிராத வஞ்சகமாகிய நெஞ்சக
முள்ள கொடியேனாகிய அடியேனுடைய இருதயத்தி
லானாவ வந்தகாரத்தைக் கிழித்தெழாநின்ற கோடி
குரியப் பிரகாசமான அருள் விலாசமே பிரவேசித்துத்
தமிழ் பாஷையிற் செய்யத் தொடங்கியன அதிசயமே
அதிசயமாம்.

நூற் பெருமை.

பக்தப் பிரியனாகிய பகவானுடைய திருநாபிக்
கமலத்தில் வீற்றிருந்தபடி இவ்வண்ட பிண்ட பிர
மாண்டங்களை ஓர் நொடியிற் சிருஷ்டித்த பிரமதே
வனே இவ்வுலகிடேற் அவதாரஞ் செய்து நாராஜி
சித்தரெனப் பேர்பெற்றுப் பக்த சரித்திரங்களை
யெல்லாம் இந்துஸ்தானி பாஷையிற் செய்து வைத்து
அன்பரைக் காத்து ரக்ஷித்து நாளது பரியந்த மிவ்
வுலகி லுலாவிக்கொண் டிருப்பாரெனி னிதன் மகி
மையை ஒருவரார் சொல்லக் கூடியதோ? சொல்ல
மானிடரார் பாடியதோ? பக்த சாரமெனப் பேர்
வழங்கும் பக்த விஜயமானது பீர்மானந்த ரசத்தை
யளித்துச் சந்ததமும் களித்து அழியாச் சத்ய க்ஞா
னந்த பிரம்ம மாத்திரமா யிருக்கச் செய்வதால்
தேவாயிர்தமென்றும் கொலை களவு கட் ஈமம் குரு
நிந்தையென்னும் பஞ்சமா பாதகங்களை நீக்குதலால்
பகிரதியென்னும் அனந்தஞ் சரிதங்கள் லலங்கரிக்
கப்பட்டிருப்பதால் இதிகாசமென்றும், ஸ்ரீமந்நாராயண
ருடைய திருவினோயாடல் நிறைந்திருப்பதால் விஷ்ணு
பூரணமென்றும், சாட்சாத் பரமசிவத்தின் பல மகிமை
யுடைய சரித்திரங்க ளடங்கி யிருப்பதால் சிவபூரண
மென்றும், பிரபஞ்சோற்பத்தி ருசமும் விதி நிஷே
தங்களும் பல நிலைஞா முறைப்பதால் வேதமென்
றும், வேதமுடிவான மகா வாக்கியார்த்தங்களி னிரக
சியங்க ளானந்த மிருப்பதால் வேதாந்த மென்றும்
சொல்லப்படும். அன்றி இதில் மத பேதங்களைக்
கண்டித்து மாண்பி மாணங்களைத் துண்டித்து
அரியரனைச் சமமாகப் புகழ்ந்து அல்ல வென்பவர்

கனோ யிகழ்ந்து காமக் கிரியைகளைக் குறித்து பிரம்க் ஞானத்தை நிறைத்துத் துன்பத்தி லிருப்போரைப் பிழைத்து இன்பத்தில் வாருமென் றழைத்து ஜன்மங்க ளில்லாமற் போக நன்மைபெற் றெந்நாளும் வாழ்வு பிரமானந்த போதத்தையே விரித்துரைத்தலால் வேதா ந்த சித்தாந்த விளக்க மென்றும் சொல்லலாம். இவ் வளவு மாட்சிமையான மோட்ச காட்சிக் கிரந்தத்திற் குப்பத்த விஜயமெனப் பேர்வைத்திருப்ப தேனெனின் அரியர குருபக்தி யில்லாமல் சித்தி முத்தி யடைந்தவர்க ளில்லாமையாலும், எல்லாவற்றிற்கும் பக்தியே காரண மாதலாலும், பக்தியில்லாதவர்க்கு முத்தியில்லாமையா லும், இதிற்கொல்லும் பிரம்க்ஞானிகளனைவரும் பகவத் பக்தியினாலேயே சித்தி விரக்தி முத்தியடைந்தார்களாத லாலும், பக்தியினுற் காமக் குரோத லோப மோக மத மாச்சாங்க ளென்னு மரிஷ்ட வர்க்க வீரர்களைச் செயி த்து, விஜயம்பெற் றுண்மை க்ஞானமும் பேரின்பமும் கைவல்யமு மடைந்தபடியால் பக்த விஜயமெனப் பெயர் வைக்கப் பட்டதுமன்றி,

கலியுகாதி சஅகக்-ம் வருஷத்தில் துக்காராம் புத் திரியின் குமாரனாகிய வாசுதேவ பாவா என்பவர் பண் டரிபுரத்தில் பிரமாம்சமான நாபாலிசித்தர் செய்த இந் துஸ்தானி பாஷையிலுள்ள பக்தசாரத்தைப் பாராய னஞ் செய்துக்கொண்டிருப்பதை அங்வுருக் கிறைவனா கிய பாதுஷா நாடோறஞ் சிவவணஞ் செய்துகொண்டே வந்து துக்காராம் பொந்தியோடும் சகலரும் பார்க்க வாணலகிற் சென்றாரென்பதைக் கேட்டுச் சந்தேகங் கொண்டு துக்காராம் போனதைக் கண்ணாப் பார்த்த வர்களியாராவ திவ்வூரிலிருக்கிறார்களா வெனக் கேட்க, இரண்டொருத்தர் நாங்கள் சிறுவயதுடையவரா யிருந்த போது போனாரிது மெய்மையென் றுரைக்க, அரசன் நம்பிக்கை கொள்ளாமல் இது சுத்த அபத்தமென் றறைப, அதற்குத் துக்காராம் பேரன் வயதில் யிருந்த என் மாதாவுக்குத் தெரியுமெனப் புகல, இராஜன் உன் மாதாவை யழைத்துக்கொண்டு வந்து மெய்ப்பித்தாலும் நம்பமாட்டே னினி யிப்புராணத்தைக் கேட்கவுமாட் டே னெனச் சபையி லுள்ளவரு மப்படியே புகல,

வாசுதேவபாவா தானுஞ் சந்தேகங்கொண்டு தன் தாயைக்கேட்டு நிஜந் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய வெண் ணத்தால், புராணத்தை நிறுத்திச் சபையோரை நோக்கி, அடியேன் வருகிற பரியந்தம் யாரும் போகா தீர்கள். இதோ அரைக்கணத்தில் வருகிறேனென் றறை

ந்து சபையை நீங்கித் தன் வீட்டைநோக்கிப் போகை யில் அச்சபையில் சாதுவேஷத்துடன் வந்து நாடோ றுங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் துக்காராம் தனது பேர னைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே போய்த் துக்காராம் ரூபத் துடன் நின்று, அப்பா வாசுதேவா! நானே துக்காரா மென, அவர் நீர் துக்காராமாயின் என் தாயிடம் வாரு மெனத் துக்காராம் வாவென் றழைத்துக் கொண்டு போய்த் தன் புத்திரியின் நாமத்தைச் சொல்லிக் கூவ, தந்தையின் தொனியைச்சேட்ட அவ்வம்மணி திடுக் கென் றெழுந்.தோடிவந்து, தந்தையி னடிகளிற் பணி ந்து, ஓ என் தந்தையே! நீர் வந்தது வெகு விரந்தையே 20 வருஷங்களாக எங்கு மறைந்தீர் எனப் பல விதங்க ளாகத் தோத்திரஞ் செய்து,

துக்காராம் வந்த காரணத்தைப் புகன்று, பேரனுக் குற்ற சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து, அடா என் கண் மணியே! நான் மீட்டிக்கொண்டிருந்த இந்தத்தம் பூரைச் சபைக்குக் கொண்டிபோய், ஓ சபையோரே! துக்கா ராம் பொந்தியோடும் மேலுலகிற்சென்றது மெய்யாகின் அவர் கரத்தால் மீட்டிக்கொண்டிருந்த இந்தத் தம்பூரும் அந்தரத்திற் செல்லுமென்றுரைத்துக் ககனத்திலெறி உடனே நான் பிடித்துக்கொண்டு வானுலகிற் செல்கின் றேனென,

அதைக்கேட்ட வாசுதேவ பாவா சந்தோஷசித்த னாகச் சபையை யடைந்து இறைவனை நோக்கி. ஓ பாது ஷாவே! உமக்குற்ற சந்தேகத்தை இத்தம்பூரால் நீக்கு கிறேன் பாருமென்றுரைத்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பல விதங்களாகத் துதித்து, ஓ என்னுண்டவனே! உமக் கத்தியந்த பக்தனை துக்காராம் பொந்தியோடும் வா னுலகிற் சென்றது சத்தியமானால், அவருடைய தம் பூரும் அந்தரத்திற் செல்லுமென் றறைந்து ஆகாயத்தி லெறிய, உடனே துக்காராம் அதைப் பிடித்துக்கொண்டு தம்பூரை மீட்டித் தாளத்தைக் கூட்டி ஜெய விட்டல் பாண்டுங்க விட்டலெனப் பற்பல பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டே அந்தரத்திற் சென்றதன்றிப் பக்த சரிதத் தை அன்புடன் ஓதுபவர்களும் கேட்பவர்களும் பல சாகரத்தையும் துக்கசாகரத்தையும் கடந்து, சகல சுப மங்களமும் பிரமானந்தமு மடைந்துமோகூ வீட்டைப் பெறுவார்க ளென்றுரைத்து மறைந்தாராதலால்,

இதன் பெருமையை மதித்துரைக்கக் கூடுமோ இதைப் பக்தியுடன் பார்ப்போர்பால் யாதொரு துன்ப மும் நாடுமோ? நாடாது. ஸ்ரீமகா பாஸ்தாமாயண பிர் மாண்ட புராணத்திலும், பெருத்த நூலான விதை

கலிபுகாதி சாக்ஷ-ம் வருஷத்தில் விரிஞ்சாவதாரான
நாயாஜி சித்தர் இந்துஸ்தானி பாஷையில் ௭00 - சரித்
திரங்களைச் செய்து பக்தசாரமெனப் பெயர் வைத்து
உத்தவசித்தர் முதலானவர்களுக்குப் போதித்தார்.

அதுகேட்ட உத்தவசித்தர் ௭00 சரித்திரங்களை
யும் சுருக்கமாகக் குவாலியர் பாஷையிற் செய்து பக்த
மாலாவெனப் பெயர் வைத்தார். மைபதி பாவாஜியென்
பவர் கலிபுகாதி சாக்ஷ-ம் வருஷத்தில் ஒருவர்க்கொரு
வர் போதித்த ஞானவாக்கியங்களை முழுதஞ் சேர்க்கா
மல் சிலவற்றைச் சேர்த்து ௧0௯ சரித்திரங்களை மராஷ்ட
பாஷையிற் செய்து பக்தவிஜயமெனப் பெயர் வைத்து
மற்றைச் சரித்திரங்களுக்குச் சந்தவிஜயம் சந்தவிஜய
லீலாமித்தமெனப் பெயர்வைத்தார். தீபதேவ் என்பவர்
ஞானவாக்கியங்களை மாத்திரஞ் சேர்த்து மராஷ்ட
பாஷையிற் செய்து தீபரத்னசாரமெனப் பெயர் வைத்
தனர். இவைகையெல்லாம் பார்வையிட்டு ஒன்றுக்
கொன்று ஏறக்குறையா யிருப்பவைகளைப் பெரியோர்
கள்பாற் கேட்டுச் சரித்திரங்களிற் சற்றும் பிசகின்றி
வரிசையாகக் கலிபுக வருஷம் ௭௯௯௬, விக்கிரமாதித்த
வருஷம் ௧௯௨௨, கிரிஸ்து வருஷம் ௧௮௯௪, சாலிவாகன
வருஷம் ௧௭௮௭, ஹிரஜி வருஷம் ௧௨௮0, பசலிவருஷம்
௧௨௭௩, கொல்லமாண்டு வருஷம் ௧௪௪, சதுர்வேத
சித்தாந்த சபா வருஷம் ௨௪-ல் சிற்றூர் வேங்கடநாச
ரால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, சைதாபுரம்
உமாபதி முதலியாரால் பிரசுரித்தஞ் செய்யப்பட்டது.

அவையடக்கம்.

விருத்தம்.

கடாலிலுங் காடனெனத் திரிந்துழலு மடியேனுங்
கார்கள் கூப்பி

நிசபதத்தை யளிக்கின்ற நித்தியஷண் முகப்பெருமா
நெடியபாதம்

நசையுடனே பணிந்திந்த பக்தவிஜயம்மடியே
னவின்றேன் சொற்கள்

பிசகிடினுப்பெற்றோர்க்குப்பிள்ளைசொலுங்குதலைமொழி
பிரிய மாமால். (க)

தெரியாத தன்மயினுன் முன்னோர்க ளுரைத்தபடி
தமிழிற் செய்யுந்

தாமேது மறியாம விருக்கையிலுஞ் செய்யுமெனைத்
தயவி லாமற்

பெரியோர்க ளிகழ்ந்தாலும் பயனலா திழிவுண்டோ
பிரயி மாற்றுந்

திரமான வடிதமாம் பெரியோர்க டிருவாயின்
பிஞ்சொ ருனே. (உ)

என்று பெரியோர்களின் திருவருட் கமலக்கழல்
களைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பிரமா, விஷ்ணு ருத்திரன்,
ஆதிசத்தி, விபாசர், வான்மீகர், சுகர், உத்தவர், நாரதர்,
பிரகஸ்பதி, அருணன், அக்ருணன், அனுமான் முதலான
வர்களும் இவ்வுலகிலுள்ளோ ரீடேறுப்பொருட்டு அவ
தாரஞ்செய்த சரித்திரங்கள் சிறைந்த பக்தவிஜயத்தைக்
கல்வியில் வல்ல வித்துவான்கள் தமிழிற் செய்யுளாக
வல்லது வாசகமாகச் செய்யல் வேண்டும். அக்கல்விக்
கவினைக் கணவிலுமறிபாக் கடையேன் துர்க்குணங்கள்
நிறைந்த மடைமைபேன் தமிழிற்செய்ய வாரப்பித்தது
எப்படி யிருக்கிறதெனில், வறுமைபுள்ளோ னிரசவாத
மும், பாசகனிராஜீகரூபுந் பொன்னுசையா லலைவோன்
சன்யாசமும், இகபோகங்களை யாசித்துப் பகவானை
மேலுக்குப் பூசித்துப் பரமபதமடைய விரும்பின
பாமரனும் புருஷனை வஞ்சித்துப் பரபுருஷனை நாடிய
பாவை மதிதனின் மிருந்த பதிரதத் தன்மையையும்
இச்சித்ததுபோ லிருக்கின்றது. அன்றி, பஞ்சலட்
சணங்களை யறிந்து இஷ்டதேவதையின் வரப்பிரசாதங்
கள் பெற்ற கவிராஜர்களுக்கு முன் ஆசியக் கூத்தனாகிய
அடியேனுரைக்கும் ஆசிய சொற்களி லனேகம் பழு
துக ளிருக்குமாயினு மாகியச் சொற்களைப் பலரும்
ஆனந்தமாகக்கேட்டு நகைப்பதன்றி இன்னங்கேட்க
விரும்புகிறதைப்போல ஆசியச் சொற்களாகிய விதனை
யும் விரும்புவார்களானாலும் தினனுடைய ஈனச்சொற்
கள் நகைக்கிடமா யிருப்பினும் பக்த சரித்திரங்களென்
னும் ஆனந்தவெள்ள மினதப்பார்ப்போர்மேற் பொங்கி
அகமும் புறமும் நிறைந்து நங்கித் தனக்குள் ளாகிகிக்
கொண்டு இதினுள்ள சகல மாச்சரியமென விண்டு துச்
சச்சொற்களை யெல்லாஞ் சொச்ச சொற்களாக காட்டும்
குற்றம் பார்க்கப்புகிலே இதில் வரிக்குப் பல குற்றங்க
ளிருப்பதற் கையமில்லை. ஏனெனின் 'முக்கண்ணுள்ள
முதல்வன் பாடிய ஓர் பாசில் முக்குற்ற மெடுத்தவரு
முண்டு' 'குற்றம்பார்க்கில் சுற்றமில்லை—சுற்றம் பார்க்கிற்
குற்றமில்லை' அன்றித் தாய்-தந்தையர் தங்கள் மதலை
கள்பேசுங் குதலைச் சொற்களிலோசற்புத மில்லாதிருந்
தும் சொற்பமா வென்னாமற் கண்ணையும் விற்பனமு
முள்ளதாகப் பாவித்து அன்பாயின்பாய்க்கேட் டெல்லாச
மடைந் துடம்பு பூரித்தானந்த வாரியில் நிதானந்தப்பித்
தானிறத்திருப்பதைப்போலமுத்துக்களையொத்த பற்பல
வற்புதச்சொற்களை வித்தகமாகச் சேர்க்கும் உத்தம கர்த்
தவ்ய சர்ச்சனர்களாகிய எந்தைகளே! உங்கள் சொந்த
மைந்தனுந் தாஸானு தாணுமாகிய வேங்கடநா

சன் தங்கடிருத்தாட் டாமரைகளைச் சிரமேற்குட்டித்,
தூப்திபங்களைக்காட்டிச் சகல சந்தேகங்களையும் வாட்டி,
நிர்பயனெனப்பாராட்டித் தடைவருமென்பதையோட்டி,
அடியாரடிகளை மனதில்லிநாட்டிச் சடாட்சரத்தை நாக்
கிற்றிட்டிப் பக்த விஜயத்தைச் சக்தியில்லா மோசகன்
வாசகமாகச் செய்யுங் கொடியேனாகிய வடியேன் புன்
மொழிகளை நன்மொழிகளாகவங்குகரித்திவனறிவுக்கெட்
டின திவ்வாவென்று யோசனையோடு பல ஆசிகள் கூறிப்
பழுதிலார் சரித்திரங்களை முழுதும் பார்த்தால் அன்பாக
முன்புதோற்றித்தென்பனும் மலைத்திலேற்றி மனோவிகா
ரங்களை விலக்கி வினோதம் பல பல துலக்கிப் பரபிரம்
விலாசத்தைக் காட்டிப் பரிபூரணாந்தந்தை நிலைநாட்டி
ஆனந்த பாஷ்பங்களைப்பெருக்கி அன்பிலா நெஞ்சினை
புருக்கி ஆனந்தசாகரம் புரண்டு அளவிலா வாசைகள்
திரண்டு அப்புறம் பேரவாக்குறைத்து ஆனந்த மெய்
பொழுதும் நிறைந்து திக்கு தேசாதிகளிறந்து திருக்ஸ்
வருபத்தில் மறைந்து ஆமைபோலடங்கி ஊமைபோ
லொடுங்கி ஒரு விகாரங்களுமின்றி பெருமை பாராட்ட
லுங்குன்றிச் சங்கல்ப விகல்பமும் கெட்டு அங்கமேலா
சையும்விட்டுக் கேவல கைவல்ய பிரமானந்த சொரூப
சாக்ஷாத்கார சுயம்பிரகாச சபமங்கள சின்மயதேஜோ
மய சித்விலாச சித்தளமான பரப்பிரமத்திற் சொக்கியி
ருப்பாம்.

விஷ்ணுபத்திர் வாக்கியம்.

விருத்தம்.

நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக்
கதனுணர்மை யதுவிதுவென்
றொன்றுமொருவர்க் குணரலாகா
துணர்ந்துமேலுங் காண்பதரிது
சென்று சென்று பரம்பரமா
யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று
நன்று திதென் றரிவரிதாய்
நன்றாய் ஞானங் கடந்ததே.

நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய்
நல்லிந்திரிய மெல்லாரீ
தொன்றாய்க் கிடந்த வருபெரும்பா
முலப்பிலத்தை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாய் கின்ப துன்பங்கள்
செற்றுக்களைந்து பசையற்றால்
அன்றே யப்போ தேவீடு
யதுவேவீடு வீடாமே.

சிவபத்திர் வாக்கியம்.

விருத்தம்.

அஞ்சலென்ற கரதலமுங் கணபணகங் கங்கணமும்
அரைக்கிசைந்த புலியிடைபு மம்புலிச் செஞ்சடைபு
நஞ்சண்ட மணிமிடறு முன்னாலு மார்பும்
நலந்திகழ் வெண்ணீர் றொளிவு மறிமானு மழுவும்
கஞ்சமலர்ச் சேவடியுங் கருணைபொழி முகமுங்
காமனையன் றெரித்ததிருக் கண்களொரு முன்றும்
பஞ்சடியிற் றிடைமடந்தை பொப்பினைபா கனுமாய்
பால்வண்ண னுளத்திருக்கப் பயமுண்டோவெழக்கே
என்றுரைத்த

பதிக்கவர் சதியுரைத்தவாக்கியம்.

விருத்தம்.

ஆக்கையெனும் புழுக்குரம்பை யணந்தனையாய்ப் பொ
அருளொளியைப் பராபரத்துக்கப்புறமாமறிவை[ருளை
நீக்கமற மயிர்முனைக்கு மிடமறநின் றிலங்கும்
நிறைந்து னின்ற பெருவெளியைநினைவிலெழுஞ்சுடரை
பாக்கியங்கள் செய்தனந்தந் தனக்குறைகண் முடிக்கும்
பழுவடியார்க் கருளுதவும் பகுந்துணர் கற்பகத்தை
வாக்குமன விகற்பத்துக் களவுபடாவொன்றை
மாசற்ற பெருவெளியை மனவெளியி லடைப்பாம்
குருநாதன் திருவடி-அருள்போதம் தருமுடி
பாயிரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீராமஜெயம்.

தோத்திரம்.

ஓம் பரபிரம்ணேநம:—கணேசாயநம:—கார்த்திகேயநம:—சிவாயநம:—விஷ்ணுவேநம:
பார்க்கவியேநம:—கௌரியேநம:—பாரதியேநம:—பிரமதேவாயநம:—நாரதாயநம
தக்ஷிணமூர்த்தியேநம:—தத்தாத்ரேயயோகீஸ்வராயநம—ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ
பரிவராஜகாசார்ய ஸ்ரீமத்சங்கராசார்ய பதாம்புஜமேநம:—அப்தலா
சாயப் திருவடிகளேநம:—அல்லியாசரணங்க்ளேநம:
மாரிமுத்துப்பிரமயோகீஸ்வரநம:
குருவேதுணை—குரு வாழ்க.
சபம். சபம்.

உ
கடவுள் துணை.

பண்டரபுரத்தின் வரலாறு.

ஸ்ரீமநாராயணருடைய பிரதானகுணம்போலவும், ஸம்போதரணனியு மம்பரம் போலவும், சுப்ரமணியர் திருநாமங்களிலோர் நாமார்த்தம் போலவும், பரமசிவ னார் மேனியைப்போலவும், சிதேவியின்றாய்க்குள்ளநிறம் போலவும், உமா மயேசுவரி லலாடத்திலிடம் பொருள் போலவும், நாமகள் வீற்றிருக்கு மாசனம் போலவும், அஷ்டாட்சரன் வாகனம்போலவும், கோதுக்குள்ளாய் வாசஞ்செய்வோர் மனவாதையுடனாதியுதி வேதையுற் றினி போதுமென் றேதும்படிபாகச்செய்யும்ருதம்போ லவும், பிரணவாகூரத்திலுள்ள திரியாகூரங்களை மாறி இலகூமுருவேற்று இராசுவக்குச் சசிபுணவாயாதி வரு ணர் ஸ்ரீராமனஞ்செய்துக் கிருபைகூரத் தமக்குத்தப்பிப் புறம் புசிதலுக்குமுன் மூலாகூரத்தைச்சித்தி செய்துக் கொள்வோரா லாறுசெய்யப்பட்ட பேதியின் வெண் டாதுவைப்போலவும், விளக்கமுற்ற அபரங்கள் சுப்பிர மத்திலாரோபமாய்த்திரிகுணங்களுக்கு தாயாகியமாயை வில் முதல் முதலுற்பத்தியாய் ஏககுணமாய்எங்குமிருப் பதாய் எங்குமில்லாததாய்சங்கையறப்பார்ப்போர் முன் தங்கியிருந்து அங்கமில்லா மெங்குமிற்றாவி சடாதான் முடியி லொளித்துக்கொண்டே சோமுகாசரனும் திதி முதற் சதனும்புதுங்வும், மதுகைடெருவாவும், ஆதி

சேஷன் தாங்கவும், இடங்கொடுத்து வாயின்றிதுய ஓயா மல் அஷ்டதிக்குப் பாலகருடனுக்க மின்றி ஓசையுடன் பேசிக்கொண்டும், ஒருவனுக் கைகயமாயிரா வேசைக் கிணையாகியும், கற்பி லொப்புலமையில்லாப் பஞ்சகுண முள்ள வஞ்சியைத்தாங்கமென்னுங் கரங்களாற் ருவிப் பிடிக்க நீட்டி நீட்டி அகப்படாமல் வாட்ட மடைந்து சதுர்க்குண முடனெப்போதும் பிரணவாகூரத்தைபுச் சரித்துக்கொண்டிருக்கும் முப்பூவிலொன்றான உப்பளிக் கும் அப்புப்பெண்ணைக் கூடிக் கர்பமடைந்து பின்னி டைந்து திருமால் வண்ணம்போலவும், சிவனார் குணம் போலவும், பாமரன் மனம் போலவும், அளகனே வாக் கொண்ட புளகக்குளகன் ருயினளகம் போலவும், நிதங் கொண்டு மீண்டு கற்புள்ளபதிவிரதையும், ஆசாரமுள்ள பிரமசாரியையும், தருமத்திற் சிறந்த கிரகஸ்தனையும், தவத்திற்செழித்த வான பிரஸ்தனையும், ஏகே பாவ முள்ள சந்நியாகியையும், தன்னை மறந்த ஆருடக்ஞானி யையும், தலைவனிற் கலந்த அவதூதனையும் நீதியால் கிறைந்த வாசுகினையும், ஜீவகாருண்ய விரதத்தையும், அரியர பக்தரையும், அறுபத்து நான்கு கலைகள் சுற்று மகங்கார மழ்நிருக்கும் சித்தரையும், அகமமதை பற்ற ருக்குஞ் சுத்தரையும், களிக்கடலிற்படிந்திருக்கும் முத்த ரையும் திரிகுண சம்பையென்னும் அம்பகத்தைத்தி றந்துபார்த்துக்கொண்டே பறந்து உபயகுணன் மோது வதால் வேதையுற்று அச்சத்தா ளரிதலுற்றுத் தங் களுக்கு பின்கல நேரிட்டு இடிபட்டுப் பெருங்கூச் சலிட்டுத் தட்டுசெட்டுத் தமோறிக்கொண்டே பல

திசைகளிலு மல்லுந்து குலைந்து கிருஷ்ணபகவானுடன்
பிணங்குச் சந்திரதிலகம் காகதுண்டம்-கேசரம் பாட-
லம்-துருமோத்பலம் திலகம்-சம்பகம் காகம்-நாங்கம்-
நாகரி-மாலதி-மௌயல்-முல்லை - குல்லைமாவம் கவீரம்-
தமசகம் அரங்கம் முண்டகம் வலம்புரி புற்பதி பூக்-
கம்-கோவலம் பசகம் ஆம்பிரம் நாரிகேளம் அரம்
பைகழை வடம் காஞ்சகம் காகோரி குஞ்சாசகம்
மதலை சதாபலம் மாளுக்கம் கபித்தம் ருத்தம் நீபட்-
பூணி அஞ்சி முதலிய செடிகொடி தருக்கள் பெருக்க
மாய் நெருக்குண்டிருக்கும் திண்டிவனத்திற் றங்கி
யிருக்கும் ருக்மணியைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு
இதுவே நாம் நாடிவந்த ஸ்தானமெனத் துணிந்து
சமுசாரிகளின் வாட்டம் நீங்க தவசிகளின் கோஷ்ட-
மோங்க ஆசைகொண்டு யாசகஞ் செய்வோர்க் கற-
மோருருவா யவதரித்தோனளிக்குந் தானம்போல-
வும், மோசஞ்செய்யவும் வேகையர் பாசத்துக் குட்-
பட்டவன் நேசத்துடன்நாசிகட்கு விசவாசத்துடன்
மாகை யீவதைப்போலவும் மொழிந்து ருக்மணியின்
பிணங்கைத் தயிர்க்க உருக்கமாய் வந்து.

சந்திரபாகா நதிக்கரையில் தந்தைதாய்க்குச்
சேவைசெய்யும் பண்டரீகன் சிரத்தாபாத்தியை நோக்கி
ருக்மணியாற் கெல்லுமவாவை நீக்கிப் பீமநதியின் தீரத்-
தில் நிற்கும் பகவானைத்தேடிப் பாதபரிசுத்தை நாடித்-
தங்காபலோடிச் சந்திரபாகையைக் கூடிப் பகவானடி-
களைத் தழுவி அவற்றைக் கழுவித் தனிப்பால் வழுவி
மெதுவாய் நழுவிப்போகும் பகவானுக்கும் சந்திரபாகா
நதிக்கும், ருக்மணியிருக்கும் திண்டிவனத்துக்கும்,
இடைவிலுற்ற பண்டர புரத்தின் மகிமையே மகிமை
அன்னப்பிரமம் ஜெகநாதமென்றும், பூணப்பிரமம்
திருப்பதிவென்றும் தாரகப்பிரமம் சிவானா பென்றும்,
நாதப்பிரமம் பண்டர புரமென்றும், சாஸ்திரங்கள்
முறை யிடுவதால் சமஸ்த சபங்களாற் பூர்த்தியடைந்-
திருப்பது பண்டரபுரமே பெனக் காட்டியது.

புண்டரீபத்தன் தன் அண்டையில் வந்த விண்டு
வைப் பண்டரபுரத்தி லிருக்கும் தொண்டர்களை யண்டித்-
தொண்டுசெய் தன்னமுண்டு உயர்தேனென்ன விண்டு
ஆனந்தங்கொண்டு, அக்கண்டங் கடக்காமலிருக்க வரம்
வாங்கிக் கொண்டபடியால் பண்டரபுரத்தின் மாட்சி-
மைக் கெதுசாட்சயாகுமென் றுணைக்கலாம் அன்றி.

பண்டரபுரத்தின் சரீபத்தில் சதவருஷங்களுக்கு
முன் கனிப்பெய்தி ஒரு ஜாமம் பொன்மாரி பொழிந்

திருக்க அதற்கெதை ஒப்பெடுத்தாந். லாம். இவ்வளவு
அலங்காரமுள்ள பண்டரபுரத்தில் கோபுரங்களும்
மாமரங்களும், கொடிகளும், டீடிகளும், மடங்களும்,
தடங்களும், ஓடைகளும், மேடைகளும், நீதிகளும்,
வீதிகளும், நதிகளும், யதிகளும், பெருஞ்சோலைகளும்,
அருஞ்சாலைகளும், சாதுக்கள் கூட்டங்களும், சங்கீர்த்-
தன கோஷ்டங்களும், வளையுங் குறையுமின்றி யிருக்கு-
மாயின் தாழ்வொன்றிருப்ப தென்றுரைப்பதற்குக் கூடு-
மோ? மார்தரின் மறுமையைக் கழித்து இப்பூவுலகிற்
செயித்து இருப்பது பண்டரபுரமேயெனப் பிரத்தியட்ச-
மாகப் பொன்மாரியைப் பொழிந்து மேகங்களை காட்டி-
யிருக்க மதபேதமரையினும் அனுமானங்கொள்ள இட-
முண்டோ? இல்லை மேலும் அப்பண்டரி புரத்தில் வசிக்-
கும் குடிகளின் பக்தியைப் கிஞ்சித்து என்னறிவுக்கெட்-
டிப வகையில் பெடுத்தோதுகின்றேன். அநெப்படி-
யெனில், எட்டுவயது குழந்தைகள் முதல் ஆணும்
பெண்ணுமான பெரியோர்களும் அதிக காலையிலெழுந்து
சந்திரபாகா நதியை யடுத்து ஸ்நான அதுட்டானங்களை
முடித்து பகவந்நாமங்களைப் பலவாறுபடித்து ஆங்காங்கு
தண்ணீரழந்து நடித்து சன்னதியை யடுத்து பாண்டரீ-
கனை சேவித்து மெத்த அன்புசெய்து ஆலிங்கனாதி வின-
யங்களால் இன்பமெய்து பூர்வஜென்ம வினைகளைக்
கொய்து சதாகாலமும் இடைவிடாது பஜனைசெய்து
ஆனந்தவாரியில் முழுதி நாளைப்போக்கிக் கொண்டிருப்-
பார்கள். இது நிற்க வியாபாரிகள் பக்திசெய்யும் வித-
மெப்படி யெனில் யாதாமொருவஸ்து வேண்டி வருமவர்-
கள் பணத்தைக் கொடுக்கும்போது விட்டல விட்டல
வென்று பகவர் நமத்தை நவீன்றுகொண்டே பணத்-
தைக் கொடுப்பார்கள் வியாபாரியும் அப்பணத்தைப்
பெற்றுக் கொள்ளும்போது விட்டல விட்டல வென்று
சொல்லிக்கொண்டே பெற்றுக்கொள்ளுவார்கள் ஆகை-
யால் அப்பண்டரி புரத்தை பகவந்நாம பஜாரென்றே
சொல்லத்தரும் அப்படிப்பட்ட பண்டரி புரத்தில் பக-
வான் சன்னிதி செய்துக்கொண்டு இருப்பதற்குக் கார-
ணம் யாதெனில் புண்டரீகபக்தனியித்தியம் வைகுந்தமா-
நகரத்தை விட்டுவந்து புண்டரீகனுக்குக் கொடுத்த வரத்-
தின் பொருட்டு செங்கல்லினிமீது நின்று இரண்டு கால-
களையும் இடுப்பினிமீது வைத்துக்கொண்டு ராதா ருக்கு
மணி சமேதராகிய பக்தர்கள் இஷ்டார்த்தங்களைக் கொடு-
த்து ரட்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் பாண்டரீக நாத-
னிடம் வரம் பெற்றுக்கொண்ட புண்டரீக னென்பவர்
யாவர் அவர் பகவானை பக்திசெய்த விதமெப்படி அந்த

விவரத்தைக் கேழ்க்கவேண்டுமென்றால் அப்புண்டரீக பக்தன் வரலாறு எப்படியெனில்,

புண்டரீக பக்தன் வரலாறு.

சந்திரபாகா நதிக்கும் திண்டிவனத்துக்கும் நடுவில் பண்டாரியென்கிற ஓர் தலமுண்டு. அதில் புண்டரீக பக்தன் என்னும் ஓர் புண்ணியசிலன் பரமாத்மாக்களில் முதல்வனாகியும் பிரமகுலத்திற் பிறக்கவனாகியும், தாய் தந்தையர்க்கு வணங்கி நடப்பவனாகியும், சகல சாஸ்திர புராணங்களில் வல்லவனாகியுமிருந்தமையால் தாய் தந்தையர்கள் சந்தேகித்துப் புதல்வனுக்கு மணம்புரியிக்க வெண்ணங்கொண்டு தங்கள் மரபில் ஓர் கன்னிகையைப் பேசுமணஞ் செய்கித்து அன்பாய் இன்பமாய்ப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வருகையில் சிலநாள் கடந்தபின் கலியாணப்பெண் தன் கணவனாகிய புண்டரீகனை நோக்கி, ஓ ஸ்வாமி! தங்கள் தாய் தந்தையர்கள் என்னேரமும் என்மிது பேசேன ஒரு குற்றத்தைச் சாட்டி வைத்துக் கொண்டிருப்பது மன்றிப் பார்த்துப்பார்த்து வயிறெரிசென்றார்கள். ஆகையால் உன்றுமுதல் எனக்கவர்களுடன் ஒரு மித்திருப்பதற்குச் சம்மதியில்லை அவர்களிருவரையும் கேட்கெய்கிவன குடியேற்றினால் நானும் முடன் கூடி வாழ்வேன் அப்படிச் செய்வானிடில் நானென் தாய்விட்டைச் சேர்வேனென புண்டரீகபக்தன் தனக்கு மனையாள் மித்திருக்கும் அதிக மோகத்தினால் உடனே தாய் தந்தையர்களை யடித்து வேறகத்திற் குடியேற்றிச் சுவாட்சனை செய்துக்கொண்டு மிருப்பவனாகியும், பகவானை யொருநாளும் நினைவாதவனாகியும், மனையையப் புசுப்பவனாகியும், மாதா பிதாக்களை யிசுப்பவனாகியும் மனையான்மொழி மாகாலாக்கிய மென்பவனாகியும் மாதாபிதாக்கள் வார்த்தை அயோக்கிய மென்பவனாகியும், ஒருபோதும் தர்மஞ் செய்யாதவனாகியும், ஒருதரமாகிலும் பசுவான் நிருநாமத்தை உச்சரிக்காதவனாகியும், சாதுக்களைக் கண்டால் தூஷிப்பவனாகியும் கதையனைக் கண்டால் பூசிப்பவனாகியும், வேசையர் விலையிற் கிக்கினவனாகியும், மிகவும் மோகத்திற் சொக்கினவனாகியும், சுவதை விசுக்குபவனாகியும், எளிதோரை யெதிர்ப்பவனாகியும், கோன் சொல்வதில் கிரேஷ்டனாகியும், சூலத்திலும் கிரேஷ்டனாகியுமிருப்பவன்.

முன்சென்மத்திற் செய்திருந்தபோபலத்தாலோ? இவன் தந்தை தாய் செய்யும் மாதவத்தாலோ?

பிராணிகளின் பலவந்தத்தாலோ? பண்டாரியில் விண்டு வானவர் வந்திருக்கவேண்டுங் காரணத்தாலோ? மற் றெவ்வகைப் புண்ணியத்தாலோ? ஓர் புராணிகா காகி கான்டத்தை வாசிப்பதைக் கேட்க விசுவாசத்துடன் வ் ஆரிலுள்ளோரனைவரும் போகிறதைக் குறித்து தானும் போக வெண்ணங்கொண்ட புண்டரீக னில்லால் ஓர் தினம் தன் மணாளனைநோக்கி, ஓ ஸ்வாமி! பரிசுதியின் மகத்துவத்தையும் வாரணாசியின் மேன்மையையும் கேட்க விரும்புகொண்டே னுதலாற் தேவதீர் கருணை கூர்ந்தின்றைக்குக் காகிகான்டத்தைப் பாராயணஞ் செய்யுமிடத்தி லென்னை யழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டுமெனப் பிரார்த்தனை செய்ய்.

புண்டரீகன் அடி பேதாய், அறிவிலாக் கோதாய், வீட்டிற் பற்பல வேலைகளிருக்க அதை விடுத்துப்போய்ப் புராணத்தைக் கேட்டுவருதல் அன்ன மகப்படுமா? சொர்ன மகப்படுமா? கர்மிகள் புண்ணியக் கதையைக் கேட்பதாற் பிரயோசனமேதுண்டு ஏனெனின், ஒன்றைக் கேட்டபின் எவ்வழியில் நிற்கவேண்டும் கிரவணஞ்செய்தம்மார்க்கத்தில் நெஞ்சகத்தை நிலைநிறுத்தாதவனுக்கு நரகமே பிராப்தியாகும் புராணத்தை ஒதும் ஆதிவருணனை ஒதினபடி சாதனஞ்செய்யக் கூடாமற் தடுமாற் லத்தடனிருக்க நம்மாற்குடமொ? ஒதினபடி சாதனஞ் செய்யப் பேதைவரிலும் அதிபேதை யாருமில்லை யென் னும் பழமொழி மெய்யல்லவா? காகிகான்டத்தி லென் னென்ன வைராக்கியங்க னிசைத்திருக்கின்றனவோ அரையன் பறைசாற்றின வண்ணம் நடக்கா மாந்தர்க் காக்கினை கிடைப்பதுபோல் பசுவானுடைய பறையென் னும் புராணிகளைக் கேட்டவண்ணமே நடக்கவேண் டும் இன்றேல் குற்றத்துக் கானாக்கிக் கடவுளுடைய ஆக் கினைக்குட்பட வேண்டும் ஆதலால் நான் வரமாட்டே னென்று மறுக்க.

அக்தெரிவை, ஓ ஸ்வாமி! பரிசுவேதியினால் அய மிரணியமாமன்றி மண்ணுங்கல்லும் மழையாகாத்து போலப் புராணக் கேட்கும் பலரில் ஒருவனே அகி னர்த்தத்தைக் கிரகித்து எல்லுழியில் நடந்து தீய மார்க்கத்துக் டைந்து மோகூர்த்தத்தை யடை வான் மற்றவர்களிற் சிலர் நாதோறுங் கேட்கக் கேட்கத் துர்க்குணங்கள் நீங்கிச் சற்குணத்திற் பிர வேசிப்பார்கள் சிலர் பாபகர் மங்கள் செய்யக் கிஞ் சித் தச்சமுற்றுச் செய்து நாட் செல்லச் செல்ல மேற் குணத்திற் பிரவேசிப்பார்கள். சிலர் பாபங்களை முன்போற் செய்தாலும் கிரவணஞ்செய்யும் வே

ஹேமாத்நிரம் பிரயோசனப்பட்டு மறுஜன்மத்தில் நற் குணமடைவர். இப்படியிருக்க நீர் கேட்டபடி நடக்கச் சக்தியுள்ளவனே புராண சிரவணஞ் செய்யவேண்டுமென் றுரைப்பது விசித்திரமே அசிரத்தைபுடன் புராணங்கேட்டாலும் புண்ணிய லோகங் கிடைக்குமென்று புராணங்கள் முறையிடுகின்றன எனக்குவிவாகமாகுமுன் நாடோறும் புராணங்கேட்பதிலேயே நான்கழித்தேன் விவாகமானபின் பதியே தெய்வமாதலால் உமக்குச் செய்யும் பணிவிடையே சகல நோன்புகளுமெனப் புராணங்கேட்பதையும் விடுத்தேன் எனக்கு உம்மிஷ்டப்படியே நடக்கும் அடக்க ஓடுக்கமே மோகூதமனிக்கு மார்க்கமாகும் உமக்கே சாஸ்திரங்கள் கேட்கவும் அதின் வழியால் நடக்கவும் சிரத்தை பூரணமாயிருக்கவேண்டும் அன்றி நீர் புராணங்கேட்க வந்தாலொழிய நான் போக மாட்டேன் காரணப் பதியைப் பிரிந்திப்போய்ப் பாவை புராணங்கேட்பது பகவானைப் புகழ்ந்து பரம சிவனை இகழ்ந்ததை யொக்குமென் றுரைத்துக் காதலன் மனைதக் கரைத்துப் பலவந்தமாயழைத்துக் கொண்டுபோயோர்சார்பிலிருந்துகேட்கவிருப்பங்கொண்டிருக்கையில்

புராணிகர் சகரானைக்குறித்துப் பகிரதன் பரம சிவனைநோக்கித் தவஞ் செய்ததும் பகிரதியைக்கொண்டு வந்ததும் பஸ்பமாய்ப்போன சகரான்மேல் கங்கை பிரவாகித்ததும் சாத்வியின் பரிசுத்தால் சகரான் புண்ணிய லோக மடைந்ததும் கோஹத்தி சிசுவத்தி பிரமத்தி ஸ்திரீஹத்தி குருஹத்தி முதலானவை செய்யும் கொடும் பாவினானாலும், மந்தாகினியில் ஸ்நானஞ்செய்தால் பாவனாய்ப்போவார்சனென்றும், அப்படி அக்கங்கை பகிரதனுக்கு வரமளித்திருக்கிறாரென்றும், வாரணசியில் மரணமடைந்தவர் வலதுசெவியில் ஸ்ரீ விஸ்வநாதர் தாரகமந்தி ரத்தை உபதேசஞ் செய்கிறாரென்றும், அதனால்மோட்சமடைகிறார்களென்றும், எப்பொழுதும் சுரந்தியின்தீரத்தில் முனிஸ்வர்கள் வாசஞ் செய்கிறார்களென்றும், அவர்களின் பாதங்களைப்பரிசுத்த புண்ணியவான் ளனேகரிருக்கிறார்களென்றும், பிரமதி தேவதைகளெல்லாம் மாறுபடுபவர்கொண்டு தவஞ் செய்கிறார்களென்றும், வீரத்திற் சிறந்தோர் களுக்கு இப்போதுந்தரிசனத் தருகிறார்களென்றும் சொல்லக்கேட்ட,

புண்டரீகபக்தன் உடனே எழுந்து புராணிகரைப் பணிந்து காசியாத்திரைக்குப் பிரயணமாய்ப் போகையில் அவர் சதி பதியை வணங்கி அடியானே

மழைத்துக்கொண் டேருமென்று கூடவேதொடர்ந்து லோகையில் அதுதெரிந்த புண்டரீக பக்தனையின்ற தாய்தந்தை வழிக்குத் தேவையான சாமக்கிரிகைகளெந்திக் கொண்டு தநகனுடன் வாரணசிக்குப் பிரயணப்பட்டு மார்க்கத்தில் தங்குமிடங்களில் மகனும் மருகியும் அலுப்புற்றிருந்தாலும் வயிரமேறிய மரம்போற்றாங்களைபாகய முதலானவைகள் செய்தாட்ட உண்ணும் குமாரனும் அவன் மனைவியும் விருத்தர்கள் பளுவேந்திக் கொண்டு வருகிறதையும் அன்னபாகங்க ளமைத்துத் தருகிறதையும் கவனத்திற் கொள்ளாமல் வாரணசிக்குப் போக வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தையே பெரிதெனமதித்துக் காசி விசுவநாதரையும் விசாலாட்சி யம்மையையும் வரநதியையும் துதித்துக்கொண்டு போகையில்,

மனைவி நடக்கச் சக்திபற்றாதாற்றோள் மேலேந்திக் கொண்டு செல்லும்போதும் மாதா பிதாக்களுடைய வருத்தத்தை மனதிறறிக்காமல் மறந்து பரந்துகாசியை யடைந்து குக்குடரிஷி வாசஸ்தானமாகிய அசியென்னுமிடத்திலிறங்கி குக்குட மகாரிஷியின் மகிமைப்ப பலருஞ்சொல்லக்கேள்விப்பட்டு அவரைக்காணுதன் கவாங்கொண்டு ரிஷியிருக்கும் அகத்திற்சென்று அவரைக் காணாமல் அங்கு பணிசெய்துக்கொண்டிருக்கும் கங்காயமுன சாஸ்வதி நர்மதை கௌதமியெனும் ஜீவரையும் பார்த்துக் கரங்களைச்சேர்த்து அவர்களுடைய அழகு சுந்தரத்தையும், ஆபரணங்கள் பூண்டிருக்கும் அலங்காரத்தையும், விசித்திரமான ஆடைகளணிந்துக்கொண்டிருக்குஞ் சிங்கராத்தையும்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு, ஓஓ இவர்கள் நரலோக ஸ்திரீகளா? சுரலோகஸ்திரீகளா? ஆ ஆ அலிகை - துரோபதை - சிதை - தாரை - மண்டோதரி பென்னும் பஞ்ச கன்னிகைகளாக விருக்க வேண்டும் இன்றேல், சூதேவி - சிதேவி - பவானி - பகிரதி பாரதியா யிருக்கவேண்டும் இன்றேல், பஞ்சகங்கைகளையிருக்க வேண்டும். இன்றேல் அதுசூடை-ரோஹுகை-பிருந்தை-இந்திராணி - அருந்ததியாயிருக்க வேண்டுமெனத் துதித்து, வேர்வைகள் சிந்த பலகார பாகங்களை அதிகபரபரப்போடுஞ் செய்கிறதை குறித்து வாட்டமடைந்து மிகவுமிடைந்து, ஓ புண்ணியபதிகளே நீங்கள் தேவலோக கன்னிகைகளைப்போலவும் இராஜஸ்திரீகளைப் போலவுந் தோற்றப்படுகிறீர்களே இப்பணிகள் செய்யப் பாங்கினில்லாமற் போனார்களே? உங்கள் கைகள்நோகஇனிபாகங்களியார்க்காகசெய்கிறீர்களே? உங்களிருப்பிடமேதோ? நாமகரணமேதோ? அடியேனுக்கு

குறைப்பதன்றி மெய்வான கரங்கள் நோக மிருதுவான பாசங்கள் வருந்தச் சிங்காரமான அங்கங்குலங்கச் செய்யும் இம்மடப்பள்ளி வேலைபைச் செய்கிறதை நிறுத்தாந் ஈன் அடிபென் சங்கையைத் திருத்துங்கள், உங்களை வரால் செய்யப்பட்ட பாசங்கள் நானேசெய்வேன் மறுப் பிரேல் என் மனைவியைக் கொண்டியற்றி வைப்பேன் ஐயோ! துமத்தாற்சோமத்தூக்கினையான உங்கள் வதனங்கள் கருகிப்போகின்றதே? அனலாங்கம் வேகின்றதே? என்றுரைக்கும்,

புண்டரீக பக்தனைபார்த்த பஞ்சகங்கைகள் முனிஸ் வரங்களுக்குக் காணுதற்கரிதான நாம் மாதா பிதாவை வாட்டப்படுத்தின கோட்டனுக்கு புலப்பட்ட காரணமேது? இதுயார் செய்தகுது? என்றெறிந்து கோபம் விரிந்து அடா துன்மார்க்கா! அறிவிலா மூர்க்கா! பஞ்சமாபாதகா! எமகாதகா! சீக்கிரம் இவ்விடம் விட்டுப் போவென் நதட்டுப்போது புண்டரீகனன்புடன் பணிந்து, ஓ புனிதவதிகளே! உங்களுடைய நாமதேயத்தை யும் யார்க்காக இப்பாகம் செய்கிறீர்களே? அதையும் திருவாய் மலர்ந்தருளி விராயின் இக்கணம் இவ்விடம் விட்டுப் போகிறேனெனச் சாற்றப் பஞ்சகங்கைகள் தங்கள் நாமத்தைப்புகன்று குக்குடமகாரிஷ்டக்கே இப்பாகங்கள் செய்கிறே மென்றறைந்து இனி யிருப்பிடத்திற்குப் போவென்றுரைக்கப் புண்டரீகபக்தன் நீங்கள் தேவலோக ஸ்திரீகளோ? உண்மையைச் சொல்லுங்களென பஞ்சகங்கைகள் கோபித்து நீ அமுனம் வினாவின இன்னிசங்கைக் குத்தரஞ் சொல்லிவிட்டோ மாகலாவினி பன்னிப்பேசினால் சென்னியைப் பிடித்து இத்திரி பதைதையிற் றள்ளினிடுவோம் போபோவென, புண்டரீகன், ஓ ஓபவதிகளே! பண்டரியிலிருந்து பிரயாணப் பட்டு வெநிரள் நடந்து அனேக தேசங்கள் கடந்து இங்காகையை படைந்து விரிந்தியில் ஸ்ரானஞ்செய்யலே யாம் உங்கள் கங்கைகளாளென்னங் கத்தைத் தீண்டி இக்கங்கையிற் றள்ளினால் யான் செய்த பஞ்சபாதங்கள் உங்கள் சொந்தமாகும், எனக்குப் பரலோகஞ் சொந்தமாகும் பாகிரதி லிறத்தார் பவித்திர மாவதற்கோர் தடையு முண்டோ? கங்கையில் ஸ்ரானஞ் செய்யாமல் சரிசன பலத்தாலேயே பஞ்சகன்னிகைகட் கிடையான உங்கள் தரிசனம் பெற்றேன் பாகிரதியில் மடிந்தாலெனக்கென்ன பேறு கிடைக்குமோ யானறிகிலேனெனப்பணிந்து பல காரங்கள் செய்வதற்காகத் தன் நாயகியை விளித்தார்.

அதற்குப் பஞ்சகங்கைகள், அடா மடையா கடையா! ஒருவரறிந்தா லுலக மறியுமெனும் பழ

மொழிப்படிச்செய்ய போசுத்தாய், இனி இவ்விட மென் களை வராமற்செய்யத்தானு 'பூசுத்தாய், உன் மனைவியை இக்கணம்க்கவே வேண்டாம், நீயுமிங்கு நிற்கவே வேண்டாமென் றுரைத்துக்கொண்டே அதிதிரிதமாய்ப் பாசங்கள் செய்யும்போது புண்டரீகன் கஷ்டத்துக் காற்ற மாட்டாமல் பின்னுந் தன் மனைவியை விளித்தார்.

பஞ்சகங்கைகள், அடா முடா! எங்களைக்கண்டு கொண்ட திருடா! உன் மனைவி இங்குவந்தால் நாங்களிவ்விடம் விட்டிப்போதே நீங்குவோம், குக்குட ரிஷ்டக் குப் பஞ்சவபாக மில்லாமையாற் கோபிப்பார், உன்னைச் சாடிப்பாரெனப் புண்டரீகன் குக்குடரிஷி எங்கேபோ யிருக்கிறாரெனப் பஞ்சகங்கைகள் தாய் தந்தையர்க்குச் சேவைசெய்யப் போயிருக்கிறாரெனப் புண்டரீகன் உண்மைஞானன் தெரிந்த ரிஷிஸ்வரரும் தாய் தந்தைக்குச் சேவை செய்யப்போனாரா? மாதாபிதா தாரம் புத்திரர் வாஞ்சை நீங்கினவர் அன்னை தந்தைமே லவாக் கொள்வாராவெனச் சங்கைசெய்ய,

பஞ்சகங்கைகள், அடா புண்டரீகா! அன்னையும் பிதாவும் முன்னெறிதெய்வமென்ப தரியாயோ? மாதா பிதா குருதெய்வமென்னும் நான்கில் மாதாவே முதல்கண்டதெய்வமாகும், இரண்டாவது போஷனை செய்த பிதாவாகும், மூன்றாவது ஞானமார்க்க மறிவிக்கும் குருவாகும், நான்காவது மோக்ஷமளிக்குந் தெய்வமாகும், முதற்படியிலேறாமல் மூன்றம்படியிற் பாய்வாருண்டோ? அதுபோலப் பத்தமாதஞ் சுமந்து பலவ வஸ்தைகளாற் பிடிக்கப்பட்டுப் பிர சூதவேதனையால் ஸ்மரணைகெட்டுப் பெற்றுக் களித்துத் தன்னுதிரத்தை யூட்டி வளர்த்தமாதாவும், பலபாடுபட்டுத் தேகசுகத்தை விட்டுப்புதல்வனையே முதல்வனாக எண்ணித் தன்னுயிரைப்போற் பாதுகாத்து வளர்த்தபிதாவும், சுமைசுமக்கவும், எவ்வாற முள்ளவனாகிய உன்னுடன் நடக்கவும், இரங்குமிடங்களில் பாகஞ்செய்து தடைக்கவும் செய்த கொடியபாதகாகிய உனக்குமாதா பிதாக்களுக்குச்செய்யும் பூசையின் மகிமை தெரியுமோ? முதுமைப்பருவ முள்ள தாய் தந்தையரைக் கஷ்டத்துக் குள்ளாக்கி இடையில் வந்த மனையாட்டியைச் சுமந்துகொண்டு வந்த நீ அன்னை தந்தைகளினடிகளி னர்ச்சனையின் பலனை யறிவாயோ? அரிபர பக்தர்களுக்கும் ஜீவன் முத்தர்களுக்கும் குருபக்தனென்கிற பேர்க்கிடைக்காமல் மாதா பிதாவைத் தோள்மே லேற்றிக்கொண்டு திரிந்தவனுக்குக் குருபக்தனென்று பேர்க்கிடைத்த

தை "கேட்கவில்லையோ? சாஸ்திரங்களிற் பார்க்கவில்லையோ? ஸ்ரீரகுநாயகர் தனக்குக் குருவாகிய வசிஷ்டர் தந்தையாகிய தசரதர் முதலானவர்களுடைய வாக்கியத்தைக்கடந்து மாதா வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யவில்லையோ? அருந்ததி கொழுநன் கௌசிகன் முதலானவர்கள் நெருக்குண்டிருக்குஞ் சபையில் வந்த ஸ்ரீராமர் முனிஸ்வரணையும் ஞானசாரியனையும் வணங்காமல் முன்னர் தந்தையை வணங்கிப் பிதாவின் மேன்மையைச் சபைக்குத் தெரிவிக்கவில்லையோ? ஒருவனன்றி இருவர் புணர்தல் மகா குற்றமென்றறிந்திருந்தும் மாதா வாக்கியத்தால் ஐவரும் ஓர் கன்னிகையைக் கூடியிருக்கவில்லையோ? பரஸ்திரீ கமனஞ்செய்வோனுக்குப் பரகதியில்லையெனத் தெரிந்திருந்தும் மாதா வாக்கியத்தைத் தடுக்கக்கூடக் குறையால் சகோதர ஸ்திரீகளை வியாசர் புணரவில்லையோ? இவ்வளவு மேன்மையான மாதா பிதாக்களை நையச்செய்த வெய்யனாகிய உன்முதத்தைப் பார்க்கலாகுமோ? குரு தெய்வம் தாரம் புத்திரர் மித்திரர்களை வெவ்வேறு சம்பாதித்துக்கொள்ளலாம் மாதா பிதாவைச் சம்பாதிக்கக்கூடுமோ? கர்ப்பத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஓர் பாதத்தை எடுத்து வைத்து நடந்ததற்குச் சதைகளைக் கொய்துக்கொய்துக் கொடுத்தாலும் நிகராகுமோ மாரீர்தம் தோள்மேலும் மடிமேலும் வைத்துப் பாதுகாத்த பிதாவுக்குத் தநயன்செய்யும் ஷமாந்தெனச் சாஸ்திரங்களி லுரைக்கின்றதோ? (பெற்றமனம் பித்து பிள்ளைமனம் கல்லு, கடந்தஞானியுங் கடப்பரோ மக்கள்மேற் காத) வென்னும்பழமொழிகள் புத்ரா பேஷையெக்காட்டி யிருப்பதால் இவ்வளவு அன்புள்ள மாதா பிதாக்கள் மனமே நோக நீ கசிவாத திறை வந்தாலோர் பிரயோசன முண்டோ? அற்புகத்தைக் கொடுக்கும் சொற்பமான துகையைச் சுமந்து கொண்டு வந்த தோஷியாகிய உன்னுடன் பேசவுக்கூடுமோ? (மாதாவையொருநாளும் மறக்கவேண்டா மென்றும், தந்தைசொல் மிக்க மந்திர மில்லையென்று சொல்லும் பழமொழி மெய்யா பொய்யா மாதா பிதாக்கள் சேவையிற் சிறந்த குக்குடரிஷிக்குப் பஞ்சைகங்கைகளாகிய நாங்கள் பணிவிடைசெய்வது பிரத்தியட்சமாய்ப்பார்த்த நீர்ச்சங்கை செய்யக்கூடுமோ? வென்றுரைத்துக் கொண்டே சகல பாபங்களுஞ் செய்துமுடித்து அந்தர்தானமாய் மறைந்தார்கள்.

அவ்வாச்சரியத்தைக் கண்ட புண்டரீக பக்தன் உடனே அவ்விடம்விட்டு நீங்கித் தந்தைதாயிடமடைந்து பா தங்களில் வந்தனஞ்செய்து காவடிகட்டித் தாய்தந்தை

யரை அதிலிருத்தி தோண்மேலேந்திக்கொண்டு சாமக் கிரிகைகளை மனையாள் சுமந்துகொண்டுவரப் பண்டாரியை யடைந்து ஒரு நாள் தங்கி மறுநாள் அப்படியே புறப் பட்டுக் குரு பக்தனிவனையாமெனத் திரிலோகங்களும் போற்ற வாரசனாசிரையடைந்து கங்கையிற் ருய்தந்தை யரை ஸ்நானஞ் செய்வித்து அவர்கள் பாதநீர் ருஷடி அவர்களுக்கு செய்யவேண்டிய பணிவிடைகள் செய்து முடிந்தபின் மாதா பிதாக்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு,

குக்குடரிஷியின் ஆசீர்மத்தையடைந்து அம்மகாரி ஷிக்கு வந்தனம் புரிந்து அவர் மகிழ்ச்சியுடனுபதேசித்த மகா வாக்கியமர்மங்களை அறிந்துக்கொண்டு ஆனந்தங் கொண்டு அவரிடம் தனக்குற்ற சந்தேகங்களை யெல்லாம் நிவர்த்தி செய்துக்கொண்டு பூரணபிஷேகம் பெற்றுக் கொண்டு அவரருளால் தாய் தந்தைய பற்றிச் சென்று தனக்குக்கிடைத்த பிரமான்ரத்தத்தின் மாட்சிமையையும் மோட்ச காட்சியையும் புகன்று, அவர்களைக் காவடியி லேந்திக்கொண்டு பண்டாரியை யடைந்து தாய் தந்தை யரை நாடோரு மதிகாலையிற் சந்திரபாகா நதிக்குக் கொண்டுபோய் ஸ்நானஞ்செய்வித்து பாத பூசை முதலானவைகளும் செய்து வீட்டிற் கொண்டுபோய் ஷட்ரு சிகளான பதார்த்தங்களைப் புகட்டிச் சயனிக்கச்செய்து பின்பு தான் புசித்துப் பிரம்ஞான நிஷ்டையிற் செழித் திருந்தார் இப்படி யிருக்குங்காலத்தில் பண்டரபுரத்துக் கருகான கோபால வூரிலிருக்கும் சந்தராவளி பெனும் ஓர் உத்தமி பகவானையே விவாகம் செய்வேனென்றி மற்ற மரமசிவனாகிய ரென்னைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தாலும் அவர்களைக் கனவிலும் நினைவேனென் றுறுதிக்கொண்டு கிருஷ்ண பரமாத்மாவினுடைய நாமமன்றி பவறு நாமத் தை மறந்தும் நினையாமல் உக்கிரமான தபஞ்செய்துக் கொண்டு நய-வயது பரியந்தம் விவாகமின்றி இருக்குங் காலத்தில் அப்புண்ணியவதியைச் சோதிக்கவேண்டிப் பகவான் பரமசிவனா ருருவுடன் போய் அவ்வரிவையின் முன்னின்று, ஓ பெண்ணே! உன் தவத்துக்கு மெச்சி னென் உமக்கு வேண்டியவரத்தைக்கேளெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள, அப்பத்தினி நிடலாகூழிப்பணிந்து, ஒஸ் வாயி! பகவான் வந்து என்னை விவாகஞ் செய்யும்படி யான வரமேயெனக்குத் தேவையெனத் தாழ்ப் பார்வதி பாகன் ஓமாதாசே! பகவானைக்குறித்து இத்தனைநாள் பரியந்தந் தவஞ்செய்து நிஷ்பிரயோசனமானாய் ஏனெ ன், ஸ்ரீகிருஷ்ணர்பவத்தாவதாரமாய்மௌனன்திதியைனி

யடைந்திருக்கிறான், ருக்குமணி அவரினை பிரியாமலி
ருக்கின்றானாதலாற் என்னை விவாகஞ் செய்துக்கொள்
ளென்றறைய அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட அப்பதி
வீரதை மிகவும் முனிவு கொண்டவளாய். ஒஸ்வாமி! பக
வானுக்கு மாலைபிட நினைத்த என்னை நீர் கோருவதுத்த
மமோ? ஒருவனுக் கைக்யமானபின் மற்றொருவனை மற
ந்தும் நினைக்கலாமோ? விபசாரியைப்போன்ற அபசாரி
இவ்வுலகிலுண்டோ? பிறர் மனையான இச்சிப்பவர் ரட்
சிக்கப்படுவார்களோ? தாருகாவனத்து ரிஷிகளின் பத்
திகளனைக்கற்பழித்தபோ தம்மா முனிவர்களிட்டசாபம்
போதாதோ? என்னுடைய சாபமும் பெறவேண்டுமோ?
அத்திரி மகாரிஷியின் களத்திரமான அறுகுயா தேவி
யைச்சோதிக்கப்போய்ப் பங்கமடைந்ததை மறந்து விட்
டமேர? காமத்தால் நியமத்தை துறந்து கிட்டமேர?
வென்றுரைக்கும் வார்த்தைகளைக்கேட்ட ருத்ராருபத்
துடன் வந்த பகவான் களிப்புற்று, ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்ம
ஸ்வரூபமாய்க் காட்சிக்கொடுத்து, ஓ பெண்ணே! உன்
கற்பைச்சோதிக்கும் நிமித்தமே மயேஸ்வரரூபத்துடன்
வந்துன் மனதைக் கொதிக்கச்செய்தேன், ஓ பதியிரதா
கிரோன்மணி! என்னைக்குறித்து நெடுநாளாய்த் தவஞ்
செய்தகாரணமேதோ? உனக்குத் தேவையானவேதோ
வெனகேட்டுத் தருவாயில் ருக்மணியம்மை பகவானைக்
காணாமல் பலவிடங்களிற்றேடி அங்கு வந்தடைந்து
சுனித்துப்பேசமிருவரையும்பார்த்துக் குரோதம்மேலிட்
டே பகவானைப் பணியாமல் நிற்கும்போது அவ்வுத்தமி,
ஆ-ஆ என்னுண்டவனிடம் வந்து பேசாமலும், பணியா
மலும், இந்த ருக்மணி அகமடைந்திருக்குங் காரண
மேன் ஓ ராசன் புத்திரிக் கிவ்வள வகங்கா மிருக்க
லாமோ? கசுது-கோபிகாஸ்திரீகளி லொருத்தி தானே
பென மதித்துத் துதிக்காமலும் தொழாமலும் எழா
மலும் பகவான் கேட்ட வினாவுக்குத்தாஞ் சொல்வதற்
குக்கடாமலும், இவளே னித்தருணத்தில் வந்தாளெனு
ங்குரோதத்தால் ஒருவார்த்தையுமாடாமல் மௌனமா
யிருந்தாள் பகவானே இவருடைய மனோபாசத்தை
ஆராய்வதற் சித்தத்தை வைத்து ருக்மணியை அழைத்
காமலிருந்து விட்டார் ருக்மணியோ இவர்கள் குற்ற
வாஸி-எனாபடியினாலேயேதேன் கொட்டிய திருடனைப்
போலிருக்கின்றார்களினி யிவர்களைப் பார்க்கக் கூடா
தெனத் தீர்மானித்துத் தவஞ்செய்ய போகித்து ரிஷிபா
சர்மங்களை யாசித்துத் திண்டிரவனத்திற் பிரவேசித்து
அபேரமான தவஞ்செய்யத் தொடங்கினான்.

பகவான் ருக்மணியின் பிணங்கைத்தவிர்த்து வருகி
றேனென் றம்மா தைச் சம்மதப்படுத்தித் திண்டிரவனத்
துக்கும் பண்டரிக்கும் சம்பத்திலோடும் சந்திரபாகா
நதியிலிறங்கி அக்ககையிற்சென்று தாய்தந்தையர்க் கன்
பாய்ப் பூசைசெய்யும் பூண பிரமஞ்ஞானியாகிய புண்ட
ரீசுபத்தனைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு ருக்மணியை
மறந்து அகைவற்று நின்று ஓ புண்டரீகா? தாய்தந்தை
யர் சேவை செய்வதற்கு நீ பொருந்தனே யில்லவகிற
பிறந்தாய், குருபத்தனுனக்கினை பென்றுகாக்கத்தகாது
உனக்கு நீயே ஒப்பாரும் உன்னுடைய விரதத்துக்கு வந்
தேன் அரிபசேவை தந்தேன் சீக்கிரமுனக்குத் தேவை
யானவாம் நீகேட்பாயாக வெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி
யதைக்கேட்ட புண்டரீக பத்தன் பகவானை நோக்காமல்
நீவிரியாரென்று வினாவு, பகவான், ஓ ஒப்பில்லா வுத்த
மனே! வசுதேவருக்கும் தேவகி தேவிக்கும் மகவாய்ப்
பிறந்த பகவானென்றறிந்துக்கொள்ளொன்புண்டரீகபத்
தன், ஓ அரிபரந்தாமா! நான் நினையாதிருக்கவு மும்
முடைய காட்சி தந்தீரோ? சேற்றில் வெகு நேரமாய்
நின்றனொந்தீரோ! இதோ இச்செங்கல்வினமேற் சற்றே
கிற்பிராயின் மாதா பிதாக்களுக்குச்செய்யும் பூசையை
முடித்துத் தேவையான வரங்கேட்டுக் கொள்ளுகிறே
னென்றுரைத்து, அன்னை தந்தைகட் கன்புடன் பூசை
செய்துமுடிந்தபின் அவர்களைக்காவடியிலேந்திக்கொண்டு
பகவானை நோக்கி, ஒஸ்வாமி! என் தாய் தந்தையை
வீட்டிற்றுகொண்டுபோ-யன்ன முண்பித்து வருகிறேனது
பரியந்தயின்கே யிருக்கிறேனென்கிற வாம் முன்னமனித்
தனுப்புமையாவெனத்துதிக்கக் கருணாநிதியானபகவான்
ஓ புண்டரீக பத்தனே! நீ வருகிற பரியந்தம் ஓரடியும்
பேர்த்து வைக்காமல் உன் வரவுக்கு எதிர்பார்த்துக்
கொண்டிருக்கின்றேன் சீக்கிரம் வருவாயாக வென்றுக்
கியாபிக்கப் புண்டரீக பத்தன் தொழுது விட்டிற்சென்
றன்னைப்பனுக்கன்ன முதலானவை யூட்டிப் பாராட்டி
ஓ என் தாய் தந்தையே! ஸ்ரீ அகிலாண்ட கோடி பிர
மாண்ட நாயகராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணர் சந்தா பாகாநி
திரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார் தேவரீர்களுத்தரவு
கொடுத்தார் போயவரிடம் தேவையான வாம் பெற்றுக்
கொள்ளுகிறேனெனப் பணிய

அம்மாதாபிதா, ஓ எங்களும் பாலகனே! பொரு
வன் தரிசித்து வாம் பெற்றுக்கொள்ளுதலாற் பிர
யோசனை மேது இவ்வுலகிலுள்ளோ ரனைவருந் தரிசித்
துக் காட்சி படையும் படியான குட்சி செய்வாயா

கில் மாட்சிமை யடைவாயென் றறையப் புண்டரீக பக் தன் மகா பாக்கியம் தங்கள் கட்டளையின்படியே செய் வேனென் றவர்கள் தாள்களிற் றொழுது இனி விண்ணை இப்பண்டியிற்றொனே தங்கச் செய்கிறேனென் றுன்னி வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு,

ஓ ஓ ஸ்ரீமந்நாராயணரைக் கண்ணாடிக் கண்டும் ஆனந்தங்கொண்டும் இனி பெறும்படியான வரமும் வேண்டியதோவென் றுரைத்துக் கொண்டே போய்த் தந்தைசொன் மிக்க மந்திரமில்லையெனத் தூரத்தில் நின் றபடி பகவானைப் பார்த்துக் கரங்களைச் சேர்த்து ஓ பகவானே! எனக்குத் தேவையான வர் தாங்க ளிப் படியே நின்று சகலருக்குத் தரிசனர் தந்து காத்தா ரட் கிப்பதே பென்றுரைத்துப் பகவானருகிற் சென்றால் வேறு வர் தந்து மறைந்தருளுவா ரில்லாற் றந்தை தாய் வாக்குக் காளிவரும் ஆண்டவன்முன் வந்தகன்றா லபராதத்துக் குட்படவேண்டுமென் றுன்னிப் பலவா ராக வெண்ணிப் பகவானைப் பார்த்தபடி சமாதி நிஷ்டை சேர்ந்து பகிர்முகத்திலிருந்து போந்து பிர்மானந்தத் தாற் கனிகூர்ந்து சகல சங்கடங்களுந் தீர்ந்து தன்னை மறந்து தேகஸ்மரனை யிறந்து கொல்லைக்குக் காவலிரு ந்த சடபாதரைப்போ லைசவற்றுக் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு நின்றார்.

பகவானே, இதோ புண்டரீகபக்தன் வந்தான் நம் மைக்கண் நெகந்தானென் றன்பின்மேலீட்டா லவனுந் களித்தவாக்கின்படி அப்புண்டரீக பக்தன் வரவுக்கெதிர் பார்த்தபடி அசைவற நின்று புண்டரீக பக்தன் சமாதி யடையுங்கால பரியந்தம் சுயரூபத்துடன் சகலருக்குங் காட்சிகொடுத்துத் தன்னெதிரில் நின்றபடி சமாதி யடைந்த புண்டரீக பக்தனைப் புகழ்ந்து மிகவும் மகிழ் ந்து அவரைப் பார்த்தபடியே சிலா ரூபமாய் நின்றார்.

பண்டரியென்னு மூரிற் றங்கியிருப்பதால் பண் டரிநாதனென்றும், ஈட்டென்னும் செங்கல்மேல் நிற்ப தால் இடோபாவென்றும், நீ வந்து வரங்கேட்டுக்கொள் றுகிற பரியந்தம் இங்கேயே நிற்கிறேனெனப் புண்ட ரீக பக்தனுக்கு வரமளித்ததால் புண்டரீக வரதனென் றும்பகவானுக்கு நாமங்களேற்பட்டன.

புண்டரீக பக்தன் வரலாறு முற்றிற்று.

நூ ல் வ ர லா று

ஸ்ரீ அகிலாண்டகோடி பிர்மாண்ட நாயகராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணர் வீற்றிரு கும் பூலோக வைகுந்தமாகி

யும் பிர்மானந்தத்தாற் றன்னை மறந்திருக்கும் ஜீவன் முக்தர்க ளுலாவு மிடமாகியும் அஷ்டாங்க பேசுங்க ளாற் சகல சித்திகளை யு மடைந்த சித்துக்கள் சஞ்சரிக்கு மூராயும் திரிமூர்த்திகளை யுபாசிக்கும் பக்தர்களும் வேதமாதிகளை ஓதிபுணர்ந்த நீதிமான்களும் நிறைந்திருக் கும் நாடாகியும் துவாரகாநாத ஜெகந்நாத் ராமநாத் பதரிநாத் என்னும் நான்கு கயிற்றாற் கட்டியிருக்கும் மத்தியிலுள்ள கொடி ஸ்தம்பத்துக்கிணையாகிய இடையி லுள்ள பண்டரிநாத் என்னுரைப்பதாகியும், சந்ததமு மெந்தத் திக்கிலும் காலப்பிரம்மம் முழங்கும் பண்டரி புரத்தில் கலியுகாதி -சகஸ்ய-ம் வருஷத்தில் இப்பூவுல கோரீரோத் திருவவதாரஞ் செய்தருளி அனேக அற் புதங்களைக் காண்பித்து டாகூர் தேசத்தி லவதாரஞ் செய்தருளிய இராமதாஸ் ஸ்வாமிகளுக்கு மவருடன் வந்த இராஜன் முதலானவர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மூவர்களுக்கு மன்னமுண்டித்து அச்சுவாமிகட்கு முன் விஷ்ணுஸ்வரூபமாய்நின்று பல ஞானவாக்கியங்களைப்புக ள்ந்து சளக்ய-ம் வருஷத்தில் தன்னுடன்பொந்தியோடும் வானுலகுக்கு வர ஏழுநாள் பரியந்த மனைவரையுங் கூப் பிட்டுப் பரமபதத்துக்கு வாருங்கனெனக் கும்பிட்டுச் சகலரும் வராததற்காகப் பின்னிட்டு மிகவும் விபா குலப்பட்டுப் பிராப்தியில்லையென முன்னிட்டு அழியாக் கிர்த்தியை இவ்வுலகில் ஈட்டு ஜெயவிட்டல் ஜெயவிட்டல் என்றுரைத்துக்கொண்டே தன்னுடன்வந்த ௨௨-பேருட னாகாயத்திற் போகும் துக்காரா மென்பவரைப் பார்த்த

திண்டிரவனத்தி, லிருக்கும் உத்தவசித்தர் முத லானவர்களும் பிரமாவதாரரான நாராஜி சித்தரிடம் போய் வலம் வந்து பணிந்து அவர் தாள்களிற் றங்க ளுடைய நயனங்களை யணிந்து துக்காராம் வானிற் போகும் விந்தையைபுரைக்க, மகா யோகியான நாராஜி சித்தர் உத்தவ சித்தர் முதலானவர்களைக் கையமர்த்தி துக்காராமுக்கு வந்தனம் புரிந்து மிகவும் பரிந்து உல்லா சத்தாற்றிநிந்து மகாத்மாவெனத் தெரிந்து சந்தோஷம் புரிந்து புஷ்பங்களைச் சொரிந்து ஆனந்தங்கொண்டு விந்தையென விண்டு நீர் செய்ததே தொண்டு பாக்கி யஞ் செய்தவர் பண்டு நல்லவரத் தந்தார் யிண்டு தீபனமன னைக்கொன்று பலமாதிகளை வென்று நானென்பதனை மென்று சற்றுமில்லாமற்றின்று எங்கே போகிறிநின்று பேசலாகாதா நின்று அடியேன் மூடனென்று நிலலும் நிலலுமென்று அன்பான மொழிகளைப் புகன்று சந் தோஷமேலிட்டா லானந்த நிர்த்தனஞ்செய்யத் தொடங்

கினர். உத்தவசித்தர் முதலானவர்களும் அவருடன் தாண்டவஞ்செய்து நாபாஜிசித்தரைப் பவந்தமாய் கிறுத்தி ஆசனத்தின்மேலிருத்தி, ஓ எங்கள் சத்ருநாதனே! பெருஞானபோதனே! ஆகாயத்தின்போரு முத்தபரவரர்? எந்த லோகத்திற்குப் போகின்றார்? இந்நாள் பரியந்த மெங்கிருந்தார் சொல்லும் சுவாமி பெணத் தொழி,

நாபாஜிசித்தர் நாமின்று செய்த பாக்கியமே பாக்கிடமெனச் சந்தோஷித்தராய் அகம் குளிர்ந்து முகம் மலர்ந்து, ஓ சித்தர்களே! மிகவும் பரிசுத்தர்களே இவருடைய பெருமையை பென்னொருவனா ஹுணக்கப் போமோ? ஆதிசேஷனாகும் விரிக்கப்போமோ? தேவர்களா ஹுந் துதிக்கப்போமோ? மூவராலும் மதிக்கப்போமோ? கூடாதாயினும் எனக்குத் தெரிந்தமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன். அதாவது குப்த்தானஞ் சபதலோகமு மறிபுமென்பவாழப்போல் அதிருப்தமாய்ப் பண்டரிபுரிவின் சமீபத்திலிருந்தவர் பிரமக்ஞானம் பூரணமாய்த் தெரிந்தவர் பண்டரிநாதன் பணிசெய்யும்படியான தபோ பலமுடையவர் துக்காரா மென்னும் பேருடையவர் வைராக்கியத்தில் வல்லவர் மிகவும் நல்லவர் ஜீவகாருண்யத்தையே கிரதமாகக்கொண்டவர். பிரமக்ஞானமே முக்கியமென விண்டவர் மனதைப் பிரமானந்தத்தில் சொக்குவித்தவர் வாக்கைச் சந்ததழ் மிஷ்டதெய்வத்தைத் துதிக்க வைத்தவர் காயத்தைச் சாதுக்கள் சேவைக காளாக்கினவா நானெனுஞ் சேவத்தன்மையைத் தூண்களெனவா இறந்த மைந்த னுயிர்பெற்றெழ விண்டவா இரண்டு நாய்களை 'மாணக்கராக்கிக் கொண்டவர் கழுதைகளைக் கருடனாக்கினவா கணம் வேண்டாமல் நீக்கினவர் சமுசாரத்தோடிருந்தவர் சகல மர்மங்களு மறிந்தவர் அபிமானத்தை வென்றவர் ஆகாயத்திற் சென்றவர் என்றுரைக்கக் கேட்ட,

உத்தவசித்தர் முதலானவர்களும் வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி சுசுப்பிரமரிஷ்யைப்போ லாகாயத்திற் போகும் இவருக்குற்ற தபோபலம் இவர் முஹூரப்பிற் செய்ததா? இப்பிறப்பிற் செய்ததா திருவாய்மலர்ந்தருளும் ஸ்வாமியென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய விரிஞ்சாவதாரான நாபாஜிசித்தர் சொல்லுவார் ஓ உத்தவசித்தரே! இந்த துக்காராமென்பவர் முன்சென்மத்தில் ஸ்ரீவைகுந்தவாசராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணரைச் சிறு பொழுதிலிருந்து தேக வியோகமாகிற பரியந்தம் தோத்திரஞ் செய்ததன்றிப் பண்டரிநாதன் கோயிலைவிட்டு நீங்காமல் பாண்டெங்க னாக் சன்னாஸ்டிபுண மகா பக்தனுக்கும். அல்லாமல் யோனி சம்பந்தமுடையவரென்று நயில, உத்தவசித்தர்

அயோனியுன்ம மெடுத்தவ ரெவர் முன்றஞ்சென்மத்தி லெந்த முனிவராயிருந்தார் சொல்லுமையா வென,

நாபாஜிசித்தர், ஓ சித்தசிசாமணியே! இவர் முன்றஞ் சென்மத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடம் பிரமோப தேசம் பெற்றுக்கொண்ட உத்தமராகும். அவரிவ்வுலகில் ஓர் குழந்தையாகிப் பண்டரிபுரத்துக் கருகிலிருக்கும் சந்திரபாகா நதியில் மிதந்துக்கொண்டே வந்து பண்டரி நாதனை நெருளாய் மிகவு மன்பாய்ப் பூசித்துக்கொண்டிருந்த தாய்ஸேட்டி. பெண்பவருக்குப் பிள்ளையாகி நாம் தேவென்று பேர்பெற்றுப் பாண்டெங்கனுக் கன்னமுட்டி. அனேக விரித்திரங்களைக் காட்டிக் கொடிகள் சுவர்க் கத்திலிருந்து வர, நாகேஸ்வரர் கோயிலில் நாட்டி, அனேக விரித்திரங்களைக் காட்டிப் பசுவின் கன்றை பெழுப்பி, அக்பர் பாதுஷாவை வாட்டி அங்குண் நாக தேசவரர் கோயிலை மேற்குமுகமாகத் திரும்பச்செய்து சதகோடி கீர்த்தனைகளால் சாமாயணத்தை முடிக்க வெண்ணங்கொண்டு, பாதிக்கீர்த்தனைகளைப் பாடி சாமாயணத்தை முடிக்கவேண்டி இந்தத் துக்காராமாய்ப் பிறந்து பாடி முடித்துப் பரமபதத்திலிருந்து வந்தபடியே இப்போது பொந்தியுடன் வைகுந்தத்திற்குப்போகின்ற ரெனப் புகல,

உத்தவசித்தர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடம் பிரமோப தேசம் பெற்றுச் சாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்த உத்தவர் இவ்வுலகில் குழந்தையாய் வரவேண்டிய காரணமேதோ தெரியச்சொல்லும் சுவாமியென, நாபாஜிசித்தர் உத்த வவொருவரே இவ்வுலகிலவதாரஞ் செய்ய வில்லை வால் மீகர் வியாசர் சுகர் அக்ருஷன் அருணன் தாரகன் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன்-ஆதிசுத்தி முதலானவர்களும் இவ்வுலகில் வதாரஞ் செய்துக் குலாசா தர்மத்தைதும், உலகம் பிரஷ்ட மடைந்த மர்மத்தைதும், சகுணத்தியானத்தை தும், பிரமக்ஞானத்தைதும், இவ்வுலகிலுள்ள மாந்தர்க ளுக்குப்போதிக்க வந்தார்களென்ன, உத்தவசித்தர் இவ்வுலகிலென்ன விபரிதம் நடந்ததென்று இவர்களெல்லா மவதாரஞ் செய்தார்களென்ன,

நாபாஜி சித்தர் இவ்வுலகில் கலிபிறந்து பரி சுஷித்து மகாராஜனற்றமுந்து ஐது - வருஷ பரியந்த மிக் கலியுகத்தி லென ஸ்வரூபத்தைக் காட்டமாட் டேனென்று வாக்கு தத்தஞ் செய்திருந்தும் கலிகால மகத்துவத்தால் அனேகர்களுக்கு விபத்த குணங்க ளுண்டாகி ஒற்றுமைபுள்ள மன மிரண்டாகித்

தீர்த்தயாத்திரை போதல், புண்ணிப தீர்த்தங்களில்
ஸ்நானஞ் செய்தல், தேவாலயங்களைப் பிரதட்சணஞ்
செய்தல், திரிமூர்த்திகளின் ஸ்வரூபங்களாகிய விக்ர
கங்களை ஆராதித்தல், பெரியோர்களை நேசித்தல், மாதா
பிதாக்களைப் பூசித்தல், பத்த சரித்திரங்களை வாசித்தல்,
மோக்ஷார்த்தத்தை ஆசித்தல், அரியர சங்கீர்த்தனை
கோஷித்தல், தன்னையறந்த பிரமக்ஞானிகளைப் பூசித்
தல், வேத பாராயணங்களைச் சாதித்தல், வேதாந்த வாக்
கியங்களைப் போதித்தல், ஆரியர் முதலானவரைக் கண்
டெழில், எதிர்கொண்டு தொழல், சாதுக்களுக்கு நீராட்
டல், மலர்மாலைகளைச் சூட்டல், தூபதிபங்களைக் காட்
டல், இஷ்ட பதார்த்தங்களை யூட்டல், அவர் சொல்
கிலையில் மனதை நாட்டல், அதிகட்க் கன்னம் பரிமாரு
தல், அடியார் சங்கத்திற் சேருதல் முதலான நற்குணங்
கள் குறைந்து பெரியோர்களைத் தூஷித்தல், பேதை
யர்களைப் பூசித்தல், சத்தியவான்களைக் கெடுத்தல், தர்
மஞ் செய்வோரைத் தடுத்தல், தாசிகட்க் கரும்பொருள்
கொடுத்தல், தர்ம மவர்க்கே தொடுத்தல், சாந்தகர்கள்
சங்கம் விடுத்தல், சண்டாளர் தம்மைப்படுத்தல், சூதாடல்
வாதாட்டல், மனைவியைக் கொண்டாடல், மாதாவுடன்
வம்பாடல், சொர்ன மிகுதியாற் றுள்ளதல், சுராபா
னத்தைக் கொள்ளுதல், தூஷண வார்த்தைகள் விள்ளு
தல் முதலான துற்குணங்கள் நிறைந்து சரியை கிரியை
யோக ஞானமென்னும் ஒருவழியிலுஞ் செல்லாமல்,
துரிய திருஷ்டியில் நில்லாமல், அரியரவென்றுஞ் சொல்
லாமல், அஞ்ஞானமனைதக் கொல்லாமல், பரஸ்திரீ
களையே யல்லாமல், குலஸ்திரீகளைப் புல்லாமல், ஒரு
நற்குணமு மில்லாமல், அகமமனையை வெல்லாமல்,
பாபகர்மங்களையே செய்துக் கொண்டிருக்கிற காலத்
தில், அக்கினிக்குச் சகாயமான காற்றைப்போல மூவர்
தேவர் மற்றியாவர்மீதும் குரோதங்கொண்டு பிரமகிருஷ்
டிக் கெதிர் கிருஷ்டிசெய்த விசுவாமித்திரருடைய கோர
மான கோபத்தி லிருந்துதித்த கறுத்திறமும், பெருத்த
உடலும், பருத்த உதும், சுளித்த முகமும், சிலிர்த்த
மயிரும், கடின நெஞ்சமும், கர்வமிகுதியும், பல்லிற்
கறையும், சொல்லிற் குறையும், கொல்லுங் கையும்,
குடிலகுணமுள்ள அராபிய ரென்னுந் துடுக்கர் மிகவும்
முடுக்கர், மோசல மாமுனியினுல் விஸ்தரண மடைந்து
மொசல்மான்க ளென்கிற பேர்பெற்று அரசாங்கம் பெற்
றுத் தேசங்களில் மதயானைகளைப்போற் சஞ்சரித்து,
மறையோர்க ளென்றும் பெரியோர்களென்றும் பாரா
மல், தீங்குவருமென் றோராமல், முன்பின் தெரியாமல்,
பாபமென்றுங் குறியாமல், அதட்டி, வாயில் வந்தபடித்

திட்டி, மது மாம்சங்களைப் புகட்டி, வாஸ்களைச்சுழற்றி,
மணநடுங்க மிரட்டிப் பின் தொடர்ந்து வெட்டிக் குடி
களைக் காட்டில் விரட்டி, ஸ்திரீகளின் மாங்கலியங்களைச்
சுழற்றிப் பூயிபில் வீழ்த்திப் புரட்டி மானபங்கஞ் செய்
துச் சிரங்களைக் கொய்து வாயில் வந்தபடி வைது, தலை
மேற் கற்களைபெய்து சூரிய வம்சத்தைப் பாழாக்கிச் சந்
திர வம்சத்தைக் கீழாக்கிக் காசிமுதலான புண்ணிய
கோத்திரங்களிற் பசுக்களை யறுத்து மாயிசங்களை வறு
த்து, நன்றாய்த்தின்று பருத்து, வேத வாக்கியங்களை
மறுத்து, லாகிரியால் மிகவுஞ் சிரித்து, அட்டகாசத்
துடன் கொக்கரித்துப் பிறருடைமைகளைப் பறித்துப்
பாழ்நெற்றிகளை நெறித்து, விக்ரகங்களை அபகரித்து,
ஊர்களிற்கொள்ளையடித்துத் தேவாலயங்களைப்பொடித்து
இவ்வித கோரத்தால் அரசர் நீதிஞன்றித் தர்மஞ் சற்று
மின்றி, உலகத்தைப் பாபம் மூடிக்கொண்டு மனமு
பொழியாமல், மந்திரம் பலிக்காமல், நாடுங் காடுஞ்
சூரிய உஷணத்தாலெரிந்து பொரிந்து மரிந்து, ரிஷிகளு
டைய தபசுகள் பங்கப்பட்டுத் தவநிலை கெட்டு, இது
வென்ன விபரீதம்! இதுவென்ன அபவாதம்! இழந்த
ராவணன் வந்தானோ? இரணிய னுயிர்பெற் றெழுந்
தானோ? இறந்த சோமுகன் வந்தானோ? எமனின்
வனத்தில் வந்தானோ? வென்று வாரணாசிபி னருகிலி
ருக்கும் வேத வியாசர் முதலான ரிஷிகளெல்லாங் கூடிச்
சொர்க்க லோகஞ்சென்று, தேவேந்திரன்பால் முறை
யிட்டு தேவர்களும் ரிஷிகளும் புறப்பட்டு, வைகுந்
தத்தை யடைந்து தவங்குன்றினதற் கிடைந்து, அரிகரி
யென்ற கோஷத்துடன் நவரத்தின கசிதமான மேடை
யில் கோடிசூரியப் பிரகாசமான சிங்காதனத்தில் வீற்
றிருக்கும், ஸ்ரீமந் நாராயணரை வலம்வந்து பணிந்து
அவர்தாள்களில் நயனங்களையணிந்து, ஒ ஸ்வாமி! அகி
லாண்டகோம. பிர்மமாண்ட நாயகா! அனுதாட்சகா!
பத்தவச்சலா! பரமதயாபரா! அனந்தசபலா! கமல
நயலா! கருடவாஹலா! கோபியர்மோஹலா! சங்கு
சக்ரா! சதுர்புஜா! பச்சைவர்லா! பரந்தாமா! துளசி
தரா! தாமோதரா! மச்சகச்ச வராகவதாரா! ராட்சச
சம்மாரா ஒ பகவான்! ஒ கர்த்தனே பென்று முறை
யிடும்போது,

மேகவண்ணனான மகா விஷ்ணுவானவர் கைப
மர்த்தி, ஒ ரிஷிகளே! உங்களுக்கு நேரிட்ட குறையே
தென்று திருவாய் மலர்ந்தருளின போது, சகலருந்
தொழுது கண்ணீர் ஹிட்டழுது ஒ புருஷோத்தமா!
புண்டரீகாக்ஷா! இக்கலியுகத்தில் இகலோகத்திலுள்ள
காசி-கயா-அஸ்தினாபுரி-அயோத்தி முதலான புண்ணிய

ஸ்தலங்களில் கோஹத்தி-சிஹத்தி-பிரமத்தி ஸ்ரீ ஹத்தி குருஹத்தி முதலான பாபங்கள் நேரிட்டு வர்ணசிரம தர்மங்கெட்டு அந்தணர் காயத்திரி செபஞ் செய்தல், வேதமோதல், ஓமம் வளர்த்தல், சந்தியவந்தனஞ் செய்தல் முதலான காலகருமங்களைவிடுத்துத் துன்மார்க்கரை யெடுத்துப் பொருளாசையால் மற்ற வர்ணத்தாருக்குக் குற்றேவல்செய்து பொருமை மேலிட்டழல் கின்றார்கள். கூத்திரியர்களோ தன் பலப்பிரதாபத்தால் வேதியர் சாதுக்கள் முதலானவர்களிடம் பணிவிடைகள் வாங்கி அகங்காரம் மிகவுமோங்கி, அனேக ஸ்திரீகளைப் புணர்ந்து காம தூர்த்தர்களாயிருந்து இராஜ நீதி விசாரணையின்றி மதமச்சரங்கள் மேலிட்டிருக்கின்றார்கள். வைசியரோ பொருளாசையால் பொய்விடைகள் பேசி அகவிடைகள் கிற்று சூதும் வாதுங்கற்று கோக்களைப் புலையாக்கு விற் பனை செய்து கொலைகளவுகள் காமக்குரு நின்தை யென் னும் பஞ்சமாபாதகத்துக் குட்பட்டிருக்கிறார்கள். சூத் திரரோ துரைகளாய்ப் பிரம் கூத்திரியர் வாயிலைக்காக்க வைசியரிஷ்டப்படி விற்க சகலரும் வரிப்பணங்கட்டத் திட்டஞ்செய்துச் சூரர்களாய்க் காமக்குரோத லோபங்க ளாற் கட்டுண்டிருக்கின்றார்கள். பஞ்சமராகிய துடுக் கரோ மேற்சொன்ன நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் அதி பதிகளாய் இஷ்டமான ஸ்திரீகளைப் புணர்ந்து மாட மாளிகையி லிருந்துக்கொண்டு குடும்பிகளை யிடும்புசெய் தற்கொடும்பாவிகளாய் வரிப்பணம் வாங்கிமலர் மெத் தையிற் தூங்கித் தேவாலயங்களை இடித்து மடஞ் சத்தி ரங்களை பொடித்து கோஹத்திசெய்து சாதுக்களை சிரங் களைக்கொய்து துன்பமின்றி இன்பத்துட னிருக்கிறார் கள். இவ்வித கொரோங்களால் பாபமுலகத்தைச் சூழ்ந் துகொண்டு மழை பொழியாமல் நாடுங்காடு முலர்ந்து வனத்திலிருந் தெங்களாற் நவஞ்செய்யக்கூடாமல் மனோ சஞ்சல மிகுந்து உமதடைக்கலம் புகுந்து முறையிட் டெக்கொள்ள வந்தோமெனத்தொழுது தோத்திரஞ் செய் தார்கள்.

அதற்கு ஸ்ரீமந்நாராயணர் உலகங்களை ரட்சிக்குங் கர்த்தாவாதலால் தனக்குடானே யோசிக்கத்தொடங் டினார் அதாவது எப்போது அரசர் நீதிகுன்றிப்பதிவிர தத்தணங்கெடுமோ அப்போதே பாபம் மேலிடும் பாப மேலிட்டால் மழைகுன்றும், மழை குறைவதால் தவச பங்கமாம், தவசபங்கமாவதால் குலதர்மம் கெட்டுக் கொடியாதிகள் மேலிட்டு உலகத்தைப் பாபம் மூடிக்கொள்ளும்.

இதனால் ஜீவர்களுக்கு வியாதி முதலான பிடைகள் நேரிட்டு ஆயுள் குறைந்து நாஸ்தியாய்ப் போவார்களாதலா லிதைக்குறித்துப் பூர்த்தியாயோசிக்க வேண்டுமென்று ஸ்ரீகயிலாசவாசராகிப் பரமசிவனைச் சந் திக்க அதுதெரிந்த பசுபதி பார்வதி சமேதராய் ரிஷப வாகன ருடராய், விக்நேசுவரர் சுப்ரமண்யர் நந்திகேசுவரர் பிருங்கேசர் தூருவாசர் வியாக்கிரபாதர் வசிஷ்டர் அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் மிருகண்டர் மார்க்கண்டர் புஜன் டர் முதலான ரிஷிகளும், நவகோடி சித்தர்களும், அனே கங்கோடி பூதகணங்களும் புடை சூழ வைகுந்தத்திற் கெழுந்தருளி ஸ்ரீமந் நாராயணர் முன்வர, உடனே பக வான் புளகாங்கமுடையவராய் யெழுந்து ஒருவருக்கொ ருவர் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்துக்கொண்டு கூருவரும் சமாணராய்ச் சிங்காதனங்களி லெழுந்தருளிப் பிரமா சரஸ்வதி முதலானவர்களுக்கு மாசனமளித்து சேஷம வார்த்தைகள் பேசும்போது பராசர் வியாசர் சுகர் வால் மீகர் முதலானவர்களும் பரமேசுவரரை வணங்கி, ஓம் அரசரா! சடாதரா! சசிதரா! பஞ்சமுகா! பாண்ட ரங்கா! நீலகண்டா! நிடலாட்சா! பார்வதி சமேதா! பூதகணநாதா! சர்ப்பாபராணா! சர்வாபஹராணா! திரி சூலா! காலகாலா! சதாசிவா! மகாதேவா! ஓஸ்வாமி யெனத்தறித்துப் பரமசிவனாரிடப்பாகத்தில் வீற்றிருக் கும் ஆதிசத்தியைப் பணிந்து, ஓ அம்மணி! அந்தரி சுந்தரி-நிரந்தரி-தூரந்தரி-சங்கரி-உமா மகேஸ்வரி கௌரி திரியம்பிகை - திரிநேத்திரி - நிர்மலகாத்திரி - ஓங்காளி மனோன்மணி அன்னபூரணி ஓ லோகமாதாவே யெனப் பலபல விதங்களாய்த் தோத்திரஞ் செய்து பிரம தேவ ரையும் சரஸ்வதியையும் மகா லட்சுமியையும் பணிந்து, அமுதகண்ணூர் தொழுதகையுமாய் நிற்க,

அப்போது பரமசிவனார் ஓரிஷீஸ்வரர்களே! உங் களுக்கு நேரிட்டகுறை யேதென்று கேட்கத் தபோ தனர், ஸ்வாமி! இக்கலியுகத்தில் மானிடர்கள் நான்கு வேதங்களையும் தள்ளிவிட்டார்கள், கொலைக்குரிய வேத த்தை ஸ்திரீமா நாட்டார்கள். பாப கர்மங்களுக்குட் பட்டார்கள். கோஹத்தியாற் கெட்டார்கள். முற்கா லத்தி விரணியனானவன் தானே தேவனென்று அனேக சாஸ்திரங்களை யேற்படுத்தத் தேவரும் மற்றியாவரும் தன்னையே வணங்கும்படியாகச் செய்து தானே யனே கருக்குவேண்டிய வரங்களிய்ந்து நானெனுமாங்கராத் தாலுநிந்துப் போனதைப் போலக் கலியுக மனிதர்களில் மிகவுங் கற்ற சிலர் அனேக யுக்திவார்த்தைகளைச்

சேர்த்து இதுதான் கடவுளாலுண்டாக்கப்பட்ட ஆதி வேதமென்றுறைத்துத் தங்கள் மதத்திற் பிரவேசிக்கச் செய்து தாங்கள் கெட்டதன்றி மற்றவர்களைபுங் கெடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். சிலர் பொருளாசையாலும் பூவையாசையாலும் மது மாமிசங்கள்மேலிருக்குமிச்சை பாலும் ஆசாரத்தை விடுத்து அனாசாரத்தை யடுத்து ஈனமதங்களிற் பிரவேசித்து மானிடர்களாலுண்டாக்கப்பட்டக் கட்டுக்கதைகளை வேதமென்று நம்பிப் புலையர்களாய் மாமிச புத்தமும் மதுபானமுஞ்செய்து வரிசையே யின்றி மாதர்களைப் புணர்ந்து அதோகதிக் காளாகிய கிருர்கள், ஜீவகாருண்யத்தை விரதமாகக்கொண்டு ஜீவர்கள் பதைக்க வதைக்காமல் தங்கள் பெரியோர்களிருந்த ஆசாரத்திலிருந்து நீதிபரணாய் நிருபமாகிய பரப்பிரமத்தையாவது சிறுஷ்டி திதி நாசகர்த்தர்களாகிய தங்களை யாவது தோத்திரஞ்செய்து மோட்சலாப மடையாமல் மூக்கறுப்புண்டவன் பலர் மூக்கைபு மறுக்கத்துணிந்த கதைபோல யாதோ ராதரவில்லாப் பொய்ப்போததர்க்குட்பட்டு வர்ணாச்சிரம தர்மங்கெட்டுப் பிரஷ்டத்துவ மடைந்தோமேயெனத் தன் மனம் திடுக்குத் திடுக்கென்று தனக்குச் சாட்சியாய் பறையறைவதுபோல் பிரத்தியட்சமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவும், தான் கேட்ட குரங்கு வனத்தை பெல்லாங் கெடுத்த தென்பதைப்போலச் சங்கைகளுண்டாக்கி ஆசாரம் பூசைதவம் ஜபம் தோத்திரம் முதலான சத்காரியங்களில் வாழ்நாளைக் கழிப்பவர்களைக்கெடுத்து மதுபானமும் மாமிச புத்தமுஞ்செய்து மதத்துக்கொழுத்து லாகிரியால் வெறி கொண்டுவிண்ணைக்கழிக்கும்படியாய்ச்சொல்லுகிறார்கள் பசுவைப்போலொத்த மானிடர்கள் ஈனமதங்களிற் பிரவேசித்து ஆணையைப் புசிப்பவனுக்குப் பூனை யெவ்வளவு பெரியதென்பதுபோல மதுபானம் மாமிசபுத்தஞ் செய்வதிலும் மாதர்களைப் புணர்வதிலும் சிரேஷ்டர்களாய் பட்டணத்தை எப்போதும் ஆளும்படியான கீர்த்திபார்களாகிய அதிதிக் கன்னமிடாமலும், அந்தணர்களைப் பணியாமலும், அளித்தியவாழ்வை மெய்பென்று, நித்தியவாழ்வைப்பொய்யென்றும், தந்தை தாயார் வாடவும், தாரத்தைக்கொண்டாடவும், தர்ம தானங்களைத் துறக்கவும், தயவு தாக்ஷணிய மிறக்கவும், வாக்கிறற் சொன்னதை மாற்றவும், வாசைமொழியார் பெரியோர்களைத் துற்றவும், கபடிக் கள்ளமும் மிஞ்சவும், கன்னிகள் மொழிகளைக்கேட்டுக்கொஞ்சவும், வீணருக்கேவல்செய்

யவும், வித்தகர் தம்மை வைவவும், பொய்மொழியென்றும் பேசவும், புலால் நாற்றம் மேல் வீசவும், தவசிகடம்மைத் தாழ்த்தவும், சண்டாளர் தம்மை வாழ்த்தவும், தேவாலயங்கள் குறையவும், தேவதாசிகள் வீடு நிறையவும், கோக்களை யனுதினங்கொய்யவும், கொய்து பாகங்களாய்ச்செய்யவும், குருவைக்கண்டால் நாணவும், கோதைபர், தம்மைப்பேணவும், பூசையாசாரங்கள் நீங்கவும், ஆசையாய்ப் பொருளைச் சேர்க்கவும், சாதுக்கள் சங்கம் நீங்கவும், சண்டாளர் சங்கம் ஒங்கவும், இஷ்ட தெய்வங்களை யிகழவும், ஈனர்கள் தம்மைப் புகழவும் நேரிட்டதால் பாபம் மேலிட்டுத் தெரிவையர் மனம் போனபடி திரிந்து மழையில்லாமற் சகலமு மெரிந்து, எங்களுடைய தவச பங்கமாய் உலகத்தில் நிர்வகிக்க மாட்டாமல் நாட்டில் முகங்காட்டாமல், மிகவும் நொந்தோம் தங்களிடம் முறையிட்டுக் கொள்ள வந்தோம்.

ஆதலால், உலகில் புண்ணியம் பூசை புகழும் ஒங்க தின்னிய மனதிற் செபங்களும் ஒங்க அன்னியஸ்திரீகளை யன்னையெனப் பார்க்கத் தானந்தியானஞ் சாந்தமாய்ச் செய்யச் சாதுக்கள் சங்கம் சந்தோஷமாய்ச்செய்யத் தேவாலயங்கள் தெருவெல்லாம் நிறையத் தேவதோத்திரங்கள் செவிகளில் நிறைய அன்புமாசாரமதிகமாயிருக்க, அன்பர் சேவடிக் கன்புசெய் திருக்கச் சத்திய மொழிகள் தழைந்தழகாகச் சகல சம்பத்துடன் சகலரும் வாழ்க, மாதமும்மாரி வளமுடன் பெய்ய, மானிடரெல்லாம் மாதவஞ்செய்யக்கருணைகூர்ந் தெங்களை யார்கொள வேண்டுமெனப் பிரார்த்தனை செய்து வணங்கி கிற்கும்போது திரிமூர்த்திகளுமாலோசித்து நிஷிகளை நோக்கி, ஓ தபோதனர்களே! நாங்கள் பூலோகத்தில் காசிக்கும் அயோதிக்கும் பண்டரிபுரத்துக்கும் மத்தியிலவதாரஞ்செய்து பரமக்ஞானதுலக்கர் மத முதலான தர்மதங்களைக் கண்டித்துத் துன்மார்க்கரைத் தண்டித்து எங்கள் திருநாமங்களை நிலை நிறுத்துங்களுனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலட்சுமியையும் சரஸ்வதியையும்நோக்கி நீங்களிருவரும் இத்தபோதனர்களுக்குதவியா யிருங்களுென்றுரைத்துச் சபைகலைந்து தங்கடங்களிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு பகவான் கட்டளைப்படி வேதவியாசர் ஜகநாதமென்னும் ஸ்தலத்தி லவதாரஞ் செய்து ஜெயதே வென்றும், வால்மீகர் டில்லி லவதரித்

துத் துளசிதாசென்றும், உத்தவர் பண்டரிபுரத்தில் யோனி சம்பந்தராய்ப் போய் நாமதேவென்றும் ககர் காசியில் யோனி சம்பந்தராயவதாரஞ் செய்து கபீர்யென்றும், அக்ரூன் மதுரா பிருந்தாவனத்தி லூற்பவித்துச் சூரதாசென்றும், அனுமார் டாகூர் தே சத்தில் ஜென்மித்து இராமதாச ஸ்வாமிகளென்றும் திருநாமம் பெற்றார்கள். இப்படியே அனேகர் அனேகதேசங்களி லவதாரஞ் செய்தார்கள். மும்மூர்த் திகளும் ஆதிசத்தியும் பண்டரிபுரத்துக்குச் சமீபமா யிருக்கும் ஆபேகாமென்னும் ஊரில் கர்ணீக பிராமணக் குலத்தில் விடோபா வென்பவர்க்கும் ருக்மா பாயிக்கும் பிள்ளைகளாய்ப்பிறந்து நிவர்த்தி சாது க்ஞானேசுவரர் சோபாந்தேவ் முக்தாபா யென்னுந் திருநாமம் பெற் றார்கள்.

இவர்களுடைய வரலாறுகள் அங்கங்கே அவரவர் கள் சரித்திரங்களிற் சலிஸ்தாரமாய்த் தெரிந்துக்கொள் ளலாமெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நாபாஜிசித்தரை உத்தவசித்தர் முதலானவர்களும் தோத்திரஞ்செய்து முன்னம் வேதவியாச நிவ்வுலகிலவதரித்து என்ன திரு விளையாடல் செய்தாரோ, அதையும் மற்றவர்களு டைய சரித்திரங்களையு மாதியோடந்தமா யூங்களறியக் கருணை கூருமையா வென்று வணங்க, நாபாஜிசித்தர் அகங்குளிர்ந்து முகம் மலர்ந்து ஓ சித்தர்களே ! உங்க ளிஷ்டப்படியே சொல்லுவேன். ஆனால் இன்று ஜெய தேவ் திவ்விய சரிதையைச் சொல்ல என்ன பாக்கியஞ் செய்தேனோ வென்று புளகாங்கத்துடன் சொல்லத்தொ டங்கினார்.

ஸ்ரீமந்தாராயணர் திருவடிகளே சரணம்—குருவே துணை.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீ மகாபக்த விஜயம்.

முதலாவது

ஜெயதேவஸ்வாமிகளின் சரித்திரம்.

பகவான் துதி.

விருத்தம்.

திருவைகுந்தர் தனில்வாழும் தேவேகோவே தேவரெலாம்
மருவித்துதிக்குந் திருமாலே மணியேகணியா மாதவமே
பெருமைதருமெம் பெருமானே பீதாம்பரதா மோதரனே
அரியபொருளே அச்சுதனே அடிபேனுற்ற னடைக்கலமே.

ஜெயதேவர்துதி.

விருத்தம்.

ஜெயதேவென்னுந் தேசிகனே திருடர் தமையாட் கொண்டவனே
மயலா வுயர்நீங் கியபதமா விதிக்கா ருயிரை யளித்தவனே
ஜெயப் புன்றன் சரிதைதனைச் சீராக செயவுன் றிருவடியைத்
தபவோ டிந்தென்றையாளச் சரணம் புகுந்தேன் சரணருளே.

முதலாவது

ஜெயதேவர் உற்பத்தி அத்தியாயம்.

சீர்தருங் கணபதியேயென் றோர்தாம் நினைக்கும் பக்குவா பக்குவர்க்கி னெக்காரியங்களும் அக்கணமே முடியச் சர்வ விக்ஷிணங்களைபும் நிக்கிரகிக்கும் சுக்லாம் பாதானு லிங்கேஸ்வரன் மூலதாரத்திலும் நோக் கற்கரிய சாக்கியாய் ஜீவன் மோட்சமடைந்தோர் வாக்கி னில் நீக்கமின்றிய வாக்காரீர் நாக்கினிற்றரித்த எண் னோக்கமுள்ள பிரமாவைச் சுவாதிஷ்டானத்திலும் பகிர்முகம் விட்டு அகமுதப்பட்டு அகம்மதைக் குன்றிச் சட்டகஸ்மாணியின்றிச் சுக்லமபிரபுப்போர் வாசஸ் தானத்தை நீங்கத் திருமகனே வட்சஸ்தலத்திற் பட்ச முடன் றரித்த அச்சதனை மணிபூசத்திலும், தர்மங்க ளெல்லார் தெரிந்து மர்மங்களெல்லாமறிந்து, கர்மங்க ளெல்லாமெரிந்து, பிரமான்ந்தம் விரிந்து, தன்னை மறந் திருப்போர்க் கன்னமும் பாலு மேந்திக்கொண்டவர் பின்னிழிப்போற்றிரியும் அன்னபூரணிக்கிடபாக மீந்த சங்கரனை அனுகதத்திலும், பிரமான்ந்தவாரி கோடியில் மூழ்கி, திரிகாணத் துன்பங்கள் மாழ்கி, உன் மணியவஸ் தையி லிருப்போர்க் கேவல்செய்யும் மாதவர்மேற் றன தாக்கினையைச் செலுத்தா மயெஸ்வரனை விசித்தியிலும் ஐக்கரத சுவபன் னகழுத்தி துரியமுங் கடந்து, துரியாதீத க்ஷிணையப் பொருந்திச் சங்கல்பவிகல்பமென்னும் இராப் பகலற்று கிருவிகற்பமாயிருப்பாரைப் பணியும் பத்தர் கலின் சித்தத்தைச் சந்தமாதரும் பிரசித்தனை நித்திய சத்திய சதாசிவத்தை ஆக்னேய சக்கிரத்திலும் தரி சித்த பரிசுத்த உத்தவ சித்தர் முதலானவர்களைநோக்கி இருமணிகளையும், ஒருமணியாக்கி ஆயிரத்தெட்டிமுதப் பங்கய மேடையில் ஒருகாலை நீட்டி, ஒருகாலை யாட்டி, காலனை வாட்டி, விணையை மீட்டி, ஓசையைக்கூட்டி, அகாமீர்த்ததை யூட்டிய சட்ச்சர்ஸ்வா ரதுவரும் மோ ருருவாகிய கோடிருரியப் பிரகாசகிரணங்கள் திரணங்க ளாய் மக்குப்படி ஒளி விளங்கிய சுப்பிரமண்பரை பிரம ரத்திரத்திற் காணுமற்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அவாங் டன கோசமாய் மூவர் தேவர் மற்பிராவராஜ மறி வதற் கரிப்பரமாய், அபரோகூமாய், அத்வைதமாய் சாக்ஷாத்காரமாய், தன்மய சின்மயமாய், நிஷ்கள புஷ் ணமாயிருக்கும் அச்சுப்பிரமண்பமே தானு னாபாஜி சித்தர் சொல்லுவார்.

ஓ சீலர்களே! சற்சங்கத்துக் கறுகலர்களே ஸ்ரீரகு ராமகர் தன் யார்பகத்திப்போட்ட மானிலுள்ள

முத்துக்களை ஒன்றொன்றாய்க் கடித்துப் பார்த்து ஞான ரசமில்லெயென் ரத்தாமத்தை பெறிந்துவிட்ட பூரண பிரமஞ்ஞானியாகிய மாருதியின் திருவுருவை வெகு சித்திரமாய் வரைந்திருக்கும் நீட்சியான அனுமக்கொடி களும், பிருங்கிசனைத் தன் சேட்டைக் காற்றினால் வாட் டியக்கேச னழகிய வடிவை பெழுதியிருக்கு மாட்சிமை யான கருடத்துவங்குகளும், புருஷமிருகத்துக்கும் பீம னுக்குமுள்ள வழக்கைத் தீர்த்த நடுநிலைமைப் பூண்டத் தருமமே ஒருருவான உதிஷ்டியன் முதலான அரசர் களும் நாணும்படியான நீதிகள் வாய்ந்தவர்களாற் கட் டப்பட்ட வாயுமண்டலத்தின் ஸ்பரிசுத்தையும் பாபத் துக்கஞ்சி கோபித்துக் கொண்டிருக்கும் மேகசலத்தின் ஸ்நானத்தைபுக் கோரியதொத்த நீண்ட கோபுரங்களும் மாபுரங்களும் மாதர் போகத்தையும் மோகத்தையும் வென்றவர்களால் வருத்த சத்தியலோகத்தார் பார்த் தாச்சரிப்பபடுமபடியான ஓமகுண்டங்களும் பிதர்பின் டங்களும் கணகாசை கணவிலுயில்லார் புதங்கிய தேவர் கள் மகிழ்த்தக்க யாகசாலைகளும் பெருஞ்சோலைகளும் சொற்பனத்திலுந் தப்பிதஞ்செய்யா அற்புதமானவர்க ளாற் செய்த தர்மதேவதை வாஞ்சித்திருக்கும்படியான அன்னசத்திரங்களும் அதில் வன்ன சித்திரங்களும் மறந்தும் அதர்மம் செய்யாம லறமேசெய் தானந்த மடைபுய் புனிதர்களா லிப்பற்றிய ரிஷிகள் சந்தோஷத் துடன் எப்பொழுதும் தங்கி வாசஞ்செய்யும் படியான பூர்த்தோட்டங்களும் அதில் நீரோட்டங்களும் இதர புருஷர்கள் நம்மைக் காணி னுசித்து மயக்கமடைவாரா த லால் நமது பதியிரதா தர்மங்கெட்டுப் பாபகர்மம்மேலி ட்டு நிரையத்துக் காளாவோமென் றச்சமுற்றுப் புறம் போகாது மறைந்திருக்கும் அளகேசனுந் துதிசெய்யும் மேடைகளும் சிங்கராவிகளும், மேனகை யூர்வசி அரம்பை முதலானவர்களும் நாட்டியஞ் செய்யப் பின் னிட்டி இதுவென்ன முழக்கமென் றச்சமுற் றுகாயத்தி லிருந்தபடி ஆவலுடன்கேட் டுளமகிலும் விதானையான மத்தளத் தொளிகளும் வீணையினொலிகளும், பவுத்தாவ தாரமாகிய பூரணானந்த நிஷ்டையிற் றிகழ்ந்து டிசுமகி ழ்ந்து இதுவே யிருப்பிடமாகி க்ஷீரசாகரத்தை நினைபா திருப்பதென்ன பரித்தியமோ? சேக்கிரம் சேஷன் மேற் சயனிக்க வானுமென் றோங்கார சப்தத்துடன் கூவும் வாரிதியின் கோஷ்டமும், ஓ கிருஷ்ண! இந்த நாதானந்தம் க்ஷீரசாகரத்திற் கேட்கக் கிடை யாததா லிச்செகநாதத்தை எப்பொழுதும் விட்டு நீங்கா திருப்பா யென் றுசைபுட னொசையாய்ப்

பாடும் பரம பாகவதர்களின் விஷ்ணுநாம சங்கீர்த்தன கோஷ்டமும் முழங்கும், நான்கு வர்ணத்தாரு மொரு மைப்பட்ட டன்னமுண்ணும் ஸ்தலமாகியும், புண்ணிய சேஷத்திரமாகியும் அழகும் புகழும் ஓங்கிய ஜகநாத மென்னும் திருநாமம் படைத்த திவ்வியநகருக்குச் சமீப மாகிய பில்வகாமென்னும் முரிவிருப்பவர் திவ்விய திரு நாமந்தரிப்பவர் பந்தபாசங்களிற் குறைந்தவர் மந்த புத் திகளெல்லாம் மறந்தவர் இந்திரிய சேஷடைகளிறற் தவர் தொந்தங்களெல்லாம் துறந்தவர் நிர்தையிலிருந்து பிரிந்தவர் எந்தசாஸ்திரங்களு மறிந்தவர் இந்தவாழ் வற் பமென்றறைந்தவர் நந்தனந்தனன் பக்திநிறைந்தவர் விர் தைபாம் ஸ்திதியிற் சிறந்த சிந்தைமாயர்தருளி லுறைத் தவர் அந்தமாம் பிரம்த்தில் மறைந்தவர் சிந்தரானந்தத் திற் கரைந்தவர் அந்தனர் குலத்திற் பிறந்தவர் அல் லும் பகலும் கல்லும் உருக நாராயணன் திருநாமங்களை பாராயணஞ் செய்யும் நாராயண சாஸ்திரியென்னும் திருநாமமுள்ள தூர் புண்ணிய சீலர்.

விமலானந்தமே ஒருருவாகிகமலாபாயென்னும் உத் தம சித்தத்தினைபுடைய பத்தினியோடும் வித்தகமாகிய இல்லறத்தில் நல்லறத்தோடிருந்து அதிதிகட் கடிக்கடி விருந்து அன்புடன் செய்து கர்மங்களைக்கொய்து சதா சாதுக்கள் சங்கமும் சத்தகதாபிரசங்கமும் பெரியோர் கள்பால் வணக்கமும் உரியோர்கள்பா விணக்கமும் நாவிலிகரியெனுஞ் செபமும் நாடோறும் பிசகாமற் செய்புந்தபமும் எப்போதுங்காத்திலேவதமும்இசைப்ப தெல்லாஞ் சுத்தபோதமும் இல்லையென்பவர்க்கேபுந்தான முற் தொல்லைவந்தாலும் முனியா நிதானமும் சஞ்சல மில்லா யோகத்தியானமும்சந்தோஷவாரியிற் படிந்திடும் மோனமும் பெற்று நித்தமு முக்தமோத்தமனாகிய ஜனாத்தனனுக்குதனுமனாத்தனங்களைத்தாரைவார்த்து உச்சித மனதுடைபவனாய் துச்சவிச்சைகளை பெல்லாம் வெறுத்து அஞ்ஞான பாசங்களை யறுத்து சகல சாம் பிராச்சியத்துடன் பிரிமானந்தத்தைப்பெற்று நிர்விகரப் நிலையபுற்று வாழ்கின்ற காலத்தில், கமலாபாய் தனக் கெல்லாப் பாக்கியமிருந்தும் புத்திரபாக்கிய மில்லாக் குறையால் ஸ்ரீ ஜகநாதரை விசுவாசித்து அன்புடன் பூசி த்து, ஓம் அரிகரி நரஹரி முரஹரி அம்புஜாட்சரியெனக் கோஷித்து, புத்திரவாஞ்சை விசேஷித்து, ஓபகவானே! சாந்தமே ஒருருவான ஓர் மைந்தனை யான் பெறும்படி யான வரந்தந்தருளல் வேண்டிமெனச் சந்ததமுஞ்சிந்த னஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கிற நாளில் ஒரு நாளிரவில்,

இலட்சுமியை வட்சஸ்தலத்திற் றரித்த பச்சைவர் னானை அச்சதனுனவர் நாராயணசாஸ்திரியார் கனவில டைந்து, ஓ எனக்குகந்த பக்தனே ! ஜீவன் முக்தனே நீயும் உன் மனைவியு மென்னை நோக்கிச் தவஞ்செய்தற் காக வானந்த மடைந்தேன் அதனாலும் மனைவிகோரிய வரமுந்தந்தேனிதனை லுன்குறையும் உன் மூதாதைகள் செய்த குறையும் நீங்குமென்றறைந்து போயினார்.

உடனே சாஸ்திரியார் விழித்து தன்னாபகியை விளித்து, ஓ பெண்ணே ! என்னிருகண்ணே ! என்கன வில் பகவான் வந்து உன் மனையாளிச்சித்த வரங்கொடுத் தேனதனால் உன் குற்றமும் உன் மூதாதைகள் குற்ற மும் நீங்குமென்றோதிப்போயினார் ஓ என் குலவிளக்கே! கோதிலாவமுதே ! யென்னவரத்தை பகவானிடங்கேட் டாய், அதை யிக்கணமேசொல்லும் பாவையேபூவையே பென்றாவதுடன்கேட்டார் அதற்கப்புண்ணியவதி இன்ப மொழி புகன்ற அன்பனை வணங்கி, ஓ சுவாமி ! நமது குறை நீங்க ஆனந்தமோங்க ஆரணத்தின் கருத்தின்படி முத்தியளிக்கும் புத்திரனைப்பெறும் வரத்தையே வாஞ் சித்தேனெனச் சந்தோஷத்துட லுரைத்தாள் அவ் வசனத்தைக்கேட்ட அந்தனார்மிகவும்வியாடல்மடைந்து அடிபேதாய் ! அறியில்லாக்கோதாய் ! (எண்ணறக்கற்று எழுத்தற வாசித்தாலும் பெண்புத்தி பின்புத்தி) யென் னும் பழமொழியை நிலை நாட்டினாள், பேதமைக்குணத் தையே காட்டினாள் அறியாப்பதத்தையும் பதத்தை யடையும் விதத்தைபுந்தரும், பகவான் தரிசனத்தைபுங் கோராமல் இகவாசையைக் கோரினாள், பலரான் ஜக நாதரைநோக்கித் தவஞ்செய்த நீ மோட்சத்தைக்கேட்க லாகாதோ? அதனால் சஞ்சிதகர்மங்களெல்லாம் நீங்கிப் போகாதோ? இகவாசையான மகவாசைக்குட்பட்டாய், நீசெட்டாய், பகவானைக்கேட்பதுகித்தியப்பொருளையா? அறித்யப்பொருளையாஷணத்திரயங்களைவாஞ்சிப்போர் க்குபந்தமென்றும், மெய்ப்பொருளை யாசிப்போர்க் கின் பஞ்சொந்தமென்றும், புராணங்களில் முறையிடுவதறி யாதவளா? சீதேவியைப்பூசித்துமுதேவியைவேண்டியது போலவும் மலையைக்கெல்லிளையப்பிடித்ததுபோலவும் பாதாளஞ்சனம் போட்டுப் பருத்த எலும்பைக்கண் டெடுத்தது போலவும், நெடுநாளாய்தவஞ்செய்துபுத்தத் தைக்கோரிய வாணசுரனைப்போலவும், பேரின்பத்தை நீக்கிச் சிற்றின்பத்தைக்கோரிய குப்பைஜையப்போலவும் செய்தாய், ஓ மாதே! காளையால் பரமபதம் பெறுவோ,

மா? பரமானந்த முறுவோமா? வெகு நாளாய் விரத மிருந்தும் வீணுப்போனாயே? நிறையத்துக் காளா னாயே? என்கிற பலவார்த்தைகளாடி மனம்நைந்து வாடி பசுவானைப் பாடி பரமானந்தத்தை நாடி விஷ்டையில் நெகு நேயமிருந்து பிறகு தெளிந்து மனையாளுடன் பேசாமலிருந்தார்.

கமலாபாய், மனாள் முன்னிற்பதற்கு நாண மடைந்து மிகவுமிடைந்து புத்திரரைப்பெறுதலர்களுக்கு முத்தியில்லையென்றுரைக்கும் கர்ம காண்டத்தை நம்பி மர்மமறியாமற் பிரமைந் குள்ளாய்ப்போனோமே? துச்ச விச்சையாற்ப் பேதையானோமே? என்றனந்த வித வெண்ணங்களால் மனம் புண்ணாகி, ஸ்ரீஜக நாதரை நினைந்து கண்ணீரால் நனைந்து ஓ பகவானே! சதிபதி களாகிய எங்கள் மூவேழிருப்பத்தோர் தலை முறையோ ரும் மோட்சமடையும் பாக்கியமளிப்பாயெனப்பணிந்து இருந்ருமன்னாகாரமின்றிப் பகல் முழுதும் சழித்து இர விற யுயில்வராமையால் விழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் அப்போது பகவான் ஓர்ந்தனனாகவந்து உபயருக்குத்தரி சனந்தந்து, ஓ பத்தியிற்சிறந்த உத்தமர்களே! புத்திர பாக்கியத்தாலும் மூதாதைகட்கும் முத்தியும் விரத் தியிலுங்களுக்குக் கென்பத்தியும் அளித்தேனினி ஸ்நான பாணஞ் செய்திருவரு மொருமித்திருங்கனென்றுரைத்து அந்தர்த்தான மாயினார்.

அவ்வற்புத்ததைப்பார்த்த பாகவதன் தனக்கிருந்த மாச்சரியங்கெட்டு வாச்சரியப்பட்டு காதலியை நோக்கி கக்கச்சத்தைப் போக்கி, ஓ மடது கிரோமணியே! என்னிருகண்மணியே! உன்னாலென் குலத்தோரும் நாதும் கிருதார்த்தரானோ மென்றுரைத்து முன்பிலும் அன்புமேலிட் டின்புடன் கூடியிருந்தார் இப்படிசிலநாள் கழிய இலட்சுமியை வட்சஸ்தலத்திற்றித்த அச்சத் துத்தரவாலும், சதிபதிகளிருவருமொரு மனதாய்ச் செய்யுந் தபேபலத்தாலும், முனிவருக்குள் முதல்வர் பராச மகாரிஷியின் புதல்வர் வேதங்களைக் கையிற்பிடித் துக்கொண்டே பிறந்தவர் எண்ணுஞ் சிரஞ்சீவிகளாகிய அரிஞ்ரிற் சிறந்தவர், பெண்ணாசை முதலானதூர் துறந் தவர், வேதவாக்கியங்கடையறிந்தவர், மூவுவகத்துவேதங் களை விரித்தவர், நாவிறுமோதராமந் தரித்தவர் ஆகிய வேத வியாசர் கௌசலையின் கர்ப்பத்தையடைந்த மகா விஷ்ணுவைப்போலவும், சுமுத்திரையின் கருவிலடைந்த ஆதிசேஷனைப்போலவும், கமலாபாயின் வயற்றிலடை ந்து பிறர்குற்றத்தைநாடப் பெரியோர்களின்வாழ்வைப் போலவும், ஜீவகாருண்யமுள்ளோர் செய்யுந்தவத்தைப்

போலவும் கற்புள்ள ஸ்திரீகளுக்குண்டாகுஞ் சுபத்தைப் போலவும் மோட்சவிச்சையுள்ளோ ரன்புடன் செய்யுஞ் செபத்தைப்போலவும், பெருமை சற்றாயில்லார் குடும் பத்தைப்போலவும், விரத்தியடைந்து பூரணமான பின் திவ்வியமங்கள விக்கிரகத்தைப்போன்ற திருவுருவுட னவதாரஞ் செய்தருளினார்.

அழகியதநயனைக்கண்ட தாயுந்தந்தையும் அன்பாய் பார்த்து மார்புடன் சேர்த்துப் பிறபுக்குருடன் கண் பெற்றதைப்போலவும், மலடிமைந்தனைப் பெற்றதைப் போலவும், தரித்திரனுக்கு சேஷமங்கிடைத்தாற்போல வும், ய சகனுக்கு இரா.ரீகம் கிடைத்தாற்போலவும், அரியைப்புகழ்ந்து கண்ணைக்காக்கும் இமையைப்போல வும், சன்றைக்காக்கும் கபிலையைப்போலவும், கற்பைக் காக்குங்காந்தையைப்போலவும் உயிரைக்காக்குமுடலைப் போலவும், காப்பாற்றிக் கர்த்தனைப்போற்றி தருமந்தா ராளமாய்ச்செய்து தங்களுக்குற்றசங்கல்பத்தைசொய்து அனைவருக்கும் விருந்திட்டி டெய்தேவனென்று பேரிட்டு ஐந்துவயதானதே நற்குபதினத்தில் பலவாத்தியங்கள் முழங்க பிராமனோத்தமர்கள் குழ உப நயனஞ்செய்து வித்தியாப்பியாசமுஞ்செய்தித்து நான்குவேதஆறுசாஸ் திரபுராண விதிகாசங்களையும் ஒதுவித்து வயதுமுதிர்ந்த பின் தங்கள் பந்துக்களில் திருந்திய செல்வமும் அருந்தவக்கல்விபும் செவ்வியதேசமும் திவ்வியோக மும் கண்டுபோல் மொழிகளும், கெண்டையின் விழி களும், கமல மிகர்த்தாள்களும், கிமலமுள்ள தோள் களும், பதியின்பா லடக்கமும், துதியுறையுக்கமும், பா மானந்த பத்தியும் திரமான புத்தியும், கற்புடைமான மும், விற்பனதியானமும், கருணையுள்ளதானமும், ஸ்ம ரணையொடு மோனமும், மேகத்தைப்போன்ற கூந்த லும் சந்திரனைப்போன்ற முகமும், பவளம் போன்ற வாயும், முகத்தைப்போன்ற பற்களும், மெதுவான நடையும், மெலிவான விடையும் உள்ள பத்மாவதி யென்னுங் கன்னியைப்பேசி பலருக்குஞ் சந்தனம் பூசி பந்து வர்க்கத்துடன் பலருஞ்சேர்ந்து சேர்ந்து விர்தையாய் மணஞ்செய்ய மிகக்களி கூர்ந்து, அன் பாய்த் தென்பாய் அருமையாய்ப் பெருமையாய்ப் பச்சைபந்தல் பட்சமாய்ப்போட்டு உச்சிதவாழைகளு யர்ந்ததாய் நட்டு மலர்களின் தோரணம் மாவிலைத் தோரணம் பலரும் மெச்சப் பரிவாகக்கட்டி டெய்த தேவுக்குச் சேரணியூட்டி நயபத்மாவதிக்கு நகைபல குட்டி மணக்கோலஞ் செய்து மலர்பந்தல் கிழே

இணக்கமா யிருவரை யிருந்திடச்செய்து ஓமம் வளர்த்தி உச்சிதம் நடத்தி நேமமனைத்தும் நேசமாய் சேஷம மீவேளையிற் றெரிவையர் குழுச்செய்து சேஷமமாயிருவ ருஞ் சேர்ந்தென்றும் வாழ, வேதியர் வேதகோஷ்டங் களை யோத, கோதையர் மங்கல கோஷ்டமோத, தாள மும் மேளமுஞ் சதிருடன் முழங்க, ஆளும் பதிபதம் அன்புடன்வழங்க, அமரர்கள் சாக்ஷியாய் அக்கினிசாக்ஷி யாய் குமாரன் கைகளால் கோதையின் கழுத்தில் மங் கிலிபத்தை வகைபுடன் தரித்து அங்கையாற் பலரும் அக்ஷதை தூவி ஆசிகள்செய்து அலர்மழைபெய்து மாசு கோத்தமரர்கள் மனமிசமகிழ பந்துவர்க்கத்துடன் பல ரும் விண்டு விரைதயீதென்று மெட்சிபுட்கொண்டு உள் ளங்கனிந்து உடலம்பூரித்து விள்ளொணுவன்பினை மேவி யேவியந்து வகைவ முடிந்தபின் சகலநூற் தங்கடங்க ளிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு ஜெயதேவும் பத்மாவதியும் அன்புடன் இன் பபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எப் படியெனின், உடல்வேறாக உயிரொன்றாக வடிவிரண் டாக மனமொன்றாக ஒருவர் மொழியை ஒருவர் தள்ளா மல் பிரியமில்லாப் புன்மொழிகள் விள்ளாமல் இருவரு மொன்று யேகபோகமாய் மருவிதிருமால் மாயையிலிருந் தும் கடினமில்லாமற் கசந்து பேசாமல் விடியுமுன்னெழு வார், வேத மோதிவார், ஆதிநாராயணன் அரிநாமங் களை ஒதிபெய்நாளு முளங்கனிகூர்வார், பெரியோர்க் கேவல் பிரியமாய்ச் செய்வார், உரியோர் வந்தா லு வகையோடழைப்பார், சொன்னதானங்கள் சும்மாசெய் வார், அன்னதானங்க ளன்புடன் செய்வார், அநித்ய வாழ்வி லாசையெயென்பார், ஜெனித்ததிவ் வாஞ்சை யாற் றெளிந்தோ மென்பார், சத்தியமானது தவசெ யென்பார், துர்ச்சனசங்கத் தொல்லையாமென்பார், சற் றனசங்கஞ் சாதனந்த மென்பார், சாதுக்கள் வந்தாற் சார்தமாய்ப்பணிவார், போதமீந்தெமையாள் புனிதரே யென்பார் இவ்வித நன்மொழிக ளாடிக்கொண்டு இரு வரும் மனமொத்து மூவருந் தேவரும் முத்தரும் சித்த ரும் யாவரும் மனமகிழ வாழ்கிறகாலத்தில்,

நாராயண சாஸ்திரியாரும் சுமலாபாயும் வீரகத்தி யினுலங்களுக்கு பக்தியும், பக்தியினால் முத்தியுமுண் டென்றுரைத்த பகவான் வாக்கியத்தை நினைத்து இனி நமது மைந்தனுக்கோர் குறைபுமில்லை கற்புள்ள பத்மா வதி யிருப்பதால் வராத யாதொருதொல்லையுமென்று யோசித்துப் பகவானைப்பூசித்துத் தந்தைதாயிருவருந்

தவஞ்செய நினைந்து விரைதயாம் வனந்தளில் மேவிடத் துணிந்து தநயனைப் பார்த்துச் சாந்தமாயிருந்தால் விரய மாய் மோட்ச நீ மேவுவாயென்று மருமகடன்னை மகிழ்ச் சியாய் நோக்கித்தெரிவையே பதியே தெய்வமென்றேதி அடவியிற்போய் நல்லருந்தவம் புரிந்து மடமையைத் தவிர்த்து மகிழ்ச்சியா யிருந்தார்கள். ஜெயதேவும் பத்மா வதியும் தந்தைதாய் வனத்திற் சென்றதற் கயர்ந்து நாழுஞ் சிலநாளில் வானப்பிரஸ்தத்தையே கைகொள்ள வேண்டுமென்று உறுதி கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜெயதேவர் உற்பத்தி அத்தியாயம்
முற் றி ந் து.

இரண்டாவது

ஜெயதேவர் விரகத்தி அத்தியாயம்.

கேட்டவர்களோ சித்தர்களே! பின்பு ஜெயதேவென் னுந் தேசிகோத்தமனுந் திவ்விய பத்மாவதி யென்னுந் தேவியும் சந்தோஷத்துடன் சகல சவுக்கியங்க ளனுப வித்துக்கொண் டிருக்குந் தருவாயில் ஜெயதேவுக்குத் தவத்துக் குறுதியான சீவகாருண்யமும், மோட்சத்துக் குரிய பிரமக்ஞானமும் மேலிட்டிக் காலையிலிருந்து மாலை மட்டும் தன்னையறிந்த பிரமக்ஞானிகளுக்கும் காயத்திரி ஜபஞ்செய்யும் பிராமணோத்தமர்களுக்கு ஆசையோடு யாசகஞ்செய்யும் அதிதிகட்கும் இல்லையென்னும லிருந்த தை யெல்லாம் தயவுதாட்சண்ய மிருந்து சார்தமனத்து டன் தந்து திரவியஞ்சுற்றுமில்லாமல் ஆவின்ந்தன்னி லோராவில்லாமல் தானிபந்தன்னிற் றவிடில்லாமல் வீட் டையும் விற்று மேலவர்கீந்து காட்டிலிருப்போர்களைப் போலாகி மங்கிலிபந்தவிர மற்றொன்றின்றி எங்கணும் பேச விவாசெய்நன்றி கோவணமணிந்து குவலயந்தன் னில் சாவடி சந்திரந்தன்னிற்றங்கி அச்சதிகேசவ னாதி நாராயணன் உச்சிதநாமங்களுளத்திற் பாராயணம் கூண மறக்காமல் ஜபித்தகமகிழ்ந்து கணவனுங் கார்த்தையுங் கர்த்தனைப்புமழ்ந்து குட்சி நிமித்தம் பிட்சைக்கேகி பட்ச முள்ளோர்தரும் பண்டங்கைக்கொண்டு சதிபாற்சென்று தையலே கொள்வாய் மதியுளோரளித்த வஸ்துவென் றிந்து தடாகந்தன்னில் ஸ்நானமுஞ்செய்து அடாதுசெ ய்தாலலைச்சலென் னுரைத்துப் பூசைகள்செய்து புரான மும் படித்து மாசகோத்தமரை வாஞ்சையாய்த்கேடி அன்பரைக்கண்டு அடிபணிந்தேத்தி அன்புடன்மலர்ச்சை

யணிந்து பூசித்து நாராயணன் கதை நல்லமுதென்று பாராயணஞ்செய்யும் பக்தரைப் பணிந்து அரிசிமும் மன்புடனோதிப் பிரமஞானம் பெருமையென்றேதி அதிதியின் மனதை அரக்காக்கரைத்து துதிசெய்தெங்க டோன்றலே பென்று போனகஞ்செய்யப் புனிதனே வாரும், ஞான விளக்காம் நாதனேவாரும், அருளோரு ருவா மையனேவாரும், பொருளீந்தெம்மைப்புனிதனே வாரும், சுயம்பிரகாசச் சோதியேவாரும், நயந்தருங் குருவே நலமுறக்காரும், சின்மயானந்த தேவனேவாரும் தன்மயமடியேன் சார்ந்திடக்காரும், என்றத்துறவியை யின்புடன் கொணர்ந்து இன்றிங்கனமுண் டெங்களைக் காருமென்றுரைத்து ஸ்ரீ அகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட நாயகராகிய ஸ்ரீமந் நாராயணன்மேல் நவமாயனேக தீர்த் தான்களும் அஷ்டங்களும் பாடிக்கொண்டிருக்கும் போது,

பத்மாவதியும் பதிகொண்டெவந்து கொடுத்த பண் டங்களை ஒரு ரொடியிலதிமதூர பாகமாய்ச் சமைத்துப் பல விதங்களாலமைத்துப் பதியைப்பணிந்து பாதங் களில் நயனங்களை யணிந்து குருதெய்வமான கொழு நனேவாரும், சுராநரேத்துந் தூயனேவாரும், அன்ன முண்ணுதற் கென்னப்பனேவாரும், அன்னம் புசிப்பித் ததியைக்காரும் என்றவ்வம்மணி ஏந்திடும் பொழுதில், நன்றருள் ஜெயதேவ் நாயகினைப்பார்த் திதமாக்கவு மெழிலே! பொழிலே! பதுமாவதியே! பரிபூரண மதியே! அன்னமே யன்னம் அதிதிக்கிடவிலை இன் னமேனுன்னிருள் மனங்கெடவிலை என விசைத்து சீக்கி ரம் படைப்பாயெனவோதி அன்னமுணத் தாமதமாச்சு தென்றோதித் துரிதமா யதிதியின் தூயடிபணிந்து பிரிய மாய் நோக்கிப் பிரானேயென்று படைத்தவமுதினைப் பண்புடனாட்டி அடைக்காயிலேயு மன்புடன்கொடுத்துச் சந்தனம் பூசிச் சந்தோஷம் பேசி எந்தையேயென்ற னிறைவனேயென்று 'பந்தமில்லாத பரமனேயென்று அந்தரமுகத்தி லமர்ந்தோயென்று வேதவாக்கியவிவரங்க ளெல்லாஞ் சோதியைக்காணுஞ் சூசனையெல்லாம் மன தைக்கொல்லு மார்க்கங்களெல்லாம் மனங்குவிந்தொடுங் கும் மார்க்கங்களெல்லாம் சுவாசமடங்கும் சூக்ஷ்மமுஞ் சலன் சுவாசமடங்குந் துவாதச வெளியும் வந்தவர் மயங்க மாய்ந்திடவரைத்துச் சிந்தைகள் மறந்து தருக்கு வாயிருந்து பரமானந்தன் அன்புடன் புசித்துப் பசுமாத் தானிபோல் இன்பமாயிருந்து ஏகமா நிறைந்து துன்ப மகன்ற துரியமேதானுய்த் தன்னை மறந்து தலைவனிற் கலந்து பின்னமில்லாத பிரமமேதானுய் நினைவுக்கனவும்

நாஸ்தியாய்ப்போக நனவிற் சுழுத்தியை நன்றாயடைந்து ஞானந் ததும்பி நயனரீர்பெருக ஆனந்தத் தூக்கந் தன்னிலமர்ந்து நிவத தீபத்தைப்போலவும் நிஸ்தாங்க சமுத்திரம்போலவும் பிரமநிஷ்டையிலிருந்தார்.

பத்மாவதி பதியின் பாதங்களை மனதிற்பதித்து அதிதிபிணடிகளை யன்புடன் துதிக்கப் போய்வாருமென் றப்புனிதரையனுப்பி தாய் தந்தைகளைத்தா னினையாமல் பதியே! அருளாம்பதியே! பொருளாம்பதியே! துணையாம்பதியே! புணையாம்பதியே! குருவாம்பதியே! தேவாம்பதியே! அன்பாம்பதியே! யின்பமாம் என்று யுதிக்கொண்டு கொழுநன் பணியிடையே தனக்குரிய நியமமாகக் காலங்கழிக்கத் தொடங்கினான். இவ்விதமா யிருவருமிருக்குங் காலத்தில் அவ்வூரிலுள்ளோர் ஜெய தேவ் சுவாமிகள் செய்யுங் கீர்த்தனைகளையும் அஷ்டகங் களையும் சேர்த்து ஓர் புத்தகமாக்கி அதை யத்தியந்த பக்திபுடன் பாராயணஞ் செய்துக்கொண்டிருந்து ஜெக நாதத்தில் திருவிழாவாகும்போது பில்வகாமியிருக்குஞ் சிலர்போய் ஸ்ரீ ஜெகநாதருடைய திருச்சன்னிதானத் தில் அப்புலந்தகத்தை வைத்து நவரசாலங்காரமான சுலோகங்கள் அஷ்டகங்கள் கீர்த்தனங்கள்பாடித் தோத் திராஞ் செய்யும்போது ஸ்ரீ ஜெகநாதருடைய கோயிலி னுள் அங்குகிரித்தேன் அங்குகிரித்தேன் ஆனந்தமடைந் தேன் ஆனந்தமடைந்தேன் என்கிற சப்தம் முகூர்த்த பரியந்தம் உண்டாக,

அதுகேட்ட திருநாளுக்கு வந்திருந்த சகலருஞ் சந்தோஷவாரியி லமிழந்தவர்களாய் ஜெயதேவ் சுவாமி கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வாக்கியங்களை வேதமென்று நம்பிச் சகலருந்துதித்து ஆனந்தமேலீட்டால் கண்ணீ ரைப்பெருக்கித் தன்னைமறந்து ஈடானஞ்செய்யத் தொடங் கினார்கள். அதைப்பறிந்த அவ்வூரிறைவன் உற்சவம் நடக் கும்போதெல்லாம் தூதன கீர்த்தனங்களும் அஷ்டகங் களும்செய்து அரங்கேற்றுவோனாதுலாற் றுன்செய்ததை யாவரும் தோத்திராஞ் செய்யும்படியாகப்பலதாங்கொடுத் தும் அங்குகிரியா அந்தணர்களைநோக்கி முனிவுகொண்டு இதுவுஞ் ஜெகநாதருடைய தோத்திரமன்றி வேறோ, இதைபேன் அனுஷ்டிக்காமல் மறுக்கின்றீர்கள் ஜெய தேவ் செய்ததை மாத்திரம் ஏன் துதிக்கின்றீர்களென வற்புறுத்திக் கேட்க,

அதற்கு விப்பிரர் நீர்செய்த வாக்கியங்க ளடங்கிய புத்தகத்தைப் பகவானங்குகிரித்தால் நாங்கள் மங்குகிரிக் கின்றோ மென்றிரண்டு புத்தகங்களையும் ஜெகநாத ருடைய திருப்பாதத்தண்டையில் வைத்து அரணம்மூடி

இராஜமுத்திரை போட்டுச் சில அந்தணர்களைப் பாவ லரையும் காவல்வைத்து தங்கடங்க ளிருப்பிடஞ்சேர்ந்து மறுநாட்காலையி லணைவரு மொன்றாய்ச் சேர்ந்துவந்து பார்க்கையில் வெளியிலெறிந்திருக்கும் இராஜன் பாடிய புத்தகத்தை நோக்கிக் கவாடந்திறந்து ஜெயதேவசுவாமி கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய புத்தசத்தின்மேல் அங்கி கரித்தேனென் றெழுதியிருப்பதைப்பார்த்துக் கங்களைச் சேர்த்த ஆனந்தமடைந்து வேதமென்றும் நூற்றிசை யோரும் பாராயணஞ்செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

அப்போதவ் கிறைவன் வாட்டமனதுடன் வீட்டை யடைந்து அன்னுகாரமின்றிப் பகலெல்லாம் சுழித்துத் தன்னை மிகவும்புழித்து இரவாகியு மாபாசத்தால் விழித் துக்கொண்டே ஓ பகவானே! இரணியாக்ஷனுடைய தூஷண வார்த்தைகளையெல்லாம் பூஷணமாகக்கொண்ட புருஷோத்தம! புண்டரீகாக்ஷா! அன்புடன் செய்த உன் தோத்திரங்களடங்கிய புத்தகத்தைக் காத்திரத் துடன் வெளியிலெறிந்து விடலாமா? என்னைச்சுடாமற் சுடலாமா? ஓ தீனபந்துவே உன்னுடைய திவ்ய திரு நாமங்களும், திருவிளையாடல்களும் நிறைந்திருக்கும் நூலும்குக் கசப்பான காரணமேதோ? யான் செய்த தீதோ? உமக்குள்ள ருதோ? செய்யும் வாதோ? ஓ என்னுண்டவனே! கற்கண்டு ஓர்ப்க்கங் கைப்பும் ஓர் புறந்தித்திப்புமாயிருக்குமோ? ஓ அனாதாட்சகா! தற் கையின்மடியை ஆசித்துக் கிடைக்காத துருவனுன்குச் செய்த உபசாரமென்ன? நான்செய்த அபசாரமென்ன? சொல்லலாகாதோ ஜெகத்துக்கெல்லாம் நாதரென்னும் பேர்பெற்ற உமக்குப் பாயபக்ஷ மிருக்கலாமோ, விகற்ப பாவமுள்ள உமக்கு டெகநாத என்னகிற பேரிருக்க லாமோ, கோபிகா ஸ்திரிகளின் மத்தாஷடிப்பட்டானந்த மடைந்த நீர் என் துதியென்னும் வாக்கம்புகளுக்கிடந் தீரோ, சர்வம் ஒன்றே பென்று திருவாய்மலர் திவ் விடத் திருந்தவாக்கைக் கடந்தீரோ, உமக்குச் சுபாவ மானபேதத்தை விட வில்லையோ, துவிதபாவங் கெட வில்லையோ, அலரவனை ஆழியால் மறுத்துச் சயந்தனைக் கொன்றீரோ, அபத்தம் பேசித் துரோணரை வென் றீரே, அது பின்னம் நீங்க வில்லையோ மெய்ஞ்ஞானம் ஒங்கவில்லையோ ஓ அரிபார்தாமா ஸ்ரீ ரகுராமா வேணு கோபாலா அருமறைகள் மூலா, வாகதேவா, தேவ தேவா, சேஷசயனா, கமலநயனா! வசுதேவபுத்ரா, பாண்டவர்கள் மித்ராவென நனந்தம் விதங்களாக நிர்தான

துதி செய்து கீர்த்திசைசெய்ய பகவான் அவ்விழைவன் சொற்பனத் தடைந்து, ஓ அரசனே நீ ஜெயதேவ்செய்த வாக்கியங்களை போக்கியத்துடன் துதிப்பாயாயின் நீசெ ய்தவாக்கியங்களில் பதின்மூன்றுகலோகங்களைப்பங்கிரிப் பே என்னறைந்து மறைந்து போயினார்.

உடனே அவ்வேந்தன் விழித்துக்கொண்டு ஜெய தேவ் பகவானென்றே தீர்மானித்துத் தோத்திரஞ் செய் துக்கொண்டிருந்து அதிலுடைய ஜெகநாதருடைய திருச்சநிதானத்தையடைந்து அந்தணர்களுடன் கூடித் கொண்டத்தியந்த பத்தியுடன் ஜெயதேவ் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பாடல்களைத் தோத்திரஞ் செய்யும்போது கபடநாடக ரூஸ்தராவதாரியாகிய ஸ்ரீஜெகநாதர் அசரீரி யாய் ஓ ராஜனே! நீ செய்த பல பாடல்களில் ஆதியி லிருக்கும் பதிமூன்று பாடல்களை அங்கீகரித்தேவென்று திருவாய் மலர்ந்தருள அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட சகல ரும் அந்நரபதியா விபற்றிய பதின்மூன்று பாடல்களை ஜெயதேவ் செய்த புத்தகத்திற் சேர்த்துப் பாராயணஞ் செய்பத்தொடங்கினார்கள். இவ்வளவு மகிமை பொருந் திய ஜெயதேவ் எவ்விடத்திற் றங்கியிருக்கின்றாரோ அவ் விடத்திலே அஷ்ட வயிசவரிபமும் ஆகிணம்பலவும் சிஷ்ட டர்கள் கூட்டமும் தெளிவுளோர் கோஷ்டமும் குறை வின்றி நிறைந்திருக்கையில் இவ்வற்புதங்களைப் பலரும் புகழத்தொடங்கினார்கள்.

பத்மாவதியின் தந்தைபாணவர் இவர்களுக்கும்கி ள்ந்தையைக்கேட்டு கிந்தைநகந்துருகி வந்தவரிருக்கும் மகிமையை நோக்கித் துன்பத்தைநீக்கி உடலம் பொங்கி உன்னங்கலங்கி இவர்களைக் காண என்னதவஞ்செய்தேன், இவர் மருமகனா, இவன்மகடானா, இவரே பகவான், இவ ரே மகவான், இவரேகனவான், இவரேதனவான் இவ ரைப் பார்த்தால் புத்திபத்தியும் வரும், இவரைப்பார்த் தால் சித்திமுத்தியும்வரும், இவள் சிதேவி, இவள் பூதேவி, இவளே, கமலை, இவளே விமலை, இவளிர்த் தாணி, இவள் இராணியென்று பலபலவிதங்களாகத் தோத்திரஞ்செய்து தனக்கிருந்த காத்திரங் கொய்து பத்மாவதியினருகிற் சென்று, மகனெயென்றுகூப்பிட்ட தந்தையினடிகளிற் பத்மாவதி சிர சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டுப் பாதங்களுக்கு முத்தமிட்டு எந்தையே! என்னைப்பெற்ற தந்தையே! வெகு நான் பொறுத்து வந்ததேயே என் மீதிருந்த அன்னைப் துறக்கையே? என்

னைச் சத்தமாய் மறைந்ததே? என்கிற பட்சமான வார்த்தையைப் புகன்று பயபக்திபுடனெதிரில் நின்று பல வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஜெயதேவ சுவாமிகள் நிஷ்டையிலிருந்து தெளிந்து, மாமனரைப் பார்த்துக் காங்களைச்சேர்ந்து அடிகளிற் சந்தனம் பூசி, ஷேஷ வார்த்தைகள் பேசி, உத்தமரே உந்தன் புத்திரி யாலே சாதுக்கள் சேவை சாந்தமாகச்செய்தேன் இந்த ரைக்குள் நாளின்பத்தைப் பெற்றேன், அத்தனே உந்தனுகியாலென்று அன்பான வார்த்தைகளுரைத்து, மாமனார் மனதைக்கரைத்து நொடியதனி ஸுளர்த்தனைத் திருப்பி, உத்தர்ஷ்டமான சிற்சொருப சமாதியிலெழுந்தருளியிருந்தார்.

அப்போது பத்மாவதியின் தந்தையானவர் கிந்தையிதென்று மிகவத்சயித்து வந்தனஞ்செய்து மனமிக மகிழ்ந்து, பஸ்பல விதங்களாய்ப் புகழ்ந்து கொண்டுவந்த ஆடையாபரணங்களை யளித்து பத்மாவதியை நோக்கி விபாகலத்தைப்போக்கிப் போய்லருகிறேனென்று புத்தி மதிசனைச்சொல்லித் தன்னிருப்பிடம் போகையில் பத்மாவதி கூடவேதொடர்ந்துபோய் தந்தையை வழியிட்டு வருவதற்குள் ஜெயதேவ ஸ்வாமியினின் நிஷ்டைகலைந்து வெளிப்பட்டிருந்துவெகுதூரஞ்சென்று அவ்விடம்மனித சஞ்சார மில்லாமலும், மிருகங்களும், பாவைகளும் சஞ்சரிப்பதாயும் ஆரணியமாயும் ஆகாயத்தை யளாவிய பர்வதக்குகைக்குள் புருந்து அங்கு உன்னிதமான வோரிடத்தி லுட்கார்த்து பதுமாசனமிட்டுக் கண்ணைமூடி பசுமாத்நான்போல் பசுவான் பாதத்தில் மனதைப்பதித்து இன்பமாயிருந்து ஏகமாய் நிறைந்து துன்பமகன்ற துரியமேதானுப் தன்னமறந்த தலைவனின் கலந்து பின்ன மில்லாத பிரமமேதானுப் நினைவுக் கனவும் நாஸ்தியாய்ப் போக நனனிற்கழுத்தியை நன்றாயடைந்து ஞானத் ததும்ப நயனனிர்பெருக, ஆனந்தத்தூக்கக் தன்னி லடர்ந்து நிவாத தீபத்தைப்போலவும், நிஸ்தாங்க சமுத் திரம்போலவும், அசைவின்றி பிரம் நிஷ்டையிலிருந்தார், இங்கே பத்மாவதி திரும்பி இருப்பிடம் வந்து மனனனை நாடிச் கானாமல் வாடிச் சுற்று பக்கங்களிலோடி அதிக பரபரப்போடு தேடிப்புகுருகினில் துழைந்து கையால் கீழ்விழ்ந்து ஐயோ பொழுதுபோச்சதே எனக்கே துன்பம்வாச்சதே? இருபுறமும் அக்கினி மூண்டொரியும் மூங்கிற் குழாய்க்குள்ளையும் எருமைப்போல பலதாம் நாட்டுக்குப் காட்டுக்கும் அடர்ந்து செடிகளில் மயிரிசிக்கவும், தேன்புயன் கடிக்கவும், முட்களால் திரேகத்திலும்

கால்களிலும் உதிரம் பெருகவும், சுற்களால் கண்ணிர் பெருகவும், உடல்வெர்த்துருகவும் உள்ளங்கலங்கி புருகவும், கரடியும் புலியுமிரட்டவும், கரியுமெருமைபுமதட்டவும், நெங்கி ஒடுங்கிருந்தியா லும்கண்ணிராலும்கண்ணிந்து கொழுநனை அடிக்கடி நினைந்து ஒ என்சிராணநாயகா! பிராண சினைகா! சர்வசங்கபரித்தியாகா! சதானந்த போகா! நீரிப்படிமோசஞ்செய்விரன் நறியாமற்போனேனே ஆறுத்துயருக்காளானேனே? யாருமற்ற அனாதையைப்போலானேனே என் தந்தையைவிட்டு எப்படிப் போனிரோ? எங்கு சென்று பெப்படியானிரோ? காமக் கடலைக் கடந்தவா, காகினித்தலங்களுக்கு கடந்தவா, மோட்ச விட்டில்துழைந்தவா, மோனானந்தத்திறழைந்தவா, மிருகங்களின் கர்ச்சனையால் மனம் நெங்கு கின்றதே, உம்மைக்காணுக்குறையால் பிராணம் ஒடுங்குகிறதே? காரிருளால் வழியுந் தெரியவில்லையே, ஏனோதந்தாயிவ்வளவு தொல்லையே, இன்னம் உனதுமனம் இரங்க வில்லையே, எனக்குள் அருமை தரிசனத் தாயில்லையே! மாதரச்சத்தால் மரண மடைவாரே! மனனன்மேலிச் சையால் மிகவும் இடைவாரே, என்னை நீரிப்படி சோதிக்கலாமோ! இருளில்மறைவற்றுப் பேதிக்கலாமோ, ஒ புருஷோத்தமா, புண்ணிய புருடா, பூததயாளா, புண்டரீகத்தாளா, ஒ என்மெய்வமே, என்னுயிரே, தனித்திவ்விருளி லுமைமத்தேடித்தேடித்திரிகிறேனே, பதறிக் கதறி வெகுநேமாய்ப் புலம்புகிறேனே. ஏனென்றுபேசலாகாதா. இன்னமோர்சனத்தி லென்னுயிர்போகாதா, இன்னமும் நீனைத்திருப்பதற்கிச்சையா, எளியாருடன் பேசவும் லச்சையா என்கிற பலவார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டே இரவெல்லார்தேடிச் சூரியோதயமானதே மலைக்குகைகளிலும், புதருகளிலும் பர்ணசாலைகளிலும், அடர்ந்த சோலைகளிலும் பார்த்து அங்கம் வேர்த்து, ஒ மயிலுளே, குயில்களே, என்மனனனைக்கண்டீர்களா? ஒ நரிகளே! என் காவலனைப்பார்த்தீர்களா? ஒ புலிகளே! புறகு பூனைகளே! என் கனவனின்குவந்தாரா? ஒ காகங்களே! பூதங்களே என்னுர்வலருங்களுக்குத் தரிசனத் தந்தாரா வென்று மிருகங்களையும் பட்சி களையும் கேட்டுக்கொண்டே வாயில்வந்த மொழிசனை பெல்லாம் விண்ணக்கொண்டே பெருத்த மலையின் குகைபுள்புருந்து அங்கு பதுமாசனமிட்டுக்கண்ணைமூடி பிரம் நிஷ்டையிலிருக்கும் தன் கனவனைக்கண்டு அவர் திருவடிகளில் வணங்கி முக்காலும்வலம்வந்தி நான்கியிருக்க ஜெயதேவ பிரம்நிஷ்டை கலைந்துக் கண்ணைத்

திறந்து மனைவியைப்பார்த்து, இம்மாதிரிக்குங் கோலத் தால் சிவத்தை புணர்ந்து தன் மனைவியுடன் காட்டை விட்டு நாட்டை யடைந்து தங்குகிறப்பிட்டுச் சேர்ந்து சிவருடங்கள் சழித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இவரிப்படியிருக்க, பத்மாவதியின் தந்தை முன் .போல வந்து மகனையும் மருமகனையும்கண்டு, ஆனந்தம் கொண்டு, அவர்களால் பல உபசாரங்களையென்று விடை பெற்றுக்கொண்டு பத்மாவதியு முன்போல தந்தையை விழியிடப்போனபோது நடந்த ஆச்சரியத்தையும்போப் தத்தின் சமர்த்தையும் ஜெயதேவர்க்குண்டான சிபத்தையும் அதனும் பத்மாவதியடைந்த துன்பத்தையும் சொல் லப் பெருந்துக்காமையிருக்குமென்று நாயாஜி சித்தர்க்குள் றுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

விரக்தி அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மு ன் று வ று

ஜெயதேவர் கைகாலங்கள் வெட்டுண்ட அத்தியாயம்.

ஜெயதேவ

சேருஞ் சித்தர்களே ! பரிசுத்தர்களே ! இப்பால் ஜெயதேவ சுவாமிகள் கற்று. நோம் சிஷ்யாடிலிருந்து மிகு தெளிந்த விதிபின். வழியாகப்போகையில் அப ஸூரிவிருந்து வந்த மிகவும் ஞானத்திற்பெரிந்த-பலவத் தாசனையும் வர்த்தகஞ்சிய தனவான் ஜெயதேவைப் பார்ந்துக்காங்களைச்சேர்த்து இன்று இம்மகாத்மாவைத் தரிசிக்கும் படியான காரணம் நான் செய்ததவமோ ? எங்கள் மூதாதைகள் செய்த மாதவமோ ! வென்ற வரை வாரிபெடுத்து தன்ரத்தத்தின்மேலிருத்திக்கொண்டு பில்வகாமிலிருந்து புறப்பட்டுக் கட்டைக்கடந்து தன் ணரை யடைந்து விட்டிருக்கொண்டுபோய்த் தானும் தன் மனைவியும் பூசித்து மிகவும் விசுவசித்துப் பத்மா வதி தேவியானென்று யோசித்து குரு ஸங்கீர்த்தனங் களைக்கோலித்து அந்தரத்தத்தின்மேல் சுவாமிகளை எழுந் தருளச்செய்து பத்மாவதிக்காக பல ஆடையாபரணங் களும் ஆவிரம் வராகங்களுங் கொண்டுபோய் கொடு வென்று சாரதியை எச்சரித்த கேசிரம் சுவாமிகளை ஈட்டு வாரமுமென்றனுப்ப,

ஜெயதேவர் வர்த்தகனை நோக்கி இவ்வுயிர்க் கொல்லியும் ஆடையாபரணங்களு மேற் கொடுத்த னுப்புடிக்கோர் வேண்டாம் வேண்டாமென்று மறுக்க அக்கியாபாரி அன் தாய் பெ பத்மாவதிக்கு தனதுகை

பென்றுவாத்துச் சிரசாண்டாங்கமாக வந்தனஞ் செய்து சாரதியைச் சாக்காத செய்ப, உடனே ருதன் அந்த ரத்ததை அதி சீக்கிரமாயோட்டிக்கொண்டு காட்டின் மத்தியிற் போகையில் அவ்விரத்தின் சத்தத்தைக் கேட்ட கன்வரோடி வந்து தனித்துப்போகும் அச்ச தடத்தை கிறுத்தி, வலவனை வருத்தி, ஆபாணாநிகளைப் பறித்து, ஆங்காத்துடன் கொக்கரித்து வள்ளால் வெட் டப்போகையில், சாரதி பூமியிற் குதித்தி ஓட்டமெடுக்க ஜெயதேவ் விபரீதம் நேரிட்டதென்றங் விரதம் விட்டி ழிந்து ஆதையும் ஓட்டிக்கொண்டு போகட்டு மென்றங் கைப்பார்க்காமல் நடந்து போகையில், அவர் மகிமை மையறியாச்சோரர் விரத்துடன் திரம், பேசிக்கொண்ட வரைப் போகவிடாமல் மடக்கி செட்டித்தன்னி யடக்கிக் காட்டில் நடவென்று முடுக்கி, புனி-முன் பகவைப்போ லொடுக்கி, இழுத்துக்கொண்டு போகையில், ஜெயதேவ் கன்வர்க்கு வந்தனம் புரிந்து என்னிடத்தொன்று மில் னையே நானுங்களுடன் போர் புரிய வாயில்லையே! வினா பேசென்னை அலங்கோலப்படுத்துகிறீர்கள் சுந்தோஷ மாயிவ்விரத்தத்தின்மே லுள்ளதொன் னென்கிறப்பிட்டுச் சேருங்கள் ஏழையென்மேற் கிருவை உறுங்களைன்று பணிவாக மொழியும்போது,

அக்காவடர் அவரணிந்துக்கொண்டிருந்த வண்டிரங் களைப் பறித்துக்கொண்டு தீர்வாணமாக்கி அடா பன் வானை நீண்டப்பிண்டிம! உசாமந் பரசாங்கு வார்த்தை களைப்பிசாதே! திருடர்கள் முரடர்களென்றறியாயோ? என்னகிருப்பிடத்தைக்கண்டுகொள்ள மெதுவாய் நடந்து போன உன்னென்னத்தை நாக்களறியோமோ ? பல ருக்குங்காட்டிக்கொடுத்தெங்களை வாட்டப்படுத்திசெய் தருதைக்குரியோமோ ? திருடர்க்கிடத்துன் திருட்டுத் தனம் நடக்குமோ ? யாரை நம்பினாலும் நம்பலாம்; ஆதிவருணரை நம்பப்போமோ? உன்னை யினி வயிடு டன் விடப்போகிறோமோ வென, அப்புண்ணியவான் வேண்டாம் வேண்டாமெனப் பல கின்பமொழிகளால் மறுக்கவுங் கேட்காமல் இருகாங்களைபும் கால்களைபும் இரண்டாக துண்டித்து அவரை ஓர் பாலும் கூபத்திற் றன்னிச் சகடன்யேலேறிக்கொண்டுபோய்விட்டார்கள்.

பின்பு பாளுக்கினற்றில் வீழ்ந்த பக்த சிவம னி பரப்பிரமத்தானி பரமசதுவாகிய வெள்ளைத் தன் பரப்பிரமமே ஒருருவான தய்யன், என்னும் பெய்சொல்லா பெய்யன், ஏழைகட் கினைக திரபெ

மீந்த கையன், சத்தியவாக்குள்ள சார்தன், அநேகருக்
குபதேசித்த வேதார்தன், ஜகத்தினுள்ள வடியார்களுள்
லாம் புகழுஞ் சேவன், ஜன்மப்பிணிக்கயார்த் தவரும்
முழுட்சகளுக்கனுடலன், முனிவென்னுங்காட்டைவெட்
டின முத்தன், மோகாதிகளை பெரித்தகத்தன், பயமென்
பதரியா நிஷ்காமி ஜெயதேவென்னும் சுவாமி டாமுன்
டேணிலுருண்டுக்கொண்டேபோய் தலை கீழாய் விழுந்து
துக்கசாகாத் திலாழ்ந்து பிராப்த மியாரையும் விடா
தெனத்தெளிந்து பிராப்தாதினமல்லவோ இத்தேசமெ
னத்துணிந்து பாபங்களை யே முக்கியமாகச் செய்ப்புங் கை
கால்களை வெட்டியெறிந்ததற் காயாசப்படாமற் களித்
துப்புரையோரை விளித்து, ஓ புண்ணிய புருஷர்களை !
பெனத்துதித்து துரிதமாயோர் கலைப்போட்டென்
னைக்கொல்லலாகாதோ வெனக்கதித்து அவராவ மில்லா
ததற் காயாசமடைந்து மிகவுயிடைந்து கைகால்க ளறு
பட்ட உபத்திரவத்தாலும், முட்டாளும் கற்களும் தேக
மெல்லாம் பொத்துக்கொண்டதாலும், உருண்டு விழும்
போது தேசமெல்லா முராய்ந்து தேய்ந்து போனதின
லும், ஈக்களும் எறும்புகளும் மொய்த்துக்கொண்டதின
லும், அன்னுகாரமில்லா ஆயாசத்தாலும், உறவி முழு
தும் முண்மயமாயிருந்ததினலும், எழுதற்கு முட்டாரு
தற்குங் கூடாமைபாலும், சகிக்கக்கூடா வேதையாலும்,
மனோபாதையாலும் கிடைத்தபடியேகளைந்துமிகவுயினைத்
துழர்ச்சையடைந்து துன்பமேலிட்டாற்றெளிந்து,

ஓ ஓ இனிதேகையோக மடைபுங்காலம் நேரிட்ட
திப்பொழுதே நமதிஷ்ட தெய்வமாகிய ஸ்ரீ மஹாராயண
னைத் தியானஞ்செய்து பிரம நிஷ்டையாற் தேகத்தை
மறந்து விதேக கைவல்யத்தைபடைந்து மோட்சானந்
தம் பெறுவோமெனத்துணிந்து பகவானி நினைந்து கண்
னிரால் நனைந்து மொண்டிக்கரங்களைக் கூப்பிட்டுக்
கொண்டு பாதுகாப்பாயென விண்டு, அச்சதா கேசவா
ஆயனே அபயம், உச்சிதா நானுபாயனே அபயம் புண்
டரீகாக்ஷ பரிபூரண அபயம், அண்டரோத்தம் ஆதிகா
ரண அபயம், பரம புருஷாப்தம் நரபனே அபயம், திரு
வாழ்வுதருளுந தீபனே அபயம், சங்கு சக்கரதண்ட
பாணியே அபயம், பங்கமில் கோதண்டபாணியே அப
யம், மாயனே புலகுண்டவாயனே அபயம், தூயனே
துதர்களேயனே அபயம், அடியார்களே மெலதிகமீதரா
அபயம், படியுளோரோத்தம் பலபத்திரா அபயம், மச்
சாவதார மணிவண்ணனே அபயம், கச்சாவதாரநல்கண்
னனே அபயம், ஜெயராம ஸ்ரீராமதேவனே அபயம், பய

னருளு மகானுபாவனே அபயம், மாதவாவைகுந்த
வாசனே அபயம், பாதவராகவா ஈசனே அபயம், கேச
வானுடல திரிவிக்கரமா அபயம், யாவரும் போற்றும்
பராக்ரமா அபயம், சுரர் நரர் தெர்முதேத்த முரஹீ
அபயம், அரி அரி அரி அரி நரஹீ அபயம், பக்தவச்சல
வேணுகோபாலா அபயம், முத்தியுருள் முகுந்தபூபாலா
அபயம், சிதாசமேத துளசிதார அபயம், தாதாவிதேத
தாமோதார அபயம், மது குதன கிருஷ்ண வாமனாப
யம், பதிதபாவன லோகபாலன அபயம், பஞ்சபாண்ட
வர் தாதாராமனே அபயம், கெஞ்சவோற்கருள் தாமனே
அபயம், ரங்கநாதா நாரகிங்கனே அபயம், துங்கபாதா
தொளிசங்கனே அபயம், கரிவாத கோவிந்தகர்த்தனே
அபயம், சிரமம தீர்த்தாளவை பிரசித்தனே அபயம்,
பாண்டரங்கா விஷ்ணுபகவானே அபயம், ஈண்டென்னை
யானுவா பிறைவனே அபயம், துரோபதைதனைக்காத்த
தேகன்றலே அபயம், விரோதமென் மீதினென் விம
லனே அபயம், அருமறைகள் புகழாதி மூலனே அபயம்
திருவருனை யீந்திடுஞ் சீலனே அபயம், வெங்கடேசவா
வேணு நாதனே அபயம், சங்கடந்தீர்க்குஞ்சக நாதனே
அபயம், சுபஞானவடிவான சோதியே அபயம், சிபம
மெல்லாந்தரும் நீதியே அபயம், ஜகபதிவெங்கடாசலபதி
அபயம், ரகுபதி கஜபதி பசுபதி அபயம், பரமேசுவரா
பரந்தாமனே அபயம், பரமசுகமுன பரசாராமனே அப
யம், சகல பூஷண சேஷசயனனே அபயம், சர்வலோக
சரண்ப சாமியே அபயம், சர்வபாப விராசநேமியே அப
யம், கம்ல சம்ஹாரக்காரம்பிரனே அபயம், அம்ஸஸ்வரு
பாவதாரனே அபயம், மாகள்ள சிசுபால மர்த்தன அப
யம், தேகள்ள காளிங்கனிர்ந்தன அபயம், மதமுள்ள
ராவணனை மாய்த்தவா அபயம், சதிசெய் சிசுபாலனைச்
சாய்த்தவா அபயம், கருடவாஹன கருடத்துவனே அப
யம், இருடிகள் ஏத்துஞ் சதுர்ப்புஜனே அபயம், நாரா
யணநந்த நந்தனே அபயம், பாராயணபக்தர்சொந்தனே
அபயம், பீதாம்பரா அன்பர் பிரியனே அபயம், மாதா
பிதாரரு தெய்வமே அபயம், எழில்பிரகலாதன்மேலிஷ்ட
டனே அபயம், தெர்ல் வினைக் கட்டுகளது பிரம நிஷ
டனே அபயம், கனகாதிபர் தொழு சார்தனே அபயம்,
கனகாதிபிஷணன் நெருமும் வேந்தனே அபயம், களப
மொழுகிய புளகமார்பனே அபயம், அளகமுன ஈளிணி
புதுமார்பனே அபயம், முனிவானுதினமேத்த முதல்
வனே அபயம், புனிததசரதாஜன் புதல்வனே அபயம்,
இரணியாக்கனை வென்ற எந்தயே அபயம், தருண
மெனையாளென்றன் தந்தையே அபயம், அபயமென்றில்

விதமாகவோலமிட்டோவென்றிசைந்துகவும் முறைபா
னது பரமபதத்தில் ஆதித்தானைக் கொளிமழுங்கும்
கிரணங்கள் வீசும் சிங்காரமண்டபத்தில் ஸ்வரத்தங்கள்
பதித்த சிம்மாசனத்தில் கருடர் கார்த்துவர் கின்னார்
கிம்புருடர் கிஞ்சையர் தேவர் முனிவர்கள் சூழ வீற்றி
ருக்கும் ஸ்ரீ அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகராகிய
ஸ்ரீ மஹாராயணருடைய திருச்செவியிற் புருந்தமாத்தி
ரத்தில் பச்சைமேனி பெல்லாம் புழுங்கி வேர்வைகள்
சிர்தி மிகவும் பதறி ஆவெனக்கதறிக் கண்ணீரைப்பெ
ருக்கிச் சூழ்ந்திருப்போகாரபுமுருக்கிக் கைகளைபடிக்கடி
பிசைந்து, இவ்வளவவஸ்தையும் நேரிட்டதாவென்றி
சைத்துக் கருடனையும் நினைக்காமல் தாசகனையும் விரிக்
காமல் இலக்குமிபுடனும் பேசாமல் நாரதாதி முனிச
வார்களையும் பார்க்காமல் தன்னை மறந்து திடுக்கென்
றெழுந்து ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் மறைந்
தது.

ஆ என் பத்தனை! ஜீவன் முத்தனை! ஆ சஞ்
செவியே! ஆ பரமபாகவதனை! பரப்பிரமக்ஞானியே!
ஆ என்பாலனை! அன்பர்க்கனு கூலனை! நாராயணனே!
பரப்பிரமமெனச் சத்தியஞ்செய்தவனே! நானென்னு
மாங்காரத்தைக் கொய்தவனே! என்னை மேன்மைபென்
றுரைத்தவர்க் கிசமுண்டா? என்னை யிசுந்தவர்க்குப்
புகமுண்டா? எனக்கு மிப்பேர்க்கொத்த துன்பம்
வந்ததா? மனமும் நொந்ததா? இதோ வந்தேன் வந்
தேன், சுகந்தந்தேன் தந்தேன், என்னுரைத்துக்
கொண்டே. துளசி மாலைகள் சமுன்று கிழவும், பீதாம்
பரத்தொங்கலானது பூமியிற் புரளவும், சுதரிசனம் பின்
தொடர்ந்தோடி வரவும், ஆகாயவாசிகள் பூமாரி பொழி
யவும், ருத்ராபிரமாதிரி விசிகள் தோத்திரஞ் செய்யவும்,
அஷ்ட கெஜங்கொன்றும்பிக்கைகளை ஆகாயத்திலெடுத்து
ஆரவாரிக்கவும், பூதேவி மனமகிழவும், இலக்குமி ஆச்
சரியத்தாற்றன்னை மறந்திருக்கவும், ஆதிசேஷனதிரசியி
கவும் வாபுவேகத்திலும் அதிகமாக நடந்து துகநாதத்
தைக்கடந்து,

ஜெய தேவஸ்வாமிகள் வீழ்ந்திருக்குங் கபத்
தினிட மடைந்து சுசொருபத்துட னவிரிநுதயகம
லத்தினுள் ஆனந்தமெல்லாம் திரண்டோ ருருவமாய்
எழுந்தருளி ஞானக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டுத்
துன்பமென்ப தினி பெக்காலத்திலும் திரணமளவும்
தங்காமல் நீங்கும் படியான ஆசீர்வாதஞ் செய்
தென்னப்பனே! என்னுடைய ரூபம், சொரூபம், கிரு
பம் என்னும் மூன்றையு மிக்கணமே தரிசிப்பா பென்

மசரீயாய்த் திருவாய் மலர்ந்தருளியதைச் சிரவனஞ்
செய்பா முன்னமே ஜெயதேவர் ஞானக்கண்ணுற் றன
துள்ளத்தில் கிருஷ்ண பரமாத்ம் ஸ்வரூபமாய் விளங்கும்
பகவானைக் கண்டு, ஆனந்தங்கொண்டு துன்பபிறந்து
இன்பபிறைந்து, ஆ என்னுண்டவன் னளிக்கும் வெளிக்
கும் கண்ணொளிக்கும் சமீபமாய் பூரணசந்திரனைச்
சூழ்ந்திருக்கும் அதிசீதன் கிரணங்களைப்போல என்னை
யானந்தமாகச் சூழ்ந்து என்னுற் புகல்வதற்கருமைபான
பரவசமளித்த தெனக் குள்ளாகவே யிருப்பதை யோரா
மல் ஆராய்ந்து பாராமல் தான் தானாகவே யிருக்கத் தா
னென்பதெனவென் ரவயவங்களைத் தானெனப் பிரமித்
துக் கேட்கும் அறிவினைப்போலோ அசித்தபசுட துக்க
நிர்மல வுண்மத்தமான ஆக்கையினிடருக் காயாசப்பட்
டுத் திடஞானத்தைக் கைவிட்டு ஓலமிட்டழுதேனே!
ஆ! ஆ! பகவானென்னுளத்தமர்ந்து பத்தர்கள் போற்
றும் ரூபத்தையும் பரமயோகிகள் காணுஞ் சொரூபத்
தையும் பரப்பிரமக்ஞானிக ளைக்கிபமாயிருக்கும் கிருபத்
தைபுங்காணாமல் விஷபானந்தங்களை யிச்சிக்கும்சுரோத்
ராத் இத்திரியங்கொன்னும் பஞ்ச தந்திரிகளும், மன
மாதி சதுர் மந்திரிகளும், இச்சைபென்னும் பலகொஞ்
சிப்பேசகம் வஞ்சியர்களும் காமஞ்சுரோதி வீரர்களும்,
சுப்தாதி சூரர்களும், வாக்காதி ஏவலரும், பிராணாதி
காவலரும், வசனாதி சேனாதிபதிகளும், புகழும் சிவராஜ
னென்னும் அகங்காரி அரசசெலுத் திதமாயிருக்கும்.
அரணகிய இவ்வங்கத்தின் சுகந்ததைக் கோரினேனே,
எல்லையற்ற பேரின்பத்தை வாஞ்சிக்காமற் கிற்றின் பத்
தையிச்சித் தெப்போழ்து மிடையே துரும் மாரிைப்
போல துன்பத்தை யோரணுவாக்கு மெனக்கு ளிருக்கு
மிவ்வின்பத்துக்கு ளைக்கமா பிராமல் மறதிக் குட்பட்
டேனே! ஆ கெட்டேனே! மதியிலாமற் றன்பதியை
யிழந்தேனென்றுத் துயர்வாரியிவியிழந்த தோகையைப்
போல இந்தப் பாரத்பாணை நம்பாமல் நாககூபமான இத்
தனுவை வாய்மையென் றுறுதிகொண்டு அறுதிக்குள்
ளாக கிருந்தேனே, அடக்கம் ஒடுக்கமுள்ள அருந்துனை
வியை யிகழ்ந்து நடை நொடியுமுள்ள நாயகியைப் புக
ழும் நானைப்போல இந்தப் பாரத்பாணைப் புகழாமல்
புகழ்ந்து மகிழாமல் துலத்தைத் துதிக்க எண்ணி
னேனே, துயர் கண்ணினேனே யென்கிற பற்பல வாக்
கிபங்களை மொழிந்து பகவானைக் கண்ட பரவசத்தா
லானந்த புஷ்பங்கள் வழிந்து தனதுளக் கண்ணின்
மையத்தில் வீற்றிருக்கும் அழகெல்லாம் திரண்டோ
ருருவாய் களிப்பெலாங் கூடிய மேனியாய்ப் புண்ணிய

வதியான தேவதீபின் உர்ப்பத்திலிருந் துற்பகித்தபோது
 தூமையர் சுந்தன் இவ்வாறாகிய அசோகதயி னட்டி
 ருக்குப் பட்டாழுள்ள ரூட்சம பாஸனாய்ப் புறப்பட்ட
 ஸ்ரீ மஹாராயணனைப் பரப்பிரமப் பாராயணனைப் பர
 த்பபடியே கிணியில் சின்று இவரவ்வோ கமந்தவர்
 கோவர்த்தனக் குன்று எனப் புன்று எவ்விதமாய்
 புனமுமென்று உச்சிதொடக்கி உன்னக்கால் பரியந்தம்
 ஊடுருவிப் பார்த்து, மனமொன்றாகச் சேர்த்து, ஒரு
 கோடி ரூபிய் பிரசாசன்கள் மழுங்க, கிசகித்த கிட்டினே
 கலுத்தனக்காரற் றுணக்குங் குண்டலனே விசாலமான
 கிடலனே திவ்யபுண்டரீக தரித்தவனே சலசலோசன
 னே பத்மநாபகாச முகவகோசனே வெளியான வாகு
 வாயனே புதுபல பரக்கிரமனே பிரதம்பாதனே சுலட்
 கணக்கன் வாய்ந்த ஸைந்தானமான இலட்சுமி வீற்றிருக்
 கும் வட்சஸ்தனனே வணக்கி வணமாகிவரணனே
 திவ்ய பரிமா வலங்கிருத பூஷணனே சாதா மனோக
 னே ருக்மணி மனோனனே கோபியர்களுளனே அண்ட
 பிண்ட பிரமாண்டங்களை உண்பெண்ணும் விதிவீற்றி
 ருக்கும் பத்மநாபனே ஈசோபுருகு மோகனவாசகர்ப்பத்
 திஸ் கவத்திருக்கும் பிரதாபனே சாம்பசிவனார் சடா
 பாதத்தில் வீற்றிருக்கும் கங்கா பவானி புறப்பதியாவ
 பாதனே மெஞ்ஞான போதனே வேணுநாதனே லீலா
 விதோகனே அலதுநாதனே அதிதனே அயிரோதனே
 நிச்சேதனே நிற்பேதனே ஐங்குரோதனே என்று
 நோத்திரம் புரிந்து யிசவும் பரிந்து சந்தேகங்களை நீட்
 தித் தோன்மையினையப் போக்கி இந்திரியங்களைப் படக்
 கிப் பகிர்முடிமாதாமல் மாயாமனதை மடக்கிச் சுவாசத்
 தை பொருக்கிப் பிரமரத்திரத்தில்முடிக்கிச் சங்குசுரின்
 முழக்கமும், மேசங்கனின் முழக்கமும், விஜயிதோகை
 யும், தம்பூரி தோகையும், மந்தனத் தொனியும், மகத்
 யாழ் தொனியும், தானங்கனின் சப்தமும், சாமந்தல
 சப்தமும், பெண்டுகள் தேமும் வண்டுகள் நாசமும்,
 குரல்களினொலியும், யலில்களினொலியும், சமுத்திர
 கோஷ்டமும்சங்கின்கோஷ்டமும்,செட்டுக்குவாதசாந்த
 வெளியில் ஆயிரத்தெட்டிதழிப் பங்கயமேடைமில் கங்கா
 யமுது கடிக் கூட்டத்தில் புரிய்ப்பட நாடியின் ஸுனை
 யான சழிமுண்டியில் பலகோடி இரவிகளினொலி போல
 விளங்கியிருக்கும் பகவானுடைய சொருப மான சோதி
 வயக்கனும் ஆனந்தம் கொண்டு மன வெண்ணங்களை
 மாந்தது மானுடையவங்களைத் தேய்ந்தது நாமென
 மிருட்டைக் கட்டி நல்கருருடன் தெகடர்ந்து

மாயா சத்திவயப்பார்த்து ஆபாசம் களைத்தீர்த்து அறி
 வெனும் பொருளி லீக்யமாய் ஆனந்தத்தில் மூழ்கிச்
 சவுக்கியமாய் சிவாத நிமாய் பிரம சொருபமாய் விளங்
 கியிருக்கும் பகவானுடைய சிருபமாயி ஏகபரிபூரணத்
 தைக் காணுமற் கண்டு ஒன்றுந் தோணவில்லைபென
 விண்டு,

பின்னும் பகவானைத் துதிசெய்யத் தொடங்கினார்
 அதெப்படியெனில், ஓ புண்டரீகாகுடா ! உனக்கு வந்த
 னம்-புருஷோத்தமா ! உனக்கு வந்தனம் சகலயோச
 சொருபா ! உனக்கு வந்தனம் உச்சிரமாரும் சக்கர
 மகத்தந்திரித்தநேவா ! உனக்கு வந்தனம் தவச வேதங்
 கள் முதலானவற்றிற்கும் தேவதேவனுக்கோக்களுக்கும்
 இரம் சிஷ்டர்களுக்கும் ரோகணி சகல உலகங்களுக்கும்
 ரட்சகனாகி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்றும், கோவிந்தனென்றும்
 திவ்யவியாழங்களைவிட கூடியிருக்கும் உமக்கணந்தம் வந்
 தனக்கன் பிரமருபனுவி உலகங்களை கிருஷ்ணபுத்தும் என்
 சொருபத்தினுளே ரட்சித்தும், சம்பாந்தாத்தினில் ருத்ர
 ருபியாகி சங்கரித்துக்கொண்டும், திரி மூர்த்தி சொருபி
 யாகிய பிரகாசித்துக்கொண்டும் கிருக்கு முமக்குவந்தனம்
 ஓ அச்சதனே ! நேவ அசுர கந்தர்வ கின்னா சித்தசாத்
 திய பன்னக பகூராகுச பிரசாமதாழிய பசுபத்தி ஸ்தா
 வர பிரலிகாநிகன் கிருதிஷ அப்புதேபுவாபுஜகாயங்கன்
 சத்தன்பிரிச ருபசகந்தங்கன் மனம் புத்தி சித்த ஆங்கா
 ரங்கன் காலம் அக்ருணங்கன் இதின் பரமார்த்தமாகும்
 ஆத்தமா இவை யாவும் நீயே வித்தை அவ்வித்தைகள்
 சத்தியம் அசத்தியங்கள் பிரகிருத்தி விவர்த்திகள்
 வேதோத்த சகல கருமங்கள் இவை யாவும் நீயே, ஓ பக
 வானே ! சகல கருமயோகங்களை அதுபயிக்கு மவனும்
 கரும சாதனங்களாகும் திரவியங்களும் சகலகருமபலன்
 கரும் நீயே, ஓ மகாப்பிரபு ! என்னிடத்திலும் அன்னி
 யர்களிடத்திலும் செஷபூதங்களாகும், சகலலோகங்களி
 னிடத்திலும் நீ கிறைந்திருப்பது உபாதான கிமித்தகாச
 னாப்பமாகும், ஐஸ்வரியங்காரும் அனந்தஞானசக்தியாதி
 உலகான குணங்களும் நன்றாய் காணப்பட்டிருக்கோன்
 கருக்கின்றது. பரமபிரகிரு முன்னித் துதிசெய்
 கிருர்கள், பாசகீஸ்கன் சின்னை புத்தேசித்து பாசங்
 கன் செய்கிருர்கள், நீயே பிராநுபமும் தேசருப
 முந்திரித்து அலகிய சவியங்களைப் புசிக்கின்றாய்,
 ஓ அச்சதனே ! மகத கங்காராதி துட்பங்கனும்,
 கிருதிவியாதி பூதங்களும் அதனிட கிருக்கின்ற துட்
 பமாகும், ஆத்தமா தந்தவமுடையி இந்த ரூட்சப்
 பிரபஞ்சம் யாவும் எய்விட கிருக்கின்றதோ ? என்னை
 ருக் ஸுண்டாகின்றதோ ? அது சொருப குணங்க

னிஇலே பெருத்ததாகும், நினது மஹாருபமாகி யிருக்கின்றது, குக்குமாதி அதிக குனிமமாகி கிந்திக்கக்கூடாதாகி யிருக்கும் ரூபம் நினது பரமார்த்தம் சொருபமாகி யிருக்கின்றது.

இப்படிப்பட்ட புருஷோத்தமனாகு முமக்குவந்தனம், சகலாத்தமகனே யாவத் பூதங்களினிடத்திலும் சார்தாதி குணங்களுடன் கூடியிருக்கும் நினது அப்ராக்ருதசக்தியாகும். ஜீவசொருபத்திற்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன், எது வாக்கும் மனதுகளுக்கு மெட்டாமலிருக்கின்றதோ, எது விசேஷங்களாலும் விசேஷிப்பதற்குக் கூடாததோ, ஞானிகளுடைய ஞானத்தினாலே நிருபிக்கக்கூடாததோ, அப்படிப்பட்ட சிவாக்ஷியமாகும், நினது முக்தார்த்தம் சொருபத்திற்கு வந்தனம், எவனுக்கு தனக்குப் புரம்பாகும் பதார்த்த மில்லையோ, எவன் யாவத்திற்கும் அன்னியமாகி யிருக்கின்றானோ, அப்படிப்பட்ட பகவானாகும் வாசுதேவனுக்கு வந்தனம் தந்தனன், கர்மாதீனமாகும் நாமரூபங்களில்லாமல் கேவல விலக்ஷண சொருபமாகும் மஹாத்தமனுக்கு வந்தனன் செய்கிறேன், மேலுமவனுக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றேன், அவனுக்கனந்தம் வந்தனன் செய்கின்றேன், சங்கர்ஷணாதி விபூகரூபேகுவானி வந்தனன் செய்கின்றேன், தேவர்களெவன் பராத்ரூபத்தை தெரிவிக்க மாட்டாமல் மச்சகர்மாதி அவதாரங்களினாலே அர்ச்சனை செய்துக்கொண்டிருக்கின்றார்களோ? அப்படிப்பட்ட பரமார்த்தமனுக்கு வந்தனம், எவன் ருத்திராதி சகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்பாயியாகி சுபாசுபங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பனோ? அப்படிப்பட்ட சகல சாக்ஷியும் பராபரனுமாகும் ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவுக்கு வந்தனன் செய்கின்றேன் அனித்தியமாகிய இப்பிரபஞ்சம் யாவும் எவனுடன் பேதமின்றி யிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு வந்தனன் செய்கின்றேன், எவனிடத்தில் நூலு வந்திரத்தில் கலந்திருப்பதுபோல கலந்தும், நூலினில் மணிகள் கோர்க்கப்பட்டதுபோல கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அந்த மகார்த்தமனுக்கு வந்தனம், சகல சாயியாகி சகல சேஷியாகுமிருக்கும் அந்த உத்தம புருஷனுக்கு வந்தனம், எவனிடத்தில் சகலமும் ஒடுங்குமோ, எவனிடமிருந்து சகலமும் கிருஷ்டிகாலத்தி ஹற்பத்தியாகுமோ, எவன் சரீரியாகி சகலத்திற்கும் ஆதாரபுருஷனாக யிருக்கின்றானோ அப்படிப்பட்ட சர்வ சுவாமிக்கு வந்தனன் செய்கின்றேன், எவன் யாவத்திற்கும் ஆத்மாவாகி உள்ளும் புறம்புமாய் வசித்து ஞானானந்தமயனாகி நிறைந்திருப்பானோ

அந்த வாசுதேவனுக்கு வந்தனம் என்று பலவாறு ஜெகதீசுண பரதேவ வாசுதேவனைப் புகழ்ந்துகொண்டாடி,

அப்பால் வெளியில் ஐக்யமாய் அத்தைவதமாய் அகண்டானந்தமாய் அவாந் மனோகோசமாய்த் தன்னை மறந்து அகம்பாவமிறந்து சதானந்தவாரியில் நிதானந் தப்பித் தானிறந்திருந்தார். கேட்டவர்களோசித்தார்களோ! இவரிப்படிக்க காட்டிலிருக்க காட்டில் ஜெயதேவ சுவாமிகளின் பத்தினியாகிய பத்மாவதி பதிவிரதைகளிற் புண்ணியவதி, பாபங்களைத் தீர்க்கும் பகோதி, பக்தர்களைக்காக்கும் பார்வதி, பரஞானந்தெரிந்தபாக்கியவதி, பரிபூரணனந்தம் நிறைந்த சந்த்ரமதி, பசித்தோர்க் கன்னமளிக்க முழியாவிதி, பந்தபாசங்களை மாய்த்த குணவதி, சகல சாஸ்திரங்களுமறிந்த பாரதி, அழியாக் கற்புள்ள பகவதி, ஜெயதேவக்குகந்த ரதிபதியின் வாக்கைக் கடவாத சதி, தன் தந்தையை யனுப்பியிட்டித் தன்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்து தன் கணவன் மாலைமட்டும் வாராமையால் பலயிடங்களிலும் பார்த்துக் காணாமல் வேர்த்து நிஷ்டையாலெங்கு நின்றுவிட்டாரோ? கிஷ்டாலெங்குக் கட்டுப்பட்டாரோ? பசியாலெங்குப் பள்ளிகொண்டாரோ? பக்தர்கள் கையிற் கிதிக்கொண்டாரோ? அலைச்சலென்ற சுவாழ்வைத் துறந்துவிட்டாரோ? ஆனந்தத்தாலென்னை மறந்துவிட்டாரோ வென்று,

ஊரெல்லாந்தேடி புளமிகவாடி மடங்களுள் ஓடுவான் அலறிவீழ்ந்தெழுவான் காக்கைபோல்பறந்து கால் பலங்குறைந்து அயல்விடென்றும் அறியாநங்கை, அயலாரோ நொயிடாமங்கை, பிள்ளைகள் தம்மைபும் கேட்டுளம்மைந்தான் பள்ளிவீடுகளிற் பார்த்தகம்நொந்தான், என்செய்வேனென்பான், பதியினைப் பிரிந்தேன், பாயியேனிருந்தேன், என்று பிரலாபித்துக்கொண்டு தெருக்கள்தோறும் அலைபும்போது அத்தெரிந்த பத்மாவதியின் தந்தையானவர் பத்மாவதியினிடம் வந்து மிகவும் நொந்து அம்மா! நீ யொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம்நான் தேடிப்பார்த் தழைத்துக்கொண்டு வருகிறேனென்று னைத்து அவ்வம்மணியைத் தன்விட்டுக் கனுப்பியிட்டித் தான் நாமெங்காடுத் தேடித்திரிந்து முகங்கிரிந்துகாணாமல் மிகவுமிடைந்து விட்டையடைந்து பத்மாவதியை நோக்கி,

ஓ அம்மா பாக்கியவதி! அவரெங்கேயோ மலைக்குகைகளிற் புருந்து தவஞ்செய்துக்கொண்டிருப்பதைப் போற் காண்கின்றது, இன்னுஞ் சிலநாளில் தானே வருவார் தரிசனந்தருவார் என்று பல விதங்களால்

தேற்றி துக்கத்தைபாற்றிக் காப்பாற்றுகையில் பத்மாவதி அழுதகண்ணுந் தொழுத கையும். ஒருபொழுதுண்டும் தரையிற் புரண்டும் தலைமயிர் கோதாள், கலைகளை யோதாள், வேறுடை யுடுக்காள், மெத்தையிற் படுக்காள், மொழிபாடாமல் கிழிமுடாமல் துக்கம்மே லிட்டுக் கக்கசத்துக் குட்பட்டு, ஒ ஓ பகவானே! என் கணவனைப் பார்க்க எத்தனைநாள் செல்லுமோ? இப்பி ரப்பிற் காண்பேனோ, காணமாட்டேனோ, எக்காட்டிற் பிரவேசித்தாரோ, அல்லது தூரநாட்டிற் போய்விட்டா ரோ, இம்மலைக்குகைகளிற் நவஞ்செய்கிறாரோ வென்று நாடோறும் காலையிலெழுந்து மாலைமட்டுக்கும் மலைகளி லும் மலைக்குகைகளிலும் புதருகளிலும் பார்த்துத் தே கமெல்லாம்வேித்துக் கற்களாலும் முட்களாலும் பாத ங்கள் பிளந்து தேகமெல்லாம் பீறிட்டு ரத்தமயமாகிப் பலதரம் களைத்து நடப்பதற் கிளைத்து பகலில் காட்டி லும் இரவில் நாட்டிலுமிருந்து சொல்லொணாத் துயரக் கடலிலமிழ்ந்து பகவானைப் பஜிக்கத் தொடங்கினான் கேட்டீர்களோ சித்தர்களே பென்று நாபாஜி சித்தர் சொல்லுவார்.

ஜெயதேவர் கைகால் வெட்டுண்ட அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

நான்காவது

ஜெயதேவர் நாட்டையடைந்த
அத்தியாயம்.

இவ்விதமாகப் பத்மாவதி நாள்கழிக்கும்போது கிரவுஞ்சராஜனுவன், வேட்டையாட நாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைந்து வேட்டையாடித் தாட்டிகவிராரோடு நாட்டை நாடிவருகையில் ஜெயதேவர் விழந்திருக்கும் ஆழ்ந்த கிணற்றில் ஜலமுண்டென்று நலமுடன்சென்று எட்டிப்பார்க்கையில் மானிடவுருவாய் மதிதருங் குரு வாய்த் தோன்றப்பட்டுப் பெருமூச்சுவிட்டு, ஜீவகாருண் யம் மேலிட்டு, ஐயோவென்று முறைபிட்டு, வீரரை விடுத்து வெளியிலெடுத்து, நீரெவரென்றும், நிஜஞ் சொல்லென்றும் வேந்தனுவன் வினாவ. ஜெயதேவர் ஊமைபோலொன்றும் உரையாதிருக்க, இராஜன் எதி ராளிகளுடன் இகல்செய்தீரோ? மதிக்கெட்டிர்த வகையா னீரோ? துஷ்டர்களிர்தத் துன்பஞ்செய்தாரோ? கஷ்ட ம்வந்தும்மைக் கலந்துநொந்தீரோ? கைகால்போன காரணமேதோ? பொய்யில்லாமற் புகலவொண்ணுதோ? திருடனோ! சித்தனோ! தேவனோ! சொல்வீர் குருடனோ! முறடனோ! குறையினைச் சொல்வீர்.

என்று பலதரங்கேட்கும் அண்ணல்வாக்கியத்தைக் கேட்ட ஜெயதேவர் சமாதியினின்று நீங்கிக் கண்களைத் திறந்து மன்னனே! நீரேன்வந்தேனை யெடுத்தீர். உன் னதமான வென் சமாதியை யேன்கெடுத்தீர். தேவனு மல்ல, சித்தனுமல்ல, பாவஞ்செய்யப் பத்தனுமல்லன், ஏழைப்பார்ப்பானு னீனமதியோனான், ஊழினிலிந்த உபத்திரம் நேர்ந்ததது, பக்தர்கள்போற்றும் பகவானு னவர், இத்தலந்தன்னி வின்புடன்பிறந்தார், கோதிலாராம னாக்குறைபலவடைந்தார், சீதையாற் றுன்பமாஞ் சிந் தையிலடைந்தார், கங்கார் ஹத்தியாற் சுகலமெல்லாந் திரிந்தார். பங்கயன்தலைபிழந் தங்கநொந்திருந்தார், பிராப்த வசத்தினுற் பேதையானநொந்தேன், தராதலத் தழி விலாச் சமாதியிலிருந்தேன் கால்கையைக் குறைத் தவன் கர்த்தனையாகும், மால்விட்டு முன்படிவைத்து நீரேரும், சஞ்சாரசமாதிபல சஞ்சலமீய்ந்திடும், சஞ்சல மில்லாதவிச் சமாதியருளீந்திடும், யாவரோவென்றனக் கிவ்வுதவி செய்தனர், சேவைதற் தென்றனைத் திருக்கு விற் சேர்த்தனர். கைகால் ஜீவகாருண்யம் போமல்லோ கைகளாற் பலபல கஷ்டம்வந்துதுமல்லோ, பாதங்களா லிம்சை பாவம் வந்துதுமல்லோ பாதங்களாற் பல பதி தம் வந்துதுமல்லோ, சடபரதர் காதையைச்சார்ந்து நீரறிவீரோ, சடவுடலை யறிஞர்கள் தானெனப் புகல்வ ரோ என்று பற்பல மொழிகள் பண்புடனுரைத்துப் பார்த்திபனுளந்தனைப் பாருபொற்கரைத்து, நயனங்களை மூடி நல்லருளைநாடி, நிஷ்டையில் திருக்குவாய்த்திருஷ்டி சேர்ந்திருந்தார்.

அப்போது இறைபவனாகிப் சிவபக்தன் திகைத்து மிகவும் பதைத்து நம்முடைய அரசாக்கியிலும் இப் போர்க்கொற்ற தீங்கு நேரிட்டதல்லவா? ஆ ஆ துஷ்டர்களியாரோ, என்னொண்டவனைத் துன்பத்தி லமிழ்த்தி னார்கள். சிவ சிவா! இதற்கு நானென்ன சேய்வேனெ ன்று கண்ணீர்விட்டழுது, கடவுளேயென்று தொழுது பெரியோர்க்கும் வந்ததே பழுது, பிரயோசன மில்லா தாயிற்றேயென்றழுது, மிகவும் நைந்து, அவரை வலம் வந்து, சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, அவர் நயனங்களிற் றன்நயனங்களை யுணிந்து, பூமியில் விழுந்து, புரண்டெ முந்து, வாய்விட்டிடைந்து, மனம்புழுங்கலயாந்து, மார் பிருகத் தழுவிக்க கண்ணீராத்கழுவி அருமை யீதருமை யீதரகராவென்றான், பெருமையாம் பெருமையாம் பித் தனே யென்றான், தெனிகிலேன் தெனிகிலேன் சிவசிவா

வென்றான், எளியவென் செய்குவே னீசனே பென்றான் சங்கரா சங்கரா சாம்பவாவென்றான், மங்கைபங்காளா மழுவாளியேயென்றான், அப்பனே மெய்பனே ஆதியே யென்றான், துய்யநற்கையனே சோதியேயென்றான் தேவர்கள் பணியும் தேவனேயென்றான், ஜீவர்கள் தொழுகார் தேவனேயென்றான், திருநீறணிந்த திருகுலனே யென்றான், அருமறைகள் புகழாதி மூலனே யென்றான் காமதகனா ரிஷபவாகனா வென்றான், ஏமயில்லாக் கங்கை மோகனாவென்றான், சோமசுந்தரமொளவிதாபனேயென் றான், நேமமுள பக்தர்கள் நேயனேயென்றான், பூதநாத பரி பூரணாவென்றான், ஆதிநாதா ஆதிகாரனாவென்றான் திரிநேத்ரனே திவ்ய சரணனே யென்றான், சரணமென் பார்பாப ஹரணனே யென்றான், சம்புசாம்பவசாக்ஷி சார்த்தனேயென்றான், நாகபூஷணநந்தி கேசனே யென் றான், தியாகராயா சித்தவிலாசனேயென்றான், நீலகண்டா வின்ப நிர்த்தனேயென்றான், சீலதிரிபுராநாச சித்தனே யென்றான், பாண்டாங்காபரசு பாணியே யென்றான், தாண்டவா ஆண்டவா சாமியேயென்றான், அருளிலேன் செய்வதென்னருள்வா யென்றான், அயனரிபுமேத்தும் களங்கனே யென்றான், இயமமருளும்ஏகலிங்கனேயென் றான், நித்யநிரம்லவிராங் காரனே யென்றான், சிவசிதம் பரதேசிகனேயென்றான், பவவிஞ்ச மகானவாசனேயெ ன்றான், அவிநாசவக்சிசேஷவதூலனே யென்றான், சுவி சேஷ ஜததிசுசுபலனே யென்றான், கித்தகசுத்தவகோர நிஷ்களாவென்றான், புத்தமுதவ்யோம புஷ்களாவென் றான், அத்தமாதியிலா வனுதியே யென்றான், பந்தமறு நிஷ்டாறு பூதியேயென்றான், சகலசுகமருளுபய பாத னேயென்றான், சர்வசாஜீவர்கள் சாட்சியே யென்றான் துரியபரவசமீயுஞ் சூட்சியே யென்றான் என்றிவிதத் தோத்திரம்புரிந்து மிகவும் பரிந்து ஆழுதகண்ணுந் தொழுதகையுமாய் நின்று எனதிஷ்ட தெய்வமாகிப் பர மேசுவரனே என்னை யாட்கொள்ளும்பொருட்டு இவ்வு ருவோ டிவ்விடத் தெழுந்தருளினார்.

ஓ ஓ மந்திரிபிரதானிகளே! நமது சத்குருசுவாமி களைப் பார்த்தீர்களா! சந்தேகத்தைத் தீர்த்தீர்களா வென்று தண்டிக்கையி லேற்றிச் சத்குருவேயெனப் போற்றி நாட்டிற்கொண்டுபோய் மேடையிலிருத்தி கைகள் ரணத்தையும் கால்கள்ரணத்தையும், அடிவந்தங் களினு லருமையாகவாற்றி உலகெலாமிவரென் குருவெ னத்தூற்றி என்னாளவந்தவ ரிவரென்று வாழ்த்தி இனி யெனக்கோர்குறைவில்லை யென்றேத்தி உடலு முயிரும்

போலும், ஊசிபுன லும்போலும், நீரும்பாலும்போலும் வெளியும் வளிபும்போலும், வேறுந்தோலும் போலும், கண்ணுமிமைபும்போலும், கடலும் ஒலிபும்போலும், ஒற்றுமையோடு கால்சேவை முதலானதுஞ் செய்துக் கொண்டு வருங்காலத்தில் இராஜனுக்குத் தர்மம்மேலிடக் கர்மங்கீழ்ப்பட்டு முத்தியைவாடி முகமிகவாடிக் குருவேயென்று குறைபலபுகன்று ஞானசாஸ்திரம் வாசித்து நல்லருளுடையோரை நேசித்து உபதேசம் பெற்றுத் தபவேஷமுற்று நிஷ்டையைக்கூடி, நேயத்தைநாடி ஒருநாள் ஜெயதேவஸ்வாமிகளை வலம்வந்து பணிந்து இவ்வாழ்க்கை வேண்டிலேனெனத் துணிந்து, ஓளனைத யனே! மிகவுந்தய்யனே! தேசமோ நீர்மேல்குமிழி, செல்வமோ நீர்மேலெழுத்து, துக்கமோ ஆழ்ந்த ஆழி, சுகமோ அளந்திடுநாழி, பந்தமாஞ் சமுசாரப்பாழில், எந்தையே நானின்னம் வீழில் துன்பங்கள் நீங்கலெக் காலம், இன்பம் நானடைவதெக்காலும், அன்னப்பால் புகித்தாலுமென்ன, ஆவின்பால் புகித்தாலுமென்ன, சரிகைபுடுத்தாலு மென்ன, தவிசுமேற் படுத்தாலு மென்ன, கந்தையை படுத்தாலுமென்ன, கற்கள்மேற் படுத்தாலுமென்ன, கனகபூஷண மணிந்தாலும், சஸ்துரி திலகமணிந்தாலும், நாடெலாம்பணிய வாழ்ந்தாலும், நாற்றிசையர்வந்து தாழ்ந்தாலும், மாடுபோலு னைத்து நொந்தாலும், வாசல்காத் திழிவடைந்தாலும் எல்லாமொன்றேயாம் ஆதலால் அருளான ஞானவழி கற்று, ஆனந்தவாழ்வியைப்பெற்று, உம்மைப்போலொன் றுயிருந்து இம்மைச் சுகமெல்லாந்துறந்து, வீடெலாம் போய் பித்தசைவாங்கி வீதிதிண்ணையில் தங்கித்தாங்கி, உணர்வான ஒளியிரித்தோங்கி, உம்மைப்போல் துக்கத் தைத்தாங்கி, எண்ணங்களில்லாமலோட்டி, ஏகத்தில் மனதினைநாட்டிப் பித்தனென் றயலோர்க்குக்காட்டிப் பேய்மனதை யில்லாமல்வாட்டிச் சந்தோஷவாரிதியிற் படிந்து, தன்னைபறிந்து, தேகஸ்மாணையிறந்து, பிரம மாத்திரமாயிருக்கக் கருணைகூறுமையாவென்று கிரீட முதலானவைகளைப் பிச்சி, இகபோக விச்சையைப் போக்கி, ஜெயதேவஸ்வாமிகளை அரைநிமை பிரியாதிருக் கும்போது ஒரு தினம் ஜெயதேவர் கருணையுடன் இரா ஜனை நோக்கி,

ஓ அரசனே! பிராணைகளுக்குள் சுரசனே! இவ் வறந்துறந்தா லேதுண்டுலாபம், யானெனதென திரிப வர்க்கேகுமோ கோபம், தாணிறக்காஷிற் றேனுமோ திபம், சாதுக்கள் சேவைபாற் புத்தியும் பத்தியும்வரும்

சாதுக்கள் ஸ்ரீஸ்த்யாப் சித்திமுத்தியும்வரும், சாதுக்கள் சேவை செய்தால் வரும் பாக்கியம், சாதுக்கள் சேவைசெய்தால் வரும்பொக்கியம், சாதுக்கள் சேவையால் வரும்ருன் சிலாக்கியம், சாதுக்கள் பக்குவாக்கருள்வர் மாவாக்கியம் ஆதலால் அசாங்கத்தை அன்புடன் செய்து, அறத்தார் பாவமனைத்தையுங்கொய்து, என் போலில்லறத் திருந்தையே யானால், உன்போலுத்தம ருள்கனி லுண்டோ? ஏழையேன்மொழியா விழிவுற லுண்டோ? கோழையேன்மொழியாற் குறைவுறலுண் டோ வென்று கிரீடமுதலானவைகளைப் பழைப்பித்து உத்தமர் கைகளாற்றிப்பித்து மௌனசமாதிபிலேமுந் தருளி யிருந்தார். கேட்டார்களோ சித்தர்களே பென்று பின்னுஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஜெபதேவர் நாட்டை அடைந்த அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

ஜெபதேவைப்பத்மாவதி தரிசித்த
அத்தியாயம்.

—(—)—

என்னப்போ லில்லறத்தி லிருப்பாயானால் உன் னைப் போலுத்துமருண்டோ? எனத் திருவாய்மலர்ந்தரு லிய ஜெபதேவைப் பூபதி வணங்கி, ஓஸ்வாமி தேவரீ ளைப்போ லடியேனைச் சமுசாரத்தி லிருக்கும்படியாகக் கட்டினாயிட்டுமோ? ஸ்வாமிகளுக்கு மனைதிகளுண்டோ வென்றுதொழு, ஜெபதேவர் உண்டென்றறைய நரபதி அவ்வம்மணியை கிட்டுசிரித்த காரணமேதென்றுபணிப ஜெபதேவர் முன்னடைந்த வெல்லாஞ் சொல்லவேந்தன் னயோ! பாயித்தியா திருந்தேன், அடியேனுக்குற்ற அபசாரத்தெரிந்தேனென்று அக்கணமே பல பல்லக் காட்டினாயும், பல தெரிவையார்களாயும், சிங்காரமான தண்டுகையையும், திவ்யமான ஆடையாபரணங்களையும் பிழ்வராமுக்கனுப்பவும், பத்மாவதியைப் பவபக்திபுட னழைத்துக்கொண்டு வரும்படியாகவும், மந்திரிகளிட முரைத்து ஸ்வாமிகளையோக்கி ஓ என்னுண்டவனே! பத் தர், சித்தர், பாமனானிகள் சித்தங்கலங்கிடத் தீயின மூண்டிடுமென்ப பெரியோர்கள் உரைக்கின்றார்களே அது மெய்மையானால் தேவரீரை இவ்விதமாய்க் கண் டத்துப் பாழுங்கினாற்றிலேறிய நினைத்தவுடனே அக் கள்வரெறிந்து பஸ்பமாய்ப் போகாமலிருந்த காரணமே தோ? தெய்வீகத் தன்மைபொருந்திய தங்கட் கிவ்வித

தண்டினையும் வந்த காரணமேதோ? தாங்கள் நினைத் தால் வீரமுள்ள சோர் மனந்திடுக்கிட்டுடையாரோ? எமலோகமடையாரோ? இச்சங்கை நீங்க அனுக்கிரகம் புரிபுணையாவெனத் துதிக்க, ஜெபதேவர் ஓ நித்தியான ள்தத்தைக்கோரும் சத்தியவாக்குள்ள வேந்தனே! உப சாந்தனே! பிராப்தமானது மூவர் முனிவர் மந்திரியாவ ளையும் கிட்டதல்ல, அப்படியிருக்க என்னால் வெல்லக் கூடியதோ இதற்கோர் திருஷ்டாந்தமான சரித்திரமு ண்டு அது பென்னவென்றால்,

திருகாலங்களை புணர்ந்த சித்து வித்தைகளிற்றேர் ள்து ஜீவன் முக்திப்பதத்தையடைந்த ஓர் முனிஸ்வரரி டம் மோகூடபேகைகூடின ஓர் சீலன் அடைந்து அவர்க் குப் பணியிடை செய்துக்கொண்டிருந்தா ன்: தெய்வீ தப் பணியெனின், ஆசான்மெஞ்ஞானசிஷ்டையிலேமுந் தருளியிருந்து பகிர்முகப்பட்டுக் கண்களைத்திறந்து எவ் வஸ்துவை நினைப்பாரோ அவ்வஸ்துவை அவர் கேட்கா முன்னமே அவரெதிரில்வைத்து வந்தனஞ்செய்வா னாத லாற் றேகிகளோர்நாளு மிப்பண்டம் எனக்கு வேண்டிய தென்று வாய்திறந்து கெட்டதேயில்லை. எதுவேண்டு மென்று ஓர்நாளும் மாணுக்கனும் வினாவிதமில்லை, இப் பேர்க்கொத்த அபூர்வ சேர்வைசெய்யும் சீஷனைச் சோ திக்கும்பொருட் டம்முனிவர். ஓர் திவசமொன்றையும் நினையாமல் அடிகளைத் திறந்து மௌனமாயிருந்தார் அப்போதும் முழுட்ச ஆசாரியர் கவனித்ததை வேறு விஷயத்தில் கண்புத்தியைச் செலுத்தியிருந்ததனால்ல வோ உணராமற்போனும், குருவுக்கு அபராதஞ் செய்த நாயினி இவ்வாக்கையோடிருத்தல் மிகவுங் குற்ற மென் றம்முனியின் பாதத்தில் வந்தனஞ்செய்து தன் சிரத்தைக் கொய்துக்கொள்ள வெத்தனிக்கையில், மாத வன் மாணுக்கனை யினித்து, ஓ சீலனே! நான் கேட்கா முன்னமே கோரியபொருளைக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்த உன் விவேகத்துக்கு கீயப்படைந்து இன்றயத்தின மொன்று முன்னாமல் கண்கள் மலர்ந்திருந்தே னிதன லேயே உனக்கொன்றும் புலப்படாமற் போயிற்று, உன் னைப்போல் பணியிடைக் காளானவர்க ளிவ்வுலகிலியாரு மிருக்கமாட்டார்கள், உன்னை மிகவும் மெச்சினேன், நீ பெனக்குகந்த மாணுக்கனேயாம், இனி புனக்குபதேசிப் பதற்கியாதோர் தடையுமில்லை உனக்கென் னப்பயஸ்தங் கொடுத்தேன், அதுபத்து நான்கு சித்திகளையும் ஜீவன் முக்தியின் துட்பமான நிலையையும் போதிப்பேன், எம பாசத்தைச் சேதிப்பேன், உனக்கோர் குறைபுண்டாரு மாயின் மூவரோடும் வாதிப்பேன், அண்டபிண்ட பிர

மாண்டங்கனையும் பேதிப்பேன் என்று சேஷன் மஸ்தகத்தின்பேற் றனதஸ்தத்தைத் தாக்கி மகா வாக்கியேபதே சஞ்செய்ய யோசித்து இவனுக்கின்ன மெத்தனைநாளாயு னிருக்கின்றதோ வென்று க்ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கி எழுபத்திரண்டுநாழிகையிருக்க ஆச்சரியப்பட்டுமாச்சாரி யங்கொண்டு ககன மமன குளிகையொன்றை வாயில டைத்து சீடனையடைத்துக் கொள்ளும்படியாய்ச் செய்து பூலோகம் புவர்லோகம் சனலோகம் தபலோகம் மகா லோகம் என்னுமாறையுங்கடந்துசத்தியலோகமடைந்து பிரமாவைத் தரிசித் தென்மாணுக்கனுக் கற்பாயுள் கொ ட்த்தகாரணமேதெனக்கேட்க, விரிஞ்சன் ஓ முனிசிரேஸ் டரே! உமதுமாணுக்கனுக்கின்னம் இருபத்தாறுமுகூர் தமே ஆபுளிருக்கின்றதாதலால் நானென்ன செய்யட்டு மென்று பின்னிடைந்ததைக் கண்ட அப்புங்கவன் வை குந்தமடைந்து நாரணனை வினவ அம்முகுந்த னிவனுக் கின்னம்பதினாறுமுகூர்த்தமிருப்பதாலென்னாலொன்றுஞ் செய்யக் கூடியதல்லவென முனிநாதன் கைலைக்கெழுந் தருளி உமாபதியைக் கேட்க அக்கறைமிடற்றண்ணல் இவனுக்கினி ஆறுமுகூர்த்தமாயுளையிருக்கின்றதாதலின லென்னாலொன்றுஞ் செய்யக்கூடிய தல்லவென அவ்வடி கள் நமது மாணுக்கனை மாய்க்கும்காலனை இப்போதே வாட்டுவேனென்று எமபுரிக்குப்போய் எமன் வாயிலிற் புகுத ஆறுமுகூர்த்தமானதால் பின்வரும் மாணுக்கனுக் காயுள்முடிந்துகாவடம்பட்டுமண்டையுடைந்து ஆசிரியர் மேல்விழுந்து மரணமடைந்தான் அதைக்கண்ட முனிநா தன் மிகவும் முனிந்து பெருமூச்சு விடவே, அம்மூச்சில் அக்கினிபிறந்து எமனுலகை எரிக்கத்தொடங்கிற்று.

அப்போது கூற்றுவன் பயந்து நயந்து நடுங்கி ஓடு ங்கி ரிஷிஸ்வரனைத்தொழுது, ஓ மாதவனே! உம்முடைய மாணுக்கன் மடிந்தது உம்மாலன்றி என்னுல்ல எப்படி யென்பிரேல் உமதாசீர்மத்தி விருந்துக்கொண்டே எம னெப்படி வருவானென்று ஆசீர்வதித்திருப்பிரேல் இவ னுயிர் நீங்குமோ? மும்மூர்த்திகளாவது தங்களுகங் களில் நிறுத்தி ஆசீர்வாதஞ் செய்திருப்பாராகில் என் வாசலில்மரணமடைவானோதேசிகர்பணிவிடையிற்செழி த்தவனாதலால் மும்மூர்த்திகளையும்தரிசித்துஎன்னைத்தரி சிக்காமல் மரணமடைந்தான் என்னுடைய வாசலில்அவ னுடைய பிராணன் நீங்கும்படியான விதியிருந்தபடியால் அவ்விதி உம்மையும் திரிமூர்த்திகளையும் ஆசீர்வாதஞ் செய்யாமற் பேதித்ததன்றி இவ்வளவுதூரம் உம்மையும்

வரும்படியாகச் செய்த பிராப்த உண்மை தெரிபாமல் என்மேல் முனிவுகொள்ளலாமோ? உமதுமாணுக்கன்மே லுமக்குக் கருணையிருக்குமானால் உமதஸ்தத்தை அவன் மஸ்தகத்தின்மேற் ருக்கி தீர்க்காயுளுடன் வாழ்வாயாக வென்று ஆசீர்வதிப்பிரேலிப்போழ்தே உயிர்பெற் றெழு வானெனப் பணியும்போது அம்முனிஸ்வரன் உண்மை யேயென் ருங்காரந்தணிந்து ஓங்காரமுச்சரித்துச் சேஷ னுக்காசீர்வாதஞ்செய் தெழுப்பிக்கொண்டு தன்னாசீர்ம மடைந்து அறுபத்துநான்கு சலைகளையும், ராமானந்த நீலையையும்போதித்துச் சுக சமாதியிலெழுந்தருளியிருந் தாராதலால், ஓ மண்டலாதிபனே! பிராப்தபோகம் யா ரையும் விடாது, வீணயத் துக்கத்தைக்கொடாதுஆனால் ஈஸ்வரகடாட்சமும் பெரியோர்க ளாசீர்வாத பலமும் திடஞானமு முள்ளவர்களுக்கு மலைபோல் வரும் வினை பணிபோல் நீங்குமென்பதற்கையமில்லை அதெப்படியெ னில் எனது கை கால்கள் வெட்டுண்டுமீ ப்ரீம்நாரா யணன் கருணாடாட்சத்தா லெனக்கோரணுவளவுந்துன் பர் தோன்றாமல் பிரமானந்தத்திற்சொக்கி யிருந்தேன் எந்தெந்தநாளில் எந்தெந்தச் சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்க வேண்டுமோ அந்தந்த நாளில் அதுவது வந்தடையாமற் போகாது பளுவாய் வரும்விதி சுளுவாகப் போவதற்கு சாதுக்கள் சேவையே முக்கியமானது. ஏனெனின் திரி மூர்த்திகளாலுந் தீர்க்காவினை சீவர் முக்தர்களாற்றீந்து போம் முன்னம் மாந்தாதா மைந்தரில்லாக் குறையால் வாட்டமடைந்திருக்க அதுதெரிந்த நாரதபகவானாசீர் வசனம் புகலாமல் மும்மூர்த்திகளப்பாற் சென்று கேட்க, அவர்களும் வரமளிக்காம லவ்வரசனுக்குப் புத்ரபாக்கிய மில்லையென்றாற்ற யாழ்வல்லோன் சிந்தாக்கிரந்தனய்க் காட்டிற்சென்று தபஞ்செய்யத் தொடங்கினார் அதை யறிந்த ஓர் முனிவர் மாந்தாதா வீட்டையடைந்துஅவர் மனைவி பணிர் தன்புடன் கொடுத்த நான்கு பலகாரங் கட்கு நான்கு புத்திரர் பிறக்கக்கடவதென் ருசீர்வதித் துத் தன்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார். அம்முனிவர்வாக்கியப் படியே மாந்தாதாவுக்குச் சதூர்மகவுண்டாகிச்சந்தோஷ சாகரத்தி லமிழ்ந்திருந்தான். ஆதலால் மகான்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வோர்க்கு ஓர் காலத்தும் பழுதுண்டா காது. அனுமார் முதலானவர்களும் சிரஞ்சீவியைப் பெற்றது உத்தமர்களினாசீர்வாதப் பலனல்லவோ?

ஓ இராஜனே! நீயும் பெரியோர்களுக்குப்பணிசெய் வதற்குடன்பட்டிருப்பையாயின் மேன்மையான லாபத் தை யடைவாயென்கிற பலபடி வார்த்தைகளைப் பகரும்

போது நிருபன் மகா பாக்கியமென்று சாதுக்கள்சேவையிற் செழித்திருந்தா னிவர்களிவ்விதமா யிங்கிருக்கையில் மந்திரிகளா லனுப்பப்பட்ட தண்டுகையாளரும்பையலரும் பி...வசாருக்குப் பாய் ஜெபதேவ ஸ்வாமிகளின் நிருநாமம் புகன்று பதிவிரதா கிரோமணியாகிய அவர் பத்தினி எத்தெருவி லிருக்கிறாரெனக் கேட்டறிந்து அவ்வம்மணி யிருக்கும் வீட்டையடைந்து பத்மாவதியைப் பணிந்து நயனங்கனையணிந்து, பத்மாவதியிலுள்ள துணிந்து அம்மா பாக்கியவதி ஜெயதேவஸ்வாமிகளுக்குக் குகந்த யோக்யவதி, ஸ்வாமிகள் கிரவுஞ்சராஜனிடம் சேஷமமாயிருக்கின்றார், அவ்வரசன் உம்மை இக்கணம் அழைத்துக்கொண்டு வருப்படியாய் எங்களை யனுப்பியிருக்கிறபடியால் எங்களம்மணி தடைசெய்யாமல்சீக்கிரம் புறப்படுமம்மாவெனத் துதித்துநிற்கும் ஏவலாளர்வார்த்தையைக்கேட்ட பத்மாவதி உடலைவிட்டகன்றவுயிர் பின்னுமவ்வுடலில் வந்துற்றதேபோலவும், இறந்த மக்கள் எழுந்து வந்ததைப்போலவும், இஷ்டதெய்வம் தன்னெதிர்பிரசன்ன மானதைப்போலவும், தரத்திரனுக் கிராஜரீகங்கிடைத்ததைப்போலவும்சந்தோஷமடைந்துஸ்ரீராமனைப் பிரிந்த சீதாபிராட்டி அசோகவனத்திலுயிரிவிந் தருணத்தில் பிரசன்னமாகி ஸ்ரீரகுராயகன் சீர்புகன்று உயிர்விடாமல் ஜானகியைக்காத் அனுமானிப்போல் என் பிராணநாயகனுடையி சேஷமமுரைத்து என்னை மட்சித்தசீலர்களே அனுசூலர்களே இதோ பாயாசமுண்ணுங்கள் ஆயாசந்திருங்களென்று உபசாரணைசெய்துட்டித் தன்பதி விரதா தர்மத்தைக்காட்ட நளமகாராசனைப் பிரிந்த தமயந்தி தன்பதியைக் காணும்பரிபந்தம் கிழிந்த ஓர் துணுவெஸ்திரத்தையே யணிந்துக்கொண்டிருந்து நளமகாராஜனைத் தரிசித்த பதிவிரதையைப்போல ஜெபதேவஸ்வாமிகளைப் பிரிந்ததினமுன் னுடுத்தியிருந்த ஆடையுடனோர் வருஷபரியந்த மிருந்து அப்படியே வெளிப்பட்டேப் பிராணநாயகனைப் பிரிந்தநாளேஇறவாம விதுகள் பரியந்தம் இவ்வாக்கையை வைத்திருந்த பாதகியாகிய தோதகி தண்டுகைமீதேறத் தகுமோவென்று தாய்தந்தையரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கர்தலனைப் பார்க்க அதிக ஆவலோடுமட்டக்கத் தொடங்கினாள் அப்போது காவலாட்களும் ஏவல் ஸ்திரீகளும் பலவந்தமாக யவ்வம்மணியைப் பல்லக்கிலேற்றி அதிதரிதமாக நடக்கும்போது பத்மாவதி இத்தனை நாளாவெனைமறந் தெவ்வண்ணமிருந்தார் யான் செய்தகுறை பேதென்பாள், இத்தனைநாளா யில்வுடல் நீங்காதேனிருந்தேனோ விறைவனே யென்பாள், பதியினைப்பிரிந்தும் பாவியேனிருந்த பண்பேதறியேன் பரனையென்பாள், பதியினைப்பிரிந்தும் பாவையினிதாம்பாரினிலிருந்ததாற் பயனெதென்பாள்,

தேசமெல்லாம் நான் தேடா தையோ வாசமாக இவ்வுரில் வாழ்ந்தேனென்பாள், நீசதியென்று நினைபிரியாத நிர்மலன் பிரிந்த நியமமேதென்பாள், எத்தனை நாள் செலும் இறைவனைப்பார்க்க ஏவலாளர்களே இசைப்பிரென்பாள், என்றனபக னிருந்திழைந்தானிதுவோ வெதுவோ விசைப்பிரென்பாள், என்றிங்ஙனம் புலம்பிக் கொண்டே கிரவுஞ்சராசனுடைய பட்டணத்திற்பிரவேசித்து ஜெயதேவரைப்பார்க்க மிகவுமாகித்து ஸ்வாமிகளிருக்கும் மேடையிற்சென்று கணவன்முன்னின்று தோத்திரம் புரிந்து மிகவும்பரிந்து வலம்வந்து பணிந்து கரங்களைச் சேர்த்துக்கைகால் வெட்டுண்டிருப்பதைப் பார்த்துத்தேசமெல்லாம்வோர்த்து இதுவென்ன ஆச்சரியமென்று பூமியில்லிழந்து கடகடவென்றுருண்டு பெருமூச்சுகள்விட்டு ஸ்மரணைகெட்டு மூர்ச்சையடைந்து மிகவுமிடைந்து உடனே தெளிந்து வாய்விட்டழுது பல்தார் தொழுது யார்செய்தாரிக்குறை இறைவனே யென்றாள், பார்தனிலவ ரிருப்பார்களோ வென்றாள்.

இப்படி பத்மாவதி புகன்ற மொழியைக்கேட்ட ஜெபதேவர் திடுக்கிட்டு என்ன புன்மொழிதனை யிசைத்தனை பூவையே! என்னயாண்டவர்களை யிகழ்ந்ததென்பாவையே! கைகுறைந்தா லென்னோ? கால்குறைந்தா லென்னோ? மெய்யிழந்தாலென்னோ? விதியைநான் வெல்வனோ? அம்பையெய்தவனைவிட் டம்பினைநோதல்போல் எம்பிரான்னைவிட் டியாரைநாம். நோதலே எம்பிரான் கட்டளை யார்வெல்வர் நங்கையே! யாம் முன்னஞ்செய்த தீவினையன்றோ? மங்கையே! யாம் முன்னஞ்செய்த தீவினை நம்மைவந்தனுகினால் நராயணன் என்செய்வான் நவிலுவாய் கோதையே! பிணிகளந் கவலையும் பீடையும் பிரிதலும் பிராப்தமென் னீ தெளிசுவாய் பேணதையே! அரசாங்கபோகமும் அருள்ஞான யோகமும் அயனெழுத்தின்படியமையும் நல்லரிவையே! ஜகமாண்டபுருவச் சக்ரவர்த்திபு மரிச்சந்திரனும் பட்டபாடறிவையே தெரிவையே என்று பத்மாவதியின் துயர்நீங்க அரிச்சந்திரன் முதலானவருடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

அரிச்சந்திரன் கதை.

விருத்தம்.

சத்தியம்பொருமை தருமநல்லொழுக்கஞ்
சாந்தமுளவரிச் சந்தரன்
உத்தமநாடு ககராசாட்சி
யொருகொடி தனிவிழந்தணிய
வத்திரமிலதோர் தனையனைச்சுமந்து
மன்னர் வாழ்த் திமெழுகோக
அத்தயிற்றிவடி தேன்கடிக்கயர்வுற
றனல்வெயின் முட்களினடந்தே.
உலகெலாமாளும் புத்திரன் நன்னையு
மும்பர்வா முலகினைமதிக்கு
கலமதாயோங்கு பணியணிந்திருந்த
கன்மனை யாளையுரை
நிலமிசையன் னூட்டு வீதிகடோறும்
நீர்கொண்மி நீர்கொண்மினென்று
விலைதனைக்கூறி யந்தனை நனக்கு
விற்பமுத்தினை றுயர்க்கடவில்.
ஐகமொருதரும்பா யெண்ணியீந்திட்ட
சற்குணன் கிஞ்சித்தப்பொருட்கா
இகழ்வுளபுனைந் கடிமையாயாவி
னிறைச்சியைச் சுமந்திகாட்டை
பகலிராக்காத்து வாயரிசியையே
பகழித்துப் புலையன் னால்பிடித்துச்
செகம்புகழ்புதல்வன் றனைதனதாவித்
தேவியை நினைந்தழுதேங்கி,
இருக்கின்றனாளிற் சந்திரமதியு
மீவிரக்கமுமிலா மறையோன்
றகுக்குணடிக்க வுடன்கிசுகிசுத்தித்
தலைவிதி பென்றிகாலை
சுருக்குடனெழுந்த பூமிபைத்துலக்கித்
தோட்கள்வீழ்ந் திடபணிசெய்து
மருக்கொழுந்தணிந்த மத்தகோக
வரிபுனல்சாணமுஞ் சுமந்தாள்.
ஆழிநுழலகை யானுகைற்குமா
னருக்கன்வந் திடுமுனமெழுந்து
கூழினைப்புசித்துக் கரிபுலிவாழும்
குறும்பொறை தனில்வெயிலதனி
லேழைபாலகருந் சேவல்செய்தஞ்சி
யிடர்தருந் கற்கண்மேனடந்து
தோழர்கனோடு சமிகையுந்தருப்பைச்
சுமந்தயா மத்தின்முன்பாக.
கொண்டுவந்திடவந் தன்னமிகமுனிந்து
கொஞ்சமென் றடித்திடவயர்ந்து
மண்டிடமில்லா தாதாவில்லா
தம்மம்ம வப்பனையென்றும்

1

2

3

4

5

முண்டகொந்திடவந் கண்டகொந்திடவு
முளரியைத் தருப்பையைக்கட்டித்
கொண்டுதந்திகா னினிலொருகாளிற்
கொடியமாவட வயிற்றகயன்.

6

தருப்பையைக்கண்டு பறித்திடாவிடினந்
தலைவன்மோ துவனெனவஞ்சித்
தருப்பையைப்பறிக்கச் சீரியேயுகந்
நீண்டிடச் சகித்திடாதுடலம்
செருப்புபோலெறிய நிலந்தனில்வீழ்ந்து
செட்டியிற் பிறத்துமெய்மூர்ச்சித்
தருப்பமேயிந்ததா தாலிலாதையோ
வண்ணைதந்தையை நினைந்தழுதான்.

7

பஞ்சணமீது வரும்பிலாமலரைப்
பாப்பிமேற் படுக்கவைத்திடவப்
பஞ்சணமீது முடல்சகிக்காத
பண்புளகுமாலு நாப்பேய்
வஞ்சகப்புலிவா ழுவியிற்றகற்கண்
முட்கண்மேற் புரண்டிடல்வருத்தித்
தஞ்சம்யாரின்றித் தனல்விழுபுழும்போற்
ருமமேமிதுந் துயிர்விடுத்தான்.

8

ஆவிநீந்திடவந் தணர்மகர்மேவி
யறைந்திடச் சந்திரமதியும்
ஓவியம்போலோர் நாழிகைகின்றான்
மத்தமா யுடற்றனைமறந்தான்
பாலிகானென்செய்வே நெனப்பதைப்பாள்
பதைத்துவீழ்ந் தழுதுழர்ச்சிப்பாள்
ஆவிநீந்தவன்போ லரைபதமிருப்பா
ளப்பனே மடித்தையோவன்பாள்.

9

வாய்திறந்தழுதால் மறைவயன்முனிவா
னென்றுதன் வாய்திறந்தாற்றான்
செய்தனைகிளைந்து மறந்துதன்வாய்விட்
டிடர்க்கடலினிற் புருந்தழுவான்
காய்நரிபேய்வாழ் காசமாக்கானி
னல்லுயிர் விடுத்தையோவென்பாள்
செய்தனைக்காண மன்னவன்வந்தாற்
செப்புவு தென்னெனத்துடிப்பாள்.

10

வேறு.

முகத்திலு மார்பின்மீது
வறைந்துகொண்டழுதேமுற்றத்
தகத்துள பணிகள்யாவு
மட்டியில் லாமற்செய்து
தகர்த்திடு மறையோன்பாதந்
தாழ்த்தென்றன் நாயன்காட்டில்
தகித்திடுமாவான் மாண்டான்
தகனஞ்செய் திடனான்போக.

11

விடைகொடு மென வப்பார்ப்பான்
வேலைபற் பலவிருக்க
அடியென்ன சொன்னாய்ப்பய
லடவியின் மாண்டதாலே
தடந்தனக் குரியகள்ளி
தருப்பையைக் கொணர் தந்தாளின்
றிடர்கஷ்ட மெனக்கல்லாம
லென்னடி யுனக்குஷ்டம்.

12

என்னவென் னையாலீட்டி
லிருக்கின்ற பணிகளையாவு
முன்னமே செய்தேனென்ன
முனிவுகொண்டடித்துவைதென்
சொன்னத்துக் கழிவுதந்த
துன்மார்க்க பரதனக்கோ
ரன்னையு முண்டோபோகா
தகத்தினி விருப்பாயென்றான்.

13

இருளென்ற போதேபெற்ற
வயிறெரிசிற தென்னையா
அருணன்வந் திடுமுன்சேர்வே
னகந்தனை யெனவவ்வம்ப
னருங்கானஞ் செலவிடையீ
யெனவடி பணிந்துபோற்றி
இருளென்று மறியாச்சந்தர
மதியிச விளிற்றனித்தே.

14

கானக நாடிச்செல்லக்
கார்மழை குமிறிப்பெய்ய
ஆனனக் கட்டிடாம
லநிலன்வே கமதாய்லீச
கானக முள்ளங்கல்லுக்
கால்களிற் பைக்கழுக்கில்
னனெலாம் பீறாத்தத்
தாலுடனினந்து கொந்தான்.

15

செடிகளின் மயிர்கள்செக்கத்
தேள் புடக் கழுக்கடிக்கப்
பிடிபலி கூலிற்றகப்
பீதியான் மனத்தடிக்க
மடிபிடி யெனப்பேய்குழ
மைந்தனை கீணத்துகைந்து
படியெலா மாளுந்துய
பாலனைத் தே - லுற்றுன்
மயில்குயில் சினிகாளென்றன்
மைந்தனைக் காண்கிலீரோ
புயக்கமே புலியேயென்றன்
புதல்வனைக் காண்கிலீரோ
கயங்கா டிகளேயென்றன்
காளையைக்காண்கிலீரோ
பயந்தரும் பேய்களே யென்
பாலனைக் காண்கிலீரோ.

17

திக்கொரு வருமிலாமற்
றியக்கியே தேடித்தேடி
மைக்குழன் மா துகானின்
மைந்தனைக் கண்டார்களென்
துக்கமே மிதந்துசோர்ந்து
சுதனைத் தன் மடிமேலேந்தி
துக்கத்தா லழுதியாவ
ராற்சொல லாமென்மாதே.

18

வெகுபொழு தழுதுசோர்ந்து
விடியுமுன் வேதியன்நன்
அகந்தனைச் சோலிட்டால்
அடிப்பனென் றவனுக்கஞ்சி
மகன்றனைத் தோன்மேலேந்தி
மயானஞ்சேர்ந் திடமீது
மகனாவைத் தழுவமுட்ட
மன்னன்கண் டோடிவந்து.

19

அடிருடி கேடியென்றத்
ததயனைக் காலால்வீசப்
படிபுகழ் மைந்தாவுண்ணப்
பறையனு முதைத்தானென்று
மடிமிசை மைந்தன்நன்னை
மதிமதி யேந்திக்கொண்டம்
கிடர்க்கடல் புகவல்வேந்த
னென்மகன் மடிந்தானென்றே.

20

சந்திர மதியாலுற்ற
சங்கதி யெல்லாங்கேட்டு
மைந்தன்மேல் வீழ்ந்தயர்ந்து
மாற்புட னிணந்துக்கொண்டுன்
மைந்தனை வைத்துநிபோய்
மடிபணக் கொண்டுவந்து
தந்தபின் சுலவாயென்ன
சந்திரமதிதி பார்ப்பான்.

21

இட்டுச்செல வழியின்மாண்ட
விளைஞ்ஞனைக் கண்டுகொந்து
மடிமிசை யேந்தலோடும்
வந்துகா வலர்கள் குழந்து
துடிதுடித் திடவிர்த்தத்
தோன்றக்கீழ் விழவடித்துப்
படிபுகழ் காசிமன்னன்
பாற்கொண்டு போய்நின்றார்க்க

22

மன்னனுஞ் சிறுவன்நன்னை
வதைத்தவ னிவளோ வென்றுக்
கன்னியைக் கொல்வாய்மன்
காப்பவா வெனவந்நீசன்

மென்னியைப் படித்துத் தள்ளிக்
கோசல வேந்தன்கையில்
கன்னியைக் கொடுக்கவேந்தன்
காஞ்சையோ முகொடுத்தே.

23

தடையினைப் பார்த்தவர்தந்த
வடையினைத் துணிக்கைதான்
தடையினை டனியான்மான்டான்
சதிதனை டானெவெட்ட
எனமுனம் பாவஞ்செய்தே
னென்றிடர்க் கடற்புருந்து
மனைவியைக் குணியவைத்து
வாளினைக் கையிலேந்தி.

24

வீசிடப் பரமன்வந்து
வேந்தன்கை பிடித்துக்கொண்டு
மாசிலா தவளியென்று
மைந்தரை யெழுப்பித்தந்து
கோசலம் புரப்பாடுண்டு
குன்றுவில் வியன்மகார்தான்
மாசிலா தவளேசேட்பாய்
மற்றொரு காதையென்றான்.
அரிச்சந்திரன்கதை முற்றிற்று.

25

புருரவ சக்கிரவர்த்தி கதை.

சந்த விருத்தம்.

பொக்கிஷமும் வினையும்முள காடு
புரந்தபுருரவமாச்
சக்கரவர்த்தயு யனைதனகாடு
மிழந்தயனாட்டிலே
மைக்குழறன்மனை யானையிழந்திரு
மகவிலிலோர் மகவைப்
பக்குவமாயோ ராற்றின்கரைதனில்
வைத்தோர்பாலையே.

1

ஆற்றக்கரையினில் வைத்திக்கராவரு
மாதவாசனமல்
வாற்றுகிறீர்மேன்மேயிகவரவே
யக்கரைகாணும
லாற்றுகிறீர்மீழ்த்துமெழுத்து
மவன்கைகள் பலவெய்தல்
வாற்றுகிறீருடனே வெருதூர்
மகன்றோர்கரையேறி.

2

எறுக்கரைதனிலுயர் வெண்பொன்னு
மிலநெய்பொன்னையும்த
கோற்றச்சமனமுத்தாராய்து
கோமேதகங்கண்டே

13

வறுக்கரிபுலி வாழுகான
மதிவிவ்வுயிர் கொலியெவ்
வாறுபொருந்தினதென கோக்குற்றம்
ஞற்றன்மன்னவனே.

3

வேறு.

மாடுன்க்கேதென்று கோக்கிடுப் வள்ளலை
மாக்கள்ள நென்றடித்தக்
காடுதனிலொருகையை யொருகாலேவாக்கிக்
காடலாகல மன்னனென்க
காடிழந்தேன்பராண டாயடியோடெச்சமு
கலனியூந்தே நதியினிற்
பாடடைந்தேனிடர்க் கடலடைந்தேன்பாணி
காலிழந்தேன் நெய்கமே.

4

என்னகாரணமா கராசுவானந்த
னையென்றதைத்த வண்ணல்
என்னரசென்னவாழ் வெண்ணலிதியெனவிசைத்
திதைவனே யபயமென்றே
மன்னுறைமுடிவிலிக் குற்றபொருறருளினான்
வடிவுமனை மகவமன்றி
ருன்னிழந்தகையெலாம் பெற்றுதியினின்றுத்தி
பெற்றின்ன முற்றுகை.

5

நளச்சக்கிரவர்த்தி கதை.

விருத்தம்.

பூவெலா மாண்டகன் னள மகா ராஜன்
பொன்னுடு மகவிழந்திப்
பூவிலுறு கன்னியர்க ளினிலழகு கற்புள்ள
புண்ணியசா லுயுகந்திடத்
தாவயதிலையவிட் டுத்துளி லர்மற்றன்
னுருவேற தாய்தனக்குச்
சேவைசெயு மண்ணலுக் காளதாய்த் துன்புறுந்
தேற்பாக னானரோ.

6

வேறு.

இரவினிற்கானிற் காவலனின்றி
யேந்தினைபோ தெனக்களிப்பே
அரவுவந்தனாகி விழித்திடும்போதி
லயாந்திடும் போதெனக்களிப்பே
அரவினைத்துணிந்த கிராதனைக் தேபா
லனல் செய்யும் போதெனக்களிப்பே
கரிக்கண்மேல்வீழ்த்த போதத்த வனத்திற்
களிப்பெனத் தமயத்திதனக்கே

அரக்குமாளிகையி லனலிட்டபோத்து
மமர்செயும் போதெனலின்பே
இரக்கின் றவறையோர் பாவிர்துண்டம்
செருந்தபோ தென்னலெல்லின்பே
எரிப்புதல்வியைமன் னவர்முன்மான
வினஞ்செய் போதெனலின்பே
அருப்டமீயடவி தனிலுறம்போது
ஹவநுத்தகன்ன கல்வின்பே.

மாவுரிதரித்து வனந்தனிற்செல்லும்
போதுத்தன் மனைவியைக்காண
திருளடலியற்றான் நேரிழம்போது
மிரக்கத ரமர்செயுப்போதும்
அருளிலக்குமியை யடலியற்கொடுப்போ
யதஞ்செய்த வாவென்றபோதும்
தரைதனிற்சேத புதைந்திடும்போதந்
தசரதன் மகற்கெனகுகமே.

வனந்தனிற்செல்லும்போ தவுணரைக்கொல்லும்போ
திராவணன் உந்தெடுக்கும்போ
தனந்தனம்பெருவுக் கழலுமுன் கீழ்வீழும்போ
தசோகமா வனந்தனிற்செல்லும்போ
தனந்தவதார னிராமனுத்தரவென்
றடலியற்கொண்டுபோய்விடும்போ
தினம்பிரியமானபோற் றனித்திடர்படும்போ
திலக்குமிக் கெனகுகமாதே.

வேறு.

காடெலாமான்டமக் கிரீடம்புனைந்தகன்
னாபதிக னுள்ளகைந்தம்
காடிழந்தோமரி ககரிழந்தோசல்ல
மகலிழந்தோ மொதுயிர்ச்
சோடிழந்தோமிடக் கடலடைந்தோங்கழற்
றோனிழந்தோமெனமிக
காடியிறையோனருளினால் படைந்தனர்
யாசிலாக் குமுதவதியே.

என்று, பலபேர் பட்ட பாட்டைப்பகர்ந்து பத்மா
வதியின் துயரத்தையாற்றி பகவானைப்போற்றித் துரிய
திருஷ்டியிற் கரியாக்கிய பிரியாதிருந்தார்.

பத்மாவதி மாறுத்தர வொன்றுஞ் சொல்லாபல்
விதியினால் நமது பதிக்கிக் கெழிவந்ததென் றுன்னி,
வியாகூலத்தை நண்ணி, பதியே தெய்வம், பதிமொழி
யேவேதம், பதிசேவையே பூசை, பதியை நினைத்தலே
தியானம், பதியைப் பிரியாதிருத்தலே ஞானம், பதி
யுடனிறத்தலே மோட்சமென்று, பதிசேவையை நாடிப்
பதிபக்தியிற்செய்து பதியைத் தியானஞ்செய்துக்கொண்
டிருந்தாள். இவ்வாச்சரியங்களைப் பார்த்த இறைவன்
இவரே மகாதேவன், இவரே வாசுதேவன், இவரே தே
வதேவன், இவரே பிரமதேவன், இவரே அயிராணி,

இவரே இந்திராணி, இவரே செல்வ்வாணி, இவரே
கல்வி கிர்வாணி எனத்துதித்து, இருவரையும் வலம்
வந்து பணிந்து, துறவியாய்ப் போகலாமென்கிற விச்
சைதணிந்து, பத்மாவதியின் திருவடிகளில் தன் திரு
நயனங்களையணிந்து, இனி யிவர்களுக்குப் பணிசெய்
தாலே மோகூதம், இதுவே மோட்சமடையும் சூட்சம்
எனத் தீர்மானித்தன்றுமுதல் சாதுக்களையார்வந்தாலும்
வேண்டிய உபசரணையோடும் வைத்துக்கொண்டிருந்து
வேறுதேயங்கட்குபோக வெண்ணங்கொண்டவர்கட்கள
வற்ற திரவியங் கொடுத்தனுப்பி மந்திரி பிரதானிகளை
நோக்கி நம்முடைய பட்டணத்தில் விஷ்ணுபக்தர்கள்,
சிவபக்தர்கள், பிரமஞானிகள், அதிதிகள் யாவர்வந்தா
லும் எனக்கருகிக்கைசெய்து சேவையைத்தருவித்து என்
னை உய்வித்துக் கீர்த்தியடைபுங்கொண் றுக்யாபித்தார்.

அப்படியே மந்திரி பிரதானிகள் நடக்கப் பிராம
ணர்களும், சாதுக்களும் நிறைந்து விதிவியின் விஷ்ணு
சங்கீர்த்தனங்களும், சிவ சங்கீர்த்தனங்களும், வேத
கோஷ்டங்களும், வேதாந்த கோஷ்டங்களும் முழங்க
எத்திசையிலும் ஆலய கோபுரங்களும், அனுமக்கோடி
களும், ஒன்றிலுமொன் றுயர்ந்ததாய் விளங்கிப் பசக்
கட்டங்கள் பரவி ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு வீற்றிருக்கும்வைகுந்
தத்தைப் போலவும், பரமசிவனார் வாசஸ்தானமாகிய
கயிலையைப்போலவும் பிரமதேவன் நிவாசஞ்செய்யும்
சத்தியலோகத்தைப் போலவும், சொர்க்கலோகத்தைப்
போலவும், அளகாபுரியைப்போலவும், பிரகாசித்து ஐம்
பத்தாறு தேசங்களிலும் பிரகாபதியாய் நான்கு திக்குக
ளிலும் கீர்த்திப்பிரசன்னமாகி அரிச்சந்திரன், நளன்,
மாந்தாதா, ரகுராஜன், தருமர் முதலானோர் செய்த
அரசாட்சியைப்போலிருந்தது. கேட்டிடர்களோ சித்தர்
களே பென்று விரிஞ்சாவதாரரான நாரபாஜிசித்தர் பின்
னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஜெயதேவை பத்மாவதி தரிசித்த அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

ஆறுவது

கள்வர் பாதாளத்தி லமிழ்ந்த

அத்தியாயம்.

இப்படியிருக்கும் காலத்தில் ஜெயதேவ சுவாமிக
ளின் கைகால்களைக் கண்டித்துப் பாழ்க்கின்றிற் றான்.
என்ன பாதகர்களாகிய சேரர் கிரவுஞ்சாராஜன் சாதுக்

களைக்கண்டால் மிகவும் உபசாரத்துடன் தேவையான திரவியக் குவையல் தருகிறபடியால் நாமேன் இருட்டுத் தளத்தாற் சீவனஞ்செய்யவேண்டும், சாதுக்கள் வேஷந் தரித்து வேண்டிய வஸ்துக்களை வாங்கிக்கொண்டு வந்து சுகமாய் வாழ்ந்திருப்போமென்று கோஷாயி வேஷந் தரித்துக் கிரவுஞ்சராஜன் தேசத்திற் பிரவேசித்தார்கள் அவர்களைக்கண்ட காவலர்வந்தனஞ்செய்து, அரசனரண் மனைக் கழைத்துக்கொண்டுபோய் இதுதானிறைவ னிருக்குமிடம் அதோதெரியுமேடை ஜெயதேவஸ்வாமிகளின் வாசஸ்தானம், ஸ்வாமிகளின் தரிசனம் வேண்டியிருக்கு மாயின் அவ்விடத்திற் செல்லுங்கொன்று சாற்றக் கரவ டர் அண்ணல் மேடைக்குப்போனால் இராஜதரிசனங் கிடைக்கத் தாமஸ்மாவதன்றி எல்லாருக்குங்கிடைப்பது போல நமக்கும் கொஞ்சம் பொருளாகப்படும். ஆதலா லிறைவனாசிரிய ரனுமதிபாற்போவோமாயின் அளவற்ற பொருளாகப்படுமென் றதிக ஆசை அளவற்ற மோச மென்பதறிபாமல் சத்குருஸ்வாமிகளின் மேடைக்குட் பிரவேசித்தார், உடனே அங்கிருக்கும் ஏவலாளர் பணி ந்து, ஓ சாதுக்களே! தடையில்லாமல் வாருங்கள், கிரு பைகூருங்கள் எங்களைக்காருங்கள், ஸ்வாமிக ளிதோ வீற்றிருக்கிறார் பாருங்கொன் றழைத்துக்கொண்டு போய்த் தேசிகரைநோக்கி, ஓ ஸ்வாமி யாரோ புண்ணிய புருஷர்கள் தங்கள் தரிசனத்துக் கெழுந்தருளினார்கள் அவர்களை யன்புடன் பார்த்து வேண்டிய தளித்துக் காத்து அரசனுடன் சேர்த்துக் கோரிக்கைகளைத்தீர்த்து ஆட்கொள்ளுமையாவென்று பணிய,

ஜெயதேவர் சாதுக்களைக் கண்டதே மொண்டிக் கைகளைக்கூப்பித் தெண்டனிட்டார். அப்போது தேவர் மொண்டிக் கைகளையுங் கால்களையுங்கண்டு சந்தேகங் கொண்டு, ஓஓ மோசம் வந்தது, ஆசைபெல்லாம் வீணாச் சது, நம்முயி ரின்றோடு போச்சது. மரணகாலம்வந்து வாச்சது, நாமே தேடிக்கொள்ளலாச்சது என்று முன் னிட்டகாலப் பின்னிட்டோடத் தொடங்கினார்கள். அதற்கு ஸ்வாமிகள் ஓ பரமசாதுக்களே! வந்தனம் வந்த னம், பரப்பிரமஞானிகளே! வந்தனம் வந்தனம், பரம பாகவதர்களை வந்தனம் வந்தனம், இவ்வளவுதாரம் நடந்துவந்துப் பாகியேனுக்கு தரிசனந்தந்தம் சிலநா ளிருந்துபோகாமல் பாமான் முகத்தைப் பார்க்கொணு தென்றோ போகிறீர்கள் தயவுசெய்து சற்று நில்லுங்கள் நில்லுங்கள் உங்கள் பாததரிசனந்தத் தாட்கொள்ளுங் கள் என்று சிரசாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டன்புட

னழைக்கும்போது புரையோர் சற்றுந்தங்காமல் காலடி பிட்டத்திற் படும்படியாக ஓடத்தொடங்கினார், ஆரியர் இவர்கள் நம்மைக் கண்டித்த கரவடர்போற் றோன்று கின்றது ஐயோ! யாதோவிச்சையா லிவணடைந்து நம் மைக்கண்ணுற் றிடைந்து பயந்தோடுகிறார்களினியிவர் களைப் பலவந்தமா யழைப்பித்து வேண்டிய திரவியங் களைக் கொடுத்தனுப்பலாமென்று ஏவலாளரை நோக்கி ஓ சேவகரே! என் பிராணனைக் காப்பாற்றின பரமபாக வதோத்தமர்களைப் பேரகவொட்டாமற்றடுத்துஅன்போ டழைத்துக்கொண்டு வந்தென் னெதிரிலிருத்திப் பாயா சத்தைப் பருகிவித்துப் பண்டு பலாதிகளை நுகருவித்து விசிறிகளைக்கொண்டுவிசி, மேனியெல்லாம் சவ்வாதுபூசி விரைவாக வேந்தன்பாலோடி வேந்தன் விரைவாயிங்கு வோடிவரும்படியாய்ச் செய்வீர்களெனத்திருவாய்மலர்ந் ததைக்கேட்ட வேவுகாரிற் சிலர் கள்ளச்சாதுக்களைப் பலவந்தமாக விழுத்துக்கொண்டுவந்து பீடங்களின்மே லிருத்தி உபசரணசெய்துக் கொண்டிருக்கச்சிலர் இரா ஜன்பாற் போஷையில் பிதா என்னமோ மோசம்வந்தது (மோசம் நாசம் கம்பளிவேஷம்) என்கிறபடி நமக்கு மரணகாலம் நேரிட்டதென்று திருடர் நெஞ்சம் திடுக்கு திடுக்கென்று துடிக்குமென்பது போலவும் விபசாரியி னுள்ளம் வெடுக்கு வெடுக்கெனத், திடுக்குறுவதைப் போலவும், கொலையாளிகளினிதயம் குடுக்கு குடுக்கென முடுக்குவதைப்போலவுத் துடித்து உதடுகளைக்கடித்துத் தாங்கள் செய்த அக்கிரமங்களை நினைத்து விசனாக்கினி யால் வெந்து உள்ளம் மிகவும் நொந்து உயிர் நீங்கினவர் போல் நைந்து முகவாட்ட மடைந்து நடுக்கங்கொண் டிசைத்த மொழிபோல் குறைந்து வியாகூலம் நிறைந்து கணகாசை யிறங்கி தங்களைத்தாங்கள் மறந்து மனதிற் கிலிபிறந்து காயத்தை யசைக்காமல், கண்ணிமை கொட் டாமல் பிர்மஹத்தி பிடித்தவரைப் போலவும் பேய்பிடித் தவரைப்போலவும், சர்ப்பயாகஞ் செய்தகாலத்தில்க்ரிஷ் னின் மந்திரோச்சாடன பலத்தால் கனத்திலிர்திரன் ஸ் தம்பித்து நின்றுவிட்டதைப்போலவும், மயங்கித் திபங் கித் தேகமுருகி முகங்கருகிப் பயமென்னும் வாரிதியி லாழ்ந்து பிரமத்தி சூழ்ந்து அசைவற்றிருந்தார்கள்.

கரவட ரிப்படியிருக்க, காவலர் நிருபனிடப்போய் ஓ சுவாமி! தேவரீரை நமது சத்குருஸ்வாமிகள் துரித மா யழைத்துக்கொண்டு வரும்படியாகச் சொன்னாரென் று வணங்க, உடனேநாதிபன் கருணாநிதியாகிய கர்த்த னுக் கிவ்வெளியேன்மீ தின்றைக்குத்தான் கருணைவர்

ததோவென் றுடனே எழுந்து விசைபாண காற்றைப் போலவும், அம்பைப்போலவும் ஓடிவந்த சுவாமிகளை அன்பா விடப்பெய்தப் பெற்றி புதுமீது, பொங்கிப் பூரித்த மகிழ்ந்து, அகங்காரிந்து, முகம்மலர்ந்து சிர சாஷ்டாங்கமாய் வந்தனம்புரிந்து, மிகவும் பரிந்து ஐக்க ட்டி வாய்ப்பொத்தி, ஓ எனது சத்ருநாதனை! மெய்ஞ் ஞான போதனே அடியெனுகிப் கொடியேனை அழைப் பித்த காரணமேதோ திருவாய்மலர் தருளுமெனக் கேட்ட, அடிகளண்ணலை யன்புடன்நீராக்கி, ஓ ராஜாதி ராஜனே! சிறப்புற்ற போஜனே! நீசெய்த நலமோ? உங்கள் பெரியோர்செய்த தபோபலமோ மகாபுண்ணிய வான்களான இத்தச் சாதுக்க ளிங்குவந்தார்கள் அரி தான சேவை தந்தார்கள்.

ஓ ஓ இவர்களிருக்கும் விஷ்டாபலத்தைப் பாரும; இவர்களடிகளி லுமது தலைபைச்சேரும், பிடைகளெல் லாந்திரும், மெய்ஞ்ஞான விலாசம் மீறும், என்னவரம் வேண்டுமா கோரும், அதிலெனக்குப் பாதிதாரும் ஆ! ஆ! இவர்கள் மெய்ஞ்ஞான தேவிகோத்தமர்களையா? யான் சொல்வார்த்தை பொய்யா? இதற் சந்தேகமில்லை தய்யா? என்றும் பொய்சொல்லா மெய்யா? தர்மஞ்செய் புங்கையா வெண்புகழ்ந்து, ஓ அரசனே! பிரகடனக்குக் குள் சரசனே இவர்களுக்கு நல்ல ஆடையாபரணங்க ளளித் துமது சிங்காரமேடையிலிருத்திப் பயபத்தி யித யத்திருத்திப் பாழிற்போகும் மனதைத் திருத்திப் புண் ணியமும், புகழும் பூலோகத்தில் கிறுத்திப் பூரணதிபா னத்தை கிருத்தியடைபுயம்படி செய்வாய்ப்பா வெணத் திருவாய் மலர்ந்தருள, அதிபதி அதிக சந்தேகாவித்த ளுப் காவலரார் நண்டுகைகளை யழைப்பித்து அதிற் சாதுக்களை எழுந்தருளவைத்துச் சிங்காரமானமேடையி னுட்கொண்டிப்பாய்ச் சிம்மாசனங்களி லெழுந்தருளச் செய்து இவர்களை தர்மத்தை பாவித்து வளர்க்குஞ் சாதுக்கள், இவர்களை மகிழ்வம் பொருத்திய பீர்மக்ஞா னிகள், இவர்களை பத்தி புத்தி தருஞ் சேலர்கள். இவர் களை சிந்தி முத்தியளிக்கும் அனுகூலர்கள், எனப்பலவா ருதப் புதுமீது புதுமீது மகிழ்ந்து எவலாளர்களாற் சகல பசாரங்களைபுஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற காலத் தில் சஞ்சல நெஞ்சவர் ளாகிய காவடர் தங்களுக்குத் தாங்களே குறைத்து நமக்கிவியத பூசனைசெய்துக் கொ ண்டி வருகிறதை யோசிக்குமளவில்வெகு மோசமாகவே யிருக்கின்றது யாதொன்றுமேண்டாம் லோட்டமெடுப் போமென்றால் அருகில் காவலாளர் கடுங்காவல் நெருக் குண்டிருக்கின்றார்கள்.

இனி சில நாளில் நம்மை வதைப்பார்களே யன்றி விடப்போகிறதில்லை நாம் செய்த துரோகம் நம்மையே குழ்த்துகொண்டிருக்கின்றது. சூழ்ச்சிநெற்றுவாறுக்குச் சகல கைபோகங்களுக்கு மனுபவிக்கக் கொடுப்பதைப் போல நம்மைப் பூசித்துக்கொண்டு வருகிறார்களென்று தென்கொட்டிய திருடனைப்போல பூசனை செய்பச்செய்ய மனோவியாகுல மிருத்த மாறப்பீதி மனதிற்புகுந்த உடல்வாட்டமும், மனவாட்டமுமடைந்து மிகவுந்திதி லடைந்திருந்தார்கள் இப்படி யிருக்க பார்த்திபன் னாதர் களின் குணங்குறிகள் வேறுபட்டிருக்கக்கண்டு சந்தே கங்கொண்டு ஸ்வாமிகளிடமடைந்து, ஓ ஸ்வாமி! அருள் விலாசம் விளங்கிப் பூரிக்கிற முகவிலாசத்தாற் கண்ட ரிபலாமல்லவா? அப்படியிருக்க, இப்போது வந்திருக் கும் சாதுக்கள் கோதுக்குள்ளானவர்போல் உடல்வாடி ஒடிப்போவதற்கே நாடியிருக்கிறார்களன்றி நான் சேவை செய்பப்போனால் பிதியடைந்து என்னைப் பார்ப்பதற் கிடைந்து குற்றமுள்ளவன் பலர் முன்வர மனங்கோணு வதைப்போலவும், ஆகையுள்ளோன் நிராகையுள்ளோன் முன்னிறக நன்னுவதைப்போலவும், கற்பில்லாமல்கையர் கால்சுடைபைப்போலவும், கண்ணகையைப் போலவும், கொலைபாதகன் குலத்தைப்போலவும், திருடாடைந்த திகிலைப்போலவும், பலகுறிகள் வேறுபட்டுச் சந்தேகர் குணங்களுக்கு மாறுபட்டுக் காணுகின்றது. ஆனால் பெரியோர்செய்கை நன்றாயறியேனாதலா லறியும்படியா கக் கிருபைகூர் தருளல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தனை செய்ய,

ஜெபதேவர் கோமானே நோக்கி ஓ கொற்றவனே! சொல்லற்கரிய நற்றவனே! வறியேனும் பெரியோர்க ளின் குணங்குறிகளை நன்றாயறிந்தவனல்ல, ஆயினும் தெரிந்தமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன், அதாவது பரப்பமக் ஞானிகளாகிய ஜீவன்முத்தர்கள் ஆரம்பத்திற் சமாதிகா தனஞ் செய்பத்தொடங்கிச் சாத்தியமாகும் பரிபந்தம் ஒருவரோடதிகமாகப் பேசாமலும், தேகாதிகளின்மேல் வாஞ்சைகொள்ளாமலும், கடினவார்த்தைகள் விள்ளாம லும், அதிருப்த மெனனத்தை யடைந்திருப்பார்கள், மனமடக்க அடங்காமல் கிஷ்குடக்கு மாறுபட்டதானுல் பித்தனைப்போற் பிறகா வைவதாய் வாயில் வந்தபடி பித்தறிக்கொண்டே திரிவார்கள், மனமடக்கினால் ஆனந்தமெரிட்டுப் பாடுவார்கள், பாடியாடுவார்கள், பிர மானத்தத்தையே நாவார்கள், பிரமத்துட்டுஞ்ஞாய்க் கூடுவார்கள், மனம் பகிர்முகப்படியில் வாடுவார்கள்,

அந்தர்முகத்தையேதேவர்கள் தானின்னென்று மறியார்கள், காடுநாடு என்று தெரியார்கள், நன்கு தீதென்றும் குறியார்கள், துரியநாட்டத்தைப் பிரியார்கள், தேக்கத்தைத் தேடார்கள், தேசங்கடோறு மோடார்கள், இந்திரியகங்கருதி வாடார்கள், இந்த்ராதி லோகங்களை நாடார்கள் தீமைகளொன்றுஞ் செய்யார்கள், தெரிவையர்போகங்களில் நையார்கள், அடிமைகடம்மையும் வையார்கள். அன்பிலாதோருயிறைக் கொய்யார்கள், பிரபத்தால் இல்லறத்திருந்தாலும் நாழியமுதுக்கும் நால்முழந்துண்டுக்கே இச்சைவைப்பார்கள், இவ்விச்சையை யையும் மனதிலிருந்து பிரிப்பார்கள், சமுசாரம் நமக்கேனென்றுரைப்பார்கள், ஒரேமனதாய்த் துறப்பார்கள் இருந்தாலு மிருப்பார்கள், மெய்ஞ்ஞானத்தையே விரிப்பார்கள், நாற்றிசையிலும் தெரிவிப்பார்கள், பிரம்மமே லானதெனக் குறிப்பார்கள், அடியார்கடங்குகள் விலக்கத்திரவியமும் பறிப்பார்கள். அகந்தையை யடியோடு மெரிப்பார்கள், மாயவாழ்க்கையிதெனச்சிரிப்பார்கள், மாயாவாரியிலு மனமெழாமல் மறிப்பார்கள், இன்னமனேக விதங்களாயிருப்பார்கள், ஏனெனின் பிரமஞ்ஞானிகளினதுபவத்தைத்திரிமுர்த்திகளாலும் அறியக்கூடாப்பான்மையானதால் என்னுலுரைக்கப்போமோ, ஓ பூபாலனே, உரைத்ததற்கரிய சேனே ஏழைகட்கனுசூலனே, என்னருமைப்பாலனே, இப்போது நம்மிடம் வந்திருக்கும் பெரியோர்கள் நமது குறைகளெல்லாம் நீங்க உமக்கு நற்குணங்களோங்க இகவெண்ணெங்களெல்லாமோங்கப் பாவங்களை யெல்லாம் வாங்க ஆனந்தத்திற் றாங்கச் செய்ய வந்தார்கள், இப்பேர்க்கொத்த மகானுபாவர்களைச் சஞ்சாரசமாதி செய்யாமல் இச்சையானவிடத்திற் கேகாமல் நெடுநாளாகத் திருடரைச் சிறைச்சாலையிலடைத்ததுபோலவும், விபசாரமங்கையை வெளியில்விடாததைப்போலவும், யானையைக் குழியிற் றள்ளிவைத்ததைப்போலவும், புலையைக் கூண்டிலடைத்ததைப் போலவும், மேடையில் வைத்திருப்பதால் சஞ்சாரசமாதிக்கு தடையாயிற்றென்றும், ஏகாந்தமாயிருப்பதற் கில்லாமற் போயிற்றேயென்றும், வாட்டமடைந் திருப்பார்கள்.

ஆதலால், அவர்களுக்குத்தேவையான திரவியமுதலானதுகளைக் கொடுத்தனுப்பி விடுமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, ஏந்தல் ஓஸ்வாமி நிஷ்காமி பெரியோர்கள் தங்களுடல்மேலிருக்கும் அவாவைபு மகற்றித் தன்னையறந்திருக்குஞ் சேலர்களாயிற்றே அவர்களுக்கு யிரிங்கொல்லியின்மே விச்சையிருக்குமா திரவியவாஞ்சையுள்ளோரை ஞானிகளென்று சொல்லக்கூடாமென்று சங்கை செய்

ய, ஜெயதேவர் ஓ கோமானே? தருமகுணத்திற் சிறந்த சீமானே! மலைகளெல்லாம் பொன்னுக்கும் வல்லமையுள்ளவராயும், சமுத்திரத்தையுண்டு கலசத்திலடைத்தவராயும், வாதாபி சீரணுபியெனப் புகன்றவராயும் கும்பத்திலுதித்தவராயும், தாருகாவனத்து ரிஷிகளை வென்றவராகியும் விளங்காரின்ற அகஸ்தியமுனிவர் ஓர் பெண்ணையால் அரசரனேகரிட மலைந்து திரவியத்தை சம்பாதித்தார் ஜனகர் யாகஞ்செய்து அளவற்றதிரவியமும் அனேகம் பசுக்களும் ஞானியாய் ரிஷியாயிருப்பவருக்கு கொடுப்பேனென்று பறைசாற்றிவைக்க அது தெரிந்துமைத்திரி முடையென்னும் இரு மனைவியர்களின் வாஞ்சைநீங்க யார்க்கவர்க்கரென்பவர் பூரணஞ்ஞானியு மல்லாமல் ரிஷிசிரேஷ்டன் நானென்ப துண்மையல்லவோ? ஆதலால் இத்திரவியக் குவையலும் கோகூட்டமும் எனக்குத் தத்தஞ்செய்யுமென்று கையேந்தி அவ்விவைவனிடம் பெற்றுக்கொள்ளவில்லைபா இவர்களிச்சித்தது மாத் திரத்தொல்லையா, யாரார் பிரபத்த மெப்படி யிருக்கின்றதோ நமக்குத்தெரியுமா; யாரொதை யிச்சித்தார்களோ; அது தன்னிடமிருக்குமாயின் கூணமே பட்சமுடனளிப்பவனல்லவோ? உத்தமபுருஷனெனச் சொல்லப்படும். இதற்கு திருஷ்டார்த்தம் ததிசி மகாரிஷி-கர்னன்-ரகுராஜன்-அரிச்சந்திரன்முதலானவர்களேயாம் ஆதலால் இல்லையெனக்கேட்பவர்க் கில்லையெண்ணாமற்கொடுத்தனுப்புவதே ஐஸ்வரியமுடைய விவேகிகட்குழகல்லாமல் க்ஞானிகளருத்தத்தை ஆசிப்பார்களாவென் றுத்தமனாகிய நீ சங்கைசெய்யலாகாது பிறர் குற்றத்தை நாடாதவர்களே பெரியோர்களென் றுரைக்கத்தரும் ஆதலின் என்வார்த்தை மறுக்காமல் இச்சாதுக்களுக்களவற்ற கனகந்தந்து அனுப்பிவிடும் ஏனெனின் பிரமணர்-யாசகர்-கவிசுவரர் சாத்திரவாசிகள் அங்கவீனர் ஏழையராகிய விவர்கட்கே தானஞ்செய்யவேண்டுமென்றும், அதிலும் தன்னையறிந்து நிஷ்டாசாதனஞ் செய்வோர்க்கு இரணிப முதலான தளித்துச் சமாதிக்ருத் தடைவராம லனுசூலஞ் செய்தலே ராயகுயத்துக்கு மேன்மையான உத்தமதானமென்றும் சொல்லப்படும் பெரியோர்களுக்கோர் பிடியமுதனித்தால் பிரமணந்தத்தைக் கொடுக்குமென்றாரணம் முறையிலிகின்றது ஆதலாவிச்சாதுகளுக்கு ஏமமளிப்பீரேல் தன்யனுவாதற்கோர் தடையிலில்லையெனச்சாற்ற மண்டலீகன் மாறுத்தரமொன்றுஞ் சொல்லாமல் ஆசிரியாடிகளிற்பணிந்து சாதுக்களிடம்போய் யானை குதிரை ஓட்

டகங்களை யழைப்பித்து அவற்றின்மேல் திரவியத்தை யேற்றிச் சாதுக்களைப்போற்றித் தண்டுகைகளில் வீற்றிருக்கச்செய்து அவர்களின் மனக்கோட்டத்தைக் கொய்துக் காவலரைநோக்கி ஒ ஏவலாளர்களே இந்தச் சாதுக்கள் எத்திசையிற்போக வெண்ணங்கொள்ளுகிறார்களோ அத்திசையிற்கொண்டுபோய் யானை முதலான திரவியத்தை இவர்களுக்கொப்பித்து வாருங்களென்றாக்கியபிக்கலானார்.

காவலர் மகாபாக்கியமென்று பட்டணத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுச் சாதுக்களைநோக்கி ஒஸ்வாமிகளே தாங்களெத்திசையிற்போகவேண்டுமென்று வணங்க, அதற்குக் கள்ளஞானிகள் காட்டைக்காட்ட மகாபாக்கியமென்று காட்டிற்கொண்டுபோய்த் தாங்கள் தவஞ்செய்யுமிடமேதென்று பணியக் காவடர்மொள்ளவும் பேசாமலிருந்ததுபோய் காட்டுக்கரசன் யானை காட்டுக்குத் திருடர் யானையென்பதுபோலக் காலாட்களைச் சட்டைசெய்யாமல் வாய்விட்டிறைந்து ஒ ஏவலாளர்களே? இவ்விடத்திலேயே நாங்களிருப்பவர்களாதலால் இங்கேயே திரவியங்களைக்கொட்டி யானைமுதலானதுகளைபுங் கட்டிப்போய் விடுங்களென் றதட்ட அதற்குப்பணியாளர் அச்சமுற்றவர்களாய் ஒ புனிதர்களே உங்களை ஓர் வார்த்தைசேட்க விரும்பப்பெண்டோ முத்தரவானால் விண்ணப்பஞ் செய்துக் கொள்ளுகிறோமென்று வணங்க கள்ளச்சாதுக்கள் மொள்ளப்பேசாமல் குயில் தான்பறக்கச்சக்திவருமட்டும் மொளையிருந்து சக்தி வந்ததே ஒடிப்போகும் பாவனைபோல் ஒருபேச்சும் பேசாமலிருந்துபோய்ப் பாசாங்கைவிட்டுக் கூசாமல் அடா துஷ்டர்களே ஏவல்செய்யும் பிரஷ்டர்களே என்ன கேட்கவேண்டியதோ சீக்கிரங்கேளுங்களடாவென்றுரைக்கத் தொழும்பர் ஒ சீலர்களே நீங்க ளிதுநாள்பரியந்தம் மொளையிருந்த தென்னகாரணம் அன்றி ஜெயதேவர் உங்களைக்கண்டவுடன் மரியாதையோடு வந்தனஞ்செய்து வைபவத்துடன் வெகுநாள் வைத்திருந்து அளவற்றதிரவியங் கொடுத்தனுப்பும்படியான காரணமேதோ உங்களை அவர் முன்னமறிந்திருப்பாரோ உங்களுக்கு மலர்க்குமுன்பேதாவது தொந்தர்த்தமுண்டோ, சற்றே கிருபைகூர்ந்து தெரியப்படுத்துங்கொண்ப்பணிய அதற்கவ்வசடர் (கேடுவரும் பின்னே மதிக்கெடுவரும் முன்னே) என்கிற பழமொழிப்படிதாங்களே தங்களுக்குக் கேடு தேடிக்கொள்ள ஒ சேவகரே இப்போது ஜெயதேவென்று பேர்பெற்றுக் கூசாமற் பாசாங்குபண்ணி எல்லாராலும் பணிவிடைவாங்கிக்கொள்ளும் வஞ்சகன் கடினநெஞ்சகன் இப்படியே முன்பே ரரசனிடம் தான் மகாஞானவானென்று வெகுநாள்மே

னமாயிருந்து சமயம்பார்த்துச் சிலரத்தினங்களைத் திருடிக்கொண்டு வஞ்சித்துப்போகக்கண்டு இராஜன் முனிவுகொண்டு உண்டவிட்டிற் கிரண்டசஞ்செய்த இக்கண்டகளை இரண்டாகவெட்டி அத்துண்டங்களைக் கோட்டைவாயலி நென்திறர் கட்டிவைப்புகளென்று சேவகராகிப எங்களுக்குத் திட்டஞ்செய்தான்.

அப்படியே நாங்கள் தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரைப்பார்க்க வெண்ணி இவனை இக்காட்டிற்கொண்டுவந்து கைகால்களை மாத்திரம் வெட்டி ஓர்பாழுக்கிணற்றில் தள்ளி இராஜன்பாற்போகப் பயப்பட்டு எல்லாவற்றிலுந்தவமே மேலானதென்றுலகாசையை வெறுத்துப் பல தேசங்களிலுமுன்று உங்களுடைய பட்டணத்திற்கு வந்து மேடையினுட்போக ஜெயதேவென்கிறவர் ஒ-ஒ-நம்மைத்தண்டித்தவர்களும் கண்டித்தவர்களும் வந்து விட்டார்களே இனி நமது சூதுவெளிப்படப் போகுதென்று பலவந்தமாயழைத்துப் பல வுபசாரங்கள் செய்து தன் சூதைவெளிவிடாம லடக்கி எங்கும்போகாமல் மடக்கி இவ்வளவு திரவியங்களைக் கொடுத்தனுப்பினு நென்கிற பற்பல தூஷணவார்த்தைகளுரைத்த கூணத்தில் பூமி படைவெனவெடித்துக் கள்ளஞானிகளினுள்ளங்கலங்கிப் பூமியிலமிழ்ந்த பரமலோபிகளும், மிகுந்த கோபிகளும், பத்தர்முத்தர்களே நடுங்கச்செய்தவர்களும், பதைபதைக்க ஓர் சீவன் கழுத்தைக்கொய்தவர்களும் குருவைவெறுத்தவர்களும், குருவாக்கை மறுத்தவர்களும், தெய்வத்தை மிகழ்ந்தவர்களும் தீமைகள்செய்து மகிழ்ந்தவர்களும் பிறர்மனையர்களை யிச்சித்தவர்களும் கோமாம்சத்தைப் பட்சித்தவர்களும் தேவாலயங்களை யிடித்தவர்களும் மடஞ்சத்திரங்களை இடித்தவர்களும் பொய்சொல்லி பிறரைக்கொல்லித்தவர்களும் ஜீவர்களை வதைத்தவர்களும், ஓர் குடிபைக்கெடுக்க நினைந்த குலைபாதகரும், இகவாசையா விதாமதத்திற் பிரவேசித்த தோதகரும் இடுகின்றபேரை யிடாமற் கெடுத்தவர்களும் தவஞ்செய்வோரை தடுத்தவர்களும் குருவுபதேசத்தை மறந்தவர்களும் இயம நியமங்களைத் துறந்தவர்களும், நம்பிக்கை சொல்லிக் கொடாதவர்களும் அதிதிகட்கன்னமிடாதவர்களும், பத்தினிகளைப் பழித்தவர்களும், தூவுதோப்பு களை யழித்தவர்களும், பிரமக்ஞானிகளை வைதவர்களும் பணிந்தவன்மே லம்பெய்தவர்களும், உத்தமர்களை தூஷித்தவர்களும், உறுத்தரைப் பூஜித்தவர்களும், குண்டினிவேலை செய்பவர்களும், கோட்சொல்லித் திரிபவர்களும்

ஏழைகளை யெதிர்த்தவர்களும், இணங்குவோர் வாடக் குதித்தவர்களும், பதவிரதைகளை யுதைத்தவர்களும், பரத்தைபரைத் துதிப்பவர்களும், பெரியோர்வரவைக்கண் டெழாதவர்களும், பிராமணர்களைத் தொழாதவர்களும், அடையும்படியான ரவ்வாதி நரகத்திற் பிரவேசித்தார்களே கேட்டீர்களோ சித்தர்களேயென்று பின்னும் நபா ஜிசித்தர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கள்வர் பாதாளத்திலமிழ்ந்த அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது

ஜெயதேவர் கள்வரைக்காத்த அத்தியாயம்.

கொல்லாமை, மெய்மைசுறல், கல்லாமை பிறர் பொருளிச்சியாமை, இந்திரியமடக்கல் முதலான சத்துணங்களாற்செழித்த இயம நியமங்களைப் பாதுகாக்கும் சித்தர்களே; பரிசுத்தர்களே; இப்படி பூமிபடவென்றுவெ டித்து ஜெயதேவைத் தூஷித்த வேஷதாரிகள் தாத்திரி யிலமிழ்ந்துபோகவே, சேவகர் கிடுகிடுகென நடு நடுக்கிக் கொண்டு வந்தவைகளையெல்லாம் அங்கேயே விட்டுவிட் டு தட்டுகெட்டு தடுமாறிக்கொண்டே மூலக் கொருவராயோடி பட்டணத்தைநாடி ஒட்டமெடுத்து இராஜனையி டுத்து நடந்ததைச் சொல்லப்பயப்பட்டுத் தூஷணஞ் செய்ததை நினைத்துக்கண்ணீர்விட்டு அவ்வசனங்களைச்சொ ல்லப் பின்னிட்டுப் பூமியிலமிழ்ந்து சொல்லமுன்னிட்டு மற்றதைச்சொல்லத் தடைபட்டு ஊமைகளாய் நின்றார்கள் அவர்களைப்பார்த்த பார்த்திபன் மயங்கித் தயங்கி ஒ-ஒ-பெரியோர்களுக் கென்னமோ குறைநேரிட்டது போற்றேன்றுகிறதென யோசித்து ஏவளாளர்மேல்கோ பித்துத் துவேஷத்துடன் சாதுக்களுக்கென்ன தீங்கடா செய்து வந்தீர்களென் றதட்டிக்கேட்கச் சேவகர் கள்ள சாதுக்களைக் காட்டிற்கொண்டுபோனதும் தாங்களவர் களை வினாவியதும் சுவாமிகளை யவர்கள் தூஷித்ததும், பூமியிற் பிரவேசித்ததும்சொல்லி முறையிட்டமுதார்கள்.

அதற்கிறைவன் வந்தவர்கள் துன்மார்க்கர் அவர்க் குபகாரஞ்செய்தவ ரெவ்வளவுசன்மார்க்கர்சன்னப்பலர் விதங்களாயோசித்துச் சோரரை தூஷித்துச் சுவாமிகளை ப்பூசித்து அவரைப்பார்க்க ஆசித்து ஜெயதேவசுவாமிக

ளிடம்போய் வந்தனஞ்செய்து ஒ-என்னுண்டவனே நா மனேகநாள் வைத்துப் பூசித்தனுப்பிய பாதகர் பாதாள த்திலமிழ்ந்ததைக் கேட்டீர்களோவென்று ஆதியோ டர் தமாய்ச் சகலமுமுரைத்துப் புரையோரைத் தூஷிக்கத் தொடங்கினார். அதுகேட்ட ஜெயதேவர் ராமராம பரம சாதுக்களைத் தூஷிக்கலாமோ? துவேஷிக்கப் போமா? அவர்களுரைத்த வாக்கியங்களெல்லாஞ் சத்தியமேயாம் அவ்வளவு உபகாரஞ்செய்த புண்ணியவான்க ளானபடியினாலே பூமிபிடங்கொடுத்தது மகா பதவிரதையான சீதாபிராட்டிக் கிணையானவர்களாதலால் 'பிருதியிபிடன் கொடுத்துச் சமாதியடைந்தார்கள். உண்மையா யவர்க ளென்னைக் காத்தவர்கள் தான் ஆதலாவர்களைத் தூஷிக்க லாகாது என்னைப்போன்ற பாவிகட்குத் தலமிடங்கொடுக்குமா; துன்மார்க்கர்களுக் கிப்பேர்க்கொத்தபேர்கிடைக்குமா ஒ-இறைவனே! துஷ்டர்களையும்நிந்திக்கலாகாது துவேஷியே பாவஞ்செய்வதில் விசேஷியெனப்பெரியோர்களுரைக்கின்றார்கள். தான் நைந்தாலும் பிரறை நிர் தைசெய்யக் கூடாதென்று சாஸ்திரமுறை யிடுகின்றது ஒருவரைத் தூஷிப்பவனே உலுத்தரிற்சிறந்த மகா லுத் தனென்று சொல்லப்படும் மப்படியிருக்க இப்படிப்பேச லாமோ வந்தனஞ்செய்யத் தகுந்தவரை நிந்தைசெய்யப் போமா, மேலானவர்களைத் தூஷித்தபாவம் நம்மைவிட் டிப்போமா ஆ-ஆ என்னைக் காத்தாரச்வித்து சாதுக்கள் தராதலத்தி லமிழ்ந்து போனார்களா அந்தோ நானிதற் கென்னசெய்யட்டுமென்று பிரலாபிக்கத் தொடங்கினார்

அப்போதண்ணல்ஜெயதேவஸ்வாமிகளுக்கிருக்கும் ஜீவகாருண்யத்தைக் குறித்து விபந்து, ஒ-சுவர்மி அந்த சாதுக்கள் பாதலத்திலமிழ்ந்த விடத்தைப் பார்க்க வாஞ் சித்தேனாலாற் தேவரீருமங்கு எழுந்தருளல் வேண்டுமென வணங்க ஆரியர் ஆ-ஆ புண்ணியவான்கள் சமா தியானவிடமே பரமபதமெனச் சொல்லத்தகுந்தும். ஆதலாலகத்தியம் அவ்விடத்தைத் தரிசிக்கவேண்டியதுதானிது காரியத்திற்காகத்தடையுண்டோ, சிக்கிரம்பிரயாணப்படுமென்று நவில அரையன் சந்தோஷசித்தையுச் சதுரங்க சேனைகள்குமுத் தானும் ஸ்வாமிகளும் ரதாருடர்களாய் கானகமடைந்து அங்குப்பூமி கிடுகிடு பாதாளமாய்ப் பிளந்திருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு அப்பிளப்புக் கருகில் ஜெயதேவர் வீழ்ந்திருந்த பாழுக்கிணற்றைப் பார்த்து ஐயோ பாவிகள் நமது ஸ்வாமிகளின் கால் கைகளை வெட்டின ரணபூமியே கொலைபாதகரைக்

கொள்ளுகொண்டது. ஆ ஆ நமது சுவாமிகளைச்சோடர் குழந்து கரங்கால்களைக் கண்டித்தபோது எவ்வளவுதய ரமடைந்தாரோ கிணற்றிலெரியும்போ தெவ்வளவு மன மிடைந்தாரோ; எல்லா நீதிகள் தெரிந்திருத்தும் திருட ரென்றறிந்தும் அன்புடன் வைத்திருந்தோமே; உபசார த்தோடு பூசித்தோமே என்கிற பல பல எண்ணங்களை யெழுந்தையில் ஜெயதேவர் கள்வர் பூமியிலமிழந்தற் காக மிசவுந்துக்கித்து ஓ கர்த்தனே! பரிசுத்தனே! பரம சாதுக்களைப் பாரிஸிழ்த்தலாமா; மகா பாபியே னாயி னியிருத்தலாமா; நீ கருணாகரனென்பது கட்டுக்கதையே யல்லவா? இத்தனை நாளாய்ச்செய்தவந்த தவம்பாழாய்ப்போச்சே இனி யிவ்வுடலோடிருத்த லீனமான யேச்சே சுவ்வாதி நாகத்துக் குட்படலாச்சே சந்திர னூரியர்க்குளிருக்கிற பரியந்தம் நகைக்கிடமான பேச்சே என்றனந்தவித லார்த்தகை னுரைத்துக்கொண்ட தாத்தின்மேலிருந்து பூமியில்விழுந்து கடகடவென்றுருண்டு கற்களிலும் முட்களிலும் புரண்டு தேகமெல்லா முராய்ந்து தேய்ந்து ரத்தப்பிரவாகத்தில் நனைந்து மூர்ச்சையா யிருந்து உடனே தெளிந்து, ஓ பரமசாதுக்களே! பரப் பிரமஞ்ஞானிகளே! நீங்களழிந்த இப்பாதலத்தில் நானும் விழுந்து உம்மைத்தரிசிக்க இதோ வந்தேன் வந்தேனெ ன்றுருண்டுக்கொண்டே பிளப்புக் கருகிற்போக அதை யறிந்த யிறைவன் அதி சீக்கிரமாயோடிப் பாதலத்தில் விழாமற் பிடித்துக்கொண்டு இதுவென்னவிபரீதம்! இது வென்ன வபவாதம்! இதுவென்ன பாபம்! இதுவென்ன கோபம்! இதுவென்னகோரம்! என்று அவருடைபலயிற் றிற் றன் நிலையவைத்துக்கொண்டு தானை தானையாய்க் கண்ணீர்வடிய அழுத்தொடங்கினார். அப்போது ஜெய தேவர், ஓ-அரசனே இவ்வேகியிலெண்ணை மறுக்கவேண் டாமென்று தலைபைத் தரையிற் பலதரம்மோதிக்கொண் டார். மத்தகத்திற் கற்கள் பொத்துக்கொண்டு ரத்தம் புறப்பட்டு, இராஜனை ரக்தமயமாக்கிவிட்டது. அப்போ திராஜன் மந்திரி பிரதானிகளோடுகி ஓ! சீலர்களே என்னுண்டவனை அசையாமற் பிடித்துக் கொள்ளுங்க ளென்று கூக்குரலிட்டழத் தொடங்கினான். அப்போது மந்திரி பிரதானிகள் இதுவென்ன விபரீத காலமென்று ஜெயதேவ ஸ்வாமிகளின் தேகமும் சிரகம் அசையாமல் பிடித்துக்கொண்டார்கள். அதற்கு தேசிகர் ஓ மந்திரி பிரதானிகளே! வீணாயென்னை பேன் வியாசுலத்தி லமிழ் த்துகிறீர்கள். என்வாக்கும் எண்ணமும் ஒன்றன்றி இரண்டல்ல இனி நான் பிராணனுடனிருப்பதே வபத்

தம் என்றுரைத்துக் கைகால்களைத் திமிறிப் பிடுங்கிக் கொள்ள எத்தனப்பட்டு அவயவங்களிலுள்ள எலும்பு கள் நறநறவென்று முறியும்படியாகச் செய்துக் கொண் டார். அதையறிந்த இராஜன் துக்கமமேலிட்டு தனதி ஷ்டதெய்வமாகிய பரமேசுவரனை நினைந்து கண்ணீரால் நனைந்து ஓ-பரமேஸ்வரா துகதீஸ்வரா கருணாகரா கூசா கரா இவிரிந்தும் பாவம் என்மட்டிற் போகுமா? ஐயோ நினைதக்குள்ளாய்ப் போனேனே? நாட்டிலிருந்தவரைக் காட்டிற் கொண்வந்து கொல்லத் துணிந்தேனே! தனி த்து வராமற் போனேனே இவருக்கு நானே எமனானே னே என்று பலபலவிதங்களாகப் பிரலாபித்து ஆரியரை நோக்கி ஓ சுவாமி உம்முயிர் நீங்குமுன் என்னுயிரைவிட் டெடுகிறேன் பாருமென் றப்பாதலத்தில் விழப்போனார். உடனே எவலாளர் அரசனை விழாமற் பிடித்துக்கொண் டனைவரும் இதுவென்ன கொடுமைபென் றோலமிட்டழத் தொடங்கினார்கள்.

அப்போதிறைவன் தொழும்பர்மேலதிகோபங்கொ ண்டு தூஷணவார்த்தைகள் விண்டு ஜெயதேவ ஸ்வாமி கள் ரக்தத்தால் நனைந்திருப்பதைப் பார்க்கத் துன்பமே லிட்டு ஓ-வென்று புலம்பத் தொடங்கினார். அப்போது ஜெயதேவர் பாவியாகிய என்னால், பரமசாதுக்கள் பாரி லமிழ்ந்துப்போனார்கள். அரசனும் உயிர்ப்பிடித் துணிந் தான். இனி இக்கொடிய தேகமிருந்தால் வெகு குற்றங் கருக்கிட முண்டாகுமென்று தலைபைத் திமிறிப் பிடுங் கிக்கொண்டு பூமியில்மோதிச் சாவுக்கிணையான மூர்ச்சையா ய் விழ்ந்துவிட்டார். அதையறிந்தபார்த்திபன் ஆரியர் வாடிந்தாரென்று தீர்மானித்து ஓ-ஓ-என்னுண்டவன் மா னமடைந்தாரா இனி நானென்ன செய்யட்டும் ஓ-கர்த் தனே பரிசுத்தனே சடாதானே கங்காதானே நிடலா க்ஷனே நீலகண்டனே உமைபாகனே லோகநாயகனே கபால பாணியே கைலாசவாசனே சுயம்பிர காசனே எனத்துதித்து, ஆயாசமேலிட்டால் மூர்ச்சையா யடிய ற்ற பனைபோல் நிலத்தில் சாய்ந்துவிட்டார். அப்போது மந்திரி பிரதானிகள்முதல்சகலரும் ஓ-ஓ இராஜனும் இற ந்துவிட்டார்போற் றோன்றுகிறதென்று ஜெயதேவ சுவா மிகளினருகிற்கிடத்தி கோவென்றழத்தொடங்கினார்கள். அவ்வோசையா லிராஜன் மூர்ச்சைதெளிந்து ஜெயதேவ சுவாமிகளைப்பார்த்து மார்புடன்சேர்த்து ஓ-என்சற்குரு நாதனேமெய்ஞ்ஞானபோதனே என்னைவிட்டுப்பிரிந்தீரோர் என்னைப்பிரியவுமக்கு மனம்வந்ததோ இனியும்மை எப்பி ரப்பிற் காணப்போகிறேன் ஐயோ நீர்மரித்தசங்கதி என்

தாய்கிப பத்மாவதி கேட்டால் உயிருட னிருப்பாளா அறைநிலைம பொறுப்பாளா? என்ன வென்று சொல் வேன் எவ்விதமாகத் தயைக்கை பாற்றுவேன், ஆ ஆ இனி யிவ்வுடலோ டிருப்பேனா? இருந்துயிர் தரிப் பேனா? என் தாயின்முன் போவதைப் பார்க்கிலும் உமது சரணா விர்த்தத்தி னன்னையிலே மரணமடை கிறேனென்று ஜெபதேவைப் போலவே மத்தகத்தைத் தவையில் மோதிக்கொள்ளப் போனாள். உடனே மந்திரி பிரதானிகள் அரசனை பகையாமற் பிடித்துக் கொண் டார்கள், இராஜகுமார அந்தோ இந்தவேளையில் என்னை ஆதரிப்பார் யாருமில்லையே! ஐயோ தொல்லையே! குரு வைக்கொன்ற கொடும் பாகியாகிய வெணக்கெண்ண கெதியுண்டாகுமோ? இப்படி வந்தான் றறியாமற் போனேனே? நாகத்துக் காளாவேனென்று தன் திஷ்ட தெய்வமாகிய பரமேஸ்வரனைத் தோத்திரஞ் செய்பதே தொடங்கினாள்.

பாடல் தேவாரம் சிவதுதி.

திருவரு குருவேதிவ்ய தெளிவருட் குருவேயுன்றன் சரணமே கெதியென்றெண்ணிச் சந்தரு பஜனைபண்ணிப் பெருமையாய் வாழ்த்திப்போது பெரும்பழிக் காளாயினேறென் அரசர வாமதேவா வடியனைக் காக்கவாவா.

அரியய னமரப்போற்று மனதியே யாதியேயுன் கருணையாற் குறையென்றின்பிற் காசினி புரந்திப்போது சிவமையிற் புருத்தேனாய் செய்வதொன் றறியென்றுப்பா அரசர வாமதேவா வடியனைக்காக்கவாவா.

திரிபுரத் தனையெரித்த சிவபெரு மாணேயுண்ணப் பிரியமா நினைபாத்தொன்றும் பிழைக்கே செய்திப்போதில் உரிமையா யுண்பாராட்டி புனங்குழைத் தழைக்கின்றேனே அரசர வாமதேவா வடியனைக்காக்கவாவா.

செந்தச முடையோனன்று தேவியைக் கேட்கவன்பா யுரிமையோ டவனுக்கீர்த வுதாரசத் குணனேயுன்றன் தரிசனைத் தாராதினனத் தாமதஞ் செய்வலமோ அரசர வாமதேவா வடியனைக் காக்கவாவா.

தரமறி யாமலுண்ணச் சமரினுக் கழைத்ததிய கருவவா னன் றன்வாயில் காத்தகா குணயமுர்த்தி அருமையோ டழைக்குமென்மே லருன்செயா திருக்கலாமோ அரசர வாமதேவா வடியனைக் காக்கவாவா.

பரமனே பரசபாணி பத்மாசூரன் ருன்கேட்ட வாமனித் தவன் றுரத்த வாடியோ டியபூங்காலாய் குருகுரோகியும் பிழைத்தித் குவலயத் திருக்கலாமோ அரசர வாமதேவா வடியனைக் காக்கவாவா.

யிருக்காட ரிஷிசெய்காலன் வேதனைக் காற்றதுண்ணப் பிரியமாய்த் துதித்த போதே பெருவய தளித்தாட்கொண்ட கருணையக் கடலேயெண்ணக் காத்திடா திருக்கலாமோ அரசர வாமதேவா வடியனைக் காக்கவாவா.

அருளுப மண்ணியர்க்கா யயிர்தசா கரமளித்த பெருமையென் னென்றுசொல்வேன் பிஞ்சகா பிஞ்சபாணி திருவுள யிரங்காயேவென் சிரமினோ தருவேன்மெய்யா அரசர வாமதேவா வடியனைக் காக்கவாவா.

சராரக் கருங்கடைத்த சதைத்தி யினிலெழுந்த காளமுன் டவனே. ல கண்டனே கபாலமுர்த்தி யொருவா தரவிலாம லுனதெட் கலம்புகுந்தேன் அரசர வாமதேவா வடியனைக் காக்கவாவா.

அருமறைப் பொருளேயென்ற லுயியேயடியெளித்தத் தரணியிற் பிறந்தடைத்த சஞ்சல மெவர்க்குச்சொல்வேன் தருணமே யாட்கொன்னாமற் தடைசெயி னுயிரினிலாது அரசர வாமதேவா வடியனைக் காக்கவாவா.

என்றிவ்விதமாகத் தோத்திரஞ் செய்யும்போது கைலாச வாசராகிப பரமசிவனா இராஜனுடைய அலங் கோலத்தையும் ஜெபதேவ ஸ்வாமிகளின் சிவகாருண் யத்தையுந் திருவுளத்தறிந்து ரிஷிபவாகன ருடராய்ப் பார்வதி சமேதராய்த் தேவ கணங்களும் பூத கணங் களும் குழ இராஜன்பாலடைந்து ஓ என்னருமைப் பால னோ! திவ்ய குணசிலனே! உனக்கு வேண்டிய வர மேதோ அதைத் தந்தோனா சீக்கிரங் கேளப்பாவென்று திருவாய் மலர்ந்தருளும்போது பார்த்திபன் பரமசிவ னா பாதத்திற் சிவசாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட் டெழுந்துகின்று, ஓ என் தெய்வமே! உம்மையும் பார்க் கும்படியான பாக்கிபஞ் செய்தேனோ? இப்பாவியின் முன்னும் பிரசன்ன மானிரோ? என்னைபு மொருபொரு ளாக நினைத்து வந்திரோ? அரிதான சேவைபுந் தந் திரோ? என்முன் வருவதற்கு முவந்திரோ? உம்மை தரிசிக்கும்படியான தபமொன்றுஞ் செய்ய வில்லையே? செய்த தெல்லாந் தொல்லையே? உம்மையன்றி வேறு துணையிலையே? நீர் வந்தும் என்னுண்டவ னுயிர்பெற் றெழியிலையே? நான் சத்தருநாதனைக் கொன்ற பாகி யாக்கேதே? என்னுண்டவனுயிர் பிரிந்து போக்கேதே? திராய் பழிக்காளாய் கிட்டேனே? குருவைக் கொல்லவு முட்பட்டேனே? ஆ கெட்டேனே? இதற்காகவே உமக்கு முறையிட்டேனே? சீக்கிரமென் குருஸ்வாமி களை யெழுப்பலாகாதோ? எழுப்பாவியி லென்னுயிர் பிரிந்து போகாதோவெனப் பலபல விதங்களாகப் பிரஸ திக்கும்போது,

கங்காதான், ஓ பாலனே ஜெபதேவ் இறந்து விட்டாரென்றோ நினைத்தாய் எவ்வளவுகுது கபட

நாடகஞ்சிய பகவானிடத் திருக்கின்றதோ அவ்வளவு தந்திரம் அவர் பக்தர்க்கிடத்திலு மிருக்குமென் றறிந் துக் கொள்வாய், இப்போதும்முடைய ஆரியர் தன் கவாசத்தை பீர்மந்தரத்தி லேற்றி இத்தேகத்தின் மேல் நிராசையாகி இப்பாதலத்தி லெறிந்து விட்டுப் போகும்படியான யுக்திசெய்து பீர்மானந்தத்தி லைப்பப் பட்டிருக்கின்றார், நீ யந்தச்சூது தெரிந்துக் கொள்ளக் கூடாமல் துக்கசாகரத்தில் முழுகி மாணமுடைய நினைத் தாய் இனி வியாசுலப்படாதே தவிரியம் விடாதே பென் றாசனை கார்பீதுகத் தழுவிப் பல பல அன்பான வார்தைகளாடினார், அப்போது பூபாலன் சிவபெருமானை நோக்கி சர்ப்பாபரணம் பூண்டு மான்மழு குலமேந்திய கையனே ! தேகமெங்கும் விசூதி தூளிதர் தரித்த மெய்யனே ! சகல பிராணிகளையுங் காத்தாசுவிக்குந் துய்யனே ! அடியேனுக் குண்டாகிய இடரைத் தீர்த்து ஆட்கொள்ள வெழுந்தருளிய எனதையனே ! ஜாக் ரதை சொப்பனம் சுழுப்தி துரியம் துரியாதீத மென் னும் இவ்வைந் தவஸ்தைகளையும் சகல ஜீவர்களுக்கும் பொதுவேயாரும். இந்த ஐந்தவஸ்தைகளையும் சத்குரு நாதன் முன்னிலையில் நன்றாய் விசாரித்தறிந்து ஞான மார்க்கந் தெரிந்து அந்த ஞானத்தால், பத்தியும் சித்தியும் வைராக்கியமும் யோக்கியமும் சூக்ஷ்மான தியான மும் மோனமும் அனுமுதல். பிரமாண்ட பரியந்தம் பிரமமே நிறைந்திருக்கிற தென்றும், அப்பரி பூரணமாகிய பிரமத்தைவிட நானென்பது இல்லை பென்றும், என்றும் அழியாமலிருப்பது பிரம மென்றும் நானென் னும் அப்பாவத்தையும், எனதென்னும் மமபாவத்தை யும் தலையெடுக்காமல் தவனையையுண்ணும் சர்ப்பத்தைப் போலப் புசித்துப் பூரண வைராக்கிய மடைவது காணற் சலத்துக் கிணையான பிரபஞ்சத்தைச் சத்தமாய் மித்தை பென்றுன்னி ஸ்திரீகள் முதலான போகங்களைக் காகங் களி வெச்சத்தைப்போ லெண்ணி மனதிறுஞ்ஞன்றும் நினைவுகளை பெல்லாம் மாய்த்துக் காம ருரோத லோப மோக மதமாச்சரியங்க ளென்னும் ஆறு கள்வரையும் அடியோடு வெட்டிச் சாய்த்துப் குடும்பத்தை விர்த்தி செய்பவெண்டு மென்கிற மனோவிச்சையைத் தேய்த்து ஆனந்த சமுத்திரத்தில் கருவி காணாதிக்களைத் தேய்த்துத் தன்னையறிந்து பிரம மாத்திரமாயிருக்கும் எதார்த்த வைராக்கியத்தையு மடைந்து ஆசாரியார் மீது அதிசுப் பிரிபமுடையவராய் எப்போதுஞ் சாதுக்கன் கூட்டத்தை விடாமற் றொடர்ந்து சதா காலமும் நானே பிரமமென்று மெனனம் பண்ணுபவரும், சரீர பாவனை யை நீக்கிச் சங்கல்ப விகல்பங்களைப் போக்கிப் பாயரத்

தைத் தூளாக்கி அகமுகத்திற் பரப் பிரமத்தை நோக் கித் தன்னைப் பிரமத்திற்கு னைக்கியமாக்கி நிர்விகல்ப ராய் அகண்டானந்த பிராமயமான சத்பாவ வைராக்கிய மும் அபாவ வைராக்கியமும் ஸ்தாபன வைராக்கியமும் திட வைராக்கியமும் சம்மத வைராக்கியமும் விசார வைராக்கியமும் நிர்வாண வைராக்கியமும் மகா வைராக்கியத்தையு மடைந்த எமது ருருசாமிகளாகிய ஜெய தேவ ஸ்வாமிகள் கைகால்சன் வெட்டுபட்டுப் போவ தற்கு முன் ஜென்மத்தி லென்ன பாவம் செய்தனரோ ? இம்மகாத்தனாவுக்கு இப்படிப்பட்ட சங்கடம் வந்து நேரிடுவதற்குக் காரணமேதோ ? அதை சங்கைதீர திரு வாய் மலர்ந்தருள வேணுமென்று தெருமுது நிற்கும் நரபாலனை நோக்கி கரைமிடற்றண்ணல் புன்கிரிப்புடன் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளும் அரசனே ! கர்மமான மூவரையும் தேவ ரையு மற்றியாவரையும் விட்டதல்ல. இந்த ஜெயதேவர் எந்த கர்மத்தை யனுபவித்து கால் கரங்கள் வெட்டு ண்டா ரெனில் முற்பிறப்பி லிவர் பராச முனிவருக் கும் பரிமாந கந்திக்கும் பிறந்து விபாசரென்று பேர் பெற்று பல மதங்களை பேற்படுத்தி கட்டுப்பாடுசெய்து முடியில் கங்கையிலிங்கிக் கரங்களை உயர்த்துக்கி நாரா யணனே பரனென்று மூன்றுதரஞ் சத்தியஞ் செய்த படியால் கால்கள் ஜலத்தி லெவ்வளவு முழுகியிருந்ததோ அதுவரையிலும் கரங்கள் முழங்கை வரையிலும் கள் வர் வெட்டினார்கள் மேலும் இவர் சகலசாஸ்திர சம் பன்னராக விரும்பும் ஏகமூர்த்தி திரிமூர்த்திகளானதை பறிந்திருந்தும் பிரிவுசெய்ப்பத் தருமோ அக்கருமத்தி னாலே இவர்க்கு கைகால்கள் துண்டிக்கப்பட்டார்களென்று சொல்லி ஜெயதேவ் மஸ்தகத்தின்மீது தனது நிவ்ய அஸ்தத்தை வைத்து, ஓ ஜெயதேவ் ! உன் கண்களைத் திராந்து அரசனைப்பார்த்து துக்கத்தை நீக்கலாகாதோ ? சூதுசெய்து பூமியில் விழ்ந்திருப்ப தழகோ ? பிரமக் ஞானியாகிய உம்மை யண்டின சகலரும் பிரமானந்தத் தில் சம்மித்திருக்கவேண்டுமே யன்றித் துக்கத்தை படைபக் கூடுமோ ? ஓ சீமானே ! வீணாயே னும் முடைய உயிரையிடத் துணிகிறீர் வேண்டாம் சிக்கிர மெழுந்து தேவையான வரங்கேட்டுக் கொள்ளுமென் றந்த வஸ்தக னசையாகஞ் செய்த மாத்திரத்தில் ஜெய தேவ் தேகவாதைகளும் மனோபாதைகளுந் தீர்ந்து களிகூர்ந்து கித்திரையிட் டெழுந்தவர்போ லெழுந்து பரமேசுவரன் பாதங்களின்மேல் விழுந்து, ஓ என் னுண்டவனே ! முத்துத் தாண்டவனே கள்வரைக்

காத்திரட்சிப்பதே பெனக்குத் தேவையான வாமென்று வணங்க கைலாசபதி, ஓ பெயதேவ் உமது கைகால் களைக் கண்டித்தவர்களுக் கென் பதவியைக் கொடுத்தேன் இதற் சந்தேகமில்லை, அவர்களைக் குறித் தாயா சப் படவேண்டாம், கள்வர் காகினியி லமிழந்தது உன் பொறுமையாலும் உன்மனையிட்டசாபத்தாலுமேயாம் நீர் ஓர் துஷணவார்த்தைச்சொல்லியிருப்பீராகிச்சொர்பா தலத்திலமிழந்துப் போகமாட்டார்கள், உம்முடைய பூஷணமேயவர்களுக்கு எம்பாசகாய்விட்டது அன்றுபா ராச்செய்கைகொன்படியோ அப்படியே அவரவர்களின்ப துன்பமடைவார்கள். அவரவர்கள் செய் கர்ம தன்மமே அவரவர்களுக்குத் துணையாயிருக்கும் உண்மை யிப்படியிருக்க உம்மால் மாணமடைந்தார்களென வினைந்துயிர் விடத் துணிந்தது விபரிதருணமே உம்மாலல்லவோ கொடும்பாவிகளான கள்ளர்களுக் கென் பதவியைக் கொடுக்கும்படியாய் நேரிட்டதென்றுதிருவாய்மலர்ந்தரு ளிய பரமசிவனார் திருவடிகளில் ஜெயதேவ் வணங்கி ஓ மகாதேவா ஆதிதேவா தேவதேவா உாமதேவா மகாதுபாவா பாகியேனுடைய மந்தகத்தின்மேலுமது திவ்யிய அஸ்தத்தை வைக்கும்படியான நற்காலமும் வந்ததோ ஓ கர்கத்தனே ஆனந்த நிர்த்தனே பாரிஸிழ்ந்த பரம சாதுக்கள் உன் பதவியை யடைந்தார்களோ ஆனந்தம் ஆனந்தம் அவர்களிப்பூயி லமிழவும் நாங்க ளிக்குவாவும் இறைவனுமமைத் துதிக்கவும் தேவாரீர் பிரசன்னமாகவும் எங்கள் குறைகள் நீங்கவும் மெஞ்ஞா னம் ஒங்கவும் நேரிட்ட சபம் பாரிஸிழ்ந்த பரமசாதுக் களாலல்லவோ தீயருக்கு உம்முடைய பதவி கிடைக்குமோ ஆ ஆ அவர்கள் செய் பாக்கியமே பாக்கியமென்று சங்கரன் தாட்குளிறுழந்து ஆனந்த வாரியிலாழ்ந்து இப்பமேலிட்டாற் றன்னை மறந்து பல பல விதங்களா கத்தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினார்.

அதற்கு கருணாகாகான கங்காதான் ஜெயதே வையோக்கி, ஓ ஜீவகாருண்ய விரதத்திற் சிறந்த ஜீவன் முத்தனே ஓ அரிபத்தனே நீர் பட்டணத்திற் பிரவேசித்த இரண்டு முகூர்த்தத்துக்குள் உமது கைகால்கள் தனக்குத்தானே வளரக்கடவது ஸ்ரீமந்நாராயணரும்தரி சனந் தரக்கடவது, பின்பு ஆனந்தமாயாதொரு குறைவு மின்றி வாழக்கடவாய் உமது பேரைச்சிந்திப்பவர்களின் தீவினைகளகலக்கடவது என்றுதிருவாய்மலர்ந்துஅரசனை

நோக்கி ஓ எனன்பனே! குருவை நம்பினோர்க்குக்குறைவுண்டோ? நீ குருபக்த கிகாமணிபாதலால் உனக்கோர் குறையும்நேரிடாது, கபங்கனமாகப்பிர்மானந்தவாரியில் முழுகிமோட்சலாபம் பெறுவாயென்றாசீர்வதித்துஅந்தர் த்தானமான், தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள், தேவ துந்துபி தாமதாமென்று முழங்கிற்று, ரிஷிகள் ஜெய தேவ் சாந்த குணத்தைக் குறித்து வியந்து மிகவுமகிழ்ந்து இராஜனுடைய குருபக்திக் காச்சரியப்பட்டு மாச் சரியங்கெட்டு ஜெயவிஜயீயவா வென்று வாழ்த்திமறைந் தார்கள். பின்புகிரவுஞ்சராஜன் ஜெயதேவ் ஸ்வாமிகளின் றிருத்தாட்டாமகாகளிற் பணிந்து நயனங்களை பணிந்து பல ிதோத்திரம்புரிந்து இனி நம்முடைய நாட்டுக் குப் போகலாம் வாரும் ஸ்வாமியென்று நேரின்பேரி லெற்றிக்கொண்டு சதுரங்க சேனைகளுஞ்சூழ அதிக சந்தோஷத்துடன் நாட்டைநாடிப் பிரயாணப் பட்டார் கள், அப்போது மந்திரி பிரதானிகள் முதல் சகலரும் ஜெயதேவைத் தன்பகுரு தன்பகுரு வென்று கொண் டாடிப் புகழ்ந்தார்கள். கேட்டவர்களோ சித்தர்களே பென்று பிரமாம்சமான நரபாஜிசித்தர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கள்வரைக்காத்த அத்தியாயம்

மு.ற் றிற் று.

எட்டாவது

பத்மாவதி மரித்த அத்தியாயம்.

இப்படி ஜெயதேவும் இராஜனும் சதுரங்க சேனை களஞ்ஞா நாட்டை நாடி வருகையில் நகரில் கிரவுஞ்ச ராஜன் மனைவி பத்மாவதியினிடம் போய் அன்புடன் பணிந்து, ஓ அம்மணி! ஒன்றும் அறிபாத நான் ஒரு நன்மார்க்கத்தை யடைபும் பொருட்டு ஞானேயதே சஞ் செய்து கருணைபுடன் ஆட்கொள்ளுமம்மாவென்று தாள்களில் வணங்கும்போது, பத்மாவதி ஓ அம்மா! பாக்கியவதி இராஜனுக்குகந்த யோக்கியவதி நானொரு ஞானமார்க்கமும் அறிவேன் ஆன லெனக்குத் தெரிந்த மோட்ச மார்க்கத்தை ஒளிக்காம னுரைப்பே னது ஏதென்றால், ஸ்திரீகளுக்குப் பதியே பரமேசுவான், பதியே ஜகதீசுவான், பதியே முத்தியளிக்கும் நாதன், பதியே ஞானமனிக்கும் வினோதன், பதிக்குச் செய்யும் பணிவிடையே மேலான பூசை, பதிசொல் பிரகாரதே பரகதிபடையும் ஆசை, பதிவிரதத் தன்மையைக் காத் தலே மேலான ஞானம், பதியின் திருகாமத்தைப்

பஜித்தலே பீர்மத்தியானம், பதிபுடனிறத்தலே மோ
கூழ்ம், பதிபிறந்த வக்சணமே தன்னுயிரை விட்டுவிடு
தலேமோட்சமடையும் சூக்ஷ்மம், அன்றுக் கற்புள்ள
வளே கிற்பன முடையவ னென்றும், கற்புடையவளே
அற்புதக் குணமுடையவ னென்றும், கற்புடைய
வளே முத்திக்குரியவளென்றும் கற்புடையவளே புற்
பத்திபுடையவ னென்றும், கற்பிலாதவள் கர்த்த
பத்துக் கிணையானவ னென்றும், கற்புடையவளே காம
தேனுவுக் கிணையானவ னென்றும், கற்பழிந்தவள் கணி
கைக்குக் கீழ்மைபானவ னென்றும், கற்புடையவளே
கமலைக்கிணையானவ னென்றும், கற்புடையவ னொரு
தியானமும் செய்யவேண்டிய தில்லைபென்றுப், கற்பைப்
காத்தலே பெண்மைக்குரிய சகல கிரியைகளென்றும்,
கற்பழிந்தவள் செய்யுஞ் சகலதர்மங்களும் கர்மங்களாய்
முடிபுமென்றும் கற்பே பாலோகத்தைக் காட்டு மென்
றும், கற்புள்ளவளாலேயே இக்காசினி கிற்கின்ற தென்
றும், கற்புள்ளவளுக்குத் திரிமூர்த்திகள் முதலானவர்
கள் பவப்படுவார்களென்றும் பெரியோர்கள்சொல்லுவ
தன்றிச் சாஸ்திரங்களு மிப்படியே முறைபிடுகின்றன
அன்றிச் சாஸ்திரியம்மை தன் கற்பால் இறந்த புரு
ஷனை யெழுப்பினான், தமயந்தி கற்பையழிக்க வெத்த
னப்பட்ட வேடனை பெரித்தான், சந்திரமதி அக்கினியை
ஜலம்போல் குளிர்ச்சி யடையும்படி செய்தான், அன்றி
ரோணுகாதேவி லத்தகைத் திரட்டினதும், பிருத்தை
தன் புருஷன்போல்வந்த பகவான் மாயை யறிந்துக்
கொண்டதும், ஜலந்தான் திரிமூர்த்திகளை வென்றதும்,
அது சூயாதேவி நாரதானித்த இருப்புக் கடையைப்
பொரியாக்கினதும், மூலகாப்பாலாக்கினதும், ஜானகி
இராவணன் தன்னைத் தீண்டாமல் மறித்ததும், காளாக்
கினி ஏழுநாள் பரியந்தம் சூரிய னுதயமாகாமற் செய்த
தும், அருந்ததி மணலைப் பாகமாக்கினதும், இலக்குமி
பரமசிவனார் பீர்மத்தியை நீக்கினதும், அக்கினிபகவா
னுடைய மோகத்தை நீக்கும் பொருட் டவன் மனைவி
அருந்ததியின் ரூபமெடுத்தக் கூடாமற் றிகைத்ததும்,
பார்வதி பரமசிவனு டிடப்பாகத்தைப் பெற்றதும்
கற்பினு லல்லவோ? இன்னம் விரித்துச் சொல்லவோ?
ஓ ராஜபத்தினி! அருந்ததி நீச்ச ஸ்திரியா யிருந்
தும் நகைத்திரம் ரூபமாய்த் துலக்கமுற்றாள், அகலிகை
பெண்மைக்குரிய இலட்சணங்க ளெல்லா மமைந்
திருந்தும் திருப்பாற் கடலிற் பிறந்தவளா யிருந்
தும் சுப்பிரந்ததால் கல்லுருவாய்க் கணவன் சூபத்
தை யடைந்தான், தற்காலத்திலும் கலியாண சடங்கு
களில் கற்பிழந்த அகலிகை கல்லுரு வானதால் விப

சார மென்னும் அம்மியை மதியென்றும், பதிவிரதத்
தன்மையுள்ள அருந்ததி நகைத்திர ரூபமாயிருப்பதால்
கற்பென்னும் அருந்ததியைக் காட்டி வணங்கின்றும்
சொல்லுகிறார். கற்புள்ளவளுக்கு ஆசாரம் பூசை தியா
னம் நிஷ்டை முதலானதும் வேண்டியதேயில்லை. கற்
பைக்காதலே ஆசாரம்பூசைதியானம் நிஷ்டையெனச்
சொல்லப்படும், தேவகுருவான பிரகஸ்பதி பகவான்
மனைவியாகிய தாரா விபசாரஞ் செய்து எல்லாராலும்
கிந்திக்கப்பட்டாள். ரோணுகை ஆகாயத்திற் போகும்
கார்த்தவிரியார்க்கணனை ஜலசிமலிற் பார்த் திப்போர்க்
கொத்த புருஷர்களு மிருக்கிறார்களாவென் றதிகசரித்த
பாத்திரத்தில் கற்பழிந்து ஜலந்திரட்டக் கூடாமல் பாக
ராமனால் வெட்டுண்டான் துரோபகை கர்ணனுடைகப்
பார்த்ததிகசரித்த குறைபால் ஓர் ரிஷி புசிக்கும் பழம்
அத்தருயில் ஒட்டிக்கொள்ளப் போனது கிழவியுந்து
ஜவருக்குக் கைக்கமுண்டாக்கினதுமன்றி மிகவும் நான
மடையும்படியாய்ச் செய்துவிட்டது. ஆதலால் பெண்
கள் அதிகாக்கிரகையாய்க் கற்பைக் காப்பாற்றல் வேண்
டும், இறந்தவர்களை யெழுப்பினதும், திரிமூர்த்திகளை
வரவழைத்ததும், பூமிபைத் தலைகீழாகச் செய்ததும்
லேசானதாகும் கற்பைக் காத்தல் வெகு துர்லபமாகும்
ஏனென்றால் கஞ்சலமுள்ள மனதை மடக்கியடக்கும்
பீர்மவிஷ்டையும் பதிவிரதைத் தனமும் சமானமென்று
சொல்லத்தகும் புருஷர்களுக்கு சலனமுள்ள மனதை
யடக்கும் பீர்மவிஷ்டையே மோட்சமடையும் சூக்ஷ்ம
மாகும் ஸ்திரிகளுக்கும் அச்சஞ்சல நெஞ்சகத்தைக்
கிஞ்சித்தும், பிசகாமற் காத்தலே முத்தி யளிக்குஞ்
சித்தியென் றெண்ணத்தகும் தபோதனார்க்கும் துன்
மார்க்கமுள்ள ஸ்திரிகளெப்படி விஷமோ அப்படியே
கற்புள்ள ஸ்திரிகளுக்குத் துக்குணமுள்ள புருடர்களே
விஷமாகும் உத்தம புருஷர்களுக்குத் தெய்வமொன்றே
யாகும் உத்தம ஸ்திரிகளுக்குக் கணவனொருவனையா
கும் ஆடவர்க்குப் பகவானே தெய்வமாகும் அரிவைக்
குப்பதியே தெய்வமாகும் என்கிற பற்பல வார்த்தை
யைக்கேட்ட,

இராஜபத்தினி, ஓ அம்மா! தாங்கள் சொன்ன
படியே கணவனுட னெதிரிட்டிப் பேசாமலும், கணவ
னுக்குச் சேவை செய்வதிற் கூசாமலும், கணவனே
தந்தை தாபென்றும், கணவனே குரு தெய்வ மென்
றும் பத்திபுடன் பணிவிடை செய்யலாம், பதிவிரதத்
தன்மையைபுன் காப்பாற்றலாம், பதி பிறந்தவுடனே
தன் பிராணனை விடுவது வெகு பிரயாசையாகும்
அப்படி யிறப்பவர்க ளிவ்வுலகி லில்லை வாக்கிறார்

சொல்வதேயன்றிச் சொன்னவண்ணம் நடப்பது மிகவும் அருமையல்லவோவென்றான். அதற்குப் பத்மாவதி நகைத்துப் பதவிரதையாகிய சீதாபிராட்டி கிணக்கப் பூமி படலென்று வெடிக்கவில்லையா? கற்புள்ள சகுந்தலை நினைக்க ஆகாயவாணி பேசவில்லையா? உயிர்பிரிந்துபோதல் தொல்லையா? நாகபாசத்தா விராமலட்சுமண ரிற் தாரொன்பதைக் கேட்டவுடனே ஜானகி தன்னுயிரையிட வெத்தனித்து திரிச்சடையால் பிராணனை விடாமலிருக்கவில்லையா? இராவணனிறந்ததே அவன்மேல் வீழ்ந்துபுலம்பி உடனே மண்டோதரி பிராணனை விட்டு விடவில்லையா? பட்சிசாதிகளு முடனே தன் பிராணனை விட்டுவிடுகின்றதே, பெண்டுகள் பதிபுடனிறந்துபோகாமலிருப்பதாற் பிரயோசனமேதுண்டு. அப்படியிருப்பதாற் கரைகாலாத துன்புண்டு பதிபுடனிறந்தாலின்புண்டு, அப்பதவிரதைகளுக்கே மோட்சவிடுண்டு அன்றி, பதியிறந்தானெனக்கேட்டு முயிருடனிருப்பவளதர்மஸ்திரீ, உடன்கட்டையேறுபவள் மத்திபஸ்திரீ உடனே உயிர்ப்பெயர் உத்தம ஸ்திரீயென்று பெரியோர்களுரைக்கின்றார்கள். அன்றி, ஸ்திரீகளி லுத்தம ஸ்திரீ தன் பிராணனைவிட, கணவனே மேன்மையென்று மதித்திருப்பாள், நானும்படியே நம்பியிருக்கின்றேனெனச் சொல்லக்கேட்ட, அரசன்றேவி அவிவேகிகளுக்கும் சிதாமணி யாதலால் பத்மாவதியை நோக்கி ஓ அம்மா யாவராலுஞ் செய்யக்கூடாத அபாசமான வார்த்தையைச்சொல்ல வந்தீரென்று தன்மேலையிற் பிரவேசித்து, ஆ ஆ இந்தப் பத்மாவதி மாத்திரம் பத்தினி மற்றவர்களுள்ளாம் சித்தினிகளா லல்லவோ தோன்றப்படுகின்றது, இப்படியே முன்னொரு தரம் கணவனிறந்த ஸ்திரீயி லொருநிலைக் கேட்டு, ஆ ஆ புருஷனிறந்து வெகுளாளாயும் துணிவோடு உயிருடனிருந்துக்கொண்டு அழுகிறதற்கும் மனம்வருமா? என்னுலிப்படியிருக்கக் கூடமா வெண்கிற பலவார்த்தைகளாடினான் இப்படித் தன்னைத்தானே புகழ்வதறிவின் மல்லவா? இவ்வுலகில் மணவாளன் மறித்தால் மண்கையருடன்கட்டையேறுவார்கள், அப்படிச்செய்வதுமேகதேசம். அப்படியிருக்க, இந்தப் பத்மாவதி புருஷனிறந்ததே தன்னுயிரை விடவேண்டுமென்றும் அப்படிவிட்டவளே உத்தமஸ்திரீயென்றும் விகடமாய்ச் சொன்னான், சொன்னபடி தன்னால் நடக்கக்கூடமா? ஓ தாதிகளே! நீங்கள் சொல்லுங்கள், தன்னாற் கூடாமையான காரியத்தைப் பிறருக்குச் சொல்லக்கூடமா, வார்த்தைகளால் வெல்லக் கூடமா? தன்னாலெய்க்கக்கூடா பாரத்தைப் பிறரை யெ

டுக்கச்சொல்லும் பாவனைபோ லல்லவாயிருக்கின்றதென்று சாற்றக்கேட்ட தாதிகள் ராஜன் மெச்சினவளே ரம்பையென்பதுபோல, ஓ ராஜேஸ்வரி! உலகத்திலுடன் கட்டையேறுதலே வெகு பிரயாசை, அதிலுமிதுகவிபும், இக்காலத்தி லுடனே உயிர்துறத்தல் கூடவேகூடாது, அப்படியிட உயிர்தன்வசமாயிருந்தாலல்லவோ முக்காலத்திலு மிக்காரியம் நடந்திருக்கமாட்டாது. அநேக சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொண்டு பிறருக்குப் போதித்து அப்படி நடக்கச் சக்தியில்லாப் பேதைமைப் போலிருக்கின்றதென் றுபசாச வார்த்தைகள் சொல்ல,

இராணி கெக்கலிகொட்டி பற்களைக்காட்டி நகைத்துப் பத்மாவதியைப்பகைத்து, ஓ பாக்கிகளே! நீங்களிக் கணம் ஓர் பட்சியைக்கொண்டு அதிலுதிர்ந்தில் ஓர் வஸ்திரத்தை நனைத்துப் பத்மாவதியினிடங்கொண்டு போய் ஜெயதேவைப் புலிகொன்றுவிட்ட திது அவருடைய வஸ்திரமென்று சொல்லுங்கள் உடனே தான் சொன்னவண்ணம் உயிரையிட்டுவிடுகிறாள் பார்ப்போமென்றுரைக்கத் தாதிகள் திரித்திட்டு மதிவெட்டு, ஓ அம்மா! இதுகாரியத்தில் ஓர் வேளை பொல்லாங்கு நேரிட்டாலும் நேரிடும் இக்காரியம் செய்யாமலிருப்பதே யோக்கிபமென்று மறுக்க, இராஜஸ்திரீ ஓ தாதிகளே! மகாபதவிரதையான கைகை, சுமித்திரை, கௌசலி, ருத்தி முதலானவர்கள் தங்கள் கணவனிறந்து முயிருடனிருக்கவில்லையா? ஸ்திரீகளுக்கு புருஷன்பெரிச் சிவ விச்சை, அதிலும் ஆடைபாபாணங்கள்மேல் பிரிதி, அதிலும் தன் பிராணன்மீ ததிச வாஞ்சையல்லவோ? விவரித்துச்சொல்லவோ நல்லதிற்தப் பத்மாவதி சொன்னவண்ணம் நடப்பதுமெய்யாயிருக்குமாயின் ஜெயதேவ கால்கைகள் வெட்டுண்டு பாழுங்கென்றில் வீழ்த்திருந்த போது எப்படியிரிந்து உயிருடனிருந்தாள். அப்போது பிராணனை விடாமலிருந்த காரணம் என்ன? அல்லாமல் நீங்கள் பதியிறந்தானென்னக் கேட்டதே பிராணனை விட்டவர்களைப்பார்த்ததுண்டோ? அல்லதுகேள்விப்பட்டதுண்டா? மகாலட்சுமியான சீதை இராமலட்சுமண ரிறந்தாரெனக் கேள்விப்பட்டதே அவரைப்பார்க்க வாஞ்சித்தாளன்றி உடனே பிராணனைவிடத் துணிந்தாளா? இது பெய்யான வார்த்தையல்லவா? அத்த மண்டோதரியும் இராவணன்மேல் வீழ்த்துது உயிர்ப்பிட்டா என்றி உடனே உயிர்ப்பிட்டாளா? கேட்டவுடனுயிர்ப்பிடுவ தொருவராய் கூடாமெனப் புகல தாதிகள் இந்த வண்ணம் நடத்ததெனக் கேள்விப்பட்டதுமில்லப் பார்த்தது

மில்ல. ஆனால், நளாயினி சூரியோதயமாகாமற்செய்தா
ளென்றும், தமயந்தி வேடனைபெரித்தாளென்றும், சந்
திரமதி அக்கினியிற் குதித்தாளென்றும், சாகித்திரி
யம்மை இறங்க புருஷனுக் குயிர்சொடுத்தா ளென்றும்,
சீதைகணவனுடன் வனத்திற்சென்றாளென்றும் புராணங்
களில் முறைபிடுகிறதேயன்றிப் பதிபிறந்தானெனக்
கேட்டவுடன் சதிபிறந்தாளென் றெப்புராணத்திலும்
முறையிடவில்லை. ஆனாலும் யார் யார் எண்ணமெப்படி
யிருக்குமோ நம்மாலறியக்கூடா முன்னமியப்படி நடந்தி
ருந்தாலு மிருக்கலாம் இல்லவேயில்லையெனச் சொல்ல
வும் கூடாதென்று தொழ,

அரையன் நாயகி, ஓ தாதிகளே! ஆதிமுஸப்பொரு
ளாகிய ப்ரீகிருஷ்ணபகவான் குமாரத்தியான் சுமித்திரை
அய்வாகதேவனுடன் பிறந்தவளாகிய சுபத்தியைபெற்ற
அபிமன்னனென்னுந் தன் கணவனிறந்தானென்று பலர்
சொல்லக்கேட்டும் தன் பிராணனைவிடாம லிருந்தாளென்
றால் குட்சியினியித்தம் பிடுகசெய்துத் துண்ணுந் துச்ச
குணமுள்ள இப்பத்மாவதி ஜெயதேவர் இறந்துபோனா
ரென்று சொன்னமாதிரத்தில் உயிர்விட்டு விடப்போகி
றாள்? உயிரைவிட வேசானகாரியமா? தானிருப்பது
அற்பவிரியமா? வாளாலாவது விஷங்காளாலாவது, கற்க
ளாலாவது பிராணனைவிட பெத்தனிப்பாள். அப்படிச்
செய்யாமல் நீங்கள் மறுத்து என்னைக் கூப்பிடுங்களுட
னே நான்வந்து ஜெயதேவ ரிறந்துபோக வில்லையென்றும்
இக்காரியம் உம்மைப் பரிட்சிக்கச் செய்தோமென்று
மேலான ஆடையாபரணங்க ளளித்து துயரத்தைதயாற்றி
விடுகிறேன் கர்வத்தை மாற்றியிடுகிறேன் சேக்கிரம் நான்
சொன்னபடி செய்யுங்கள் ஓர் பட்சியின் கழுத்தைக்
கொப்புங்களைன் றறைய தாதிகள் பயந்து, ஓ அம்மா!
ராஜபத்தினி! பத்மாவதி மகா பதிவிரகையெனச்சொல்
வதுகேள். கணவனைப்பிரிந்த நானுடுத்தியிருந்த வன்
திரத்துடன் வெகுநாளிருந்து அவ்வஸ்திரத்தோடும்
வந்து மனாளைக்கண்டா ளிதுவேபோதுமான சாட்சி
யாயிருக்கின்றது அல்லாமல் குணங் குரிகளு மப்படி
காணுகின்றது, ஓர் வேளை உள்ளே பிராணனை விட்டா
லும் விடுவான், ஆதலால் இக்காரியம் செய்யாமலிருக்
கிறதே நமக்குச் சிவாச்சியாயிருக்கின்றதென்று மறுக்க
அரசன்மனைவி நான் முன்னம் பத்மாவதியினிடம் போயி
ருக்கிறேன் நீங்கள் நான் சொன்னபடிசெய்து சேக்கிரம்
வாருங்களைன்றதடிப் பத்மாவதியிடம்போய், ஓ அம்
மா! காட்டித்தோன அரசன்மீதிலும், ஜெயதேவன்வாமி

களின் மீதிலும் புருத்துக்கொழுத்த பெருத்த வேங்கை
யொன்று பாய்ந்ததாம் என்னகெதிரானுக்களோ! நான்
போகும்போதே வேண்டாமென மறித்தேன் என்வார்த்
தையைக் கேட்காமற் போனார்களென் னவிரீதம் நடந்
ததோ கைகால்களில்லாச் சுவாமிகளுக்கென்ன துன்பம்
நேரிட்டதோ எனக்கானால் மிகவுஞ் சந்தேகமாயிருக்கின்
றது. ஆனால் ஒரு தாதிகளைத் தூதுவர்கள்பா லனுப்
பியிருக்கிறேன் ஒரு கொடியி லுண்மை தெரியவருமெ
னப் பலபல விரீத வார்த்தைகளாடி துக்கமுகத்தைக்
காட்டினான் சத்திய வார்த்தைகளாய்ப் பாராட்டினான்
பத்மாவதியினுள்ளத்தில் துன்பத்தை நாட்டினான் விச
னாக்கினியை மூட்டினான்.

பத்மாவதி அரசன் தேவியின் பொய்வார்த்தையை
மெய்யென்று நம்பி மனங்குழம்பி ஐயோ பாசிகளாகிய
நான் ஸ்வாமிகளுடன் போகாமல் அறிவினத்தா லிங்கி
ருந்துவிட்டேன், முன்னமியப்படியே கேட்டேன், துன்
பத்துக்குப்பட்டேன், அல்லாமல் நமது ஸ்வாமிகள் புலி
யென்றும் பூதமென்றும் பார்க்கமாட்டார் எல்லாமுள்ள
படி முடியுமென்று பாயும்புலிமேற் பாய்வார், நிச்சயமா
யவர்தமேற் புலிபாய்ந்ததாவெனப் பலதரங்கேட்டாமெ
ன்னு மிராணியின் மொழி மெய்யென நம்பி கண்ணீர்
விட்டழத் தொடங்கினான். அத்தருவாயில் தாதிகள்
இராஜஸ்திரீ சொன்னவண்ணஞ் செய்து ரத்தவஸ்திரத்
தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு பத்மாவதியி னெதிரில்
நின்று பத்மாவதியின் முகவிளாசத்தையும் அழகுமேனி
யையும் தேம்பியழுவதையும் பார்த்துக் கரங்களைச்
சேர்த்து நமது ஸ்வாமிகள் மரணமடைந்தாரென் றெப்
படி துணிந்து சொல்லுவோம், சொல்லி எவ்விதம் பத்
மாவதியைச் சொல்லுவோம், இதுவென்ன விரீதம்
விரீதமோ இராஜனிகை யறிந்தாலென்ன ஆக்கினை
செய்வா? இவென்கிற பலபல வெண்ணங்களை லொன்
றுஞ்சொல்ல வாயெழாமற் பீர்மித்து அகையாச் சித்தி
யம்போல நின்றுக்கொண்டு இதுவென்ன விரீதச்செய்
கை செய்யத்துணிந்தோமென்று கண்ணீர் விட்டழத்
தொடங்கினார்கள். அத்தருணத்தில் இராஜன் தேவி
கொப்பென்றெழுந்து இதுவென்ன வஸ்திரம் ரத்தமயமா
யிருக்கின்றது இந்த வஸ்திரம் ஜெயதேவசுவாமிகளணிந்
துக்கொண்டிருந்ததாயிற்றே ஜெயதேவசுவாமிகள் மேல்
புலி பாய்ந்ததெனக் கேள்விப்பட்டோமே புலி பாய்ந்த
தால் சுவாமிகள் மரணமடைந்தாரோவெனச் சொல்லிக்
கொண்டே சைகைசெய்தாள், இராஜஸ்திரீக்குப் பயந்த
தாதிகள் சுவாமிகளைப் புலி கொன்றுவிட்டதா வெனப்
பணிந்தழுதார்கள், அதுகேட்ட பத்மாவதி ஆ ஆ இது

சிச்சயமான வார்த்தையாவென என்னிச் சயமில்லா வார்த்தையைத் துச்சமாய்த் தாதிகள் சொல்லுவார்களா? சொல்லி யழுவார்களா? பூமியில் விழுவார்களா? சிச்சயமாகவே மிருக்குமென்றான். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே,

பத்மாவதி அடியற்ற பனைபோல் பூமியில்விழ்ந்து கட்டடவென்றுருண்டு அழுதுபுரண்டு முகத்திலும் மார்பிலும் கரங்களாலறைந்துக்கொண்டு, ஓ என் பிராணநாயகா! பிராணகிணேகா! பிராணவல்லபா! ஆ புண்ணியபுருஷா! புருஷசிகாமணி! ஆபென் மனோகார! மன்மத சொருபாவென்கிற பற்பல வார்த்தைகளாடி முகம்வாடி தேகம்வேர்த்து மனஞ்சேர்ந்து சாவுக்கிணையான மூர்ச்சையடைந்து உடனேதெளிந்து ஆ ஆ என் பிராணநாயகா! என்னைவிட்டிற்றந்தபின் இனி யகா கிமை என்பிராணனிருக்குமா? ஓ பகவான்! ஓ தெய்வமே! அற்பமான புலியடித்துக்கொல்லவும் பார்த்திருந்தாயோ, என்னைத் தனித்திருக்கச்செய்தாயோ? என் கழுத்தைக் கொய்தாயோ? ஓ என் பிராணநாயகா! நானுமீதோவந்தேன் வந்தேனென்றல்லரி, நம் அரசரா மகாதேவர்! வாமதேவா! நீலகண்டா! நீரணிமுதல்வா! சாம்பவா! சங்கரா! மபானவாசா! கயிலாசவாசா! உமாபதி! பசுபதி! திரிநேத்திரா! திரிபுதகனா! சர்வேஸ்வரா! சர்ப்பாபரணா! காலகாலா! திரிசூலா! பரமேசுரி! ஆதிமூர்த்தி! கபாலமூர்த்தி! கிஸ்வநாதா, பூதகணநாதா, சித்தாரா, சடாதாரா, சுந்திவாகனா, கங்கைமோகனா, தாண்டவா, ஆண்டா வென்றும், ஓம் ஹரி ஹரி, ஸஹரி, முாஹரி, அம்புஜாஷ்டரி, அச்சுதா, உச்சிதா, பஞ்சாபுதா, பாண்டவர்த்துதா, ஸ்டக்மிசமேதா, வீலாகிதேதா, கமலபாதா, ஆதிமத்தியார்த்தாகிதா, அனுதாஷ்டகா, அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகா, பரமான்ந்த முகுந்தா, வைகுந்தா, கோகிந்தா, பச்சைவண்ண கார்வண்ண! கமலக்கண்ண! ஜனார்த்தனா! கருடவாகனா! ராகுலமர்த்தனா! காவிரிக்கிர்த்தனா! சேஷசபனா! நாராயணா! பிரமயாராயணா! வாமனா! சுந்தரந்தனா! மதுகதனா! பரிபூரணா! சர்வகாரணா! வெங்கடரமனா! சங்கடஹரணா! சிதாரா! துளசிதாரா! தாமோதாரா! பிதாம்பரார! மச்சகச்சவாசவதாரா! பஸுபத்திரா! பரமதயாபாரா! பரமேசுவாரா! சங்குசுக்ரா! ஸர்வேசுவாரா! கருணாகார! ராதாமனோகாரா! ஸ்ரீரங்கார! பாண்டிசங்கார! லோகநாயகார! பத்மநாயகார! கிபசொருபார! புண்ணிய புருஷா! புருஷோத்தமார! ஸ்ரீராமா! பார்த்தமார! ஸசிம்மார! திரிவிங்கடார! பரசுராமார!

சகஸ்திரநாமா! பக்தவச்சலா! தேவானுகுலா! ஆதிமூலா! வேணுகோபாலா! மாதவா! பாதவா! ராகவா! கேசவா! வாசுதேவா! தேவதேவா! ஆதிதேவா! மஹானுபாவா! வசுதேவநயா! தசாததநயா! மாயாமிலாசா! வைகுண்டவாசா! சுபம்பிரகாசா! வெங்கடேசா, ருஷிகேசா, சித்தி லாசா, கஜபதி, ரகுபதி, சிதாபதி, வெங்கடாசலபதி, மாயா, ஆபா, வெண்ணையுண்ட நேபா, அண்டர்களைத் துந்துபா, உலகமுண்டவாபா, நானுபாபா, பக்தர்கள் சகாயா, சதுர்புஜா, கருடத்துவஜா, கோதண்டஅஸ்தா, புண்டரீகவாதா, ஓ விஷ்ணு, ஒபாராப்பாரா, பரமதயாளா, அரோகிருஷ்ணா, அரோகிருஷ்ணா வென்று பகவானைத் துதித்து தன் பிராணனை விட்டுவிட்டான்.

அப்பிராணனானது சோதிப்பிரகாசமா யாகாய மார்க்கமாய்ப் போய்விட்டது. அச்சோதிபோன அதிசயத்தைக்கண்ட சாதுபிராமணர்கள் ஆச்சரிப்பங்கொண்டு கிரகதபென்றுகிண்டு பத்மாமதியின் மேடைக்கு வந்து சங்கதிதெரிந்து மயங்கி தயங்கி அங்கங்கே அசைவற்று நின்றுகிட்டார்கள், தங்கள்ஸ்மரணகெட்டார்கள், அருகேயிருந்த ராஜகூடமும் பிரமைகொண்டு திக்குமுகிட்டு ஒன்றுந் தோன்றாதவனா யசைவற்று நின்றுந் தான். தாதிகளோ அங்கங்கே விழ்ந்து கிட்டார்கள். பின்பு அரசன்தேவி கண்டெட்டபின் சூரியசமஸ்காரஞ் செய்வதைப்போலவும், தலைநிற்பட்டபின் தாழ்வதைப் போலவும் ஓ ஓ மோசமவந்தது இதற்கு நானென்ன செய்வென் உலகில் இப்பேர்க்கொத்த உத்தமிகளுமிருக்கின்றார்களோ? ஆஆதான்திருஉ அபலாமை நம்பாளென் கிறபடி நான்பாதகியாயிருந்தும் பத்தினியைப் கொன்று விட்டேனே சித்தினியாய் நின்றுகிட்டேனே, இராசன் செய்த தர்மங்களைப்பெல்லாம் பாழாக்கிவிட்டேனே, நாசத்துக்காளாக்கி விட்டேனே பார்வதியைத் தின்றவிட்டேனே, பாகியாய் ஸுவீதியில் நின்றுகிட்டேனே, ஆகெட்டேனேபென்று பலபலவிதங்களா புரைத்து அங்கிருக்கும் பலருடைய மனதைபுங் கரைத்து மிகவும் கொந்து இடாக்கினியால் வெந்து பூமிமேல் விழுந்து புரண்டெழுந்து இராசன்வந்தா லென்னசொல்லப்போகிறேனென் றகைந்த மனங்குலைந்து பலபலவிதங்களாய் கிணந்து கண்ணீரால் ஸ்னைந்து கைகளைப்பிசைந்துபூமியிலறைந்து மெய்மறந்து பெருமூச்சுகள்விட்டு மூர்ச்சையாய் விழ்ந்துகிட்டான். அதையறிந்த தாதிகள் கைகால் நடுக்கமெடுத்து இராசஸ்திரீகையடுத்து கண்ணீர் விட்டழுது கட்டவுளையென்று தொழுது ஐயோ வந்ததே

பழுது இதோ போய்விட்டதே பொழுது இராசன் முதலானவர்களும் வந்துவிடுவார்களே! நம்மைக் கொன்று விடுவார்களே? இரண்டுபேர்களு மிறந்து விட்டார்களே! இகலோகத்தைத் துறந்து விட்டார்களே? இராஜனுக் கென்னசொல்லுவோம் என்ன கைரியங்கொண்டெதிர் நிற்போமெனப் பலபலவிதங்களாய்ப்பிரலாபித்து பாணி யின்மேற் கோபித்தும், பன்னீரைத்தெளித்து விசிறிக ளால் பலங்கொண்டு வீசிக் கோவென் றழத்தொடங்கி னார்கள் அப்போ திராஜஸ்திரியெழுந்து பத்மாவதியைப் புரட்டிப்பார்த்து மார்புடன் சேர்த்து ஐயோ பிராண னுண்மையாய்ப் போய்விட்டதே? இராஜதருமங்கெட் டதே? ஸ்திரீஹந்தி மேலிட்டதே? என்னைச் சுட்டதே? இராஜனும் மரிக்கவேரிட்டதே? பட்டணத்தைப் பாவஞ் சூழ்ந்துகொண்டதே, ஸ்திரீஹந்தி பொல்லாதாச்சதே, இனி யென் மாணம்போச்சதே நானே தேடிக்கொள்ள லாச்சதே, தீரா அபகிர்த்திவாச்சதே, ஓ பாங்கிகளே! இனி நாமென்னசெய்யலாம், யாசையைலாம், நான் இராஜன் வராமுன்னமே பிராணனை விட்டுவிடுகிறேன் விஷங்கொண்டவாருங்கள் குடித்துயிர்விடுகிறேன், யினி பென்பிராணனை அரைக்கணமும் வைக்கலாகாது பாவி யின் முகத்தை யாசனுக்குக் காட்டலாகாது. இப்பாவு மென்மட்டுமேபோகாது இனியரைக்கணமு மிருக்கமாட் டேன்சாகாது என்று தலைபைத்தரையில்மோ திக்கொண் டெயிர்விட்டதுணிந்தாள். தாதிகள் பாணியை யசைபா மற் பிடித்துக்கொண்டு ஓ வென்றலறி யழத்தொடங்கி னார்கள். அப்போ தங்கிருக்கும் சாதுப்பிராமணர்கள் இராஜன் மனைவியைநோக்கி, ஓ ராஜபத்தினி! பத்மா வதியை பெழுப்ப ஜெயதேவசுவாமிகளா லாகும் அவர் தீனைத்தா விதருமையோ அவர்க்கோர்பெரிதல்ல சுவாமி கள் வந்தவுடன் உள்ளபடி கள்ளமின்றி புரைத்து அவா மனதைக்கரைத்துப் பணியையாகில் பத்மாவதியை ஓர் கணத்திலெழுப்புவார், உன்னைத்தேற்றுவார், காப்பாற்றுவார், பாவத்தை மாற்றுவார், பத்மாவதியைப் போற்றுவார், உன் துயரத்தை யாற்றுவாரென்றுரைத்துத் தங் கடங்க விரும்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள் பின்பு அரசனேறி ஒருவாறு தேறி பத்மாவதியை ஓர் அறையிலடக்கஞ் செய்து ராஜன் வரவை யெதிர்பாத்துக்கொண் டிருந் தாள், கேட்டார்களோ சித்தர்களேயென்று பின்னும் நா பாஜிசித்தர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பத்மாவதி மரித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

பத்மாவதி உயிர் பெற்ற அத்தியாயம்.

இங்கு யிப்படியிருக்க நாட்டை நாடிவரும் அரசன் தேரிலிருந்துகொண்டு ஜெயதேவனுடைய பெருமையைக் கொண்டாடி ஆ ஆ இன்றைக்குப் பரமசிவனுர் தரிசனம் பெறும்படியான பாக்கியமேதோ, நாம் செய்தசிலாக்கிய மேதோ, இப்பிறப்பிற் செய்த தபமோ, முற்பிறப்பிற் செய்ததபமோ, ஸ்வாமிகளுக்குச் செய்த பணியிடைப் பலமோ, நமது முன்னோர் செய்த நலமோ, சங்கரனைத் தரிசிக்கும்படியான பாக்கியம் குருஸ்வாமிகளா லல்லவோ நேரிட்டது. பத்மாவதியின் வாக்கியமல்லவோ கள்வரைப் பாரிலமிழந்து விட்டது. ஸ்வாமிகள் பாழுங் கிணற்றில் வீழ்ந்திருந்த தனுல்லலவோ எந்தாய் வெரு நான் பிரிந்திருக்க நேரிட்டது. மகா பத்திரைதயாகிய பத்மாவதியும் சார்தமே ஒருருவான சுவாமிகளும் நமது பட்டணத்தி லெழுந்தருளி யிருக்க நாமென்னதவஞ் செய்தோமோ, ஆ ஆ நமக்குற்ற பாக்கியமே பாக்கியம், நமது பெரியோர்செய்த சிலாக்கியமே சிலாக்கியம், நம் மைப்போன்ற புண்ணியவான்கள் இவ்வுலகி விபாருயில் லையென்றே சொல்லத்தரும் காட்டில் பரமசிவனைத்தரி சித்து இனி நாட்டில் பகவானைத் தரிசிக்கும்படியான புண்ணிய மொன்றுஞ் செய்ததில்லையே, நாட்டிற் சென்றதே பகவான் தரிசனஞ் தருவாரா, ஸ்வாமி களுக்குக் கைகால்கள்வருமா, என் கண்களுக்குக் கானந் தந்தருமா, இன்றைக்கு நாமடைந்தலாபமேலாபும், நமக்குற்ற பிரதாபமே பிரதாப மென்றுன்னிக்கொ ண்டே ஆனந்தமாய்க் குரு சங்கீர்த்தனங் களைப் பாடிக்கொண்டே ஸ்வாமிகளையும் பத்மாவதியையும் தோத்திரஞ் செய்துக்கொண்டே கேளிலிஸாசத்தோ டும் மந்திரி பிரதானிகளும் சதகஜ்தாசபதாதிகளும் புடைகுலப் பட்டணத்திற் பிரவேசித்தார்கள் அப்போ துபட்டணத்திலிருக்கும் சகலரும் பத்மாவதியின் பிரா ணன். சோதிருபமாய்ப் போனதும் இராசன் தேவி செய்த கற்பனையும் தாதிகள் செய்த கற்பனையும் நினை த்துநினைத்துப் பிரலாபித்துசெய்களைக்காங்களால்முடிக் கொண்டு அரிஅரி! ராமராமா! சிவசிவா! அரசகாளன்ன பாவம், என்னகாரணம்என்னகாலம்என்னவிபீ தம்என் னுரைத்துக்கொண்டே மனமுருகி முகங்கருகி கண்ணிர் பெருகி அங்கங்கு கும்பல் கும்பலாய்க்கடி இராசன் வர வெதிர்நாடி குசகுசுவெணப் பேசிக்கொண்டேநின்றிருந்

தார்கள். அப்போது பட்டணத்திற் பிரவேசித்த அந்
யன் நாட்டில் ஸட்சயி விஸாயில்லாமல் இருண்டது
தேவ கோஷ்டங்களும், அரிபா சங்கீர்த்தன கோஷ்டம்
களும் குறைந்து அமுதாலோசை நிறைந்த சந்தோஷ
மென்பதில்லாமல் சாம சாம சிவா சிவா வென்னும் வார்த்
தைப்ல்லாமல் வேறு வார்த்தை சொல்லாமல் அச்சன்
முன்னில்லாமல் தங்கட்கள் விட்டினுள் புதுத்து வெளி
வாய்விருப்பதை இராஜனறிந்து தேசிகரைப்பணிந்து,
ஓன்வாமி! இப்பட்டணம் பாழடைந்திருக்குங் காரண
மேதோ; சாதுப்பிராமணர் முத்த சகலரும் மணக்கோட்
டமும் முசுவாட்டமு மடைந்திருக்கவேண்டிய தென்ன
மர்மமே! அடியேனெதிரிவிபாரும் வாய்விடைந்திருப்ப
தென்னமர்மமே! மமது பட்டணத்திலென்ன பாவம்
நேரிட்டதோ! அல்லது அடியேன்செய்த கொடுமைபே
இப்பட்டணத்தைச் சூழ்த்தகொண்டதோ ஒன்றுக்
தோன்ற வில்லையே! எவ்வால் வந்ததொல்லையோ! பட்
டணத்தை படைந்ததே பகவான் பிரசன்னமாவா. ரென்
துரைத்த புரமேசுவரன் வாக்கியம் வெகு போக்கியமா
யிருக்கின்றதே என்ன காரணத்தாலோ என்னெஞ்சுக்
துடிக்கின்றதே பெண்ப் பற்பல வார்த்தைகளும்போது
ஜெயதேவர் நீசொன்ன படியே என்பனமும் திசிலடைந்து
திருக்குதிர்க்கெனத் துடிக்கின்றது இதுகாரணத்தை
யோசித்தால் உத்தமரியர்க்கோ விபத்துவந்ததுபோற்
காண்டெறு சித்திரமிப்பிராஜைகளைக் கேளுமெனத் திரு
வாய்மலர்ந்தருள மகா பாக்கியமென்றிகாவன் சதம் விட்
டிழிந்து பிராஜைகளை நோக்கி, ஓ புனிதர்களே நல்லமனி
தர்களே! மமது பட்டணத்திலென்ன தீங்குநடந்ததைத்
தெரியச் சொல்லுங்கொன்று வற்புறுத்திகேட்க, ஜெனங்
கள் சொல்லக்கூடக் குறைபால் மௌனமாய் நின்றிருந்
தார்கள் மன்னவன் பந்தரங்கேட்டும் ஒன்றுஞ்சொல்லா
மையால் மனந்திடுக்கிட்டு மந்திரிகளை நோக்கி இதுவென்ன
விபீதச்செய்கையோ சித்திரம் கொலுமண்டபத்திற் போய்
விசாரியுங்கொன்றுக் கியாபித்துத் தாறு மதிதூரிதமாய்த்
தேரை நடத்திக்கொண்டு போகும்போது மந்திரிகள்
போய் விசாரித்துணைம தெரிந்துகொண்டபாபபரிடம்
வந்து வணங்கி, ஓ இறைவனே! இப்போது மமது பட்
டணத்தில் நடந்தது தீங்கெயாரும் அதை உமது மனைவி
வைக்கேட்டாலன்றிச் சயிஸ்தாசமாகத்தெரியாது, தெரிந்
திருந்தாலும் யாருஞ் சொல்லமாட்டார்களென் றுரைத்த
தைக்கேட்ட பூபதி கைகாங்கள் நிக்கமெடுத்துக்கொண்டு
அதிதூரிதமாய் மேடையிற் பிரவேசித்த மனைவியைப்
காணாமல் காவலரைக்கேட்டுப் பத்மாவதி யிருக்குந்

மடைக்குட்போய்த் தன்னுபகரி வழுதூலைக்கேட்டு
உடனே தாதினைக்கூப்பிட்டு என்ன சங்கதிபென்றார்,
பாங்கிகள் நடந்த சங்கதி யாவும் கன்னமின்றி உள்ளபடி
புரைத் தழத் தொடங்கினார்கள் இராஜனே ஆ ஆ என்
தாயான பத்மாவதியைக் கொன்று விட்டீர்களா, கொன்று
தின்று விட்டீர்களா, ஆ பத்மாவதி என்னும் பாவதிமான
படைந்தாளா, ஓ தெய்வமே தெய்வமே! இந்தப்பழிக்கு
யானென்ன செய்யட்டும் உயிரோடெப்படி யிருக்கட்டு
மென்று தனையில் விழ்த்து துக்கசாகரத்திலாழ்த்து மெய்
மறந்து மூர்ச்சையாய் விழ்த்து விட்டார்.

அத்தருணத்திலே ஜெயதேவர் மேடையிற் பிரவே
சித்து இராசன்மனைவி ஓவெண்புலம்புவதையும் அரசன்
மூர்ச்சை யடைந்திருப்பதையும் பார்த்துத்தேகமெல்லாம்
வேர்த்துப் பாங்கினை நோக்கி இராசன்மனைவிக் கொன்ன
ருறை நேரிட்டது சொல்லுங்கொளக்கேட்கத் தாதிகள்
சகல சங்கதிகளுஞ்சொல்லிப் பத்மாவதியின் பிராணன்
சோதி சொருபமாய்ப்போய் விட்டதென்றகார்த்த கரைந்
தழுதார்கள், அதுகேட்ட ஜெயதேவர் பிரமித்து ஆ பத்
மாவதி நானிறந்தெனனக் கேட்டதே ஆவியை விட்டு
விட்டாளா! உயிர் சோதிருபமாய்ப் போய்விட்டதா!
ஆ மாண மடைந்தாளா! இன்றுடன் பத்தினியைப்பிரிப
லாச்சதா நிச்சயமாகச் சிவன்சோதி சொருபமாய்போச்
சதா? என்மேலிவ்வளவு பட்சமும் வைத்திருந்தாளோ!
அன்பே மாணத்துக்கிடம் கொடுத்ததீதா! இப்படியும்
உலகில் நடந்ததுண்டோ! நடப்பது முண்டோ! ஆ ஆ
நானிறந்தெனனக் கேட்டதே எவ்விதமாகப் பதைத்தா
ளோ! என்னமாயழுதாளோ! என்னென்ன நிகழ்த்தாளோ!
எவ்விதமாயுயிர் விட்டாளோ! எவ்வளவு பதைபதைப்போ
டுயிர் பிரிந்துபோயிற்றோ! இவ்வளவு அன்பென்மீது
வைத்திருந்தாராணமேதானனக்காக உயிர்விடப்போமே
இவ்வளவு துன்பப்படலாமோவெனப்பலபலவியதங்களாய்ப்
புலம்பித் தேகத்தைக் கண்ணிராலம்பித் தயங்கி மயங்கி
பெருமூச்சு விட்டிடைந்து சிக்கக்கூடாத துன்பத்தை
படைந்து மிகவு மேங்கித் துக்கமொங்கி ஓ வென்றழத்
தொடக்கினார். ஜெயதேவாமுதாலோசையைக் கேட்ட
இராஜன் மூர்ச்சை தெளித்தெழுந்து ஸ்வாமிகளின் முன்
விழந்து ஓவெணக் கூக்குரலிட்டமுது ஐயோ வந்ததே
பழுது எனக்கோபதித்தனுய்க் கண்ணிரிசுந்துநெருப்புப்
பொறிகள் பறக்கப் பல்லை நாநாவெனக்கடித்து மீசை

படபடவெனத்துடிக்க அங்கமெல்லாம் நடுங்க ஆர்ப்பரித்துச் சந்திராயுதத்தைக் கையிலெந்திக்கொண்டு தன்மனை விரிஞ்சு மறைக்குட் குறித்துப்பாய்ந்து கோபமேலிட்டால் தேசமெல்லாம் வேர்த்துப் பூமியிற்சாய்ந்து மறபடிபும் மூர்ச்சையாய் விழ்ந்து கிட்பார்.

அப்போதான்றேவி கைதாங்கள் கிடுகெடுத்து நடுங்கத் திடுதிடென வெளிப்பட்டு ஜெயதேவ்வாயி களைக் கட்டிக்கொண்டு வயிற்றிற்றலை வைத்துக் கொண்டு, ஓ தெப்பவமே! ஓ கர்த்தனே! நானறியாமற் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துச் சீக்கிரம் பத்மாவதியை பெழுப்பி என்னையுமிறைவனாய்க் காக்கலாகாதோ? கருணைக்கண்ணாற் பார்க்கலாகாதோவெனக் கூக்குரலிட்டமுத் தொடங்கினார். அவ்வழுதுலோசையார் பார்த்திபன் மூர்ச்சை தெளித்து குறித்தோடி வந்து மனைவியின் தலை மயிரைப் பிடித்திழுத்து, அடி பஞ்சமா பாதகி, பார்வதி பைக் கொன்ற தோதகி, கடின சித்தமுள்ள ரீலி, இனி எல்லாருஞ் செய்வாரேகேலி, படுபாயி, உன்னைக் கண்டம் கண்டமாய் வெட்டிப்பிறகு மடிவே எனென்று இத்தாதிடையெல்லா மொன்றுப்பச்சேர்த்துக் கட்டித்துண்டத் துண்டமாகவும் வெட்டி பெறித்தல்லவோ நானும் வெட்டிக்கொண்டு மடிவேனென்று நனைவார்த்தைகளைப் புதன்று ஜெயதேவைக்கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் காங்களை விடுவிக்கத் தொடங்கினார். அப்போ தாசன் மனைவி ஜெயதேவைச் சுரப்பம்போற் பின்னிக்கட்டிக்கொண்டு, ஓ என்னுண்டவனே! உமக்குக் கருணையின்னம் வரவில்லையோ, நான்செய்த தொல்லையோ? ஓ ஸ்வாமி! நானி ரந்தா லியாதொரு குற்றமில்லை, யாதொரு குற்றமுஞ் செய்யா, இத்தாதிசனும் இராசனும் மரித்தல் தர்மமோ? சும்மா விரும்புதென்ன தர்மமோ? நான்செய்த கர்மமோ? தினதயாளா! தினபந்து! கள்வரை பாட்கொண்ட கர்த்தனே! மிகவும் பரிசுத்தனே! எல்லா வல்லமையு முள்ள சித்தனே! நன்றிசையிலும் பேர்பெற்ற பிரசித்தனே! சீக்கிரம் பத்மாவதியை பெழுப்பலாகாதோ எழுப்பினு லெங்கள் குறைபோகாதோ வெனப் புலம்புப்போது ஜெய தேவர் இராசனை நோக்கி, ஐயா அரசனே! சந்திர லில்லும் பதாவேண்டாம் ஆத்திரக் காரருக்குப் புத்தியட்டு என்கிற பழமொழி பறியீரோ வென்றதைத்து அரைய யனில்லாளை நோக்கி, ஓ அம்மணி அழுவேண்டாம் நானி ருக்கும்பொ தங்களுக்கீகர் குறையும் நேரிடாது இப் போது பத்மாவதி மடித்தது கடவுள் செயலெயன்றி உன் பேர்வியாதொரு குற்றமில்லை ஜீவர்களைப்போது ஜென்

மிக்க வேண்டுமோ, அப்போதே ஜென்மிப்பார்கள், எப் போது மாணமடைய வேண்டுமோ அப்போதே மரிப் பார்கள், அவாவர்கள் மாணமடையுங்காலம் நேரிட்டால் அதைப் பிரமாதி தேவர்களாலும், தடைசெய்யக்கூடாது, நிக்கையிலையால் பொந்தி போகா தென்கிறபடி வினையுள் மெல் நிக்கைநேரிட்ட தென்றதைத்து இறைவனை நோக்கி அப்பாபூபாலனே! இனியுன் கோபத்தை யாற்றிப் பத் மாவதியை யடக்கஞ் செய்ய எத்தனப்படும் சந்திராயுதத் தைக்கீழ்போட்டு விடும், இனி என் வார்த்தையைத் தள்ளாதே, துஷணவார்த்தைகள் விள்ளாதே, வினாய்க் கோ பம் கொள்ளாதே, வெட்டி மடிக்கிறெனனைத் துள்ளாதே பெணச் சொல்லும் வாக்கியங்களைநீட்ட மன்னவன் ஓ ஸ்வாமி! நல்ல வசனங்களை யுகாததீர், இனிபுவர்களை இர ண்டு துண்டாக உறுக்கி நெருப்பார் சுட்டுகருக்கி என்னு ளிரையும் விட்டுவிடுகென்றேன்; பின்பு எங்களனைவரையும் தாங்களடக்கஞ்செய்து விடுவிரென்று கடுங்கோபம் கொ ண்டு கொடுஞ் சூரியென்று விண்டு பலங்கொண்டு தன் ஸ்திரியை பிழுத்து வாளால் வெட்டப்போகையில் இராஜ ஸ்திரீ, ஓ ஜெயதேவ ஸ்வாமி! உபக்கபய மயமென் றோலமிட்டுக்கவ உடனே ஜெயதேவஸ்வாமி ஓ ராஜனே! வெட்டவேண்டாம் வேண்டாமென் றலங்கோல யவசரமா பவ்விறைவனது சாத்தைப் பிடித்துக் கொள்ள வெழுந் திருக்கையி லுடனே ஸ்ரீமந்நாராயணாருளால்கைகாக்கள் வந்துவிட்டது, தனக்குக் கைதாங்கள் வந்ததும்மறியாமல் அதிக பாபப்போடும் போப் ராஜனது இரண்டு காங் களையும் பிடித்துக்கொண்டு இதுவென்ன விபரீதம்நேரிட் டதென விண்டு துக்கம் மேலிட்டு கக்க சத்துக்குட் பட்டு ஒன்றுத்தோன்றாதவராய்த் தனதிஷ்ட செய்வாமெய ஸ்ரீ மந்நாராயணரைத் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினார்.

தசாவதாரத் தோத்திரம்.

விருத்தம்

திருவருட் பொருளாயாதித் தேவனுய்த் தேவர்கோலாய்
அருவமாய்த் தாயவன்பர்க், கன்பரையகண்டானந்த
சொருமாய்த் துலக்கியெங்குஞ் சோதியாய் நிறைந்தமூர்த்தி
தெருன்னெக நாததேவா சீக்கிரம் காக்கவாவா. 1
சுருதியைத் திருடிப்போன சோமுகவசு ரன்மண்ணைத்
திரைகடற் குன்னேயினாய்ச் சென்றுகொன் றவனேனேமி
காருடை கமலக்கண்ணா கர்த்தனாகிய கார்வண்ணா
தெருன்னெக நாததேவா சீக்கிரம் காக்கவாவா. 2
சுரர்கடல் கடையும்போது தாயகச் சபமாய் நீமக்
தாமலையினை யாழாமற் ருக்கின தயவேதையா

முடிவாகிய மெய்யான முடும்மேன் முனிவேந்துமாய்
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

தனாதனைச் சுருட்டியழிந்த சமுத்திரத் தொனித்திருந்த
இரணியைப் பிணாவாக வெழிலுரு வெற்றிஞ்சென்ற
பாமனை பதுமாவா பாஞ்சோதி யானதீய
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

பிரகலாதுக்காத் தானிற் பெருக முனியுய்த்தோன்றி
இரணியைப் பிணாவாக வெழிலுரு வெற்றிஞ்சென்ற
பாமனைப் பெற்றாது பேதைமே னுனெனீது
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

நிரமா பவிதாநாஞ் சோயித் துலகனந்த
சரணனை வாமனுவ தாகெம் பிரகா
நிருவுதம் கையாய்ப் பித்திய துளபாய்ப்
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

அரசன் டமையடக்கி யந்தான் தம்மைக்காத்த
பாசராமா கோபால பர்தாமனை யூலா
விமிசை தெருளா. வேலியிற் துயின்றனை
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

இருக்க டவஞ்செழிக்க விராவான் நினைவதக்கத்
தனாதனைச் சுருட்டியழிந்த சமுத்திரத் தொனித்திருந்த
முருகுந் தெருளா. வேலியிற் துயின்றனை
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

பிரகலாதுக்காத் தானிற் பெருக முனியுய்த்தோன்றி
தனாதனைச் சுருட்டியழிந்த சமுத்திரத் தொனித்திருந்த
முருகுந் தெருளா. வேலியிற் துயின்றனை
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

நிரமா பவிதாநாஞ் சோயித் துலகனந்த
சரணனை வாமனுவ தாகெம் பிரகா
நிருவுதம் கையாய்ப் பித்திய துளபாய்ப்
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

பிரகலாதுக்காத் தானிற் பெருக முனியுய்த்தோன்றி
தனாதனைச் சுருட்டியழிந்த சமுத்திரத் தொனித்திருந்த
முருகுந் தெருளா. வேலியிற் துயின்றனை
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

என்று தசாவதாரங்களைத் தோத்திரஞ் செய்தும்,
பிரத்திபட்சமாகப் பவானை சினைத்து, கண்ணீரால்,
நனைத்து பாடிவிட்டும் என்னுயிர்ப்பட்டணம் பாழாகியும்
படியாய் போட்டிதே? உமது கருணை எளிதென்கியென
எனவு மில்லாமற் போகாதே? பொன்னா வபகீர்த்திவாச்
சுதே என்று புறப்புய்யிவது, பாடிவினாஞ் சொல்லிய
வாக்கெய்ப்படியை கவாமினாஞ்ஞக்குக் கக்கல்கன் வந்துவிட்
டது இனி பகவானும் பிரசன்ன மாவார் பத்மாதிகை
கவாமிசை கருமென்கொண்டென்து வைத்தானன்றி உருக்க
யாய்ப் பவானைத் துதிக்கமாட்டாரென்றே கருத்தால்

3 தாதினால் பத்மாதிகைப் கொண்டென்கொண்டென்து கவாமி
களின் முன்னவக்கியை அப்பதிவிரகதகையப் பார்த்தென
3 தவார் அனலில் வைத்த அரக்குபோற் கருவி, மிஷு
முருகு, ஓ பெண்ணை! என்னிருகண்ணென கற்புத்தருவ
4 பரிமளமருவ என் குவையக்கே திண்டாடெருப்பெ பதி
பிறந்தா னெனச் சொல்லக்கேட்டே நீயினைவிட்ட தே
விதே ஒ என்னுயிரே பதிவிரதா நிரோன்மணிதே என்
னைப் பாவென்கித்திற் பார்த்துப் போனாயோ? எனக்குற்ற
5 துன்பத்தைத் தீர்க்கப்போனாயோ? பவானுக்குப் பட்சத்
துடன் காது முத்தமீயதுதேயால் எனக்கோர் முத்தமீய
வாகாதே? என்னுயிர்க்கேப் போகாதே? (பாடையெறி
தும் பட்சமறவின) என்னை, பழமொழிகையப் பொய்
6 யாக்கி விட்டாயே? அது மெய்யானும் பாடையிற்
வைத்துக்கொண்டு போமுன், உனக்குத் துன்பத்தைக்
காட்டவாகாதே? என் முகத்தைப் பார்க்கவாகாதே? என்
7 உனக்கோர் குறையும் செய்யவில்லையோ? ஒ பத்
வதி! என்னுடன் ஓர் வார்த்தையாவது பேசவாகாதே?
உன்னைவிட்டுப் பிரிந்தினி யுபிரோசுருப்பென? உன்மே
லி பண்புடையவனென அறிய மாட்டாயோ? நின்றாந்
8 கைத் காட்டாயோ? எனக்குக் கண்கள்கள் வந்துவிட்
டதை உன் கண்ணாற் பார்க்க மாட்டாயோ? என் துய
ரத்தைத் தீர்க்கமாட்டாயோ? நீ பிரானன் விட்டதை
சினைத்துக் கொண்டால் தனக்குத்தானே துக்கம் வருகென்
9 மதே! கெழுதுதேயால் கெஞ்சம் உருதுவென்றதே கண்ணீர்
கவாதாகையாய்ப் பெருதுவென்றதே துக்கத்தை, பட்
கெனும் அடக்கெனென்கின்றதே கெஞ்சத்திற் துயரம்
ஆரோனென்கின்றதே உயிர்பெற் றெழுத்திருப்பாயா? என்
10 னையு முன்னப்போ லாக்குவெனாயா? ஐயோ வெருநீர
மாய்ப்பவானைத் துதித்து, அன்புடையகழத்தும் பிரசன்
னமாகவில்லையே. இராமனை தன் பத்தியிகையக் கொல்ல
வாரோக்கி சிந்தென்குன, கொல்லைய சிருக்கெனென்று
11 புலக்கென்குன தானு மடியத் துணிந்திருக்கென்குன
பென்று மனமுருகிக் கண்ணீர் பெருகிப் பின்றுப் பவா
னைத் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினார்.

தோத்திரப்பாடல்.

கரிமுடித் துன்பத்துத்து எதன பழைத்ததோகல்
பிரகலா தனனிப்போது பிரிபவ பழைக்கென்குன
மருகனென் முன்பிச்சோம் வருத்தக்குத் தடையேனாய
தெருஞ்ஜெக நாத்தேவா சீக்கிரம் காக்கவானா.

சுரந்தரு மயம் துழைநீர் துரிதம் யழைக்கின்றோ
அருமீரோ பதைக்கோ மயமிட் டழைக்கின்றோ
சுருவாசன கோவிந்த சுருமேன் வரமுருந்த
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

13

சுருச்சுன் சதம்விலக வடிபுமிச் சுழல்கின்றோ
உரிமைய வலையாக்க கோலின் றீரோவென்ற
சுருமேதையாக்கின்றோ கலையினன் பொதுக்கண்டேன்
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

14

தருமமோ குருவாயா சாததேவ பீணந்திப்போ
துரிதமாய் தந்தவர்கள் தூத்துகின் குருவென்ற
மருமமோ வழுக்கவா மயமோ மலையினித
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

15

பாமனிப்போதுபொல்லாப் பல்லாசான் தன்னுள்
விரவிச்சுயர்க்குள்ளுழைத்தே வேஷையுற்றிருக்கின்றோ
உரியமோகினிய யன்னோம் குதவிசெய்திப் போனோ
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

16

குருகுல சாதவந்தன் கோபித வந்திரகம்பேர
யருமையாய்த் திக்கின்றீரோ யவஞல லோசையாலே
யருவீரோன் குருமோசை யனுவுக்கேட் கிலையாவந்தோ
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

17

தேவிதயர் மேன்மேலெடுத்துத் தியக்கமுற் றிருக்கின்றோ
ஒருமையாக்கலகன்கொண்டோர் மரத்தின்மேனித்தின்றோ
சுருமோயே மெனப்பே யலக்கமுற் றிருக்கின்றோ
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

18

உருக்கமாய் மறைபொருளே புருக்கமணிபழத்திட்டோ
சுருக்குன் செல்கின்றோ தொண்டன்முன் வரவொன்றோ
செருக்கு னாழைக்கின்றோ தீவினாபலசெய்தோ
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

19

தருமமேனவலகுசெப்பியவாழைநீரெனப்பெல்லா
சுருமேயிக்கவுஞ்செய்தித் தவிரிந்திடுக்கொண்டேன்
அரவின்மே னாடித்தவாய வருமறை தேறித் தவா
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

20

சுருமோ சதம்விலகக் கடுஞ்சுன் வஞ்சுக்குக்கா
சொமையிற் புருத்துவிட்டேன் திக்கின துணைக்கப்பட்டேன்
துரிதமாய் வராதினனஞ் சோதினச் செய்வாமோ
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

21

சுருமோ தேனெயென்ற னன்புரு வானேனோ
பெருமையோ டுருத்தேனன்றிப் பிணையால் கொத்தேனிக்கத்
தருமமே வரவான சாததேவத் தவானத
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா.

22

சுருமையா யென்னைக்காக்கு மருடெய்வ கெய்க்டெயென்
சுருமையா மதிக்கெய்க்டெயுமையோ டுருத்திப்போது
சுருடெய்வா மதிக்கின்றோ சிந்தையாத்திருக்கின்றோ
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா

23

சுருமோதெய் கெய்க்டெயுத் கெய்க்டெயுத்
தவானிப் பார்த்தோ சமேதனுய்த் துன்பத்திற்கத்
தருமமே வரவான சாததேவ னுயிர்போமையா
செருந்தோ சாததேவ சீகிரம் காக்கவா

24

என்ற தன்னிஷ்ட தெய்வயாதிப் ஸ்ரீமந்தாராயண
காத் தோத்திரஞ் செய்தருளியும், பகவான் வரமையால்
சாதம்பாவிடத் தன் மனதை தூதாக வனுப்பி வராத
முன்னம் பகவான் சாமவதாசு செய்து பிதர்வாக்கிய
பரிபாசன நிமித்த வனம் போகையில் சித்திரகூடத்தில்
கின்றுடன் தங்கி புனது தகையின்தி ஸ்ரீராமர் சிவா
வைத்தித்திரசெய்திற்போதுவெய்தனானவன்காக்க
புருவமெடுத்து அங்கிருந்த ஸ்ரீ மரத்தின்தி திருக்கையில்
கின்று கச்சா தாந்தி மெய்க்க வெனிதான்றத்தண்ட
காக்கானானவன் அதனை யாதேவ ஒரு கனிபென்றுள்ளி
வினாகித் மரத்தையிட்டு பறந்துவந்து தன் மூக்கினால்
கொக்காய்க்குத்தி உதிரம் பெருகுக்கைக் கண்டு கனி
பல்லவென்றுக் கறி முன்போலப் பறத் தம்மரத்தின்தி
ருக்க அப்போது கொக்கையிலிருந்து உதிரயானதுகிறிப
காலவாலிலிருந்து பெருகுக்கைப்போல உதிரம் பெருகிப்
பூமியில் விழுந்து பாவுகிறபோது பகவான் எழுப்பினால்
சித்திர பஞ்சமருமென்று கருதி நீ பிருக்க உதிரமா
னது ஸ்ரீராமர் முதுகிப்பட்டு உடனே சித்திர தெளித்
தப்பார்த்த இப்படிக்குச் செய்தவர்களைவென்று கின்று
வினகிப்போது உக்கமாதவும் பாவகையும் புத்திரகாப்
போல பாகித்தா ட்டிக்குத் தயானருளமுடைய தயா
னதால் ஸ்ரீராமருக் குண்டாகிய கோபத்தையறிந்து வாக்
கினு விவந்தானென்று சொன்னால் சங்கரித்து விடுவா
வென்றுள்ளித் தையினுற் கைகை யாகக் காக்காநீர்த்
காட்டின தாயே உடனே ஸ்ரீராமர் கின்றுத் அட்பும் சமீ
பத்தி கிள்ளாமையால் அருகிலிருக்கும் புலங்க கிள்ளி
அதற்கு மத்திரத்தை உச்சரித்து காக்காநீர்த் திட
டார் அப்புலங்கத்திரமானது ஸ்ரீராமர் கையிலிருந்து கிடு
பட்டு காக்காநீர் கிடந்து தாத்த அவன் தச திக்குகனி
தும் சென்று அங்கத்தின் தேவகையாகச் சாணம் புரு
த்தும் ஒருவாடுதும் தன்ன வாதிரியாக் குறைபால் அக்
காக்கான் திருப்பியவந்து கின் திருவடியில் அபயமய
வென்று சாணுகதிபடைய கதந்தாயில்லாத நீ மனங்
கொத்த புத்திரவாச்சுய மதிசரித்து கின் திருவடியில்
விழுந்துகிடந்த காக்காநீர்த் திருப்பி ஸ்ரீராமர் திரு
வடியினில் விழுத்தி யாட்கொண்ட என்னம்மணி
உன்மேலிருக்கும் மோகத்தால் ஸ்ரீ குருஞ்ணபகவா

பூமியில் வீழ்ந்து புரண்டுகொண்டிருக்கிறார் சீக்கிரம்
நீபோயவரைத் தேற்றி ஜெயதேவிட மழைத்துக்கொ
ண்டு வாவெனப் பாடும்போது பகவான் இனி யென்
னென்னவிதமாய்ப் பாடுவானோ வென்று பரமபதத்தி

லிருந்துருண்டுகொண்டே ஜெயதேவிடம் வந்தமாத்நிரத்
தில் உகனத்திலிருந்து தேவர்கள் புஷ்பமாரிபைச் சல
சலவென்று பொழிந்தார்கள்.

பகவான் பிராமண ரூபமாய்வந்து சுயரூபத்தைக் காட்டின அத்தியாயம்.

விருத்தம்.

அன்பர்தம் மமுதேசோதி பருமறைப் பொருளேசேவ
ரின் புர வமுதனித்த யெழிலுறு வமைந்ததேனே
நின்புகழ் பகரீச நெறியிலா வேழையாகு
மென்ற மாமோவெங்கு மேகமாம் நெடியமாலே.

தம்புரு நாரதர் தம்புருவீணையைமீட்டிப் பாடினார்
கள், ரம்பாஸ்திரிகள் நடனமாடினார்கள், எங்கும் தேவர்
கள், எங்கும் ரிஷிகள், எங்குஞ் சித்தர்கள், எங்கெங்
கும் பத்தர்கள் பரவிற்பதை யறிந்த ராதாவும்கு
வந்து காட்சிகொடுக்க உடனே இராஜன் தன் கையி
லிருந்த சந்திராயுதத்தைக் கீழேபோட்டு விட்டு ஸ்ரீகிரு
ஷ்ணபகவானையும், ராதாம்பானையும், சகல தேவரிஷி
களும் வணங்கிநிற்க, அப்போது ஜெயதேவர் பகவானைக்
கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு பலபல விதங்களாகத் தோத்
திரஞ்செய்து கிரசாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ்செய்து நிற்
கப் பகவான் ஜெயதேவைத் தழுவி, ஓ புண்ணியவானே!
என்னைவருந்தி நினைத்த காரணமேதோ? என்னவரம்
வேண்டுமோ கேளும் தருகிறேனெனத் திருவாய்மலர்ந்
தருள ஜெயதேவர், ஓ ஸ்வாமி! புண்டரீகாக்ஷா! புரு
ஷோத்தமா! புண்ணிய புருஷா! தீனதயாளா! தீன
பந்து ஓ பகவான்! ஓ தெய்வமே! இப்பாவியேன் தேவ
ரீரைப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்தும் வேறே வரமுங்
கேட்கவேண்டி யிருக்கின்றதோ கொடியேனாகிய அடி

யேனை என்னகாரணத்தைக் குறித்தும்னம் நினைக்கச்
செய்திரோ அதை முடித்திவ்விறைவனைபு மென்னைபு
மாட்கொள்ளும் சுவாமியென்று தாள்களில் வீழ்ந்தார்.
அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஜெயதேவை மார்புட
னனைத்துக்கொண்டு, ஓ சீலனே! உன்னாலாகாத காரிய
மென்னுலாமோ? நீ நினைத்தால் பத்மாவதி உயிர்பெற்
றெழாளோ? நானென்னு மாங்காரத்தைக் காட்டக்
கூடாதென்றல்லவோ என்னை இவ்வளவு வருந்தியழைத்
தாய், ஓ ஜீவகாருண்ணியத்திற் சிறந்தவனே! ஆசா
பாசங்களைத் துறந்தவனே; சார்தருபனே! பிரமானந்த
நித்திரையில் ரயித்தவனே! உன் மனையாளாகிய பத்மா
வதியையெழுப்பி விட்டோமா? அல்லதிந்த ராஜனுக்குச்
கிரஞ்சீவிப்பட்டங் கொடுக்கட்டுமா வெனத் திருவாய்
மலர்ந் தருளும்போது அரசன் பகவான் பாதத்தில் கிர
சாஷ்டாங்கமாய் வந்தனஞ்செய்து, ஓ சுவாமி! என்
தாயாகிய பத்மாவதியை எழுப்பித்தருவதே எல்லா பாக்
கியமுந் தந்ததற்குச் சமானமாகுமெனப் பணியும்போது
மாயாவிஸாகுகிய பகவான் பத்மாவதியை நோக்கி, ஓ

அம்மணி பத்மாவதி நான் வந்தும் நித்திரை செய்ய
லாமோ? சீக்கிரமெழுந்து வரலாகாதோவெனத் திரு
வாய் மலர்ந்தபோது அப்பகவானுடைய திருவாயிலிருந்
தொரு சோதிபுறப்பட்டுப் பத்மாவதியின் திவ்யதேகத்
தில் தங்கினமாதிரத்தில் பத்மாவதி நித்திரைவிட்
டெழுந்தவள்போல மெழுந்து ஆ என் பிராணநாயகா
வென்று தன்னையகனைக் காண அவாக்கொண்டு கைகால்
கள் வந்து பிரமானந்த முகவிலாசத்துடனிற்குங் கண
வனைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு பலதரம் வலம் வந்து
பணிந்து பாதங்களில் தனதருநயனங்களை பகவானையும்
ராதாம்பாளையும் போற்றிப் புகழ்ந்து பொங்கிப் பூரித்து
மகிழ்ந்து சுகல தேவரிஷிகளையும் வணங்கி மிகவுமிணங்கி
ஜெயதேவர் பின்பக்கமாய் நின்றான்.

அப்போது பகவான் ஜெயதேவ பத்மாவதி கிரவுஞ்
சராஜனையும் பார்த்து நீங்கள் மூவரும் பிரமக்ஞானம்
பெற்று பிரமானந்தத்தை யுற்றுச் சுகசீவிகளாய் வாழ்ந்
திருக்கக் கடவீர்களென் றுசீர்வதித்து ஜெயதேவை
நோக்கி, ஓ மஹானுபாவனே, ஜெயதேவனே, நீ கற்ற
கல்வியையும் பிரமக்கியானத்தையும் உன்மட்டில் மறைத்
திருப்ப தழகல்லவே உலகோபகாரமாய் பக்திமார்க்கத்
தையும், முக்தி மார்க்கத்தையும் சேர்த்துச் சில சாஸ்தி
ரங்களை யேற்படுத்தி ஜீவர்களுக்குப் போதித்து என் பத
வியை யடையக்கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளிச்
சுகல தேவரிஷிகளுடன் அந்தர்த்தானமானார் தேவர்கள்
பூமாரிபொழிந்தார்கள், ரிஷிகள் ஜெயவிஜயம்பாவென்று
ஆசீர்வதித்தார்கள், பின்பு இராசன் பத்மாவதியை வலம்
வந்து பணிந்து, அம்மா என்னை யின்றதாயே பகவான்
தரிசனமியாருக்குக் கிடைக்கும், உமது கிருபையாலல்
லவோ தரிசித்துக் கிருதார்த்தனுனென், தங்களுடைய
கிருபை யில்லாவிட்டால் முழு மூடனுக்கும் நாரதாதி
களின் சேவை கிடைக்குமா? ஓ பரமேசுவரி, ஜகதீசுவரி
யெனத்தொழுது, ஓ லோகமாதாவே உம்மை வஞ்சனை
செய்து சர்ப்பனையாற்கொன்ற கொடும்பாவியாகிய என்
டனைவியை என்ன செய்யலாஞ் சொல்லுமம்மா வென்று
வணங்க பத்மாவதி, ஐயா ராஜனே, உன் மனைவியினு
ல்லவோ நமது ஸ்வாமிகளுக்குக் கால்கைகள் வந்தன,
பகவான் தரிசனந்தந்தது என்றுரைத்து அர்சன்
தேவியை யருகிலழைத்து ஆலிங்கனஞ் செய்துகொ
ண்டு பல பல உபசார வார்த்தைகளுரைத்து அத்தியந்த
பிரதிபுட னனுசரித்தான், பின்பு இறைவன் ஜெயதேவ
சுவாமிகளின் திருவடிகளிற் றொழுது, ஓ சுவாமி! இத்

திருவடிகளை இத்தனைநாளாய் என்கு மறைத்துவைத்தி
ருந்திரோ? அனாயாசமாய் வளர்ந்த காரணமேதோ? ஓ
என்னுண்டவனே! நீரே வாமதேவன், நீரே வாசுதே
வன், நீரே பிரமதேவன், நீரே ஆதிதேவன், நீரே தேவ
தேவன், நீரே மஹானுபாவன் என்று சுவாமிகளின்
திருவடிகளில் வீழ்ந்து கண்ணுடன் சேர்த்துப் பலதரம்
முத்தமிட்டு ஸ்மாணகெட்டு ஆனந்தவாரியிற் படிந்தி
ருந்தான்.

ஜெயதேவ இராஜனைவாரியெடுத்து மார்புடனணைத்
துக்கொண்டு பல அன்பான வார்த்தைகள் விண்டு இரா
ஜன் றேவியை விளித்துப் பல உபசாரவார்த்தைகளுரை
த்து இராஜனை முன்பிலும் அன்பாய் பார்க்கச்சொல்லி
பல ஆசிகள் கூறி இதுகளையெல்லாம் ஓர் சொற்பனம்
போல் நினைத்து உத்க்ருஷ்டமான் சிற்சொருபு சமாதியி
லெழுந்தருளியிருந்தார். பின்பு இறைவன் ஆசான் கட்
டனைப்படியே அரசாங்கஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தான்.
இப்படி சிலநாள்கழிப ஒருநாள் ஜெயதேவ பகவான்
பக்தவிலாசத்தையும் பரப்பிரமக்ஞானத்தையுந் தொ
குத்து நூதனமாகச் சாஸ்திரங்களைச் செய்யும்படியாய்க்
கட்டளைபிட்டதை நினைத்துப் பகவானுடைய லீலையும்
பிரமக்ஞானமும் பூரணமாய் நிறைந்திருப்பது பாகவத
மேயாம் அதை விஸ்தீரண மாகச்செய்வதே நலமாயிருக்
கின்றது ஏனெனின் பகவான் பிரதாபமும் லீலையும் பக்தி
யும் பிரமக்ஞானமும் பிரமக்ஞானிகளுடைய சரிதையும்
பகவானுடைய அவதாரங்களும் வருமென்று தேவ
பாஷையில் வெகு சித்திரமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்
கேட்டவர்களோ சித்தர்களேயென்று பின்னும் நாராஜி
சித்தர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பத்மாவதி உயிர்பெற்ற அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

பத்மாவதி

ஜெயதேவர் பாடிய பாகவதத்தைப் பகவான்
பிராமண ரூபமாய்வந்து வாசித்துச்
சுயரூபத்தைக் காட்டின
அத்தியாயம்.

ஜெயதேவர் பாகவதத்தைப் பாடிமுடித்து ஒருநாள்
அரசன்முதல் சுகல சாதுபிராமணர்களும் சூழ்ந்திருக்

குஞ் சபைக்குக் கொண்டுபோனார் சுவாமிகள் வரவை யறிந்த இறைவன் உடனே சிம்மாசனம்விட்டு பாதங் களில் விழுந்து ஓர் சுவாமி தேவரீர் திருவடிகள் நோக்கி அடியேன் சபைக் கெழுந்தருளும்படியான காரணமே தோ? தாங்கள் கொலுமண்டபத்துக்குவர நான் செய்த பாக்கியமேதோ? அடியேனை பழைப்பித்தால் வரமாட் டேனோவென்று பலபல வார்த்தைகள் பட்சத்துடனு கைக்கும்போது ஜெயதேவர், ஐயா அரசனே, நமதிஷ்ட தெய்வமாகிய ஸ்ரீபகவான் திருவாய் மலர்ந்தபடி நாதன மாயோர் கிரந்த மேற்படுத்தினேன். அதை பலருங் கேட்கும்படியான இடமிதுவையாமென்று வந்தேன் இக் கிரந்தத்தை ஒதும்படியான மறைபோனிச் சபையிலியா ராவ திருக்கின்றனாவென் னைறையுந்தருவாயில் பகவான் ஓர் பிராமண ரூபந்தரித்து இராஜன் சபையைபடைந்து ஓ இராஜேசுவரர், நீ சுகஜீயியாய் வாழ்ந்திருக்கக்கடவா யென் றுசீர்வதித்த அந்தணரை இறைவன் வணங்கி, ஓ சுவாமி, தேவரீர் ரெத்தேசத்திலிருந்து எழுந்தருளிந் து அடியேனிடம் வந்த காரணமென்ன தேவரீருக்குத் தேவையானதென்ன? சீக்கிரம் திருவாய் மலர்ந்தருளு மென் றஞ்சலியஸ்தையி றிற்கப்பகவான், ஓ அரசனே, நானிருப்பது கோகுல பிருந்தாவனம் பிறந்தமுதல் இந் நாள் பரியந்தம் கிரந்தபாஷையைய வாசித்துச் சகல சாஸ்திராத்தங்களுமறிந்து வியாகரண முதலானவைகளிற் றேர்ந்து பண்டிதர்களிற் பரமேஷ்டியெனப் பேர்பெற்று நமக்கு நிகரான வித்வாமிசர்களில் வுலகிலியாராவதிருக் கிறார்களா இல்லையாவெனப் பலதேசங்களி லுழன்று ஜெகநாதத்தையடைந்து உமது பட்டணத்தில் ஜெயதே வென்கிற மகாபண்டித னிருக்கிறானெனக் கேள்விப்பட்ட வரைக்காரன் இங்கு வந்தேனென் றுரைக்கும்போது ஜெயதேவர் அதிசீக்கிரமா பெழுந்து அப்பிராமண ருடைய திருவடிகளிற் பணிந்து, ஓ சுவாமி, அடியேன் பண்டிதனால்ல உமது பா தசேவைக்குகந்தப் பணியாள் னென்று பரிவாகவுரைக்க மாயப்பிராமணன் நீதானா? ஜெயதேவ் நீதானா? விஷயபொகத்தைத்தரும் மனைவிக் குயிர்வர அஷ்டபதிகங்கள் பாடினவன் நீதானா? பந்த பாசங்களைக் கொய்தவன் நீதானா? மனைவி மரிக்க மேல் விழுந்து புலம்பினவன் கண்ணீராலவன் தேகத்தை யலம் பினவன் முக்கால் மூடனை முழுமூடன் கொண்டாடின னைப்போலக் கல்வியறிவில்லா இவ்விறைவன் முதலான வர்களுனக்குச் சுவாமிகளென்றும், பிரமக் ஞானியென் றும் பிரசண்ட வித்துவானென்றும் பேர்கொடுத்த மாத் திரத்தில் பண்டிதரூப் கிட்டையோ? இதோ உன் வித்வ

திறத்தையும் வாக்கின் தரத்தையும் ஓர் கண்ணத்திலறிந் தோன் பாரொன்று முடுக்கானவார்த்தைக ளாடும்போது ஜெயதேவ், ஓ சுவாமி! அடியேன் ஹரிஓம் என்கிற வாக்கியத்தினர்த்தமே தெரியாதவன், வியாகரணமாகிகள் சற்றுமறியாதவன், யானைக்கிணையான உம்முடன் பூனைக் கிணையான வடியேன் பேசுவல்லனோ? ஒன்றுமறியா இம்முடனைத் தாங்களொரு பொருளாய் நினைக்காமலுங் கிருபைகூர் தாட்கொள்ளுமையாவென் றவர்தாள்களில் விழ்ந்தார். பகவான் மிகவுங் குரோதங்கொண்டு, அடா ஜெயதேவ்! கார்த்திகேயன் பிரமாவையெதிர்த்து அகரா உகராமென்னும் திரிபாட்சங்களைடங்கிய பிரணவாக்ஷ ரத்தின் அர்த்தத்தைக்கேட்டு அதற்கார்த்தஞ் செய்வதற் குக் கூடாமற் றினைக்கும் அவ்வேதாவைச் சிறைச்சா லையி லடைத்துத் தந்தைக் கவ்வோங்காரத்தி னிரகசியத்தை புபதேசித்துத் தப்பயன்சாயியென்று பேர்பெற் றதுபோல என்னை ஹரிஓம் என்கிற மூலமந்திரத்தினர்த் தத்தி னிரகசியத்தைச் சங்கோசமாகக்கேட்டு என்னை வென்று இவ்வுலகத்துக் கரசனாக புத்திசெய்தாயோ? ஹரிஓம் என்கிற வாக்கியத்தி னர்த்தந்தெரிந்தால் வேதா கம சாஸ்திரங்களை ஒதவேண்டுமோ? ஹரிஓம் என்கிற வாக்கியத்தி னர்த்தந்தெரிந்தவனை ஒருவரால் வெல்லக் கூடுமோ? எதிர்த்துத்தரஞ் சொல்லக்கூடுமோ? அப் பப்பா ஆரம்பத்திலேயே சூட்டாமற் சூட்டினாய், உன் பராக்கிரமத்தைக் கரட்டாமற் காட்டினாய், என்னை வாட் டாமல் வாட்டினாய், இப்படியே அநேக வித்துவாமிசர் களை இப்பட்டினத்திற் றங்காமலோட்டினாய், நானே பண்டிதனென்று நிலைநாட்டினாய், என்னையும் மூடர்களி லொருவனாகக் கூட்டினாய், ஹரிஓம் என்கிற வாக்கியத் தால் மாட்டினாய், எனக்குக் கோபாக்கினியை மூட்டினாய் உன் பெருமையைப் பாராட்டினாய், எதோ என் னைச் செயிக்கிறேனெனக் கைதட்டித்தா, இல்லாவிடி லுன் தலைபைவெட்டித்தா வென்று மீசையை முறுக்கிக் கோபத்தைப்பெருக்கித் தோள்களைக்குலுக்கி ஜெயதேவ் மார்புடன் மார்பைச்சேர்த்துக் கரத்தைப்பிடித்திர்த்து ஆர்ப்பரித்து அட்டகாசஞ் செய்தார்.

ஜெயதேவ் இதென்ன வல்லடி வழக்காயிருக்கின்ற தா நாம் ஹரிஓம் என்பதே அறியேனென்றுரைத்தால் விபரீத கிபாபகம் கொண்டார், பல வார்த்தைகள் விண் டார், மொனனங்கலகநாஸ்தி யென்பதைப்போலினி நாம் மொனனமாயிருப்பதே நல்லஸ்திதியென்று எட்ட நின்று கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு பேசாமலிருந்தார், பகவான்

ஒ நெய்தேவ! உசாமற் பாசாங்கு செய்கின்றயோ தன்
மார்க்கணக்கண்டால் தூரமாய் நிற்கவேண்டுமென்கிற
பாவணியின்படியே என்னை எல்லோரும் தன்மார்க்க
னென்றறிந்து கொள்ள வல்லவோ நீ தூரமாய்ப்போய்
நிற்கின்றாய் இந்தச் சூதுகளாற்றா என்னை வெல்கின்
றாய் நீ தூரமாய்ப்போனாலும் என்னை வெல்பவனானாலும்
உன்னைப்பரிட்சை செய்யாமலும் வாயில்வந்தபடி வைபா
மலும் நான் போகவே மாட்டேன் என்றவாருகிறீர்கள் என்று
முழுபகல்மேலுட்கார்ந்து ஹரி ஓம் என்கிற வாக்கியத்
தின்மீதத்தனை தானறியாதவனென்றே எண்ணினை தர்க்
கம் பண்ணினை ஹரிஓம் என்னும் வாக்கியத்தின் மர்மத்
தை நீ பிரமைகொள்ளும்படி புறைக்கிறேன் பார் என்று
சுபைபய ரோக்கி நீங்களையோருங் கேளுங்கள் அதா
வது பத்தர்கள் பாபங்களை அறிக்கப்பட்ட பகவானுக்கே
ஹரியென்று சொல்லப்படும். அப்பகவானே பிரணவ
ஸ்வரூபி என்றுச் சொல்லப்படும். பிரணவமென்பது
அகாச உகாச மகாசமென்னுந் திரிபாக்ஷர்கள் கூடிய
ஒங்காசமென் னுரைக்கத்தரும் இதினர்த்தம் பூரண
பிரமஞானிகளுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது
பிரமமே ஒங்காசமென்று வேதங்கள் முறையில்கின்றன
பிரணவத்தினிரகசியம் தெரியாதவர்கள் சகலவேதாகம
சாஸ்திரார்த்தங்க ளறிந்தவர்களானாலும் ஒன்றும் அறி
யாதவர்களேயாம், பிரணவத்தின் மர்மமறியாதவர்கள்
பிரமைக் குள்ளானவர்களேயாம். பூரணபிரமஞானி
யாகிச் சாக்ஷாத்காச தசையடைந்த சத்குரு கிருபைபா
லன்றிப் பிரணவவர்த்தந்தெரிதல் வெகு துர்லபம், வே
தாகம சாஸ்திரங்கெல்லாம் ஒங்காசத்தி னுதாரத்தினு
லேயே பிரகாசிக்கின்றது. வேதத்தினுடைய சாரம் பிர
ணவ மென்றே புறைக்கத்தரும், சர்வ கிருஷ்டிக்கு
மாதாசமாயும் ஆதேயமாயு மிருக்கின்றது, மூலாக்ஷ
மென்றே சொல்லப்படும் பிரணவத்தின் மர்மமறிந்தவ
னே சக்ஞானியாகும், அறியாதவனே அக்ஞானியாகும்
சகலமந்திரங்களுக்கு முயிராகின்ற மூலாக்ஷாத்கின்
மர்மமறியாமற்செய்யும் தபம் செபம் யோகம் தியானம்
வேதாத்தியயனம் வேதாந்தசிரவணம் மனன நிதித்தி
பாசனம்சமாதி சாக்ஷாத்காசமும் விண்முயற்சியாய் முடி
பும் ஒங்காச சமுத்திரமாயும், வேதாகமங்கள் னுரைக்
ளாகும், பலபல விததைகள் பதார்த்தங்களும் ஒங்காசம்
லவணமுமாயிருக்கின்றது. ஒங்காசத்தினி ரகசியந்தெ
ரிந்தவர்களே பூதபாஷ்ய வர்த்தமானமென்னும் திரிசா
லங்கையறிந்த, பிரமஞானிகளென்றுரைக்கலாம். பிர
ணவார்த்த சோதனையினாலே அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விப

ரீதம் சாஸ்திரவாதனை லோகவாதனை தேகவாதனை முத
லானவைகளும் நிவாரணமாய் திடப்பிரக்கனாபுண்டாக
வேண்டும் அஷ்டாக்ஷாத்குக்கும் பஞ்சாக்ஷாத்குக்கும்
ஸ்திரமான வலிமைபுண்டாக்குவது பிரணவமேயாம்
விரகாங்களுக்குச் சகலமும், ஸ்திரீகளுக்கு கற்பும் புரு
ஷர்களுக்கு விவேகமும், மேகைகளுக்கு கஸ்திவாரமும்
எப்படி ஆதாசாயிருக்கின்றதோ அப்படியே சமஸ்தமந்
திரங்களுக்கு ஆதாசமாயிருப்பது பிரணவமேயாம்,
தானும் பிரமம் உகத்தும் பிரமமென்னும் திடமெவ
னுக்கு வந்ததோ அவனே பிரணவத்தி னுறுதியார்த்த
மறிந்தவனாம். புத்திவந்ததென்றும், புத்திசாலியென்
றும், கிற்பன்னென்றும் முழுச்சுவென்றும் கிரோஷ்ட
னென்றும் பண்டிதனென்றும் பக்தனென்றும் முக்த
னென்றும், சித்தனென்றும் சுத்தனென்றும் பிரண
வார்த்த மறிந்தவனையே சொல்லவேண்டும். பிரண
வபாவ மறிந்தவனெருவனே பிரமத்திலே ஏகிக
பாவமாயிருப்பான் மற்றவர்கள் மாயையிற் சிக்கின
வர்களாம், பிரணவானுபவ மறிந்தவனே பிராந்தி
ரகிதனென்றும் பிராமணனென்றும் அறியாதவனே
பிராந்தி ரகிதனென்றும் ஸ்பவசனென்றும் சொல்
லப்படும் பாலுக்குள் வெண்ணெய் போலவும் எள்ளுக்கு
ள்ளெண்ணெய்போலவும் பரிபூரணமாயிருக்கும் பரப்பிர
மத்துக்கு னெளகிகபாவமாயிராது வெதிருத்தமா யிருப்
பதே பிரமஹத்தி யென்றும் பெரியோர்களுரைப்பார்
கள் மாதா பிதாக்களுக் கைக்யமாயிராமல் மாறுபட்ட
தன்பன் பராதிபானதுபோலப் பரப்பிரமத்துக்கு னாக்ய
மாய் நானென்பதறாத அகங்காசக்கிரந்தியுள்ள வப்ரா
திக்கு விபரீதகுணங்களுண்டாகிப் பிரமத்துக்குத் தவிர
விரோதியாய் மூவர்தேவர் முனிவர்களுக்கும் விரோதி
பாய் குரோதமோ குருவாயிருக்கும் ஜீவனேதானுகூரா
மரணத்தாங்கக் கணங்கனிருக்கும் பலசாகசத்தனோர்
திசனமாய் வீழ்ந்து கையேறுவதற்கோர் துறைகா
ணுடல் கற்பார்த்தகாலங்கள் பல கடந்தாலும் தனக்கு
சலனமுந்துன்பமும் நீங்காமல் மேற்படி தாங்கக்களெத்
தெத் திசையிற் றுவுகின்றனவோ அந்தத்திசைகளி
லுழன்றலைந்து நிலைநிலைந்து இன்பங்குலைந்து யாதொன்
றுத் தொன்றாமல் அலைந்து அந்தகாசத்திலிழ்த் திருப்
பான் அன்றி மாயையென்னும் கன்னிசை விரோயாவெதற்
கோர் பந்தாய்கைந்து மிகவுகொந்து சிந்தாகிரந்தைய்ப்
தத்தாற் பிணிக்கப்பட்டு க்ஞானஸ்வரணை கெட்டு மோ
க்ஷமார்த்தம் விட்டுத் தொன்றுதொட்டு பிரமப்பிரளயபரி
யந்தம் சுழல்காற்றி கைப்பட்ட இலவம் பஞ்சபோலவும்,

சூழ்ச்செரியும் வன்னியின் மத்தியிலுற்ற பன்னாசம் போலவும், இருபுறமு மெரியும் சூழாயினுள்ளிருக்கும் எறும்பு போலவும் உழன் துழன்று அலக்கணுற்று இடாடைந்து இறுதியில் நிரையத்துக் காளாவான், ஓ சபையோர்களே! முன்றரை மாத்திரையான வோங்கா ரத்தி னம்சமான அகாரம் சாக்ராவணதை பென்றும் பிர்மதேவனென்றும் சொல்லப்படும். உகாரம் சொப்பா வஸ்தை பென்றும் விஷ்ணு வென்றும் ஸ்திதி பென்றும் பிந்து வென்றும் எர்புவேத மென்றும் சொர்க்கலோக மென்றும் புத்தி பென்றும் சொல்லப்படும். மகாரம் சுழுப்தி யவஸ்தை பென்றும் ருத்திர நென்றும் சம் ஹார மென்றும் கணபென்றும் சாம்வேத மென்றும் பாதாளலோக மென்றும் அகங்காரமென்றும் சொல்லப் படும். அர்த்த மாத்திரையோ துரியாவஸ்தை பென் றும் ஆதிசத்தி பென்றும் க்ஞான மென்றும், சாக்ஷி அதர்வணவேத மென்றும். மோக்ஷலோக மென்றும் சித்த மென்றும் சொல்லப்படும். அன்றி, ஒங்காரத் தைப் பிண்டம் அண்டம் பிர்மாண்ட மென்றும், இச்சா சக்தி திரியாசக்தி ஞானசக்திபென்றும், சத்வ ரக்தமோ குணங்க ளென்றும், இடாசிக்ஷர் குழும் நாடிபென் றும் கங்கா யமுனா சாஸ்வதி பென்றும், மணம் வாக்கு காய மென்றும், வானீ லக்ஷ்மி பவானி பென்றும், ஆதி மத்பாந்த மென்றும், மாதா பிதா குரு பென்றும் ஆகாய சஞ்சித பிராப்த மென்றும், ஆதிபாத்மீகமாதி பெளதிக ஆதி தெய்வீக மென்றும், சந்திர ஞரியாக்கினி பென்றும் சொல்லப்படும். அல்லாமல் மனச எஃபதி லேம்-என்னும் தமோகுணமும், ஈ-என்னும் ரஜோகுண மும், சு-என்னும் சாத்வீக குணமும் அடங்கியிருக்கின் றது. இதனால் கூட-தத்துவங்களுகிய ஒவ்வொன்றில் திரியாக்ஷராதிபதிளாகிய. திரிமூர்த்திகளு மிருந்து தங்கள் தொழிலை இயற்றுவார்கள் திரிமூர்த்திகளுக் காதாரமான திரியாக்ஷாங்க ளில்லாதவஸ்து எவ்வுலகத் திலும் எக்காலத்திலு மில்லை பென்றே சொல்லத்தகும். அல்லாமல் அகாரம் ஸ்தூலதேக மென்றும், உகா ரம் சூட்சுமதேக மென்றும், மகாரம் காரணதேக மென் றும், அர்த்தமாத்மா மகாகாரணதேக மென்றும் சொல் லத்தகும் மூன்று தேகங்களுக்குஞ் சாக்ஷியான மகா காரணமே பிரத்யேகாத்மா வென்றும், ஆனந்த மென் றும், அனாதிகாரண மென்றும், அசிபென்னும் ஐத்ய பாவத்தை யளிப்ப தென்றும், கீத்ய சத்ய வஸ்து வென் றும், கிர்வான பதமென்றும், சஞ்சக்த யோகசுவாரச

ஞாயப்பார்கள். துரிய ராணியோடு கூடிச் சகித் திருக்கும் ஆத்மராமனைத் துரியாதீத நென்றும், பா மாத்மா வென்றும், பராத்மா மென்றும், பரிபூரண நென்றும், பரமேசுவர நென்றும் சொல்லுவார்கள். பகவா நென்றும் சொல்லுவார்கள்.

ஆனந்த துரியாரணியோ ஆனந்த மென்றும், ஆனந் தத்தை யனுபவிப்பனே ஆத்ம ராமனென்று முறைக்கத் தகும். அர்த்த மாத்திரையான மாயையுடன் மற்ற அர்த்த மாத்திரையாய் அவாங் மனோகோசரமா யிருக் கும் பிர்மம்கடி பலப்படாமலே வோங்காரத்துக்கிடங் கொடுத்திருக்கின்றது. கிர்சப்தமான பிரமத்திலிருந்து வோங்கார முண்டாயிற்று அதிற் சப்தமும் பதமும் வாக்கும் வார்த்தையும் கலோகமும் வேதாகமும் உண் டாயிற்று. வேதாகமங்கள் வாச்சியார்த்த மென்றும், வோங்காரம் ஸட்சியார்த்த மென்றும், பெரியோர்க ளுரைப்பார்கள் வாச்சா ஞானிக்கு லக்ஷியார்த்தம் தெரியாததுபோல ஐக்ய ஸ்வப்ன சுழுப்தியி னனுபவ முறைக்கவே சென்று துரியானுபவ முணர்த்த லதிதூர்ப மென்றுஞ் சொல்ல வேண்டும். அகாரத்தில் நாரும் உகாரத்திற் காரும், மகாரத்தில் ராட்சதரும் அர்த்த மாத்திரையில் ஞானிகளும் உற்பத்தியானாக ளென்று வேதத்தில் முறையிடுகின்றது. திரிமூர்த்திக ளாகுத லரிதல்லை. பிர்மக்ஞானியாதலே அரிதென றுரைக்கத் தகும். அன்றி, வோங்காரம் சகுண பிர்மமாகவும் கிர் குணப் பிர்மமாகவு மிருக்கின்றது. எப்படியெனில் ஓம் ஈமோ நாராயணா ஓம் நமசிவாயா வென்னும் சகுண பிர்மமான பிரதான மந்தாங்களுக் காதியிலிருக்கின்றது வோங்காரமேயாம் வோங்காரத்தை புச்சரிப்பவன் திரி மூர்த்திகளையும் ஆதிசத்தியையும் பரப்பிர் மத்தைபும் நினைத்ததாகும். கிர்க்ஞானம்மமான அம்ஸோஹம் என் னும் அஜபாமந்திரமே அர்க்கனா நீ ஜெயிக்கத்தருந்ததெ ன்று பகவானும் சிவோஹம் என்னும் அத்தவத மந்திர மே ஸ்ரீராமா நீஜெயிக்கத் தருந்ததென்று வசிஷ்ட பக வானும் போதித்த மகாவாக்கியங்களில் வோங்காரமே ஆதாரமாயிருக்கப் பிரணவத்தின் மகிமைபை ஒருவராற் சொல்லக்கடியதோ! ஓ-ஜெயதேவ வோமென்னும்பிரண வத்தினர்த்த யின்னஞ் சொல்லப்புகின் ஓ அது வென் னும் பிர்மமே அம் நானென்றும் கிற்ஞுணப்பிர்மைக்பத் தைக் காட்டும் அத்தவத பாவமாயிருக்கின்றது எல்லா வற்றிற்கும் வோங்காரமே பிரதானமென்றறிந்துக்கொள் சரிசத்துக்குப் பிரதானமான மஸ்தகமே பிரமாணமாயி ருக்கிறது எப்படியெனில் ஆதியில் பிரமாவான பரப்பிர்

மத்திலிருந்து முதல் முதல் ஓங்கார முண்டாபடிபால்
நாமும் ஓங்காரத்தையே ஆரம்பித்தி லுண்டாக்க வேண்
டுமென்று ஓங்கார ஸ்வரூபமாய் மந்தகத்தை புண்டாக்
கிக் களிப்புற்றுப் பின்பல் வவயங்களைச் சிருஷ்டித்தான்
ஓ ஜெயதேவ் ஓங்காரத்தின் மர்மம் இன்னம் விரித்துரை
க்கவேண்டுமோ! நானுரைத்ததற் கதிகமான புத்திபுட
னுரைக்குஞ் சக்திபுனக்கிருந்தார் சொல்லு என்னைவெ
ல்லு பென்று மல்லுசெய்யும் பூசனை ஜெயதேவ் வண
ங்கி இணங்கி ஒ-ஸ்வாமி ரூபிபனுக்குமுன் கச்சோதம்
போலவும் சந்திரனுக்குமுன் சாலிகைப் போலவும் அரு
ந்ததிக்குமுன் அகலிகையைப் போலவும் சமுத்திரத்தா
க்குமுன் புற்புதம்போலவும், மேகத்துக்குமுன் திவலை
யைப்போலவும் கற்புள்ளவளுக்குமுன் கணிகையைப்
போலவும் இருக்குமென்னைத் தேவரீ சொருபொருளாக
நினைத்துக் களைத்துத் தர்க்கஞ்செய்ய யோசிக்கலாமோ
இதோ அடியேன் கற்றகல்விபென்று தான்செய்த பாக
வதத்தை அவர் காத்திற்கொடுத்து இதை அங்கீகரிபும்
சுவாமியெனத்தொழுது அடக்க ஒடுக்கத்துடன் நிற்கும்
போது அதை மாயாமறையோன் வாசித்துப் பார்த்து
ஜெயதேவ் காத்தைப்பிடித்தீர்த்து இதுமுன்னோர் செய்
ததாயிருக்க நான்செய்தேனென் றெப்படி புரைக்கின்ற
இவ்விதச் சூதுகளாற்றினே சாதுவென்று பேரெடுத்தா
பென்று கலகலவென்று நகைக்கும்போது இராஜன் ஓ
சுவாமி இதுபுராதனரார் செய்யப்பட்டதல்ல எனது சத்
ருகு சுவாமிகளே செய்யதென் றுறுதிகுறப் பகவான்
அடா ஜெயதேவ் நீ இது னாதனமாகச்செய்த துலா நல்
லது நீ இதைப் பார்த்துக்கொண்டேனா முதியோர் செ
ய்ததை நான் சொல்லிக்கொண்டே வருகிறே னென்று
அவர்காத்தி லப்பாகவதத்தை யளித்து தன் திருவாக்கி
னற் சொல்லத்தொடங்கினார்.

அவர் வாக்கிலிருந்து புறப்படும் சுலோகங்களேதா
ன்செய்த பாகவதத்தில் வரிசையா யிருக்கப்பார்த்தாக்
காங்களைச் சேர்த்துப் பிரமித்துக் கம்பித்து ஜெயதேவ்
ஒன்றுந் தோன்றாதவரா யகைவற்று நின்றிருந்தார் அப்
போது ஜெயதேவ சுவாமிகளின் திருவாக்கினற் செய்த
நவாசாஸங்கார அதிமதுரமான திவ்லீப சுலோகங்களைச்
சொல்லிக்கொண்டேவந்த பகவானுனவர் அவ்வாக்கியங்
களிற் றண்ணப்புகழ்ந்து துதித்திருக்கும் அர்த்த சாசத்
தில் தன் மனதைச்செலுத்தி ஆனந்த பரவசத்தார் றன்
னைமறந்து சற்றுநேர மகைவற்றுமின்றார் உடனே மாயா
ரூபம் நீங்கிச் சுயரூபஞ் சகலருக்குங் காணப்பட்ட தன்
ந்ப் பிரமருத்திராதி தேவர்களுக்குஞ் சந்தோஷ முண்

டகியது இதனால் என்று மடையாவின்படைந்த தேவர்
கள் ஆகாயத்தி லிருந்தபடி சலசல வெணப் பூமாரியும்
பொன்மாரியும் பொழிந்து களிப்புற்றார்கள் தேவ துந்
துமி தாமத மென முழங்கிற்று தம்புருநாரதர் த புரு
வீணையை மீட்டிக்கொண்டே இராசுபையில் வந்துநின்
ார்கள். ரிஷிசித்தர்களு மங்கடைந்து காணராகங்களைப்
பாடும்போது பகவான் தன்னைமறந்து தான் முன்போல
வே பிராமணனாயிருக்கிறத்கவே மதித்து உயதேவ் பா
டிய பாகவத சுலோகங்களைத் துதிக்கத் துதிக்க இன்ப
மேலிட்டித் தம்புரு வீணையினொலிக்குஞ் சரிபாய்ப்பாடி
ஆவேசமேறினவர்போ லானந்த நிர்த்தனஞ் செய்யத்
தொடங்கினார் தாத்திரியசைத்தார் சகலமு மகைவது
போலப் பகவானுடன் சகலரும் ஆனந்தத் தாண்டவஞ்
செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

இப்படி நான்குதூரம் பரியந்தம் ஜெயதேவ் முதலா
னவர்களுந் தன்னைமறந்து இன்பநடனம் புரியும்போது
பாமசிவனார் பார்வதி சமேதனாய் ரிஷிபவாகன ரூடனாய்
அச்சபைக்கெழுந்தருளி பகவானிருகரங்களைபும் பிடித்
துக் கொண்டு ஒ-ஜனார்த்தன காசரிங்க நிர்த்தனா ராகு
ஸமர்த்தனா என்னுடைய மைத்துனா உம்முடையமாயை
யை நீரேயறிபாமல் தன்னை மறந்து இன்பம் நிறைந்து
தன்னைத்தானே தோத்திராஞ் செய்துக்கொண்டு இப்படி
ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியலாமோ உம்முடைய கபடத்
தை ஒருவாலறியப்போமோ வென்கிற பற்பல பகூவா
ர்த்தைகளாடித் துதிக்கும்போது பக்தவச்சலனாகிய பக
வான் கண்களைத்திறந்து தன்சுயரூபந் தனக்கு வந்ததற்
காக வாச்சரியப்பட்டுச் சுலோகங்களைச் சொல்வதை வி
ட்டு உயதேவதைப்பார்த்து மார்புடன்சேர்த்து ஒ-மாத்
வனே பந்தபாசங்க ளில்லாதவனே உம்முடைய திருவா
க்கினற்செய்த பாகவதத்தை முதல் முதல் நானேவாசித்
தாங்கேற்ற வெண்ணங்கொண்டு ஓர் பூசனாய் வந்தேன்
வாசித்தென்னை மறந்தேன் அரிதான, சேவைதந்தேன்,
யிகவுழுவந்தேன் ஆதலாற் பழய பாகவதம் முழுதும்வா
சிக்கும் பலனும் நீர்செய்த பாகவதத்திலுள்ள ஓ ரத்தி
பாயம் ஒதும்பலனுஞ் சரியாயிருக்கக் கடவதென் றந்தர்
த்தானமாய் மறைந்தருளினார். உடனே பாமசிவனார்முத
லானவர்களும் பல ஆசிகள்கூறி ஜெயவிஜயபவாவென்று
அந்தரத்தில் மறைந்தார்கள் கேட்டிடர்களோ சித்தர்களோ
டென்று பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பகவான் பிராமண ரூபமாய்வந்து தரிசனந்தந்த
பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஜெயதேவ் செய்த முப்பது அஷ்டகங்களைக்
கெங்கையில் விடுத்துப் பரீக்ஷித்த
அத்தியாயம்.

நாபாஜிசித்தர் சித்தர்களை நோக்கி சொல்லுவார்
ஓ சிலர்களே சத்தங்கத்துக் கணகலர்களே இப்படி பக-
வான் மாராவன்பிணையளித்து அந்தர்த்தானமாய் மறை-
ந்துபோனபின் ஜெயதேவ் சுவாமி களிக்கடலி ஸிமிழ்ந்த
வராய் பகவான் லீலைப அஷ்டகத்தில் அலங்கரித்துப்
பாடும்போது ராதாவின் திருவடி பகவான் திருமுடியில்
ணிந்துக்கொண்டாரசென்கிறசொல் தனக்குத்தானே வரு-
வதைக்குறித் தாயாசமடைந்தவராய் வேறு அஷ்டகஞ்
செய்ய அதிலு மப்படியேவா இப்படி இருபத்தைந்து
அஷ்டகங்கள்செய்ய அதிலு மப்படியேவா இப்படி
அதை வெளிப்படுத்துவதற் கச்சமுற்றவராய் மறைந்து
வைத்து இப்படி எந்த னுல்களிலாவது பாடியிருக்கின்-
றதா, ஆராயவேண்டுமென்றும் பெரியோர்களைக் கேட்-
டறிய வேண்டுமென்றும் அபிப்பிராயங்கொண்டு யாத்தி-
ரைசெய்யப் புறப்பட்டார் அதையறிந்த பத்மாவதியும்
இராஜனும் கடவே தொடர்ந்து போகையில் மந்திரிபிர-
தானிகள் ஜெயதேவ் சுவாமிகளைமறித்து ஓ சுவாமி ரதக-
ஜதாச நவாகனங்கள் வேண்டியதிருக்கக் கால்நடையா-
ய்ப் பிரயாணப்பட்டுப் போகலாமோ வென் றுரைக்க
ஜெயதேவ் பிரதானிகளை நோக்கிப் புண்ணிய ஸ்தலத்து-
க்கும் தீர்த்தங்களுக்கும் பெரியோர்கள் தரிசனத்துக்கும்
கால்நடையாய்ப் போனான்றிப் பலனடையக்கூடாது,
ஏனெனில் ஓர்வாக்கியத்தால் சொர்க்காதி போகக்களை
யெல்லாங்கொடுக்கும் உத்தமர்கள் பாதசாரியாய்ப் பல-
கிடங்களிற் றிரிந்துக் கொண்டிருக்க நானவர்களிலும்
மேன்மையானவனே அற்பமான அசனிடமே மாந்தர்-
கள் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் கால்கள் கடுக்க நடந்துபோ-
வாராயின் மகாத்துமாக்களின் தரிசனத்துக்குப்போகும்
நான் ரதசாரதியாய்ப் போகலாமோ வென் றுரைத்துச்-
சகலபோகங்களையும் வெறுத்து ஏகாந்தியாய்ப் போகும்
போது இராசன் மந்திரிகளை நோக்கி நீங்கள் நமது பட்-
டினத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருங்கள் நான் சுவா-
மிகளுடன் போய் வருகிறேனென் றுரைக்கப் பிரதானி-
கள் பஞ்சிபோன்ற பாதங்களேனாக எப்படி நடந்துபோ-
வீர்களுன்று வாட்டமடைய மன்னன் கஷ்டப்படாமல்
சுகமும் நஷ்டமில்லாமல் லாபமும் நிஷ்டை சாதிக்காம-
லென்பமும் கிடைக்கவேமாட்டாது யாத்திரைபலன் வே-

ண்டின சுவாமிகளின் திருவாக்கின்படியே பாதசாரியாய்
நடந்தே போகவேண்டும் ஏனெனின் ஓர்காலத்தில் தர்-
மர் துரோபதைபுடன் சந்தோஷமாய் வார்த்தையாடிக்-
கொண்டிருப்பதைப்பார்த்த அருச்சுனன் அபராதிபா-
னேனென் றவ்வபசாரம் நீங்க யாத்திரைசெய்தது பாத-
சாரியாயல்லவோ பலராமருக்குக் கிருஷ்ண பரமாத்மா
செய்த குதால்கோஹத்தி பாதகமேலிட்டு அது நீங்கப்-
பாதசாரியாய் யாத்திரைசெய்தது பொய்யா மெய்யா!
எனநிஷ்ட தெய்வமாகிய ஸ்ரீகைலாசவாசகர் தனக்குற்ற
பிரமத்திரீங்க இப்பூவுலகிற் சஞ்சரித்தது கால் நடைபா-
யல்லவோ ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்காட்டிற்
சென்றது கால்நடையா யல்லவோ ஓ மதிமந்திரிகளே!
மகாதேவன் வாசுதேவன் நான் அரிச்சந்திரன் முதலா-
னவர்கள் கால்கள் கடுக்கக் கற்கள் முட்கள்மேல்
நடந்திருக்க நான் நடக்கக்கூடாதோ? ஐசுவரியம் நீர்
மேலெழுத் தல்லவோ? கிரித்துச்சொல்லவோ வென்று
மறுத்து இராஜரீகத்தை வெறுத்துப் போகையில் அவர்
மனையானுக் கடவேதொடர்ந்து பலதேசங்களிற் றிரிந்-
தும் செயதேவை விடாமற்றொடர்ந்து வரும்போது ஜெ-
யதேவ் தன்னுடன்வரும் முவருடைய கஷ்டத்துக் கிரக்-
கமுற்றவராய் வாணாஜிபைபடைந்து காகிலிவநாதனா-
த்தரிசித்து அங்கிருக்கும் பெரியோர்களின்பாதங்களைப்-
பரிசித்து ஓர் மடத்திற் பிரவேசித்து தனக்குற்றசந்தே-
கிவ த்தியாகாததைக் குறித்து வாட்டத்துடன் நித்திரை
செய்யும்போது பரமசிவனார் அவர் கணவிலடைந்து ஓ
ஜெயதேவ் என்பேரில் ஐந்துஅஷ்டகங்கள் செய்வாயாபி-
னுனக்குற்ற சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்கிறே னென்-
றறைந்து மறைந்துபோனார்.

உடனே ஜெயதேவ் விழித்து மிகவுங்களித்து உத-
யமாவதற்குள் காகிலிசுவநாதர்மீது ஐந்து அஷ்டகங்கள்
செய்தார் உடனே காகிலிசுவநாதர் ஓர் பண்டிதனாய்ப்
பல மாணாக்கர்குமு ஜெயதே விருக்கும் மடத்திற்பிரவே-
சித்து ஓர் பிராம்ணனிடம் சந்தேகநிவர்த்தி குடாபண்-
டிதர் வந்தாரென்றுரைத்தவா வென்றனுப்பினார்அப்பூ-
சான் செயதேவிடம்போய் ஒஸ்வாமி சந்தேக நிவர்த்தி
குடாபண்டிதருமது தரிசனத்துக்கு வந்திருக்கிறார் சீக்-
கிரம் வாருமைபா வென்றறைப அதுகேட்ட ஜெயதேவ்
உதயமாகாததற்கு முன்பே எந்தப் பண்டிதர் வந்தார்
அல்லது மகாதேவரே இவ்வுருவோடு வந்தாரோ வென்-
றதிதுரிதமாய்ப்போய் அப்பண்டிதர் பாதங்களிற் கிரசா-
ஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ்செய்ய அவரும் வந்தனஞ் செய்-
து ஜெயதேவ் சபனித்த இடத்திற்சென்று புத்தக மூட்-

டையை யழித்துப் பசுவான்பேரிற் பாடிய இருபத்தை
ந்து அஷ்டகங்களை பெடுத்தன்கொண்டு அவ்வாறான
யிலுள்ள பண்டிதர்களை யெல்லாம் விளித்து அஷ்டகங்
களை வாசித்துக் காண்பித்து ஒ-பண்டிதர்களே வேதத்
தின் சிரத்தின்மேற் பகவான் பாதங்க ளிருக்கின்றதென
ப்பல சாஸ்திரங்கள் முறையிட இந்தெய்தேவ் பகவான்
முடிமேல் ராதாவினடிக ளிருக்கின்றதெனப்பாடி யிருக்
கின்றார் இது உங்களுக்குச் சம்மதமா யிருக்கின்றதாவெ
னப் பண்டிதர்கள் சி-சி இப்படி மூடனும் பாடமாட்டா
னென்றறைய அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட ஜெய தேவர்
அம்பலங்கூத்தன் சொர்ப்பனத்தில் வந்து எம்மை அம்ப
லத்தில் வைத்துவிட்டானென நாணமடைந்து ஒ-பண்டி
தர்களே! நான் மறதியாய்ப் பாடிவிட்டேன் கஷ்டியுங்க
ளெனச் சந்தேக நிலவர்த்தி குடாரபண்டிதர் பற்களைக்
காட்டிக் கெக்களிகொட்டி நகைத்து அடா ஜெயதேவ்
மறந்து பாடின ஜேரஷ்டகத்திலிருக்கும் இருபத்தைந்
து அஷ்டகங்களிலு மிருக்குமா அல்லாமல் மறைந்து
மாதாவை மணியாளென் றுரைக்கக்கூடுமா? நீதானு ஜெ
யதேவென்னுங் கவிசுவான் உன் கவி மற்றெந்த தேசத்
தில் சிரேஷ்டமடைந்தாலும் இக்காசியில்கிரேஷ்டமடை
யுமா முக்கால்மூட்டை முழுமூட்டன் கொண்டாடுவதைப்
போலக் கவியறிவாதவர்களியாரோ உனக்குஜெயதேவ்
கவியென்கிற பேர்கொடுத்தார்கள், என்கிற பற்பலவார்
த்தைகளாடி ஒ-பண்டிதர்களே இந்த ஜெயதேவ் வியாசர்
பாடிய பாகவதத்துக் கிழிவுவர வேறு பாகவதத்தைப்
பாடினாலும் பகவானு லாகக்கேற்றினாலும் இவைகளெல்
லாம் பொய்யாகவேயிருக்கும் அப்படிப்பாடி யிருந்தா
லும் அதிலெத்தனைப் பிழைகளிருக்கின்றனவோ எல்லா
யிந்த அஷ்டகங்களைக் கங்கையில்விட்டு எதிர்கொண்டே
றுவதன்றி சங்கையும் அங்கிதரித்தேனென் றுரைக்கா
விட்டால் அப்பாகவதத்தைப் பிச்சங்கையிலேயே விட்டு
விடலாமென் றுரைச்சப் பண்டிதர்கள் இதுவேசரியென
சம்மதித்துச் சீக்கிரம் சங்கையில் அஷ்டகங்களை விடு
மென்றூர்ப்பரித்தார்கள்.

அப்போது பாரசிவனார் ஜெயதேவனுடைய சந்தேக
ஞ் சீக்கிரம் நிவாரணமாம் பொருட்டு அஷ்டகங்களைக்
கையிலேந்திக் கொண்டு ஒ-கங்காபவானி உனதமனான
ன்மீது பாடியிருக்கும் ஐந்து அஷ்டகங்களிலும் பகவா
ன்மீது பாடியிருக்கும் இருபத்தைந்து அஷ்டகங்களிலும்
பகவான்மீது பாடியிருக்கும் இருபத்தைந்து அஷ்டகங்
களிலும் ஓர் தப்பிதமில்லாம லிருக்கின்றது. சத்தியமா
லு உனக்குள் விடு மீவைகளை உன் திவ்ய அஸ்தங்களை

லெடுத்தென்னிடம் தாருமென்று பாசிரதியில்விட்டார்.
உடனே அந்த ஐந்தஷ்டகங்களும் கங்கையில் ஸ்நானஞ்
செய்து எதிர்கொண்டேரிப் போகையில் கங்காதேவி
நமது மனானன் சடைமுடியையவிட்டு நீங்கி வெகுநாளா
யிற்று இன்றைக்கவரைப்பார்க்கும்படியாயும் அஸ்தத்தா
டன் மதஸ்தத்தைச் சேர்க்கும்படியாயும் இன்று நேரிட்
டதிந்த அஷ்டகங்களா லல்லவோ வெனக் கனிப்புற்றுச்
சுயருபத்துடன் சகலருக்குங் காட்சிகொடுத்து ஒ-சந்தே
கநிலவர்த்தி குடார பண்டிதரே அகூதரம் வார்த்தையை
சீர்முதலானவைகளிற் குறையில்லாமற் சிறப்புற்றோங்
கிய அஷ்டகங்க ளிந்தாருமென் றெல்லாவற்றையு மொ
ரேதாமெடுத்துக் கொடுத்தான். தமது நாயகர் மறைந்து
போவாரென்றும் நெடுநாளாய்ப்பிரிந்த கணவனைப் பல
தாம் பரிசிக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தா லொவ்வொரு
பத்தியத்தை எடுத்து இரண்டு கரங்களாலும் சந்தேகநில
ர்த்தி குடாரபண்டிதர் காத்திற்கொடுத்துச் சிவ அஷ்ட
கங்களைந்தும் எனக்குரியதென் றெடுத்துக் கொண்டே
னென் றறைந்தான் அதற்குச் சந்தேகநிலவர்த்தி குடார
பண்டிதர் ஒ கங்காதேவி பகவான்முடிமேல் வராதாவினடி
களிருக்கின்றதாவெனப் பாசிரதி எனக்குஞ் சம்மதம்
மூவர் தேவர் மற்றியாவருக்குஞ் சம்மதமா யிருக்கிறதெ
ன்றான் அதற்கப்பண்டிதர் ஒ-பாசிரதி நீ சிவன் முடிமே
லென்றும் அடிகளவைத் திருப்பவளாதலால் சம்மதித்தா
யெனக்குச் சம்மதமில்லையென்று ராதாவினடிகள் பகவா
ன்முடிமே லிருக்கின்றனவெனப் பாடியிருக்கும் இருபத்
தைந்து அடிகள் வறைந்திருக்கும் இருபத்தைந்து பத்தி
யங்களைக் கோபித்தவர்போல் விசியெரிந்தார் உடனே பக
வான் ராதாமேதனாய்க் கருடவாகன ரூடாய்ச் சகல
ரும்பார்க்க அந்தரத்திலின்று இவ்விருபத்தைந்து பத்
திரங்களு மெனக்குரியது மற்றவைகளெல்லா முமக்குரி
யதென்று கங்கையில்விழாமற் தாங்கிக்கொண்டார். உட
னே சந்தேக நிலவர்த்தி குடார பண்டிதர் ரிஷபலாகன
ரூடாய்ப் பார்வதி சமேதராய்க் காட்சிக் கொடுத்தார்.
அப்போது ஜெயதேவ் ஸ்வாமிகள் பகவானைகண்டு துதி
செய்யத்தொடங்கினார்.

எப்படியெனில் அந்தியமில்லாததும் தாண்டக்கூடா
ததும் காமக்குரோத மோகாதி திமிங்கிலாதிகளால் பய
ங்கரமாகும் நதிபுமாகிய சம்சாரக்கடலைத் தாண்டுவத
ற்கு ஓடமாகிய அதற்கு சீமை பூமியாகி யிருப்பவனும்
உபதேச பரம்பரையாளர் ஸ்ரீயப்படத் தருந்தவனும்

அனந்த சக்தியுத்தனும், தேசகால வஸ்துக்களினால் காணக்கூடாதவனும், உண்மைநாமப் பிரபாவங்களினாலே கர்மயோகஞ் சாதிப்பவர்களுக்கு பலப்பிரதான சக்தி கொடுக்கும்படியானவனும், பிரமாதி சகல ஆத்மகோடிகளுக்கும் மேலானவனும், நிர்நிசயானந்தரூபனும். பிரமாதிகளைப்போல காலவசியனாகாமல் சகல சக்தியுத்தனாகி நித்தியமாகி தேஜோமயமாகிப் பிரகாசிக்கும் திவ்வியமங்கள விக்கிரகத்துடன்கூடி ஆனந்த சொரூபியாகி யிருக்குமவனும், பிரதானத்திற்கு சீமைபூமியாகி தேவ வைதிகங்களைப் பரிபாலிக்குமவனாகி, பிரதானமும் ஜீவனும் பிரளயகாலத்தில் லயிக்கும் ஸ்தானமாகி சகலத்திற்கும் மேலானவனென்றும் சொல்லத்தகுந்தகாரணத்துவ சேஷத்துவயுத்தனாகிய ஆகாசாதி விபுநிரவியங்களில் நிறைந்தவனாகி யிருக்கும் ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவா! ஜெகத்திற்குக் காரணமாகும் விராடபுருஷனும், அவனுக்குக் காரணமாகும் ஆங்காரமும், அதற்குக் காரணமாகும் பஹத்தத்வமும் அதற்குக் காரணமாகும், பிரகிருதியுமாகி இத்தத்துவங்களினுடைய முக்கிய காரணங்களாகி காரிய காரணரூபமாக அகப்பட்டிருக்கும் சுபாவங்களும் அனந்தங்களுமாகும் ஞானபல ஐஸ்வரிய சக்திரூபகசில வாற்சல்ஸிய செளரிய தைரியாதி சகலகல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவனாகி கிரியா சொரூபங்களினால் கர்நு சொரூபங்களினாலும் சேதனசேதனங்கள் யாவையும் ரட்சிக்கிறீர். வேதங்களுக்கதிபதியும் வேதவேதாந்த வெத்தியனும் வேதவேதாந்த சாஸ்திர சொரூபனும் ரீயேயன்றி வேறல்ல. சாஸ்திரத்திற் சூட்டப்பட்டவனென்றும், விவேகமதிகரிக்குமென்றும் சொல்லப்படும். இரண்டுகித ஞானங்களும் வேதாத்யயனனாகும் பிரமனும் சுருதி அத்தியயனராகும் மனுவாதிகளும் ரீயே பாரபகூங்கள் முதலான தோஷங்களை விட்டவனும் ஜெனனமில்லாதவனாகி நித்தியனாகும் பரப்பிரமமும் ரீயே அப்படிப்பட்டரீ பக்தர்களைப் பரிபாலிக்கும் பொருட்டு அந்தரவீதியில் நாராயண ரூபியாகிப் பிரகாசிக்கின்றாய் ஆகையாலுன்னேசேவித்துசிந்தித்து சரணாகதியடைந்தவனாகிய என் விஷயத்தில் நற்கிரியாயோகங்களுக்குக் கெடுதியாகும் ராகத்வேஷ லோபமோகாதி துர்க்குணங்கள் சாந்தமாகவேண்டும் என்று பிரம்பாரத்துதி ஜெபித்த நின்றார். அத்தருணத்தில் மாணக்கமொல்லாம் ரிஷிஸ்வரர்களாய் விட்டார்கள், தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தார்கள், ரம்பையர் நடனமாடினார்கள், அப்போது பகவான் தன் கரத்திலிருக்கும் இருபத்தைந்து பத்திரங்க ளையும் ஜெயதேவ் கரத்திலளித்து, ஓ ஜெயதேவ்! என்

னுடைய மர்மம் உனக்கொருவனுக்குத் தெரியும்ன்றி மற்றவர்களா லறிந்துக்கொள்ளுதல் லேசானதோ? நடந்ததையே பாடியனாதலால் நீர் பாடிய பாக்கவத்தையும் அஷ்டசங்களைப் பு மன்புட னனுதினம் பாராயணஞ் செய்வோர்களினிருதயத்தில்வாசமாயிருக்கமனமுவந்தேனிது நிச்சயமென்றறைந்து மறைந்தார் பரமசிவனார், ஓ ஜெயதேவ்! நீசெய்த சிவாஷ்டகங்களையும் உன் சரித்திரத்தையும் சிரவனஞ் செய்வோர்களுக்குக் கஷ்டவிசுவரீயமுங்கொடுக்க விருப்பமுற்றே னிது சக்தியமென்றுரைத்து மறைந்தார் தேவரிஷிகள் ஜெயதேவாவென் றன்புட னுரைப்போர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகக்கடவதென் றுசீர்வாதம் செய்து தங்கடங்க ளிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு அவ்வாரணசியிலுள்ள பண்டிதர்களெல்லாம் ஜெயதேவைப் பகவானென்றே தீர்மானித்துப் சகல உபசாரத்துடன் பூசித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஜெயதேவ் வாசுதேவனையும் மகாதேவனையும் தரிசித்த சந்தோஷத்தாலும் தபமேலீட்டாலும் பகவானைப் பலவாறாகத் துதித்தபடியாலும் நிர்மல மனதுடையவராகிப் பேசுதலும் நடத்தலும் குறைந்து மனதிலானந்தம் நிறைந்து தன்னைமறந்து திக்கு தேசாதிகளிறந்து பித்தன் உன்மத்தன் சுபாவத்தையடைந்து காடென்று நாடென்று பாராமல் நடந்து ஓர்வேளை சோதிசொரூபமாகவும் ஓர்வேளை அபரூபமாகவும்ஓர்வேளைப்பகவானுருவமாகவும் பலர் கண்களுக்கு புலப்பட்டுலாவிக்கொண்டிருக்கங்காலத்தில் பத்மாவதி இராஜனை நோக்கி, ஓ பூபாலனே! ஒதுதற்கரிய சீலனே! ஸ்வாமிகள் தேகஸ்மாணையின்றிச் சாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்திருக்கிறார் இனி நம்முடன் பேசுவதற் துர்லபமேயாதலால் நீர்உமது தேசத்திற்சென்று நீதிபுடன் அரசாங்கஞ் செய்துக்கொண்டிருமென்றுரைக்கக் கிரவுஞ்சராசன் அவ்வுத்தமியின் பாதங்களிற்பணிந்து, ஓ என் தாயே! கக்கினது பாயாசமானாலும் நக்குவாருண்டோ? அதுபோல அற்பமான ராஜாங்கத்தின்மேல் நிராசையாய் அரித்திய வாழ்வைச் சொர்ப்பனத்தினாலும் நினையாமல் அற்புதமான மோகூவாழ்வைக்கொரிய வெண்ணைஅகற்றலாமோ! தந்தைதாய் தாரம் புத்திரர் மித்திரர்களாதி யரசனும் நித்தியானந்தத்தை யடையப்போமோ? அரித்திய மலபாண்ட தேகத்தைச் சக்தியமென்று நம்பினோர்க்கல்லவோ இராஜபோகம் வேண்டியது. மோகூபேகை யுள்ளோர்கள் அற்பமான விஷயபோகங்களைப் பரமென நம்புவார்களோ? நம்பி வெம்புவார்களோ? ஓ மாதாவே! நித்தியா

நித்தியவந்து விவெகமறிந்தவர்கள் அறித்யதேகசுகத்தைத் தேடுவார்களோ? இகலோகத்தை நாடுவார்களோ? இகபரயோக விரகமுள்ளவர்கள் சுரலோகாபேகைக் கொள்ளுவார்களோ? சத்ருரு சேவையைத் தள்ளுவார்களோ? சமாதிவிஷ்டை சம்பத்தியுடையோர்கள் மனதெண்ணப்படி நடப்பார்களோ? குருவாக்கினையைக் கடப்பார்களோ விஷய வஸ்துக்களைத் தொடுவார்களோ, வைராகியத்தை விடுவார்களோ, ஆசிரிபரைப் பிரிவார்களோ முனிவு கொள்ள வறிவார்களோ? சற்சங்கத்தை நீங்குவார்களோ, சன்மசாகரத்துக் குட்பட்டேங்குவார்களோ, முழுட்சத்வ பாவமறிந்தவர்கள் மோகாந்தகாரத்திலுழங்குவார்களோ, ஏகாந்தியாகாமல் வாழ்வார்களோ ஒ என்னன்னையே என்னையும் போகச்சொன்னையே என்றவம்மணியின் றிருவடிகளிற் பணிந்தெழுந்து ஜெய தேவஸ்வாமிகளின் தாள்களின்மேல் வீழ்ந்து, ஒவென்றழத் தொடங்கினார். ஜெயதேவர் அவ்வரசன்மீ திருக்கு மன்பின்மேலீட்டா லுனக்கென்னகுறை நேரிட்டதெனக் கருணையுடன்கேட்டார். இராஜன் பணிந்துறைக்கலானான் கேட்டவர்களோ சித்தர்களேயெனப் பின்னுஞ் சொல்லுவார்.

அஷ்டசங்களை அரங்கேற்றிய அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது

பிரமோபதேச அத்தியாயம்.

நாபாஜிசித்தர், ஓ சித்தர்களே! கேளுங்களென்று சொல்லத்தொடங்கினார். கிரவுஞ்ச ராஜனுனவன் ஜெய தேவஸ்வாமிகளின் றிருவடிகளிற்பணிந்து, ஓம் நமோ சத்ருரு பராத்பரா! சர்வவப்பாகநிர்விகார ஆனந்தமளிக் குஞ் சர்வேசுவரா! அடியேனை யாட்கொள்ளும் கருணை சாகரா உம்முடைய கிருபை ஆகாமியமேசெய்யும் மோகாந்தகாரன் மேல்வருமோ, வந்தாற் பாவனாப் போக மாட்டேனா ஓ அனாதிகாரனா! சர்வபரிபூரண! எனக்கு வேண்டியது பிரமஞ்ஞானமேயாதலால் ஆத்மானுபவத்தையே சொல்லி யாட்கொள்ளும்படியா யும்மை மிகவும் வேண்டுகிறேன், ஓ தீனபந்துல! தினேதினே என்னுபுளந்தகனுக் கிரையாய்ப் போகின்றது ஓடத்திலேறிச் செல்லுமவர்க்கு ஆறும் சுடுமென்கிறபழமொழிப்படியே ஓர் பிரேதத்தைச் சுமந்துகொண்டுபோகுமித்தாலத்தை

யோர்நாளொருவர் சுமக்கநேரிடும், ஒரு நிமையிலோ, ஒரு மாத்திரையிலோ, ஒரு விசடிகையிலோ, ஒருசடிகையிலோ, ஒரு முடர்த்தத்திலோ, ஒரு ஜாமத்திலோ, ஒரு காலையிலோ, ஒரு மாலையிலோ, ஒரு அல்லிலோ, ஒரு எல்லிலோ, ஒரு தினத்திலோ, ஒரு வாரத்திலோ, ஒரு பட்சத்திலோ, ஒரு மாதத்திலோ, ஒரு ருதுவிலோ, ஒரு அயனத்திலோ, ஓராண்டிலோ, தசாண்டிலோ, கனவிலோ, நனவிலோ, காட்டிலோ, நாட்டிலோ, இடியாலோ, கடியாலோ, புலியாலோ, கிலியாலோ, வலியாலோ நலியாலோ, கிடக்கும்போதோ, நடக்கும்போதோ, புசிக்கும் போதோ, வசிக்கும்போதோ, இந்தப்பிராணன்நீங்குமேயல்லது ஸ்திரமல்ல, வெட்டவெளியில் வைத்த விளக்கைப்போலவும், பழுத்த வுலையைப்போலவும், கனியைப்போலவும், நீர்மேற் குமிழியைப்போலவும், எழுத்தைப்போலவும், சுழல் காற்றைப்போலவும், பம்பாத்தைப்போலவும், மின்னலைப்போலவும், அறுகுதுனி பனியைப்போலவும், ஒத்த ஆவியை நம்பிப் பாகியாய்போனேன் நிச்சயமில்லா இம்மலவுடலைமெய்யென்று நம்பிப்பொய்யனாய்ப்போனேன் நாரும் நாரும் பேயுங்கழுகும் பிடுங்கித்தின்னும் இப்பிணத்துக்கு மணஞ்செய்து பேதையாய்ப்போனேன். பிரத்தியட்ச நாகமான இத்தனுவுக்குச் சுகங்கொடுத்துப் பலருக்கும் மகவாய்ப் பிறந்தேன் கோதுமையுங் குறுதியென்பும் நரம்புஞ்சுதைபும் பொருந்திய இவ்வுணை நானென் றஞ்ஞானியாய்ப்போனேன் லவணஞ்சுலமல்லவென்றும், பாண்டம்மண்ணல்லவென்றும் ஆபரணம் பொன்னல்லவென்றும், ஆபுதம் இரும்பல்லவென்றும் சொல்வாருண்டா? அதைப்போலவே தேகமறித்தியமென்றும் பிரபஞ்சம் மயேந்திர ஜாலமென்றும் சொல்வதேமெய்யன்றிப் பொய்யென்றுபிதற்றும்பேதையரைப்போலக் கோதுக்குள்ளானேன். மெஞ்ஞான சாதனத்துக்குரிய அரிதானவாயுனை விணுப்ப் போக்கலழகோ? காலனைப்போதில் வாயுன்முடியுமென்றுகாத்துக் கொண்டிருக்கிறான் சூரியனென்னும் நாழிபா லாயுளென்னுந் திவசங்களைபுண்டு முடிவிற் றன்னையு முண்ணுமெமனுக்குத் தப்பி யிவ்வுலகி வியாருமிருக்கவில்லை. குலைபழுத்தவுடனடியோடும் வெட்டித்தள்ளும் வாழைக்கிணையான யிவ்வேழ்மை யர்க்கையைக் கோழை புத்தியால் மாழையால் வைத்திருப்பது நலனோ? ஸ்ராத்ஜீகம் முதலான வியாபாரத்தாலும் தேகேந்திரிய மனோவிகாரங்களாலும் தேகவாதையாலும் மனோவாதையாலும் சஞ்சலமே மிகுதியாய் வளர்த்துக் கொண்டு வருகின்

றது, பொன்னாசை பெண்ணாசை மண்ணாசையென்னும்
 ஈஷணத்திரியங்களால் கட்டுண்டு வெட்டுண்டு தட்டு
 கெட்டுத்தொழித்தலைதெரியாமல்தலைமோய்ளிழுந்துதறி
 தலையாய்ப் போயினேன். ஒரு நாளும் மும்மைப்போலா
 னந்தமா யிருந்தறியேன் அஞ்ஞானந்த காரத்தாலும்
 துன்மார்க்க ருறவாலும் மனோவிச்சையாலும் பஞ்சேசர்
 திரிய வாகையிற் கிக்கிச்சொக்கிச் சம்சாரமென்னும்
 சாகரத்தி லாழ்ந்தும் தாழ்ந்தும் லிபுந்தும் எழுந்தும்
 அயிந்தும் கரைபெறுதற்கோர் துறைகாணாமல் வெருநா
 னாயழுதுக்கொண்டிருக்கின்றேன் பந்தமென்னும் பா
 சத்தாற்கட்டுப்பட்டேன். மோகலூர்த்தத்தையே மறந்து
 விட்டேன் ஆகெட்டேன் அநித்தியமான அவ்வித வாகை
 யால் நித்தியத்தைத்தேடாமல் நாசமாய்ப்போனேன்
 சந்தோஷமோ அனுவளவுமில்லை அனுபவிப்பதோ அள
 வற்றதொல்லை. ஆனந்தத்தருமலிலேயோ தெரியவில்லை
 நிலைபிரிவதற் கெனைப்போன்றவர்க்கு மிகவுந்தொல்லை.
 பஞ்சவறிவுள்ள மானிடனுப்பிறந்தும் பூமிக்குப் பர
 மான மிருகத்துக்கிடையானேன், மிருகமாவதோர் காரி
 யத்திற்குதவும் நாளை ஒன்றுக்கு முதலாய் பிணமா
 னேன் மாணமோ புலியைப்போல் பயங்காட்டிக்கொ
 ண்டு முன்னிற்கின்றது மாணத்தை நினைத்துக் கொண்
 டாலோ கிடிகிடென்று நெஞ்சம் நடுங்குகின்றது பிறந்
 தும்போதுள்ள துன்பத்தைவிட இறக்கும்போதாயிரம்பங்
 கதிகமான துன்பமிருக்கு மென்பதற்கோர் சந்தேகமே
 யில்லை. இது கவனத்தில் வந்தாலோ இருதயம்பிளந்துப்
 போகின்றது. பிரமஞ்ஞான மில்லாதார்க்குச் சன்ன
 மாணத் துன்பமொழியாதென் றனேக சாஸ்திரங்கள்
 முறையிடுகின்றது புருஷஜென்மமாய் நாபதியாய்மெய்ஞ்
 ஞானத்தை யறியும் விவேகியாய்ப் பிறந்தும் அகண்டா
 னந்தத்தைத் தரும்படியான கருணாநிதியாகிய உம்மைச்
 சரணாகதியடைந்தும் பவத்தைநீக்குஞ் சிவத்தையடை
 யும் மார்க்கந் தெரிந்துக் கொள்ளாமற் போனால் இனி
 பெப்பிறப்பில் மெய்ப்பொருளைச்சேர்ந்து இப்பிறவிகளை
 நீக்கிக்கொள்ளப்போகிறேன் ஓ ஸ்வாமி நிஷ்காமிகிசுவக்
 குத்தாயும் விருட்சங்களுக்குச் சலுமும், பத்தர்களுக்குத்
 தெய்வமும், ஜீவர்களுக்குணவும், பிராணிகளுக்குநீராசனும்
 தரித்திரர்களுக்குப்பிரபுவும், பசுலுக்குச்சூரியனும், ராத்
 திரிக்குச்சந்திரனும், தர்மத்துக்குச்சந்தமும்வீரனுக்குத்
 தைரியமும் வேந்தனுக்குப் படையும், சதிக்குப் பதியும்,
 பதிக்குச்சதியும் தபத்துக்குவைவரக்கியமும் திடத்துக்குச்
 சிரவணமும், சன்மபாசத்துக்கு நிராசையும், ஸ்திரீகளுக்

குக்கற்பும், புருஷர்களுக்குக் கல்வியும், கல்விக்குச்
 சிவகாருண்யமும், மந்திரிகட்கு உத்தியும், விவாபாரி
 கட்குத் திரவியமும், உலகத்துக்கு மழையும் துணையா
 யிருந்து விளக்குவதைப்போல் அடியேனுக்குத் தாங்
 களே துணையாயிருந்து காக்கவேண்டுமென்றி் வேறுவழி
 யில்லை ஏனெனின், அனேக சாஸ்திரங்களைவாசித்தும்,
 இஷ்டதேவதையைப் பூசித்தும், பெரியோர்களை நேசித்
 தும், அன்பால் விசுவாசித்தும், வறிபன்போல் யாசித்
 தும், பேரின்பத்தையே ஆசித்தும் ஒரு நிகமயானாலும்
 சஞ்சலமற் றுணந்தமாயிருந்தறியேன் ஆதலால் பிரம்மே
 ஒருருவான தேவரிசே என்னை யானந்தக்கடலில் ரமித்
 திருக்கச் செய்வேண்டுமென்று கண்ணீர் விட்டழுது
 பலதார்தொழுது பயபக்திபுடன் நிற்கும்போது கருணா
 நிதியான ஜெயதேவ் சுவாமிகள் இவனதி தீவரப்பக்குவ
 முடையோ னென்றறிந்து மார்புடனணைத்துக்கொண்டு,
 ஓ வேந்தனே! உபசார்தனே! சக்கராயெனச் சொல்வ
 தால் மதார்தோன்றுமா? அன்னமென் றுரைப்பதால்
 பசி நீங்குமா? பாதோதியென்றறவதாற் பாபவிவரண
 மாகுமா? தீபமென்றிசைப்பதா கிருணீங்குமா? கிரியா
 பக்திபால் நானற்றுப்போகுமா? வேதாந்தமென்றிசைப்
 பதால் சகல சந்தேகங்களும் நிவர்த்தியாகுமா? மந்திர
 மென்றோதலால் சித்திபுண்டாகுமா? அவுஷதமெனச்
 சொல்வதால் பிணிநீங்குமா குருவெண்ப்பகர்வதால் கிரு
 பைபுண்டாகுமா? தெய்வமெனச் செப்புதலா லன்புண்
 டாகுமா? அதைப்போலவே வாசஞ்ஞானத்தா லானந்த
 முண்டாகுமா? ஓ ராஜகிரேஷ்டனே! மோட்சாபேகை
 புள்ளவனுக்கு முன்னம் வைராக்கியமல்லாஞ்ஞானம் நிஷ்
 பிரயோசனமாய் முடியும் ஆனால் வைராக்கியங்களும்
 நேகவிதமுண்டு, அதேதெனின் சாஸ்திரங்களைக் கேட்
 கும்போது மாத்திரம் அப்படியிருக்கவேண்டும் பாபஞ்
 செய்வவேகூடாது புண்யமே செய்வவேண்டி பகவானைத்
 தியானிக்கவேண்டுமென்று நினைப்பது, புராண வைராக்
 கியம் பிரேதத்தைக் கொண்டிப்போரும்போது மாத்திரம்
 என்னவாழ்வு, என்ன சுகம், என்ன சம்சாரம் எல்லாம்
 நிஷ்பிரயோசனம் பிரபஞ்சம் இந்நிரஜாலத்துக் கிணையா
 னது என்று நினைப்பது மசானவராக்கியம், வேதனைப்
 பொறுக்கமாட்டாமல் இனி புருஷனைப் புணரவே கூடா
 தென்றுறுதியாய் நிச்சயஞ் செய்துக்கொள்ளும் ஸ்திரீ
 பைப்போலக் குடும்பத்தி லோர் சங்கடம் வருங்காலத்
 தில் இகபோகங்களில் துன்பமேயன்றி இன்பமனுவளவு
 மில்லைபாதலால் இவ்வாழ்வைநீக்கிப் பேரின்பத்தையடை

ய வேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொள்வது பிரசுத வாக்கியம். சம்சாரத்தில் கலகம் நேரிட இனி யிவர்களுடன் கூடியிருப்பது கூடவே கூடாதென் றபல்லாட்டை யடைந்து கோபமேலிட்டால் தனியொ யிருப்பது சலன வையாக்கியம் அக்கிரமஞ்செய்த இவர்களைவெட்டி இரண்டு துண்டாக்க வேண்டுமென்கிற ருரோதன்கொண்டு தன் பிரதிக்கிரமையுமுடித்துச் சன்யாசியாய்ப் போவது மூடவையாக்கியம் எச்சையான பதார்த்தங்களைப்புகித்து போகபாக்கியங்களி லமிழந்து சோம்பலின்றி இரவுப்பக லுமுழுன்று எதிர்த்தவர்களை வென்று யாதொன்றுக்கு மஞ்சாதவனுய்க் கர்வமடைந்திருப்பது இராகுஸ வையாக்கியம். பரமசிவன் தன்னைபடைந்த பிரமத்தியை விஷ்ணுவாகற்றிக் கொண்டதால் நாராயணனே ஆதி தெய்வமென்றும் திருமாலும், பிரமாவும் அடிமுடியைத் தேடித் காணாததால் பரமசிவனே ஆதிதெய்வமென்றும், எங்களுடைய சமயத்திற் பிரவேசித்துக் காரணகுருவைத் தொழுதவர்களுக்கே மோகமுண்டென்று தேவதைகளை தூஷிப்பது, மதவையாக்கியம், காரணகுருவைத் தேடி அவருளால் தனதெதார்த்த ஸ்வரூபத்தையும் பிரமத்தைப் முணராமல் காரியருருக்கள் போதிக்கும் நானென்பது விர்த்தியுடையும் நிலைகளில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பது அஞ்ஞான வையாக்கியம் அநித்திய மல பாண்டிதேகத்தை என்றைக்கு மழியாமல் வைக்கும் பொருட்டுக் காயகற்பங்களைப்புகித்துப் பிராணவாயுவை யடக்கி நாதார்த்தவசமாகிச் சோதியைத் தரிசித்து முடிவில் ருனியபாவத்தையடைவது அடவையாக்கியம், வேதாந்தசாஸ்திரங்களைச் சத்குரு முன்னிலையில் விசாரித்துப் பிரபஞ்சம் நித்தியமென்றும் தான் நித்தியமென்றும் பிரமமே தானென்றும் எல்லாம் பிரமமென்றும் திடப்பிரக்கஞ்ஞால் ஆனந்த வசமாகும் ஞானநிஷ்டையைச் சாதிக்காம லிறுமாந்திருப்பது அபலவையாக்கியம் என்றும் இன்னம்பல அஞ்ஞான வையாக்கியங்களிருக்கின்றது இதனாற் கற்பகாலங்களிலு மாணந்தமடையக் கூடாது. ஏனெனின், நானென்னும் மதமானது மதத்தையே தருமன்றி இதத்தையும் சமமதத்தையும் ஒரு நானுந்தாது. ஞானியானவன் ஞானக்களத்தில் தன்னை யெதிர்த்தவ னெவனானுமவனை யெதிர்த்துச் செயல்பெறும் அதிஞ்ஞானப்போலவும், நியாய சபையில் உற்றோர் மற்றோர் எளியோர் வலியோரென்கிற பாயபகடும் பார்க்காமற் றிற்கும் சத்திய நியாயாதிபதியைப் போலவும், சகலரும் சம்மதிக்கும் சம்மதமான ஞானமார்க்கத்தைக் கண்டிப்பாயுரைக்க வேண்டுமென்றி பத்தியில் சகல

ருக்குஞ் சமமாகப் படையாது அநீதனைப்போலவும், ஈபெறும்பு முதலான ஜீவர்களிடத்துச் சமபாவம்பார்க்காத அஞ்ஞானியைப்போலவும், தன்மக்கள் பிறர்மக்களென்று சிசுக்களிடத்திற் துவிதபாவமாய்ப் பார்க்கும் துத்தனைப்போலவும், பிறர்மானம் தன்மானமென்று நினையாப் பாவியைப்போலவும், தன் சீவனைப்போலவே அந்நிய ஜீவர்களைப் பார்க்கா அசடனைப்போலவும், பூஷனைக்கு மகிழ்ந்து தூஷனைக்குக் காதுகொடா அவினேகியைப்போலவும், மனதிலொன்றும் வாக்கிலொன்றுமாயிருக்கும் ருரோதியைப்போலவும், சைவமேமுக்கியமென்றும் வைஷ்ணவமே பிரதானமென்றும் சொல்லக்கூடாது ஏனெனின், ஆயிரம் ஞானிகளின்மார்க்கம் ஆயிர விதச்சளாயிருக்கும் ஜாக்கிர சொப்பன கழுத்தி துரியம் துரியாதிதமென்னும் ஐந்தவஸ்தைகளும் சகல ஜீவர்களுக்கும் பொதுவா யிருக்கின்றது.

இவ்வவஸ்தைக லாந்தையும் சத்குரு முன்னிலையில் நன்றாய் விசாரித்தறிந்தா லொழிய ஞானமார்க்கக் தெரியாது. ஞானமில்லாதவர்க்கு நானென்பதற்றுப் போகாது, நானென்ப தற்றுப்போவதே ஞானமென்றுரைக்கத்தரும். ஞானமில்லாப் பத்தியும் சித்தியும் ஞானமில்லா வையாக்கியமும் போக்கியமும் ரூபத்தில்லாத் திபா னமும் மோனமும் ஓர் பிரயோசனமும் கொடுக்காது மோகமுண்டென்பதை லேசிலடைவதற்கு ஞானவையாக்கியங்கள் முக்கியமாய் வேண்டும். அதாவது அதுமுதல் பிரமாண்ட பரியந்தம் பிரமமே நிறைந்திருக்கிற தென்றும், பரிபூரணமாயிய பரப்பிரமத்தைவிட நானென்பது வேறில்லையே இல்லையென்றும், என்றும் இருப்பது பிரமமென்றும், நானென்னும் அகம்பாவத்தையும் எனதென்னும் மமபாவத்தையும் தலைபெடுக்காமல் தவனையை யுண்ணும் சர்ப்பத்தைப்போலப் புகித்துவிடுவது பூணவையாக்கியம், காளற்சலத்துக்கிரையான பிரபஞ்சத்தை சுத்தமாய் மித்தையென்றுன்னி ஸ்திரீயாதி போகங் களைக் காகத்தி னெச்சத்தைப்போலெண்ணி மனதில் வருகிற நினைப்புகளையெல்லாம் மாய்த்துக்காமருரோதிக ளென்னும் கள்வரை அடியோடும் வெட்டிச் சாய்த்துக் குடும்பத்தை விர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்கிற ஜீவேச் சையைத் தேய்த்து ஆனந்த சமுத்திரத்தில் கருவிகரண திகளைத் தோய்த்துத் தன்னையறிந்து பிரம்ம மாத்திரமாயிருப்பது எதார்த்த வையாக்கியம், ஆசாரியர்மேலதிகப் பிரீதியுடையவனுய் எப்போதுஞ் சாதுக்கள் கூட்டத்தை விடாமலனுசரித்துச் சந்ததம் தான் பிரம்மமென்று மன

னம் பண்ணி சரீராவணையை நீக்கிச் சங்கல்ப விகல்பங் களைப் போக்கி பாமரத்தைத் தூளாக்கி அகமுதத்திற் பரப்பிரமத்தை நோக்கித் தன்னிப்பிரமத்துக்குள்ளாக்கி நிர்விசல்பனாய் அகண்டானந்த நிராமயமான சாட்சியா யிருப்பது சத்பாவ வைராக்கியம் கர்மங்களைல்லாம் குணங்களாற் பிரவர்த்திக்கின்றது நானே குணதீதன் கர்மபக்தி யோகங்களாலோர் பிரயோசனமு மில்லையெ ன்று நீரேதுவாய் ஒன்றைபுங் கேட்கா வாக்கு மௌன மும் ஒன்றையும் நினைபா மௌனமும் ஒன்றையு மிச்சிக் கா ஜீவமௌனமும் பெற்றுச் சமாதி நிஷ்டாபரண பத் வைதமாயிருப்பது அபாவவைராக்கியம், எல்லாவற்றை புஞ் சொற்பனமாய் நினைத்துச் சுகதுக்கநீதனப் தயிதி யுத்த சந்தஷ்டனாய் நானியென்னுந் துவீதபாவமில்லா தவனாய்த் தானே தானாய்ப் பிரபஞ்ச வெத்தனத்தைத் தள்ளி பிரவர்த்திய வெத்தனமே மேலிட்டுச் சொப்பனத் திலும் இப்போகங்களை நினைபாமலிருப்பது ஸ்தாபன வைராக்கியம் சுக துக்கமயமான சரீரம் பிராப்தாதித மென்றும், பிராப்தப்பயனே சுகதுக்கமென்றும் தேவ போஷணையையும் தேகபிதியையும் விடுத்து விதி நிஷே தங்களைத் தள்ளித் துக்கமும் சுகமும்வந்தாற் சமமாய்ப் பாதுகாத்துச் சகல சந்தோஷங்களையும் பேர்த்துத் துரிய திருஷ்டியை மேலியிருப்பது திடவைராக்கியப் பிராப்தமென்றும் ஆசனத்தின்மீ துறுதியா யிருந்துக் கொண்டு ஞானாக்கினியால் அஞ்ஞான ஆபரண விசேஷ பாதிக்களைப் பஸ்பமாக்கிச் காலபயத்தை நினைக்காமல் பித்தன் உன்மத்தன் சிசு இராஜன் சுபாவத்தை யடை ந்து நிர்ந்தொந்தனா யிருப்பது விச்சிரம வைராக்கியம் ஆலஸ்யம் நித்திரை நிந்தனாதிசைய விட்டுத் தேகஸம் ரணை கெட்டு அகண்ட சிரவண மன்னங்களாற் பூர்த்தி யடைந்து பரமாத்மாவீ லைப்பமாய் மவுனமாயிருப்பது சம்மத வைராக்கியம். பேரிடி விழுந்தாலும் பயப்படா மல் நான் விநாசன் அவிசேஷன் அதுலன் அசுலன் அது மயன் பரிபூரணன் ஆதலால் எனக்கு மாணமேது ஜனன மேது பாவமேது புண்ணியமேது நாகமேது மோக்ஷ மேது எனக்குள்ளாகவே இப்பிரபஞ்சம் முழுமித்ததா யுதித் தொடுங்குகின்றதென்று நிர்சலனமா யிருப்பது விசார வைராக்கியம். யாதொரு வியாகுலமுமில்லாமல் பிரம்ம ஜர்வ சனவனாதி அதற்கே துபாதிபென்று நிர்ப் பந்த நிர்ச்சிந்தனாய் அயிக்கிய சுபுத்திபுடையவனாய்ப் பிரமம் நிர்விசாரம் நமக்கேது விகாரம் என்று கமலநரப ருபத்தைக் கெடுத்துச் சுயம்புவாய்ச் சாவகாசமாய் ஒரே நிதானமாய் நிவாத தீபம்போலவும், நிஸ்தாங்க சமுத்திரம்போலவும் இருப்பது நிர்வாண வைராக்கியம் என்றனேக ஞான வைராக்கியங்கள் சாஸ்திரங்களிற்

சொல்லியிருக்கின்றன. இது ஞானபுத்தி வைராக்கியம் இதனால் வஸ்துலாப பாக்கியம் வஸ்துலாபத்தால் வரும் சிலாக்கியம். தரும் மேலான யோக்கியம் யோக்கியர்க் குரைக்கத் தகுந்தது மகா வரக்கியம் மேற்சொன்ன ஞான வைராக்கியங்களன்றி மற்ற வைராக்கியங்கள் கிட்டடம் நம் உத்தண்ட கல்பநம் என்றும் சொல்லப் படும் எதெது மனோவாக்குக் கோசாமா யிருக்கின்ற தோ அதுகளெல்லாம் கற்பிதமென்றே நினைக்கவேண் டும். மனோ வாக்குக் கோசாமாய் வேதாதிகமாய் மூல நும் தேவரும் மற்றியாவரும் போற்றும் பொருளான தெதுவோ முகபாவத்தைக் கொடுக்கும் வஸ்தெதுவோ அதுவே சத்யஞ்ஞானந்த நித்ய நிர்மலமாயிருக்கும்.

பிரப்பிரமமென்றும், பரப்பிரமமே ஆதிதெய்வ மென்றும், இதில் ஐக்கியப்பட்டவர்க்கே ஆனந்தமென்றும் ஆனந்தமே மோக்ஷமென்றும் சொல்லப்படும். சந்திர கிரணத்தைப் புசித்துத் திருப்தியாகும் சகோர பட்சி யைப்போல ஞானாசனியான பிரமானந்தத்தைப் புசித் துத் துரிய பூமியில் வசித்து நானென்பது நசித்துத் தேகேந்திரியங்கள் முசித்து பரப்பிரமத்தி லைக்கப்பட்டு இளைப்பாற்றி யிருத்தலும் எழுதலும் மற்றது பிரமானந் தம் நிறைந்து நடத்தலும் பேசலுங் குறைந்து தேக பி மானத்தைபுந் துறந்து சொஸ்தனாய்ச் சகோரபட்சிக் குணவாகியும் எங்கும் சீதன பிரகாசமாய் நிறைந்திருக் கும் சந்திரனைப்போல உனக்குள்ளே குளிர்ச்சியடைந்து அந்தக்கரணநிகளுக்குஞ் சீதனத்தைத் தந்து குறை யாமல் பரிபூரண ஸ்வரூபமாகிப் பிரபஞ்ச மயமாகாமல் அதிகுப்தனா யிருப்பாயாப்பாவென்ற பரமாத்மாவாகிய ஜெயதேவ சுவாமிகளின் திவ்யிய திருவருடாட்டாயமொ களிற் பணிந்து, இருகண்களைபு மணிந்து இவரே பர மேசுவரனெனத் துணிந்து நானென்னு மகங்காரத் தணி ந்து, ஓ என் சத்ருநாயனே! மதுரமொழிகளை புனைக் கும் வாயனே! இவ்வுலகிலுள்ளசகலருமேற்றாந்தாயனே! என்னைப்போன்ற எளியோர்களுக்கு மிகவும் நேயனே! இப்படிக்குப் பதார்த்தமாய்ச் சன்னல் பின்னலாய் திரு வாய் மலர்ந்தருளினால் முழுமுடனாகிய அடியேன் தெரி ந்துகொள்வ தெப்படி பென்று இராஜன் பிரார்த்திக்க, அதற்கு ஜெயதேவ சுவாமிகள் சொல்லுகிறார், ஓ அர சனே! பிராணிகளுக்குள் ஸாஸனே! பிரமானந்தத்தை விரும்பினவன் முன்னம் சகுனமாகிய திரி மூர்த்திகளை பாவது நிரக்குணமாகிய பரப்பிரமத்தையாவது அன்பா புபாசிக்கவேண்டும். இதனால் அக்கினியில் வீழ்ந்த சரு கைப்போலச் சகல ஆகாமிய பாபங்களும் பஸ்பமாய்ப் புண்ணியம் மேலிடும்.

இப்புண்ணிய மேலிட்டால் அபித்தியமாகிய சம்சாரம் துன்பமாய்த் தோன்றுவதன்றி நித்தியமானமோக்ஷமார்க்கத்தைக் காட்டும். சத்குரு தரிசனம் கிடைக்கும். அந்தச் சத்குரு நாதனுக்கு அன்புடன் பணிவிடை செய்வதால் பெருங் காற்றாற் சிதறிப்போகும் மேகத்தைப்போலச் சஞ்சித கர்மங்களெல்லாங் சிதறுண்டு போகும். இதனால் திகை சந்தோஷமுண்டாகும்பின்பாசாரிய ருபதேசிக்கும் மகா வாக்கியத்தை ஏகாந்த ஸ்தானத்திலிருந்து கைலாசாபேற் றியானிங்கவேண்டும் இதனால் காற்றில்லா கிடத்துள்ள தீபத்தைப் போலச் சகல சஞ்சலங்களும் நீங்கி ஏகாக்ஷிசித்த முண்டாகும் பிறகு சத்குரு முன்னிலையில் தேகத்தையும் இதிலிருக்கும் துவாரங்களையும் மிதுனாஞ்ஞாலவும் சுவாசத்தை யு மிதினிலிருந் துதிக்கு மந்தக்காணங்களையும் மிவைகளை பெல்லாம் நானென்றிருக்குஞ் ஜீவனை யு மிதனுக் காதாமான சுத்த சூன்னியமாகிய அஞ்ஞானத்தையும் ஜாக்ராவஸ்தையில் கருவிகளின் சேஷ்டைபயிஞ் சொப்பனத்தில் மனக்கூத்தையும் சுழுப்தியிற் சூனியத்தை யு மறிந்து கொண்டிருக்கும் சாட்சியாகிய தானும் இப்படியே சராசரங்களிலுஞ் சாக்ஷியாயிருக்குஞ் சர்வ சாக்ஷியாகிய பிரமமும் ஒன்றேயெனக் காட்டும் மகாவாக்கியார்த்த சிவனுஞ் செய்பவென்றும். இதனால் சூரியோதயத்தால் நீங்கு மிருளிப்போ லஞ்ஞானம் நீங்கிப்போம். பின்பு தேகம் நித்தியம், நாம் நித்தியம், இந்திரியங்கள் துக்கமயம், நாமானந்தமயம், அந்தக்காணஞ் சலன சுபாவம், நாம் நிர்சலன சுபாவம், வாயு தேகத்துக்காதாரம், நாம் சமஸ்தத்துக்காதாரம், ஜீவன் நானென மபாவம், நாம் நானென்றபாவம், அஞ்ஞானம் சுத்த சூன்யம், நாம் அகண்ட பரிபூரணமென்று மன்கேதத்தின் கண்டத்தைப் போலவும், சிசுக்களினுச்செயப்போலவும், மானிடர்க ளிருதயத்தைப் போலவும் சமாதானம் பண்ணவேண் டும். இதனால் தீர்ப்பானபின் வாதியின் சந்தேகமற்றது போலச் சகல சந்தேகங்களுந் தலைபெடுக்காமற் சாகும் பிறகுதேகாதிகள் நாமல்லாததால் நமக்குத் தர்மாதர்ம பந்த மோட்ச ஜாமாணங்கள் முக்காலத்திலு மில்லை, பல துளிகளுங் கூடி வெள்ளமானது போலச் சகல சாட்சிகளின் கட்டமே சர்வ சாட்சியாகிய பிரமமென் றும், பிரமமே சாக்ஷிஸ்வரூபமாகியநானென்றும் ஜனன மில்லா வெனக்கு மாணமேதென்றும், ரூபமில்லாவென கு விசாரமேதென்றும், சங்கல்பமில்லா வெனக்கு விசல்பமேதென்றும், மாணமில்லா வெனக்குப் பயமே தென்றும், எங்கும் பரிபூரணமாயிருக்கும் எனக்குத் தேசமேதென்றும், முக்காலத்திலுமோரியல்பாயிருக்கும் எனக்குக் காலமேதென்றும், என்னைக்கு மழியாமலிரு

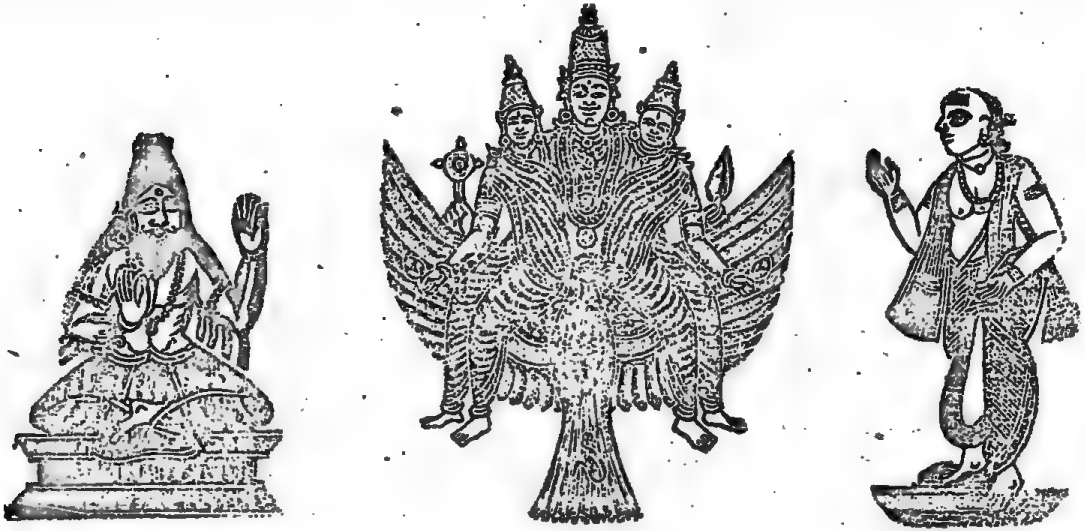
க்குமென்பால் முன்னும் பின்னு மித்தையான இந்திர ஜாலவித்தையைப்போன்ற இப்பிரபஞ்சம் முழுமித்தை பென்றும் என்றமழியாதிருக்கும் பிரமமே நானென்ப தற்குச் சந்தேகமே யில்லையெனத் திடமாய் நிதித்தானை த்தாற் றெனிக.

இதனால் தீபமேற்றியபின் சர்ப்பபயம் நீங்கிப் பழு தைபென்று காலாற்றன்னி கிடுவதுபோலப் பிரபஞ்சம் மெய்ப்பென்றும், தேகந்தானென்றும், பந்தமோட்சங்க ளுண்டென்றும் நினைக்கச்செய்யும் கிபரீத பாவனையொழிந்துபோம் பிறகு தேகமிருந்தாலென்ன, மரித்தா லென்ன காட்டிலிருந்தாலும் காட்டிலிருந்தாலும் பிராப்தா தீனமான இத்தூலம் சுகத்தையும் துக்கத்தையும் அனு பவித்தே நீக்கவேண்டு மென்றும் பலதா மிச்சித்தா நினைத்தாலும் வராது வரவே வராது பலதாம் வேண்டா மென்று நிச்சயித்தாலும் போகாது போகவேபோகாதெ ன்றும் கிரேதுவாய் சகல இச்சைகளும்புற்று புற்றினுள் ளிருந்து புறப்படும் நசுலைப்போல் உள்ளத்தி லிருந்துதி க்கும் சங்கல்பங்களை இந்திரியங்களின் வழியாய்ச் செல் லாமல் மீனைபுண்ணுங் கொக்கைப்போலுண்டு இச்சை பென்னும் மடுவிலிருக்கும் நினைப்பென்னும் மச்சங்களை பெல்லாம் நசுஞ்செய்து இச்சையின் வழியால் மனதைச் செல்லாமல் நிச்சயித்து நில்தாங்க சுமுத்திரத்தைப் போ லைசுவந்துக் கூடஸ்தம் பிரமமாத்திரமாயிருப்பது சமாதிபென்று சொல்லப்படும். இதனால் சுழுத்தியிலுண் டாகுஞ் சுகத்தைப்போலக்கண் டானந்த முண்டாகும். இப்போர்க்கொத்த எல்லையில்லாச் சாணந்தக்கடலிற்படிந்து தன்னைமறந்து தலைவளிற்கலந்து திக்குதேசாதிகளி றந்து திருக்க ஸ்வரூபத்திற் கறைந்து எங்கணும் நிறைந்து முகபாவத்தை யடைந்து தானின்னுனென்றுந் தெரியாமல் சுத்தா சுத்தத்தையும் குறியாமல்பேசுவது முண் ணுவதும் சொர்ப்பனத்திற் கண்டுக் காணாத காட்சிபோ லுணர்ந்து முணாராமல் பேயன் பித்தன் உன்மத்தன் சிசு வைப்போலாகி அரிஹராதிகள் பிரத்தியட்ச மானாலும் மாயாமயனென்றறிந்து தலைவரிவதுந் தெரியா ஆனந்தா வேசம் மேலிட்டி ஜாக்கிரசுழுப்தியின் நிலைபாமேவி பிர மமாத்திரமாயிருப்பது சாக்ஷாதாரம் இதனால் கற்புள்ள கன்னிகைக்குச் சாயுச்சியங் கிடைப்பதுபோலச் சாய்லா கசாயிப் சாரூப சாயுச்சியமென்னும் நானு பதங்களுக் கப்பாற்பட்ட ஐந்தாம்பதமாகிய ஆனந்த மாத்திரமான கைவல்லியங்கிடைக்கும். ஆதலாற் சகலபற்றுக்களுமற்ற இராஜனே சிறப்புற்ற போஜனே பிர்மமே இஷ்டதெய்வமென்றும் தெய்வமே சத்குருவென்றும் குரு சேகைவ

பே சகலகிரியைகளென்றும் குருவுபதேசமே வேதமென்றும் வேதமுடிவே வேதார்த்தமென்றும் வேதார்த்தசிவனமே மோக்ஷமார்க்கமென்றும் மோக்ஷோச்சைபே தபோ பலமென்றும் தபோபலமே மனனமென்றும் மனனமே நித்தியாசனமென்றும் நித்தியாசனமே சமாதி நிஷ்டை பென்றும் நிஷ்டையே சாக்ஷாத்காரமென்றும் சாக்ஷாத்காரமே பிரம்மமென்றும், பிரம்மமே ஆனந்தமென்றும் ஆனந்தமே முக்திபென்றும் நிச்சயமா யறிந்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பின்னுஞ்சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஓ நரபதியே முக்தியமாகப் பரமாத்மாவை மீதும் இஷ்ட தேவதைபின்மீதும் சிவனார்த்தங்களின் மீதும் சிவத்தை பூர்ணமாயிருக்க வேண்டும் பரமாத்மாவை மீதிருக்கும் சிவத்தையானது பரமஞ்ஞானத்தைக்கொடுக்கும் இஷ்டதேவதை மீதிருக்கும் சிவத்தை பாபவிமோசனமாக்கும் சிவனார்த்த சிவத்தை யல்லாதவனுக்கு ஞானம் லபிக்கமாட்டாது எப்படி ருதுவாகாக்கண்ணிக்குக் கர்ப்பந்தரிக்காதோ அப்படியே சிவத்தை யல்லாதவனுக்கு ஞானார்த்தம் மனதிறறிக்காது சிவத்தையே ருது உபதேசமே பிந்துஞானமே கர்ப்பம் ஆனந்தமே சிவ வென்றுரைக்கத்தகும். குரு கிருபையில்லாவிட்டால் சிவனானதுகள் பலிக்கமாட்டாது. தன்னை மறக்கிற பரியந்தம்மேற்சொன்ன மூன்றினிடத்திலும் சிவத்தை பூர்ணமாயிருப்பவனுக்கே பிரமானந்த முதயமாகும் எப்போது ஆசாரியருடைய பரிபூரணக்கிருபைபெறுவானோ அப்போதே உதயமாகும் ஞானப்பிரகாசம் அற்றுப்போகும் அஞ்ஞானபாசம்விஸ்தரிக்கும் ஆத்மவிஸாசம் இருக்காதுசிந்தனம் லவஸேசம் சஞ்சித கர்மங்களாய்ப்போகும் நாசம் தன்னை மறக்கச்செய்து விடுமப்பா பிரமோபதேசம் சகலபற்றுக்களு மற்றுப்போகும்படிச் செய்யும்பார் சாதுக்கள் நேசம் இவ்வளவு மேன்மையானதுபார் குரு விசுவாசம் ஓ இறைவனே தேகம் சேதனம் மூடசடம் நீ நித்திய சக்ஞானசேதனம் தேகம் கண்ட ரூபநாமம் நீ அகண்டபரிபூரண நிருப நிர்நாமம் தேகம் விகாரபலதுக்கம் நீ நிர்விகார நிர்மலானந்தம் முத்தனான வுணக்கேனினி தேகாபிமானம் உன்னுடைய ரூபமென்றைக்கு மொரோநிதானம் உன்னை யிப்படியார் செய்யப்போகிறார்கள் சமாதானம் உன்னுடைய ரூபவியாசா லுஞ் சொல்லுதற்கரிய மோனம் இதுவே வேதமுடிவான யதார்த்தஞ்ஞானம் மற்றவைகளெல்லாம் மூடஞ்ஞானம் முகபாவத்தை யடைந்திருப்பதே பிரம்மத்தியானம் தற்சதந்தா மற்றிருப்பதே ஆசாரியருக் களிக்குந்தானம் நானென்ப தற்றவர்க்குமுண்டோ நனம் நானற்ற பிரம்மத்தியானியோ மூவர்க்குஞ் சமானம் நானற்ற பேர்க்குண்டு நாரதாதிகளின் சன்மானம் ஓ மன்

னனே தேகத்தை நடப்பித்து பிராணனை நடப்பித்து ஜீவன், ஜீவனையினங்கச்செய்வது ஆத்மக்கியானம் ஆதலால் தேகாதிகளை நானல்லவென்றே இருக்கவேண்டும் பிராப்தாதீனமான இத்தேகத்தைக்குறித் துணக்கக்கரை பென்ன தேகாபிமானத்தை இன்றுடன் விட்டுவிடு உன்னை நீயே நன்று பாராய்ந்துப்பார் தனக்குளராய் பவர்க்கே எல்லையற்ற ஆனந்தமுண்டாகும் தேகாதிகளை அசைவற நிறுத்தினவனுக்கு நித்திரானந்தம் வந்தடைவதுபோல் துரிய திருஷ்டியைமேலிப் பரமமாத்மியா யிருப்பவர்க்கே ஆனந்தோதயமாகும் நித்திரையானது தன்னைமறக்கச்செய்வதுபோல ஆனந்தநித்திரை உன்னை மறக்கச்செய்யும்! முக்காலத்திலும் முத்தனானவேயிருக்கின்றாய்இனி மேற்சங்கைசெய்வாயானாற்பந்தத்துக்குட்பட்டுப்போவாய்திரிசுணங்கனும் திரிசுணசேஷ்டைகளும் பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சகர்த்தர்களும் மாயையால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது மாயையோ மித்தையால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது நீயோ சர்வசாட்சி இவைகளையெல்லாஞ் சாட்சியாயிருந்தறிகிற உனக்கு மாயையும் க்ரிசுணங்களும் பஞ்சபூதவிசுவங்களும் ஒருகாலத்திலுமில்லை நீ பிருதிவி, யப்பு வன்னி, வாபு, வாகாசங்களிலும் நிறைந்திருக்கும் பிரம்மமேயாம். இவ்வித வைக்கிய வித்திதானுபலத்தினாலே நானென்னுஞ் சீவபாவ மொழிந்துபோ மென்கிற பற்பல வேதார்த்தாகரிகங்களுரைத்தது ஓ-பூபதியே இந்த அனுபவமே நான்குவேதத்திலும் வசிஷ்ட சங்கிதை, ருதசங்கிதை, பகவத்கிதை, ஆத்மகிதை, ராத்மகிதை, உத்தரகிதை, ரிபுகிதை, குருகிதை, பாண்டவகிதை, பிரமகிதை, அஷ்டவக்கிற கிதையிலும், வேதவியாசருரைத்த பதினெட்டுப்புராணங்களில் தச்சிபுராணங்களிலும் நான்கு விஷ்ணுபுராணங்களிலும் உபய மர்ம புராணங்களிலும், சூரியபுராணம், அக்கினிப் புராணங்களிலும், கணபதி புராணம், சக்தி புராணம் முதலான புராதன புராணங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறதை தப்பென்று மதபேதத்தால் திரஸ்கரிப்பவர்களுக்கு ரௌவாதி நாகமே பிராப்திபாகுமென்றறைந்து இராஜமுத லனைவரும் நம்பும் பொருட்டு ஸ்ரீ காகிவிஸ்வநாதர் சன்னிதானத்தின் முன்பென்று முன்னம் ஏகம் நாராயணம் துவிதம் நாஸ்தி பெனச் சத்தியம் செய்ததுபோலவே ஏகம் பிரம்மம் துவிதம் நாஸ்தியெனச் சத்தியஞ்செய்தது போலவே ஏகம் பிரம்மம் துவிதம் நாஸ்தியெனச் சத்தியஞ்செய்த மாத்மிரத்தில் ஸ்ரீகாகிவிசுவநாதரும்விசாலாட்சியம்மையும்திருக்கோயிலிலிருந்து பலரும் பார்க்க வெளிப்பட்டு இதுவே வேதமுடிவான யதார்த்தமென்றைந்து ஜெயதேவருக்குபல ஆசீர்வசனங்கள்புகன்று அந்தர்த்தானமானார்.

விருத்தம்.

என்னுளே விளங்கியெங்கு மேகமாய் நின்றசோதி
நின்னுளேயடங்குமிந்த நீணிலத் துயிர்கட்கெல்லா
மன்னியா யப்பனாகி யருந்தெய்வங் குருவுமான
நின்னியான் சரணடைந்தே னீசனே நேயிகையா.

உடனே பகவான் கருடவாகன ருடராய் ஸ்சுமி
சமேதரா யங்கெழுந்தருளி ஜெயதேவை ஆலிங்கனஞ்
செய்து இதுவே இதுவே என்வாக்கினாலுரைத்த பகவத்
கீதா பிரமாணம் இதுவே சத்தியம் இதுவேநித்திய மெ
ன்றறைந்து மறைந்துபோனார் அப்போது நாரதாதிஸ்ரீ
சுவார்க்கெல்லா மங்கெழுந்தருளி இதுவே விபாசருவா
த்த பாகவதத்தி னந்தரங்கமென் றுரைத்து ஜெயதேவ
யிது புஷ்பங்கோயிறைத்து ஜெயதேவவென் றறைந்து
கொண்டே மறைந்தார்கள். பின்பு இராஜனும் ஜெயதே
வும் மற்றவர்களும் வாரணாசியிலிருக்கும் பண்டிதர்களி
டம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் நாட்டையடைந்து
பிரம்மலிஷ்டையி லெழுந்தருளி ஆனந்தமா யிருந்தார்கள்.
ஒ-சித்தர்களே இன்னம் ஜெயதேவர் சரித்திரம் மத்தி
யில் வருகிறபடியால் முடிவுபெற வில்லைபென்று நாராஜி
சித்தர் திருவாய்மலர்ந்தருள உத்தவசித்தர் முதலான
வர்களும் பணிந்து ஆ! ஆ! என்ன ஆனந்தமான கதை
யைச்சொன்னீ ரிச்சரிதைபைக் கேட்டுக் கனிப்படைபா
தவர்களுமுண்டோ வென்கிற பற்பல வார்த்தைகளாடி
உத்தவசித்தர் நாராஜி சித்தரைவணங்கி ஒ-மாதவனே
ஜெயதேவ ஸ்வாமிகள் ஐககால்கள் வெட்டுண்ட காரண
மேதோ தெரியச்சொல்ல வேண்டுமெனப் பணிவாகக்

சேட்க நாராஜிசித்தர் துக்காராம் சரித்திரத்தில் இதன்
விபரம் வருகிறதெனச் சித்தர்கள் வணங்கிச் ஒ-சுவாமி
உண்மைபாடி பிரமக்கியானர் தெரியாமல் சிலர் விஷ்
ணுவே பாதெய்வமென்றும் சிலர் பரமசிவமே ஆகிதெய்
வமென்று முறைக்குங் காரணமேதென்று பணிய அதற்
கு நாராஜிசித்தர் சொல்லுவார் முக்குணங்களில் சாந்த
குணம் முதன்மையாதலால் சாந்தகுணான விஷ்ணு
வே பரப்பிரமமென்றும் பஞ்சபூதங்களில் பிரதிபியம்
ஸான பிரமாவிலும் ஜலாமஸ்னான் விஷ்ணுவிலும் தெய்
வாம்ஸமான பரமசிவமே மேன்மை யானதால் ருத்திர
னே பிரமமென்றும் சொல்லப்பட்ட தானாலும் விஷ்ணு
வே பிரம்மசொருபப் பரமசிவன் பிரம்மமென்றும் சொ
ல்லுங்காரணம் சாந்தகுணத்திற் பிரதிபலித்த பரப்பிரம
மே விஷ்ணுவென்றும் தமோகுணத்திற் பிரதிபலித்த பர
ப்பிரமமே சதாசிவமென்றும் வேதாந்தங்கள்முறையிடுவ
தால் இருவரையும் பிரம்மமென்றே சொல்லத்தகும்.

ஆகையால் இச்சந்தேகங்கள் இனியுரைக்கும் கபீர்
தாஸ் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களாலேயே நிவா
ரணமாகுமெனச் திருவாய்மலர்ந்து இனி உங்களாசீர்

மங்களுக் கெழுந்தருளுங்களை விடைகொடுத்தனுப் குணமும் அஷ்ட ஐசுவரியமும் பெற்று சுபமங்களத்
பிப் பிர்மானத்திற் படிந்திருந்தார். இந்தச் ஜெயதே துடன் வாழ்வார்கள்.
வர் சரித்திரத்தை அன்புடன் அனுதினம் பாராயணஞ் செய்வோர்களும் சிரவணஞ் செய்வோர்களும் வாச்தே
வன் மகாதேவன் கருணையும் பிரமஞ்ஞானமும் சாந்த
பிரமோபதேச அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

சிவபக்தர்வாக்கியம்.

அஞ்சலென்றகரதலமும் கணபணகங்கணமும்
அரைக்கிசைந்த புலியுடைய மம்புலிச்செஞ்சடையும்.
நஞ்சமுண்டமணிமிடறு முன்னாலுமார்பும்
நலந்திகழ்வெண்ணீற்றொளியு மறிமான்மழவும்
கஞ்சமலர்ச்சேவடியுங் கருணைமொழிமுகமும்
காமனையன்றெரித்ததிருக் கண்களொருமுன்றும்
பஞ்சடிசிற்றிடைமடந்தை யொப்பனைபாகனுமாய்ப்
பால்வண்ண னுளத்திருக்கப் பயமுண்டோவெமக்கே.

என்றுரைத்த பதிக்கவர் சதியுரைத்த வாக்கியம்.

ஆக்கையெனும்புழுக்குரம்பை யணந்தழியாப்பொருளை
அருளொளியைப் பராபரத்துக் கப்புறமாமறிவை
நீக்கமறமயிர்முனைக்கு மிடமறநின்றிலங்கும்
நிறைந்து நின்றபெருவெளியை நினைவிலெழுஞ்சுடரைப்
பாக்கியங்கள்செய்தனந்தத் தவக்குறைகண்முடிக்கும்
பழுவடியார்க்கருளுதவும் பசுந்துணர்கற்பகத்தை
வாக்குமனவிகற்பத்துக் களவுபடாவொன்றை
மாசற்றபெருவெளியை மனவெளியிலடைப்பாம்.

வாழிசந்த விருத்தம்.

பூமிமுதலேம்பூதம் பூரணமாய்வாழ்க
பொறிகளைந்துதெறியிலகும் புண்ணியர்கள்வாழ்க
நாமிங்குதுதிசெய்ஜெய தேவர்புகழ்வாழ்க
நற்சரிதையைச்சொல்லு நாபாஜிவாழ்க
நேமிபுகழ்மாரிமுத்துப் பிர்மம்வாழ்க
நீமேச்சரிதைதனக் குதவினர்கள்வாழ்க
ஆமிந்தசதுர்வேத சித்தாந்தசபையோ
டருள்வாக்குவேங்கட தாசனும்வாழ்க.

ஜெயதேவஸ்வாமிகளின் சரித்திரம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ பாண்டரங்க வீட்டலாய நம:

ஸ்ரீ மகாபக்த விஜயம்.

இரண்டாவது கபீர்தாஸ் சரித்திரம்.

துதி கவி.

தாயாரகட்டிற் பிறக்காதோன் தரையினம்போ விறக்காதோன்
மாயாவிலாசந் தனைக்கடந்தோன் மனையாடன்னை யயலானுக்
காயாசமிலா தடியர்க்கா வளித்தோன் றனுசன் றலையரிந்தோன்
தூயோன் கபீரானந்தனை நார்தொழுது வினைக்கு விடைகொடுப்பாம்.

முதலாவது

கபீர் உற்பத்தி அத்தியாயம்.

திருமால் சக்கரத்தைப்போ லிவ்வுலகைச் சூழ்ந்தி
ருக்கும் திரைகள் வீசும் கடலிலிருந்து சூரியோதயமான
தும் உத்தவசுத்தர் முதலானவர்களும் திவ்விமமான
சந்தர்பாகாரதியில்ஸ்நானஞ்செய்து ஜபதபங்களை முடித்

துக்கொண்டு கபீர்தாஸ் முதலான பிர்மக்ஞானிகளது
சரித்திரங்களை வடமொழியிற்செய்து அதனுலிவ்வுலகி
லுள்ள மானிடர்களை ஈடேற்றும் பிரமாம்ஸனான திரி
காலங்களை உணர்ந்த நாபாஜிசித்தரிடம்போ யவருடைய
திருவருட் கமலக்கழல்களுக் கனந்தம் வந்தனந்தந்து, ஓ
மாதவனே ! சுகாவதாரமுன கபீர்தாஸ் சரிதையைத்
திருவாய் மலர்ந்தருளி எங்களைப் புனிதராக்குமையா
வென்று வணங்கி நிற்க,

நாபாஜிசித்தர் அகமு முகமுமலர்ந்து சகஸ்தாரா
மான ஆக்னேய சக்கரத்தில் வளியையேற்றி ஒளியைப்
போற்றி ஒளியும் திரிசியமென்றகற்றி பரவெனியாகி
ஆனந்தமாத்திரமா யிருக்கும் சித்தர்களோ! எனக்குகந்த
பத்தர்களோ! மூவரைபுந் தேவரையும் மற்றியாவரையும்
விழுங்கியுமிழா மாயையைக்கடந்த சுகப்பிரிமிஷியி னவ
தாரத்தைக்கேட்டுளங்கனியாதவரு முண்டோ? ஓ தன்
யர்களே, மிகவுங்கண்டர்களே, தேசமென்னு மாண்புமி
யில் விஷயங்களைக்கிற பதாதிகளையும், இந்திரியங்க
ளைக்கிற வீரர்களையும், அந்தக் கரணங்களைக்கிற சே
னாதிபதியையும், எண்ணங்களைக்கிற தூரகங்களையும்,
மதமச்சரங்களைக்கிறகரிகளையும் மாணாபிமானங்களைக்
கிற ரதங்களையும், இச்சையென்கிற சாரதிகளையும், ஜீவ
த்வமென்கிற அரசனையும், ஞானமென்னும் பாணத்
தைத்தொடுத்து, கண்ட துண்டங்க ளாகும்படி விடுத்து
தன்னெதிரில் வராமற்கெடுத்து, ஆனந்தத்தை யடுத்து
ஆத்மமாத்திரமாயிருக்கும் முத்தர்களும் பாசமென்கிற
நாட்டைவிட்டு ஆசையென்கிற வீட்டைச்சுட்டு காம
மென்கிற ஸ்திரீயை நீங்கி நிஷ்காமமென்கிற ஸ்திரீபுட
னோங்கி நீந்தலென்கிற மார்க்கத்திற்கென்று ஏகாந்த
மென்கிற வனத்தினில் கூடஸ்தபிரமமேதானாகி தேகாதி
களுக்குக் கோனாதிபிருக்கும் சுத்தர்களும் வாழுமிடமா
கிய சகலரும் புகழும்படியான கங்காதீரமாகிய காசி
தேசத்திலிருப்பவர், பாவிகளை மிகவும் வெறுப்பவர், சஞ்
சலமனைத யறுப்பவர், மேல்வீழ்ந்தடிக்கப்பொறுப்பவர்
நித்தியசத்தி நிர்விகார நிரங்கர வஸ்துவாகிய பரப்பிர்
மத்தை பரிசுத்த மனதுடன் ஐந்துவேளைபு மிடையறு
அன்புடன் தியானஞ்செய்ப்பவர் * மோசலமா முனிவரா
லேற்படுத்திய துலுக்கர் குலத்திலுற்பவித்தவர் தமா
லென்னும் பேருடையவர் விசாலமான வீடுடையவர்,
தான் ஜீவ இம்சைசெய்யும் துடுக்கர் குலத்தி லுற்பவித்
திருந்தும் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைப் பார்க்கவெ
ண்ணி எந்நேரமும் கடவுளைப் பஜனைபண்ணி நமது ஜீவ
னம் ஜீவ இம்ஸையில்லாமல் எத்தொழிலால் நடக்கு
மென்று யோசித்து, வஸ்திரம் நெய்யுந் தொழிலிலே
நலமென்றாலோசித்து நன்றாய் நெய்வோருடன் நேசித்து
யாவர்க்கு மிது நல்லதொழிலென் றுபதேசித்து வேறு
தொழில்களைத் தூஷித்து நல்லயோசனை வந்ததெனச்
சந்தோஷித்து பிரதம்பரம் நெய்வோரைப் பூஷித்துப்
பரம்பரம் சங்கீர்த்தனங்களைக் கோஷித்து நாணயமாய்
நெய்யுந் தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டு தனது நாயகியை

பும் நெய்யும்படியாய் விண்டு கொல்லாவிரதமே நல்ல
விரதமென்று ஞானவழியிற்சென்று அஞ்ஞான மன
தைக்கொண்டு க்டவுளே நமக்குத் துணையென்று நாமெ
ன்னு மாங்காரத்தை வென்று பழவர்க்கங்களை மென்று
அன்னம் பருப்பே தின்று சாதுக்கள் சங்கமேநன்று மற்
றவர்களுறவு நன்றன்று எல்லா சமயத்துக்கும் தெய்வம்
வொன்று எனப்புகன்று இல்லறத்தில் நல்லறத்துடனிரு
ந்து சாதுகளுக்கடிக்கடி விருந்து அன்பாய்ச்செய்து
அகம்பாவத்தைக்கொய்து ஏழைகள்மேற் கருணைமழை
பெய்து ஏழைகளை வருத்துவோரை வைது நெய்யுந்
தொழிலால் திரவியஞ் சேகரித்து, லோபகுணத்தைத்
திரஸ்கரித்து, சதாகாலமுந் சாதுக்கள் பணியிடை
செய்துகொண்டிருக்கிற தருணத்தில்,

ஓர் மகாத்மா இவர்கள் செய்யும் பணியிடைக் குக
ந்து இவர்களுக் கெல்லாப் பாக்கியமிருந்தும் புத்திரபாக்
கிய மில்லாக்குறையால் சற்றுத் தாழ்வடைந்திருக்கிறார்
களைன் றன்பின் மிகுதிபால் தமால் மனைவியாகிய ஜிஜ்
ஜாபியை நோக்கி, ஓ அம்மா புண்ணியவதி! உனக்கு
முப்பத்திரண்டு லட்சணங்களும் நல்லவ பத்தியும் பிரம்க்
ஞானமுமுள்ள ஓர் புத்திரன் கிடைக்கக் கடவனென்
ருசீர்வதித்துத் தன்னிருப்பிடம்போக ஜிஜ்ஜாபிபி மிக
வும் மனமகிழ்ந்து பெரியோரைப்புகழ்ந்து தன்பதியிடம்
வந்து வந்தனந்தந்து ஓ சவாமி! யாரோ ஓர் மகாத்மா
எனக்குப் புத்திரசந்தான முண்டாகும்படி ஆசீர்வதித்
துப்போனார் அவர் வாக்கிப்படியே நமக்குப் புத்திர
பாக்கிய முண்டாகும்வென்று கேட்க அதற்குத் தமால்
பெருநகைபுரிந்து ஓ பெண்ணே! என்னிருகண்ணே!
உனக்கெவ்வன பருவங்கடந்து விருத்தாப்பிய பருவம்
நடந்து வருகின்றது இனி புனக்குப் பிள்ளை பிறக்குமா,
உனக்குற்ற எண்ணமிறக்குமா? அப்படி குழந்தை பிறந்
தாலும் குழவியால் மோக்ஷமடைவேமா? ஆனந்தம்
பெறுவோமா? பாவங்கள் நசித்துப்போமா? இகவெண்
ணங்களிறந்துபோமா? இல்லையே—நீ கினைத்திருப்பது
தொல்லையே? நாணமின்றி யுதைத்தாயிச் சொல்லையே?
நீ மோக்ஷமடைகிறவளல்லையே? அடி பாவையே பூவை
யே நமக்குரிய மைந்தன் கொல்லாவிரதமே யாதலால்
ஜீவகாருண்யத்தைக் கடைபிடித்தொழுகவென்றுரைக்க

அதற்கு ஜிஜ்ஜாபிபி ஓ என்பிராணவல்லபா! தெய்
வவாக்குப் பொய்த்தாலும் பெரியோர்கள் வாக்குப்
பொய்க்காதே? பொய்த்தால் பெரியோர்களென்று சொ
ல்லலாகாதே! அப்படியிருக்க நீரிப்படி சொல்லலாகுமா
வெனப்புகல, அதற்குத்தமால் அடிமானே! இன்பந்தருந்
தேனே, பெரியோர்கள் வாக்கும் வேதவாக்கும் மண்

* மோசலமா முனிவரா லேற்பட்டவர்களே
மொசல்மாக்கள்.

ஹைச பொன்னுசை மகவாசை முதலானதுத் துறக்க வேண்டுமெனச் சொல்லியிருக்க பிள்ளை பிள்ளையென்று பிதற்றுகிறாய் பெரியோ ராசீர்வாதஞ் செய்தாலும் நமக்குப் பிள்ளை பிறக்கவே பிறக்காது போ போ (பேதமை பென்பது மாதர்க் கணிகலம்) என்னுஞ்சொல்லி, நிலை நிறத்தினையென்று நவில, அதற்கு ஜிஜ்ஞாபிபி ஓ என் பிரானநாயகா, எனக்காசெய்த பெரியோர் வாக்கியப் படி நமக்குப் பிள்ளைப்பேறுகிடக்கும் நடவாக்காரியமும் நல்லோரால் நடக்கும். ஏனெனில் முன்னம் ஓர் பெரியோரால் ஓரூர் தலைமீழாழ்ப் போனதும் (மன்கு ரென்றும்) புண்ணியவானழைக்க ருரியனோர் பர்வதத்திலிறங்கினதும் இறந்துபோனகுழிப் புயிர் பெற்றெழுந்ததும் உண்மையல்லவா? சாதுக்கள் மகிமைபை விரித்துச் சொல்லவா வென்றையை அதற்கு தமால் அடி கோதையே, அறிவில்லாப்பேதையே, இகவாசை நீத்தவர்களே புனிதர் மற்றவர்க ளீனமனிதர் என்றாசனத்தில் முறை யிலேவதறிந்தும் இகவாசையான மகவாசையைக்கோறின வேத வாக்கியத்துக்குமீறின மலைபக்கெல்லி எலியைப் பிடிப்பதுபோல, நெடுநாளாய் என்னுடன்கூடகடவுளைத் தியானஞ்செய்தும், இகவெண்ணந்தனைக் கொய்தும், துச்சமான இச்சைக்குப்பட்டாய் மகாத்து மாக்கள்பால் கேட்டுக்கொள்வது அறித்தியப் பொருளையா? நித்தியப் பொருளையா? (எண்ணறக்கற்று எழுத்தற வாசித்தாலும் பெண்புத்தி பிண்புத்தி) என்கிற பழமொழி புன்னிடத்திற் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டேன். சீ.சீ புத்திரவாஞ்சையை யிக்கணை மகற்றிவிடென்றுரைத்து தனக்குரிய தொழிற் செய்யப்பட்டு நூலையேந்திக்கொண்டு கெங்கை கரையிற்சென்று பட்டு நூலின் சிக்கை வாங்கிக்கொண்டிருக்கையில்,

பிள்ளை பேற்றுக்காக அனேகர் கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து பாகிரதியை நோக்கி, ஓ கங்காபவானி! எங்களுக்கு மகப்பேறுண்டாகும்படியாய் வரமளிப்பாபென்று தோத்திரஞ் செய்கிறதைக்கேட்ட தமாலாச்சரியப் பட்டு ஆறா குழந்தைகளுக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள், மகவாசை மகா பெரிதென்றே சொல்லவேண்டுமா இதனாலேயே நமது மனைவி வெகுநேரத் தர்க்கஞ் செய்தாள். கூணபங்கமான இம்மலவுடலையெய்யென்று நம்பி இழிவான குழுவியாசையால் குழம்பும் ஜீவர்களினஞ்ஞானத்தை குழைந்தமந்தபுத்தியை எந்தவிதத்தினாலும்போக்குவதரிதல்லவா? ஒதெய்வமேமோகார்த்தகாரக் குகையிற் சிக்கியிருக்கும் ஜிஜ்ஞாபிபிபுன்றிருவடியடைவ தெப்படி? என்னகாரணத்தாலவனுக்குப் புத்திரபாக்கிய மில்லாமற் செய்தாய்? குழப்பமுள்ள மனைவியானுடன்

கூடி வாழ்கிறதைப்பார்க்கிலும் செழிப்புள்ள அடவியிற் போய் தியானஞ்செய்வதே புத்தமமல்லவா? என்றனர் தம் விதக்களா யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில்,

கையிலிருந்த பட்டுநூல் நழுவி கங்கையிலடித்துக் கொண்டு போயிற்று. அதுதெரிந்த தமால், அடா! நம் முடைய பேய்த்தனம் பட்டுநூ லிழந்துவிடச் செய்தது புத்திரனா லென்னபேற்றைப் பெறப்போகிறான். புத்திரர் பிறப்பது மிருப்பது மிறப்பதுத் துன்பமெயன்றி இன்பமில்லவேயிலலை அஞ்ஞானிகள் கோறும் நித்தியப் பொருளை மெஞ்ஞானிகள் வெட்கமின்றி வேண்டுவார்களா அன்பாய் மகவைத் தீண்டுவார்களா பன்றியுடன் சேர்ந்த கன்றுங் கெட்டதுபோல் பாமரரைப்பார்த்து வைராக்கியத்தைத் தோற்று வட்டிக்காசைப்பட்டு முதலிழந்ததுபோல் பாலன் யோசனைபாற் பட்டுநூலை யிழந்தேன், வினெண்ணத்தாற்குழைந்தேன் இப்பட்டுநூலால் ஐம்பது பகிரிகளுக் கண்ணமிடலாமே, பிரம்மானந்தத்துட்படலாமே என்கிற பெண்ணத்துடன் நூலைக் கண்டெடுக்க கங்கையோரமாய்ப்பார்த்துக்கொண்டே மனித சஞ்சராயில்லாக் காட்டிற் பிரவேசித்து, ஆறாஇதென்ன பேரையாற் பேருற்றதுபோ விருக்கின்றது அற்பமான பட்டுநூலாசையாற் கால்கள் நோவநடந்தேன் கானகத்தை யடைந்தேன், ஆயாசத்தாலிடைந்தேன், வேத வாக்கியத்தைக் கடந்தேன், சீ.சீ காட்டையடைந்த நாமினி நாட்டையடைவது மாசையே மனக்குறையுள்ள மாதுடன் கூடிவாழ்கிறதைவிட வனத்திலிருந் தரிதானதவஞ் செய்கிறதே உத்தமமென்று அங்கிருக்குமோர் பர்னசாலை யில் பிரவேசித்து மெய்ப்பொருளை யாசித்து இரு கண்களையும்மூடி பரப்பிரமத்தைநாடி பலசங்கீர்த்தனங்களைப் பாடி கடவுளுக்குவாடி தபஞ்செய்யத் தொடங்கினார்.

கேட்டவர்களோ சித்தர்களே, தமாலிப்படி புத்தருஷ்டமான தபத்திலிருக்கும்போது வைகுந்தத்தில் ஸ்ரீ மந்நாராயணர் சுகப்பிரம்ம ரிஷியை நோக்கி, ஓ மாயா தீதனே, தினமறந்த அவதூதனே, நாமனைவரும் யோசித்தபடியே நீ இந்தகூணம் புண்ணிய கோத்திரமான வாரானுசியிற்போய் ஜீவகாரணயத்தையே விரதமாகப் பூண்டு நெய்யுந்தொழிவாற் சிவனஞ்செய்யும் மிகவும் புண்ணியவானான தமால் மனைவியின் கர்ப்பத்திற்றங்கி ரிஷிபிண்டத்தைப்போல் ஓர்முகூர்த்தத்திற்றுகளாகினியி லுள்ளோ ராச்சரியப்படுமபடியாயும் அவதாரஞ் செய்வா பென்றாக்யாபிக்க, அதற்கு சுகர் பகவானைப்பணிந்து, ஓ என்னுண்டவனே, என்னைத் தூக்கந்தமான கர்ப்பத்

திறிற்ங்கி ஜென்மித்து மயங்கி மாயையிற்சிங்கி வாட்டத் தாற் சொக்கி இஷ்ட தெய்வமாகிய உம்மைபும் அகமம தையை மாற்றும் பிரம்ஞானத்தைபும் மறந்து அஞ் ஞானம் நிறைந்து தேருருளையப்போல் பலஜென்மங்க ளெடுத்துழலும்படியாய் யுக்தி செய்திரோ? உமதாசர் வாதத்தா ஷட்யேனுமுமது மாயையைச் சற்றறிந்தவனே உலகிலுள்ள ஜீவர்களை இரட்சிக்கும்படியான கருணை யுமக்குப் பூரணமாயிருக்குமாயி னுமது மாயை பென் னுந் திரையைச் சற்றே ரீக்குவிராகி லக்கணமே சகல ஜீவர்களும் பிரம்ஞானத்தால் மோட்ச மடைவார்கள் மத்தியிலிப்படி செய்யக்கூடாதென்று ஷட்யேனுக்குத் தரவுகொடு மிக்கணமே யிவ்வுருவுட னகிலத்திற்போய்ச் சகலருக்குஞ் சார்தகுணரான உம்முடைய திவ்ய திரு நாமங்களின் மகிமைபையும் மமதக்காரத்தை மாற்றும் பிரம்ஞானத்தையும் போதித்து வருகிறேனென்று வணங்கும்போது,

பகவான் சுகயோகியை நோக்கி, ஓ மாதவனே! எந் தெந்த யுகத்தி லெந்தெந்த விதமாகபுலகத்தை ரட்சிக்க வேனுமோ அந்தந்தயுகத்தில் அந்தந்தபடி பவதரித்து, இரட்சிக்காமல் உன்னெண்ணப்படி செய்தால் விபரீதத் துக்கிடமுண்டாகும். அன்றி, நீ இவ்வுருவோ டகிலத் திற்சென்றால் வித்தியா சம்பந்தமுள்ள சிலர்கள் நித்தி யத்தையே கோருவதன்றி பட்சிமுதத்தோடு நிர்வாணி யாயிருக்கு முன்னிப் பரிபாசமே செய்வார்கள். மேலும் கலிபுகத்ரமத்தை நீ யறிந்தவனேயன்றி அறியாதவ னல்ல, மூவர் தேவர் முனிவருருவங்களான விக்கிரகங் களை ரீக்க இரட்சிக்கும்படியான துடுக்கர் உம்மை முடுக் காமலெனிடில் விடமாட்டார்களாதலா லென்வாக்கியப் படி நடந்துக்கொள்வதே யுத்தமமென்றும் திருவாய் மலர்ந்தருள அதற்கு சுகர் ஓ பகவானே! என்னுயிர் ரீங் கினு முதரத்தில் மாத்திரம் பிரவேசிக்க மாட்டேனெ ன்று சாற்ற, அதற்கு ஸ்ரீமந்நாராயணர் ஓ சுகமுனியே நான் வாமனாவதாரத்திலும், பரசராம, ஸ்ரீராம, கிருஷ் ணாவதாரத்திலும் ஓரோர் புண்ணியவதி கர்ப்பத்திலிருந் தவதரித்தது நீ யுறிந்ததுதானே, அல்லாம விப்போது நானும் அரணயனாதிசத்தியும் ஓர் புண்ணியவதியின்கர்ப் பத்திலிருந் தவதராஞ்செய்ய யோசித்திருக்கிறே யிதி லுனக்குச் சந்தேகமிருக்குமாகில் அவர்களைபுங் கேட்டுத் தெரிந்துக்கொள்ளுமென்று அம்மூவரும்வரும்படியாய்ச் சிந்திக்க, உடனே சிவனயனம்பிகையும் வைகுந்தத்திற் கெழுந்தருளி பகவானிடம் கேஷமவார்த்தைகள் பேசிய பின் சுகரைநோக்கி, ஓ புண்ணியவானே! ஈண்டிவ்வான் டவன் புகன்ற வாக்கியப்படியே நாங்களோர் கண்ணிய

னகட்டிலிருந்தவதரிப்பது சதயமெனப்புகல, அதற்குச் சுகர் மூவரையும் வணங்கி, ஓ யாந்தொழுந் தெய்வங் ளே! ரீங்கந் மாயாவினையாட் டுடையவர்களாதலால் துர் கந்தமான கர்ப்பத்திற் பிரவேசித்தாலும் சேற்றிலுற்ற பூச்சியைப்போல நிர்மலமாகவே யிருப்பீர்களன்றி சர் வஞ்ஞமுள்ள தேவரீர்களைப்படி உற்பவித்தாலு முற்ப விக்கலாம் கிஞ்சிற்று வறிவுள்ள அடியேன் மாயையினுட் பட்டபின் மாயையைச்செயிக்க வல்லமைபிராது முன்ன மோராமபையை யனுப்பி பரிசோதித்ததினும் மறந்து போகவில்லைபென்றுதொழ அதற்குப் பகவான் ஓ சுக முனியே! ரீர் சிறு குழவியாய் கங்கையிற் பிரவேசித்து காட்டிற் தவஞ்செய்யும் தமாலுக்குக் குழவியாய்ப்போம் நாங்களு மவதராஞ்செய்கிறோமென்றாக்யார்பிக்க, அதற்கு அரிசாஸனாகிய சுகர், ஓ பகவானே அடியேன் கான்முனை யா புலகிற்சென்று பிரமஞானத்தையே முக்கியமாய் ஸ்தாபிக்கட்டுமா உமது திருநாமத்தையே ஸ்தாபிக்கட்டு மாவென்று வணங்க, அதற்கு மூவரும் பவரணியும், ஓ முனிஸ்வரனே, நிர்க்குணமான பாப்பிரமத்தைத் தியா னஞ்செய்தும் துலுக்கரை சருணத்தால் வெல்லக்கூடா தாதலா லவர்களை நிர்க்குணத்திலேயே வென்றுசருணத் தையும் நிர்க்குணத்தைபு முலாதத்தில் ஸ்தாபித்து ஜீவர் களை ரட்சியுமென்று கூற.

அதற்கு சுகர் நிர்க்குணமென்பதையேது அதனை யடியேனுக்குச் சவிஸ்தாரமாகத் தெரியச்சொல்லவேனு மென்று பணிப பகவான் முதலானோரும் சொல்லுவத ற்கு யோசனை செய்யும்போது பகவான் மற்றவர்களு டைய கருத்தைபுணர்ந்துசுகரைநோக்கி, ஐயா சுகமுனி வரே! நிர்க்குணத் தியானமென்ப தெப்படியெனில், நிர் மல, நிர்விசர்ப, நிரஞ்சன, நிராதார, நிருப, நிஷ-எனங்க, நிர்ப்பேத, நிர்ச்சேத, நிர்நாம, நிஷ்காம' நிர்க்குண, நிரா ங்கார வஸ்துவாகிய பரம்பிரமத்திலைக்கியமாயிருப்பதே நிர்க்குணம். அப்பற்பிரம்ம் பொண்ணிப்போலவும் மண் ணிப்போலவும்பஞ்சைப்போலவும்அபத்தைப்போலவும் கல்லைப்போலவும் சொன்னத்தைப்போலவும் நிருபமாகி யும் பிரமப்பிரளபத்தி லழியாததாயும் எங்கும் நிறைந் திருப்பதே பிரம்மமாகும். அப்பிரம மில்லாவிட்டால் மாயையேது அத்திரிருணப் பிரதி பிம்பரான திரிமூர்த் திகளேது, ஒருவருமேயில்லை, மேலும் அகண்டம், அக ண்டசகனம், அசலம், அனந்தம், அபரமேயம், சின்ம யம், தேசோமயம், சித்விஸாசம், நித்தியம், சத்தியம், நிஷ்களானந்தம், பரப்பிரம்ம், பரமேஸ்வரம், சயம், துரி யம், துரியாதீதம், விஸ்வம், பூரணம், விசுவாததம், விம

லம், கிசேஷம், வேதாதிதம், சுபம், சுப்தரம், சுபம்பிர
காசமும் பொருந்தியதெனவோ அதுவே சத்தியக்ஞான
னந்த நித்திய கிர்மலமாயிருக்கும் பரப்பிரம்மமென்றும்
அப்பரப்பிரமமே ஆதிதெய்வமென்றும் இதிக்கியப்
பட்டவர்க்கே ஆனந்தமென்றும் ஆனந்தமே மோட்ச
மென்றும் சொல்லப்படும். சந்திர கிரணத்தைப்புகித்த
திருப்பதியாகும் சகோரபட்சிபைப்போல ஞானாசன
யான பிரமானந்தத்தைப் புகித்த துரியயூயில் வசித்த
நானென்பது நசித்துத் தேசேந்திரிபங்களமுசித்த பரப்
பிரமத்தினைக்கியப்பட்டு இளைப்பாற்றி யிருத்தலும் எழுத
லும் மறந்து பிரம்மானந்தம் நிறைந்து நடத்தலும் பேச
லும் குறைந்து தேகாபிரமணத்தைப் துறந்து சொந்த
னாய் சகோரபட்சி க்ருணவாகியும் எங்கும் சீதன பிர
காசமாய் நிறைந்திருக்கும் சந்திரனைப்போல உனக்குள்
ளே குளிர்ச்சி யடைந்து அந்தக்காணதிகளுக்குஞ் சீத
னத்தைத்தந்து குறையாமல் பரிபூரண சொருபமாகிப்
பிரபஞ்சமய மாகாமல் அதிருப்தமாயிருப்பதே நிர்க்ரு
ணத்தியானமென்றுரைத்தபகவானைப்பணிந்து சுகர்மகா
பாக்கியமென்று முப்பத்திரண்டு லக்ஷணங்களும் வாய்
ந்த திருகுழந்தைபுருவாகியேசுதியிற் பிரவேசிக்கையில்
அம்மதையைப்பார்த்த அரணயகுதி சத்தியும் மயங்கி
யின்றார்கள். மாயாவிலாசஞான பகவா னச்சிகையை வர
நதியிற் பலதாமயிழ்த்தி பிரயிக்கும்படியாய் செய்ய
அப்போ தக்குழையி சானையிற் பலதாமயிழ்த்தும் எழுந்
தும் திக்குமுக்கிட்டு தட்டுகெட்டு பீதிமேலிட்டு தம் ஸ்ம
ரணகெட்டு முற்பிறப்பை மறந்துவிட்டு காதாவென்று
கக்குரலிட்டு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே மந்தாக்
கினியி லடித்துக்கொண்டே போகையில் பகவான்
தமால் மனதிற் பிரவேசித்து புத்திர வரஞ்சையை புண்
டாக்கினார்.

உடனே தபங்கலிந்து குழந்தையினமுருரலிக் கே
ட்ட தமா லிதேது இச்சாநதியில் குழந்தையினமுருரல்
கேட்கின்றதென் றதிகீக்கிரமாய்த் திரிபதகையினருகிற்
சென்று கோடிருயிப் பிரகாசமான பாலகனைக் கண்டு
ஆனந்தங்கொண்டு ஆச்சரியமென விண்டு ஜிஜ்ஞாபிபி
தவஞ்செய்தவனே பண்டு யென்று சொல்லிக்கொண்டு
மனமிரங்கி மந்தானியிலிறங்கி வாரிபெடுத்து மார்புட
னணைந்து காந்தியேறி சுதன்நகையீறி அப்பனே மச
னே, அழகான முகனே, ஒப்பிலாதவனே, ஒளிநுமாத
வனே. செப்புதற்கரிய செல்வமே, நலமே, இப்புறியே
ந்து மெழியினே, பொழியினே. துப்புளவடிவே, துய்மறை
முடிவே, செப்பமே, திருவே, திவ்யவருவே, சுப்பிரமணி
யே, சுரர்கிகாமணியே, எப்படி நதியிலிறவாமலிருந்தாய்

எப்படி மிதந்தின் டென்னிடம் வந்தாய், எனக்குள்
சேவையை நீதந்தாய், எனக்கானந்தமீந்த வென்மைந்தா
வென்று (கடந்தஞானியுங் கடப்போராமக்கண்மேற்காத)
லென்பதைப்போல புதல்வனை யேந்திக்கொண்டு தூலம்
நாடிவவனுக் கமிர்தமும் சிப்பியைத் தேடுவோனுக்கு
முத்தும், வேசியைத் தேடுவோனுக்குப் பதிவிரதையும்,
பிச்சைக்கேடுவோனுக்கு ராஜரீகமும், எட்டியைத் தேடு
வோனுக்குக் கற்பகமும், குதாடுவோனுக்குப் புராணமும்
துன்மார்க்கரைத் தேடுவோனுக்குச் சன்மார்க்கரும்,
கல்லித்தேட சத்தினமும், கழுதையைத்தேடக் குதிரை
யும், பைசாசைப்பூசிக்கக்கடவுளும், உலகவியாபாரத்தை
நாடக் கடவுள் தியானமும் லபித்ததுபோலபட்டுநாலைத்
தேடிவரத் தபமும், தபத்தாற் சுபமும் கிடைத்த பாக்கி
யமே பாக்கியமென்று பலவிதங்களாயோசித்து மனைபா
னிடம்போக ஆசித்து, ஓ அல்லா பிஸ்மல்லா, ஓ கர்த்த
னே, பரிசுத்தனே, தெய்வமே கைம்மாரென்ன செய்
வமே என்றனந்தம் விதங்களாய் தோத்திரஞ் செய்துக்
கொண்டே காட்டைக்கடந்து நாட்டையடைந்து விட்டி
னுப்புருந்து மிகவும் மகிழ்ந்து மனைவியை நோக்கி வாட்
டத்தைப்போக்கிக் காதலனைத்தந்து கடவுளைப் புகழ்ந்து
அடி பெண்ணே, என்னிருகண்ணே, இத்தோன்றலை
யாரோ கங்கையில் விடுத்தார்கள் நமக்குக் கொடுத்தார்
கள் உன் துன்பத்தைக் கெடுத்தார்கள் என் தபத்தைத்
தடுத்தார்கள் ஓ மானே, இன்பந்தருந்தேனே, முப்பத்தி
ரண்டி லட்சணங்களும் வாய்ந்த புத்திரிகாமணி நமக்
குக்கிடைத்தது சிலாக்கியமே, நாம் செய்த பாக்கிய
மேதோ, நீயிருந்த யோக்கியமேதோ, பெரியோருரை
த்த சத்தியவாக்கியமீதோ, குழந்தையின்மேற் சுகந்த
வாசனைவிகம் கோலத்தைப்பார், நமக்குண்டான அனு
கலத்தைப்பார் என்று துள்ளிக் கூத்தாடினார், சங்கீதம்
பாடினார், தெருக்களிலோடினார், கடவுள் தயவை நாடி
னார், இவரிப்படிச் சந்தோஷமேலிட்டுக் காண்முனை யகப்
பட்ட விந்தையைபும் கற்போன்றிருந் தொரு நொடியி
லுருகின சிந்தையையும் பலர்பாறுஞ் சொல்லிக்கொண்
டே திரிகையில்,

ஜிஜ்ஞாபிபி பெரியோர் வாக்கியப்படியே கிடைத்த
அழகான பிள்ளையைப்பார்த்த சந்தோஷத்தாற் றண்ண
மறந்து ஆனந்தம் நிறைந்து துன்பமிறந்து அளவற்ற
ஆசைபிறந்து அன்பார்ந்த நெஞ்சுடன் அருஞ்சுதனை
மார்பிலனைத்துக் கொண்டான் உடனேபகவானருளால்
பரஸ்கார்து வடிந்தது. வழியவே குழந்தையைத்தான்
பெற்றதாகவே மோகமாகி பாலூட்டி, நீராட்டி, பாரா
ட்டி, ஆலங்காட்டி, மைதீட்டி, ஆபரணப்பூட்டி, தொட்டி

வில் மாட்டி, ஓசைகட்டி, தாலாட்டி, ஏனையாட்டி. துன் பங்கையோட்டி, கண்களைநாட்டி. என் கண்ணாட்டி, நீ மேட்டானமேட்டி, மற்றவர்கள் தோட்டி. என்றருமை யாய் வளர்த்து அருங்கொழுந்தபோற் றளிர்ந்த களிப் பென்னுங் கடலிற்படிந்து ஒன்றுந் தோன்றுவளா யிருந்தான்.

தமாலோ தசாதன் ஸ்ரீராமன் பிறந்தபோதும் வச தேவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபசுவான் ஜன்மித்தபோதும் அடை ந்த சந்தோஷத்தைப்போ லுடலமிருக்க விருக்கப் பூரித் து உச்சாகமிருந்து விட்டிணுட் புருந்து குழந்தையின் மேல் அபீர்வாசனை விசுதலால் * கபீரென்று பேரிட்டு பந்துக்களுக்கு விருந்திட்டு அதிதிட்ட கன்ன மன்புடன ளித்து சதிபதி தங்கனிற்றானே களித்துமிகவும் அருமை யாய் வளர்த்துவருங் காலத்தில் முன்னம் சுரருளில் தே வேந்திரன்முன் சுகப்பிரமரிஷியைப் பங்கஞ்செய்து வரு கிறேனென்று பிரதிக்கினைசெய்து சுசராசீர்மத்தை ய டைந் தவருடைய பேரழகைக்கண்டு அதிமோகம் கொ ண்டு தயங்கி மயங்கி அவரை வெல்வதற்குத் தன்னுலா காமல் தேவர்முன்போக காணமுற்ற அரம்பைபானவன் தன்னிச்சையை கிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டுக் கபீர் வளருங் குலத்தில் தானுமவதரித்து கண்டோர் மயங்கும்படியான மின்னற்கொடி பா லுருடன் வளர் ந்து வருங்காலத்தில் அக்கன்னிகையைப் பார்த்த தமா லுஞ் ஜிஜ் ஶாபிபிபும் ஈமது மைந்தனுக்குகந்த ரதி யிவ ளையாமென் றம்மாதின் தாய் தந்தையரை வாஞ்சையா ய் விசுவாசித்து மிகவும் நேசித்து திரவியமுதல் வஸ்திரா பரணங்களைவித்து சம்பந்திகள் மிகவும் களித்து பலவந் தமாய்ப் பேசும்படியாய்ச் செய்து ஓர்நாள் செல்வினைசின் காரித்து அழகைக்கண்டு பூரித்து சம்பந்தியின் மனைக்க னைத்துக்கொண்டுபோய் ஒ-புனிதர்களே உங்களுடைய சுந்தரியை ஈமது மைந்தனாகிய இச்சந்தானுக்கு மணஞ் செய்ப வாக்களிக்கின்றீர்களா வென்று கேழ்க்க கபீரழ கைக்கண்ட அவர்களுள்ளம் களிகடர்ந்து ஈமது கன்னி கைக்கிவனே தருந்த மணாளனெனத்தேர்ந்து வேறொரு வர்க் களிக்கலாமென்கிற சந்தேகத்தீர்ந்து உங்கள் தனு சனுக்கெங்கள் வளிகைதே மனைகிவென ஒன்றுமைபுட ன்சேர்ந்து உற்றோர் மற்றோருடனே கிச்சயதாம்பூலமும் மாற்றிச் சந்தோஷசாகரத்தி லமிழ்ந்திருந்தார்கள் கேட் டீர்களோ சித்தர்களே யென்று பின்னும் ஈபாஜிசித்தர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

* கபீர் உற்பத்தியைச் சிலர் வேறுவிதமாய்க் கூறு கிறார்கள் ஆனால் இதில் குறித்தபடியே முன்னோர் செய் த நூலிலிருக்கிறது.

இரண்டாவது

கபீர் சுன்னத்து செய்கிறதை மறுத்த அத்தியாயம்.

கேளும் காலனுக் கித்தாலத்தை ஒப்பிக்காத சிலர் களே இப்படி சுசவாரிதியி லமிழ்ந்திருந்த தமாலுஞ் ஜிஜ் ஶாபிபிபும் குலமுறைத் தர்மப்படி கபிருக்குச் சுன்னத் துசெய்ய யோசித்த ஓர் கன்னுனில் காஜி முதலான சுக லபாபு மறைப்பித்துச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளெல் லாஞ் செய்து முடித்தபின்,

காஜி:—கபிருக்குச் சுன்னத்துச் செய்யு மென்று மஞ்சிகனுக் கூட்பாபிக்க,

கபீர்:—காஜியை நோக்கி இடுதென்ன விபரீதச்சடங் கினைச்செய்ய யோசித்திவென்று வினாவு,

குலகுரு:—ஈமது மரபிற் செய்யவேண்டிய கொள் கைபென,

கபீர்:—இச்சடங்கு ஆண்பிள்ளைக்கு மாத்திரமோ பெண்பிள்ளைக்குக்கடவுண்டோவென

ஆசான்:—ஆண் பிள்ளைக்கு செய்ய வேண்டிய தென.

கபீர்:—இதனாலையும் பயனேதென,

ஆரியன்:—இதனால் பரிசுத்தமாகின்றானென,

கபீர்:—இதன லாண்பிள்ளை தான் பரிசுத்தமாகின் றானென பெண்பிள்ளைகளோ வென,

தேசிகன்:—மந்திரோப தேசத்தார் சுத்தமாக வே ண்டுமென,

கபீர்:—மந்திரோப தேசத்தாலாவன் கிருதார்த் தனாக மாட்டானேவென,

உபதேசி:—புருடர்க்கு அனுக்கிரகமுஞ் சுன்னத் துஞ்செய்யவேண்டுமென் றுதியிலிருந்து ஈமதுபெரியோ ர்களுக்கு கடவுள் விதித்திருக்கிறபடியாலகத்தியம் செய் துக்கொள்ள வேண்டுமென,

கபீர் கடவுளிட்ட கட்டளைபாயிருக்குமாயின் கட்டளையிட்டது முதற்கொண்டு அசத்தமானதைச் சிருஷ்டிக்கவேமாட்டார் நானது வரையிற் சிருஷ்டித்துக்கொண்டே வருகிறபடியா லாண்டவனிப்படி விதித்திருக்க மாட்டாரென்கிற கருத்தைப் பிரத்தியட்சமாய்க் காட்டுகின்றதென,

காஜி:—நமக்கு முதன்மை பாசாரியான இப்ராயிம் பயம்பர் காலத்தில் கடவுளுத்தாவு செய்திருக்க இல்லையென உனக்குள்ள குழந்தைப் பருவமல்லவா?

கபீர்:—இப்ராயிம் என்பவன் கடவுள்மேற் சத்தியஞ் செய்ததைச் காப்பாற்றும் லற்பமான கிஷ்யானர் தந்தையிச்சித்தாக் கடந்தபடியா லிவ்வாக்கினை பவனுக்குக் கிடைத்ததேயன்றி கடவுளிட்ட கட்டளையல்லவென

காரியகுரு:—(நம்ருத் அரசன்) அக்கிரமா பவருக் காக்கினை கொடுத்தானேயன்றி பயம்பர் யாதொருகுற்ற முஞ் செய்தவரல்லவென,

கபீர்:—இப்ராயிம் சாராவென்னும் இளைபமனை யாள்மேற் கொண்ட மோகத்தால் அவனைப் பார்த்துன்னுத்தாவுக் கெதிருத்தாஞ் சொல்லேனென்று கடவுள்மேற் சத்தியஞ் செய்துகொடுத்து முத்தமனையிவான ஆஜராவென்பவள் மகாபதியிரதையா யிருப்பதன்றிக் கர்ப்பவதியா யிருப்பதறிந்தும் கடினநெஞ்சை யுடைய வனு யிளையாளிட்ட கட்டளையைக் கடவாமல் மனிதசஞ் சாரமில்லாத ஆரண்யத்திற் கொண்டுபோய் ிட்டுவந்த பின்பு கடவுளருளால் ஆஜராவென்பவட் கொரு தீங்கு மின்றி புத்திரனுற்பத்தியா யசாங்கமுன் கிடைக்கவே அதைக் கேள்விப்பட்ட இப்ராயிம் ஆஜரானிடம் போக அது தெரிந்த சாரா மறுத் தனேக மாக்கினைமொழிகள். புசுவும் கேட்காமற் போனதால் சாராவும் அரசனும் போய் அந்தப் பயம்பரை அவமானப் படுத்தினார்கள் இதன் விபரம் சவிஸ்தாசமாய் உங்கள் சரித்திரங்களில் வரைந்திருக்கின்ற தன்றோவென, காஜி, நம்ருத் என்னும் அரசனாலெங்கள் ஆசானுக்கு நடந்தது முதற் கொண்டு மற்றெல்லோரையும் இப்படியே செய்துகொள்ளும்படியாய் கடவுள் கட்டளையிட்டதினால் அவர் மரபைச்சார்ந்த நங்குலத்தோர் அசத்தமானவைகளைக் களைத்துக்கொண்டு வருகின்றார்களென, கபீர் இப்ராயிம் இரண்டாவது மனையிவான சாராவின் மைந்தனாகிய இலாகக்கென்பவனே மறுத்திருக்க நானெப்படி சம்மதிக்கக் கூடுமென, காஜி, அந்த இலாகக்கென்பவன் பைசாசத்தின் வார்த்தைக் குட்பட்டு இயிலிஷ் ஆய்ப்போனான்

இவனைப்போலவே நீயும் ஆகவெண்ணங் கொண்டாயோ வென கபீர் இலாகக்கென்பவன் ஓர் மதத்துக்குக்காரண குருவானவனன்றோவென காஜி * இலாமதத்தோருக்கு ஞானந்தவிர மற்ற பிரம்மதியானம் முதலானவைகளில் சமானமானவராயிருந்தும், சுன்னத்து செய்துக் கொள்ளாமையால் இழிவுள்ளவரானார்களென கபீர் ஞானமில்லாதவர்கள் தியான முதலானவைகள் செய்வதால் ஓர் பிரயோசனமுண்டு. அதெப்படியெயின், கீழியில்லாதவன் வழியறிபாததுபோல் ஞானக்கண் துலங்காதவர் அஞ்ஞானந்தகாரக் கூபத்தி லமிழ்ந்திருப்பார்கள். இது உண்மைதான் இப்பேர்க்கொத்த ஞானமார்க்கம் அறிந்துக்கொள்வதற்கு அனுசூலஞ் செய்யாமல் சுன்னத்து செய்யவந்த காரணமேனென காஜி வரன்முறை தர்மப்படி செய்துகொள்வதேயன்றி இதனால் ஓர் பிரயோசன மில்லையென கபீர் பிரயோசனமில்லாக் காரியத்துக்கு நானொருகாலத்து முட்படமாட்டேன் இதைக் கூறித்து ஞானமார்க்கத்தைப் போதியுமைபாவென காஜி கபீர் பேசும் சாதாரிய வசனங்களைக்கேட் டத்சியித்து அறிபாச் சிறுகுழந்தையாகிய உனக்குஷரீகத்தன்றால்சரிதை தரீகத் என்றால் கிரிகை அகீதத் என்றால் யோகம் என்னும் மூன்றுமார்க்கத்திற் நேர்ந்தவனன்றோ மாரீபத் என்றால் ஞானமென்னும் மார்க்கத்தை அனுசரிக்க வேண்டும்.

இப்போதுகாத்த முதற்படியான ஷரீகத்தன்பதே அறிபாச் சிறு குழந்தையாகிய நீ இறுதியான மாரீபத் மார்க்கத்தைக் கேட்கின்றாய், இதைச் சொன்னதினால் நீயடையும் பயனெனென கபீர் தன்னமரணம்அஞ்ஞான வகங்காரமும் துன்பமும் சிற்றின்பமும் ஆசாபாசமும் மிருத்தியுபயமும் அபஜயமுமின்றி அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த தித்ய நிர்மல சொரூப சாக்ஷாத்கார சுயம் பிரகாசமாய் விளங்கும் பிரமத்தை யுணர்ந்து சதாகாலமும் ஆனந்தவாரியில் சூழ்கியிருக்கலாமென காஜி அப்பப்பா சமஸ்த தர்மங்களறிந்த இச்சிறுவன் நாமென்ன சொன்னபோதிலும் சுன்னத்து செய்துகொள்ள மாட்டான். நான் என்னிருப்பிடத்துக்குப் போகிறேன் நீ பெற்ற தந்தையாதலால் சுன்னத்து செய்துக்கொள்ளும் படியாய் சம்மதிக்கச்செய்து என்னை யழைப்பியுமென்று கூட்டங்கலைந்து தங்கள் தங்கள் இருப்பிடமடைந்துகபீர் பேசிய வார்த்தைகளை உன்னி யுன்னி ஆச்சரியப்படத் தொடங்கினார்கள். இங்கே தமாலும் ஜிஜ்ஞாபியியும்

* இலாக்கை ஜஜிக்கென்றும், இவர் மதம் கிறிஸ்து மதமென்றும் சொல்லப்படும்.

கபீரை நோக்கி, அப்பா ஒப்பிலாமகனே! அறியாக்குழந்
தையாகிய நீகாஜீ முதலான நமதுமாபுக்குச் சிறந்தபெரி
யோர்களோ டெதிர்த்துப் பேசலாமா? குல தர்மத்தை
வெறுக்கலாமாவென, கபீர் ஓ என் தாய்தந்தையே
மோக்ஷமடையும் மார்க்கத்தைத் தவிர வேறு காரியங்
களுக்கு நானுடன்படவேமாட்டேன். இது நிச்சயமெ
ன்று நம்புவீர்களென, தமால் கோபித்து அடாதுஷ்டப்
பயலே தாய் தந்தை உற்றோ மற்றோர்களின் வாக்கிபத்
தைத் தள்ளிய உன்னை இப்போதே கொல்லுகிறேனெ
ன்று கோபக்குறிகாட்ட கபீர் தந்தையின் நோபத்துக்
குப் பயந்து வெளியிலேடிப்போய் ஓரிடத்தில் மறைந்
திருக்க விஜ்ஜாபீபி மகன்மீதிருக்கும் அன்பினால் பல
விடங்களிற்றேடிக்க கண்டுபிடித்து வீட்டுக்கழைத்துக்
கொண்டுவந்து பல புத்திகளைச் சொல்லிபும் கேட்காத
கபீர்மேற்கோபித்து இவ்வளவு சஷ்ட கல்விகளெல்லாம்
பேசும் நீ வேலைசெய்தாலொழிய உனக்கு அன்னமிடுகிற
தில்லையென்று ஓர் தரியிலுள்ள பட்டுநூலால் வஸ்திரத்
தை நெய்யடாவென்று வைத்திட்டு வஸ்திரம் நெய்யும்
படியாய்ச்செய்தான். கேட்டவர்களோ சித்தர்களோ அந்த
இப்ராயிம் பசம்பர் உற்பத்தி வெகு வினோதமானது
அதைப் பின்னாலுரைப்பேன் அவர் கடவுளருளால்
மெய்ஞ்ஞானத்தைப் போதிக்கவேயாம். பேபுலகமானது
ஸ்மீதியின் வார்த்தைக் குட்பட்டு அவருக்கு சன்னத்து
முதலானதும் செய்வது வெகு அக்கிரமம், அவரும் சத்
தியத்துக்குட்பட்டு அவ்வாக்கினைக் குட்பட்டாரே யொ
ழிய நினைத்தால் நம்ருத் அரசன் முதலானவர்களையும்
பண்பமாக்கிவிடுவார். உத்தமர்க்கும் ஒவ்வொருகாலத்
தில் ஓர் தீங்குநேரிடும், யினையின் காரணத்தையே நோக
வேண்டும் இவர் மகிமையை பின்னால் வரும் இவ்கட
ஷா சரித்திரத்தில் புலப்படக்காணலாம் என்றுரைத்து
பிரம்மாவதாரரான நாபாஜிசித்தர் கபீர் சரிதையைச்
சொல்லக் தொடங்கினார்.

மு ன் று வ து

பிராமணருபமாய்வந்த பகவானுக்கு கபீர்

வஸ்திரதானஞ்செய்த

அத்தியாயம்.

விருத்தம்.

ஐயனே யருஞ்சிறிய நென்முன்றோன்றி யடையொணு வானந்த மிகவேதந்தத்
தாய்பனே தேவர்முதற் நிசைமுகனுஞ் சங்கரனுந் தேடிக்காணு
மெய்யனே மெய்ஞ்ஞான போதமேவு மேதினியிற் றெண்டருளர் தங்கஞ்சக்கர்
சையனே கோதண்ட ராமாநின்றன் கழற்கருத வரமளித்துக் காப்பாய்கோனே.

காயமென்னும் வீட்டில் அஞ்ஞான மென்னும் இருளைமாற்றி ஞானமென்னும் விளக்கேற்றி மோனமாயிருக்கும் சித்தர்களே பரிசுத்தர்களே சிசுக்களினுச்சி மண்டேத்தின் கண்டம மானிடர்கள்தய விபசார மங்கையின் நெஞ்ம் தொம்மானுள்ளம்போல சதா காலமும் பிரம்மத்தை தியானஞ்செய்யும் கபிரைத் தறி நெய்யச்செய்தது எப்படி யிருக்கிறதென்றால், பதிவிர தையை வேகைப்புடனும், யோக்கியனை நிர்த்தகனோடும், ஜீவகாருண்யனைக் கொலையாளியோடும் சந்திரனை ராகு சேதுவோடும் ஞானியை அஞ்ஞானியோடும் சர்ப்பத் தைக் கருடனுடனும், பசுவைப் புலிபுடனும், காமக்கண் னியை நபுஸ்ஸகனுடனும், தேவர்களை இராகக்கருடனும் சேர்த்தாப்போலவு யிருக்கிறது.

இப்படிக் குழந்தை மனதுடைய மகா புண்ணியவா னை கபீர் கடவுளைத் தியானஞ்செய்து கொண்டே ஒரு முழுவந்திரம்செய்து பிரமஞ்ஞான மேலீட்டால் தன்னை மறந்திருந்தா ரப்போது பகவான் மாயமாய்வந்து கபிரு க்குப்பதில் ஒருமுழும்செய்வார் * அதற்குள் ஜிஜ்ஜாபிபி வந்து கண்களை மூடிக்கொண்டு தியானத்தி லிருக்கும் கபிரை அத்தடி அடா கபீர் வஸ்திரம் செய்யச்சொன் னால் சொஸ்தமாய் தூங்குகிறாய் காலையி லிருந்து மாலையி லுபயந்தம் இரண்டு முழந்தானு செய்தாய்? சஷ்டகல்விக ளெல்லாம் பேசமுணக் கிதுமாத்திரம் தெரியாமற்போன தென்ன நல்ல திருந்தகண்ணை மிதைப்பறுத் தெடுத்துக் கொ

* இப்படிபகவான் கபிரை நினைப்பாமுன்னமேவந்து அவர் வேலைக்குதவியான காரணம் சுகப்பிரம்ம ரிஷிக்கு முன் வாக்குக்கொடுத்தலினாலேயாம். இவ்வளவு உபசா ரண பகவான்செய்வது ஏதுக்கெனில் மாயாதிதனான சுக ரை மாயையிலெழுத்தலேயாம், விஷபோகமறிபா சுகரை தேவர்களாலனுப்பப்பட்ட சம்பை பலவிதத்தினால்,செயி க்கமுடியாமல் அச்சுகரை தந்திரத்தால் வெல்ல வெண் ணி சம்பை சுகர் ஆசீர்மத்தினருகில் தபவேஷத்துடன் உக்கிரமான தவம்செய்துக்கொண் டிருக்கையில் இச்சு தற்பா சுகர் ஓர் முனிவனென்றே உன்னி அருகிற்சென் று, ஓ தபயோகியே! வெருகளாய் எதைநாடி இவ்வித உக்கிரமான தவஞ்செய்கிறென்று வினாவ சம்பை முனி ந்தவள்போல் அந்த இன்பத்தை விக்கினஞ் செய்பபடி யால் * நிர்த்தகனாம் நான்கோரிய வாமனிக்காவிட்டால் என்சாயம் பெறுவீரென சுகர் நீர் கோரிய தனித்தேன் சேளுமென, உடனே ஸ்திரீரூபந்தரித்த சம்பைபையப் பார்த்து பிரம்மித்து நல்லது கலிபுகத்தில் உன்னிச்சை நிறைவேற்றுவேனென் றுரைத்தபடி கபிரை யவதரித்து இரண்டு மகவைப்பெற்றார்.

ண்டுபோய் கடையில் லிக்கிரயஞ் செய்துவந்தாலொழிய உணக்கென்ன மகப்படாதென்றுரைத்து விட்டுக்குட் செ ன்றான். பின்பு கபீர் தறியிலிருக்கு மிரண்டுமுழத் துண் டை தறித்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் கடையின் தெரு மத்தியில் வின்றுக்கொண்டு வஸ்திரத்தை விரித்துக்கா ட்டி, ஒ-புண்ணியவான்களே! புண்ணியவதிகளே இந்தப் பிரம்மபரத்தை வாங்கிக் கொள்ளுங்களென்று பலதரஞ் சொல்லிக்கொண் டக்கடைத்தெருவிற் திரிந்த தெப்படி யிருந்ததென்றால், சக்சாதிபதியாகிய புருரவச் சக்கரவர் த்தி வீரகுமாரனுடைய! மாதாதா விரகையும், அரிச்சந் திராமகாராஜன் மனைபாளையும் மகனைபும் விலைகிறியதைப் போலிருந்தது. அல்லாமல் பலவந்தமாயினையவரும் சம் மியமில்லா ஸ்திரீ புருஷானைப்போலவும் பலவந்தமாய் விக்ரயப்படுத்தும் வஸ்துக்களைப்போலவும் இருந்தது.

இப்படி பலவந்தமாய் விலைகிறும் கபீர்காத்திலிருக் கும் வஸ்திரத்தைப்பார்த்த சிலர் அடா இதென்னவலை யைப்போ லங்குலத்துக் கோரோரிழை செய்திருக் கின் ரது எவன்செய்தானென்ன பரிசுசஞ்செய்துப் போகை யில் பகவான்மாயையாலதை வாங்கவருஞ்சிலர்கண்ணுக் கு மேன்மையான விலையுள்ளதாய்தோன்றப்பட்டு இதை யெங்கனால் வாங்கத் தருந்ததோவென்று போய்விட்டார் கள். ஏனெனின் பகவான் கைகளால் செய்த வஸ்திரத்தி ற்கு மொருவரால் விலைமதிக்கக்கூடுமோ, ஒ-சித்தர்களே கபீர் சூரியனஸ்தமனமாகும் பரியந்தமிருந்தும்யாவரும் வாங்காமையா லிப்பி தாம்பரத்தை இனிமேலியார் வாங் கப்போகிறார்களென்று வஸ்திரத்தை மடித்து கக்கத்தி லடக்கிக்கொண்டு வீட்டைநோக்கிப் போகையில் பகவா னோரோழைப் பிராமணராய் கபீர்முன்வந்து வெடுக்கென் றத்துண்டைப் பிடிங்கிக்கொண் டோடத் தொடங்கினார். உடனே கபீர் அடா திருட்டுப்பிராமண முரட்டுப் பிரா மணு கோபிகாஸ்திரீகளின் வஸ்திரங்களை யபகரித்துக் கொண் டோடிப்போன் திருட்டு கிருஷ்ணனைப்போல நானயமான பிரம்மபரத்தைத் திருடிக்கொண்டாயோடு கிறுபென்று சொல்லிக்கொண்டே பிராமணனைவிடாமற் றொடர்ந்தோடி மடிபைப்பிடித்துக்கொண் டசையாமல் கிறுத்தி மிகவும் வருத்தி அருமையான பிரம்மபரத்தைத் தாவென்று பிடிங்கத்தொடங்கினார்.

அப்போது மாயாப்பிராமணரதைவிரித்துப்பலருக் கும் காண்பித்து ஒ-ஜனங்களே இந்த வஸ்துத்துணி அரு மையான பிரம்மபரமாம்இப்போர்க்கொ த்தவஸ்திரத்தை

எங்கேயாவது பார்த்ததுண்டாவென்ப பகுந்து இரண் டாய்க்கிழித்துவிட்டார். அதற்குக் கபீர் பிராமணரை நோக்கி சார்த்தத்தைநீக்கி ஓ பிராமணா நீ வேதமோதும் விப்பிரானுயிருந்தும் மகா விஷ்ணுவின் மார்பிலணிந்துக் கொண்டிருக்கும் பச்சைபிதாம்பரத்துக்குச்சமானமான விலையில்லாப் பிதாம்பரத்தைக் கிழித்து விட்டாயே, நீ கெட்டாயே, ஊராருடைமைக்குப் பேயாய்ப்பறக்கும் பிராமணர்களைப்படைத்த பிரமதேவன் எம்னைப்படைத்தது நிகழ்பிரயோசனமென்றுரைத்து வஸ்திரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டார். அப்போதுமாயாபிராமணர் அடாகொள பினத்துக்கு முதலா விகக்கத்தைப் தாமோதரனணின் துக்கொண்டிருக்கும் பிதாம்பரத்துக்கு மேலான தென் றுரைத்து எப்படியிருக்கிறதென்றால் லோபியைப் பா பியும், வேசையை விபசாரியும், கொலையாளி வேட்டை யையும் இச்சையுள்ளோன் சம்சாரத்தையும் காமயிருந் தோன் ஸ்திரீயையும், லுத்தன் தன்வல்லமைமையும் புக ழ்கிறதைப்போ விருக்கின்றதென்றுரைத்துப் பெருநகை புரிந்து பலரும் பரிபாசஞ்செய்து கெக்கலிகொட்டிநகை க்கும்படியாய்ச் செய்தார்.

அதற்கு கபீர் பதவிரைதக்கமுகும் குணவானுக் கைஸ்வரியமும் தர்மிக்குத் தபமும் ஜீவகாருண்ணியனுக் கு விரதமும் சார்த்தகுணனுக்கு ஜபமும் நிராசையுள்ளோ னுக்கு சன்யாசமும் குஸ்திரீகளுக்குக் காவலும் ஆத்ம ஞானிக்குத் தியானமும் மனோசுத்தி புள்ளவர்க் காசார மும் இல்லாதிருந்தாலும் மேன்மையே யடைவதுபோல இவ்வஸ்திரம் விலையைப்போன்றதா யிருந்தாலும் பட்டு னாலால் செய்திருப்பதால் மேன்மையானதாகவே யிரு க்கின்றதன்றி பச்சைவரணனை அச்சுத னணிபத்தக்க தேயாமென் றுரைத்து விட்டைநோக்கிப் போகையில் மாயாபிராமணர் மறித்து நானிதைவாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் விலையென்ன சொல்லடாவென்று கேட்க, கபீர் எனக்கிதன்விலை தெரியாது நாலுபெருகைப்பதே விலை யென்றுசொல்ல பிராமணர் பலரையுங்குப்பிட்டு ஒ-புண் னிபவான்களே இந்த விலைக்கந்தைக்கென்னவிலை கொடு க்கலாஞ் சொல்லுங்களென்றுகேட்க, வழிபோக்கரிலொ ருவ னிதற்கு ஒருபணமென்றும் மற்றொருவன் ஒருவரா கென்றும் இன்னமொருவன் பத்து வராகென்றும், ஒருவர்த்தகன் தூறுவராகென்றும் சொன்னார்கள். அ தற்கு மாயாபிராமணர் ஒரு கவடிவிலையும் பெருத பட்டு னால் சித்தாய் வாங்கக்கடாமல் வஸ்திரமாய் விரித்துக் கொண்டு வந்தவிக் கந்தைக்கோர் விலைசெப்பாது பத்து வராகன் தூறுவராகென்று பரிபாசஞ் செய்கிறீர்களே ன்றுரைத்துக் கபீரானோக்கி ஒ-கபீர் ஓர் கவடிக்கும்பெ

ருத விலைவிலைத்துணிக் கிவ்வளவுவிலை கொடுத்துவிடுகிறே ன் நீ-இன்றையதினம் இராசன் முகத்தையோ நரிமுகத் தையோ பதவிரைதையின் முகத்தையோ பத்தன் முகத் தையோ பார்த்துவந்தாயென் றுரைத்தும் ஆயிரம்பொத் தலாயிருக்கும் பொத்தைக்கந்தையி லரிதானசொத்தாய் முடித்துவைத்திருக்கும் இரண்டு சொத்தைக் கவடிகளை பவிழ்த்தெடுத்து மெத்த விலையெனப் பதைத்துரைத்துக் கொண்டே கபீர் கரத்திற்கொடுத் தித்தனைவிலை யிப்பொ த்தைக்கந்தைக்கு வாங்குவ துத்தமமல்லவென்றார். கபீர் தன்னையிற்கொடுத்த இரண்டு வெள்வரிகளையும் பார்த்த கபீர் ஒ-ஜனங்களே இந்தப்பிராமணன் கூடியமட்டுக்குங் கெட்டிக்காரனா னிவன் மிகவும் பிரபாசத்துடன் கொ டுத்த மேன்மையான விலையைப்பார்த்தீர்களா சந்தேகத் தைத் தீர்த்தீர்களா வென் றப்பலகைகளை விசியெறிந் தார்.

உடனே யம்மறையோன் அடா துஷ்டப்பயலே பிரஷ்டப்பயலே எங்கள் முதாதைகள் சம்பாதித்த ஆஸ தியை நாஸ்திசெய்யவா. யோசித்தாய் இனி பெவ்வளவு பொருளைத்தா னுசித்தாய் இதற்கா பிராமணோத்தமா வென்று பூசித்தாய் வின் வழக்கை வளர்க்கவா நேசித் தாய் அடா சாலக்கிராமத்தையும் லிங்கவுருவத்தையும் மாணிக்கத்தையும், வைரீயத்தையும் அரியர னுமத்தையும், இந்த கேசுமத்தையும் எறிந்துவிடத் தக்கதோ வெ ன்றதை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து அடா கபீர் இக்கவடி களாலுண்ணியு முந்தாதை முதாதைகளையும் மூவுலகை யும் விலைக்குவாங்குவேன் குபேரனுக்கும் மேலா யோங் குவேன், அண்டபிண்ட பிரமாண்டங்களைபுந் தாங்குவே ன் எனக்குற்ற தரித்திரத்தையிட்டு நீங்குவே னிதன்மகி மையை பேய்ப்பயலே நீ யறியத்தக்கதோ முழுத்தேங் காய் நாபக்கெட்டாததுபோல கிடைப்பதற்கரிய பொரு ளை யெறிந்துவிட்டாயென்று சொல்லிப் பலதாங் காட்டி க்காட்டிமறைக்க! கபீர் இப்பிதாம்பரத்துக் குண்ணியு முன்னப்பணையும் கிற்றுவும் விலைபோதாது போ போ வென்றுசொல்லி இருவரும் வழக்காடும் போது அங்கு கிற்கும் பலரும் ஒருவரைப்பார்த்து தொருவர் சொல்லிக் கொள்ளும் வார்த்தைகளாவது செவிடனுங் குருடனுங் கூத்தைப்பார்க்கவும் பதவிரைதையும் பரத்தையும் திருநா னைப்பார்க்கவும் கர்மியுந் தர்மியும் பெருமானைப் பார்க்க வும் கிருத்தனும் பாலனும் புத்தஞ்செய்யவும் மௌன னுங் கலையுங் புராணங்கேட்கவும் கோளனுங் கொடி யனுங் நியாயந்தீர்க்கவும், திருடனும்பேராசைக்காரனும் விராபாசஞ்செய்யவும் பாபியும் லோபியும் விபசாஞ்

செய்யவும் குடியனும் வெறியனும் கூத்தாடவும் பித்தனும் உன்மத்தனும் தர்க்கஞ்செய்யவும் பாப்பானும் பறங்கியும் பஞ்சாயத்துப்பேசவும் நேரிட்டதைப்போல் இவனின் பொத்தக்கந்தைக்கு விஷைறுவதும் அவனிரண்டு சொத்தைக் கவடிகளைகாட்டி மறைப்பதுமா யிருக்கிற தென்று கெக்கலிகொட்டி நகைத்து ஒ-பயித்தியம் மேலிட்ட பார்ப்பானே சயித்தியம்மேலிட்ட பஞ்சமனே உன்னுடைய சண்டியெருதுக் கிணையான கந்தைக்கு நொண்டிக்குதிரைக் கிணையான சொத்தக்கவடிகளே போதுமானவிலையென்றுரைத்துத் தவரவர்களவலைப் பார்த்துக் கொண் டகன்றார்கள்.

பின்பு பிராமணர் கபிரைநோக்கி ஓ கபிர் மேன்மையான காட்சிக் கவடிகளைக்கொடுக்கும் மாட்சிமைபான் யெனக்கு இத்தாசுதியான கந்தையைக் கொடுக்காமல் பிரஷ்ட சாசுதியைப்போல குளறிப் பேசலாமா வென்று சொல்ல கபிர் பல்லில்லா வாயுள்ள நீ பேதேதோ வாயில்வந்தபடி வெருநோமா யுளறிக்கொண்டிருக்கின்ற யிப்பிதாம்பரத்துக்குத் தருந்த விலைபெறுமற்கொடுத்தா லென் தாயார் வாயில்வந்தபடி வைவாள் சித்ரவதைசெய்வாள் போ-போ பேராசைபுள்ள பேயனே ஏமாத்தவந்த வாயனே பென்று நவில பிராமணர் பின்னும்ச் சொத்தக் கவடிகளைக் காண்பித் திதைவாங்கிக்கொண்டதைத் தரலாகாதோவென கபிர் புழுத்துப்போன வலகு களுக்காக-மடியைத்தருவேன் குகுகிறையப் பிணக்கியகப்பபர்தவன் லக்ஷாதிபதியைச் சம்பந்தஞ்செய்ய யோசித்ததைப்போல் எங்கேயோ விழ்ந்திருந்த கவடிகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தேமாத்திப் போகவந்திர் நீர் வாங்கிக்கொண்டது போதும் வந்தவழியைப் பார்த்துக் கொண்டேருமென் றுரைக்க மாயா பிராமணர் இக்கவடிகளிரண்டன்றி வேறொரு பொருளு மெனக்கில்லை இவ்வேழைப் பிராமணன்மேற் கிருகைகூர்ந்து தருமார்த்தமாய்ப் பாதிவஸ்திரத் தருவீரானால் கோகுல யிருந்தாவுனத்திற் திருகாளாரும்போது பெருமாளுக் கணிகிறேனிதனாலுமக்குப் புண்ணியமும் புஷ்ட முண்டாவதன்றி எச்சிலைக்கொடுத்த சவரியும் படியவல் கொடுத்த குசேலனும் பெற்றபேற்றைப் பெறுவீரென்றுரைக்க கபிர் இப்பிதாம்பரம் பெருமாளுக்கே; யணியத்தக்கதா யிருந்தாலும் யான் தருந்த விலைவாங்காமற் தருமார்த்த மாய்க் கொடுத்தால் என் தாயுர் தந்தையும் நைய அடிப்பார்கள் உபிசை முடிப்பார்கள் எாதலால் மன்னியுமையா வென்று வணங்க.

பிராமணர் ஓ மகானுபாவா சத்தியநாவா நீ தரும குணத்திற் சிறந்தவனென்று பலருஞ்சொல்ல கேள்யிப்

பட்டதன்றி முகமும் அகமும் குறியுங் குணமு மப்படியே தோன்றுகின்ற தல்லாமல் நீ யிக்காசியிற் சிலநாளிற் தருமக்கொடியை நடுவாய் (வினையும்பயிர் முனையிற் றெரியும்) என்கிற பழமொழி பழுதானது ஒ-தருமப்பிரபுவே பெண்டு பிள்ளை பண்டம் பதார்த்தம் நாடு நகர் தாய்தந்தை உற்றோர் மற்றோர் ஆனைசேனை முதலானதுங் கூட வருந் துணையல்லவே தர்மம் அனேக ஜன்மங்களுக்குத் துணையாயிருந்து காப்பாற்றாமல்லவா? உனக்கும் விரித்துச்சொல்லவா தர்மத் தலைகாக்குமென்னும் பழமொழி பொய்யர் மிகு துப்பா தர்மஞ்செய்யுங் கையா வென்று மிகவும் வேண்டிக்கொண்டார். அதற்கு கபிர் இந்தத் துண்பெஸ்திரத்தை கொடுக்கலாமென்றால், இப்போதே தாய்வந்து விடுவாளே வந்து துன்பத் தந்து விடுவாளே? இதற்கென்ன செய்யலாமென்கிற எண்ணத்தினுற் கொடுக்க மனம் வராமலும் இல்லையென்றுரைக்க வாயெழாமலும் மௌனமாய் நின்றார்.

பகவான் ஓ கபிர் ஜீவர்களுக்குத் தருமமன்றிவேறு துணையிலையே மௌனமா யிருப்பது தொல்லையே நீ தருமகுண முடையவனல்லையே, அட்டா இந்தியேழைப் பிராமணன் முகத்தைப்பார்க்கலாகாதோ, பார்த்தாலுனக்கு லாபமுண்டாகாதோ பாபங்களெல்லாம் பஸ்பமாய்ப் போகாதோ, லோபகுணம் நசித்துப் போகாதோ, ஒதருமஸ்வரூபனே நிவ்லிய சொருபனே லோபியைப்போன்ற பாபியிலியென்கிற பழமொழி யறிவாயே, அறிந்தென்னுசி பெறுவாயே முற்காலத்தில்தருமார்த்தமாய் மரமசிவனார் கொல்லும் விஷத்தைக் குடிக்க வில்லையா பத்மாகுரன் கேட்ட வரமளித் தவன் தூத்த வோடிப் பதுங்கவில்லையா, வாணுகூறுடைய வாயலைக் காக்கவில்லையா? ரும்பகர்னனும் திரிகுலமளிக்கவில்லையா; ராவணனுக்குத் தன்மனைவியை யீயவில்லையா, அர்ச்சுனனுக்குப் பாசுபதாஸ்திரங் கொடுக்கவில்லையா, மார்க்கண்டனுக் கென்றும் பதினாறுவய தருளவில்லையா, மன்மதன் பஸ்பமாயெயிந்து போகவில்லையா, ததிமிகாரிஷி தன் முதுகெலும்பைத் தாலில்லையா, மாபலி பாதாளத்திலிழந்து போகவில்லையா, சிகிச்சக்கரவர்த்தி தன்சரீரத்தை யறுத்தளிக்கவில்லையா, ரகுராஜன் தன்னரசாங்கத்துடன் மனைகிகளையும் நல்கவில்லையா, கர்ணன் தன்னுயிரைக்காக்கும் கவசகுண்டலங்களை யீயவில்லையா தருமராஜர் தன்னுடன் வந்தகணங்களைச் சரலோகத்துக்குக் கொண்டுபோகவில்லையா, அர்ச்சுனனார் கந்தர்வனைக்காக்க கிருஷ்ணனோடு போராட வில்லையா, இலட்சுமி பரமசிவனுக் குற்ற பிர

மத்தியைத் தானேற்றுக் கொள்ள வில்லைபா? கலைக் கோட்டுமுனி தசாதனுக்குற்ற புத்திர வாஞ்சையைத் தீர்க்கவில்லைபா? தசாதன் தேவர்களைக் காக்கவில்லைபா புருவச்சக்கிரவர்த்தி தேவகன்னிகையை விடுவீக்கவில்லைபா? கிருஷ்ணன் பஞ்சபாண்டவர்களுக்குத் தூதராக வில்லைபா? அவர்களுக்குச் சாரத்தியஞ் செய்பவில்லைபா தூருவாசருக் கேவல்செய்ய வில்லைபா? மாடுபோலிரதத்தை யிழுக்கவில்லைபா? கோவர்த்தனகிரியைக் கொடையாக வெடுக்கவில்லைபா? குசேலனுக்கு அஷ்டபிஸ்வரிய மூங்கொடுத் தடிமையாய்ப்போக எண்ணக்கொள்ளவில்லைபா? அமசத்தவஜன் தன்னுடைய நடுபாதிபா யறுத்தியவில்லைபா? பாண்டியன் தன் தலையைபருத்து காவேரி நதியிற் போடவில்லைபா? நீமாதிரி மித்தூகை யளிப்பது தொல்லைபா? இதற்குத்தாஞ் சொல்லைபா? சந்திர என்மு னில்லைபாவென்று கனிக் கதறிபுரைத்த வாக்கியங்களைக் கேட்ட,

கபீர் மனந்துலங்கி மிகவுங் கலங்கி இவருடைய தொனியான குறுக்கிணையான இளிய வஸ்திவ்வுகைத் திலில்லவே யில்லை. ஆஹா தர்மத்தின் கிமித்தியம் எவ்வளவு திருஷ்டாந்திரங்கள் சொன்னார் எத்தனை புண்ய புருஷர்களுடைய திருநாமங்களைப் புகன்றார். ஆ ஹா! அந்த மாபலி பகவான் கேட்ட மூன்றடி மன்கொடுத்து ப்ரீமந்நாராயணருடைய திவ்யியதிருவடி தன் கிராமடி யாகக்கொண்டு அழியாச் சிஞ்சிவிப் பட்டமும்பெற்றார் தேவகுருவான பிர ஸ்பதிக்குத் தெரியாத சஞ்சிவி மந்திரம் பெற்ற சச்சிரன் தர்மஞ் செய்கிறதைத் தடுக்கப் போய் ஒரு சண்ணிமுத்து லோடியென்று பேர்பெற்றான் இவ்வளவு இழிவான லோபகுணத்தை விடாமல் கேட்போர்க்குக் கொடாமல் யாதொரு லாபமும் பெறுதலானுவேனோ? இல்லறத்துக்குத் தருமமும், துறவறத்துக்குத் தபமும், ஸ்திரீகளுக்குக் கற்பும், புருஷர்களுக்கு ஞானமும் முக்கியமென்பது மெய்யல்லவா? விவாபாரம் செய்யப் புறப்பட்ட நாமில்லறவா னென்பதற்கோர் தடையுண்டோ? இனி யில்லறத்துக்குத் துணையான தர்மத்தை என்னுயிருள்ள மட்டும் மறப்பேனா? யார் வந்தாலும் வெறுப்பேனா? பசிபென்றால் பொறுப்பேனா? பொறுத் தயிருட னிருப்பேனா என்ற பற்பல யோசனை யோடுவகடிகு மனதுடன் வழக்கப்படி பிஸ்மில்லாவென்று கொடுக்கப்போனார்.

அதற்கு மாயாமறையோர், அடா நீச்சா! இதுவே தப் பேச்சா! தபத்துக்கும் ஜபத்துக்கும் இகத்துக்கும் பாத்துக்குத் துணையான ஜீவகாருண்யத்தைநிக்நிரித்து

உயிர்களை வதைசெய்துண்ணும்படியான கொடிய வார்த்தையை எழுதியிருக்கும் கட்டுக்கதையான ஓர் புத்தகத்திலுள்ள ஏதோ ஓர் நாமத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்க வந்தாய்? ஐயைப்போ! யாரோ பிராணப்பிள்ளையென்றல்லவோ நினைத்தேன். உத்தமனென்று மதித்தேன் பிரபுவெயன்று துதித்தேன். சந்தோஷத்தாற் குதித்தேன். சீலனென மனதிற்பதித்தேன் என்று கபீர் தலையை நாலுதிக்கிலுந் திருப்பித் திருப்பிப்பார்த்து அடா உன்னெற்றியிற் சகல மங்களமும் நிறைந்த திருநாம மணிந்திருக்கின்ற தென்றல்லவோ யிருந்தேன். பஸ்பமும் அணிபாப் பாழ்முகனே தடுக்கர் மகனே விஷ்ணு வாம்ஸமான திருநாமமாவது சிவாம்ஸமான பஸ்பமாவது அணிபாதிருக்கிற அறிவினோ! பிருதிவி யம்ஸமான இத்தேகம் பிருதிவியேயாய்ப் போகுமென்று பலரும் அறியக் காட்டும்படியான திருநாமத்தையும் இந்த லலாட ஸ்தானத்தில் பரஞ்சோதி யிப்படியே இருக்கின்றதைப் பாருங்கென்று அனைவர்க்கும் அறிவுணர்த்துந் திருமணியையும் இன்றைக்கே யணிந்துக்கொள். தர்மமே உயிர்க்குத்துணையென்று துணிந்துக்கொள். தடுக்கரை வெல்லவந்த அடிக்கடி நினைந்துக்கொள். மனதே உன்னெண்ணப்படி நடக்கமாட்டானென்று கனைத்துக்கொள். திருநாமம் பகவானுடைய திருவடிகளென்றறிந்துக்கொள். பரஞ்சோதியே பரப்பிரம்மென்று தெரிந்துக்கொள். பரமாத்மாவை புணக்குள்ளாகவே புணர்ந்துக்கொள். பிரம்மானந்தமே மேலானவிற்பமென புணர்ந்துக்கொள். எப்போதும் ப்ரீராமநாமத்தை துதித்துக்கொள். இவ்வுலகங் கானற்சலமென்று மதித்துக்கொள். எந்த வஸ்துவைக்கொடுத்தாலுஞ் சிதாராமென்று துதித்துக்கொடு வென்றச் சீரையை வாங்கிக்கொண்டார்.

இவ்வாக்கியங்களைக்கேட்ட கபீர் கருடனைக்கண்ட சர்ப்பத்தைப்போற் கலங்கி சருண நிரக்குணங்களில் நிரக்குணமே யதிகமாயிருக்க, இவர் சருணத்தையே மேன்மையாகப் பேசுகின்றார். ஆனால் யிதினுண்மையை நன்றாயறிந்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று மறைபவரை நோக்கி, ஓ ப்ராமனேத்தமரோ! சிருபமாயிருக்குங் கடவுளை இப்போர்க்கொத்ததென்று சொல்லக்கூடாக் குறைபால் பிரம்மென்றும் அளித்தியத்தைக் குறித்து நித்தியமென்றும் மலத்தைக்குறித்து நிரம்மலமென்றும் ருணத்தைக்குறித்து நிரக்குணமென்றும் ஆங்காரத்தைக் குறித்து நிராங்காரமென்றும் நிரநாமமான பரப்பிரம்மத்துக்கு அனேக கற்பநாமங்கள் வேதத்திற் சொல்லுவதன்றி நிரக்குணத்தையே மேன்மையாகப் பேசுகின்றது. நீர் அதை விடுத்து வேதவாக்கியத்தைத்தடுத்து சருணமான

சீதாராமென்னுந் திருநாமத்தை மேன்மைப்படுத்திச் சொல்லும் காரணத்தைச் சலிந்தாய்மாய்த் தெரியச் சொல்லுமையாவென்று கேட்க, அதற்குமாயாபிராமண நிர்த்தக் கபீர முன்னஞ் சருணத்தியானத்தினுற் பரி சத்தனாக்கி பின்பு பிரமஞ்ஞானத்தை புணர்த்தவேண்டு மென்கிற தாத்திரியத்தால் தர்க்கஞ்செய்யாமல் குதர்க்க மாய்ப் பேசத் தொடங்கினார்.

அதெப்படியென்றால், ஓ சித்தர்களே! பகவான்கபீ ரை நோக்கி, ஓ கபீர், சத்தருன்பமாய்ப் பாவெனியான பரப்பிரம்மம், வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாதென் றுரைத்த நீ வாக்கையும் மனதையும் மவுனமாக்காமல் சஞ்சல மனதை ஞானேந்திரியங்களிற் செலுத்தி கர் மேந்திரியமான வாக்கின் விவகாரமாடிக்கொண்டு தே கேந்திரிய காரணஜீவனே நானென்றும், இவ்வலைத்துணி முதலான வஸ்துக்க ளென்னதென்றும் பிரமைகொண் டெழுவும் நீ அகமமதைபற்று ஆத்மஸ்வரூபமே தானென் றிருக்கும் பிரமஞ்ஞானிக னேத்தும் வாங்கமதேகோசா மான பரப்பிரமத்தை நினைத்தாற் பிரயோசனமேதுண்டு தன்னையறிந்த பிரமஞ்ஞானி பொரு கர்மஞ்செய்யக்கூடு மா? ஓ அறியில்லாதவனே! மண்ணின்மேல் மாக்கல மோமோ? காவலின்றி கட்டுப்பட்டவனே கார்ந்தைபன் றிக் காவலாற் கட்டுப்பட்டவன் கற்புள்ளவனாவானா? சத் ததிக்காகத் தருமஞ் செய்பவனே சத் புருஷனன்றி டம்பத்துக்காகச் செய்பவன் சத்புருஷனாவானா? தன்னை யன்னியர் புகழ்வதே கீர்த்தியன்றி தன்னைத்தானே புக ழுத்துக்கொள்வது கீர்த்தியாகுமா? ஒருவனுக்குத் தா னைக்கயமா யிருத்தலே வந்தனமன்றி கள்ளக் கும்பிடுவர் தனமாகுமா? அதுபோல எங்கனும் பரிபூரணமாயிருக் கும் பரப்பிரமத்துக்கு னைக்கியமாயிருப்பதே வந்தன மன்றி வேறுபட்டு தியானிப்பது வணக்கமாகுமா? நீ தான் தெரியச் சொல்லென்றுரைக்க, கபீர் ஓ பழமறை புணர்த்த பார்ப்பானே! சகல சந்தேகங்களைபுந் தீர்ப் பானே! உடல்பொரு ளாவி என்னும் மூன்றையுந் தா னென்று நினைக்கு மதத்தைச் சிவிகைசெய்து நிஷ்கிரிய வஸ்துவாகிய பரப்பிரமத்துக்கு னைக்கியமாயிருப்பதே உத்தமதானமென்றும் சந்தாதி வசனாதிக்கை எடக்கி அகங்காரமனதை மடக்கி நிராங்காரவஸ்துவாகிய பரப் பிரமத்துக்குள் ஐக்கியமாயிருப்பதே சார்த நிதானமென் றும் பிபிஸிகாதி பிரமபரியந்தம் பரப்பிரமமே நிறைந் திருக்கிறதென்றும் அதில் நானென்னும் அகம்பாவ மே தென்றும் பரிபூரண வஸ்துவாயிருப்பதே பிரமத்தியான மென்றும் நானென்னு மகங்காரத்தோடு கூடி யாதொரு கிரியையுஞ் செய்யாமல் தானே வந்தகாரியங்களைப் பற்ற

ரச்செய்து அகம்பாவத்தையடியோடு மில்லாமல்கொய்து சிதாகாசமாத்திரமாயிருப்பதே பிரமஞ்ஞான மென்னும் சாட்டிய நித்தியையில் நசித்திருத்ததுபோல் பிரம் நிஷ்டையில் மனம் நசித்து நசித்து பிரமாநந்தாவேசம்மே லிட்டு தன்னை மறந்திருப்பதே மகா மௌனமென்றும் சொல்லலாயிந்த ஞானத்தையுமதிடங்கேட்கவில்லை சீதா ராமென்று சொல்லச்சொன்ன காரணமேதோ அதை தெரியப்படுத்துமையாவென்று தர்க்கிக்க,

மாயாபிராமணர் ஓ அறியில்லாதவனே! யான் சொல்லும் மர்மமறியாமல் கத்தரிக்காய்க்கு கால்கை முளைத்தாப்போல பிஞ்சில் பழுத்து ராகத்தை யிழுத்து தானம் நிதானத்தியானம் கியானம் மோனமென்றுளரு கிறாய் உன்னைபு முன்னப்பின்புங் கண்ணின்புங் கண் ணப்பின்புங் விழுங்கியுமிழாமல் தனக்குளோ ரணுப் போல் வைத்திருக்கும் பிரமத்துக்கு நீ வேறுபட்டிருந் தாலல்லவோ பிரமத்தை நினைக்கத்தரும் அடா மூடா! சமுத்திரத்தையன்றி துளியேறாகுமா அக்கினியன்றி பொறி வேறாகுமா, பிரம்மன்றி நீ வேறாமா தானாகவும் வாறாகவும் பரிபூரணமாகவும் இருக்கும் பிரமத்தைத் தனக்கன்னியமாக்கி தியானிப்பது அஞ்ஞானமாமெய்ஞ் ஞானமா குஞ்ஞானமா விஞ்ஞானமாமுக்கால் மூட்டைக் கொண்டாடும் முழுமூட்டைக்கிண்பான முட்டாளே! ரூபமே தானென்றிருக்கும் நிரூபமுள்ள பகவானையே நினைக்கவேண்டும் ஏனெனில் நிரூபமாய் நிர்ச்சலனமாயி ருக்கும் பிரமத்தாற் பிரபஞ்சமுண்டாச்சுகதா? மாயா கருபுணை பகவாளுற் பிரபஞ்சமுண்டாச்சுகதா? சிக்கி ரஞ்சொல்லடா வென்று தலைமேலோர் குட்டு குட்டினார் அதற்கு கபீர் ஓ வேதார்த்தத்தெரிந்த கிப்பிரானே மறு மாகிலாகப்பிரானே நிரூபமாகிய பரப்பிரமம் நிர்ச்சலமா யிருப்பதால் அஃதொன்றையும் நிர்மானிக்கமாட்டாது. மாயாசொருபமான பகவானாலேயே நிர்மானிக்கப்பட்ட தாலும் காரணமான பரப்பிரமத்தைத்தியானஞ் செய் யாமல் காரியமான விஷ்ணுவை நினைப்பதாற் பிரயோ சனமேதுண்டு நானற்ற பிரமஞ்ஞானி மௌனமாயிருக்க வேண்டியது சகஜந்தான் நானென்பதறுதவர் நிஷ்கள மான பரப்பிரமத்தைத்தியானிக்கலாமென்று பலசாஸ்திரங்களும் முறையிடுகின்றதே நீர் மாத்திரம் வேண்டா மென்று சொல்லுங்காரணமேதென்று நவில,

மாயாவிலாசனான பகவான் ஓ கபீர் சர்வம்பிரம்மப மாயின் தானக்கொடுப்பவன் யார்? வாங்குபவன் யார்? மோட்சமென்பதேது? மோட்சமடைகிறவன்யார்? ஆன த்தமென்பதேது? ஆனந்தத்தை யனுபவிப்பவன் யார்?

ஆசான் யார் மாணுக்கன் யார் இகபரமென்பதேது இகபர சவுக்கிபங் கொடுப்பவன் யார் ஜனனமாணமேது ஜனன மாணத் துன்பத்தை யனுபவிப்பவன் யார் பிரபஞ்சமேது பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிப்பவன் யார் சிருஷ்டி ஸ்திதி யேது ரட்சிப்பவன் யார் ஸ்திதி நாசமேது சங்கரிப்பவன் யார் ஜாக்ர ஸ்வப்பனமேது இதைக் கற்பிப்பவன் யார் சுவப்பன சுழப்பதியேது விகற்பப்படுத்துகிறவன் யார் தாய் தந்தையேது பிறந்தவன் யார் நீயென்பதும் நானென்பதும் யேது மாயையென்பதேது பிரம்மென்பதுதான் எனென்று வகுப்பற்றுப்போம் இப்போர்க்கொத்த பிரம்மஞானம் தெரிந்தவன்தானே இந்தக் கந்தையைக்கொடுத்தால் தாயார் வந்துவிடுவாளே துன்பத்தைத் தந்துவிடுவாளே என்று வெகுநேரம் கொடுக்காமல் ஜன்னிட்டாய் வாய்ஞானம் பேசுவதற்கு மாத்திரம் முன்னிட்டாய் வாச்சாக்கஞானம் பேச்சாபினம் என்கிறதறியாயோ யானுரைக்கு மிரகசியத்தைக் குறிப்பாயோ எதுகாலபரியந்த மொருவனுக்கு ஜாக்ராவஸ்தையிற் சுழப்பிநிலை வராதோ அதுபரியந்தம் நீ நானென்கிற விவகாரம் தொடர்ந்தேயிருக்கும் அன்றி ஊமை பேசுவானு பதவிரதை யொருவரோடு பரியாசஞ் செய்வாளா புண்ணியவான் பிரண்டு பேசுவானு சுழப்பிநிலை புள்ளவன் ஒன்றைத் தியானஞ்செய்வானு செய்யமாட்டானுதலால் அத்துவித பாவந்தெரிந்து நீ பிரம்மத்தைத் துவிதப்படுத்தி தியானிக்கலாகாது எவனொருவன் அபிஷ்ணத்தைப் பின்னப்படுத்துவானே அவன் முன்னம் பிரம்மத்துக்கு வேறாகவேண்டும் இப்படி வேறாக இருப்பவனுக்கு அபிஷ்ண பாவங் கூடவே கூடாது. அபிஷ்ணமான பிரம்மமே தானானவன் பின்னப்பாவஞ் செய்யக் கூடாது பின்னப்பட்டிருப்பவன் தத்துவிதத்தைப் பேசலாகாது.

ஏனெனின் பரத்தை பத்மீனியாகமாட்டான் பத்மீனி பரத்தையாகமாட்டான் அதுபோலவே அத்துவித பாவமற்றந்த உனக்கு துவிதபாவமேன் துவிதபாவமுள்ளவனுக்கு அத்துவித பாவமேன் இதுகளின் மர்மம் நன்றாயறிந்துக் கொள்வதற்கு நீ சிறுபையன் பாச்சிசோச்சி யென்பவன் வேதங்களை யோதாதவன் தர்க்கஞ் செய்யப் போதாதவன் சின்னஞ் சிறுபிள்ளை பேசுவதெல்லாஞ் சொன்னே அறிவில்லா வெள்ளை கொஞ்சிப் பேசுகின்றன நீயாவாயா யென்போ லாண்பிள்ளையென்று பல வார்த்தைகள் புகன்று மீசையை முறுக்கிக் கோபத்தை பெறுக்கி அடா கபீர்! நா நீ யென்னும் பாவமுடன் அபிமானமுமுள்ள நீ பிஸ்மில்லாவென்னும்மொழியின் மர்ம மறியாமற்சொன்னாய் யாவரும்முன்னஞ்சுருணத்தியான

த்திற்போந்து இகபரங்களினித்திய மென்றறிந்தெல்லா ஆசையுந்தீர்ந்து தேகாபிமானம் களிலிருந்து பேர்ந்து நிர்க்குணத்தியானத்தைக் கைகொள்ளவேண்டும் அப்படிக்கின்றி நின்றபடி படுத்து தலையையுடைத்துக்கொள்வதுபோல ஒன்று மறியாச்சுறுவனாகிய நீ ஆதியிலேயே நிர்க்குணத்தைத் தியானித்து இகபரத்துக்கு முதலாப் பிரஷ்டாக வேண்டாம் சிறு குழந்தைகள்மணலால்விட்டுட்டி விளையாடுவதற்கிணையான வாசாக்கஞானம் பேசவேண்டாம் பேசினால்படியே யிருக்கவேண்டாமா அப்படி யிருக்காமல் வாய்ஞானத்தாலென்னை வெல்ல வந்தாயே இதற்குத்தாஞ்சொல்லக் கூசினொந்தாயே யாதலால் இன்றுடன் நிர்க்குணபாவத்தை விட்டு நாரதாதி ரிஷிஸ்வரர்களெல்லாம் எந்த திருநாமத்தைத் தோத்திரஞ் செய்கிறார்களோ எவனுடைய அருளால் நிர்க்குணஞானத்தை யடைந்தார்களோ எதனாற்சகலபாவங்களும் நசித்துப்போகுமோ அந்தத் திருநாமத்தை யாரிடத்திலாவ துபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு அதை நெடு நாள் தியானஞ்செய்து பரிசுத்த மனதுடையவனாகிப் பின்பு நிர்க்குணத்திற் பிரவேசிக்கலாமப்படிக் கன்றி நிர்க்குணத்தால் திரிமூர்த்திகளையும் நிக்கிரகித்த தாருகாவன ரிஷிகளாப்போல பங்கப்பட்டுப் போகவேண்டாமென்று பயமுறுத்தி கபீர் மனதை சருணத்தில் ஸ்திரமாய் நிறுத்திப் போய்வருகிறேனென்று மாயாமறையோன் மாயமாய் மறைந்துபோனார்.

கேட்டீர்களோ சித்தர்களை! இப்படி பலவந்தமாயாண்டுகொண்டு பகவான் மறைந்தபின் கபீர் யோசிக்கின்றார். நாம் தியானத்தைக் குறித்துக்கேட்க ஞானத்தைப் பேசிப்போன ரப்படிப்பேசிப்போனாலும் முதற்படியில் கால்வைத்தேறாமல் மூன்றும்படியிற் பாய்ந்து நிலத்திற்சாய்ந்து தலையை யுடைத்துக்கொள்வது போல சரிகை கிரிகையோகமென்னும் மூன்றையுங்கடந்தபிரம தியானத்தையும் பேசினபடி நடக்கக்கூடாமல் இத்தூசியின்மேலாசையாய் மோசம் போனேனே வாசாக்கஞானம் அறிபா மாந்தரை வெல்வதற்குறிதாகும் அறிந்த அனுபவிகளின்பா லோர் வார்த்தையும் பேசுவதற்குத்வாதுஅன்றி பேச்சின்படி நிற்கப்பெருமூச்சிவரும் ஒதினபடி சாதனஞ் செய்யாதவன் பேதையரினும் அதிபேதை யென்பதற்கோரையமேயில்லை சருணத்தைக்கடந்த நிர்க்குணத்தைப்பேசின நாம் நிர்க்குணத்தில் நிற்பது வெகு அரிதாகவே தோன்றுகின்றது. ஏனெனின் ரூபமுள்ள க்குணத்திலேயே நிலக்காத மனம் நிர்க்குணத்தில் நிற்பது மிகவுந்துர்ப்பலந்தான் ஆனாலும் மோக்ஷ இச்சை புள்ளவர்க்கு யெந்தத்தியானஞ்செய்யவேண்டுமோ நமக்

குத் தெரியவேயில்லை, இதைப்பரிசுத்தமான ஓராசான் பால் கேட்டுத்தெரிந்துக்கொள்ளும் பரியந்தம் இப்போதுரைத்துபோன பிராமணருடைய வாக்கியத்தையே நம் பியிருக்கலாமென்று பகவானை அத்தியந்த பக்தியுடன் தியானஞ்செய்துக்கொண்டேயிருந்தார். கேட்டமர்களை சித்தர்களே யென்று பின்னும் நாபாஜி சித்தர்சொல்லத் தொடங்கினார்.

பிராமணரபமாய்வந்த பகவானுக்கு கபீர்

வஸ்திரதானஞ்செய்த அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

நான்காவது

கபீருக்கு பகவான் பகீரிருபமாய்வந்து

நிஜதரிசனம் கொடுத்த அத்தியாயம்

மர்மார்திரத்திற் சுவாசத்தையெற்றி ஜீவர்களை யை போற்றி நாதாந்தவசமாயிருக்குந் தன்யர்களே! மிகவுந் தன்யர்களே! புண்ணியவானான கபீர் இந்தக்கதையின் மேல் வாஞ்சையாயிருந்த நாம் வாசக்ஞானியென்பதற் கோர் சந்தேகமேயில்லை வந்தவருரைத்துப் போனதே உண்மையான சொல் யென்று பசுமரத்தாணிபோற் பக வத்தியானத்திற் பதிந்திருக்கையி லிவரை பரிசோதிக்க வேணுமென பசவானோர் பகீரிவடிவுகொண்டு கபீர்பக்க லடைந்து ஓ புண்யவானே! நீ மிகவுந்தபாளகுணமுடையவனெனப் பலருஞ் சொல்லக் கேள்விப்பட்டு மெள்ள வராமல் துள்ளிவந்தேன். எனக்கோவஸ்திரயில்லை உமது கையிலிருக்கும் வஸ்திரத்தைக் கொடுத்தெனக்குள்ள தாரித்திரத்தைப் போக்கலாகாதா? உமதஞ் ஞானமடி யோடும் வெந்து நீராகாதா? பாபங்களெல்லாம் தலைபெ க்காமற் சாகாதா? லோபகுணம் குறைந்துபோகாதா? ஓ தருமஸ்வரூபனே! திவ்யிபமான கியாபனே? லோபி யைப்போன்ற பாபியும் விபசாரியைப்போன்ற அபசாரி யும் இவ்வுலகிலில்லை பென்பதுண்மைபல்லவா? உமக்கு விரித்துச்சொல்லவா! புருஷுக்குப் புண்ணியமும் காத் தைக்குக் கற்புமன்றி வேறு துணையுண்டா! நான்சொல் லும் வார்த்தையிற் பழுதுண்டா! உம்மை லோபகுண

த்தி ஸிழ்த்தியதுண்டா? அல்லது வேறே யெண்ணக் கொண்ட வென்கிற பற்பல வார்த்தைக ளாடும்போது கபீர் ஓ முற்றுந்துறந்த பகீரியே! இல்லையென்று கேட் கும் பிகாரியே! நீராசைகொண்டது இந்த வஸ்திரத்தின் மீதுதானே இந்தாரும் ஜெயசீதாராமென் றுரைத்துக் கொடுக்கப்போனார்.

அதுகேட்ட மாயா பகீரி மிகவுந் கோபங்கொண்ட வர்போல் அடா துர்மார்க்கா! அறியில்லா முர்க்கா! நித்ய நிர்மல நிர்விகற்ப நிரஞ்சன நிராதார நிருப நிஷ் களங்க நிர்ச்சங்க நிர்ச்சேத நிர்நாம நிஷ்காம நிர்க்ருண நிராங்கார வஸ்துவாகிய பரப்பிரம்மே ஆதிதெய்வமெ னத் தெரிந்திருந்தும் சீதாராம் ஜெயராமென்றார் மனி தன் பேரைப் புதழ்ந்தகொடுக்கவந்தாய் நிருபமான கட லுளை விடுத்த வேதவாக்கியத்தைத் தடுத்த ரூபமுள்ள தெய்வத்தை நினைக்கலாமா என்கணும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருக்கும் சச்சிதானந்தக் கடவுளை மறக்கலாமா என்றுங் கேட்காத வார்த்தைச்சொன்னுப் இனிபுண்ணரு கிலும் நிர்க்கடாடென் றுரைத்துப் போகும் போது கபீர் ஓ ஸ்வாமி! உமக்கு தத்தஞ் செய்ததை வாங்கிக் கொண்டுபோகாமல் என்னை அபராதிபாக்கிப் போக லாமா? இதனாஸிபான்சாகத்துக்கேகலாமா? ஒருவருக்கு தத்தஞ்செய்த வஸ்துவை வைத்துக்கொண்டு கொடுக் காதவனை எமதுதர்கள் தண்டாஸி த்து முடுக்காமற் போவார்களா வாக்கைக்கொடுத்தொருபோக்கைக் கா ட்டுவோர்கள் நீதிபுள்ளவர்களா வான்களா நானறியாக் குழந்தையென்றறிந்தும் பகவா னணியத்தருந்த இந்தப் பிரதம்பரத்தின்மே லிச்சைகொண்டும் வாங்காமற்போ வது கியாயமா என்னை லுத்தலைக்கிப் போவது சகாயமா அறியில்லாக் குழந்தையின்மே லன்புகூர்ந்து வஸ்திரத் தை வாங்கிக்கொண்டு போமையாவென்று மிகவுந் வே ண்டிக்கொள்ளும்போது மாயாபகீரி கபீரை நோக்கிப் போ போ வேதயிரோதமான வார்த்தையைச் சொன்ன உன்னிடத்தில் ஒரு சுவடி வாங்கினாலும் பாபம் வந்து நேரிடுமென்றுரைக்க,

கபீர் ஓ சுவாமி! நானறியாக் குழந்தையன்றிஞான மார்க்கம் நன்றாயறியே னாலும் அக்கினியா லுருகி நிருபமாயிருக்கிற நெய்ப்பும் ருளிராலுரைந்து ரூபமாய்த் தெரியும் நெய்ப்பும் வேறாருமா? அன்றி நிருபமாயிருக்கிற ஆபரணமும் நிருபமாயிருக்கிற பஞ்சம் ரூபமாயிருக்கிற வஸ்திரமும் நிருபமாயிருக்கிற வர்ணமும் ரூபமாயிருக் கிற சித்திரமும் நிருபமாயிருக்கிற பர்வதமும் ரூபமா யிருக்கிற கிக்கிரகமும் நிருபமாயிருக்கிற இரும்பும் ரூப

மாயிருக்கிற ஆபுதமும் நிருபமாயிருக்கிற மண்ணும் ரூபமாயிருக்கிற பாத்திரமும் நிருபமாயிருக்கிற ஜலமும் ரூபமாயிருக்கிற லவணமும் வேறுகாது போல் நிருபமாயிருக்கிற பிர்மமும் ரூபமாயிருக்கிற பகவானும் வேறென்று சொல்லக்கூடாது. அன்றி நிருபமாயிருக்கிற பிர்மத்திலும் ரூபமாயிருக்கும் பகவானே மேன்மை பென்று சொல்லத்தகுமாதலால் அந்தபார்தாமனுடைய திவ்விய திருநாமத்தையே பாத்தொரு காரியத்துக்குஞ் சிந்தனஞ்செய்ய வேண்டுமென்றுரைக்க. மாயா பகிரி ஓ கபீர்! ஆசானுக்கு மாணக்கனுபதேசஞ் செய்கிறதைப் போல சொல்லவந்தாய் யதார்த்தவஸ்து பொன்னு ஆபரணமா, மண்ணு, பாத்திரமா, பஞ்சா, வஸ்திரமா, அயமா, ஆபுதமா, கல்லா, விகிரகமா, ஸ்வர்ணமா, சித்திரமா, நிருபமா, ரூபமா சொல்லும் பிள்ளாயென்று கேட்க.

கபீர் ஓ பெரியோரே! எனக்குத்தான் சொல்லச் சிறியோரே! நீர் நன்மூய்த் தெரிந்தவராயிருந்தும் அறிவில்லாக்குமந்தையாகிய அடியேனை ஏமாத்துகிறீர் எதார்த்தவஸ்து நிருபமாகிய பரப்பிரம்மே யானாலும் அதுவே ஆலாங்கட்டிபைப்போல் ரூபமாகிப் பகவானென்ற பெர்வபற்று இவ்வுலகத்தை ஈட்சிக்கின்றார். அன்று சூரியனுக்குக் கிரணமும், சந்திரனுஞ் சேதனமும், அக்கினியும் உஷ்ணமும், தீபமும் பிரகாசமும், ஜலமும் ருசியும், தனமும் கனமும் சாபமும் கோபமும், கோபமும் பாபமும், ஆகைசும் பாசமும், இச்சைபுஞ் சென்மமும், சென்மமும், கர்மமும், கர்மமும் தேகமும், தேகமும் நாகமும், நாகமும் துக்கமும், தானமும் தயவும் மிதானமும் சார்தமும், ஜபமும் தியானமும், ஞானமும் மோகமும், நிஷ்டையும் நானென்பதும், அக்யானமென்பதும் மாயையும் பிரபஞ்சமும், நிராகைபுஞ் சன்யாசமும், பொறுமைபுந் தவமும், ஜீவகாருண்யமும் விரதமும், குருவுந் தெய்வமும், தெய்வம் பிர்மமும், பிர்மமும், ஆனந்தமும், ஆனந்தமும் மோட்சமும் வேறாயிருந்தாலல்லவோ பகவானும் பரப்பிரம்மமும் வேறென்று சொல்லக்கூடும். அன்றியும் ரூபமாகிய தேகாதிகளே நானென்றிருக்கும் நாமரூபமாகிய பகவானையே தியானிக்கத் தருந்ததென்றுரைக்க,

அதற்கு பகிரி ஓ கபீர்! பிர்மப்பிரளயத்தி லுமுந்தி மோகமும் ரூபத்தையும் கூண்பங் தேகத்தையும் சத்தியமென்று நம்பலாகுமா? சகுணத்தியானத்தால் சன்னமாணத் துன்பமொழிந்து போகுமா? விஷத்தை அமிர்தமென்று நினைக்கு மறிவினைப்போல வெகு நேரமாய்

குதர்க்கஞ் செய்கிறாய் விஷத்தைச் குடித்திறப்பதைப் பார்க்கிலும் அமுர்த்தத்தைபுண் டழியாமலிருப்பதைத் தமமானதைப்போல அநித்திய தெய்வத்தை நம்பி அதோகதி யடையாமல் நித்தியானந்தத்தை யடையடாவென பலதரஞ்சொல்லிபுந் கேட்காத உன் மூடத்தனத்துக்கு நானென்ன செய்யட்டுமென்றுரைக்க,

கபீர் ஓ சாதுவே! மரணத்தைத்தரும் பாம்பின் விஷம் மாணிக்கமானதுபோல சாந்தகுணத்திற் பிரதிபலித்த பிர்மமாகிய ரூபமுள்ள பகவான் பிரமானந்தத் தோடூட அபிஸ்வரியமுந் தரும் ஆண்டவனாயிருக்கின்ற ரவணபென்றும் மறக்கவேகூடாது அன்றி பிர்மப் பிரளயத்தி லெல்லாஞ் சூனியமாகும்போது சிவர்களுஞ் சூனியமே! சிவர்களை ஈட்சிக்குந் திருமாலின் திருவுருவுஞ் சூனியமே! ஆனாலும் சுழுப்தி யவஸ்தையி லிருக்குமிருளிலும் ஜாக்ரவஸ்தையிலுள்ள கரணங்களே மேலானதுபோல நிருபமாயிருக்கிற பரப்பிரம்மத்திலும் பக்தர்கள் நினைத்த வண்ணமான ரூபமெடுத்த ஈட்சிக்கும் பகவானே முக்கியவானென்றுரைக்க, மாயா பகிரி அடாமுட்டாளே! பிர்மயில்லாவிட்டால் மாயையேது திரி குணங்களேது திரிகுணப்பிரதி பிம்பரான திரிமூர்த்திகளேது நிச்சயந்தெரியாமலே குளறுகிறாய் பிர்மத்தை யேபுறுதியாய் நம்பியிரும் பிள்ளாயென்றுரைக்க, கபீர் ஓ முழுதுணர்வோரே! பகவான் ஜலரூபமாய் வருஷிக் காலிட்டால் பிரபஞ்சமேது சர்வசராச ஜீவர்களேது பிர்மமென்று நினைக்கிறவர்களேது, கிரேது, நானேது ஆதலால் ஜலரூபமான நாராயணனை ஒருவர் மறக்கத் தருந்ததோ? ஈட்சிப்பவனைவிட மேலான தெய்வம் ஒன்றுண்டோ? போம்போம் என்னவார்த்தையைப்பேசுகிறீர் என்று நயில,

பகிரி ஓ கபீர்! திரிமூர்த்திகளையும் மாயையும் பிரபஞ்சத்தையும் சுவப்பனகாட்சிபோலவும் சுத்தகாரசி தம்போலவும் நச்சு சர்ப்பப்போலவும் முழுதும்மித்தை பென்றும் பிர்மமே சுத்திபென்றும் சொல்லும் வேதார்த்தத்தை அறிந்து பிர்மமே பகவானென்றும், பகவானே நித்திய தெய்வமென்றும் வாயிச்வந்தபடி பேசுகிறாய், நிருபமாயிருக்கிற பரப்பிரம்மத்துக்குச் சலனமுண்டா சலனமில்லா வஸ்துவை பகவானாகிபிரபஞ்சத்தை ஈட்சிப்பது பெப்படியாகும் சூரியனிலிருட்டும், ஆனந்தத்திற் றுக்கமும், பிரியத்தில் கோபமும், ஆகாயத்தில் ரூபமும் பதிகிரகைக்குச் சலனமும் உண்டாயிருந்தாலல்லவோ நிருபமாகிய பரப்பிரம்மத்திலிருந்து ரூபமாகிய பகவானுண்டாவார், அன்றி நிராகாச வஸ்துவாகிய

பரப்பிரம்மம் ஆங்காசவஸ்துவாகிய விஷ்ணுவெப்படியா
கும் உணக்கிந்த பயித்தியம் எத்தனை நாளாய்ப் பிடித்தி
ருக்கிறதென்று கணக்க, கபீர் ஓ விருத்தயே! ஆகாயத்
திற் சுழல்காற்றும், சுத்தரூபமாயிய சுழுந்தியிலிருந்து
நினைவும் ரூபமில்லாச் சுக்ல கரோணிதத்தில் ரூபமும்
அண்டத்திலில்லா நானுயித தோகையின் வர்னமும் மித்
திலில்லாச் சுக்லதம் புஷ்பத்திலும் விருட்சத்திலில்லா
மதாரம் கனியிலும் எப்படி தனக்குத்தானே புண்டாயி
ற்றே அப்படியே நிர்ச்சலன வஸ்துவிலிருந்து தனக்குத்
தானே சலனமுள்ள பகவானுண்டாகி இவ்வளவு மிதித்
திரங்களைச்செய்தார். அல்லாமல் பகவானொருவனில்லா
மற் போனால் மாயையேது பஞ்சபூதங்களேது பஞ்சவர்
ணங்களேது, பிரபஞ்சமேது, மோட்சமும் நாகமும்,
ஆனந்தமும் துக்கமும், புண்ணியமும் பாவமும், குரு
வும் சீஷனும், தொழுதலும் துதிப்பதுமேது, அசாசா
ஜீவர்களேது, நீரேது நானேது தர்மமேது தானமேது
போபோ முகபாவத்தைப்பேசும் முதுமையனே என்று
உரைக்க,

மாயாபகிரி ஓ கபீர்! தருமமேது தானமேதென்று
நான்கேட்டவஸ்திரத்தவதக் கொடுக்கமாட்டமரோவென்று
கேட்க, கபீர் நீர் துணிந்து என்னுயிரைக் கேட்கிலும்
தருவேன், இந்த வஸ்திரம் பெரிதோவென்று கொடுத்த
இனிபுய்யிருப்பிடம் போய்ச்சேருமென்று புகல, மாயா
பகிரி வஸ்திரத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஓதனவானே! கன
வானே! உணக்கின்னம் ஆத்மஞானந்தெரியவில்லை ஏனெ
னில் கர்மத்திலும் பக்தியிலும் கவராக்கியம் மேன்மை
கவராக்கியத்திலும் ஞானமேன்மைபென்று வேதத்
தில் முறையிட அருதத்தன்மரி பக்தியைபே பிரதான
மாகச்சொல்வது அறிபாமையாகுமென் அகாக்க கபீர்
ஓ வாகாமுறறிபசும் வாயனே! மேல்கீழாக்கு முபாய
னே! முன்பு பக்தியிற்றேறி பின்பு கவராக்கியத்தைக்
கைக்கொண்டு பிரபஞ்சத்துக்கு வேறாகி ஞானசாதனஞ்
செய்யவேண்டும் அப்படிக்கின்றி முதற்படியிலிருந்தே
ருமல் மூன்றும்படியிற்றாண்டி முகத்தை புடைத்துக்
கொள்ளுகிறதைப்போல் பாலியனாகிய நானிப்போதே
ஞானமார்க்கத்திற் பிரவேசித்தால் பிரயோசனமேது
ண்டு? ஆதலால் முன்னம் பக்தி முதிர்ச்சியினுற் பக்த
வச்சலனாகிய பகவானை என் கண்குளிரப்பார்த்து அவ
னைய திருவடிகளிலென் திருக்கண்ணையுஞ் சேர்த்து
மனதைபுழு ஞானந்தகாசக் கூபத்தில் விழாமல் சாத்து
சுகல சந்தேகங்களைபுய் போர்த்து. நிர்க்ருண தியானபா
னாகப் பக்தபாசங்களைக்கழித்து ஞானவிஷ்டையிற்செழி
த்து ஆனந்தபேலிட்டாற் தனமுத்து அகமயதையா லழி

பாமற் பிழைத்து தன்னை மறந்த ஆருட்க்ருானி யாவே
னென்று சொல்ல,

மாயாபகிரி ஆஹா! கஷணபங்கமான இந்தத்தேகத்
தை நித்தியமென்றல்லவோ இவ்வளவு எண்ணங்கொ
ண்டிருக்கின்ற பொருவேனா? என்னிஷ்டப்படி பகவான்
முடித்தாலும் முடிப்பார், புண்ணியவானான நீ நினைத்த
படியே முடிபட்டும் ஆனாலும் நிர்ச்சலனமாயிருக்கும்
பரப்பிரம்மத்திலிருந்து பகவானுண்டானதும் பகவா
னால் பிரபஞ்சமுண்டானது மெப்படியோ அதைச்சற்
றே தெரியச் சொல்லுமப்பா வென்றுகேட்க, கபீர் ஓ
முதுணர்வோரே! இப்பேர்க்கொத்ததென்று மனநினால்
நினைக்கவும் வர்க்கினுற் சொல்லவுக்கடாததான பரப்
பிரம்மத்திலிருந் துண்டானது சுழுந்திக் கிணையான
அவ்வியந்த மென்கிற மூலப்பிரகிருதி பென்றும் அதி
லிருந்துண்டானது முக்குணங்களென்றும் திரிகுணங்க
ளில் முதன்மைபான சாத்வீகத்திற் பிரதிபலித்த பிர
மமே பகவானென்றும் சொல்லப்படும், அப்பகவானால்
பிரமாவுண்டாகி அவனா லிவ்வெழுவகைத் தோற்றங்க
ளான சாசாங்கனும் அண்டபிண்ட பிரமாண்டங்களும்
உண்டாயிற்று.

நிருபமா யிருக்கும்போது பிரம்மமென்றும்ரூபமான
போது விஷ்ணுவென்றும் அப்பகவானுக்கே சொல்லப்
படும். விஷ்ணு பரப்பிரம சுருபமென்று வேதத்தில்
முறையிடுகின்றது ஆதலால் விஷ்ணுவையே ஆதிதெய்வ
மென்று நம்பவேண்டும். அல்லாமல் பகவானுளவர்
முதல்முதல் பஞ்சரூபமாய்ப் பிரகாசித்தார். அதனாலேயே
நாராயணன் என்கிற பேர் உண்டாயிற்று (பகவான் பா
தத்திலிருந்து கங்கைபுண்டாச்சு தென்பதின் தாற்பரி
யம் ஜலரூபமென்பதாம்) அன்று ஜலம் வருஷித்ததே
என்றும் பச்சையாய் விளங்குகிறபடியால் பச்சையர்ண
னென்றும், மேகமாய் வருஷித்தது ஆதலால்மேகமேனிய
னென்றும், சமஸ்த சபமங்களங்களும் அவர் நினைத்த
மாத்திரத்தி லுண்டாகின்றதால் அவருடைய இருதய
மான மார்பகத்தில் சுபங்கன் விளங்கிய மஹாலட்சுமி
வீற்றிருக்கிறானென்றும், ஜலரூபமான அந்த மகானுபா
வர் பூட்டியைச்சக்கரம்போற் சூழ்ந்திருக்கிறபடியால் அவ
ருடைய ஆபுதஞ்சக்கரமென்றும், எப்போதும் தொனிக்
கும் வாரிதியிலிருந்து சமஸ்தங்களுக்கு மாதாசமாயிய
அகாச, உகாச, மகாச மென்னும் திரிபாக்ஷங்களான
கூடிய பிரணவாக்ஷாமே புச்சரிக்கிறபடியால் சங்கை
புடையவென்றும், ஜலத்தின்மத்தியி விப்பூமிபுண்டா

னதால் பூமியே பிரமாவென்றும் பிருதிவிக்கு நான்குதிக்குளிருக்கின்றபடியால் சதுர்முகமென்றும் இப்புவிபே கிருஷ்டிக்காதி காரணமாதலால் கிருஷ்டிக்காதாவென்றும், இப்புவி தன்வல்லமையினாலந்தாத்தி விருப்பதால் தன் சக்தியான ஆதிசேஷன் முடியின்மேலிருக்கிறதென்றும், சக்தியே தனக்காதாரமானதால் ஆதிசேஷன்மேல் சபனிப்பவனென்றும் அக்கினியின்மே ஜலருமனானவிஷ்ணுவிருப்பவனென்றும் ஜாலம் ஸிஷ்ணுவால் அக்கினியின்மேலான பரமசிவன் தாபத்தை நீக்கிக்கொண்டிருப்பதைப்பற்றி ருத்ரப்பிரியனென்றும் சமஸ்த ருசிகளுக்கும் ஆதாரமான ஜலமயனானதால் கூலிரசாகரனென்றும் பக்தர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களித்ததால் வரதனென்றும், எங்கும் வியாபித்திருப்பதால் விஷ்ணுவென்றும், அழியாமலிருப்பதால் ஸச்சதனென்றும் பாபங்களை அரிப்பதாலானியென்றும் அண்டர்களிருதபத்தி லெப்போதும் சமீப்பதால் ராமனென்றும் விளைபாட்டா பிச்சகத்தை புண்டாக்கினதால் லீலாவிதேவனென்றும் சமஸ்திலஸ்துக்களிலும் ஒட்டியும் ஒட்டாம விருப்பதால் கபடநாடகனென்றும் தன்னை நம்பினோர்க்கு கழிப்பாப்பதமீதலால் வைகுந்தநாதனென்றும் இதவே அவருடைய ரூபமென துணர்ந்துக்கொள்ளக் கூடாததால் பிரம்மமென்றும் பக்தப்பிரியனாதலால் பகவானென்றும் சமஸ்தலோகங்களுக்கு மதிபதியாதலால் ஜகன்னாதனென்றும் அடியார்களுக்கடிமைசெய்பவனாதலால் பக்தவச்சலனென்றும் கித்துரை வருவதும் நீங்குவதும் முதலான தன்மையை யாராலுமறியக் கூடாமற்செய்பவனாதலால் மாயனென்றும் காலுதற்கரியவனாதலால் பரத்பரனென்றும் நாரதாதி நிஷிஸ்பார்களாற் றதிக்கப்பட்டவனாதலால் ருஷிகேசவனென்றும் மிகவுந் தபஞ்செய்வோர்கள் முன் பிரசன்னமாகிறவனாதலால் மாதவனென்றும் சமஸ்தத்துக்கு மாதாபுருஷனாதலால் ஆதிமூலமென்றும் சமஸ்தலோகனும் ஜலம்ஸ்ததாலுண்டாவதால் சர்வகிருஷ்டியென்றும் சமஸ்தலோகங்களுக்கு சலத்தான் டக்கிக்கப்படுகிறதால் சர்வஸ்திதிபென்றும் சமஸ்தமும் ஜலமென்றும் தன்னிலடங்கிப்போவதால் சர்வசம்மாயனென்றும் தசாவதாரங்களால் இவ்வுலகில் துஷ்டனிக்கிரகம் கிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தும், செய்பவனானால் மச்ச மச்ச வராம நாரிந்த வாமன பரசராம ஸ்ரீராம பலபத்ர ராமகிருஷ்ண கந்தியென்றும் பலபேர்கள் துதிப்பதாலும் வேதத்தாலும் முறைபிடுகின்ற இப்பேர்க்கொத்த பகவானைக் கணவிலும் மறக்கத்தகுத்ததோ, மறக்காமல் சிந்திப்பவர்களுக்கோ ரிடை

பூமமுண்டோ பகவானைப் புகழாத வேதாசமசாத்திரங் கருமுண்டோ! ஓ பகிரியே! பிரம்மம் பிரம்மென்று பலதாம் பிதற்றுமீரோ! அந்தப் பிரம்மத்துக்குப் பேச்சுண்டா! முச்சுண்டா! இல்ல ஆதலானினி யென்னுடன் குதர்க்கஞ் செய்யாமல் வாயில்வந்தபடி வைபரமல் என்னுதிபைக் கொய்யாமல் என்மனம் வேறாகும்படியான சொல்லம்புகனெய்யாமல் உமதிருப்பிடத்துக்குப்போய்ச் சேருமையாவென்று ஸிஷ,

மாயா பகிரி இன்னஞ் சோதிக்கவெண்ணி சபாசு சபாசு ஸ்வரத்தனத்தனைச் சொன்னாய் அகண்டம், அகண்டாகண்டம், அசலம், ஆனந்தம், அப்ரமேயம், சின்மயம், தேஜோமயம், கித்விலாசம்- நித்யம், சத்யம், நிஷ்களானந்தம், பரப்பிரம்மம், பரமேஸ்வரம், சுயம், துரியம், துரியாதீதம், ஸிஷ்வம், பூரணம், ஸிஷ்வாதீதம், விமலம், விசேஷம், வேதாதீதம், சுபம், சுந்தரம், சுயம்பிரகாசம் என்கிற நிஷ்களங்க நாமங்களுடைய நிராகார வஸ்துவாகிய பரப்பிரம்மத்தை கிடுத்து ஆங்காரத்துடன் அவுணர்களைபெல்லாங் கொன்ற அரிபென்பனை ஆங்காரத்தால் தோத்திரஞ் செய்துக்கொண்டே வந்தாய் நிச்சயமறிபா அறிவினனே! கிதை முன்னதா? கிருட்சம் முன்னதா? தந்தை முன்னவனா? தன்பன் முன்னவனா? ஆண்டவன் முன்னவனா? அடிமைமுன்னவனா, தமையன் முன்னவனா, தம்பி முன்னவனா, சொல்லும் பிள்ளையென்று அகட்டிக்கேட்க,

கபிர் ஓ பகிரி! பனங்காட்டுநரி ஸஸஸவென்பதற்குப் பயப்படுமா? பதிரிதை மன்மதபாணத்துக்கிடங்கொடுப்பாளா? வீரன் ராஜரிக்கு முதுருகாட்டி யோடுவானா? பேரிபத்தை யாதித்தோன் விஷயானந்தத்திலமிழ்வானா? திடநிச்சய முள்ளவன் துக்கத்தால் வாடுவானா? கைரியசாஸி அவகைதரித்துக் குட்படுவானா, படான், அதுபோல வாய்ஞானம் பேசுமுன்மை நனொரு பொருளாய் மதிப்பேனா, ரூபத்தில் நிலைக்காதமனம் கிருபத்தில் நிலைக்குமா, ஆகாயத்தி லேனரிவைத்தேறக் கூடுமா, கிருஷ்ணயில்லாமல் கிதைபென்கிற பேருண்டாகுமா, தனயன் திறக்காமல் தந்தையென்கிற பெயருண்டாகுமா, தம்பியில்லாமல் தமையென்கிற பேருண்டாகுமா, உண்டாகாததலால் அடிமையாகியஎனக்கு ஆண்டவனே துணை, அடிமைத்தனமில்லா உமக்கு ஆண்டவனே யில்லை. நிர்ச்சலன வஸ்துவாகிய பிரம்மத்தைத் தியானித்தால் அந்தப் பரப்பிரமம் அகையுமா, பேசுமா, காட்சி கொடுக்குமா, திக்கற்றவனுக்குத் தெய்வமே துணை, தாசனுக்குச் சரம்பேதுணை, அடிமைக் காண்ட

வனேதுணை, பக்தனுக்குப் பகவானேதுணை, நானுக்கு நாராயணனே துணை அன்றி ஆதிமூலமேயென்று கப்பிட்ட கதேந்திரனைக்காத்து ரட்சித்தது பகவானு. பரப் பிரம்மமா, பிரகலாதனைக்காக்கத் தூணிவிருந்து புறப்பட்ட நாகிம்மம் பகவானு பிரம்மமா, துரோபதை யின் துகிலுறியுப்போது காத்தது துளசிதரனு, சுயம் பிரம்மமா, ஓ பகிரி! நாராயணனே சகலரைபுங் காத்தவ ராதலால் நாராயணனை நம்பினவனுக்கு நாகமில்லை துள சிதரனைத் தொழுபவனுக்குத் துக்கமில்லை, விஷ்ணு வன்றி எனக்கு வேறு தெய்வமில்லை ஸ்ரீராம நாம மன்றி நான் வேறுகினைப்பதில்லை, சரணமென்பவர்க்கு மரண மில்லை, பதவிரதை தன்னுயிர் நீங்கினும் பரபுருஷருக் கிடங்கொடுப்பதில்லை, பக்தனாகிய நான் பகவானையன்றி வேறுதெய்வத்தை வணங்க உடன்படுவதில்லை. ஆதலால் கிருதாவாய் வெகுநேரமாய் வளவள சளபனசளவென் றேன் ஏசுகின்றிர் உண்மைதெரியாம லேன் பேசுகிறீர் வினாபக் கைகளை விசுகிறீர் தகுந்த உத்தரங் கொல்லக் கூசுகிறீ ரினிபேசினது போதும் எழுந்து போமையா வென்று சொல்ல,

மாயா பகிரி ஓ கபிரி! நிருபமான பரப்பிரம்மத் தைத் துதிக்கும் துலுக்கவம்சத்திற் பிறந்தும் குணத் தைத் கைக்கொண்டு மகம்மது மதத்தைக் கண்டிப்பது இராக்கதர் வம்சத்திற் பிறந்த விபிஷணனைப்போல் இருக்கின்றதென்று உரைக்க, கபி ஓ பகிரி! நான் பிரக லாதனை நீர் விபிஷணன், ஆதலால் விபிஷணன் தன் வம்ஸத்தை நாசஞ்செய்தாப்போல நீரும் உம்முடைய குலத்தை நாசஞ்செய்யும், நான் பிரகலாதனைப்போல் இரட்சிக்கிறேனென்று நவில, பகிரி ஓ கபிரி! நீ குலத் தோரை ரட்சிப்பது சகுனியைப் போலவே யிருக்கிற தெனப்புல கபிரி, ஓ பெரியோசே, நான் சகுனிபல்ல கோலுண்டு சுழியுண்டு ருற்றமுண்டு ஆக்கினைபுமுண் டென நகலனின்ற விதூஷிப்போ லிருக்கிறேன் நீரே ஸ்திரமான சகுனியாம். துலுக்கவமிசத்தை நாசஞ்செய்யக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு நீண்டகுல்லாவும், நீண்ட அங்கியும் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்செனப் புலக பகிரி யாகியபகவான் ஆஹாஹா! சந்தோஷம் சந்தோஷம் எ ன்ன வார்த்தையைச் சொன்னாய், சபாச சபாசயென்று நகைத்து துஷ்டர்களைபுங் பிரஷ்டர்களைபுங் கிஷ்டைசெய்யவே கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் என் சாமார்த்தியத்தை இன்னஞ் சற்றுநோத்திற் காட்டுகிறேன் பம்ப ரப்போ லாட்டுகிறேன் நல்ல தாகட்டும் சற்றேபொழுதும் போகட்டும் உன்னை யிர்தப் பிரம்பால் பதைக்கப் பதைக்க அடிக்காமலும் முழங்கையா விடிக்காமலும்

வாயில்வந்தபடி திட்டாமலும் தலைமேற் குட்டாமலும் விடப்போகிறேனா பார் பேய்ப்பயலே என்று வைதுக் கொண்டே அவ்விடம்விட்டுப் போகையில் கபிரி பகவா னைநம்பினோர்கள் பகவான்களன்றி வுன்னைப் போன்ற சிகாரியான பகிரியல்ல போம் போம்வின்வார்த்தைகள் பேசவேண்டாமென்று சொல்ல மாயாபகிரி அடா கபிரி போபோவென்று என்னை மிரட்டுகிறாய் இப்போதே உன் தாயாரிடம் பலவந்தமாய் வஸ்திரத்தைக் கொடுத்து விட்டதும் சொந்தமதத்தைத் தூஷித்ததும் சகலருந் தொழும்படியான என்னை யபேட்சித்ததுஞ்சொல்லி இப் போதே அழைத்துக்கொண்டுவந்து உன்னை யுதைக்கும் படியாகவும் சிதைக்கும்படியாகவுஞ் செய்கிறே னென்று மிகவும் கோபத்துடன் தமால் வீட்டைநோக்கிப்போகத் தொடங்கினார்.

கபிரி அடா இவனென்ன வம்புசெய்யத் தென்புள் ளவனு யிருக்கிறான் குலத்தளவேயாகுங் குணமென்பதை ப்போலவும் ஜீவகாருண்ய மில்லாத தீயர் துறவிகளானும் தன் தூர்க்குணம் விடாமென்பதைப் போலவும்-இந் தத் துடுக்கன் வெகுமுடுக்காகப் போகிறான் ஒருவேளை நமது மாதா வஸ்திரங்கொடுத்து விட்டதைக் கேட்டால் கொல்லாமலும் நனவார்த்தைகள் சொல்லாமலும் உதைக்காமலும் சிதைக்காமலும் விடுவாளோவென் றேரோடா டியும்போய் அந்தப் பகிரியின் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு என் தாயினிடத்தி லிவ்வார்த்தையைக் சொல் வி என்னைக்கொல்லாமல் கிருபைசெய்யு மையாவென்று மிகவும் பரிதாபத்துடன் வேண்டிக்கொள்ள, பகிரி, அடா போடாபோ இந்தச்சணம்போ யுன்தாயிடஞ் சொல்லாமலும், உன்னைக் கொல்லாமலும் அரை நாழிகையும் பொறுக்கமாட்டேனென் றெட்டியுதைத்து ஜிஜ்ஜாபிபி யிடத்திற்குப்போய்விட்டார்.

பின்பு கபிரி யோசிக்கின்றார் ஊர்ச்சிண்டை கண் குளிர்ச்சிபென்பது போலவும் தேருக்கதிகாரங் கொடுத் தால் நாழிக்கொருதங் கொட்டுமென்பது போலவும் செய்தார் அன்றி உறிப்பணம் போய் தெருச்சிண்டை பிழுத்த தென்பதுபோலவும் சணப்பன் வீட்டுக் கோழி தானே மாட்டிக்கொண்டது போலவும், மல்லார்த்தபடி உமிழ்ந்து மாப்பெலா மெச்சிலாக்கிக் கொண்டதுபோல வும் நமக்குநெரிட்டது பகிரிசெய்யு மாகாத்தியங் கெட் டது இனிபென்ன செய்பலாமென்று பலவிதங்களா யோசித்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் ஓர் பாழ் வீட்டிற்குட் போய் பதங்கிக்கொண்டு பகவானே இந்த வேளையில் துணையாயிருந்து காக்கவேண்டுமென்று, ஸ்ரீமந்நாராய

ணருடைய திவ்ய திருநாமங்களை தோத்திரஞ்செய்துக் கொண்டே யிருந்தார் இப்படியிருக்க பகவானாகிய பகிரி கபீர்கொடுத்த துண்டு வஸ்திரத்தைக் கரத்திலேந்திக் கொண்டே ஜிஜ்ஞாபீபியினிடம்போய் வஸ்திரத்தைகாண் பித்து ஓ-அம்மா பாக்கிவதி உனது குமாரனாகிய கபீர் லீக்கியஞ்செய்யக் கொண்டுபோன இந்தவஸ்திரத்தைப் பலவந்தமா யோர் பிராமணனுக்குத் தானஞ் செய்யப் போகும்போது எனக்குக் கொடு மென்று வேண்டிக் கொண்டேன் கொடுக்காமலிரண்டாய்க் கிழித்து அப்பிராமணனுக்கும்எனக்கும்கொடுத்தான்பாதிவஸ்திரம்வே ண்டாமென்று மறுத்ததற்கு பலவந்தமாய்க் கொடுத்து நீ ரிக்கணம் எந்தாயரிடம்போய் கேட்டால் உனக்குத் தேவையான பெரிய வஸ்திரங்கொடுப்பாளென்றும்நான் சொன்னதாய்க் சொல்லவேண்டாமென்றும் உம்முடன் வந்தால் நானே யழைத்துக்கொண்டு வந்ததாய் நினைப் பாளென்றும் நீர் வருகிறபரியந்த மிக்கேயே யிருக்கிறே னென்றும் சொல்லி ஓர் பாழ்விட்டில் பதுங்கிக் கொண் டிருக்கிறான் சிறு குழந்தையாயிருந்து மிவ்வளவு தரும குணமிருக்கின்றதே ஓ அம்மணி நீ என் குறைநீங்க ஓர் வஸ்திரம் தாரும்மாவென்றுகேட்க ஜிஜ்ஞாபீபி அப்படியே கொடுக்கிறேன்.

கபி ரெவ்விடத்திற் பதுங்கிக்கொண் டிருக்கிறான் காட்டவாருமையாவென் றழைக்க பகிரி வாரும்மமா காட்டுகிறேனென்று அவ்வம்மணியை யழைத்துக்கொண்டு கபீர் திபானஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கும் பாழ்விட்டிற் பிரவேசித்து இதோ பார்த்தீரா உம்மைப் பார்த்ததே கண்களை மூடிக்கொண்டான் சிறு பையனாயிருந்துக் கொட்ட திருடனாயிருக்கின்றான் ஓர்வேளை எந்தப் பக்கமா யோடிப்போனாலும் போய்விடுவானாதலால் நானந்தப்பக் கமாய் வருகிறேன் நீரிந்தப் பக்கத்திலிருந்து றுழைந்துப் பிடித்துக்கொள்ளுமென் றுரைத்து தானப்பக்கமாய்ப் போய் ஓ கபி ருந்தாயார் வந்துவிட்டான் சீக்கிர மிப் பக்கமாயோடிப்போவென் றுரைக்க கபீர் பெருங்கோ பங்கொண்டு வருந் தாயைக்கண்டு பகிரி நிற்கும்பக்கமா யோடத்தொடங்கினார் உடனே மாயபகிரி கபீர் தலைமே ற்குட்டி கையைரீட்டி எட்டி குடிமையைப் பிடித்துக்கொ ண்டு இதோ வோடுகிறான் வோடுகிறானென்று கூக்குர லிட்டார் கபீர் பூனைக்குத்தோழனாய் பாலுக்குக் காவலா னதுபோலவுந் திருடனுக்கு இடங்காட்டி விளக்கைப் பிடிப்பது போலவும் செய்வதுமக்குத்தகாது எந்தாயார் அருகில் வராமுன்னமே விட்டு விடு மையாவென்று வே ண்டிக்கொண்டார்.

மாயபகிரி அடேபோடா திருட்டுப்பயலே உன்னை யிர்தமட்டில் விடப்போகிறே னே வென்றுரைத்துச் சீக் கிரம் வாரும்மாவென்று கூப்பிட்டார் ஜிஜ்ஞாபீபிவந்து கபீர் கரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அடா துஷ்டா வஸ்திரத்தை ஏன் கொடுத்துவிட்டாயென் றடிக்கப்போகை யில் மாயபகிரி இந்தத்திருடனை இக்களாசத்தா லடியு மம்மாவென்று தன்கரத்திலிருக்கும் பிரம்பைக்கொடுக்க ஜிஜ்ஞாபீபி அப்பிரம்பா விரண்டடி ஆங்காரத்தா லோங்கி வாங்கிவிட்டான்.

அப்போது நயெறும்பு முதலான சகல ஜீவராசிக ளும் அசரமான கல் மரம் முதலானதுகளும் ஏனென்று சொல்லும்படியான பூரண நிலையைப்பெற்ற சகாவதார னான கபிரானவர் அடிக்களைப் பொறுக்க மாட்டாமல் அரோராம் அரோராம் என்று மிகவுந்துடித்தார் இப்படித் துடிக்கும்படியா படித்த இரண்டடிகளும் கபீர்மேற்படா மல் பகிரியாய்வந்த பகவான்மேற்பட்டு மிகவுந்துடிதுடித் ததனற் றன்மாயத்தைவிடுத்து அடப்பாவெனப்புக்கன்று சுயருபத்துடன் நின்று கபிரைவாரியெடுத்து மார்புடன னைத்துகண்ணீரைப்பெருக்கிஜிஜ்ஞாபீபியின் மனதையும் உருக்கினார். உடனே அவ்வம்மணி ஆ என்மகனே அழ கானமுகனே உன்னைக் கோபத்தாலடித்து விட்டேனே ஆ கெட்டேனே பென்றலறி கபிரை யேந்திக்கொண்டுரு கியமும் ஜிஜ்ஞாபீபி மணிமகுடகுண்டல வாகுவலய சங் குசக்காதுளபத்தார் மார்பதக்கத்துடன் விளங்கும்ஸ்ரீமந் நாராயணரைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு ஒன்றுந்தோன் றுதவளாய் பிரமைபிடித்தவர்போ லசைவற்று தன்னை மறந்திருந்தான். அப்போது பகவான் ஜிஜ்ஞாபீபியின் கரத்திலிருக்கும் குழந்தைப் பருவமுடைய கபிரைத் தன் கரத்தி லேந்திக்கொண்டு போசிக்கின்றார்.

முன்னம் மாயபகிரைச் சோதிக்கப்போ யனேகநா ளவன் வாயிலக்காக்கும். காவற்காரனா யிருந்தபோதும் அத்திரி மகாரிஷியின் களத்திரமான அநுரூபா தேவி னைச்சோதிக்கப்போ யவன் கற்பின் மகிமையாற் புத்திர னாயிருந்தபோதும், மதுகைடவர்கள் இரணியன் இர ணியாட்சகன் இராவணன் முதலானவர்களோடு புத்தஞ் செய்தபோதும், பாணமெடுக்காமற் பாரதபுத்தத்திற் சாரத்தியஞ் செய்தபோதும், தர்மர் அஸ்வமேதயாகத் தில் தாமரைத் துவஜன் கக்கத்திலிடுக்கிக் கசக்கும்போ தும், தந்தவர்கள் தூத்தம்போதும், சிசுபாலன் வானு குரன் நகராகுரனுடன் போர்புரியுப்போதும், இவ்வளவு சங்கடம் நாமடைந்ததில்லை. இந்தக்கபிரைச் சோதிக்கப்போய் விரண்டடி பட்டு பொருக்கமாட்டாமல் நமது

மாபத்தை விடுக்கும்படியாய் நேரிட்ட தாச்சரியம் அம்மம்மா சலந்தாணுக்கொண்டுபோய் பிருந்தையி னுழைக்கண்டு மோகமாகி மாயாருபம் நீக்கி சுபருபத்துடன் நின்றதைப்போலல்லவோநேரிட்டது. ஆஹா மதுவல்லமையான மாயத்தை நீக்கின அடிகளைத் தாங்க கபிராற் கடுமாவென் றன்பின் மேலிட்டா லடா என் கண்மணியே! கிராமணியே உன் தாயாடித்த அடிகளாற் பொருக்கமாட்டாமல் பதைத்தாயோ? ஸ்ரீராம நாமத்தைத்துதித்தாயோ? என்னை பழைத்தாயோ? அடிகளுக்குத்தப்பிப்பிழைத்தாயோ வென்கிற பற்பல வார்த்தைகளாடி புருகும்போது, ஜிஜ்ஞாபிபி பகவான் திருவடிகளிற் பணிந்து நயனங்களைப்பணிந்து ஓ என்னுண்டவனே! உம்மைக்காணும்பொருட் டனேகர் ஊனுறக்க மின்றி தபஞ் செய்கிறார்களே அவர்களுக்கேன் உம்முடைய அரிதான தரிசனந்தரையில்லை. ஓ அரிபரந்தாமனே! சகஸ்தாநாமனே! அனேகருள் திருநாமத்தை மறக்காமல் சந்தத்து கிந்தனஞ்செய் தன்புடன் வந்தனஞ் செய்து இகபோகங்களை வெறுத்து இழிவான எண்ணங்களைமறுத்துப் பசிதாக்கங்களுக்குப் பொறுத்து குடிசக்குணங்களை யறுத்து உம்மைக்கானத் தேடிதேடி பலசங்கித்தனங்களைப் பாடிப்பாடி ஆயாசம் மேலிட்டா யடர்ந்திருக்கிறார்களே அவர்களுக்கேன் உம்முடைய தரிசனந்தரையில்லை. ஓ தெய்வமே! உம்முடைய லீலாவிலேதங்களைப் புகலும் பரமபக்தர்களைத் தேடிப்பிடித்து அவர்களுக்குற்ற குறைகளை முடித்து சதாகாலமுஞ் சேவை செய்துக்கொண்டும் உம்முடைய திருவிளையாடல்களை அன்பாய்க்கேட்டுக் கொண்டனேகரிருக்கிறார்களே அவர்களுக்கேன் உம்முடைய தரிசனந்தரையில்லை.

ஓ புருஷோத்தமா! புண்டரீகாக்ஷா! இல்லைத்திருந்தும்முடைய தரிசனம்பெற லரிதென் றதிதிகளால் யாதொரு பற்று மின்றி முற்றுத்திறந்தோராகி உன்னும பஜனுரைத்ததா லுடஸ்பூரித்து யபிர்க்குச்செறிந்து ஆனந்தசித்தனஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்களுக்கேன் உம்முடைய தரிசனந்தரையில்லை. ஓ மகானுபாவா தேவாதிதேவா! நாட்டிலிருந்தால் நாட்டத்துக்கு குறைவென்று காட்டை யடைத்து இந்திரியங்களையடக்கி காலை மடக்கி மேல்முலத்தில் முடுக்கி அதோமுதமாகாம லொடுக்கி கோடிசூரியப் பிரகாசத்தைக்கண்டு நாதானந்தம் கொண்டு அமிர்தபானத்தை புண்டு அரிதான சேவை தவாயிண்டு என்கிற எண்ணக்கொண்டிருக்கும் பேர்களுக்கேன் உம்முடைய தரிசனந்தரையில்லை. ஓ பகவானே! தேசேந்திரியாதிகளை நியதிசெய்து மனக்கோட்டத்தைக்கொய்து சாட்சியாய் எவ்ருபமாகி பரமாத்மாவிலைக்கியப்பட்ட பிரமஞ்ஞானிக ளும்முடைய காட்சிக்

காக மாட்சிமையான நிஷ்டை சாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே அவர்களுக்கேன் உம்முடைய தரிசனந்தரையில்லை. ஓ மகானுபாவனே தேவாதிதேவனே! நீர்தானே ரட்சிக்குங்கர்த்தர், நீர்தானே வேதமுடிவிலிருக்குஞ் சித்தர், நீர்தானே ஸ்ரீமந்நாராயணர், நீர்தானே பிரமபாராயணர் மணிகர்ணிகையில் வீழ்ந்த குண்டல மும்முடையது தானே மக்காவிலிருப்பது உம்முடையாதந் தானே மாபலி சிரத்திற் பதித்தபாதம் இதுதானே, ஓ தீனபந்துவே! உம்மைத் தரிசிக்கும்படியான பாக்கியமேதோ நான் செய்த சிலாக்கியமேதோ. ஓ பராத்பரா! பரமேஸ்வரா! ஜகதிஸ்பரா! கருணாகார! மனோகார! சங்குசகரா! தாமோதரா! பீதாம்பரதார! துளதேரா! வெங்கடேஸ்பரா! கமலநேந்தரா! சந்த்ருணபாதரா! தேவர்கள் தேந்தரா! திவ்யியமானகாதரா! ராவண சம்ஹாரா! தசாதகுமாரா! நவனீதசோரா! அகண்டகெம்பிரா! விசாதிவிரா! கிராங்காரா! சொல்வதற்கரியதீரா! சுபமந்ஸளாகாரா! மூலபலத்தைவென்றருரா! அரிவதற்கரிய அபாராவென்று பற்பல விதங்களாய்த் தோத்திரஞ் செய்தேத்தும்போது,

பகவான் ஜிஜ்ஞாபிபியைக்கருணைபுடன் நோக்கி, ஓ பாக்கியவதி! இப்போதுனக்குப்பயந்தோடி எனக்கடிக்கள்வாங்கிக்கொடுத்த புண்ணியபுருஷனை யாரென்று நினைத்தாய், எனக்கருமையான பக்தனாயும் ஜீவன் முக்தனாயும் என் திருக்கண்ணினுண் மணியாடு பாவைபோன்றனாயும் எனதாவிக்கருந்துணைவனாயும் என்னைமறக்காதவனாயும் என்றும் இறக்காதவனாயும் எனக்குநீய்யமாயிருப்பவனாயும் என்னை விழுங்கினவனாயும் இருக்கும் பிரிமிஷி பென்று நினைப்பாயாக. இதற்குக் காட்சியான சாட்சி வேண்டியிருப்பதால், நீ கோபத்தாலோங்கி வாங்கின இரண்டடிகளு முன்மைந்தன் முதுகிறப்பட்டதா பாரொன்று திருவாய்மலர்ந்தருள, ஜிஜ்ஞாபிபி கபிர் முதுகைப்பார்த்த தி லில்லையென்றுரைக்க பகவானென்முதுகிற்பாரென்று காட்ட கடவுள் புரத்திலிரண்டடிகளும் பட்டு பழுத்த தழும்புகளா லெழும்பியிருக்கக் கண்டு முகத்தின்மே லறைந்துக்கொண்டு மிகவுள் கதறி தேகமெல்லாம் பதறி வாயுலர்ந்து பெருமூச்செறிந்து மூர்ச்சையாய் விழுந்து வாய் விட்டமுது பலதார்தொழுது ஐபோ வந்துதே பழுது என்று பிரலாபித்த தெய்வமே விசாதிவிரானுகிய இரணியாக்ஷனும் சூராதி சூரானுகிய இராவணனும், இந்திரனைச் செலுத்தி இந்திரசித்தன் முதலானவர்களும் பிரயோகித்த பாணங்களும், சூலங்களும் பிண்டிப்பாலங்களும் தண்டாபுதங்களும், படாத மேனி

யில் இக்கொடிய பாவியடித்த இரண்டுகளும்பட்டுதோ
என்குலத்தை சுட்டதோ ஓவெருந்தநாதா லீலாகிணை
தா! உம்மைபுமடியாளமக்கப்போமா அடித்தினியுயிருட
னிருக்கலாமாவென்று தன் மத்தகத்தைப் பூமிபிற்பல
தாம் மோதிக்கொண்டு சாவுக்கிணையான மூர்ச்சையாய்
விழ்ந்துவிட்டாஐ.

கேட்டீர்களோ சித்தர்களே இப்படி மூர்ச்சையாய்
விழ்ந்த ஜிஜ்ஜாபிபிபை பத்தவச்சலனாகியபகவான் தனது
திவ்விய அஸ்தங்கனாற்றடவி ஆதானைசெய்து கருணை
மழைபெய்து மூர்ச்சையைத் தெரிவித்து ஓ புனித வநி
யே! ம சிலாமதியே! வினாயென் உன் பிராணனை விடத்
துணிந்தாய் நீ நல்ல உத்தமியென் நல்லவோ என் பத்
தனை உன்பாலொப்பித்தேன் உனக்குப் பாலுமுண்டாக்
குவித்தேன். முதுகைகாட்டி நானேகபிரென்று மெய்ப்
பித்தேன் உன்னுடன் கணவனைபு முய்வித்தேன் ஆதலா
னினுட னிர்த்தத்துயனை எனக்குகந்தநெயனை நானாகப்
பாவித்து அன்பாகச் சேவித்துப்பாதுகாப்பிரானல் என்
பதவிபைப் பெறுவீர்க ளகண்டானந்தவாழ்வை யறுவீர்
கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி கபிரைநோக்கி ஓ அபி
ர்வாசனைவிசும் கபீர்தாசனே! உன்னுடைய ஸ்திரமான
தியானத்தைக்கலக்கி. ஒடிப்போகாமல் மடக்கி அடிகள்
வாங்கிக்கொடுத்ததற்காக என்மேற் கோபஞ்செய்யாதே
வாயில்வந்தபடி வைவாதே சகாதேவனைப்போற் கட்டா
தே அரவானைப் போலே தட்டாதே பிருகு ரிஷியைப்
போற் சாபங்கொடுக்காதே தந்தவர்களைப்போல் முடுக்
காதே தாமரைத்துவசனைப்போ லடக்காதே தசமுகனை
ப்போல் மடக்காதேபென்று பற்பலவிதங்களாய் வேண்
டிக்கொள்ளும்போது கபீர் பகவானுடைய பாசாங்கு
வார்த்தைகளைக்கேட்டு உள்ளமுருகி அன்புபெருகி கரங்
களைச்சேர்த்து சந்தேகங்களைப்போர்த்து பாதத்தில் விழ்
ந்து பலதாரந்தாழ்ந்து ஓ-சுவாமி என் தாயாடித்த அடிக
ளென்மேற்படாமல் தாங்கிக் கொண்டாலும் தாய் கை
நோகாதோ நீர் நினைத்தால் களாசம்வெந்து நீறுகாதோ
ஏழைக்காக ஏழைப்புகிரியாய்ப் புறப்பட்டீரோ நான்
பொறுக்க மாட்டேனென் றடிகளும் பட்டீரோ உமது
மாயையும்விட்டீரோ உமதந்தங்களால் என்னைபுந் தொ
ட்டீரோ ஓ-என்னுண்டவனே நீர் பச்சியாய் வந்தீரென்
றறியாமற்போனேனே தர்க்கித் தபசாசனானேனே வாயி
ல்வந்தபடி வைதேனே அடிகளும் பரிமபடி செய்தேனே
பிகாரியென்றறைந்தேனே கோபங் கொதித் திறைந்தே
னே ஓ! கர்த்தனே பரிசுத்தனே! நானியற்றிய குற்றங்
களை நற்றவமாகக்கொண்டு காத்தாள்வாயா அன்பர்கள்

சகாயா! பிரம்ஞானிகள் நேயா,கபடநாடகனாகியமாயா
நானுவித உபாயா! வெண்ணையுண்ட வாயா! சகலருந்
தொழுந்துபா! கோபாலகைக்காத ஆயா! நிருபமாகிய
ஆகாயா! நீலமேகச்சாயா! கௌசலையின்றசேயா! பச்
ச்சவர்ணமுள்ள காயா! அகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட
நாயகா! ஓ பரந்தாயகா! ஓ விஷ்ணு! ஓ பகவான்! நீர்
எளியேனை வஸ்திரங் கேட்கக்கூடுமா வென் றனந்தங்
விதங்களாகத் துறித்து ஆனந்தம் மேலிட்டாற் குறித்து
கின்று தயவுமுற்றிலும் இப்படியே இருக்கும்படி வார்
தாருமையா சங்குசக்கரக் கையாவென்று வணங்கும்
போது.

பகவான் ஓ!என்னப்பனே நீ நினைக்காவிட்டாலும்
உன்னிழல்போ லுன்னைப் பிரியாமல்'ருக்கும் என்னைப்
பிர்மானந்த மேலிட்டால் நீ மறக்காமலிருக்க வேண்டு
மையாவென் றறைய கபீர் நிர்க்ருணமே முக்கியமென்
து திருவாய்மலர்ந்தருளிய பகவானை வணங்கி இணங்கி
ஓ சுவாமி சுவப்னத்திலுமுன்னி மறப்பேனா மறந்திவ்வா
க்கையோடிருப்பேனா உம்முடைய திருநாமத்தைத் துற
ப்பேனோ துறந்தினிமேலும் பிறப்பேனோ ஓ என்னுண்ட
வனே உம்முடைய தியானம் மேன்மையானதோ பிர்ம
ஞானம் மேன்மையானதோ உண்மையையுரைத்தென்
னையாட்கொள்ளும் சுவாமியென்று சிரசாஷ்டாங்கமாய்
வந்தனஞ்செய்ய பகவான் ஓ கபீர் இதைக்குறித்து பா
னென்றுஞ் சொல்லமாட்டேன் ஏனெனில் சகலருக்கும்
பொதுவான வேதாகமபுராணங்களில் பக்தி வைவாக்கிய
ஞானமென்னும் மூன்றையும் அவரவர்கள் பக்குவத்துக்
கேற்றபடி புராகக்கின்றதன்றி தேகமே தானென்றிருப்
பவன் கர்மக்கிரியைகள் செய்யவேண்டும்.

ஜீவனே தானென்றிருப்பவன் பக்திமார்க்கமான
தவத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் ஆத்மாவே தானெ
ன்றிருப்பவன் பரமாத்மாவில் ஐக்கியப்பட்டு தேகஸ்மா
னைவிட்டு மௌன சமாதியையடைந்து நான் நீ பென்
னும் துவிதபாவனைபைக் கடந்து துரிய திருஷ்டியைமே
வி யிருக்கவேண்டும். உன்மணி பவஸ்தையடைந்த பிர்ம
ஞானிகள் மேன்மையான பிர்மஞானத்தினாலும் நிர்க்
ருணத் தியானத்தினாலும் நிருபமாயிருக்கும் பரம்பிர்ம
மமாகிய என்னைப்பூசித்து ஐந்தாம் பதவியாகிய கைவல்
யத்தையே ஆகித்து ஜீவன்முத்தர்களாயிருந்து இறுதி
யில் விவேக கைவல்யத்தை யடைவார்கள் மற்றவர் கர்ம
பக்தியிற் சகுணமாகிய என்னைச் சந்தோஷிப்பித்து
பரமபதமடைவார்கள். சிலருக்கு ஞானமே சலபமாயி
ருக்கும். சிலருக்கு பக்தியே சலபமா யிருக்கும் ஆனால்

பிரம்ஞானம் அனந்த ஜென்மங்களில் என்னைப்பூசித்த வர்களுக்கே கிடைக்கும் ஆனந்தமாத்திரமா யிருக்கும் மௌன நிஷ்டையி லிருப்பதெனினால் திரிவுலகத்தரி லொரு ஞானியென்று சாஸ்திரங்களில் முறையிடுகின் றது கர்மபக்தி ஞானமென்று மூன்றாம் பிஞ்சு காய்கனி யைப்போன்றதேயாம். முன்னஞ் சத்தருமங்களால் என் னைச் சந்தோஷப்படுத்தி பக்தியினு லெண்ணருட் பிரசா தம்பெற்று அவ்வருள் விஸாசத்தால் அதிருட்சுமமாயிரு க்கும் என்னை அந்தரங்கத்தில் க்ஞான சட்சவாலறிந்து சகல சந்தோஷங்களையும் களைத்து கிர்க்குணத் தியான பரஞ்சய ஆனந்தசாகரத்தி லமிழ்ந்து சத்யக்ஞானானந்த மாயத் தழைந்து தன்னைமறந்து திக்குதிசாதிகள் இழ ந்து ஆருடக் ஞானியாகவேண்டும் அப்படிக்கின்றிவாசா க்ஞானத்தால் அகம் பிரம்ம் என்கிற பாவத்தை யடை ந்து தேகாதிகளில் வாஞ்சைவைத்து கர்மபக்தியு மில்லா மல் மேன்மையான பிரம்மானந்த லாபமுமில்லாமல் பிர ஷ்டர்களா யனந்த சன்மங்களெடுத்துழலும் அஞ்ஞானி களுக்குக் கெண்ணருட் பிரகாசம் பிரமகற்பங்களிலுங் கிடை க்கமாட்டாது. அன்றி முன்சொன்ன மூன்றுக்குஞ் ஜீவ காருண்ய விரதமே துணையாயிருக்கவேண்டும்.

அஹிம்ஸா பரமோதர்மமென்று சுருதியிலுமுரை க்கின்றது தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரைப் பார்க்கும் தவமே மேலானவரபத்தைக் கொடுக்கும் நிஷேஷமா யிருக்கின்றது சம்பாவமுள்ளவனே எல்லாரிலும் அதி சித்திரமா யென்னை அந்தர்முகத்தில் கிர்க்குணமாகவும் பகிர் முகத்தில் சுருணமாகவும்தரிசிப்பான் ஊனக்கண் களுக்கு ரூபமாகவும் ஞானக்கண்களுக்கு கருபமாகவுந் தோன்றப்பட்டு அகண்டானந்தத்தைத் தருபவன்நானே யாம் ஞானக்கண் துலங்காத அஞ்ஞானிக ளானாலும் அன்புடன் என்னைத் தியானிப்பார்களாகில் உடனேபிர சன்மமாகி அசண்ட சாம்பிராச்சியத்தைக் கொடுப்பே ன் என்னை நம்பினவர்கள்பால் வெளி வளியைப்பார்க் கிலும் சரீரமாயிருப்பேன் பக்திமார்க்கத்தி லிருப்பவர் களை குழந்தைகளைக் காப்பாற்றற் தாயைப்போலப் பா துகாப்பேன் வைராக்கியமான யோகமார்க்கத்தி லிருப் பவர்களைப் பலவிதங்களாய்ச் சோதித்து கிணேக பாவ மாப்பாப்பேன் ஞானமார்க்கத்திலிருப்பவர்களை என க்குஞ் சமானமானவர்களைப்போல பாலிப்பேன் பக்தி மார்க்கத்தி லிருப்பவர் குழந்தைகளாகும் வைராக்கிய முதலான அஷ்டயோகக்கனி லிருப்பவர்கள் எவ்வளவு ருஷர்களாகும் க்ஞானமார்க்கத்தி லிருப்பவர்கள் கிர்த்

தாப்பியர்களாகும். குழந்தைகளுக்கும் கிர்த்தர்களுக் கும் நானென்பது குறைந்திருப்பதுபோல பக்தர்களுக் கும் க்ஞானிகளுக்கும் அகம்பாவம் குறைந் திருக்கும் வைராக்கியத்துடன் அடயோகங்களைச் சாதிப்பவர்களு க்கு நானென்பது மிகுதியாயிருக்கும் அதினாலே அவர் கள் என்னால் மிகவுஞ் சோதிக்கப்படுவார்கள் பக்தர்கள் என்னையே நம்பி எல்லாவற்றிற்கும் பகவானே துணை யென்று அகம்பாவமடையாமற் சந்ததமென் பாராயண த்தால் நாட்களைக்கழிப்பார்கள் க்ஞானிகள் பிராப்தா தீனமான இத்தனாவுக்குச் சுகம்வா தாலும் சந்தோஷமு ம்வாட்டமும் அடையாம லெல்லாமுள்ளபடி முடியு மென்று மௌனநாட்டத்தை யடைந்து யாதொன்றிற்கும் அகம்பாவம் கொள்ளாமல் நிராங்கார வஸ்துவில் லயப் பட்டிருப்பார்கள் பக்தர்களுக்கு முக்கியமான தன்பே யாம் கிர்த்தர்களுக்கு முக்கியமானது வைராக்கியமேயாம் முத்தர்களுக்கு முக்கியமானது மௌனமேயாம் அன் பில்லாத பக்தியும் வைராக்கியமில்லாத யோகமும் சாந் தமில்லாத க்ஞானமும் நிஷ்பலமென்று சொல்லப்படும் எல்லா தர்மங்களையும் நாசஞ்செய்வது நானெனு மகங் காரமும் எனதென்னு மமகாரமும் ஜீவயிம்னையேயாம் சுபத்தை கிர்த்திக்கச்செய்தது நிராங்காரமும் அமோக மும் அயிம்னையேயாம் ஆதலால் கர்மபக்திஞானமென் னும் முன்றி லெதன்மே விச்சையோ அதையே உறுதி யாய் நம்பவேண்டுமானாலும் குழந்தைப்பர்வமுள்ள உன க்கு தாசத்வமான பக்திமார்க்கம் லபிக்குமானாற் சகல சாஸ்திரார்த்தங்களையும் மறிந்த ஓ ராசானந்ததேடிக் கண் ணென்மையைத்தெரிந்துக் கொள்ளப்பாவென்று சொல்லி மாயமாய் மறைந்துபோனார்.

பின்பு கபிர் கன்றைப்பிரிந்த காரம்பகவைப்போ லவும் கலையைப்பிரிந்த மாணப்போலவும் பதியையிழந்த பதிவிரதையைப்போலவும் படியை யிழந்த பார்த்திபனை ப்போலவும் பணத்தைப் பறிக்கொடுத்த பார்ப்பானைப் போலவும் தனயனையிழந்த தாயைப்போலவும் கண்ணிழ ந்தவனைப்போலவும் கற்பழிந்தவனைப் போலவும் பரதவி த்து ஒ-பகவானே எனக்கோறுருதி கூறாமல் மறைந்து போகலமா நான் சந்தேகத்தோ டிருக்கலமா ஓராசா னையும் தேடலமா உமதிட மன்றி மற்றொருவர்பால் நான் உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள போமா ஐப்படியும் நீர் கிள்ளப்போமா பகையானியைப்போற் றள்ளப்போ மா ஒ-பரந்தாமா துன்பத்தாமா பரகராமா ஸ்ரீராமா சக ஸ்திராமா சுதாமா மேகஸ்யாமா திரிவிக்கிரமா புஷ்பல பராக்கிரமா தேசிகோத்தமா புருஷோத்தமா புண்ணிய புருஷா புண்டரிக நயனா சேஷசயனாவென்று தோத்

திரம் செய்துகொண்டே தானா தானாய்ப் கண்ணீர் சொழுது அழுது புலம்பும்பொழுது, ஜிஜ்ஜாபிபி பகவானைத் துதித்து கபீரை மார்புணனைத்து அடாயென் மகனே! அழகானமுகனே! உன் பத்தியைக் கலைத்துவிட்டேனே, கோபத்துக்குட்பட்டேனே, ஆகெட்டேனே, அடாயென் புதல்வா! பத்தியில் முதல்வா! உன்னுலல்லவோ பகவானை தரிசித்தேன், பாசங்களைப் பரிசித்தேன், மோகமார்க்கத்தை யனுசரித்தேன், பின்புணனை புபசரித்தேன், சகல பாக்கியமும் பெற்றேன், பிரமஞானமும் கற்றேன் என்கிற பற்பல வார்த்தைகளைவிண்டு கபீரை ஏந்திக்கொண்டு துரிதமாய் நடந்து விட்டையடைந்து கணவனைச் சூழ்ந்து பலதரம் தாழ்ந்து கபிருடைய பெருமையையும், கடவுள் காட்சியி னருமையையும் உரைத்து கணவன் மனதைக்கரைத்து அனலிவிட்ட மெழுகுபோல் கரைந்தழத்தொடங்கினான்.

அப்போது தமால் ஆபெண்ணே! என்னிரு கண்ணே! ஆண்டவனைக்கண்டாயா? ஆனந்தக்கொண்டாயா? நீ செய்த பாக்கியமேதோ, நான் செய்த அபாக்கியமேதோ, நீயிழைத்ததவமேதோ நானிழைத்த அவமேதோ. நீயிருந்த ஆசாரமேதோ நானிருந்த அனாசாரமேதோ வென்கிற பற்பல வார்த்தைகளைப் புகன்று, கபீரை நோக்கி, அடா என் கண்மணியே! சிகாமணியே! உன் தாய்க்கு தரிசனந்தந்தகடவுள் எனக்கு தரிசனந்தரமாட்டாரா? நீவேண்டியழைத்தால் வரமாட்டாரா? பகவானை யழைப்பிக்க உன்னுலாகாதா? அழைப்பித்தா லென் குறைகளெல்லாம் போகாதா? அஞ்ஞானம் நீங்காதா? மெஞ்ஞானம் ஒங்காதா? நான் மாத்திரம் கொடியபாவியானேனே? நாகத்துக்குள்ளாகும் ஆயியானேனே? ஓ பகவானே! நானென்னகுறை செய்தேன், ஓ வாகுதேவா தேவாதிதேவா, ஆதிதேவா, மகானுபாவா, மாதவா, யாதவா, ராகவா, கேசவா, வசுதேவ புதல்வா, யாவர்க்கு முதல்வா வென் றனந்தம் விதங்களாய்த் துதித்து கபீரைப் பகவானென்றே மதித்து ஸ்திரமாய் மனதிற்பதித்து மகவென்று மெண்ணத்தைச் சிதைத்து மிகவும் வாஞ்சையாய்ப் பாதுகாத்துவந்தார்கள் ஜிஜ்ஜாபிபியோ இந்தக் கபிரே சூமந் நாராயணரென்று உருதியாய் நம்பி நாரோடும் பூசித்துக்கொண்டே வந்தாள் கேட்டவர்களோ சித்தர்களை பென்று விரிஞ்சாவதாரான நாராஜி சித்தர் பின்றுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கபிருக்கு பகவான் பகிரி ருபமாய்வந்து நிஜ தரிசனங்கொடுத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

கபீர்தாஸ் ராமானந்த சுவாமிகளின் பணி விடைக்காரர்களால் அடிபட்ட அத்தியாயம்.

ஓ சித்தர்களே! ஜீவன் முக்தர்களே! இவ்விதமாகத் தமாலும், ஜிஜ்ஜாபிபியும் கபீரைத் தங்களுயிரைப்போலவே பாதுகாத்து வருகிறநாளில் ஒருநாள் கபீர்தாஸ் பகவான் குருமுகத்தா லுண்மையை யறிந்துக்கொள்ளென்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதை நினைத்துக்கொண்டு சிந்திக்கத்தொடங்கினார். அதாவது இந்தாத்திரியில் கணவனில்லாக் கன்னியும், கார்த்தனைப்பணியாச் சென்னியும், திலகமணியா நெற்றியும், தெளியில்லாத புத்தியும், அன்பில்லாத பத்தியும், அகத்திலில்லாச் சத்தியும், ஜீவகாருண்யமில்லாத தவமும், சிந்தையி லுண் ருத ஜபமும், ஆறில்லாதவூரும், அரசனில்லாப் பாரும், ஞானமில்லாக் கல்வியும், மானமில்லாச் செல்வமும், பக்தியில்லாப் பூசையும், பணத்தின்மேல் மிகவாசையும், போர்செய்யும் வீடும், புனிதரில்லாநாடும், நீதியில்லா அரசும், நிழலித்தார அரசும் பிரியமில்லா மோகமும், பிணியாற்குழந்த தேகமும், தர்மம்செய்யாக் கைபும், சார்தரைப்பணியா மெய்யும், ஜலமில்லா ஏரியும், சர்ச்சனைச்சேர்க்கா வோரியும், மலைபோற்பொழியும்மாரியும், மனாளைவையும் நாரியும், விபசாரஞ்செய்யும்மங்கையும், வீட்டிறற்கா நங்கையும், சன்றுந்திராச் சங்கையும், எளியோரைமோதும் அங்கையும், சங்கம் நீங்காத் துறவும், சந்துருஷ்டியில்லா அறமும், குண்டுணி வேலைபாற் ஜீவிப்பதும், குருவை மனிதனைப் பாவிப்பதும், கொடியோர்செய்த சக்கன்மமும், குருவுபதேச மில்லாச் சென்மமும் தாழ்வடைவதபோல குருவுபதேசமில்லா நாமும் தாழ்வடைவோ மல்லவா? ஓ தெய்வமே! எனக்குற்ற சங்கைகள் யெப்போது நீங்கும் பிர்மானந்த மெக்காலத்தி லோங்கும் என்று தனக்கிருக்கும் சங்கையை நிவர்த்திசெய்துக்கொள்ளும் பொருட்டு ஆசானைத்தேடப் புறப்பட்டு காசிதேசமெல்லாந் திரிந்து அகப்படாமையால் முகங்கரித்து ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் மேன்மையைக் கேள்விப்பட்டு, இனி கிருதார்த்த னுணைனைச் சந்தோஷப்பட்டு ராமானந்தசுவாமிகளே நமக்காசானைத் தீர்மானித்து,

இவரே நாம் வணங்கத் தகுந்தவரெனத் தியானித்
து, அனேக மாணாக்கர் பணிபவராயும், அருந்துளபத்
தாரணிபவராயும், அடியார்களை பாட்கொள்ளும் ஆண்
டவராயும், அயிம்ஸாவிரதம் பூண்டவராயும், உபாதிதிட
த்தில் மிருத்தவராயும், உபசாரணசெய்யத் தகுந்தவரா
யும், ஞானக்கொடியை நடவராயும், நாரியர்போகத்தை
விட்டவராயும், அகங்காரத்தைக் கொன்றவராயும், அபி
மானத்தை வென்றவராயும், எனதென்னு மாசையைக்
கிழித்தவராயும், இருளணுகாம லழித்தவராயும், பிரம்
தேசத்தில் விழித்தவராயும், பேதமையோரைப்பழித்த
வராயும், மகாவாக்கியங்களை நிந்தவராயும், மர்மங்களால்
லாம் தெரிந்தவராயும் விளங்காநின்ற சாமானந்த சுவாமி
களை மனதிற்பூசித்து உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ளலா
மென்கிற எண்ணம் மீறி குருஸ்வாமிகளின் தரிசனத்
தைக்கோறி அடியார்கள் நெருக்கத்தா லுள்ளே போவ
தற்கு வேசாரி மாலைபட்டு மிருத்தும் கூடாமற்றமொறி
சமையம் நேரிடும் நேரிடுமென் ரேமாரி ஸ்வாமிகளைக்
காணாமற்போனோமெனென நொந்த நாளைக் கதிகாலை
யில்வந்து காணலாமென விட்டையடைந்து மறுநாளை
காலையிலெழுந்து அடியார்கள் வருவதற்கு முன்பேகாண
லாமென்று சற்றிருட்டா யிருக்கும்போதே மடத்துட்
பிரவேசித்தார்.

அப்போது சாமானந்த ஸ்வாமிகளின் பணியிடைக்
காரர்களாகிய அந்தணர்கள் கபிரைப்பார்த்து அடா
துலுச்சுப்பவலே ! இராத்நிரியிலிரு திருடவாவந்தாய்?
நாங்கள் விழித்திருக்கிறோ மென்றோ நொந்தாய், இங்
கே முரடானந் குருடரில்லையே நீ நினைத்து வந்தது
தொல்லையே, இனி உள்ளே வரவேண்டாம் சீக்கிரம்
வெளியே போவென்று பதட்டத்துடன் தட்டினார்கள்.
கபிர், ஐயா! பிராமணோத்தமர்களே உள்ளே வருவதற்கு
முன்பே சள்ளென்றேன் விழுகிறீர்கள். சார்தகுண
முள்ள வேதாந்திகளாகிய உங்களுக்கு இவ்வளவு கோப
மிருக்கலாமா? சங்கதி தெரிந்துக்கொள்ளாமல் வெறுக்க
லாமா? அன்புடன் வந்தவர்களை மறுக்கலாமா? வீணாய்
கோபத்தைப் பெருக்கலாமா? கடினவானால் நருக்க
லாமாவென்று பரிவுடன் பலதரம் வந்தனம் செய்தார்.

அதற்கந்த மறையோர் கபிரைநோக்கி அடே போ
டா முழுமுடா, உன் விண்ணான வார்த்தைக ளிங்கு
நடக்காது, உள்ளே விடுவோமா நாயை மடக்காது என்
று மிகவுங்கோபித்துப் போவென்கிற வாக்கியத்தையே
ஸ்தாபித்து அதிகாலையில் நீச்சனாகிய உன் முகத்தைக்
காட்டாதே, போகாமலெங்களை வாட்டாதே சஷ்ட

கல்வி செல்லமாட்டாதே. கொல்லுங்கைகளை நீட்டா
தே கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டு வளப்பமும், ஓளவை
யாருக் கசாங்க விசாரணையும் கோசாயிக்குக்கூத்தாடும்
வித்தைபும், சாதுக்களுக்குச் சமர்செய்யும் புத்தியும்,
விபசாரிக்கு மேன்மையான பக்தியும், கொடியனுக்குக்
கூர்மைபுள்ள புத்தியும் ஏன்? அதுபேரல் குலைசெய்யும்
குணயினத் துலுக்க வம்சத்திற்பிறந்த துடுக்கணவனக்
கிவ்வளவு முடுக்கான வார்த்தைகளேன் அல்லாமல் ஜீவ
காருண்யமுள்ள பிராமணர்களிடத்தி லுணக்கென்ன
காரியம் அடியார்கள் வருகிற வேளையுமாச்சுது நீ வந்
தும் வெகு நேரமாய்ப்போச்சுது வினாபேன் துன்பத்
துக் குள்ளாகிறுபென்று கோபக்குறி காட்டினார்கள்.

அதற்கு கபிர், ஓ அந்தணர்களே! உங்களுக்கு பல
தரம் வந்தனம் செய்கிறேன். உங்கள் கிருபையா லுய்கி
றேன் கோபஞ் செய்பாதிர்கள் வாயில் வந்தபடி வையா
திர்கள் அடியேனாகிய கொடியேன் பரமானந்தஸ்வரூபிக
ளாகிய சாமானந்த ஸ்வாமிகளின் சொத்தைத் திருட
வந்தேனென்று புண்ணிய புருடர்களாகிய நீங்களறைந்
திர்களே, மிகவும் இறைந்தீர்களே, அடியே. நென்கே
யாவது களவு செய்ததுண்டா, அப்படி யாராவது சொ
ன்னதுண்டா, நீங்கள் கேள்கீப் பட்டதுண்டா, அல்லது
வேறெண்ணக்கொண்டா, விப்பிரர்களாயிருந்தும் தப்பு
வார்த்தைகள் சொல்லலாமா, என்னைக் கொல்லாமற்
கொல்லலாமா, அவயவப்பழுதும் குலப்பழுதும் பரரா
மல் குணத்தைநன்றி யோராமல் குணவானென்றும்
குற்ற முள்ளவனென்றும் செப்பலாமா, ஒருவர் சொன்
னாலு மொப்பலாமா, நீங்களறியாத தொன்றுண்டா,
அடியேன் சொல்வதிற்பிசகுண்டா, ஆனால் பெரியோர்க
ளென்னசொன்னாலும் கிறியோர்கள் பொறுக்கவேண்டி
யதே அடியேன் வெகுநாளாய் ஸ்வாமிகளின் தீவ்ய திரு
வுருவைத் தரிசனம் செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணங்
கொண்டு நேற்றுக்காலையிலிருந்து மாலைமட்டுக்குத்
திருந்தும் அடியார்கள் நெருக்கத்தா லுள்ளே வருவதற்
குக் கூடாமல் நேற்றைப்போலவே இன்றும் வாடாமல்
அதிகாலையில் சந்தடியில்லாம விருக்குமென்று வந்தேன்.
வந்து ஸ்வாமிகளைக் காணாமல் நொந்தேன் ஆதலால்
மகாநூலாவர்களாகிய நீங்களனைவோருஞ் சேர்ந்து மிக
வும் கருணைகூர்ந்து கோழையேனாகிய இந்த ஏழையை
ஸ்வாமிகளின் தரிசனஞ் செய்யும்படியாய்ச் செய்தா
லுங்களுக்கு வெகு கசுர்தமுண்டென்று பரிதாப முகத்
துடன் புகன்று மிகவும் விண்ணப்பஞ் செய்துக்கொண்
டார். அதற்கு மறையோர் கற்களைப்போன்றபற்களைக்
காட்டி கெக்கலிகொட்டி நகைத்துபதைத்து அடாமுடா

வனவேடா! முடவன்கொம்புத்தேனாக் காசைப்பட்டாற்
கிட்மொ, தென்னங்காபை பூயிலிருந் தெட்டினு வெட்
மொ? சிறிய கன்றுக்குட்டியானது புலியை முட்டிமா?
பழிபாவத்துக் கஞ்சாமற் சேசரிக்க பொருளொருவனுக்
கெட்டிமா? அதுபோல உன் வார்த்தைகள் சுவாமிகள்
முன் நடக்கவே நடக்காது. சுவாமிகள் தரிசனம் கிடைக்
கவே கிடைக்காது நீ பெய்கே சுவாமிகளெங்கே மேட்
டான மேட்டிகளும் நன்றாய்த்தேறின் கோஷ்டிகளும்
வெகு நாளாய்க் காத்திருந்தும் வருவார் வருவாரென்று
பார்த்திருந்தும் அவர் தரிசன மகப்படலில்லை நீ நினை
த்து வந்தது மிகவுந்தொல்லை, நீ என்ன அவர்தரிசனம்
பெறுகிறதென்ன ஜாணுண்டு பயலாயிருந்தும் சஷ்டகல்
விகளெல்லாம் பேசுவந்தாய் எங்களைக் காணவே கூசு
நொந்தாய் சேசே ஒடிப்போவென் மடிக்கவந்தார்கள்.

அதற்கு கபீர் ஓ மாதவர்களே! பிரக்கியாதிபர்க
ளே! உங்கள் கைகளா ஸடிபேனடிபட என்ன பாக்கியம்
செய்தேன் ஏதுதவம் செய்தேன் எவ்வளவு போக்கிய
னுனேன். எவ்வளவு சிலாக்கியனுனென்று வணங்கி
இணங்கி ஒ சுவாமிகளே! மகாவிய்ணுவின் தரிசனத்தை
காணுந் துவாரபாலகரைப் போலவும் பாமேஸ்பரருடை
ய காட்சியைப்பார்க்கும் நந்திகேஸ்பரரைப் போலவும்,
நாடோறும் ஸ்ரீ சத்ருகு ஸ்வாமிகளின் தரிசனம்பெற்று
மோட்சமார்த்தங்கற்று கோபலோப தாபசோப பாப
சாப சகிதர்களாய் பிரமாணத்தத்துக்குச் சகிதர்களாய்
விளக்கமுற்றிருக்கும் நல்லவர்களே! தபத்தில் வல்லவர்
களே சுவாமிகளின் சேவையைக்கோரிய ஏழையேனாகிய
கோழையே நெண்ணத்தை முன்னம் முடித்து பின்புங்
கள் கரங்களாலறித்து தூத்தியிடக் கோருகிறே நென்
றவர்கள் தாட்களில் வீழ்ந் தாட்டுமொள்ள வேண்டு
மென்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கந்தக் கொடியமறைக்
கோடியோரடா கபீர்! ஸ்வாமிகளின் சேவையால் உனக்
கென்ன லாபம்வரும், என்ன சுகந்தரும், பாதுகாணத்
தால் சுவாமிகளின் மாட்சிமையான காட்சியைக் கோரி
ஞப் வாதுசெய்ய மீறிஞப் உன் கருத்தை வெளிப்படுத்தி
தென் மதட்டிக் கேட்டார்கள். அதற்குக்கபீர் ஓ புன்
னிய புருஷர்களே! அடியேன் சுவாமிகளிட முபகேசம்
பெற்றுக்கொள்வதற் காசித்திருக்கின்றேனாதலால் நீங்க
ளெல்லோரு மிவ்வெனியேனைக் குறித்து அன்புடன் விரி
த்து சுவாமிகளுக்குறைத்து மெழுகைப்போல விருதபத்
தைக் கரைத்து எனக்கனுக்கிரகம் செய்யும்படியாய்க்
கருணை கூறுங்களென்று சிரசாஷ்டாங்கமாய் வந்தனஞ்
செய்தார். அதற் காதிவருணர் தரித்திரன் இராஜபோஜ
னத்தைபும், கர்மி தேவாயிர்த்தத்தையும் காயி சன்யாசத்

தையும், லோ9 சொர்க்கத்தையும், கிபசாரி மோட்சத்
தையும், அகங்காரி ஞானத்தையும், மிலேசன பிராம
ணத் துவத்தையும் கோரினதைப்போ விருக்கின்றது. நீ
பசுவைக்கொல்லும் பாமானுயிருக்க உனக்கு சுவாமிக
ளுபதேசம் செய்வாரா? அஞ்ஞானத்தைக் கொய்வாரா?
கருணைமழைபெய்வாரா? பிரஷ்டாய்நவாரா? அடா
செல்வத்தில் மிக்க புயிராஜர்களும் கல்வியிற் செழித்த
கவிராஜர்களும், தவத்திற்சிறந்த புனிதர்களும், தர்மத்தி
ற்றமைத்த மனிதர்களும் வல்லமைபுள்ள சித்தர்களும்
மதுமாதில்லாச் சுத்தர்களும் சுவாமிகளிடமுபதேசமபெ
ற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென் றனேக நாளா யில்கிறார்க
ளவர்கட்கே பனுக்கிரகஞ் செய்பர்த தேசிகர் துடுக்கஞ்
கிபவுனக் குபதேசஞ்செய்வாரா ஒருபோதும் செய்யமா
ட்டார் இதோ அடியார்களும் வந்துவிட்டார்த ளவர்களை
ஓர்வேளை தொடப்போகிறாய் தொட்டு துக்கப்படுப்போ
கிறாய் சீக்கிரம் வெளியிற் போபோவென் றறைந் துமிகவு
யிறைந்து பேசத்தொடங்கினார்கள்.

அதற்கு கபீர் ஓ-வேளையியாளர்களே அடியார்கள்
வந்தாலென்ன நானொரு பக்கமாய் நின்றிருந்து சுவாமி
களின் திருவுருவத்தைப் பார்த்துப் போய்விடுகின்றே
னென் றொருபக்கமாய் ஒதுங்குகின்றார். அதற்கு வேதி
யர் முனிவுடன் அடா பிரஷ்டப்பயலே தஷ்டப்பயலே
எட்டப்போடாவென் றுரைத்தால் மட்டிக் குணத்தால்
கிட்டவே யிருக்கிறாய் ஒருவேளை உன்னைத் தொட்டுக்
கொண்டால் பிரஷ்டப்பட்டுப் பின்னும் ஸ்நானஞ் செய்
துவாயேண்டும். பிராயச்சித்தம் பெறவேண்டும் நல்லத
னத்தாற் சொல்லுகிறதைக்கேளும் இல்லாவிட்டாற் கல
கம் முளுமென்று ஒருகோலினாற் றள்ளத்தொடங்கினார்
கள். அதற்கு கபீர் ஓ-இருபிறப் பாளர்களே மாட்டை
யோட்டுவதுபோல மனிதனாகிய என்னை ஓட்டவந்தீர்கள்
ஆயாசந்தந்தீர்கள் அடியார்களைத்தொடாம லொதுங்கி
யிருக்கிறே றொருவேளை யென்னைத் தொட்டுக் கொண்
டாலுங் கெட்டுப்போவதென்ன நானும் ஸ்நானஞ் செய்
துபரிசுத்தமாகவே வந்திருக்கிறே னிவ்வளவுக்கிரமஞ்செ
ய்வ துங்களுக்கடாது அன்றி மடம் எல்லாருக்கும் பொ
துவானபிடம் நீங்களே உரிபவர்க ளென்பது கூடாது
இனிபென்னருகில் வராமலுங்கள் வீட்டிலிருங்கள்நீங்கள்
செய்தசகாயம் போதும்போதுமென் றுரைத்து ஓர்சார்
பில் நின்றிருந்தார்.

அப்போதந்த பொருமைபுள்ள பூசாரனை மிகவும்
வெகுண்டு பெருங்கோபங்கொண்டு தூஷணவார்த்தை
கள்விண்டு அடா முர்க்கநாயே ஆசாரமில்லாத பேயே

உனக்கிவ்வளவு வாயேன் நல்லமாட்டுக் கொருகுடு நற் பெண்டருக் கொருவார்த்தைபென்கிற பழமொழி யறி யாயோ எங்கள் வல்லமையைக்குறியாயோ வாயாலதட் டியும் போகாதமாட்டை தடியாற்றட்டி ஒட்டவேண்டும் தட்டியும் போகாதநந்தியை அடித்தே ஒட்டவேண்டும் அதுபோல மாட்டுக்குங் கீழ்மைபாண எருமைமாட்டுக் கீணையானவனுதலாற் பலதாஞ் சொல்லியுங் கோலாற் றள்ளியும் போகாம லிருக்கின்றாய் திருடனுக்கு முட னே குருவென்பது போலவும், துஷ்டப்பிள்ளைக் காராற் புத்திசொல்லா, என்பதுபோலவும் தலையிற் பட்டாற் றுழ்வாரொன்பதைப்போலவும் உன்னை யித்தடியாலடித் தாலொழிய போகமாட்டா யென்றோங்கியடிக்க வந் தார்கள்.

அதற்கு கபீர் ஒங்கின தண்டத்தைப் பறித்துக் கொண்டு ஒ-சைவகாருண்யமில்லாத் தீயர்களே மெய்ஞ் ஞானமில்லாப் பேயர்களே நாய்போற்குலைக்கும் வாயா் களே என்று திதறியா வநியாயர்களே தேளுக்கதிகாரங் கொடுத்தால் நாழிக்கொருதாங் கொட்டுமென்னும் பழ மொழிப்படி செய்தீர்கள் ஆனால் துஷ்டர்களை இஷ்டை செய்வதே நியாயமென்றபடி இந்தத் தடியாலடித்து உங் களுமியைமுடித்து அனைவரைபுந் கொன்றுவிடுவேன், ஒரு கணத்தில் வென்றுவிடுவேன் மித்திரன் வரவைத் தெரிவிக்க சுத்தத்தினடிகளுக்கு முத்தமிட்ட பரிசுத்த னைப்போல் ஸ்வாமிகளின் பணியிடைக் காரர்களென்று பணிய நேரிட்டது நீங்கள்செய்யு மக்கிரமம் மிகவும் கெ ட்டது என்று பலவிதவாக்கியங்களைப் புகன் றத்தடியை த்தெருவிலெறிந்துவிட்டு ஸ்வாமியினருக்குத் திசையை நோக்கித் தெண்டனிட்டு சத்குருநாதனுடைய வரவுக் கெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அதுதொழிலாளர் கோலைத் தெருவிலெறிந்த கபீர்மேல் விழுந்து துள்ளிக் குத்தித்தெழுந்து உதட்டைமடித்து சத்தம் புறப்படக்கடி த்து தன்னைப்பறியாமற் றடித்து நனவார்த்தைகள் படித் து அடியடியென்றடித்து முழங்கைகளாவிடித்து தங்கள் வையாக்கிவங்களை முடித்து அவயவங்களை நெருங்கப்பிடி த்து சசக்கிச்சசக்கி தேகமெல்லாம் இளைக்கவும் நிற்கக் கூடாமல் களைக்கவும்செய்து மடத்துக்குள் தங்காமலோ ட்டி விட்டார்கள்.

பின்பு கபீர் இவர்கள் இஷ்டங்களென்றும் நமக்கி ஷ்டர்களென்றும் உள்ளேபோய் மாணநஷ்ட மடைந் தோம் துஷ்டர்கள் கைகளாவிடிந்தோம் சிறுவனாகிய நாமனி ஸ்வாபிகளைப் பார்ப்பதரிதே சந்தனமாத்தருகிற் சர்ப்பமும் தாமழியின்பால் முட்களும் தர்மங்களிடம்

லோபியும் சந்திரனிடங் களங்கமும் புருஷருக்கு அவி வேகமும் ஸ்ரீகளுக்கு விபசாரமும் எழும்மனைக்கோர் வன் குாங்கும் இருந்தெப்படி நஷ்டத்தைத் தருகின்றதோ அப்படியே சத்குருநாதனிடமும் மூர்க்கரிருந்து நஷ்ட த்தைத் கொடுத்தார்களென்று பற்பல யோசனைகளோடு நின்றிருந்து அனேக வடியார்க ளுள்ளே போகிறதைப் பார்த்து அவர்களுக்குக் கரங்கொச்சேர்த்து தேக நோ பைப்பாராமல் பணியிடையாளர்களால் ஈகந்துஞ் சோ ராமல் தொண்டாச்சன் கூட்டத்தில் துழைந்து உள்ளே வந்து விட்டோமெனத் துழைத்து மடத்துட் பிரவேசி த்து குருசங்கிர் த்தனங்களைக் கோஷித்து சந்தோஷமுக த்துடனே ஸ்வாமிகளின் வரவுக் கெதிர்பார்த்துக் கொ ண்டிருந்தார்.

அதுதெரிந்த துவேஷமுள்ள தொழு குலத்தோர் அதிகரோஷத்துடன் கபிருடைய மென்னியைப் பிடித் துத்தள்ளி நகங்கனாற் பிறிக்கின்றி ஏண்டா குதிக்கிறாய் துள்ளி எங்கட்கு ரீபொருசுள்ளி நறுக்கனீருள்ளமுள்ளி ஓடிக்கப் பாலுள்ளனகளி எதிர்க்க ரீ யாவாயா தென்னி ஓடிப்போடா தொள்ளியென்று வெளியிலோட்டி வேண மட்டும்மாட்டி பராக்கிரமங்களைக்காட்டி நாம் சமர்த்த னென்று பாராட்டி சிறுகுருகியின்மேற் பிரமாஸ்திரம் போட்டதுபோலவும் அபிமன்னனைச் சூழ்ந்துகொண்ட கௌரவரைப்போலவும் அனுமாரைச் சூழ்ந்துக்கொண் ட அலுணரைப்போலவும் இளையபெருமானைச் சூழ்ந்துக் கொண்ட நாகபாசத்தைப்போலவும் சூழ்ந்துக்கொண் டாளுக்கோடியாக யடித்தோட்டியிட்டார்கள் அப்போ து பரிசுத்தான கபீர் ஒசத்குருநாதனே மெஞ்ஞான போதனே உமக்கப்பயம் உமது தரிசனஞ்செய்ய வந்த அடியேனை இந்தத் துஷ்டப்பிராமணர்களடித்து நஷ்டப் படுத்துகிறார்கள் எனக்காருந்திக்கில்லையா என்று முறை யோ முறைபென்றோலமிட்டழத் தொடங்கினார்.

அவ்வோசையைக்கேட்ட சாமாநந்த ஸ்வாமிகள் உடனே வெளியிலோடிவந்து கபிரைப்பார்த்து நொந்து ஐயோ இந்தச்சிறுகுழந்தையை உதிரம்வடிய யாசடா அடித்தவர்கள் யாசடா மடித்தவர்கள் எனச் சீற்றத்து டன் கேட்டார். அதுகேட்ட மறையோர் ஒ சுவாமி இவன் துலுக்கவம்ஸத்திற் பிறந்த துடுக்கனான நீச்சன் முடுக்கான பேச்சன் பசுவைத்தின்னும் பறையன் கபடே நிறைந்தவாயன் அரியாளைத் தூவிக்கும் வாயன் அல்லாவைப் பூஷிப்போர் சேயன் மேல்கிழாக்கும் விக டன் வீனாயம்செய்யக் கசடன் கர்வமிருந்த கசடன்

களங்கமுள்ள கபடன் தங்கனிட முபதேசம். பெற்றுக் கொள்ள வந்தாயும் ஆசாரியரின்றி நொந்தானும் நாக் கள் தேவாரீருடைய மேன்மை விரித்துப் பலவிதங்களா யுரைத்து உனக்குபதேசஞ் செய்யுமாட்டார் தபவேஷந் - தரமாட்டார், என்பதாயறைந்து பலதரமிறைந்து வெளி யிற் போகச்சொன்னால் ரேட்காமல் ஸ்நானஞ் செய்து பரிசுத்தமாயிருக்கும் எங்கள்மேல் விழுந்து முட்டிக்கால் மேல் உட்கார்த்தெழுந்து, அவமரியாதைச்செய்து வாயி ல்வந்தபடிவைது இந்தமடம் பொதுவானபிடம் உங்களு க்குக்கென்னசொந்தம் என்றனந்தம் தொந்தம் செய்தபடி யால் வைது தடியால் அடித்து வெளியிற்றள்ளினிடீடோ ம் ஈனவார்த்தைக்கேட்கவு முட்பட்டோம் தேவாரீருக் கிஷ்டமிருந்தால் இந்தத்தஷ்டனை நீச்சப் பிரஷ்டனை கிஷ்டிபனுக்கிக்கொண்டு அனுக்கிரகம் புரிபுமையா வென் றுவிண்டு மௌனமாய் நின்றுங்கள்.

அவ்வசனங்களைக்கேட்ட ராமானந்தஸ்வாமிகளுக்கு முகங்கருகி கோபம்பெருகி கோவைக்கொல்லுங் கொடிய னுக்கா நானுபதேசஞ் செய்யவேண்டும் சபாஷ் நல்ல வார்த்தையைச் சொன்னீர்கள் பக்குவருக்கன்றி அபக் குவருக்குபதேசஞ்செய்யு மாசானும் அனுக்கிரகம்பெற் றுக்கொள்ளு மாணுக்கனும் இரு நாகடைவதற்கோ ரிடைபூறுண்டா? சாபினிறைச்சினைப் புசிப்போர் சொ ர்ச்கமலவதுண்டா மந்திரமென்பது கிள்ளுக் கையா உபதேசஞ் செய்தலோசாயா? அனுக்கிரகம் பெற்றுக் கொள்வன் இஃபாபோட விராகனும். மோகத்தின் மேல் திகாரனும் வேதமோதிய விவேகனும் சர்வசங்க சரித்தி யாகனும் ஆசான்மேன் மிருமோகனும் அஷ்டபிஸ்வரிய முள்ளயோகனும் சார்த்தகுணத்திற் சிறந்தவனும் தாமசா திகளற்றவன யிருக்கவேண்டும் அப்படிக்கில்லா அற்ப சாதியிலுற்பவித்த சொற்பக்குணமுடைய இந்தத்துச்ச னுக்கா நானுபதேசிப்பே னிவனை நம்முடைய மடத்துக் குள் விட்டவர்களையும் உள்ளேவரப் பார்த்திருந்த துட் டர் கட்டர்களையும் உதைக்கிறேன் வதைக்கச் சிதைக்கி ரேன் என்று சார்த்தத்தை நீக்கி கபிரை நோக்கி அடா துடுக்கா வெகுமுடுக்கா என்னிடமுணுக்கிரகம் பெற்றுக் கொள்ளவும் மோகநுமார்த்தம் கற்றுக்கொள்ளவும் வந் தாயா? மடத்துக்குள் துழைந்தாயா? இதுதானுணக்குத் தருதியான தீட்சை உனக்கே எனக்குள்ள அபேட்சை யென்று ஈனவார்த்தைகளைப்புகன்று கற்களை மாறிமாறி வீசி கக்கிபுண்டாய் சீ-சீ பென்றுமிகவும் ஏசி நீ எனக் கொருதுசி நீ பெறுவாயென்னுதி சமுசாரத்தை ரோகி வராதவினச் சேர்ப்பானு உபதேசி சண்டானுக்குரை

ப்பானு சன்யாசி கோஹத்திக்காரனானு பரதேசி யா னுற்பொறுக்குமா காகி புண்ணிய கேஷத்திர மல்லவா வானானு துடுக்கரிடம்போய் நேசி காலிகனிடம் போ யாசி வித்தியாசாலையிற் போய் வாசி எனக்குகந்தமானுக் கன் நீயாவாயா யோசி அவமரியாதைச்செய்ய வந்தா யோ தோஷி அடர் அற்பசந்தோஷி அந்தணர்களு டெதிர்த்த துவேஷி அறுந்துவிடச் சொல்லட்டுமா நானி எனப் பற்பலவார்த்தைகள்பேசி பிராமணர்களை நோக்கி இக்கணமே இவனை நீக்கி விடுங்கென்றறைந்து மி:வு மிறைந்து மடத்துட் போகும்போது, கபீர் திடுதிடென் றோடி ராமானந்த ஸ்வாமிகளை நாடி சேவடிகளில்விழுந்து முத்தமிட்டெழுந்து ஆய்ந்தோரடித்த அடிகளைக் கட்டி ஓ பரமேட்டி! ஓ கர்த்தனே! பரிசுத்தனே! ஜீவன் முத்த நே! அழியாவித்தனே! அன்பர்தொழு மத்தனே! முடி வான அர்த்தனே! அஞ்ஞான அர்த்தனே! கெடாத புத் தனே! வல்லமையுள்ள சித்தனே! ஞானசித்தனே! ஆன ந்தசொருபனே! சுயம்பிரகாசதிபனே! சத்திருக்குப் தேசிக்குள் கியாபனே! முவுலகேத்தும் பிரதாபனே! ஆனந்தலாபனே! தூர்க்குணங்களை பகற்றுந் தூயனே! அமுஞ்ஞானபனே! அகண்டமாகிய நிருபனே என்று பற்பலவிதங்களாய்த் தோத்திரஞ் செய்திதத்தி கண்மலர் களைச்சாத்தி யாருந்துதிக்குங்கீர்த்தி வகித்த சத்தருமார் த்தி பந்தத்திலகப்பட்டு தொந்தறைக்குப்பட்டு சிந்தாக் கினியார் றகிக்கப்பட்டு இந்தவேளையில் விடுபட்டு எந் தையேயென்று உந்தனையடைந்தால் மைந்தனைப் பாது காக்காமல் மந்தபுத்தி யுடையோனென நிந்தை செய்ய லாகுமா இப்படியு மும்முடைய மனது நோருமாவென் றுரைக்கும்போது ராமானந்த ஸ்வாமிகள் என்னடாகத் தரிக்காப்பக்குக் கால்கைமுனைத்தாப்போல் பிஞ்சிலேபழு த்து நாகத்தையிழுத்து அத்தனே, புத்தனே, முத்த நே, சித்தனே யென்று உளறுகிறாய் வாயில் வந்தபடி குளறுகிறாய்.

நீ யென்ன உன்வயதென்ன உன்வாண்மென்ன உன் கண்யமென்ன யயிருள்ளவன் வாரிமுடிப்பது போலவும் வாயுள்ளவன் பாடுவதுபோலவும் சஷ்ட கல்வியைக்காட் டவா வந்தாய் தஷ்டகைகளை நீட்டவா வந்தாய், வெகு நேரமாய்க் கூச்சலில்லாமற் பேசும் நீச்சப்பயலே இனி யரைக்கணந் தங்காது ஒடிப்போடர் முழுமுடா, குடி கேடா, வனவேடா, நீயா உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ளு கிறவன், குருவேயென்று விள்ளுகிறவன் ஓ - வேதியர்க ளே! இந்தத்துலுக்கநாயை அறிவில்லாத பேகைய தஷ்ட குணமுள்ள சேவை உதிரம் புசிக்கும் ஈனய அடித்துத்

தூத்தி விடுங்கொன்றுகாத்து மடத்துட் போயினர். உடனே மேற்குலத்தோர் (வல்லான் வருத்ததேவார்க்காலென்னும்) பழமொழிப்படி கண்களை புருட்டி திடுக்கிடமிரட்டி புழுதிபடிப்படி தங்காமல் விரட்டி இந்த மடம் பொதுவானிடம் என்றுகாத்த உன்வாயைப்பிளந்து மணிக்குடலெடுத்து பருந்துகளுக்கு கிருந்திடப் போகிறோம் இனியாவது பேசாம லேடிப்போவென்று கசாமல் வைதுக்கொண்டிருந்தார்கள் அவமானப்பட்டோடும் கபிரோ அவதூதர்கள் எமதூதர்களாற்றப்போல இந்த முப்புரினலோர் தூணியென்றால் கிர்த்தானியென்பவர்போ விருக்கிறார்கள்.

அந்தோ! ஸ்வாமிகளைத் தரிசித்தும், பாதங்களைப் பரிசித்தும் அன்பாய்த்தோத்திரஞ் செய்யாமற்போனோமே? வினாய் துன்பத்திற்குள்ளானோமே நாம் செய்த கர்மமென்னமோ? அல்லது நமது பக்திபின்னமோ (சுற்பகத்தைச் சார்ந்தோர்க்கும் காஞ்சிரங்கா நகத்தென்னும்) பழமொழிப்படி நேரிட்டது. தேகமெல்லாம் சத்தம்பிரிட்டது அடா இனி நாமென்னசெய்வோம் யாவாவைவோம் என்றிடைந்து விட்டையடைந்து பரபுருஷனைநாடிய பாபஸ்திரீ காவலிலகப்பட்டது போலவும் பதிரிந்தானென்று செப்பக்கேட்ட பதிரிதையைப் போலவும் புத்தத்தி லபஜெயமடைந்த வீரனைப்போலவும் மனைபாள் விபசாசஞ் செய்தாளெனக்கேட்ட சூரனைப்போலவும் துக்கம்மேவிட்டு கக்கசத்தக் குப்பட்டு தந்தைதாபுடன் பேசாமலிருக்கும் குமாஸைப் பார்த்த தமால் அடாமகனே அழகான முகனே உனக்கே னிக்குறை வந்தது அடிகளால் தேகம் கைந்தது யாருண்ணிப்படி யடித்தார்கள் உபிர் நீரும்படி மடித்தார்கள் சீக்கிரஞ் சொல்லடா சொல்லடாவெனப் பஸ்தாங்கேட்டுப் பேசாமலிருக்கும் தறுசூனை வாரியெடுத்த மடிமேல்வைத்துக்கொண்டு சரீரம் முழுதுங் காயமாயிருக்கக் கண்டு ஓ வென்றலறி மிகவுக்கதறி உடலம்பதறி வாய்மொழிகள்குறறி அடா என்னருமை மைந்தா உபிரிதுஞ் சொந்தா யாரிடமடிப்பட்டு சொந்தாய் எப்படி நடந்துவந்தாய் உன்னையடித்தவர்களின் கழுத்தைக்கடித்து இப்போதே வாலுலகையைச் செங்கிறேன் துண்டர் துண்டங்களாய் கொங்கிறேன் காட்டா வென் றார்ப்பரிக்கும்போது கிஞ்ஜாயிபி ஐயாவென்று புலம்பி மகளைத் தண்ணீராலம்பி அடா பெண்கண்மணியே சிகாமணியே உன்னை யென்னறியாமையா விரண்டடியடிக்க உன்மேற்படாமல் நாராயணர் மேற்பட்டதே மாயாருபத்தை நீக்கி விட்டதே இப்போதிந்த அடிகளெப்படிப்பட்டது நீ பேசாமலிருப்பது மிகவுக்கேட்டது உன்னையாரிப்படி அலங்கோ

லஞ்செய்தார்களோ அவர்களை இக்கணங்காட்டுவாகாட்டுவா வென் றிழுக்கத் தொடங்கினான்.

அதற்கு கபிர் ஓ என் தாய்தந்தையே! சொல்லக் கேளுங்களோர் விந்தையே கஷ்டப்படாமல்லபங்கிடைக்குமா? சிஷ்டனாகாம துபதேசங்கிடைக்குமா. கஷ்டப்படாமல் சுகமுண்டாகுமா கிஷ்டை சாதிக்காமல் நித்திபாணந்த முண்டாகுமா அதுபோல ராமானந்த ஸ்வாமிகளிடமுபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளப்போய் வருகைய ஏவலாளர்களா விச்சிட்டையடைந்தே நென்று நவின்ற மாத்திரத்தில் தாய்தந்தை அனேகத் துடுக்கரைச்சேர்த்துக்கொண்டு தூஷணவார்த்தைகளை விண்டு ராமானந்த ஸ்வாமிகளிடம் போகப்புறப்பட்டதைவறிந்த கபிர் தாய்தந்தையார்க்கும் வந்த வுறவாளிகளுக்கும் வந்தனம் புரிந்து மிகவும் பரிந்து, ஓ புண்ணியவான்களே ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் பணியிடைக்காரர்களா லடிபட்ட பெனக் குற்ற பாக்கியமும் நானடையப்போகிற சிலாக்கியமும் பகவான்செய்த ஆசீர்வாத வாக்கியமும் இதுநாள் பரியந்தம் நானிருந்த போக்கியமும் இராமானந்த ஸ்வாமிகளால் பிரகாசிக்க விருக்க நீங்கனேன் இதை மறுக்க வந்தீர்கள்.

எனக்கேனிடர் தந்தீர்கள் வினாயேன் நொந்தீர்கள் கோபாக்கினியில் வெந்தீர்கள் (ஆத்திரக்காரருக்குப்புத்திமட்டு) என்கிற பழமொழிப்படி செய்தீர்களென்று கைக்க துலுக்கர் அடா கபிர் நீ மஹம்மது மதஸ்தனாயிருந்தும் பிராமணனிடமா புபதேசம் பெற்றுக் கொள்ளப்போகிறாய் (அடாதாரியஞ்செய்தார் படாதபாடு படவேண்டும்) என்கிற பழமொழிப்படி புனக்கு நேரிட்டது இதுமதத்திற் பிரவேசிக்க வெண்ணாங்கொண்ட வுண்ணைக்கடவுளே தண்டித்தார். அதை நினைபாமற்றண்டித்தார் மறையோர்மே லியாதொரு குற்றமுயில்லை நீயே தேடிக்கொண்டாய் தொல்லை, உன் தலைமேலென் போடாமற் போனார்கள் பெரிய கல்லை, உன்னையிரண்டு துண்டாசு யேன் வெட்டியில்லை உடைக்காமற் போனார்களே பல்லை எங்கள் செவியார் கேட்டையும் நேரிட்டதே இப்போது இச்சொல்லை நீ மோகஷ மடைகிறவனல்ல பதிரிததை கடந்து போவாளா தன்னெல்லை புளி புசிக்ருமா புல்லை என்னும் வார்த்தைகளாடி இவனுக்கா யேன் வந்தோமோடி என்று தங்கடங்க னிருப்பிடம்போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

பின்பு தமாலும் கிஞ்ஜாயிபியும் கபிரை ஆதரனை செய்து ராமானந்த ஸ்வாமிகளை வைது கண்ணிர் விட்ட

டழுது கடவுளே பென்று தொழுது எங்களுக்கும் வரு
மா பழுது இனி பெப்படி போகும் பொழுது என்று
புலம்பும் தாய்தந்தையரைப் பார்த்து கபீர் கரங்களைச்
சேர்த்து துக்கத்தையாற்றி இனிய வார்த்தைகளாலேத்
தி எனக்குக் கடவுள் துணையாயிருப்பா ரெனப்போற்றி
பற்பல வார்த்தைகளாலேமாற்றி அன்னமுண்டு தாய்
தந்தையர்க்குத் தொண்டு அன்பாய் செய்துக்கொண்டு
உல்லாசமாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். கேட்டவர்
களோ சித்தர்களே பென்று பின்னுஞ் சொல்லத்
தொடங்கினார்.

கபீர் ராமானந்தசுவாமிகளின் பணிவிடைக்காரர்களா

லடிபட்ட அத்தியாயம்

முற்றியது.

ஆறுவது

கபீர் ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் ஞாபகம்

பெற்ற அத்தியாயம்.

இப்படி கபீர் சிலநாள்கழித்துவினாள் அழிவதைக்
குறித்துத் தன்னைத்தானே பழித்து ராமானந்தசுவாமி
களை நினைந்து கண்ணீரால் நனைந்து ஐயோ வினாக
நாட்கள் கழிந்துபோகின்றதே! முயற்சியாலாகாக் காரி
யமுமாகின்றதே யாதொரு வித்தைபு மாசானின்றி
பலிக்காதே ஆரியர்மே லுத்தார்க்கு மணஞ் சலிக்காதே
ராமானந்த ஸ்வாமிகளே ஆசானெனத் தீர்மானித்தபின்
வேறுசாளைத் தேடக்கூடாது? மற்றொருவர்பால் நாட்க்
கூடுமா? இப்படி செய்வதுதாம் புருஷருக்கழகல்லவே!
நல்லோர் செய்யுங் காரியமல்லவே! தேகம் நீர்மேற்குமி
ழியாபிறே வினாப் நாட்கள் கழிந்துபோயிற்றே நாட்
கள் கழிவதற் கவிவேகிகள் சந்தோஷமடைவார்கள்.
விவேகிகள் பெருமூச்சுவிட் டிடையார்கள். மானிடப்
பிறப்பெடுக்க முற்பிறப்பி லென்னதவஞ் செய்தோமோ
பக பட்சி புலி பூனை நாய் பேய் நரி கரி அரி பரி புழு
பூண்டு எ பெறும்பு மச்சம் மான் மறை மாடு முதலான
தன்றி பிறவிக்குக் கடலைக்கடக்கும் மனுஷப் பிறப்பெடுத்து
துன்மார்க்கங்களை யடுத்து மந்த புத்தியினால் தன்னை

தாய் பெண்டு பிள்ளை நாடு நகர் சொந்தமென நினைந்து
பந்தத்தில் துழைபலாகுமா இதலுற் பிறவிப்பிணிவெந்து
போகுமா எம்மார்க்கத்தா லின்பவேலைபி ணுட்படலாம்.
எவ்விதத்தா லஞ்ஞான குணங்களை விடலாம். மோட்ச
மென்னும் நகரிற்புகுத சரியை கிரியை யோகம் ஞான
மெனுஞ் சதுர்வெறிகளிருக்கின்றனவேசரிகையைச்செய்
யலாமெனின் எங்குமிருக்கும் கடவுளெனக் குள்ளும்
புறம்பிலு மிருப்பாரல்லவோ இல்லையென்றறையும் மொ
ழிகள் நல்லவோ தனக்கு ளாதியையறியச்சத்குருவேண்
டுமே கிரியை யியற்றுவோமெனின் சகல பிராணி கட்கு
முட்டிபுறக்கி உபசரிக்குங் கர்த்தனுக்கு நாமெவ்வித
பூசை செய்யல்வேண்டுமோ அதையுணர்தற்கு மாரியர்
வேண்டுமே யோகம் புரிவோமெனின் விசுவாசவிசுவாசங்
களை யொடுக்கி பிரமார்திரத்தில் முடுக்கி நாதத்தைக்
கேட்டு சோதியைத் தரிசிப்போமெனின் அதுவும்வித்யா
ம்பந்தமாகவே யிருக்கின்றதே இதைச் சோதித்தறியவு
மடிகளவேண்டுமே ஞானசாதனஞ் செய்வோ மெனின்
தானே பிரம்மம், பிரம்மே தானென்கிற அத்துவித பாவத்
தையே புணர்த்துகின்றதே.

தான் பிரம்மென்கிற சப்தார்த்தத்தின் மர்மந்தெரி
தற்பொருட்டு காரணகுரு வேண்டுமே கர்மகாண்டப்
படி நடப்போர்க்கே முத்தியுண்டென்று சிலரும் பக்தி
மார்க்கத்திற் செல்பவர்க்கே பரமபத முண்டென்றும்,
சிலரும் ஞானநிஷ்டைபைச் சாதிப்பவர்க்கே கைவல்யங்
கிடைக்குமென்று சிலரும் நவில்கின்றார்களெனதை மேன்
மையானதென் றுணரலாம். இதற்கும் ஆசிரியர் வேண்
டுமே கர்மானுஷ்டானங்களைத் தவறாமற் செய்பவர்க்கு
சத்தியலோகமும், விஷ்ணுவைத் தொழுபவர்க்கு வை
குந்தமும், சிவனைநாடித் தபஞ் செப்தவோர்களுக்குக்
கைலையும், அத்தைவத பாவத்திலிருப்பவர்க்கு மோட்ச
முங் கிடைக்குமென் றறையு மிப்பதவிகளி லெல்லா
மேன்மையானதோ ஆனந்தமயமா யிருப்ப தெதுவோ
இதை புணர்த்துதற்குந் தேசிகன் வேண்டுமே குருவில்
லாத வித்தையும், கொழுநனில்லாத மங்கையும் அபல
மென் றுரைக்கின்றார்களே இதற்கென்னசெய்யலாமென்
கிற எண்ணமே மேலிட்டி மிக ஆயாசப்பட்டு முடிவான
அர்த்தத்தை நானேக் காலையிற்போய் ராமானந்த ஸ்வாமி
களைக் கேட்டறியலாமெனயோசித்து எப்போதாவதுவோ
புதியுமென்றாகித்து மனதா விராமானந்த ஸ்வாமிகளைப்
பூசித்து இவரே நமக் காரியபரன விசுவாசித்து குரு
சங்கீர்த்தனங்களைக் கோவித்து உடனே மடத்தினரு
கிற் பிரவேசித்து ஸ்வாமிகளின் நேவலாளரைப் பூஷித்து

தன்னைத்தானே தூஷித்து மடத்தினுள் வேதாந்தங்களை யோதிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய நிற்குந் தருவாயில் ராமானந்த சுவாமிகள் சேவல் கூவும் வேளையில் பல மாணுக்கருடன் கங்கா ஸ்நானஞ்செய்யப் புறப்பட்டதைக் கபீர் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு சுவாமிகளைச் சூழ்ந்து இருப்போரைத்தாழ்ந்து ஆரியர் கழல்களில் வீழ்ந்து இன்பவேலியி லாழ்ந்து பலதரம் கும்பிட்டு பண்புடன் முத்தமிட்டு சுவாமியென முறைபிட்டு துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டு ஸ்மாணிக் கெட்டு காயத்தை யகசக்காமற் றன்னை மறந்திருந்தார் அப்போது ராமானந்தஸ்வாமிகள் தாழ்த்தவன் யாடா? பாதங்களை விட்டா எழுந்திருடா மிகவும் முரடாதன்னை பறியாக்குருடா இரவில்வந்த திருடா சுகஜீயியாய் வாழ்ந்திருடாவென் றுசீர்வாதஞ் செய்தார்.

அதுகேட்ட கபீர் கனிக்கடலிற் குளித்தவராய் ஓ சுவாமி இன்றைக்கல்லவோ உமதாசீர்வசனம் பெற்றேன். மோட்சமார்க்கம் கற்றேன் பந்த பாசங்களற்றேன். பிரமானந்த வாழ்வையுற்றேன் ஓ என் சத்குரு நாதனே ஜெகதானே! வேதனே! வேதாதிதனே! மெய்ஞ்ஞான போதனே! பந்தமில்லவதுதனே! லீலாலிதனே! கம லம்போன்ற பாதனே! பரிசுத்தமான நீதனே! நவீதனே! நிர்ச்சேதனே! நிஷ்குரோதனே! நிர்போதனே! நிர்வாதனே! துரியாதிதனே என்று பற்பலவிதங்களாய்த் கோத்திரஞ் செய்யும்போது ராமானந்தஸ்வாமிகள் ஏவ லானரை நோக்கி இந்தப் பாலன்பார் நீங்களறிவீர்களா வென்று வினாவ மறையோர் கபீரென்றறிந்து முகங்கரிந்து மிகவுடையிந்த கேட்பம் விரிந்து ஒஹோ ஸ்வாமிகள் முன் வந்திருந்த நீச்சுடையவருக்குக் கூச்சமின்றி ஆசீர்வாதஞ்செய்தார், சுருணைமலழ் பெய்தார் தம்முடைய விரதத்தைக்கொய்தார் நாமெச்சம் பொருட் டீநாள் வைதார் இதற்கென்ன செய்யலாம் யாகா வைபலாம், இந்தத்துஷ்டப்பையனாற் பிராட்டர்களானோம் கனிப்ட ரூப்போனோம் என்று தங்கடங்கள் வாழைத் திறந்து ஆவெனப்பறந்து பேசைப்போல் பிதற்றும்போது ஸ்வா மிகட்குச் சாந்தமிறந்து முனிவுபிறந்து மிகவும் நிறைந்து ஓசையாயிடைந்து எட்டப்போடாவென் றறைந்து கபீரைக் கண்ணத்திலறைந்து ஓ விப்பிரோ கிதியில்வந்த இத் திருடனை பாதங்களைவிடாமுரடனை கையஅடித்து எலும்புகளை யொடித்து ஒட்டிவிடுங்களைன் றுரைத்து ஸ்நானத்துக்கெழுந்தருள தொழுகுலத்தோர் கபீரைக் கபிற்முற் பிணித்து வாயிற்றுசைத் திணித்து அஸ்திகள்முறிய அடித்து தங்கள் வைராக்கியத்தை முடித்து இக்கள் வனை சூரியோதயமானதே இராசன்பா ளனுப்பலாமென்

று தொழுவத்திலுமாட்டி பராக்ரமங்களைக்கட்டி ஸ்நானஞ்செய்யப்போனார்கள்.

அப்போது கபீர் தேகநோவுக் காற்ற மாட்டாமல் பகவானினைந்து கண்ணீரால் நனைந்து ஓம் ஹரி ஹரி! நரஹரி! முரஹரி! அம்புஜாக்ஷரி! பத்மநாபா! பரமபுருஷா! பக்தவச்சலா! வேணுகோபாலா! தேவானு கூலா! ஆதிமூலா! சத்தசீலா! தேவகிதநயா! தசாததநயா! கௌசலபுத்ரா! முனிவர்களமித்ரா! புண்ணியகேஷத்ரா ஆனந்தபாத்ரா! மாயாவிஸாசா! வைருண்டவாசா! சுயம் பிரகாசா! அன்பர்கள்நேசா! ருஷிகேசா! பாபவிஞ்சா! ஓ விஷ்ணு ஓ-பகவான் ராமானந்த ஸ்வாமிகட் கடியென் மீதிவளவு வெறுப்பென் அருவருப்பென் நானென்ன கொடுமைசெய்தேன் யாரைவைதேன் வினாய் நாட்களை ப்போக்கலமா ஸ்வாமிகளுக்குக் கென்மேலிருக்கும் கோபமா சகல சந்தேகங்களுந் தலையெடுக்காமற் சாகுமா நானில்வளவிடருந் துமக்குச்சாகமா இதைன்னகுற்ற மோகமா அனுபவிக்கவேண்டிய போகமாவென் றனந்தம் விதங்களாய்ப் பிரலாபித்து ஓ தெய்வமேபென்று அழுது தொழுது தலையெடுப்பதற்குமுன் தொண்டர்கள் சகாய னுன விண்ணவானவர் கபீர் மன்தகத்தின்மேற் மமதஸ்தங்களைவைத் தாகிகள்கறி கட்டையவிழ்த்து வாரிமடிமே லேந்திக்கொண்டு பயம் வேண்டாமென்று விண்டு ஓ-கபீர்தாசனே எனக்குகந்த நேசனே ராமானந்த சுவாமிகளின் தொண்டர்களாகிய லண்டர்கள் கையாடடிபட்டாயோ தபிரியம் விட்டாயோ எனக்கு முறைபிட்டாயோ கிறைக் குடன்பட்டாயோ வென்று ஆசமெல்லார் தடவி கண்ணீர் துடைத்து தோண்மே லேந்திக்கொண்டரைக்கணத்திற் றமால்முன் விடுத்து தன்னையாரும்பார்க்காமல் மாயையாற்றித்து அந்தரத்தில் மறைந்தார்.

கபீர் பகவான் தன்னிமித்தம்வந்து அரிதான சேவைத்து செய்த உபசாரத்தையும் விட்டிக்கொண்டு வந்து விட்ட உபசாரத்தையும் நினைத்து கண்ணீரால் ஆக்கையை நனைத்து ஓசேதாசமேதா லீலாலிதனே! என்னோடோர் வசனம் பேசலாடாதா பேசினால் எனக்குற்ற குறைகளெல்லாம் போகாதா பாவங்களெல்லாம் படுஞ்ஞானமாய் வெந்து நீ ருகாதா சந்தேகக்கடலைக் காட்டாமற் சாகாதா வென்று புலம்புகிறதைக் கேட்டதமால் அபா பெண்கதனே அரிவயற்புத்தனே பகவான் இங்குவந்தாரா பட்சமாய்ச் சேவை தந்தாரா ஆண்டவனாக் கண்டாயா ஆனந்தம் கொண்டாயா அரிபையின்று பார்த்தாயா? ஆயாசத்தைத் தீர்த்தாயா?

மாதவனைப் பணிந்தாயா? மலரடிகளையணிந்தாயா? அடியேன் பார்க்கலாகாதோ? அடியேன் செய்த தீதேதோ? மாயன் செய்யும் வகையேதோ? வறியேன் பாவத்தொகையேதோ? தெரிந்தும் நிரூபம் ஆனாரோ? தியங்கச் செய்து போனாரோ? அடியேன் பாயியானேனே? அவலமாகிப் போனேனே? வந்துபார்க்கக் குறையேதோ? மகனே முன் செய்த குறையேதோ? சேயே நீ செய்த தவமேதோ? கருணைக்கண்ணுற் பாரேனோ? கவலைகளெல்லாம் தீரேனோ வென்றனந்தம் வார்த்தைகளாடி பல சங்கீர்த்தனங்களைப்பாடி மகனைவாரியெடுத்தாமார்போடனைத்து அங்கமெல்லாம் தழும்புகளா யிருக்கப்ப ர்த்து ஆகமெல்லாம் வேர்த்து, அடா என் பாலனே! அரிதான சிலனே! தேகமெல்லாம் காயமாயிருக்கும் காரணமேன் பேசாமலிருக்கும் கொள்கையேன் என்று பலதரங் கேட்குந் தந்தைக் குண்மையுரைத்தால் முன்போல் விபரீத முண்டாகுமென் றென்றும் பேசாமலிருக்கும் கபீரைப் பார்த்த ஜிஜ்ஞாஸி அடிகளின் வடுவையும் பாசத்தாற் பிணித்த குறியையுங்கண்டு ஆயாசங்கொண்டு, அடா என் மைந்தா! ஆருபிரிலுஞ்சொந்தா! எங்கனையேனிழந்தாய் எவனிடவடிபட்டு நொந்தாய் எப்படி நடந்துவந்தாய் இடரனலா லேன்னொந்தாய் எங்களுக்கே விடர்தந்தாய் என்றலரும்போதும் பேசாப்பிள்ளையை கொஞ்சங் கிள்ளையை தமா லாதரனை செய்து அடித்தவர்களை வைது புறம்போகாமற் கைது செய்து வைத்திருந்தார்கள். கேட்டார்களோ சித்தர்களேயென்று நாபாஜிசித்தர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கபீர் ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் ஆசீர்வாதம்

பெற்ற அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

எழுவது

கபீர் ராமானந்த ஸ்வாமிகளிட

முபதேசம் பெற்றுக்கொண்ட அத்தியாயம்.

இப்படி சிலநாள் கழிப, தாய் தந்தையர் துக்கம் வொழிய கர்மமெல்லாம் தன்னை விட்டுக்கழிய கபீருக்

கானந்தக்கண்ணீர்வழிய பகவான் கருணைமழைபொழிய அஞ்ஞான மடியோடும் வெந்தழிய வொருநாளிரவில் கபீர் விழித்து மந்தப்புத்தியை மாயக்கிழித்து ராமானந்த ஸ்வாமிகளிடமோர் மொழியாவது கேட்டுக்கொள்ளவேண்டு மிதற்கென்ன உபாயஞ் செய்யலாமென்றனந்தம் விதங்களாயோசித்து ஆதித்தனைப்போற் பிரகாசித்து அறிவுள்ளவர்க்கறிய தொண்டர் முயற்சியுடையா ரிகழ்ச்சிபடைவதுண்டா திக்கற்றவனுக்குத் தெய்வமே துணைபல்லவா? தெய்வத்தை நம்பினோர்க்குத் தீங்கனு கா தல்லவா? இன்றைக்கிதுநாள் பரிபந்தமானபடியானு லுமாகட்டும், அல்லதிவ்வுயிர் பிரிந்து போனாலும் போகட்டும், ஸ்வாமிகளின் மனம் கோபாக்கினியால்வெந்தாலும் வேகட்டும், ஏவலான ருறைத்துக்கொண்டு செத்தாலுஞ் சாகட்டும், இக்கணமே ஸ்வாமிகளிடம்போ யவரால் வாக்கிலிருந் தெம்மொழி புறப்படுகின்றதோ அதையே பிரமோபதேசமாய்க் கொள்வோமென்று மடத்தினருகிற்சென் றுல்லாசமடைந்து உட்போவதற்கிடைந்து, புறத்திலின்றபடி ஸ்வாமிகளின் வாட்மொழியின்மேற் கவனம் வைத்துக்கொண்டு சேவல் கூவும் பரியந்தங் காத்திருந்து மாரியரோருரையும் பேசாமையா லினி ஸ்வாமிகள் ஸ்நானத்துக் கெழுந்தருளுவார். நாம் கட்டத்தின் படிக்கட்டில் படுத்துக்கொள்வோம் தேசிகர் தமது திருவடியை நமது சிரத்தின்மேல் வைத்து விடுவார் ஏதாவதோர் மொழிபுஞ் சொல்லிவிடுவா ரின்றைக்குப் பெறும்படியான பாக்கிய மிதுவேயாமெனத் துணிந்து, கங்கையினருகிற்சென்று மணி கர்ணிகை கட்டத்தின் படியின்மேல் படுத்துக்கொண்டிருக்கையில் ராமானந்த ஸ்வாமிகள் ஸ்நானஞ்செய்யப் புறப்பட்டு மணி கர்ணிகையி னுரோகணத்தின்மே லிறங்குகையிற் கபீரவ ரிறங்குவதற்கு நேராய்ச் சயனித்துக்கொள்ள படிகள் தெரியாமற் கபீர் மஸ்தகத்தில் மிதிபடியைவைத் தழுத் தமாயூன்றி விட்டார். கபீர் அந்தோவென்று கூக்குரலிட்டழத் தொடங்கினார். ஸ்வாமிகளறியாமற் குழந்தையை மிதிபடியால் மிதித்து விட்டோமென்று கபீரைத் தன் திருவஸ்தங்களாலுந்தவி தாம் தாம் ராம் ராம் என்றுசொத்து மற்றச் சோபானங்களிலிறங்கி பகீரதியில் ஸ்நானஞ்செய்து மடத்துட் பிரவேசித்தார்.

கபீர் இன்றைக்கு நாம் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம், நமது பெரியோர்செய்த சிலாக்கியமே சிலாக்கியம், நாம் கோரிவந்ததை பகவானே முடித்தார். அன்றமறை யவனால் வந்தருளியதையே இன்றம காண்டவனு முரைத்தார் வேதமுடிவான தாரகமந்திரமிதுவேயாகும்.

இதனாலேயே சகலபாபங்களும் நசித்துப்போகும், எதை யும் நம்முடைய வீண்டு, நம்பாதார்க்குக் கேட்டு, பா மேசன் பார்வதிக்கும் நாதர், வால்மீகர், பரத்துவாச ருக்கும், பராசர் வேதவிபாசருக்கும், வியாசர் சுசுப்பிரீம ரிஷிக்கும் சொல்லிய மந்திரமிதவே பல்லவா, அன்றி அனேக ரிஷிஸ்வார்களெல்லா மிகைத்திபாளித்தே பரம பத மடைந்தார்களல்லவா? இவையன்றி மேலான வாக் கிய முண்டாயில்லை இல்லையெனச் சந்தோஷ சாகசத் தமிழ்ந்தவாய்ச் சானலியில் மூழ்கி, நாவஸ்திரமுடன் வீட்டையடைத்து தாய் தந்தையர்க்கு வந்தனந்தந்து, ஒ யென்னன்னியே! அத்தனே! இன்றைக்கு ராமானந்த ஸ்வாமிகளிட முடிகேசம் பெற்றுக்கொண்டேன்மோட்ச மார்க்கம் கற்றுக்கொண்டேன்.

ஆதலாலின்றுடனவருடைய முத்திரையைத் தரித் துக் கொள்ளுகிறேன் நீங்களு மணிந்துக் கொள்ளுங்க ளென் றதைத்து, பட்டுவஸ்திர மணிந்து ராமானந்த ஸ்வாமிகளிடச் சிலசத்தை நெற்றியிறீட்டி ஆரியர் பாதங்களில் மனதை நாட்டி துளசிமாலைகளைப் புனைந்து குரு சுவாமிகளுக்கு பூமாலைகளையும் பூசைக்குரிய வஸ்துக்களைப் பு மேந்திக்கொண்டு ஜெபராம் சிதாராமென்று தியானஞ் செய்துக்கொண்டே மடத்தினுட்பிரவேசித்த குரு சங்கீர்த்தனங்களைக் கோஷித்து அடியார்க ளனைவ ருக்கும் சிரசாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டனிட்டு கோமா னிருக்குங் கோயிலு நோக்கிக் கும்பிட்டு தொண்டர்க ளுடன் தானேர் தொண்டராய்ச் சேர்ந்து களி கூர்ந்து ப்ரிராமநாமத்தை ஜபமாலைபால் ஐபித்துக்கொண்டிருப்ப தைப்பார்த்த தாசர் ஆச்சரியமாய் படா இதென்ன விபரீ தமாயிருக்கின்றது.

துலுக்கன் சுவாமிகளின் திலகமணிந்து நம்முட னொத்த வீற்றிருக்கின்ற னிவனுக்காரிய றனுக்கிரகஞ் செய்தாராக்கு மிது தெரிந்தகொள்ள வேண்டுமென் றினைவன் தொழும்பரை விளித்து கபிரிருக்குங் கோலத் தைக்காண்பிக்க, அந்தனர் அடா இந்தத்துஷ்டப்பயல் நம்மை பிரஷ்டார்க்க வேண்டுமென்கிற நிஷ்டை பூண் டிருக்கிறதபோற் காண்கின்ற திக்கனிஷ்டனை இரண்டு துண்டாய்ச் கண்டித்தாலன்றி நமதண்டையில் வராம லிரானென் றுர்ப்பரித்துக் கபிரீமேற் பாய்ந்து, அடா! நீச்சா, கோவைக்கொல்லும் மிலேச்சா, அன்பர்கள் மத் திபி லின்புடன் வந்து அகவியாக்கி கிட்டாயே, நீ கெட் டாயே பென் றுளுக்கோர் குட்டுருட்டி திடுக்கிடமிரட்டி ஶங்களை யேளனமா செய்ய வந்தாய் சுவாமிகளின் தில

கத்தை பேனணிந்தாய் துளபமணிகளை யேன்புனைந்தாய் நீயென்செய்ய நினைந்தாயென்று வற்புறுத்திக் கேட்கும் போது கபிரீ ஒ பிராமணோத்தமர்களே! வினாபென்னை பேனிழுத்து அடித்து அலங்கோலஞ் செய்கிறீர்கள். வேண்டாம் வேண்டாம் இன்று வைகறையில் சுவாமிக ளெனக் கனுக்கிரகஞ் செய்தாட்கொண்டாரிதினுங்களுக் கைய மிருக்குமாயின் தேசிகரை வினாவித் தெரிந்துக் கொள்ளுங்களுென்று சாற்ற, தொழுகுலத்தோர் கபிரை யிழுத்துக்கொண்டுபோய் ஆரியர்முன்னிற்றுத் திசுவாயி! தேவரீ ரின்றுகாலையிலிந்த துடுக்கனுக்குப்பதேசஞ் செய்தி ராமே நிச்சயமாவென்று வினாவ, தீர்த்தன் மிகவு முனி ந்து கபிரீமேல் மிதிபடிசைய விசியெறிந்தா ரப்பாதுகம் கபிரீ லலாடத்திற்பட்டுதிரம்பெருகச் செய்ததற்கு கபிரீ ரிடருமால் ஆனந்தவாரியி லமிழ்ந்தவனு யாகிரியரை நோக்கி,

ஓ என்னுண்டவனே! உமது பாதுகை இவ்வேழை பேன் நெற்றியிற்பட நானென்ன நோன்பிழைத்தேனோ என்னைப்போன்ற பாக்கிய மிவ்வன்பர்களி லியாரும் பெற்றிருக்கமாட்டார்க ளெனக்குற்ற சிலாக்கியமே சிலாக்கிய மிவ்வெனியேன் மீதிவ்வளவு கருணை இன்று வந்த காரணமேதோ ஓ எனதைபனே! மிகவுந்தய்யனே அழகானசுயனே! ஆட்கொண்ட மெய்யனே! விடனிக் குஞ் செய்யனே! நான்தொழு மீசனே! பரமேசனே! ஜகதீசனே! குணவாசனே! மிகுசேச நிமலே.னே! ஶன்று தோத்திரஞ் செய்யும்போது ராமானந்த சுவாமி கட்டுச் சற்றே மன்திரங்கி, அடா கும்பிடுங்கள்ளா! உனக்கு நான் அனுக்கிரகஞ் செய்ததாகச் சொன்னுபா மே எப்போதென்னிடத் துபதேசம்பெற்றுக்கொண்டா ய் சொல்லடாவென்று கேட்க, கபிரீ ஓ சுவாமி! இன்று வைகறையில் தேவரீர் ஸ்நானஞ் செய்யப் போகையில் மணிகர்ணிகை கட்டத்தின் சோபானத்திற்படுத்திருந்த என் மத்தகத்தின்மே லுமதுத்தம் பாதத்தைவைத்தழுத் தமாயூன்றி உபதேசிக்க வில்லையா? சுவாமிகட்டுக் கவன மில்லையா? இதற்குள் மறந்து விட்டமேர் வென்று சிர சாஷ்டாங்கமாய் தெண்டனிட்டுமூந்து நின்று தோத் திரஞ் செய்யும் பாடல்.

ப க வ ன் னு னை.

பூமாதிரையானும் புரந்தாபிரமணானும் நாமாதுமைபாரும் நசையோமெனுதினமும் ராமாவெனத்துதிப்பா சதைநாயேற்களுள்செய்தென் ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தபவேதறியேனே. (1)

திமாரிபடித்தோர் ஜெபஞ்செய்யுந்திருநாமம்
தோமேமமுமேவர் நவீர்துறவோர்துதிநாமம்
ராமாவெனுநாமமதை நாயேற்கருள்செய்தென்
ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தயவேதறியேனே. (2)

நேமாதிகளில்லாவத நீதன்மிகுருரோதன்
மாமாயையிலுமலும் வான்மீகமுனிநாதன்
ராமாவெனத்தேர்த்தானதை நாயேற்கருள்செய்தென்
ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தயவேதறியேனே. (3)

ஆமார்சடல்குழம்புவி யாண்டதசாதனார்
மாமோகமுமருண்மாதவர் வாட்டங்களுநீத்த
சீமான் திருநாமந்தனை தியேற்கருள்செய்தென்
ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தயவேதறியேனே. (4)

காமாதிகளோங்கி ககனத்தோர்க்கிடீந்து
தாமேபதியாயன்று தசகண்டனைவென்ற
தாமோதரனாமந்தனை தமியேற்கருள்செய்தென்
ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தயவேதறியேனே. (5)

கோமேதமுநாமேதமுந் குராமேதமுமுடிப்போர்
மாமேவியதபமுஞ்செய வல்லோர்மிகநல்லோர்
ராமாவெனவுரைப்போரதை நாயேற்கருள்செய்தென்
ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தயவேதறியேனே. (6)

போமேபவமரணம்பிணி யுரையும்மருட்டிசையும்
போமேமனக்கோட்டம்புவி நாட்டப்பலவாட்டம்
ராமாவெனவுரைத்தாலதை நாயேற்கருள்செய்தென்
ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தயவேதறியேனே. (7)

பூமிதினிற்சுகமா புறுவாயென்றுபுகன்றே
தேமார்குமுதப்பாதமுஞ் செய்மிதியடிபும்
ராமாவெனுப்பொருளுங்கொடு நாயேற்கருள்செய்தென்
ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தயவேதறியேனே. (8)

பாமாலைகள்புனைசாநதி கட்டப்படியடியில்
தாமேயடைந்தென்மத்தக மேற்றாட்களைவைத்தினி
ராமாவெனவுரைப்பாயென நாயேற்கருள்செய்தென்
ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தயவேதறியேனே. (9)

பூமான்களும்வானோர்களு மறியும்பொருட்டாக
சீமானுமதடிபாதக மென்சென்னியிற்றாக்கி
நாமேகுருவெனக்காட்டியிற் நாயேற்கருள்செய்தென்
ஏமாதிகடவிர்த்தாட்கொண்ட தயவேதறியேனே. (10)

என்றிவ்விதமாய்த் தோத்திரஞ் செய்துருகும் கபீர்
மேல் ராமானந்த சுவாமிகள் மிகவுங் கருணைகூர்ந்து அ
டாமோசஞ்செய்தாயே நீதானு படுத்திருந்தவன் நீசெய்
யவேண்டுமென்றே செய்தாய் ஆனாலும் குற்றமில்லை.
முடிந்தபோன கருமத்தைக் குறித்து யோசிப்பதாற்
பிரயோசனமில்லை பென்று அந்தணரை நோக்கி ஒசை
களே! இவன்சொல்வது உண்மையேயாதலால் இன்றுட
னிவனை உம்முளொருவனுப்ச் சேர்த்துக்கொண்டு பாது
காத்து வருவீர்களாவெனத் திருவாய்மலர்ந்தருள மறை
யோர் குரோதங்கொண்டு ஒள்களாண்டவனே தெரி
யாமல் யாரோவென்று வழக்கமான வார்த்தையைச்சொ
ன்னீர் இதனால் இந்நீச்சனாமக்கு மாணக்கனுப்சிட்டானு
பார்ப்பார் பறையனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவார்களா? சி
ஷனென்றும் விள்ளுவார்களா இவ்வண்ண மிவ்வுலகி
லெங்கேயாவது நடந்ததுண்டா நடப்பதுமுண்டா? இத்
துடுக்கனைச் சேர்த்துக்கொள்வதால் நமக்கு அபகீர்த்தி
யுண்டாகுமேயன்றி புகழுண்டாகவே யுண்டாகா தாத
லால் இவனைநமது மடத்துக்குள்வராமல் சீக்கிவைப்பதே
யோக்கியமென்றுரைக்க ஸ்வாமிகளுங்குளின் இஷ்டப்
படியே செய்யுங்களென் றுரைத்தார்.

கபீரேநோக்கி அடா கள்வா? சூதுசெய் தென்னி
டந்தாரகமந்திரத்தைக் கேட்டுக்கொண்ட காரணத்தால்
நீ மறைவாயிருத்தலே நன்மை இராவிட்டால் வருந்தின்
மை நானையே டிம்மார்க்கமாய் மறந்தும் வரவேண்டா
மென்றனுப்பிவிட்டு சகலரையும்பார்த்து ஓசாது பிராம
ணர்களே இவன் சிறுகுழந்தையா யிருந்தும் பக்தி விச
வாசம் பரிபூரணமா யிருப்பதுமன்றி சதுர் வேதங்களை
புணர்ந்த சதுர்முகனைப்போலவே பேசுகின்றான் இவ்வ
ளவு துன்பத்துக்குடன்பட் டென்னிட மனுக்கிரகஞ்செ
ய்துக்கொண்டவர்கள் யாருமில்லை இவன் முற்பிறப்பில்
யாதோ குற்றஞ் சற்று செய்திருப்பான் அதனாலேயே
மிலேச்சர் வம்சத்திற் பிறந்தானாலும் குணமே சிரோஷ்
ட மிழிவான குலத்தோரான வால்மீகர் முதலானவர்க
ளும் மகாரிஷிகளாகவில்லையா? இச்சிறுவனுடைய குண
ங்குறி நடைநொடி பாவனைகளை யோசிக்குமளவில் மிக
வுமவிந்தையாகவிருக்கின்றதன்றியோராவதாரப்பருஷனை
ப்போலத் தோன்றப்படுகின்ற திராக்கதர் குலத்தில் உற்
பவித்த விபிஷணன் பிரகலாதனன் மாபலி முதலானோர்
கள் மகாபக்தர்ளான தெல்லா மறிந்ததுதானே பகவா
னுடைய லீலைபை பொருவராற் சொல்லக்கூடிய தல்ல
வெண் ரணந்தம் வார்த்தைகளாடி ஸ்ரீ மந்நாராயணரு
டைய தியானத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். பின்பு கபீர்

தன்விட்டை யடைந்து தாய் தந்தைபர்க்கு நடந்த வர்த்
தமானங்களை நவீனம் சந்ததமுந் தாக மந்திரத்தைச்
சந்தனஞ் செய்துக்கொண்டு காணியிலெழுந்து சானவி
யிப்படிந்து ராமானந்த சுவாமிகளின் திலகமணிந்துதான்
பத்தாமங்களைப் புனைந்து ஸ்ரீ மந்தாராயணருடைய திவ்
யிய திருநாமங்களைபெல்லாம் கோர்த்து பல கோர்த்தனை
யாசப்பாடி பலருக்கும் சரித்தரைத்துக்கொண்டிருந்
தார் கேட்டவர்களோ சித்தர்களே பென்று நாபாஜிசித்
தர் பிண்டம் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கபீர் ராமானந்த சுவாமிகளிட

முபதேசம் பெற்றுக்கொண்ட அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

எட்டாவது

கபீர் துலுக்கமதத்தைக் கண்டித்த

அத்தியாயம்.

இப்படி கபீர் இருக்கையிற் துலுக்கசொல்லாமொன்
ருப்ச்சேர்ந்து தமையுமும் ஜிஜ்ஞாபிசெய்யும் விளித்து
நீங்கள் துலுக்கரா யிருந்தும் இந்துக்களைப்போல நாரா
யண ஸ்ரீராமாவென்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டெங்கள்
செருவிலிருப்பது தருதியல்ல இக்கணம் இவ்விடத்தை
விட்டு பேருங்கள் இந்துக்கள் விதியிற் சேருங்களைக்
கடுகித் தறைகிறதைக்கேட்ட கபீர் துடுக்கரை நோக்கி
நீங்களுரைத்தால் நான்கள் போவோமா? ராம் ரயிம்
ஒன்றென்றறிபா வுங்களுடன் வாதுசெய்வோமோ வெ
ன துலுக்கருள் மிகவுங்கற்ற காஜி கபிரைப்பார்த்து கா
த்தைப்பிடித்தீர்த்து ராம் ரயிம் ஒன்றென்பதெப்படி ரா
ய்னென்பவன் தசாதனென்னுமோர் யனிதன் புத்திரனா
கும் ரயிம் என்பது ஜனன மானியில்லா நிருபமாகியகட
வுளாகும். உண்மையறிபா உன்னுடன் பேசுவதாலொரு
பயனுமில்லையென கபீர் ஓ சற்று மறியில்லாக் காஜியே
நித்திய கிராமல சொருபமாகிய பரப்பிரம்த்தி னமதைத்
தைப்பெற்று லோகங்களை ரட்சிக்கும் சர்த்தாவாகிய
ஹா விஷ்ணுவுக்குவிஷ்டபரிபாலனம் துஷ்டவிக்ரிகளு

செய்வதே தொழிலாதலால் துஷ்டனாகிய இராவணனைச்
சம்ஹாரஞ்செய்ய தசாதாரணனுக்குப் புத்திரனாயவதரித்
தார். அவரை மானிடரென் றெந்தமதி கொண்டறைந்
தாயென, காஜி அடா பொய் சொன்னாலும் பொருந்தச்
சொல்லவேண்டு மப்படிக்கின்றி கடவுள் வேறு உலகங்
களை இரகஸிக்குங் கர்த்தா வெறென்று நீயொருவன்
சொல்லவே கேட்டேனாதலால் வேதமேயில்லா இந்து
மதத்திற் பிரவேசித்த உனக்குண்மைமெறி பெங்ஙனம்
தெரியப்போகின்ற தெட்டியுடன் சேர்ந்த இலவுந் தீப்
பட்டதுபோ விந்துக்களுடன் சேர்ந்த நீ நாகத்துக்கே
யாளாக வேண்டுமென, கபீர் ஏன் வாயில் வந்தபடி பித
ற்றுகிறீர். நிருபமாகிய பரப்பிரம்மே ஆதிதெய்வ மாநா
லும் அதிலிருந்துண்டான பகவானுலேயே மானிடர்
முதலான சமஸ்த லோகங்களு முண்டாயிற்று ஆனதால்
ஆதியிலிருந்து சகலரும் திரிமூர்த்திகள் ரூபமான விக்
கிரகங்களைப் பணிந்துக்கொண்டே வந்தார்கள். அதை
மத்தியில் நிக்கிரகித்த இப்பிராயிம் முதலானவர்களுக்
குக் கொடிய ஆக்கினை கடவுளே கிடைக்கும்படியாய்ச்
செய்த தபத்தமோ, அன்றி ஆதியில் கிருஷ்ண கர்த்தா
வாகிய பிரமதேவனு லுண்டாக்கப்பட்ட வேதங்களை
மெய்யானதன்றி நவோத்தரத்திற் பிறந்த மஹம்மது
என்னும் ஓர் மானிடனு லுண்டாக்கப்பட்ட வேதத்தை
மெய்யென்ன நம்பக்கூமோ? இதுதெரியாதா நீ என்னு
டன் வம்புசெய்யக் கூடுமாவென, காஜி நிருபமான கட
வுள் நிரைத்த மாத்திரத்திலுண்டான இவ்வுலகத்தை
ரூபமுள்ள பிரமாவாந் செய்யப்பட்டதென் துரைத்த
உன் மூடத்தனத்தை எப்படி தெரியிப்பேனன்றி எங்
கள் சத்தருநாதனாகிய மஹம்மதுக்கு கடவுளுத்தரப்
படி தேவ தூதர்களால் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்ட
வாக்கியங்களே சத்திய வேதமாகுமதியுள்ள துட்பார்த்
தங்க ளுண்ணிப்போன்ற லுத்தர்களுக்குத் தெரியப்போ
கின்றதா வென்று நகைக்க,

கபீர் கடவுளுக்குநிரைப்பிருந்தால் மாப்பமுண்டே
இப்படி சங்கற்ப விகற்ப முள்ளவர்க்கு தேகமுமுண்டா
யிருக்குமே தேசத்துக்கோர் ரூபமுமுண்டே நிருபத்து
க்கு ரூபமேது கிரச்சங்கல்பத்துக்கு சங்கல்பமேது கிரவி
கற்பத்துக்கு விகற்பமேது கிரச்சலனத்துக்குச் சலன
முள்ள தொழிலேது சலனமில்லாமற் சகமுண்டாகுமா
ரூபமில்லாமல் நிரைப்புண்டாகுமா நீ சொல்வ தாகாயத்
திற் கப்பலோடுகிறதென்றும், அந்தரத்தில் மாங்களிநுக்
கிறதென்றும், வெளிக்குச் சலமுண்டென்றும் வளிக்கு
ரூபமுண்டென்று சொல்வதுபோ லல்லவோ யிருக்கி

ன்ற தன்றி சங்கல்ப விகல்பமில்லா நிருவிகற்பராகிய கடவுளுக்கு ரூபமில்லாமலிருக்க தேவதூதர்களுக்கு வாக்கியங்களை எவ்விதமாக யெழுதிக்கொடுத்தார் என்னுக்கு எண்ணெய்ப்போலவும் பாலுக்குள் வெண்ணெய்ப்போலவும் எங்கும் பரிபூரணமாயிருக்கும் பரப்பிரமம் எவ்விடத்திலிருந்து தூதர்களுக்கு மஹம்மதீடம் போவென்று கட்டளையிட்டார் மஹம்ம திருக்குமிடத்திற் பரப்பிரமமில்லாமற் போச்சதா வடியும் வாக்குமில்லாதவர் கொண்டுபோவென் றெப்படி யறைந்தார் ஆகாயத்திலிருந்தனுப்பப் பூமியிலில்லாதவரோ கடவுள் ஈருண்புடனேற்படுத்திய வாக்கியங்களான வேதத்தில் ஜீவயிம்னை செய்யும்படியான வாக்கியமிருக்குமோ இவ்வாக்கியங்களிற் சிலதை இப்பிராயிம்பயம்பர் குமாரரில் ஒருவனாகிய இஸாக்கென்பவன் தள்ளக்கூடுமோ சத்தியவேதமல்லவென்று விள்ளக்கூடுமோ? துலுக்க வம்மிசத்துக் காதித்துணையான இப்பிராயிம்பயம்ப ரென்பவர், பலவாறு விரித்துரைத்தும் இஸாக்கென்பவன் சொந்தக் குமாரனாயிருந்தும் பொய்வார்த்தைகளா லென்னை யேமாத்த வேண்டாமென்று தந்தையை பட்டணத்தையிட்டகற்றக்கூடுமோ ஒ காஜி? உலகத்தில் தங்கள் தங்கள் பேர்விளங்கும் பொருட்டி ஓரோர் மதத்தை யேற்படுத்தி அதற்குத் தகுதியான வாக்கியங்களை யெல்லாஞ்சேர்த்து வேதமென்று நாமமிட்டு தன்னைச்சகலருந் தொழும்படியா யதில்வரைந்து இதுவே சத்தியவேதமென்றும் இதுவே தேவனுடைய கட்டளைபென்று முறைத்து மானிடர்களை எந்தவழியாலும் நிற்காமல் செத்தார்களன்றி மோகூமார்த்தத்தை கற்பிக்கவில்லை.

இந்த மதபேதங்களால் மலமே விருத்தியாகின்ற தே யல்லாமல் சம்மதமான சாந்தகுணம் பிறக்கப் போகிறதெயில்லை மோகூமடைபவன் மானிடனைத் தொழுவானேன் தொழுது அழுவானேன் ஜீவகாருண்யத்தைக் கைக்கொண்டு கடவுளை நோக்கித் தவஞ்செய்யாமற்கொலைபாதகத்துக் குட்பட்டு மாயையாற் பங்கப் பட்டு அதோ கதிக்காளாகும் காரியங்களைச்செய்தா லாண்டவனான புகமுடிவிலு மடைவதற்குக் கூடுமோ வென காஜி சச்சிதானந்த கடவுளைவிடுத்து மும்மூர்த்திகளைத் தியானிப்பது மூடமல்லவாவென, கபீர் மஹம்மது பென்னும் ஓர் மானிடனைப் பணிகிறதையிட மும்மூர்த்திகளைப்பணியவது மூடமல்லவென காஜி ரட்சகர்த்தனாகிய விஷ்ணு தானேவந்து ராவணனைக் கொல்ல லாகாதோ மானிடப் பிறப்பெடுக்குப் காரணமேதாவென கபீர் தேவர் மூவராற் சாகாவரம் பெற்றதற்காக மானிடனு

யவதாரஞ்செய்ய நேரிட்டதென காஜி ரட்சகன் சம்ஹாரஞ்செய்யக்கூடுமோவென கபீர் ரட்சகனாகிய இராஜன் துஷ்டர்களை நிக்கிரகஞ் செய்கிறதைப்போல துஷ்டனான இராக்கதனைக்கொல்ல நேரிட்டதென,

காஜி சிரேஷ்டமான இவ்வாக்கையின்மேன் மண்ணைக் குழைத்தணிவது மடமை யல்லவாவென, கபீர் அனித்தியமான இச்சரீர மெத்தனைநான் இருந்தாலும் மண்ணேயாய்ப் போகுமென்று மிகை நம்பாதீர்களென்று மும்மைப்போ லொத்தவர்ச் சுறிவுனர்த்து மடையாளமானது மடமையைத் தவிர்க்குமேயல்லாது மடமையைக் கொடுக்காதென காஜி ஆனாலும் கல்லைக்கும்பிடுவதறிவீனமல்லவோவென, கபீர் எங்குமுகிறைந்திருக்கும் பரப்பிரமம் கல்லிலுமிருக்கிறார் இக்கடத்துக்குள் னிருக்கிறோன்றும் அபக்குவர்க்கு ரூபமுள்ள திரிமூர்த்திகளை புறம்பில் ஊனக்கண்ணுற் பார்த்துப்பணியவும் பக்குவர்க்கு கிருபமாகிய பரப்பிரமத்தை அகத்தில் ஞான சட்கவாலறிந்து தொழவும் விதித்திருப்ப தறிவீன மல்ல அசன் உண் என்பவர்கள்செய்த அக்கிரமத்தைத்தேவர்கள் பொறுக்கமாட்டாம லவர்களைக் கண்டிக்கத் தேடுகையில் தடாகத்தில் மூழ்கிபிறந்த அவர்களின் கரங்களை வைத்துப் பூசுக்கும் மானிடர்களே அறிவீனரென காஜி உங்கள் வேதத்தில் ஆதிமனிதன் யாரென்றுரைக்கின்றதென கபீர் பிரிமாவால் மனுவும் மனுவால் மானிடரு முண்டாக்கப் பட்டாரென காஜி அதற்கு திருஷ்டாந்தமேதென கபீர் மனுவாலுண்டானதால் மானிடரென்றும்மானிடர்க்குரைத்த நீதிகளை மனுநீதியென்றும்சொல்லப்படுகிறதே திருஷ்டாந்தமென காஜி கடவுளாலுண்டாக்கப்பட்ட ஆதாரமே ஆதிமனுஷனன்றி மனுவல்லவென,

கபீர் கடவுளுக்கு ரூபமேயில்லைபென் றுரைக்கும் நீ கடவுள் ஆதாமைச் சிருஷ்டித்தாரென்பது சாஸ்திர விரோதமா யிருந்ததன்றி அனேக சங்கைகட்கு மிடங் கொடுக்கிறது பூதத்தா லுண்டாக்கப்பட்ட பாவையே ஆதாரூபமென்றும் அந்த ஓயியத்துக்கு கடவுள் ஊதினாரென்றும் ஆதாம் கடவுள் கட்டளையை மீறினாரென்றும் பூதம் கடவுளுக்கு விரோதமாயிருக்கிற தென்றும் தன் கட்டளையைக் கடந்த ஆதாமை வானுலகத்திலிருந்து தள்ளியிட்டாரென்றும் கடவுள் வாக்கியத்துக்குப் பூதம் மாறு பட்டதென்று முறைக்குஞ் சொற்களெல்லாம் குற்றமாகவும் அபத்தமாகவுமே யிருக்கின்ற தெப்படியென்றால் கடவுளெந்தபிடத்தில் எந்த வுருவாயிருந்

தார் ஆவியையெப்படி ஊதினார் எந்தவுலகத்தி லிருந்து தள்ளினார் எல்லா வல்லமையுள்ள கடவுளின் கட்டளை யை மானிடன் தவிர்த்ததென்ன அற்பமான ஒரு பூதம் கடவுளையெதிர்த்ததென்ன அவருகாக்குமாறுபட்டதெ ன்ன திரிகாலங்களைப் புணர்ந்த கடவுள் பின்னடப்ப தறியாமற்போனதென்ன பூதத்தை அழிக்காம லிருந்த தென்ன பூதத்தால் கெட்டவர்களுக்கெல்லாம் நாகத்தை புண்டாக்கினதென்ன நிருபமாகிய கடவுள் எவ்வுலகிலி ருக்கிறார் மோட்சமென்ப தெந்தலோகத்தி லிருக்கின்ற து நாகமெவ்வுலகி லிருக்கிறதென காஜி ஓ கபிர் நீபேசுவதெல்லா மகடவிட கடவார்த்தைகளா யிருக்கின்ற தெப் படியெனில் மோட்சமும் நாகமுமில்லையென் றுரைக்க லாமோவென கபிர் மறுஜென்மமெடுக்காமற் போவதே மோட்சம் ஜென்மமெடுப்பதே நாகமென காஜி நகைத் து ஓ கபிர் கறந்தபால் முலையிற் பிரவேசிக்குமா கடை வெண்ணெய் மோரிற்புகுமா கழிந்தநான் பின்னும் வரு மா காந்தியிரும்புண்டரீர் கக்குமா இறந்துபோய் பஞ் சகூதமயமாய்ப் போனபின் பிறக்கக்கூடுமாவென,

கபிர் கூணசிருஷ்டிப் பிரளயம் தினசிருஷ்டிப் பிரளயம் தேகசிருஷ்டிப் பிரளயம் ஜீவசிருஷ்டிப் பிரளயம் பிரம்மசிருஷ்டிப் பிரளயமென ஐந்திருக்க நீர் ஒன்றாவ தில்லையென் றுரைக்கக்கூடுமோவென காஜி இந்த ஐந்தி ன் விபரமேதென கபிர் கூணசிருஷ்டிப் பிரளயமாவது நீனைத்தலு மறத்தலுமாம் தினசிருஷ்டிப் பிரளயமாவது ஜாக்கிராவஸ்தையுஞ் சுழத்தியுமாம் தேகசிருஷ்டிப் பிரள யமாவது ஜன்மித்தலும் மரித்தலுமாம் ஜீவசிருஷ்டிப் பிரளயமாவது தேகத்திற் பிரவேசித்தலும் நீங்குதலு மாம் பிரம்மசிருஷ்டிப் பிரளயமாவது அண்டாண்டங்களு ண்டாதலும் ஒடுங்குதலுமாவென காஜி நீ சொன்ன தெ ல்லாஞ் சரியேயானாலும் ஜீவமரித்தபின் ஜென்மித்த லென்பது மாத்திரங் கூடவே கூடாதென கபிர் ஜீவனு க்கு ஜனனமரணமில்லை தேகத்துக்கே ஜனனமரண மெ ன்ன காஜி மரித்ததேகம் பின்னுஞ் செனிக்குமாவென கபிர் மரித்த தேகமே ஜெனிக்குமென்பது கூடாது வி னையின்படியே ஜீவர்களுக்கு சரீரமுண்டாகுமென காஜி சிவர்கள்செய்த கர்மப்படி நிரையமாவது மோட்சமாவ தடைய வேண்டியதே காரணமென்றி அடிக்கடி ஜென்மித் தலென்பது கூடாதென,

கபிர் மோட்சமடைந்தவர்கடாள் சுகத்திலிருக்கட் டும் நாகத்தை படைந்தவர்க்கு கிமோசன மெப்போ தென காஜி எப்போதும் துன்பத்தையே தகரவேண்டு

மென கபிர் சற்று தீங்குசெய்தார்க் கென்னகெதியென அவர்கட்கு மக்கதியேயென கபிர் இப்படியுரைப்பதுசா ஸ்திர சித்தாந்தமா வுன்னுடைய புத்தியோவென காஜி எங்கள் வேதத்திலிப்படியே புரைக்கின்றதென கபிர் நகைத்து இது நல்ல நியாயமாயிருக்கின்றது சற்று வினை செய்பவனுக்குத் தகுந்ததெண்டினை கொடுத்தாட் கொ ள்ளாம லெக்காலமும் நாகத்திற் றள்ளுவதென் றுரைக் கலாமோ ஓ காஜி நான் சொல்லும் வார்த்தையைக் கே ளும் அதாவது தேகத்தையன்றி வேறு நாகமில்லை தேக த்தையன்றி வேறுமுத்தியில்லை நிச்சயமார்க்க மிதுவே யாமென் காஜி மரித்தபி னுற்பவிப்பதற்குக்காரணத்தை க்காட்டு வாயோவென கபிர் உற்பவிக்கும்போதே குஷ் டவியாதி முதலான வியாதிகளுடன் பவமெடுப்பதே காரணமென காஜி தாய்தந்தையின் சகல சுரோணித குற்றத்தால் வந்த குறையேயன்றி முன்செய்கின்றபென் பது கூடாதென,

கபிர் முன் யாதொரு தீங்குஞ்செய்யாச் சிவனுக்கு தாய் தந்தையரால் துதனமா யேனிடர்வரும் நோயாளி கள் கர்ப்பத்திற் றங்கவேண்டிய காரணமென் றானங்கள் நெருக்குண்ட அன்னை பிதாவுக்கோர் பிணியுமில்லாப் பின்ன பிறப்பதெனென காஜி இப்படி துனித்தல் ஜக தில்லாதுடைய செயலென கபிர் யாதொரு குற்றமுஞ் செய்யாக் குழுவியின் ஜீவர்க ளதிக பாவங்களைச்செய்வா ர்களென்றும் இப்படி ஒரு சிவனுக் கிடர்ந்தால் பலசீ வர்கள் பாவஞ் செய்யாம லிருக்கிறார்களா கருணா நிதி யான கடவுள் ஓர் கிர்த்தியஞ் செய்வாராகி லது பழுதா குமா? அன்றி குற்றமில்லாதவனைத் தண்டிக்கும் இரா ஜனியே துஷிப்பதற் கிடமுண்டா யிருக்கின்றதேயென காஜி எங்கள்வேதத்தில் அடிக்கடிஜென்மிப்பதில்லைகடை சிராஸில் சகலரையும் கடவுளானவரொழுப்பி பாவிகளை யெல்லா மொருபக்கமும் புண்ணியவான்களை எல்லா மோர்பாலும் நிறுத்தி நாகமோட்சங் கொடுப்பா ரென் றுரைக்கின்றதேயென கபிர் மனிதனு லேற்படுத்தியபுஸ் தகத்திலிப்படியன்றி இனி யெப்படித்தான் சொல்லும் இப்படியாக அனேகக் கட்டுக்கதைகளின் புந்தகங்களிற் சொல்லி யிருக்கின்றதுகளை மெய்யானவேதமென்று நம் பி பிரஷ்டர்களானார்களென் றறைந்து நல்லது பாபிகளு க்கு நாகமும் புண்ணியவான்களுக்கு சொர்க்கமும் என் றுரைக்கு முங்கள் வேதத்தில் ஜன்மித் தைந்தாறு வய தில் மரிக்கும் குழுவிகளுக்கு கென்னகெடுதியென் றுரைக் கின்றதென காஜி அவர்களுக் கொன்றுமில்லையென,

கபீர் நாக சொர்க்கத்துக் குதவாச் சிருஷ்டி ஸ்ரீ வான் செய்வாரோவென காஜி சகல சீவர்களுக்கும் தங்களுக்கு மாணமுண்டென் றறியவும் பபந்த நல்வழியில் நடக்கவும் அரித்திய வஸ்துக்களை அபேட்சிக்காம விருக்கவும் செய்புஞ் சிருஷ்டியென, கபீர் மனிதர் பிறக்கும் போதும் இருக்கும்போதும் இறக்கும் போதும் துன்பமாயிற்றே, முன்வினையே பில்லைபெனின் பிறந்து மரிக்கும் குழயி இடையிலனேகப் பிணிகளாற் துன்பமடைந்து மரிக்குமாயின் காண்முனையடைந்த துன்பதோஷம் யார்மேற் சுமத்துகிறதென, காஜி இது ஸ்ரீவாஸ்துடைய ஸீலை பாதலால் ஆர்மீதுஞ் சுமத்தக் கூடாதென, கபீர் அப்படியானால் ஈரமும் வினையாட்டா யனேகருக்குத் துன்பத்தைக் கொடுத்து ஸீலைபென் துரைப்போமென, காஜி குழந்தைக்கு அபயிர்த்தியும் கொடிய வியாதியும் வருவதெனெனின் தந்தை தாய் செய் கர்மம் சந்திக்காமென் துரைக்கக் கூடாதோவென,

கபீர் முறுவல் காட்டி தாய் தந்தை செய் கர்மம் சந்திக்க குண்டாகுமாயின் பாபிகட்கு புண்ணியவானே னுற்பலிக்கிறான் புண்ணிய வான்களுக்குத் துஷ்டனென் னுன்மிக்கிறான் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாய் தந்தை ஏவ லானாயும் சுதன் தளகர்த்தனாய் மிருக்கும் காரணமேன், அவர்கள்செய்த கர்ம மவரவர்களே அனுபவிக்க வேண்டுமென்றி ஒருவர்செய்த கர்ம தர்மம் ஒருவரை யடையாது. ஒருவனுக்குச் சென்மித்த மைந்தர் நால் வரிலொருவன் ஐராசோரனாகவும், ஒருவன் விவேகனாகவும், ஒருவன் மந்தபுத்தி புடையவனாகவும், ஒருவன் பிணியாளனாகவு மிருக்கும் காரணமேன்? ஒருவன் தன் சம்பன்னனாகவும், ஒருவன் தரித்திரனாகவும், ஒருவன் பார்ப்பதற் கருவருப்புள்ள அங்கவீனனாகவும், ஒருவன் முழுள்ளவனாகவும் மாறுபட்டிருப்பதென்? ஒ காஜி! அவரவர்கள் முன் செய் வினைப்படியே நடக்கின்றதன்றி ஸ்ரீவான் செய்யும் ஸீலைபல்ல,

ஏகசொருபுனை கடவுளுக்குக் கொருபோதும் பட்சபாதமீராது. ஜீவர்கள் துன்பமடைத லவருடைய ஸீலை பென்றுரைப்ப தவிவேகமேயாம். ஆதியில் பிரமாவானவர் மனுவைச் சிருஷ்டித்து அம்மனுவின் முன்னிலையில் மனுஷரை புண்டாக்க மனுதீதிப்படி நடப்போர்க்கும் மறுஜென்ம மில்லைபென்று மற்றவர்களுக்கு மானிட ஜென்மமும் கிடைத்த லரிதென்று முரைத்த வாக்ஷிப் படி சிலர் மனுதீதியை பனுசரித்து தேகாதிக ளனித்தியமென் றறிந்து கித்தியமான பொருளைத்தேடி உச்சித மாதவத்தை நாடி அத்தபோ பலத்தால் ஞானக்கண் துலங்கி காணக்களின் சேஷுடையாற் கலங்கி, பிரமான்

தந்தை ஆசித்து பெரியோர்களை நேசித்து அவர்க ளரு ளால் சகவாரிதியிலாழ்ந்து தொடர் பலச் சமுத்திரத் தைதாண்டி மோட்ச மடைவார்கள்.

அனேகர் மனுதீதியை நிக்கிரகித்து விஷயாதி போகங்களை இச்சித்த ராகத்துவேஷங்களாற் கட்டுப் பட்டு ஜீவகாருண்ய முதலான நோன்புகளைப் பாதுகாக்காமல் விட்டு அனித்திய மலபாண்ட தேகத்தை மெய்யென் றிருமாந்து அலக்கணிற் றுக்கையை வளர்க்க இதர ஜீவர்களை இம்சைசெய்து அப்பாவங்களாற் பிடிக்கப்பட்டு அவயிர்த்தியுவுக் காளாகி நால்வகை யோனி யிற் ஜெனித்து மாயாமோக சாகரத்தைக் கடந்தேறு வதற்கோர் துறைகாணுமல் மயங்கித் தயங்கி மானிட வாக்கையும் பெறுவதற் கரிதாகி குறிக்கி யோனிகளி லுழன் றிலைந்து சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவனுக்கு மிடர் கொடுத்தார்கள். முக்கியமான சத்திய வசன மாவது ஜீவர்க ளெதைக் கோருவார்களோ அதையே ஜகதீசுவான் கொடுக்க ஆதியில் வாக்கையளித்தார். மனுஷ ஜென்மத்துக் குறுதியான மோட்ச வாழ்வைக் கோரா மானிடரவிவேகத்தைக் குறித்து வாட்டமடைந்து அவித்தியா சம்பந்தமுள்ள ஜீவர்களி னிச்சையின் படியே விஷயானந்த போகத்தையே விரும்பியுமுறும் மிருகாதி ஜென்மங்க ளெடுக்கும்படியாய்ச் செய்தார்.

ஜகதீஸ்வாஸ்துடைய அருட் பிரசாதம் பெறாமல் மாயா வாழ்க்கையிற் சிக்கிச்சொர்க்கி மலத்தைமணமென் றுசித்ததுபோல மாதாதி போகங்களையே மேன்மேலு மபேட்சித்து மாயாந்தகாரச் குகையில் வீழ்ந்து துக்க சாகரத்திலாழ்ந்து மாண ஜனன வினையாற் பிணிக்கப் பட்டார்களே யன்றி, ஆண்டவனுடைய பட்ச பாதஞ் சற்று மில்லவேயில்லை. ஒரு தந்தைக்குப்பிறந்த பிள்ளை களி லொருவனைச் சுமந்து செல்லவும் ஒருவனை ஊர்ந்து போகவும் செய்ய தந்தைக்கு மனம் வருமா? துஷ்டப் பிள்ளைகளைச் சிஷ்டைசெய்து சிரேஷ்ட மைந்தர்களுக் கின்ப மனிக்குந் தாதையைப்போலவே பாமேஸ்வரன் எவரெவர்கள் கர்ம தர்மங்க ளெவ்வண்ணமா மிருக்கின் றனவோ அவ்வண்ணமான தேகாதி போகங்களைக் கொடுக்கின்றார் கிரேதுவாகஜீவர்களுக்குஜனனமாணதி துன்பங்களைக் கொடுப்பாரா நன்றியோசித்துப் பார்ப்பீ ரென்றுசாற்ற காஜிதந்தைதாய்கடும்வேளை எப்படியோ அப்படியே முடியுமென, கபீர் ஸ்ரீல வேளையில் கடும் போது தரிப்பதும் தீயவேலையிற் புணரும்போது தரிப்பதுமே காரணமாகும்.

அதெப்படி யென்பிரோ நல்லினை முற்பிறப்பிற் செய்திருப்பவன் நல்ல வேளையிலேயே தரிப்பான் தீவினை செய்திருப்பவன் தீயவேளையிலேயே கர்ப்பத்திற்றிப்பா னல்லாமல் கர்மிகளுக்கு பிறந்தவன் கர்மியாகவே யிருப் பாணெனி னிது தந்தை தாயின் குற்றமல்லவா அப்படி யிருக்க மைந்தனைத் தண்டிப்பானேன் அப்படி தண்டிக் கக் கடாதாயின் இந்த மைந்தனைப்பெற்ற அன்னைபத் தையுஞ் சிஷ்டை செய்யக் கடாதேதெனின் அவர்களை யின்ற தந்தைதாய்க் குற்றத்தால் வந்தவர்களாதலாலவர் களையும் கோபிக்கலாகா திருதியிலவர்களை யின்ற முதா காதையுந் தண்டிக்கக்கடாமல் இருக்குந் தண்டினையே யில்லாமற் போய்விடு மிப்படி விவேகிகள் சங்கை செய் வாரோ வென்றுரைத்து, ஓ காஜி! அவரவர்கள் முன் னென்மத்தில் செய்த நல்லினை தீவினையின் காரணம் தண்டிக்கையைச் சுமப்பவர்களையும் ஊர்ந்துச் செல்பவ னையும் இராஜரீகஞ் செய்பவனையும் ஏவலாளர்களாயிருப் பவர்களையும் காட்சிப் பிரமாணமாய்க்கண்டு சந்தேக நீவர்த்திசெய்து கொள்ளுவது மன்றிப் பொதுவான் கடவுளுக்கு இராஜன் செய்த நலமென்ன மற்றவர்கள் செய்த கொடுமைபென்ன பட்ச பாதமுள்ள நஸ்வா னுக்கு பரிபூரண னென்றும் கருணாநிதியென்றும் சொல் லக் கூடுமோ அகமுக்கமுள்ள ஞானிகட் கருபமாகவும் பகீர்முக்கமுள்ள பக்தர்களுக்கு ரூபமாகவும் தோன்று பவ னொருவனேயன்றி பலரல்ல ஆதலால் நீங்களும் ரூபமுள்ள பகவானை அகத்தியந் தொழுதவ னுரிபையப் பெறுவீர்களேன, காஜி ரூபத்தைத் தொழுவவனுக்கு ரவாவாதி நாகமென்றும் கடவுளுக்கு ரூபமுண்டென் பவனை உடனே இரண்டு தண்டாக்க வேண்டுமென்று மெங்கள் வேதத்திற் சொல்லியிருக்கின்றதே யென,

கபீர் இப்பிராயிம் பயம்ப ரூபத்தியாகாமுன் இவ் வுலகிலுள்ள சமஸ்த மார்தர்களும் மும்மூர்த்திகளின் சொரூபங்களைப் பணியவில்லையோ வென, காஜி அவி வேகத்தாற் பணிந்தார்கள். இப்பிராயிம் பயம்யர் கடவு ளுத்தாயப்படி யவதரித்து அதைக் கண்டித்து கடவுளை யே தியானிக்கும்படியாகச் செய்தாரென, கபீர் அந்த இப்பிராயிம் தந்தையானவர் விக்கிரகங்களையே செய்து அதை விக்கிரயப்படுத்தி அவ்விக்கிரகங்களை அன்புடன் பூசக்கும்படியாய்ப் போதித்துக்கொண் டிருந்தவர்க்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்த இப்பிராமென்பவன் தந்தை மனம் நோக விக்கிரக பூசையை விக்கிரகித்து அப்பட்டினத்தி லுள்ளோர்களா லடிப்பட்டு வேறு தேசத்துக் கோட்ட மெடுத்து அத்தேசத்திற் கிறந்த ஓர் பட்டினத்திற் பிர வேசித்த தான் குருபரம்பரையி லுற்பலித்தவனு யிருந்

தம் இராஜன் புத்திரி தனக்கும் புத்திரி யென்றுரைக் கும் நீதியைத்துறந்து அந்நகருக் கிறைவனுடைய மக ளாகிய ஆஜரா வென்பவளைக் கரவடமாய்க் கவர்ந்து கள்வனாய் மறுதேசத்திற்கோடி அப்பட்டினத் தாசன் புத்திரியான சாராவைமணந் தவன்மீதிருக்கும் மோகத் தால் அவள் சொற்படி பூரண கர்ப்பவதியாயிருக்கும் தன்னை எம்பிவந்தஆஜராவென்பவளைக் காட்டிற்றுகொண்டு போய் விடுத்து அப்பாவத்தாற் குழப்பப்பட்டு பின்பவ் வாஜராயிருக்குஞ் சவுக்கியத்தை யாசித்து சாராவுக்குச் செய்துக்கொடுத்த சத்தியத்தைக் கடந்து ஆஜராவைக் கூடி தலைபும் முகமும் குறியும் மொட்டை யடிக்கப்பட்டு மேன்மைகெட்டு ஆஜராவுக்குப் பிறந்த இஸ்மாயிலொரு வழியாகவும் சாராவுக்குப்பிறந்த இஸாக் ஒரு மார்க்கத் திற் செல்லவும் பிரஷ்ட தவத்தையடைந்து இரண்டு மதங்களாகப் பிரிந்து நம்ருத்தாஹ முதலானவர்களாற் றாத்தப்பட்டு நாட்டைவிட்டு காட்டையடைந்து தீவார் தாங்களிற் சென்று அங்கிருக்கும் மிருகத்துக்கிணையான கிராதகர்களுக்குக் குருக்களாகி மூக்கறுப்பட்டவன்பலர் முக்கையு மறுக்கத்துணிந்த கதைப்போல அனேக மாந் தர்களைக் கெடுத்து ஜீவகாருண்யத்தோ டிருப்பவர்களைத் தடுத்து பாவம் பாவச்செய்து புத்தி வார்த்தைகளால் புத்தகங்களை சேர்த்து குரானென்றும் சத்திய வேத மென்றும் பேரிட்டு,

இஸ்மாயில் இஸாக் என்னு மிருவரும் எங்கள் வே தமே சத்தியமென்று முங்கள் வேத மசத்தியமென்றுந் தர்க்கித்து குதர்க்க வார்த்தைகளாடி அம்மதத்தையிலைப் படுத்துவதற்குத் தங்களாலாகாமல் மரிக்கும்போது தங் களை யண்டினவர்களுக் குபதேசித்து நாகத்திற் பிரவே சித்தார்கள் பின்பப் புத்தகங்களிரண்டையும் ஆதியி லிருந்த நீதியுள்ளோர் ஒருவிதமா யிருக்கக்கண்டு சமுத் திரத்திலெறிந்துவிட அன்றுமுதல் உங்களிலேயே தர்க் கம் விழுந்து உங்கள்வேதம் சமுத்திரத்தி லெறியப்பட்ட தென்றும் உங்கள் வேதமே சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப் போச்சதென்றும் குதர்க்கங்களாடி இந்துக்களால் நீக் கப்பட்ட நீச்சர் மிலேச்சரென்று மிருவரும் மறுபடி அவ்விந்துமதத்திற் பிரவேசிக்கக் கூடாமல் முன் மாதிரி மிருகங்களைப்போல் பாலை வனங்களிலிலைந்து திரிந்த இஸ்மாயிலைச் சார்ந்த நீச்சர் மாத்திரம் ஆஜராயிருந்து இடத்தை முக்கியஸ்தானமாக்கி மக்காவென்று பேரிட்டு இறுதியிலுண்டான மஹம்மதுவா லேற்படுத்திய புத்த கத்தை வேதமென்றும் மஹம்மதுவே குரு வென்றும் நம்பி இப்பிராயிமுக்குண்டான ஆக்கினைக் குட்பட் டார்கள். நீங்களு மதுவே வழியானீர்கள் மற்ற இஸாக்

கைச் சார்த்தவர்களாகிய மிலேச்சர்நானே தெய்வமென்ற
ஹைந்து கொடிய ஆக்கினைக்குட்பட்ட ஏகவென்னும்
ஓர் மானிடனைக் குருவெனநம்பி அவனுடைய சரித்திர
ங்களையே வேதமென்று உறுதிகொண்டலெகிறார்கள் இப்
படி பழையவேண்டுங் காரணம் விக்கிரகத்தை நிக்கிரகித்த
இப்பிராயிமாவால் வந்ததாம் நடுவாந்தரத்தில் வழிதப்
பிப் பிசகினோர்க்கும் மத்தியிலுண்டான புத்தகங்களும்
வித்தையிலும் புத்தியிலும் சித்தி வித்தையிலுஞ் சற்றுச்
சிறந்தவர்களும் வேதங்களாகவும் குருக்களாகவும் இருக்
க?வென்குடி முறைமையே யன்றி சற்றும் பிசகில்லை
ஏனெனில் மஹம்மதுவுக்கும் ஏசுவுக்கும் முன்னிருந்த
வர்களுக்கெல்லாம் குருவாசோ வேதமேதோ அதைபுந்
களாலறியக் கூடியதமல்ல சொன்னால் நம்பத்தக்கது
மல்ல முன்னமே குற்றவாளிகளென் நகப்பட்டவர்கட்
குப் போதிக்கவுண்டாது கொலைஞனுக்குக் கொலைமு
த்தலைக் கூறினாற் குற்றமாகவே யிருக்குமன்றி அஞ்சா
னுக்கு ஆசாரத்தையும் விபசாரிக்கு கற்பின் மேன்மை
யும் விரித்துரைத்தால் கசப்பாகவே யிருப்பதன்றி போ
திப்பவர்க் காயாசமே பிசயோசனமாகுமென் றுரைக்க
க்கேட்ட துலுக்கொல்லாம் மிகவும் ஆக்கிரமகுரோதர்க
ளாய் கபிரை வெட்டென்றுங் குத்தென்றும் நெருங்கி
வாக்கண்ட கபீர் ஓ துலுக்கரே முன்பு பிரகலாத னென்
கும் அரிதே நிறைந்திருக்கிறான்று சொல்லக் கேட்ட
இரணியன் இந்தத்துணியிலுமிருப்பானே வென்றஹைந்
தத்துணியிலிருந்து வெளிப்பட்ட பகவானு லிறந்ததுபோ
லுங்களுக்கும் நேரிடும்போ லிருக்கிறதென துலுக்கர்
எதோ அந்த அரிபையழைப்பிபும் பார்ப்போ மென்று
கற்கையுங் கட்டைகளைப் மேந்திக்கொண்டு நிற்க,

கபீர் காவியைநோக்கி ஓ காவியி இவர்களெல்லா மு
னக்கு னாக்யமானவராதலால் நீ பொருவரே என்னரு
கில்வந்து பரிட்சை செய்பவேண்டிய மனமுடையவரா
னாற் பரிட்சித்துப்பாரும் எதோ கைகொட்டித் தாரும்
என்று ஓர் துன்பமணியைப் பிசயோகித்தா ரது அக்கி
னிச்சவாணையா பெரிந்து வாக்கண்ட துலுக்கொல்லாம்
முலைக்கொருவராயோட்டமெடுத்து இனி இந்த துஷ்ட
னிருக்கு மிடத்தில் நாமிருக்கவே கூடாதெனத் தங்கட
ங்கள் விடுகளைப் பிரித்துக்கொண்டு வேரிடம்போய் தமா
ல்விட்டைத் தனியாக்கி கபீர் மகாமந்திரவாதி யெனத்
திர்மானித்து கபிரைக்கண்டாற் பயந்து நயந்து நடுங்கி
ஒடுக்கி இருந்தார்கள் பின்பு கபீர் ஆணந்தமாய் ராமமந்
திரத்தைத் தியானஞ்செய்துக்கொண்டு வீட்டைச் சூழ்
ந்த நிலத்தில் துன்பத்தோட்டமொன் நேற்படுத்தி நான்

கழிக்கத் தொடங்கினார் கேட்டீர்களோ சித்தர்களையெ
ன்று நாராஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லாயினார்.

கபீர் துலுக்கமதத்தைக் கண்டித்த அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

கபீர் கோரக்கரை வென்ற அத்தியாயம்.

இவ்விதமாய் கபீர் சுவாசம் புறம் வருகையிலும்
அசத்திற் செல்லுகையிலும் ராமநாமமென்னுந் தாரகம
ந்திரத்தை மனனஞ்செய்துக்கொண்டு ராமானந்த ஸ்வா
மிகளின் பணியிடைக் காளாவதென்றென்று வாட்ட
முற்றிருக்குங்காலத்தில் மச்சேந்திர நாதருடையமாண
க்களுகிய கோரக்க நாதனென்பவன் சத்திரநாதர் சதேக
ரநாதர், ஆதிநாதர், அனாதிநாதர், வகுளிநாதர், மதங்க
நாதர், மச்சேந்திரநாதர் கட்டேந்திர நாதரென்னும் எண்
மருடன் தானுமொரு சித்தனென்கிற பேர்பெற்று நவ
சித்தர்களென்னும் குரியனுக்குமுன் நகந்திரங்களுக்
கிணையான தபசிகள் பிரகாசமடைவார்களோ வென்கிற
அக்மேலிட்டு, அனிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிரா
ப்தி, பிரகாமியம், ஈஸத்துவம், வசித்துவமென்னும் அஷ்ட
சித்திகளைப் பூ மோர்வியைபாடலாய் நினைத்து நீண்ட
ஆயுளைப்படைத்து நாட்டிலுங் காட்டிலு முலாவி அனே
கரிஷீஸ்வரர்களையெல்லாம் பங்கப்படுத்தி தனக்கு னாக்
கியமாக்கிக்கொண்டு காசியை யடைந்து ராமானந்த
ஸ்வாமிகளின் மேன்மையைக் கேள்விப்பட்டு மடத்தின
ருகிற்சென்று மடத்தின் விசாலத்தையும் அதையிருக்கும்
உன்னதத்தையும் வேதகோஷ்டத்தையும் விஷ்ணு சங்கீ
ர்த்தனங்களைப் கேட்டாச்சரிய மாச்சரியமுங்கொண்டு
மடத்தின் வாயிலினெதிரிற் குலத்தைநட்டு அதின் துனி
யில் வந்திரத்தையிரித்து விராதாரமான அவ்வஸ்திரத்
தின்மேல்வீற்றிருந்து அடா ராமானந்தா? ஆலையில்லா
வூரி விழுப்பைப்பூ சக்கரை பென்பதுபோ லென்றும்
அறிபா அந்தணர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஆசாரிய
னென்னும் பேர்பெற்று மடத்துக்குள் னென்ன செய்கி
றுபென்றார்.

உன்னுடைய தபோபலத்தை இப்போதே காண் பித்தாலாச்சுது இல்லாவியில் நீயும் இம்மடமும் பஸ்ப மாய்ப் போகச்செய்கிறேன்பார் கற்றறி மோழையாகிய நீயுமனைகருக் காசானுயராமே உன்னுடைய தேசிகத் தனத்தையும் நீ ஜெபிக்கும் மந்திரத்தின் கனத்தையு மறிய நீயாவதுன் சீஷர்களாவது வெளிப்பட்டெண்ணிப் போலே குலத்தின்மே லிருந்துக்கொண்டு ஜெபஞ் செய் யவாருங்கள் இல்லாவியில் எமலோக ததைச்சேருங்களு ன்று மிகவும் ஆக்ரோஷத்துடன் அட்டகாசமிட்டுக்கொ ண்டனந்தமுறை இரைச்சலுடன் கூப்பிடுகிறதைக்கேட்ட ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் ஏவலாளராகிய மறைபோரும் மாணுக்கரும் அதிககோபதித்தர்களா யெரிந்து ஆரடா ஸ்வாமிகளைப் பேரிட்டழைப்பவனுண்ண யிப்போதே எமலோக தரிசனத்துக் கனுப்புகிறேமென்று அடங்கா க்கோபத்தால் வீறிடும் பாணையைப்போலவும் கர்ச்சிக் கும் சிங்கத்தையப்போலவும் புலியைப்போலவும் பராக்கி ரம வார்த்தைகளாடிக்கொண்டு மடத்துள்ளிருந்து வெ ணிப்பட்டு குலத்தின்மிதிருக்கும் கோரக்கநாதனைப் பார் த்து வேர்த்து பிர்மித்த கம்.9த்து அடங்கி ஒடுங்கி பய ன்று நயந்து ஸ்வாமி ி விரிபாரென்றுவினாவ அதுகேட்ட கோரக்கன் முனிவுடன் அடா பிராமணப் பயல்களே! சாதுவென்று பேரெடுத்தவர்களுடன் வாதுசெய்துதோ த்தவர்களைச் சிறைச்சாலையி லடைத்துவைக்கும் கோரப் பற்களையுடைய விபாக்கரம பராக்கரம கோரக்கசித்தனென் றறியீர்களோ? உங்களையிவை கொள்ளுகொள்ளும் எம னெனக் குறியீர்களோ அந்த ராமானந்த னென்பவனை ங்கே ஒதுங்கிப் பதுங்கிக்கொண் டிருக்கிறானவனைபென் முன் வரச்சொல்லுங்கள்.

ஓடாமற் சற்று நில்லுங்களெனத் தன் பெருங்குர லைத்திறந்தோசையுடன் அதட்டிப்போது அந்தணர்புலி யைப்பார்த்து கிஸிபடைத்த பசுக்கூட்டத்தைப் போற் சிதறி அலக்கணுற் றேட்டமெடுத்த ராமானந்த ஸ்வாமி களை யடுத்து பராக்கிரமங்களைவிடுத்த பாவனையும்வெளி யிற் போகாமற்றடுத்த ஓ சுவாமி கோரக்கனென்னுமிரா க்கதன் வந்துவிட்டான் நமக்குத் துன்பத்தைத் தந்து விட்டான் இனி பென்னசெய்யலா மெவ்விடத்திற் பதுங் கலாமென்று முலைவீடுகளைத் தேடுகையில் ராமானந்த சுவாமிகள் ிடுகிடென ிடுகிடுங்கி கருடனைக்கண்ட சர்ப் பத்தைப்போ லடங்கி தெரிமாவைக்கண்ட பாணையைப் போ லெடுங்கி அப்பப்பா அந்தக்கோரக்கன் பொல்லா தவனாறிற்றே நம்முடைய பெருமை இன்றுட னழிந்து போயிற்றே பென் ருதிவருணனைநோக்கி ஓ விப்பிராக்

ளே இப்போது நாம் செய்யுமுபாயமென்ன சாற்றுங்க ளெண்ணிக் காப்பாற்றுங்களுென்று வாயுலர்ந்து நாத்தி மாறி மனந்திடுக்கிட்டு பிதிமேலிட்டு வாயில் வந்தபடி பிதற்றத்தொடங்கினார்.

அப்போது வேதியர் ஓ! சுவாமி தேவரீரே அச்சத் தாலச்சைவிட்டு கொச்சைமக்கள்போற் குளறிப் பேசும் போது நான்களவனை வெல்லவல்லவர்களா வெல்லமென் மையுள்ளவர்களா இக்கணம் பின்மார்க்கமா யனைவரும் வோட்டமெடுப்பதே மேன்மை இல்லாவிட்டால் வருந் திமைபென்றுரைக்க அதற்கு ராமானந்த ஸ்வாமிகள் ஓ! தொழுகுலத் தோரே தபோ பலத்தோரே இத்தருணத் தில் உங்களுக்குள்ள திராணிகளைக் காட்டக் கூடாதோ மந்திரோச் சாடனங்களால் மாட்டக் கூடாதோ! மார ணபேதத்தால் வாட்டக்கூடாதோ கோரக்கனை இக்கண ம்வோட்டக் கூடாதோவென்று வினாவ அதற்குப் பார்ப் பார் ஒ-ஒ-சேனைக்கெல்லார் தலைவனான உத்தரனென்ப வன் விட்டில் பெண்டுகளுக்குமுன் பராக்கிரமங்களைக் காட்டி புத்தமுனியில் கௌரவருடைய ஆரவாரத்தைப் பார்த்து அச்சமுற்றேட்டமெடுக்க நினைத்ததுபோல நீ ரிதுகாலவரையி லெனக்கு நிகரான ஆசிரிய ரில்லைபென் றனைவரைபு மவ்மதித்திருந்து இக் கோரக்கனுக்குப் பய ர்திங்குமங்குமாயோடிப் பதுங்குகிறீர் வயிற்றைவளர்க்க வந்த எங்களைக்காட்டி கொடுக்கிறீர் இனி யரைக்கணமு மிம்மடத்தி லிருக்கமாட்டோமென் றேடிப்போக எத் தனிக்கையில்,

ஸ்வாமிகள் ஒ-விப்பிராக்ளே நீங்கெல்லாம் மே லுக்குப் பத்தாளென்று காட்டி நல்லோரீபாருந் தங்கா மலோட்டி தபத்தில் வல்லவர்களெனப் பாராட்டி இது நான் பரியந்தமெண்ணிச் சீராட்டி இப்போ வெருத்தபற் களைக்காட்டி விபாகுலத்தாலெண்ணி வாட்டி வோட்ட மெடுக்கவா நினைத்தீர்கள் புத்தமுனியி விராஜனை விடுத் தோடிப்போகும் இழிவான பேடிகளைப்போல என்னைக் காட்டிக்கொடுத் தோட்டமெடுப்பது நீதிபா பிரக்கிபா தியா இப்படி செய்தால் அனைவரும் நிரந்தைசெய்யமாட் டார்களா! நனைக்கிடமாக்கி வாட்டார்களா, புத்தமு னையிற் புறங்கொடுத்து வோடிப்போகிறதைப் பார்க்கி லும் எதிர்த்து மரித்தல் புகழல்லவா துன்பம் வருங்கா லத்திற் துறவியாகிறதைவிட துன்பத்தையே னுகர்தல் துன்பமையல்லவா ஒ-பெணக்குரிய அன்பர்களே மிகவும் நன்பர்களே சாட்சிக்காரன் காலில் விழுக்கிறதை விட சண்டைக்காரனைச் சமாதானஞ்செய்துக்கொள்ளல் சன் னையற்றதுபோல இந்தக் கோரக்கனை ஜெபிக்க வல்ல

மையில்லா நாமனைவரும் சாணுகதியாவோஞ் சாணு
மென்பவருக்கு மாணமில்லையென்று சாஸ்திரமும்முறை
யிடுகின்றதே சீங்களறிபாதது மல்லவோ?

ஓ மனோதிடயில்லாச்சீஷர்களே! வேசிக்கிணையான
வேஷர்களே! ஓடிப்போதல் நன்மையல்ல, நன்மையல்ல
வென்று மறுக்கவும் தீ வளர்ப்போர் கேட்காமல் போ
மையா இம்மடத்துடன் நாங்களனைவோரும் பண்பமாய்ப்
போகுங்காலம் நேரிட்டது உமக்கென்ன கெட்டது நீரு
மெங்கள் மொழியைக்கடவாமல் ஓடிப்போகு மெங்களை
மடக்காமல் கடவே வந்துவிடும் இன்றேலுமதாக்கை
வெத்துவிடும். வீணாய் மாணகாலம் வந்துவிடும் சமஸ்த
மும் பகையாளிக்குத் தந்துவிடும். என்றறைந் திறைந்
துக்கொண்டே புற்றினிலிருந்து புறப்படும் ஈசலைப்
போல் மடத்தின் பின்வழியாய்ப் புறப்பட்டு நாலு பக்க
முஞ் சிதறுண் டோட்டமெடுத்துத் தனிமடமாக்கி விட்
டார்கள்.

அந்தணர்களுள்ள அச்சத்தைக் காட்டியிட்டார்கள்
பின்பு ராமானந்த ஸ்வாமிகள் பிரம்மாண்டமான மடத்
திற் றனித்திருக்க வெறுவலுற்று ஆஹா ஆபத்துக்குத்
வாய் புத்திரனும் மித்திரனும் கஷ்டமறிபாக் களத்திர
மும், கலந்தவரும் பகையாளிகளெனத் தீர்மானிப்பது
போல தன் மாணுக்கரை பெண்ணி பல்வராலோசனை
பண்ணி இனி கோரக்கூதனை நண்ணி பூசிப்போமென்
றுன்னி மடத்தைச்சூழ்ந்திருக்கும்மாந்தர்களைப்பார்த்து
தேகமெல்லாம் வேர்த்து காங்களைச்சேர்த்து கடவுளுக்குத்
தேகாவியைப் தாரைவார்த்து கர்த்தனே காவெனத்
தொழுது கண்ணீர்பெருக அழுது எனக்கும் வரலாமா
பழுது யாருமில்லையா கழுது என்றச்சப்பட்டு உணர்வு
கெட்டு துக்கம்மேலிட்டு கக்கசத்துக்குப்பட்டு கோரக்
கனுக்குப் பயப்பட்டு பலபல எண்ண மிட்டுக்கொண்
டிருக்குத் தறுவாயில், கோரக்கர் வந்ததும் ராமானந்த
ஸ்வாமிகள் பயந்ததும் மாணுக்கரோடினதும் ஸ்வாமிகள்
வாடினதும் பகவானை நாடினதும் பிரகஜைளங்கு கூடின
துங் கேள்விப்பட்ட கபீர் பட்டுநுற்பந்துகள் கையுடன்
ராமானந்த ஸ்வாமிகளைத்தேடி காலடி புட்டத்திற் படும்
படியாயோடி ஸ்வாமிகளைநாடி கோரக்கென்பவன்
பேடி நீரேன் னைந்தீர்வாடி உணக்காயாசம் வரச்செய்யும்
ஜீவர்களையும் தேவர்களையும் மூவர்களையும் மற்றியாவர்
களையும் வெல்லுவேன் எதிர்த்தாற்கொல்லுவேன் என்
ருற்பரித்து சிரித்து அந்தணரைத் துவித்து ஆரியரைப்
பூசித்து ஆதித்தனைபோற் பிரகாசித்து கோரக்கன்
மேற்றுவேஷித்து தேசிகர் பாதங்களிற் பணிந்து திவ்

விய வட்சிகளைபணிந்து சற்றே கோபந்தணிந்து எழுந்து
காங்களைக் கூப்பிக்கொண்டு நின்று ஓ என்னுண்டவனே
ஆனந்தத்தாண்டவனே! ஏனழுகிறீர் யாரைத் தொழு
கிறீர் இந்தக் கோரக்கென்பவ னெமக்கெம்மாதிரம்
என்னைச் செபிக்க அவனப்பனாலு மாகாததாம், அடி
பென் சொல்லும் வார்த்தை ஸ்திரம், உமக்கேனில்வளவு
உபத்திரம், என் தலைமேற் கருணையுடன் வைப்பிருமது
கரம், அவன் கழுத்தைக் கொய்யத் தராகநாமமே அரம்,
இப்பொழுதே கொய்துவிடுகிறே னவன் சிரம், உமதரு
ளா லடிபெற்கிருக்கிறதவளவு உரம், சிவன் நகைக்க
ளிர்த்தையா முப்புரம், நீர் நினைத்தாற் சேர்வா னிவ
னெமபுரம், கோரக்கனைக்கொல்லச் சீக்கிரத்தாரும்வரம்,
தேவரீரழுதால் போகாதோ நமது பரம், காற்றினாற்
சலிப்பதுமுண்டோ அப்பரம் என்கிற வார்த்தைக
ளாமும்போது,

ராமானந்த ஸ்வாமிகள் அட்டாபூரீபேனிந்த வேளை
யில்வந்து தொந்தரவு செய்கிறாய் அரம் பரம் சிரம் கரம்
வரம் என்றுளருகிறாய் கோரக்க நெம்மாதிரமெனக்
குளறுகிறாய் வெளிப்பட்டேதேனும் வம்புசெய்யப்போகி
றாய் யானைக்குமுன் பூனை நிற்குமா? அரிமாலை யானை
வெல்லுமா, செங்கோலுக்குமுன் சங்கீதஞ் செல்லுமா,
புலியை புழு கொல்லுமா, அந்தக் கோரக்கன் எரிந்து
பொரிந்து முகங்கரிந்து கோபம்விரிந்து வந்திருக்கிறான்
அதனை நானே சமாதானஞ் செய்வேன்மென் எல்லோரு
முப்பவேன்மென். நல்ல தனத்தாற் பொல்லாங்கு நேரி
டாது வந்தனம் புரிவர் சந்ததம் வாழ்வார் சாந்தம் மே
லான ஆபரணமாகும், உபாயத்தாலாகிற காரியம் பராக்
கிரமத்தாலாகாது, சாணமென்பவர்க்குமரணமேயில்லை.
அபயமென்பவ ரபதேயமடையார்களாதலா லிவ்விடத்தி
லியாதொரு சந்தடிசெய்யாம லுன்னிருப்பிடத்துககுப்
போ, ஏனெனின் எட்டிபுடன்சேர்ந்த இலவுத்திப்பட்ட
துபோ லுன்னுலெனக்கு மிடர்வரும் மலை முழுங்குவோ
னுக்கு கதவோ ரப்பனம்போ லஷ்டசித்தியில் மிகுந்த
கோரக்கன்முன் நாமோர் கிடமேயாகும்.

நரி சந்தைக்குப் போனதுபோல் நீ கோரக்கன்
கண்முன் போகவேண்டாம் கும்பிடத்தகுந்த குருவோடு
வம்புசெய்யலாகாது வந்தனஞ் செய்யத்தகுந்தவரை நிந்
தைசெய்யப்போகாது நீ கொடிய வம்புக்காரனு யிருக்கி
றாய் எறும்பு வீழ்த்தாற் காயம்படாது யானை வீழ்த்தால்
மிகவுமிடரும், இழிவுள்ளவர்க்கு நணமுமில்லை மாணமு
மில்லை. அதுபோல் நீ இழிவுக்கும் அழிவுக்கும் பயப்

படாக கடின நெஞ்சுடையவனு யிருக்கின்றும் இதை யறிந்தார் அக்கோரக்கன் மடத்துடன் பண்பமாக்கி விடுவான் தன்கொடியை நடுவான் உன்வேலைபைப் பார்த்துக்கொண்டு போவென்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளும் போது,

கபீர் ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளிற் சிரசாஷ்டாங்க மாய் வீழ்ந்து பலதாரத்தாழ்ந்து ஓ ஸ்வாமி தங்களுக்குப் பிரதம சிஷ்யனாகிய நானிருக்கும்போது இந்தக் கோரக்கனைச் சொற்பமாயென்னுமல் சமானமாக நினைக்கலாமா பணிப்போமோ! இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில் இக்காகிதிலுள்ளோர் சிரிக்கவும் கோரக்கனுடைய வஸ்துக்களைப்பறிக்கவும் சகலரு மவனுடன் வாதுசெய்து மரிக்கவும் அவனகந்தையை யில்லாமற் பிரிச்சவும் அவனுக்கு யின் றேழைபுரிக்கவும் எலும்புகளையெல்லா மொருங்கேழுமிக்கவும் பண்பமாய்ப்போக எரிக்கவும், தேவரீர் நாமதேயத்தைக் கேட்டாலவன் நெஞ்சங்கரிக்கவும் அவன்றேல் தகைசு குடொங்கணுந் தெரிக்கவும் செய்யத்தக்க களடியேனிருக்கவும் தேவரீர்வனை ஓர்ப்பமாகவுஞ்சொற்பமாகவு மென்னுமல் விற்பனசாலியென்று ரூப்புறவிழப்போகிறீர். வேண்டாம் வேண்டாம் அடியேன் வார்த்தை சத்தியமென்று நம்பும் என்னுல் வராதோர் வம்பும் என்றடிகளைத்தழுவி கண்ணீரார் கழுவி ஓ வெனதையனே மிகவுந்துய்யனே அழியில்லாமெய்யனே அழகானகையனே எனத் தோத்திரம் புரிபுழ்போது ராமானந்த சுவாமிகள் கடுக்கோபமடைந்து துன்பம் மேலிட்டிடைந்து அடா பெண்ணைக் கெடுக்கவந்த துடுக்கப் பயலே நீ இவ்வேளையி லெங்கிருந்துவந்தாய் எனக்கிடரென் தந்தாய் கோரக்கனுக்கிருக்குஞ் சாமர்த்தியத்தில் ஆயிரத்திலோர்பங்கு இவ்வுலகில் யார்க்கு மில்லவே யில்லை கேளடா பென்சொல்லே நீ யிங்குவந்ததெதொல்லை உனை வேண்டிக்கொள்ளவில்லை நீ பெண்கு குகந்தவனே யல்லை உன் தலைமேற் போட்டோமா கல்லை உடைக்கிறேன் பாருன் பல்லை நீ கய்யாய்ப் போகிறவனுக்க காணவில்லை குருடனுற் காக்கக்கூடுமோ கொல்லை என்று கடுகெடுத்துப் பேசியுங் கேட்காத கபிரைப்பார்த்து கரங்களைச் சேர்த்து அடப்பா உணக்கு வந்தனமாவது செய்கிறேன் இவ்விடமிட்டிப்பேரும் உன்னிருப்பிடத்தைச்சேறு வினா பென்னுடன் சண்டைசெய்யாதே கழுத்தைக் கொய்யாதே அந்தக் கோரக்கைத்தன் அயோனி சம்பந்தன் ஈசனோடெதிர் த்தவன்நவசித்தர்களிலும் மேலானவன் அஷ்டசித்திகளிலுந் தேர்ந்தவன் என்றுரைக்கும்போது,

கபீர் ராமானந்த ஸ்வாமிகளைச் சூழ்ந்து பலதாரம் தாழ்ந்து பாதங்களின் ல் வீழ்ந்து கோரக்களைத் துக்கலாகாததி லாழ்ந்துபோகச் செய்கிறேன் இப்போதே கண்டங்கண்டமாய்க் கொய்கிறேன் என்று வெளிப்பட்டு ஜனநெருக்கத்தா லரைப்பட்டு கோரக்கனருகே சென்று எதிர்த்துநின்று அடா கோரக்கா உன்னுடைய கடியித்தைகளெல்லாம் எனது சத்குரு நாதனாகிய ராமானந்த சுவாமிகளின் முன் செல்லாது சிம்மத்தை யாணுவெல்லாது நீ வந்தவேளை பொல்லாது சீக்கிரமோடிப்போ நில்லாது உன்னுடைய சித்து வித்தைகளைக் காட்டவா வந்தாய் வீண்சம்பத்தை நீட்டவாவந்தாய் யாரையின்கே ஆட்டவந்தாய் கலகமா மூட்டவந்தாய் நீ பென்ன உன் திராணியென்ன என்னையறியாயோ உன்னை வெல்பவனெனக் குறிபாயோ வென்றுரைக்கும்போது கோரக்கன் ஆடா அவன் பினத்துகிறவன் தபோநிதிகளுக்குக் கெல்லா மதிபதியான கோரக்கனை யறிவாயோ என்னை யெதிர்த்து மிவ்வுலகி லுயிருடனுதுவாயோ முகத்தைக் காட்டாமலொளிந்து பேசுவானென் பேசி பேசுவானென், சீக்கிரமென்முன் வருகிறாயா? சாபம் பெறுகிறாயா வென் றிறைச்சலிட்டுப் பேசும் கோரக்கனை,

கபீர் நோக்கி அடா மூடா குடிசேடா நீ என்னெதிரில் வாடா நீ பெணக்கொரு சோடா நான் ராமானந்தசுவாமிகளின் சிஷ்யனாகும் உன்னைப்போன்ற மூடர்களைக் கிழாக்கும் எதிர்த்துப் பேசுவோரைப் பாழாக்கும் சிதலைப்போலுன்னித் தேய்க்கும் இவ்வுலகி லில்லாமல் நீக்கும் எமலோகத்திற் சேர்க்கும் தபசிகளின் றுயரத்தைத்தீர்க்கும் ராமானந்த ஸ்வாமிகட்குக் கரங்களைச் சேர்க்கும் உன்னையோர் கொசுவாய்ப் பார்க்கும் அபயமென்றவரைக் கார்க்கும் கபிரென்பவனே நான் பினத்துகிறேன் என்றுரைக்கும் மொழிகள் நாராசங்களைப் போற் செவியிற்புருந்த மாத்திரத்தில் கோரக்கன் கோபதிப்தனா பெரிந்துவிழுந்து உதட்டை மடித்து பற்களை நறநற வெனக்கடித்து நனவார்த்தைகளைப் படித்து இக்காகியைப் பண்பமாக பெரித்து விடுகிறேனென்று ஆர்ப்பரிக்கும்போது பிரஜைகளெல்லாம் கபீர்மே லெரிந்து விழுந்து அடா கபீர் தான்கெட்ட குரங்கு வனத்தை பெல்லாங் கெடுத்ததுபோலே நீ நாசமாவதன்றி இக்காகிதேசத்தை நாசமாக்கலா யோசித்தாய் ஒளிந்து பேசுவானென் கரங்களை விசுவானென் எதிரில்நின்று கற்ற கவியைக் காட்டாவென்று தலைமேற் குட்டி அதட்டி கோரக்கநாதனுக் கெதிரில் நிறுத்தி இவன்தான் உம்முடன் அதிக பிரசங்கமாய்ப் பேசினவ னெனக்

காட்ட, கோரக்கன் அடா நீதானு செய்தாய் இவ்வளவு குறும்பு, சற்றே என் பக்கமாய்த் திரும்பு, நீ பெணக் கோர் தரும்பு, நசக்கச் சிறிப பெறும்பு, மெல்லுந் கரும்பு, பற்குந் தரும்பு, மல்குகையி னரும்பு நீ பாவாபா எனக்கிணையான யிரும்பு என்றாற்ற,

கபீர் அடா துன்மார்க்கா ! அறிலில்லா மூர்க்கா ! சாந்தர்களிபாருஞ் சேர்க்கா ! அருட்கண்ணாற்பார்க்கா ! தஞ்ஞானத்தைத் தீர்க்கா ! தகங்காரத்தைப் போக்கா ! தெப்படியானாய் சாது சீக்கிரமாக ஓது யாருடன் செய்ய வந்தாய் வாது, என்பால் நடக்காதுன் குது, இப்படி செய்த லுணக்குத் தீது, நீயறிலில்லா மாதா, ராமானந்த ஸ்வாமிகளனுப்ப வந்த தூது, உணைக்கொண்டு போகிறே னெமலோகத்துக் கிப்போது உணைக் கொல்வதாற் ரப் பேது இனி நீ தப்பிப்போகும் ஈகையேது, குலத்தால் மோதினாலும் மோது ஒன்று முன்னாலாகாது, இவ்வள வகங்காரமாகாது, ராமானந்தஸ்வாமிகள்சாபம் வினாய்ப் போகாது, இனி நீ தப்புவதில்லை சாகாது என்றறைந் ததைக் கேட்ட ராமானந்த ஸ்வாமிகள் அடா துலுக்கப் பயலே ! நானெப்போதடா சாபமிட்டேன் வினாய்க் கோரக்க நாதருக்குக் கோப மூட்டுகிறாய் சகலரையும் வாட்டுகிறாய் அறி வினத்தைக் காட்டுகிறாய் அடிக்கடி கைகளை நீட்டுகிறாய் என் றுரைத்துக் கொண்டே வெளிப்பட்டு கோரக்க நாதருக்குத் தெண்டனிடப் போகையில்,

கபீர் ஓ ஸ்வாமி ! எனக்கு மாணுக்கனாகிய இந்தக் கோரக்கனுக்கு நீர் வந்தனஞ் செய்பக்கடொர் வென்று மறுக்க ராமானந்த சுவாமிகள் மிகவும் முனிவுகொண்டு கபீரை எட்டி புதைத்து ஓகோ பாவி வினாய்க் கலகம் மூட்ட நினைத்தாயே வந்தனம் புறிகிறதைத் தடுத்தாயே என்று நவிலும்போது, கபீர் ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளில் வந்தனஞ்செய்து கோரக்கனிருக்கும் குலத்தி லறைந்து கீழ் விழும்படியாய்ச் செய்து தன் கையிலிருக்கும் பட்டு தூற்பந்தின் மேலுணியைப் பூமி யிற் றுங்கவைத்துப் பந்தை ஆகாயத்தி் வெறிந்து ஜே ராமானந்த ஸ்வாமி என்று கீழ்மே லாதாரயில்லா நால் வழியா யேறி ஆகாயத்திற் சென்று தூவின் முனைமேல் நின்று அடா கோரக்கா கீழே பென்னசெய்கிறாய்பாரை வைகிறாய் இப்போதே என்னால் கைகிறாய் என்னைவெல்ல உனக்குத் திராணி இருக்குமாயின் எனக்கு நேரில்வந் துட்காரு என்னைச்சோதித்துப்பாரும்வாதித்துப்பாரும் எதோ கைகொட்டித் தாரும் சீக்கிரமாக வாரும் எனக் கும் கோபம்மீறும் உன் பிராணன் எமலுலகைச் சேரும்

ராமானந்த ஸ்வாமிகளி னுசீர்வாதப் பலனைப் பாறும் அவரடிகளி லுனது தலைபைச் சேரும் என்னவாம் வேண்டுமோ கோரும் இல்லாவீடி விடர்வந்து நேரும் இப்போதே எல்லாருஞ் செய்வார் தாறுமாறும் உன் சமர்த்தைக் காட்டினது போதும் உனக் குதவியார் வருபவரில்லை ஸ்வாமி களன்றி யாருமில்லைக் காப்பாரும் என்று சொல்கிறதைக்கேட்ட.

கோரக்கன் தனக்கவ்வளவு சத்தியிருந்தும் அஷ்ட சித்திகள் தெரிந்தும் கபீர்செய்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டு மாச்சரியப்பெகொண்டு வெட்கி சுட்கி வேறுவிதத்தா லிக் கபீரை வெல்லவேண்டுமென் றோசித்து ஓ கபீர் ஆகா பத்திற் றனித்துப் பிரசங்கஞ் செய்வதாற்றோப்பு கெளி ப்பு யாசறியப் போகிறார்கள் கீழேவந்துன் சமர்த்தைக் காட்டென்றுரைக்க கபீர் மேல் வருவதற்குச் சத்தியில் லாமல் கீழேவரச் சொல்கின்றாயோ நல்ல தப்படியே பாகட்டுமென் றிரங்கி வந்து ஸ்வாமிகட்குவந்தனந்தந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நிற்க, கோரக்கன் அடாகபீர் என்னை வெல்லுதற் குன்னாற் கூடுமோவென்று ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் ரூபமெடுத்து நிற்க, அதையறிந்த சகல ருந்திடுக்கிட்டு இதேதிரண்டு ராமானந்த ஸ்வாமிகளிருக் கின்றாரென வதிசயமாய் பார்க்கையில், ராமானந்த ஸ்வாமிகள் பயவாழியி லாழிந் திந்த கோரக்கனென்ன விபரிதஞ் செய்வானோ இன்று என்னென்ன துன்பப் படப் போகின்றதோ இவனை வெல்லச் சிறுவனாகிய கபிராலாகுமா ஆகாதே நாமின்றோடு நசித்துப் போகும் படியாய் நேரிட்டதே இனி பென்ன செய்வேன் ஓ கபீர் தனே ! ஓ பகவானே ! இந்தக் கோரக்கனை வெல்லும் படியான வலிமையை இக்கபிருக் களித்து என்னைபு மிக் காகியையும் இரட்சியும் ஸ்வாமி பென்று தோத்தி ரஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கையில் கபிருக்கு அளவற்ற தைரியமும் வலிமையும் முன்விட எண்மடங் கதிகப் பட்டு சத்திரு நாதனுக்குத் தெண்டனிட்டு ராமானந்த ஸ்வாமிகளைப்போல ரூபமெடுத்து நிற்கும் கோரக்கனை நோக்கி, அடா கோரக்கா ! என்னுடைய உருவைச் சற்றே பாரென்று மச்சேந்தா நாதரூப மெடுத்து நிற்க கோரக்கன் அடா கபீர் ! நீ தொழந் தெய்வமாகிய விஷ்ணுவே நானாயிருக்க என்னை புன்னால் வெல்லக் கூடாதென்று பகவானுருவுடன் நின்று உன்னைபு முன் னுசாணியு மிச்சக்கரத்தால் துண்டந் துண்டமாய்க் கண்டித்து விடுகிறேனென் றூர்ப்பரித் தட்டகாசஞ் செய்கையில் கபீர் அடா கோரக்கா ! உன் மயாவித்தைகளைக் காட்டாதே பென் றானுருவாய் நீயேத்தும் ருத்திரானே நானென் றறிபென்று உற்று நோக்கி இப் பாகபதாஸ்தி

ரத்தா லுண்ணிக் கண்டவ் கண்டமாய்த் துண்டித்து விடுகிறே னென் னண்டையில் வாவென் றறையும் போது கோர்க்கன் சிங்கரூபமாய்க் கர்ச்சிக்கையில் கபீர் யாளிருபமாய்ச் சிங்கத்தினருந் செல்ல கோர்க்கன் அக்கினிச் சுவாலையைவிட யாரு மருகில் நிற்க ஒட்டாமல் நாலு திக்கையுந் திருதிகென் றெறிக்க கபீர் மேக ரூபமா யானைத் துதிக்கையோ லக்கினியைத் தலை யெடுக்க வொட்டாம லவித்து கோடி சூரியரைப்போற் றிரகாசித்து கோர்க்கினிச் சூழ்ந்துக்கொண்டு கிரணங் களால் வாட்டும்போது,

கோர்க்கன் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள சக்தி யற்று பரதவித்து ஓ ராமானந்த ஸ்வாமி! எமக் கபய மபயமென்று முறையிடக் கேட்ட பிராணிகளும் ராமா னந்த சுவாமியும் ஓஓ கபீரே முறையிடுகிறு னெனத் தீர்மானித்து ஓஓ இனி இக்காசிதேசம் பஸ்பமாகும் காலம் நேரிட்டதெனத்தத்தனிக்கும்போது கபீர் நானே ஜெயித்தேன் ஜெயத்தெனென்று சுவாலையைக் குறைத்து அடா கோர்க்கா இப்போ தென்ன உரைக்கின்றனை யென்று வினாவு கோர்க்கையர்ந்து ராமானந்த ஸ்வாமி களி னருகிறசென் றெனைக் காப்பாற்றுகையா வென்று வணங்க கபீர் தன் சுயரூபத்துடன் தேசிகராகுநிப்போய் சிரசாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டனிட்டுமுந்து, ஓ ஸ்வாமி தேவரீர் கட்டளை யிட்டா லிக்கண மிக்கோர்க்கனை பஸ்பமா பெரித்து விடுகிறேனென்று சாற்ற கோர்க் கன் மடத்துட் பிரவேசித் தென்னை வேறு விதத்தில் வென்ற லொழிய நெய முன்னதல்லவென்று நவில கபீர் இனி எவ்வித தர்க்கஞ் செய்யலாமென் றறைய அப்போது ராமானந்த ஸ்வாமிகள் கபீரைக்கிட்டி இரு கால்களாலுங் கட்டி யணைத்துக்கொண்டு சுக்லவியாய் வாழக்கடவாயென்று விண்டு எங்க ளினைவோரை காத் திரட்சித்ததற் கென்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறோ மெனப் புகழ்ந்து குருவை நம்பின பெரியோர்கட் கரு மையான காரியமு மிருக்கின்றதா? உனதரிதான தவத் தை யறியாமல் கோர்க்கனை வெல்லுவா யென்று குறிபா மல் துன்பத்திலிருந்து பிரியாமல் அகோ தெரியாமல் இடர்வாரியி லமிழ்ந்திருந்தே னென்று பல பல வார்த் தைக ளாடும்போது,

காகிதேசத்திலுள்ள சகலரும் கபீர் செய்தது விந் தையென் றறையு ஜெய ஜெய கபீர் கபிரென்றிரைந்து புஷ்பங்களைச் செரிரிந்து மிகவும் பரிந்து பல விதங்க ளாய்க் கொண்டாடி ஆனந்த கீர்த்தனங்களைப் பாடி கோர்க்கனைத் திட்டவும் பலருஞ் சூழ்ந் ததட்டவும்

தொடங்கினார்கள். அப்போது ராமானந்த ஸ்வாமிகள் அனைவரையும் விலக்கி இருவரையும் மடத்துட்கொண்டு போய் ஓ கோர்க்கநாதரே! மிகவும் விடுதலையே! இந்தக் கபிரென் சொந்த மாணுக்கனாகும் உம்மாவியனை வெல் லக் கூடுமானு வெவ்விஷயத்திலுந் தர்க்கஞ் செய்யலா மெனத்திருவாய்மலர்ந்தருள, கோர்க்கன்கபிரைநோக்கி உனக்கு வயதென்னவென, கபீர் அனேகங்கோடி பிரம் தேவர்களும் அளவற்ற விஷ்ணுக்களும் கோடி கோடி ருத்திரர்களும் என்முன் னிறந்து விட்டார்க ளாதலால் என்னுபுட் பிரமாணத்தை உன்னால் அறியக் கூடுமோ வென,

கோர்க்கன் அனேகந்தா மிக்காசிக்கு வந்தேன் நீ பெங்கிருந்தா யென, கபீர் உன்னை நீயே யறியாமல் மற தியா யிருக்க என்னை நீ யறியக்கூடுமா? சத்யக்ஞான னந்த சொரூபமாகிய பரமாத்மாவே நானாகும், இம் மாட்சியான சூட்சும மறியா நீ தாட்சி யடைபாமல் மோட்ச மடைவாயோ வன்றி இம்மலவுடலை நானென் றிருமார் தனைகநாள் வைத்திருப்பதாற் பெரியவ னான யோவென, கோர்க்கன் என்று மிவ்வாக்கை யழியாமல் வைத்திருக்கும் வித்தையே பிரமவித்தை மற் றித் தைகளெல்லாஞ் சொத்தையும் வித்தையு மல்லவோ ஆதலாலிச் சரீரத்தை எத்தனை நாளாய்ச் சித்திசெய்து வைத்திருக்கின்றாயென, கபீர் நனைத்து பிரந்தவர்க்கே இறந்துப்பார் தன்மையுண்டு பிரக்காதவர்கள் இறத்த லுண்டோ எக்காலத்திலும் ஜன்ம மில்லா வெனக்கு மாணமேது, மாண மில்லாத வெனக்கு உற்பவமேது, இம்மொழியின் இரகசியத்தை யறிந்தவர்களுக்கே பிரம வித்தை தெரியுமல்லாது மற்றவர்களா லுணர்ந்தற் கரி தென, கோர்க்கன் ஆக்கையை அழியாமல் வைத்திருப் பதே பிரமவித்தை பல்லாமல் வேறு வித்தை பிரம வித் தைக ளாகமாட்டா தன்றி பிரத்தியட்சமா யுற்பவித் திருக்கும் நீ ஜென்மிக்க வில்லைபென்ப தபத்தமல்லவோ வென,

கபீர் பிரம்மத்தை யுணர்ந்தலே பிரமவித்தையெனச் சொல்லப்படுங் காயத்தைக் காத்தறே அவித்தை யென் றுரைக்கப்படும் பிரம்மமாத்திரமாயிருப்பவனுக்குஜன மாணந் திரிகாலங்கனிவூட்டில்லை இதை யஞ்ஞானிகளா லறியக்கூடிய தல்லவென கோர்க்கன் யோகதாரணையா லிக்காயசித்தி செய்து நெடுநாள் பிரமரிஷ்டா சாதனஞ் செய்தாலல்லவோ பிரமமாகலாம் அளித்தியதேகத்தால் மோட்சசாதனஞ் செய்யக்கூடுமோ பிரம்மாக்கூடுமோ வாசகஞ்ஞானத்தால் நான் பிரம்மென்றறைவதால் பிரம் மிவனுய்ப் போவானே பிரமஞ்ஞானிகளாற் சித்திகளைக்

காட்டக் கூடுமோவென கபீர் மலவுடல் முக்காலங்களிலும் நித்தியமேயிரும் எப்போதும் நித்தியமேயாம் தேகம் மூன்றுகாலங்களிலும் தானல்லவேயாம் பிரமம் திரி காலங்களிலும் தானேயாம் தேகாதிகளைத் தானெனப் பிரமித்தல் மாயா சம்பந்தமாகும் பரப்பிரம்மே தானெனத்தெளிதல் பிரமானந்தமாகுங் பரப்பிரமத்தை நோக்கித் தவஞ்செய்வோர்க்கே அனேகசித்திகள் விளங்குமாயின் பிரம்மே தானுயிருப்பவர்களால் சித்திகளுண்டாகாமற்போகுமா ஆனால் அகமமகதயற்றவர்க ளொருவ ல்லமையும் காட்டமாட்டார்கள் அவர்களாகமுகப்பட்டா னந்த மாத்திரமாயிருந்தாலும் அவர்களறிபாமலே யநேகசித்திகள் விளங்கு மிதையொருவரால் வருத்துரைக்கக் கூடியதோவென கோரக்கன் யோகதாரணியின்றி பிரம் கஞானியாதல் வெகு துர்லபம் பிரம்மாவது லேசான தோவென,

கபீர் குருமுகமானவன்றே பிரம்மென் றுணர்ந்து கொண்டு மௌனமாயிருத்தலே பிரம்மாயிருக்கும் வகை யன்றி வேறுசாதனைசெய்யக் காரணமில்லையென கோரக்கன் குருமுகத்தால் தான் பிரம்மென் றுபதேசஞ்செய்துக்கொண்டதால் பிரம்மாய்ப் போவானோவென கபீர் குருமுகமாகாமுன்னும் பிரம்மேயாம் ஆனபின்னும் பிரம்மேயாம் இத்தேகமிருந்தும் பிரேதமேயாம் மரித்தும் பிரேதமேயாம் எவ்வனமெனின் பூமியை வெட்டுதற்கு முன்னும் ஆகாயமிருந்தது வெட்டினபின்னு மாகாயமே யிருந்ததன்றி அகழ்ந்தபின் ககனமுண்டாயிற் றென்பா ருண்டா அன்றி பாத்திரமுடையாம் விருக்கும்போதும் மண்ணேயாம் நொறுக்கினபின்னும் மண்ணேயாம்இதை யொருவர் சொல்லவேண்டுமோ பிரம் சொருபமானதன் னை இதுவென்றறிவித்தலே அனுக்கிரகமாகும் பிரம்மே நானென்பதெதாஸ்து வென்றுணர்ந்து கொள்ளுதலே பிரம்மஞானமாகும் இதற் சந்தேகஞ் சற்றுமில்லையென கோரக்கன் தான் பிரம்மென்றறிந்து கொள்வதாற் பிர யோசனமேதென கபீர் தான் பிரம்மென்றறிந்துகொள்வதால் மரணமுண்டென்கிற காலபயமும் சமுசார சாக ரத்தால் வருகிற அபஜயமும் சித்திகளால்வருகிற நய மும் ஜெயமுண்டென்கிற பயமும் நாகவேதனைபென்கிற சமஸ்தகுறையையும் மனோவிகற்பங்களும் மானாபிமானங் களும் காமக்குரோதாதி சேஷடைகளும் யோகதாரணை முதலான வேஷடைகளு மில்லாமல் மௌனமாய் ஆனந் தசாகசமாய் களித்திருப்பதே பயனென கோரக்கன் என் னைக்கு மித்தேகத்தை யழிப்பாமல் வைத்திருப்பதாற் பிர யோசன மில்லையோவென,

கபீர் மலவுடல் மரிக்காமல் வைத்திருப்பதா லித் தனுமோட்சமடையப் போகின்றதா அன்றி பிரமாதி தேவர்களுக்கு மாபுட்பிரமாண மிருக்கையில் நீ செய் யோகத்தா லாக்கை மண்ணாகாமலிருக்குமா ஞானமில் லாயோகத்தாலோர் பிரயோசனமு மில்லவே யில்லையெ ன கோரக்கன் போகப்பயிற்சியால் சரமண்டலமாதி நா தங்களைக்கேட்டு உல்லாசமடைந்து சோதியைக் கண்டு உடலம் பூரித்து நாதார்தவசமா யிருப்பதன்றி கூடுவிட் டிக் கூடுபாய்தல் முதலான அஷ்டசித்திகளைப் பெற்று ஆனந்தமா யிருக்கலாமேயென,

அதற்கு கபீர் சொல்லும் பாடல்.

நாததீதலோசைகேட்டு நாதனாரீநவிலுவாய் சோதிதன்னைபேதமின்றி தூபதென்றறிபலன் ஏதமின்றிபார்கொனீ யிசைசந்திடென்றுரைக்கவப் போதமுற்றமாதவர்க்குப் புன்மையாகுமியோகமே 1

நாதநாதங்கேட்டுநாத னவிலினிதிரண்டலோ சோதிசோதிதன்னைபறியுஞ் சோதியீதிரண்டலோ பேதமாயிரீகிபேத் போதமாவதெவ்வனிச் சூதறிந்துகொள்ளுவாயெ னச்சொல்லிப்பின்மாதவன் 2

உலகமித்தையாயினுலக மெச்சுமவித்தைகற்பதென் உலகமித்தையாயினுலக மேவல்செய்யநினைவதென் உலகமித்தையாயினுலக வாழ்வைவேண்டிவாட்டென் உலகமித்தையாயினுடல மழிவுறுதயோகமேன் 3

கூடுவிட்டுகூடுபாயின் விட்டுக்கூடுபோன்றதக் கூடலாதுவேறதோரீ கூறுபிராணரீங்கியோர் கூடுவிட்டுகூடுசேர்வ தன்றிகூடுவிட்டுத்திர விடுசேர்வதுள்ளதோ கிளம்பிடென்றுகறிஞன். 4

மருந்தையுண்டுநோய்கடம்மை மாய்ப்பரிச்சகந்தனில் மருந்தையுண்டுநோயைவேண்டு வார்கள்போலரியேனோ பெருந்தவங்கள்செய்துதேக பிணியைமாய்ப்பர்மாதவர் பெருந்தவங்கள்செய்துதேக பிணியவளர்க்கவேண்டியும்

அருந்தவங்கள்செய்வருலக மாள்வதற்குமானிடர்(போல் அருந்தவங்கள்செய்தவறுமை யடையவேண்டினோர்கள் அருந்தவங்கள்செய்வர்நா னெனுமகந்தைநீங்கிட அருந்தவங்கள்செய்துநீ யகந்தைவேண்டியில்கறியு 6

வேறு.

ஞானமின்றியவிலுறமருண் ஞானமின்றியதுறவரம்
ஞானமின்றியசுலிபுமுபர் ஞானமின்றியசெல்வமும்
ஞானமின்றியசரிசுதபும்மிரு ஞானமின்றியகிரியையும்
ஞானமின்றியவஷ்டசித்தியும் ஞாயமாவன்னியாயமே

ஞானமின்றியயோகமும்பா ஞானமின்றியபாசமும்
ஞானமின்றியதியாகமுஞ்சுப ஞானமின்றியபுத்தியும்
ஞானமின்றியஞானமுஞ்சுகி ஞானமின்றியதிபானமும்
ஞானமின்றியநற்றவங்களும் ஞாயமாவன்னியாயமே.

ஞானமின்றியபுத்தியுமெழில் ஞானமின்றியபக்தியும்
ஞானமின்றியசித்தியுஞ்சுக ஞானமின்றியவித்தையும்
ஞானமின்றியசுத்தியுஞ்சுக ஞானமின்றியமுத்தியும்
ஞானமின்றியநற்செய்களும் ஞாயமாவன்னியாயமே.

ஞானமின்றியபிரவணந்தெருள் ஞானமின்றியமன்னமும்
ஞானமின்றியதெரிவுடன்முடி ஞானமின்றியபிஷ்டையும்
ஞானமின்றியமோனமுஞ்சுடர் ஞானமின்றியவானமும்
ஞானமின்றியசாத்திரங்களும் ஞாயமாவன்னியாயமே

என்றிவ்வண்ணமா புரைத்து ஒகோக்க நாதரே
பிரமக்ஞானிகள் சர்வம் பிரமமயமாய்ப்பார்த்து சம்மை
யறிந்தவர்கட்கே கரங்களைச்சேர்த்து அம்பாவம் வரா
மற்காத்து சர்வசந்தேகங்களையும் பேர்த்து சின்மயமாய்
த் தேஜோமயமாய் சித்தகலானந்தமாயிருப்பார்க ளன்றி
தேகமே மேலானதென ருமாரசவாயிகளுடன் அத்திரி
ஆங்கிரசன், சிருங்கி, பிருங்கி, மார்க்கண்டன், வசிஷ்டன்
புலஸ்தியன் முதலான முனிவர்களிற்கிறந்த அகஸ்திய
முனிவர் பன்னிரெண்டாண்டு வாதித்து ஞானமே முக்
கியமானதென்றறிந்தார் அன்றி ஓர் காலத்தில் பிரமதே
வன் தனதாபுருக்கிணையானவ ரிவ்வுகிகத்தில் யாரு மில்
லைபென் றிருமாப்பூற் றரியின் பக்கலடைந் தெனக்குகிக
ரான ஆபுட்பெற்றவர்க ளிருக்கிறார்களோ வெனக்கேட்க
பகவான் குஞ்சிறிப்புடனறைந்த கவி.

வேறு.

உலகநீபடைத்திவரயாதலா லுனதாபுருக்கணியி
லை, பலபுகங்கனி .புதுவைபுன்னுயர் பராக்ரமங்கனென்
னொருவனாற், சொலுவதாலொரு பயனிலையுனைப்போன்
றமேலோரிருப்பிடம், கலமதாகநாம் போய்வினாவவர்க்
தருண் புகழ்சூறுவார்.

என்னவே பிரமன்னதேசெயவு மெண்ணினான்
கலுழன்மேலரி, அன்னமேற்பிரம னூர்த்துபோயருள்
விலாசரோமரிஷிதன்னையே, முன்னமேத்தவம் முனிவி
ழித்தரியை முந்தியேத்திரல் லயனைபும், பின்னையேத்தி
நீர் வந்தகாட்சிநற் பிரமவின்பினைத்தந்ததே. 3

என்னுமாமுனியைநோக்கி மாதவன் இன்பவிட்டி
ணையடைந்தவர், உன்னதாபுளின் அளவிவற்குரைத் தரு
ஞவாயெனவுமும்முனி, என்னதாபுளோர் பிரமன்மாய்ந்
திடிவென துரோமமொன்றென்னகந், தன்னையிட்டுநீர்
திடு மிவ்வண்ணமே தமியனாக்கைக் கேசங்களே. 3

கோடிமுன்றறை புதிர்முன்றரைக் கோடிபிரமரும்
மாண்டபின், நாடிபேயுனைத் தொழுதுமோகூடா எண்
னுலேவெனவின்னெவும், கோடிபிரமரு மாளுமட்டுமுன்
கடியிருத்தலுக்கோர்சிறு, விடுகட்டிடா தேவெனச்சொ
ல மேன்மைமாதவ ஜோதுவான். 4

விடுகட்டியிவ்வுடலைக்காப்பதேவிதிதமாயினேனதை
யகிக், கூடுநீர்க்குமி ழாமிதற்கொரு கூடுவேண்வெதோ
வுனை, நாடினோர்களில் வாக்கைமேனகை நண்ணுவார்க
ளோபலபுகம், கடியிருப்பதா லென்னமேன்மையோ
கூறுவீர்தபவொடாளுவீர். 5

ஆளுவீரனும் மாமுனிக்கருள் வாக்கியம்பல விய
ம்பிமா, வேளைதந்தரு ளாயுறார்முனி விடைகொடுத்தரு
ளென்னவெந், நாளிலுன்றனைக் காண்பனோவென எநந்
திடந்தெழின் முனிபெரு, மாணியேத்திரற் றுளில்விழ்ந்
துபின் மாயனுக்குவிடைதந்தனன். 6

தந்ததேயரிபு மயனுடனருடஷ்டகோன ரிஷிவாழ்
ந்திடும், விந்தையானதா மேவவேல மேன்மைமாதவன்
புளகமாய்த், தந்தையுமகனும் வந்தவாச்சரிய மென்ன
மோதமிய னறிகிலேன், பந்தநீக்தேனை யாளுமெந்தையு
ன் பாதமேகதி பென்றனன். 7

பாவமேசெயும் பண்பினேனுனைப் பார்க்கவென் செய்
தென்பாக்கியம், தேவரீரனை புன்னுவினோநிற் றேவர்
லோகநாவருவனே, பாகியேனிடந் தேவரீர்வரும் பண்
பிராதிபா னறிவதற், காவலாகினே னையனையதையுள்
செய்வாயெனக் கண்ணனும். 8

உன்னதாபுளினளவையானறிந்திடவுரைத்திடென்
1. ரோதலே, என்னதாபுளின் முடிவுரியியாததோவுரைப்

பேனினி, என்னதாயுனோ வென்னகந்தனிலேயிருந்திடு
மஷ்டகன், அன்னதானதோ நிமிருதம்பொழு தாயு
என்றனுக்கந்தமே. (9)

பெத்தக்கனனக்கெவண நீங்கிடும் புகலெனச்
சொல்லினுன்றனர், புத்திர்பலர் மாழ்குமாரெனின்
போகும்மோமிவிதன்னுயிர், சத்தரோமருற்பலமெடுத்
திடிற் றமிபனே னுனதுகருணையால், சத்தபிரமவுருவா
யிருப்பனெனத் துயமாயனிலைவ சொல்லுவான். (10)

பெரியவாபுனைப் படைத்தவாலிரு பேதவேதையை
புடைத்தவா, பிரமமோருருவானவாவருட் பேறெனும்
பொருளானவா, சருமமாகு மித்தேகமோமீர் தானி
தன்னிலுற்றிடுமென, வெருமையாகவோர் பன்னசாலைபி
லுசந்திருத்தியென் றேதவே (11)

நீரின்மேலெழுத்தாகு மிவ்வுடல னித்பமென்றிதற்
கிதமதாய்ப், பாரின்மீதிலோர் பன்னசாலையைப் பண்ண
வெயடிய னெண்ணினால், நீரொலவுகரைக் காத்திடுங்
கடனிச்சப மிலாதாகுமே, தாரமார்பனேமேக வண்ண
னே சங்குசக்கரனே யென்றுபின். (12)

உடலாநானென வுன்னியேயிகை யொருமையோடு
நான்காத்தியன், மடமைநீங்குமோ வென்னதாயுனோர்
மாதரையேலது பெரியதோ, சடமதாகு மிவ்வாக்கை
நானெனச் சாற்றிஞேபிரம நானெனத், திடமதாயிருப்
பானென்றேதிப திக்கையைமறப் பாக்குமே. (13)

நானெனமக முடைபபேர்க்கிரு னாகமின்றியருள்
வாய்க்குமோ, தினரேத்திடு ஞானவாதவா தேவதேவ
மிருமாதவக், ஞானமென்பதற் குரையகந்தனை நான்கி
செய்த லென்றேதிது, யானதாலுடற்கிடமிபற்றி லேனை
யனெவென வுரைத்தனன். (14)

உரைத்திடுமிகவாயுருள்ளமா முனிலனுக்குபசா
மாம், பாத்தமேலிடும் மோனவார்த்தைகள் பலவுரைத்
தரிமுனியனே, இருத்தியிவ்விடம் போவநாமென விசை
க்கமாமுனியு மின்னமோர், தாத்தியுங்களைக் காண்ப
தென்றெனச் சாணமாயிடு செய்தனன். (15)

சாணமாயிடு செய்தபின்னர்போ மென்றுகாற்ற
வேமாவவன், காணமற்றவா புணமற்றவா காட்சிபெற்
றுருடாட்சியா, பாணமற்றவாமாணமற்றவாபத்தியோடு
நந்தித்தியா, பாணமுற்றவா யிக்கிருத்தியே லென்றுதம்
பதஞ் சேர்த்தரோ. (16)

சேர்த்துநாண னயினனோக்கிநான் ரேவதேவ
னென்றுங்கனி, கடந்தெனக்கினை யாயுள்ளபேர் கடறி
னில்லைபென்றேதிதும், தேர்த்துஞானமுற் றதுவுமின்ற
ருள் சேர்த்ததுமடிபார்களை, சார்த்துமின்பமுற் றதுவுநீ
முனஞ் செய்தபோபல மென்றனன். (17)

வேறு.

நானென மகங்காரத்தாற் பானிலை நண்ணினாய்பார்
நானென மகங்காரத்தா லின்பினை நண்ணினாய்பார்
நானென மகங்காரத்தா னாகத்தை யடைந்தாரன்றி
நானென மகங்காரத்தா னல்லுணாவடைந்தாருண்டோ
அகமதைவிடுவாயென்றே பரிசொலவயனுத்தாழ்ந்தென்
னகமதைநீக்கியாண்ட வண்ணலேவின்றாறுப

புகழுடனருளும்பெற்றேன் புராதனச்சேவைபெற்றேன்
இகபரத்திச்சையற்றே னின்பயிடடைத்தேனென்றான்.

ஆதலாற்கோர்க்காரீ பகந்தனியழித்தஞான
மாதபோதனைபாப்போற்றி மகிழ்வுடனிருத்தியென்று
போதனைசெய்ப்பின்னும் புகலுவன்சித்தநாதன்
நீதிநீரொனக்குறைத்த னியாயமன்றெனவிசைப்பான்

ஓ கபீர் அட்சராலட்சணமுதல் அவஸ்தைப்பிரயோ
கம் ஈறாக ஆகிய 64-கலைக்குறானங்களை அறிந்த என்முன்
கின்னஞ்சிறுவனாகிய. நீ அண்டத்தைக்குஞ்சி யேன
னம் செய்வதுபோ லேதேதோ சொல்ல ஆரம்பித்தாய்
இது பிரமாவை பெதிர்ந்த பிரமணனைப்போ லிருக்
கின்ற தென்றாற்ற, கபீர் ஓ கோர்க்கனே அறுபத்து
நான்கு சித்திகளிற்பேர்த்த சித்தனென்றுனம்மத்தமடைய
வேண்டாம். ஏனெனின லுண்ணிப்போன்ற சகலவித்தை
களிலுத்தேர்த்த நவகோடி சித்தர்களிருப்பதன்றி பிரம
கிருஷ்டிக் கெதிர் கிருஷ்டிசெய்யும் அனேக வீஷ்ணுவர்
களு மிருக்கிறார்களிதை நீ நன்றாயறித்தவனே முற்காலத்
தில் சற்று மிஸ்வாயித்திர சகங்கொண்டதாற் ரேவசகைப
க்குவாத் தடைப்பட்டு நெடுநான் தலைமறைவாயிருக்க
நேரிட்டது அன்றி பிரமா கிருஷ்டி கர்த்தனாயிருத்தும்
குற்றஞ்செய்ததா லோர்தலை வெட்டுண்டு அதைச்சிருஷ்டி
த்துக்கொள்ளத் தன்னுலகாமற் றுழுவடைந்தானை
லாற் பிரமாதி தேவர்களாயினுங் குற்றஞ் செய்வாராயின்
ஐகதீஸ்வரனுடைய ஆக்கினைக் குள்ளாகவேண்டும். குறை
செய்யாதோர்க்கென்றும் பயமில்லை. இது வுண்மையான
தால் நீ மகாசித்தனென் றகம்மேலிட்டு தபோதனர்
களைப் பங்கப்படுத்திக் கொண்டுவந்த் காரணத்தால் குற்

றத்துக்குட்பட்டாதிதர்வர்த்தியாம்பொருட் டெங்களை
சாணுக்குப் பணிசெய்தாண்டு பணியிடை செய்துக்
கொண் டிருவென்றுரைப்பதைக்கேட்ட ராமானந்த
ஸ்வாமிகள் கபிரைநோக்கி, அப்பா கபீர் நல்லோருக்கு
நெல்லெத்தனை ஈனச்சொல்லே மேலான தண்டனையாம்
புப்படியிருக்க இப்படி சொல்லலாமா வென்றறைந்த
தைக்கேட்ட கோரக்கன் நல்லதாகட்டும் இக்கபிரைச்
சிலநாளில் விசாரித்துக் கொள்ளுவேனென்று மாயமாய்
மறைந்து தன்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்து, கபிரை வெல்ல
வேண்டுமென்னுங் காஞ்சனியால் மகா வுக்கிரமான
தபஞ்செய்யத் தொடங்கினான். இங்கே ராமானந்தஸ்வா
மிகள் கோரக்கன் கபிருக்கச்சமுற்றமறைந்துபோன
னவனை ஓர் கடிக்கையிற் செயித்த கபீர் நமக்கு மாணாக்
கனையிருக்க என்னதவஞ் செய்தேமோ ஏது பாக்கியஞ்
செய்தேமோவென்று கபிரைப் பலதர மாலிங்கனஞ்
செய்துக்கொண் டென் கண்மணியே உன்னுலல்லவோ
கொடிய கோரக்கனைச் செயித்தேன் ஆசானென்னும்
பெயரையும் வகித்தேன். உன் பெருமை யறியாதிகழ்ந்த
என்னறிவினத்தை கடிமித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்
றியந்து கூறும்போது, கபீர், தேசிகரினடிகளிற் றன்
முடிபைச்சாய்த்து ஓ என்சத்திருநாதனை மெய்ஞ்ஞான
போதனை வும்முடைய ஆசீர்வாதபலத்தாற் கோரக்கனை
வென்றதன்றி இவ்வேழைக் குழந்தைபால் வெல்லக்
கூடுமோ உமது மகிமைபை நீரிறியாமலெண்ணிப் புகழ்
தல் நீதியாகுமா? ஓ எனையாட்கொண்ட தெய்வமே
முற்றிலுமென்னை இரட்சித்தருள வேண்டுமெனத் தொ
ழுதேத்தும்போது, ராமானந்தஸ்வாமிகள்சந்தோஷசாக
ரத்தில் முழுகினவராய் கபீர் தாய் தந்தையை யழைப்
பித்து கபிரைப்பட்டதுமுதற் சகலமுங் கேட்டறிந்து
மகாத்மாவெனத்தெரிந்து ஓதமால் நீசெய்த பாக்கியமே
பாக்கியம் உன் மைந்தனுடைய யோக்கியமேயோக்கியம்
நான் செய்த சிலாக்கியமே சிலாக்கியம் இவன் வாய்
மொழிகளே மகா வாக்கியம் ஆஹா; பன்றி பல குட்டி
கள் போட்டதாற் பிரயோசனமென்ன யானையின் குட்டி
யொன்றே போதும் பல நட்சத்திரங்களாற் பிரகாச
முண்டாகாது ஒரு சந்திரனாலேயே பிரகாசமுண்டாகும்
அதுபோல் உலகத்திலேனக மைந்தர்களைப் பெறுகிற
தைப் பார்க்கிலும் இப்பேர்க்கொத்த ஒரு குழவியாற்
சகல லாபங்களையும் பெறலாமெனப் புகழ்ந்து மிகவும்
மனமகிழ்ந்து ஓர் நிமைநோமுங் கபிரை மறவாமலிருந்
தார். கேட்டமர்களோ சித்தர்களேயென்று பின்னும்
நாபாஜி சித்தர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கபீர் கோரக்கரைவென்ற அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது

கபீர் விவாக அத்தியாயம்.

இப்பால் தமாலுஞ் ஜிஜ்ஜாபிபியும் ராமானந்தசுவா
மிகளின் நிருவடிகளிற் பணிந்து விடைபெற்றுக். கொ
ண்டு கபிரைநோக்கி அப்பா புத்திர கிராமணி வீட்டுக்கு
வந் தெங்களைப் புனிதராக்கக் கடவாபென்று நவில,
கபீர் ராமானந்தஸ்வாமிகளின் நிருவடிகளிற் பணிந்து,
அடியேனுக்கென்ன கட்டளைபென்று அஞ்சலியஸ்தனாய்
நிற்க, ஸ்வாமிகள் காலையிலவந்து தரிசனந்தந்து போ
மென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, கபீர் நாம் செய்த பாக்
கியமே பாக்கியமென்று. கிரகாஷ்டாங்கமாய் வந்தனம்
புரிந்து மிகவும் பரிந்து தந்தை தாபுடன்போயாசாரியர்
கட்டளைப்படி அந்திசந்தி வந்து தேசிகரைத்தாழ்ந்து
பல சங்கீர்த்தனங்களைப் பாடிக்கொண்டு நாள் கழிப்பத்
தொடங்கினார். பின்பு கபீர் பதினாறு வயதையடையவே
பகவான்கபிருக்குரம்பாவதாசமான சுந்தராவை பாணிக்
கிரகணம் செய்யவெண்டுமென்றுன்னி. ஒருநாள் தமால்
கனவிலடைந்து ஓ தமால் உனது மைந்தனுக்கு மணஞ்
செய்யப் பேசின் சுந்தராவென்னும் பெண்ணின் தாய்
தந்தையரை நேசித்து கலியாண காரியத்தை சீக்கிரம்
முடிப்பாபென் றறைந்து மறைந்துபோக உடனே
தமால்வழித்து தன் நாயகியை விளித்து அடிபெண்ணே
நமது கான்முனைக்கு வேட்டல் செய்யும்படியாகக் கடவு
ளென் கனவிலவந் துரைத்தாராதலால் முன் நமது தனு
சனுக்குத் தங்கள் புத்திரியை யளிச்சின்றுமென வாக்க
கைக் கொடுத்தவர்களாற் போய்க்கேட்டவர்க ளபிப்
பிராயமறிந்து வாவென்றுரைக்க, ஜிஜ்ஜாபிபி மகா பாக்
கியமென்று வைகறையி லெழுந்துபோய் சம்பந்தியின்
விட்டை யடைந்து ?கூழமவார்த்தைக ளாடினபின்
பெண்ணைக்குறித்துப்பேச, அவர்கள் என்னத்துசெய்து
கொள்ளப் பிரஷ்டனுக்குக் கொடுப்பதில்லை பென்று
மறுக்க,

ஜிஜ்ஜாபிபி அதற்குத்தாஞ் சொல்லக்கடாக் குறை
யால் வாட்டத்துடன் தன் விட்டையடைந்து தொழு
னனைத்தொழுது சம்பந்திகளின் வாய்மையை யுரைக்
கக்கேட்ட தமால் வேஷடைமேலிட் டினியென்ன செய்
பலா மெல்லாவற்றிற்கும் பகவானே முன்னின்று முடிப்
பிக்க வேண்டுமென்று ஆகுலத்துடன் நாட்களைக் கழிக்
கத்தொடங்கினார். பின்பு சம்பாவதாசமான சுந்தர

வின் தந்தையார் பருவமடைந்த நமது பெண்ணை யார்க்
காவது வதுவைசெய்துக் கொடுக்க வேண்டுமென் றுன்
னி கன்னியைக்கேட்கும் பலபேர்க்குள் ஒருவனுக்குக்
கெ.டுக்கச் சம்மதித்து மங்கலத்துக்குரிய சகல சாமக்கி
ரிதைகளைபுஞ் சேகராஞ்செய்தத் தொடங்கினார்க ளன்றி
இரவு பகவானோர் பகிரியாய் அவர்களின் கனவிலடைந்
து மாதை கபிருக்கின்றி. மற்றவர்க் களிப்பியே லுமது
வம்மிசம் நாசமாய்ப் போருமென்றுரைத்துமறைப உட
னே சதிபதிக்கிரவருந் துயிலொழிந்து தங்கள் கண்ட
கனவை ஒருவரோடொருவ ருரைத்து சாவி அச்சமுந்
றதிகாலைபீற் றன்னினத்தோரைக் கூயித் தாங்கள்கண்ட
சொற்பணத்தைப் புகல இனத்தோர் கடவுள்வந் தங்கள்
சொற்பணத்திற் கபிருக்கணிக்கச் சாதித்தாலும் நமது
மாபுக்கோர் குறைவாச் செய்பலாகாதென்று மறுக்க
அவ்வசனங்களைக்கேட்ட சுந்தரா மிகவும் முனிவுடன்
சொல்லும் மொழிகளானது முன்னம் கபிருக் கென்னை
மனையியாக வாக்கை யளித்து மற்றொருவனுக்கு மணஞ்
செய்யக் கருதுவது மஹா குற்றமாகும் அன்றி அக்கபி
ரைக்கி மற்ருருவரை நான் விவாகஞ்செய்ய மாட்டே
னெனெனின் கபிரை நமக்குக் கணவனெனத் தீர்மானி
த்த நான் வேறு புருடனை மணஞ்செய்ய ஆசிப்பேனாகில்
பெண் தன்மைக்குரிய கற்பழிந்து நிறைபத்துக் குள்ளா
வேன் பதியிரதையிற்சிறந்த சதியானவ ளொருவனைபதி
பெனத் தீர்மானித்து பின்பனுமாறித்து வேறுடவனைக்
கருதுவாளா கருதுபவன் கற்புள்ளவளாவாளா இவனே
நமக்குகந்த மனா.வெனச் சிந்தித்து வந்தித்து வேறெ
ண்ணங் கொள்வாளாகில் வேகைக்குங் கீழ்மைபான விப
சாரியிலு மபசாரியிலு மபசாரியென்றே சொல்லவேண்
டுமென்று நவில்கிறதைக்கேட்ட சகலரு மாச்சரியங்கொ
ண் டிப்பெண் பருவமடைந் தோரண்டாகயில்லை இப்
போதே சதியென்றும் பதியென்றும் வாஞ்சை புடன்
பேசுகிறு னிதை நன்றியோடுக்கையில் விபீதமாக விரு
க்கின்றதென் றறையும்போது அக்கன்னிகை இனத்தோ
ரைநோக்கி ஒ-புனிதர்களே ஒருவனை மணவாளனென்
றுன்னிப் பின்பொருவனை நண்ணின மங்கையி னங்கை
யினாற் சலபானஞ் செய்பவேகடாது ஏனெனில்இவனே
நமக்குக் கணவனெனப்பாவித்து மனதாச் சேயித்து
தன்னுக்கையை பவனுக்குத் தாரைவார்த்து ஐக்கியமான
பின் மற்றொருவனை வாஞ்சிப்பாளாகி லவனை நான்கறிவு
ள்ளிருக்கன்கி விழிவான கர்த்தபமென்றே உன்னவே
ண்டும் ஐத்தறிவுள்ள மனித ஜென்மமெனப் புகலத் தகா
து பத்மினி தன்னுயிர் நீக்கினுமொரு புருஷனைப்பன்றி

மறு புருஷனைவாஞ்சிக்காள் கனவிலுங் கடிசெயிரினையா
ளுத்தயிக்கோர் புருஷனையாம் சித்தினிக்குப் பல புரு
ஷர்களையாம் இனி பலவாறு நான்செய்ப்பதலாற் பயனி
ன்று முடிவு அக்கபிரையன்றி வேறு புருஷனை என்னு
புள்பரியந்த மிச்சிப்பதேயில்லை இது சத்தியவசனமாகும்
கபிரைவிட மற்றுமுள்ள மாந்தர்களெல்லாம் எனக்குத்
தந்தைகளுஞ் சகோதரர்களுமாகவேண்டுமாநலால் அக்
கபிருக்கே என்னை மன்றல் செய்யவேண்டும்.

கபிரே எனக்குப் பதியன்றி வேறுகதி யில்லையென்
றியம்ப இனத்தோர் ஓ சுந்தரா தாய் தந்தையரும் உற்
றேரும்மற்றோருஞ் சேர்ந்து யாருக்கு மணஞ்செய்கிறார்
களோ அவனையே காவலனெனப் பாகிக்க வேண்டுமே
யல்லது நீயா யோர்புருடனைக் கருதுவது மகா குற்றமா
யிற்றே உன்னால் பந்துக்களின் மானம் போயிற்றே இனி
யிப்படி பேசாமல் பெண்மைக்குரிய நாணத்துட னிருப்
பாபென விளம்ப சுந்தரா எப்போதென் தாய்தந்தைகபி
ருக்கு என்னை வேட்டல்செய்ய வாக்கை யளித்தாரோ
அன்றே நானவருக்குரிய மனைவியாய் விட்டேன் ஆன
பின் சொட்டேன் மன மணமே மணமன்றி இனமணத்
தாலோர் பிரயோசனமுயில்லை பத்தினிக்கோர் பதியாம்
இப்பண்புளாளே நச்சதியாம் கபிரைக் கோருவதென்
கதியாம். கிதியின்படி நடப்பதே மதியாம் ஆதலால் நீங்
கனென்கிரதத்தைக் கெடுக்காதீர்கள் கெடுத்தெனக்கிடர்
கொடுக்காதீர்கள் என்கிற வார்த்தைக ளாடும்போது
இனத்தோர் ஒ-ஒ அக்கபீர் இவளழகுக்கா மோகித் தே
தோ வித்தையைப் பிரயோகித்ததுபோற் றேன்றுகின்ற
தினி இவள்யார் மொழியையும் கேட்கமாட்டாள் தாய்
தந்தையரைபும் பார்க்கமாட்டாளென்றறந்தவள் தாய்
தந்தையரை நோக்கி இவளை வெகு பத்திரமாய் காக்க
வேண்டுமென் றுரைத்துத் தங்கள் விட்டை படைந்தார்
கள் பின்பச் சுந்தரையின் தந்தை தாய் புத்திரியைநோக்
கி அடி சுந்தரா நீ பெண்ண உன் வயதென்ன உன் கிவே
கமென்ன நமது வர்ணத்திற்கு விகற்பமாய் நடக்கும் இந்
துமதத்தைச் சார்ந்தவனை வாஞ்சித்தாய் உன் வசனம்
கேட்கும் பலருக்கும் நகைக்கிடமாய்விட்டது எங்களுக்கு
கிருந்த பெருமைபோய்விட்டது உன்னெண்ண மிகவும்
கெட்டது இனத்தோர் மனதைச்சுட்டது அடி துர்மார்
க்கி பெண்மைக்குரிய நாணத்தை நீக்கி வாயிலவந்தபடி
யிதற்றுக்கொய் நனவார்த்தைகளும் புகன்றாய்வேசியாய்
புறப்பட்டாய் நீ கெட்டாய் இனி இவ்வார்த்தைகளைக்
கூசாமல் பேசுவையாகில் இரண்டு துண்டாகவெட்டியிடு
வோம் வாயிலவந்தபடி திட்டியிடுவோம் என்றதட்டி. ஒ
ரறையிலடைத்துக் காவல்வைத்தார்கள்.

பின்பந்த சுந்தர பகவானோக்கித் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினான். இப்படி சிலநாள் கழிய, ஒருநாள் பகவானோர் பகிரி வடிவாய் பலமானுக்கர்முழ சுந்தராவின் வீட்டையடைந் தவன் தந்தைபணிய ஆசீர்வதித் தெங்களுக் குன்னல் விருந்துசெய்யப் கூடுமோவென அதற்கவன் தடையின்றி அனைவருமே வீட்டிலுண்டு களிப்புடன் போசலாமென மாயாபகிரி ஆ-ஆ இவ்வாறானியில் நமது குலத்தில் சிறந்த தர்மப்பிரபு தமாலொருவனே யிருக்கிறானென நினைத்திருந்தே னவனைவிட நீ மேலானவனாய் இருக்கின்ற பவனுக்கு சம்பந்தியான உன்பாலும் நற்குணமிருப்பதற் கையமில்லையென அவ்வார்த் தையைக்கேட்ட சம்பந்தி நானப்பிரஷ்டனுக் கெப்படி சம்பந்தியாவே னிவரி யவன் நாமத்தை என் வீட்டிலிருந்துவெளிப்படும் வகையில் சொல்லாதீர்கள் சவனம்வைத்துக்கொள்ளுமென பகிரி தமால் மிகவும் சிரஷ்டனாயிருக்க பிரஷ்டனென்றே னுரைத்திரென சம்பந்திநமது குலமுறை தர்மத்தைக்கடந்து சுன்னத்துச் செய்துக் கொள்ளாக் கபிரெண்ணப்படி நடந்து இந்து மதத்தை யடைந்து குலத்தோர்பால் வருவதற்கிடைந்து இருப்பவன் பிரஷ்டனல்லவோ வென பகிரி தமாலிடம் நான்களனைவரு மைந்தாறுண்டுக்கு முன்போயிருந்தோ மப் போழ்தவ னெங்களைவேண்டி வருந்திடப் புசிக்குந்தயவாயி லோர் பகிரிவந்து தமால் புத்திரன் சுன்னத்துச் செய்துக்கொள்ளா மிலேச்சலையிருக்கின்ற னிவன் வீட்டிலன்னமுண்ணத் தகாதென்று மறுக்க நான்களும் நிச்சயந்தானென்றுண்ணதெழுந்த தருணத்திற் கபிருடனே சுன்னத்து செய்துக்கொண் டெங்களுக் கன்னமுட்டினுன் பின்பு நான்களனைவரும் கபிரையோக்கி நீ இந்துக்களாப்போல் திருமணியணிந்துக் கொள்ள தகாதென்றுரைக்க அன்றுடன் திலகமு மணிபாமல் சந்தனமணிந்து அரிநாயனாவெனத் தியானிக்காம லல்லாவையேதியாணித்துக் கொண்டிருக்கிற னிதை நீ ரறிபமாட்டமோ? இனியேன் கபிருக்குப் புத்திரியைத் தாமாட்டமோ? வென்றனந்தம் பகிரிகளைக் கொண்டவன் மனைதக்கரைத்து இனியவார்த்தைகளுரைத்து கபிருக்கனிக்கும் படியாய்ச்செய்து அவனுக்குற்ற சந்தேகங்களைக் கொய்து துறுக்காரையும் காஜி மௌலியையும் வரவழைத்து அவர்களுக்குமுன் னுரைத்தவண்ண முரைத்து உங்களனைவோருக்குஞ் சுந்தராவைக் கபிருக்குக்கொடுத்து வேட்டல்செய்ய சம்மதிதானோ வெனக்கேட்டு மௌலிமுன்னிந்துமதத்தைச்சார்ந்து இப்போது நம்முடன் சேர்ந்து பெண்கேட்டால் கொடுக்கலாமாவென பகிரி இந்துமதத்தைவிடுத்து நம்மதத்தை உடுத்து வெகுநாளாயிற்றேயெ

ன, மௌலி அவன் சுன்னத்து செய்துக்கொண்ட துண்மைதானாவென பகிரி சுன்னத் சுன்னத்தென்று பலதாங்கேட்கின்றீர் நங்குலத்துக் காதியான ஆதாமுக்குச் சுன்னத்து செய்ததுண்டோவென மௌலி ஆதாமுக்கில்லா விடினு மவர் பின்னுண்டான இப்ராயீம் பயம்பர்காலத் திலிருந்து நம்பரம்பரைக் குண்டாச்சதல்லவோ வென பகிரி, ஷாம், காபூல், பகார, அரப, பஞ்சாப், டில்லி, நம்முதலான சப்தநகரங்களிற் சிறந்த நமது சக்ரவர்த்தியின் ஸ்தானமான ருமநகருக் கிறைவனுக் கச்செய்யும் அரையர்களைல்லா மங்கலனுடைய பரிசுக்கொள்ளாமல் சுன்னத்துஞ் செய்துக்கொள்ளாமல் சிம்மாசன மேறி சகலமீது மாக்கினைசெலுத்த வில்லையோ நம்முடைய மர்மத்தை நாம் வெளிப்படுத்தல் தர்மமோ இப்ராயீம் பயம்பர் இனிய மனைவிக்குச் செய்துகொடுத்த வாக்கைக் கடந்தபடியா விவரங்களைக்கு நாமனைவோரு முட்பட்டு டெக்கும்படியாய் நேரிட்ட தப்படியே கபிரு முட்பட்டான் இனியவனுக்குச் சுந்தராவை விவாகஞ் செய்கிறதை மறுத்து தமனை வருத்துவது தகாதென, மௌலி, தாய்தந்தையர் நிச்சயிக்காமுன்ன மொருவனை யிச்சிப்பவன் மணத்துக்குவர வெங்களுக்கு கிஷ்டமில்லவே யில்லையென,

பகிரி நமது பரம்பரைக்கு முதல்வனான இஸ்மாயில் பயம்பர் மாதாவாகிய ஆஜராவென்று முத்தமி தன் தாய்தந்தை உற்றோர் மற்றோரும் மறுத்துக் கேட்காபல் இப்பிராயீம் பயம்பரை தன்னெண்ணப்படி இச்சித்தவர் பின்னேகவிலியா? அப்படிசெய்ததா லாஜராவை நாம் வெறுக்கலாமோ? அன்றி நமக்குப் பூர்வ தாயாதிகளான இசாக் பயம்பர் பரம்பரையோ ரிக்காலத்திலும் ஸ்திரீ யெவனை யிச்சிக்கின்றாரோ அவனுக்கே மணஞ் செய்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று விதித்திருக்கிறார்களல்லவோ அன்றி, ஓரடவனை யிச்சித்தவட்கு வேறொருபுருஷனை மணஞ்செய்தல் மகா குற்றமல்லவோ சகலமும் தெரிந்த உமக்கும் விரித்துச் சொல்லவோ வென்றனேக நீதிவாக்கியங்களை புரைத்து எல்லோரையும் மாயையால் மயக்கி சம்மதிக்கச்செய்து சந்தேகங்களைக் கொய்து மன்றல்செய்யும் நாள் நாளைக்கெனத் தீர்மானித்து தன்னுடன்வந்த பகிரிகளை அவ்விடம்விட்டுத் தான் போர்ந்து தமால் வீட்டைச்சேர்ந்து தமனைக்கவி அவன் வணக்க இணங்கி, ஓ தமால் நீங்கள் கபிருக்கு வேட்டல்செய்யக்கேட்ட சுந்தராவுக்கு நாளைக்கு வதுவைபாமதற்குங்களை இன்றைக்கே வரும்படியாய்ச் சொன்னார்கள் நான்ச் சுந்தராவுக்கு பெரிய தந்தையாக வேண்டு

மென்று நவிலக்கேட்டு தமாலும் ஜிஜ்ஞாபிபியும் மிகவும் வாட்டமுற் றையையோ அந்த சுந்தரவதியை வேறொரு வனுக்களித்தால் நமது மைந்தனுக்குகந்த ரதிபகப்படுவ தரிதென்று கண்ணீரொழுக அழும்போது மாயாவினா தனு பகவான் ஓ தமால் சுபக்காரியத்துக் கழைத்தால் எனமுதிர் பிரம்மா நினைத்தால் ஆயுளுக்குக் குறையில் லாததுபோல நானினைத்தால் அப்பெண்ணை உமதுதனுச லுக்கே கொடுப்பிப்பேன் அப்படி கொடுப்பித்தா லென க்கென்ன கொடுக்கிறேன அவ்வாக்கிபத்தைக் கேட்ட தமால் மிகவுஞ் சந்தேஷசாகரத்தில் முழுகினவனுபப் பெண்ணை எங்கள் கான்முனைக் களிப்பிரே லென்னாயுப் பரிபந்தம் முகக்கேவல்செய்கிறே னீதுறுதிவசன மென் றியம்ப மாயா துலுக்க னீதுண்மையாபி னின்றுடன் விஷ்ணு நாமத்தை துதியாம விருங்கனென அவ்வசனத் தைக்கேட்ட கபீர் அத்துலுக்கனை நோக்கி அப்பெண் னும் வண்டாம் உங்கள் சம்பந்தமும் வேண்டாம் போ போவென் றிசைக்க, நாராயணனாகிய பகிரி முன்னம்வா க்கையளித்து பின்போர் போக்கைக் காட்டுவோர் படு போக்கிகளல்லவா உனக்கே அப்பெண்ணைக் கொடுப் பிப்பேன் என்வாக்கை மெய்ப்பிப்பேன் நீங்க னெனக்கி ன்றுட னேவல் செய்யவேண்டுமென கபீர் என் தந்தை வாக்களித்தபடி ஏவல் செய்வோமல்லது ஸ்ரீ ராமநாமத் தைத் துதிக்காம விருக்கமாட்டோமென பகிரி கிருபமா ன பரப்பிரம்மத்தைவிட்டு ஓர் மனிதன்பேரையுன்னிக் கேட்டு நிறையத்துக் காளாவதழகோவென கபீர் என் னுண்டவனை மனிதனென் றிப்போ துரைத்ததுபோ லிளிபுரைப்பையாபி னுன் மென்னியைக்கடித் துதிரங் குடிப்பேனென மாயாதாரி தன்மனைவியை இராக்கத னெடுத்துப்போக சீதா சீதாவென்றடவியி லலைந்து திரி ந்த அறிவில்லா மானிடனை தெய்வமென நம்ப லறிவின மல்லவோ உள்ளதைச் சொன்னால் சள்ளென்று விழுவ தழகோவென கபீர் அம்மொழியைக்கேட்டதிக கோப தீப்தனாக யெரிந் தப்பகிரியின்மேல் வீழ்ந் தடா இனிய ரைக்கண மீண்டிருப்பையாபி னெமலோக தரிசனத்துக் கேருவாயென கபடநாடகனாகிய பகவான் அடா பிரஷ் டப்பயலே துஷ்டப்பயலே நான் சுபத்தைச்செய்யநினை த்தால் விபத்துசெய்யவந்தா யச்சுந்தராவினுடன் கூடச் சுகமனுபவிப்பது நானு நீயா அடாபேயா வென்றேசிப் பேசத் தொடங்கினார்.

கபீர் அச்சுந்தராவையுந் தீண்டே னவட்கா யுந் னையும்வேண்டேனினி வம்புசெய்யாம லுன்னிருப்பிடஞ் சேரென, அவ்வேஷதாரி, அச்சுந்தராவை நீ மிகவும்

வேண்டவும் அவட்கா பெண்ணடிகளைத் தீண்டவும் செய் கிறேன் பாரென கபீர் குலுங்குகைத்து ஆஹாயென்ன ஆச்சரியமான வார்த்தையைப் புகன்றயவனைத் தீண் டேனென்று மவட்காபுண்ணி வேண்டேனென்று முறு திகுறல் வேண்டுமோவென அச்சுதன் பேசப் பேசப் பிழைபென்பது போல இவனச்சுந்தராவைத் தீண்டே னென்று சத்தியஞ் செய்தாலுஞ் செய்வா னிவனென் னத்தை ஒருவரால் மாற்றக்கடியதல்ல இவனை அங்கு கொண்டு போகும்படியான குட்சிசெய்ய வேண்டுமென் றயோசித்து நாரதரை நினைத்து ஓ யாழ்வல்லோனே! நீயும் பரமபாகவதர்களும் ராமானந்த ஸ்வாமிகளும் மா ணுக்கருமாய் வாருங்கனென அப்படியே அவர்கள் சூரி பனஸ்தமான் மாருஞ்சமயத்தில் ராமானந்த ஸ்வாமிக ளின்வடிபுடன் பலமாணுக்கர்க்குமு தமால்வீட்டையடை ந்து ஓ கபீர் ஓ கபிரெனக்கவ உடனே சத்தகு ஸ்வாமி களின் குரலுக்கேட்ட கபீர் திடுக்கென்றோடிவந்து ஸ்வா மிகளின் றிருவடிகளிற்பணிந்து நான்க ளின்றுசெய்த பாக்கியமே பாக்கியமென்று இஸ்ஸிற்கொண்டுபோ யுப சரஞ்செய்யத்தொடங்கினா ரப்போது ராமானந்த ஸ்வா மிகளின் தமாலுநோக்கி நாராய உதயத்திலுமது மைந்த னுக்கு விவாகமெனக் கேட்ட நீங்களேன் இப்படி திருக் கின்றீர்களென, தமால் மணப்பெண்ணின் பெரிய தந் தைவந் திக்கபீருக் கப்பெண்ணை மன்றல் செய்யப்பேசி அவமரிபாதை யடைந்து நிற்கின்றாரினி அவ்வனிசுத கிடைத்தலரிதென ராமானந்தஸ்வாமிகள் முன்னங் கொ டுப்பதாக வாக்களித்து பின் பெய்ப்படி மறுக்கின்றார்கள னென்னுடன் வாரும் நானேபேசி முடிப்பிக்கின்றேனெ ன், தமாலிச்சாதுக்கன் கூட்டத்துட னங்குசென்ற லவ மரிபாதை நேரிடுமென ஸ்வாமிகளப்படியாவென்று பகிரி வேடங்களைப்பூண்டு வாரணசியிராசனை அழைப்பித்து கபிருக்கே அப்பெண்ணை மனம்செய்யிக்கிறே னென் றோர் சீஷனை இராஜன்பாலனுப்ப உடனே பகவான் மா யையால் வாரணசியினிறைவன் போலாகி பல தாளமே ளங்கள் தாம் தாமென்றுமுழங்க தமால் வீட்டையடை ந்து சமஸ்த சம்பிரமத்துடன் ராமானந்த ஸ்வாமிகளைக் கண்டு வணங்கி நிற்க,

மாயா ராமானந்த ஸ்வாமிகள் மாயா இறைவனை நோக்கி எண்க்குக்கந்த மாணுக்கனாகிய கபிரை நாமனை வோரும்அழைத்துக்கொண்டுபோய்விவாகஞ்செய்துவர லாமென்று கபிரை மணக்கோலஞ்செய்து அனேக து லுக்கர்க்குமுற்பட்டு சுந்தராவின் வீட்டையடைந்துஅங்கி ருக்கும் சகலருக்கும் தங்களுக்கு மரிபாதைசெய்துவண ங்க இதோ இராஜன் வந்துவிட்டானென் றினங்க சுந்த

ராவைச் சிங்காரித்து இருவர்க்குஞ் செய்யவேண்டியசடங்குகளெல்லாஞ்செய்து சூரியோதயமானவுடன் விவாகத்தைமுடித்து தங்களிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு தமால் களிப்படைந்து சுந்தராவை யழைத்துக்கொண்டு தன் வீடுசேர்ந்து சகல பந்து ஜனங்களுக்கும் விருந்துசெய்து ஆனந்தமாயிருந்தார் இவரிப்படியிருக்க கபீர் ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் தரிசனத்துக்கென்றும் போவதுபோல ஸ்ரீமதராம அப்போது சுந்தராகபிசாவணங்கி ஓ ஸ்வாமி ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் தரிசனஞ்செய்ய வெகுநாளாய் வாஞ்சித்திருக்கிறேன் இன்றைக்கவருடைய தரிசனந்தருவித் தென்னைக் காக்கவேண்டுமெனப்பணிய அவ் வாக்கியத்தைக் கேட்ட கபீர் புளகாங்கிதமடைந்து ஓ சுந்தரா நீ துலுக்கவய்மிசத்திற் பிறந்தவளாயிருந்தும் ராமானந்த ஸ்வாமிகளின் தரிசனத்தைக்கோரின உனக்கவய்மிது பத்திவந்ததைக்குறித்து வெகு சந்தோஷமடைந்தேன் ஆனால் என்னுடன் கூடியிருக்கின்றவளாகில் என்வாக்குக்குமுதுவாக்குறைக்காமலிரு இதுவே உன்பா லியான் கேட்டுக்கொள்ளும் வாக்ரு இதை உன்னுயிருள்ள பரியந்தம் காப்பாற்றக் கூடுவோவென,

சுந்தரா ஓ ஸ்வாமி பதிவாக்கைமறுத்த சதிக்கு நற்சதிபுண்டா பதிவிரதையின் வாக்கிரண்டா பதிவார்த்தையை மறுத்தவருமுண்டா இப்படி கேட்ட துமக்கையக்கொண்டா? பதிமொழியின்படி நடக்காதவளுமொரு பெண்டா பதிவாக்கைக் கடக்காமல் இராவணன் பின்பார்வதிபோனாளெனச் சாஸ்திரங்களில் முறையிடுகிறதைக் கேள்விப்பட்ட நான் உமது வாக்கைக் கடப்பேனோ பதிவிரதையல்ல வென்கிற பேரை யெடுப்பேனோ ஓ என் பிராணநாயகா? ஸ்ரீ அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகாகிப் ஸ்ரீ ரகுநாதர் ஒரு தாயின்றி இருதாம் கொல்லும் அக்கினியிற்குனித்து வாவென் றுரைத்த சிதாபிராட்டி கோதண்ட அஸ்தனைத்துதித்து அக்கினிக்குண்டத்திற்குதித்து அக்கினிதேவனைபெரித்துதிரிலோகங்களிலுந் தன்நீர்த்தியை விரித்துக்காட்டியதைச் சிவனுஞ்செய்த அடியாளாமது வாக்கைமறுப்பேனோ மறுத்திய்வுகி லிருப்பேனோ ஓ பிராணவல்லபா! பதிவார்த்தையைக்கடக்கா சதியே பதிவிரதையன்றி கடந்தவன் பதிவிரதையாவா னா கணவன் வாக்கியத்தைக் கடந்த கார்த்தை கற்பழிந்தவளன்றி கணிகைக்குக் கீழ்மையானவனென்றே புரைக்கத்தரும் என்கிற பற்பலவாக்கியங்களுரைக்கக்கேட்ட கபீர் சந்தோஷ சாகசத்தி லுழிந்தவராய் ஓ-சுந்தரா நீ நல்ல பத்தியென்றே மணஞ்செய்ய

ஒத்துக்கொண்டேன் சாதுக்கள் சேவையிற் சிறந்த உத்தமியே என்று சற்குரு நாதனைப்பணியவாவென் றன் புடனழைத்துக்கொண்டின்புடன்போப் ராமா னந்தஸ்வாமிகளின் நிருவடிசுளிப்பணிந்து நயனங்களையணிந்து பயபத்திபுடன்கிறக் சுந்தரா ஸ்வாமிகளின் நிருவடிசுளிற் சிசுசாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு பலதாம் முத்தமிட்டு இவரே பகவானென கினைந்து கண்ணீரா லவர்பார்த்தங்களை நனைத்து வெகுநேர மடிக்கை த்தழுவினபடி கிடக்கையில் ராமானந்தசுவாமிக் ளதிகசித்து எழுந்திருக்கக் கடவா யம்மாவென் றறைத்து கபிரைநோக்கி ஓ-புனிதனே சூரியாஸ்தமானவேளைபி லியாருடைய ஸ்திரீயை யழைத்துக்கொண்டிங்கடைந்தா யெனக்கேட்ட கபீர் ஓ-சுவாமி தாங்களே நேற்று மாலைபில் மாணாக்கருடனெழுந்தருளி வந்து இக்கன்னியை எனக்கு மணம் செய்து வைத்து மறிபாதவர்போல்கேட்டுங்காரண மேதோவென்று வணங்க.

ஸ்வாமிகள் ஆச்சரியப்பட்டவராய் ஓ கபீர் நானுனக்கு வதுவைவானது மறியேன் இம்மங்கை உன் மனைவியென்றுந் தெரியெனென கபீர் ஓ-சுவாமி தேவரீர்திருக்கூட்டத்தோ டெழுந்தருளினதுமன்றி இராஜனைபுமழைப்பித்து இன்று காலையிற்குளே வேட்டல் செய்திர் இதற்குள் மறந்துவிட்டீரோவென்று பணிய சுவாமிகள் ஓ-அபத்திகளே நாளின்பால் வரவுயில்லை இராஜனைவிலிர்க்கவுயில்லை வதுவைசெய்து முடிக்கவு யில்லைபென்றறைந்து சுந்தராவைநோக்கி ஓ-அம்மா பாக்கியவதி நானுங்கள் விவாகத்துக்கு வந்தேனோ நீ என்னைப் பார்த்தாயா நிச்சயவார்த்தையைச் சொல்லுமென அதற்கந்ததத்தமிதன் கணவனை வணங்கி ஓ-சுவாமி நமது சத்குருநாதன் நிச்சயத்தைக் கேட்கின்றாரே சொல்லட்டிமாவென கபீர் சதிக்குப்பதியே தெய்வம் பதிக்குப் பரமாசாரியரே தெய்வம் ஆதலால் சத்குருமுன்னிலையி லசத்தியம்பேசுவோர் சண்டாளராதலா லுண்மையைபே புரைப்பா யென சுந்தரா ஸ்வாமிகளைத் தொழுது ஓ-சுவாமி ஓர் பகிரீபல மாணாக்கருடன் வந்துகலியாணத்தை முடித்தார்கள்அப்போது இராஜனும்வந்திருந்தா னீதுண்மை வசனமென்றுசொல்ல கபீர் பகிரீயாய் பலமாணாக்கருடனெழுந்தருளினவரே நீர் என்னுயிர் நீங்கினுமசத்தியம் பேசமாட்டேனெனத்தொழ ராமானந்த ஸ்வாமிகள் ஓ கபீர் இப்பெண்ணிருக்கு மழகைக்குறித் தாசைப்பட்டு விவாகஞ் செய்துக்கொண்ட மோகத்தா லல்லவோ தன்னைமறந்து பொய்மொழிபேசத் தொடங்கினான் ஆரம்பத்திலே இப்படியான நீ சமுசாரஞ் சிலநாள் செய்வையாயின் பல

தர்க்குணங்கள் நிறைந்து அபகீர்த்திக்குள் ளாவாயென்
றறையும்போது, கபடநாடகனாகிய பகவான் ராமானந்த
ஸ்வாமிகளின் முன்னெழுந்தருளி காட்சிக்கொடுத்து ஒ
ராமானந்தா! நானே உன்னுருகொண் டென் பத்தனு
க்கு மணஞ்செய்து வைத்தே னீதுண்பைபென்றறந்து
தன் திவ்ய அஸ்தங்களால் கபீருக்கும் சுந்தராவக்கும்
பூமாதிகளாகுட்டி தனக்கிருக்கு மன்பை வெளிப்படக்
காட்டி கபீரென் கண்மணிக் கிணையானவனெனப்பாரா
ட்டி ஓகதீஸ்வரனாகிய பாமேட்டி அந்தரத்திலுமறைந்தார்
அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட ராமானந்த சுவாமிகள் கனிக்
கடவி ஸிமிழ்தவராய் ஒ ஓ ஸ்ரீமத் நாராயணரை இன்று
காணும்படியான பாக்கியமென்ன செய்தேனோ ஒ-என்
ஆண்டவனே உன்னருமைப் பத்தன் வார்த்தையைமெய்
ப்பிக்க வந்தாயோ அரிதானசேவை தந்தாயோ கண்ணு
ரக்கண்டும் ஆனந்தங்கொண்டும் அன்புடன் துதிக்காமற்
போனேனே வாயில்லா ஆமையானேனே எனப் பற்பல
வார்த்தைகளாடி சங்கீர்த்தனங்களைப்பாடி கபீரை ஆஸி
ங்கனஞ்செய்துக்கொண்டு தனயன் ரீபேயெனவிண்டு ஒ
அரிபக்தனே ஜீவன்முத்தனே ரீபசத்தியனென் றுரைத்
தவென்மேல் முனிவுகொள்ளாதே உண்மை பறிபா தவ
னெனத் தன்னாதே என்று பணிவாக உரைக்க கபீர்
அவரம்புவவடிவத்தில் வணங்கி ஒ பென்னுண்டவனே உம்
முடைய பாதமேகதியென்று நம்பியிருக்குமென்றே இப்
படி துதிக்கலாமோவென்று கரைந்தழுது பகவான் கரு
ணையை நினைத்து ஒன்றுத் தோன்றாதவரா யிருந்தார்,
அப்போது சுந்தரா ஒருநாளும் பார்க்காப் பெருமானைப்
பார்த்த நமது பாக்கியமே பாக்கியம் நமது கணவனு
டைய யோக்கியமே யோக்கியம் இந்த சுவாமிகளின் வா
க்கியமே வாக்கியம் நாயின்றடைந்த சிலாக்கியமே சிலா
க்கியமெனத் தன்னைமறந்துநின்றான் இப்படி நிற்கும் சதி
பதிகளை ஆரியராசீர்வதித்து நாடோறு முங்க ளிருவரு
டைய தரிசனம் தால்வேண்டுமென விடைகொடுத்தனுப்
பினார் கேட்டீர்களோ சித்தர்களேபென்று நாபாஜிசித்
தர் பின்னுஞ் சொல்லுவார்.

கபீர் விவாக அத்தியாயம்

மு ந் தி ர் து.

பதினொவது

கபீர் பசுவின் கன்றைக் கொல்லாமல்

மறுத்த அத்தியாயம்.

ஆக்கத்திற் சிறந்தவரும் ஊக்கத்தில் நிறைந்தவ
ரும் ஏக்கமும் தூக்கமும் நீக்கினவரும் நீக்கமு நோக்க
மும் ஒக்கினவரும் வாழியிடமாகிய வாரணசியென்னுங்
காசிப்பட்டணத்தில் ஜீவவதை செய்கிறதை விஸக்கி சக
லருக்கும் மெஞ்ஞானத்தைத் தலக்கி அஞ்ஞானிகளின்
மனதைக்கலக்கி பிரம்மத்தி லொன்றுபட்டிருக்கும் நிலைக்
குபலவந்தமா யனேகரை வரும்படியாகச் செய்து பந்த
பாசக்களைக்கொய்து அகமென்னும்வியாக்ரமமேலும்பெ
ய்துஅயிம்மைபான வஸ்திம்செய்து சகலசிவர்கள்மீதுங்
கருணை மழைபெய்து நட்சத்திரங்களிற் சிறந்த சந்திரனை
ப்போலவும் பசுக்களிற் சிறந்த காமதேனுவைப் போல
வும் கிருட்சுக்களிற் சிறந்த கற்பகத்தைப்போலவும் மாந்
தரிற்சிறந்த தருமவானைப்போலவும் ஸ்திரீகளிற் சிறந்த
கற்புள்ளவனைப்போலவும் விரதத்திற்சிறந்த ஜீவகாருண்
யத்தைப் போலவும் பூசையிற் சிறந்த மாணசபூசையை
ப்போலவும் விவேகத்திற்சிறந்த சாந்தத்தைப் போலவும்
பிரம்மஞ்ஞானிகளிற் சிறந்த கபிரானவர் தனக்கு மன
மானபின் தன்சிறிய தந்தையானவர் தன் மாதா பிதா
மனைபாள் முதலானோரையும் கிருந்துக்கழைத்து தன்
னைக்கூப்பிடாக் குறைபால் மிகவும்வாடி தாய் தந்தை
பகைநாடி கூப்பிட்டுக் கொண்டேயோடி தெருக்களெல்
லாமோடி விஷ்ணுசங்கீர்த்தனங்களைப்பாடி சிறியதந்தை
செய்ததுமோடி என்றெழுந்தெழுந்து கூத்தாடி சிறிய
தந்தையின் வீட்டினுட்புகுந்து என்னையென் விளிக்கவி
ல்லிபென்றறந்து அங்கு கூட்டமாயிருக்கக்கண்டு ஆச்
சரிபமேதென்றவர் கொண்டு கணத்துட் புகுந்து நின்று
அளிபாயமீதெனப் புதன்று நிற்கவே பசுவின்சுன்று நா
லுபேர் பிடிக்கவின்று கண்ணீரொழுக நின்று இவர்கள்
நம்மைக்கொன்று பல்லாந்-டித்து மென்று ருசி ருசியெ
னவேதின்று இன்புறுவர்கள் இதுஎன்று வினாப்போ
தல் நன்றன்று நமக்குத்தனைபாமொன்று நாமறியாமல்
தொன்றுசெய்த தீவினைபாமொன்று இதற்குச் சாக்ஷி
போர்குன்று இனி நான் மனதைவென்று சேரலாஞ் சிற்
சுகமருளென்னுஞ் சொற்களைப்புகன்று பகவத் ஸ்மரனை
யோடு நிற்பதைபும் தடுக்கர்பெல்லாஞ் சூழ்ந்துநிற்பதை

பும் கபிர் பார்த்து தேகமெல்லாம் வேர்த்து கோதனத்
தை மார்புடன்சேர்த்து அபயந்தந்தேனெனப் பேர்த்து
கொல்வதழகல்லவென ஈர்த்து தன்னுயிரதற்குத் தாரை
வார்த்து உயிர் பெற் றுய்வாயெனக்காத்து இபிலீஷ்தன
க்குத் தோர்த்து ஒடிப்போகின்றதை நோக்கி துலுக்க
ரைக் கொலைக்குள்ளாக்க ஜீவகாருண்ய விரதத்தை நீக்கி
மோட்சமாரக்கத்தைப்போக்கி உன்வசத்தி லானோரைப்
பாழாக்கி ஈடேறாமற் கிழாக்கி நாகஞ்சேர்வதற்காளாக்கி
செய்தாய் இம்மையே சாக்கி ஆதலாலுனை யிப்போது
தூக்கி இவ்வனலிற் போட்டுக் கரியாக்கி விடுவேன் யாரெ
ன்றிருங்கி முகம்மீதோரறை வாங்கியிடவே இபிலீ
ஷைக்கி உயிர் போனது போற் றேங்கி,
உம்மாவென்னுயிர் நீங்கிப்போதல் நன்றோ அருட்சீல
னே! அகட்டிற் பிறக்காப்பாலனே! கருணைக்கடற்கோர்
மூலனே! சகல ஜீவர்களுக்கு மனுகூலனே துடுக்கரை
வெல்லுங்கோலனே எனக்குக்காலனே திரிருலனேகதிர்
வேலனே பரிபாலனே என்று தோத்திரம் புரிந்து மிக
வும்பரிந்து அருவா யிருந்ததோ குருவாகி ஓ அருட்சொ
ரூபதர்மமே! ஓ சுகபரப்பிரமமே! இது நீ யறியா மர்ம
மே இது முன்செய்த கர்மமேயென்று தன்னந் தன்னை
யிழுத்து தாடிக்கொல்லாம் பழுத்துநிற்போரே இதன்
கழுத்து அறுப்பீரது முன்கொழுத்து செய்துகொண்ட
தெழுத்து அதறற்படிமீதழுத்து காஜி கடவுளை வழுத்து
வென்பதைக்கேட்ட துடுக்கர் சொல்லு முன்சொல்லும்
முடுக்கர் அங்கே வந்துரைக்கும்பூதத்தின்முகத்தில்கொ
ட்டில்லாமல் நீண்ட சொக்காயும் நீண்ட குல்லாயும் வெ
ளுத்தமுகமும் வெளுத்தநரையும் பல்லிற்கரையும் சொ
ல்லிற்குறையும் உள்ளவனா யிருக்கவும்,

மொசல்மான்கள் தன் குலத்திலுற்பவித்த மூத்தக்
கிழவனெனத் தீர்மானித்து கிறிப்போரிற் றமால்மாத்திர
மனுமானித்து குலத்தோரைப் பார்த்து கரங்களை சேர்
த்து ஓ அன்பர்களே எனக்குகந்த நண்பர்களே இவ்வி
ருத்தன் யாதோ விட்டீத பூதத்தைப்போற் காண்கின்றது
ஆதலாற் கிஞ்சிற் றடியேன்மேற் கருணைகூர்ந் திக்கன்று
க்குட்டியைக் கொல்லாம விருங்குகென்று வேண்டி அத
ற்கக் கிழவன் நகைத்து தமாஸ்ப்பகைத்து ஓ தமால் நீ
துலுக்கனாயிருந்தும் சகலமுந் தெரிந்தும் அல்லா செய்
கிறதை வெறுக்கிறாய் குரான் மொழியை மறுக்கின்றாய்
சகல ஜீவர்களையும் மனித ருபயோகத்திற்காகவே கட
வுள் படைத்தார் அதி லாடு மாடு முதலாகியதைப் புசி
க்கவே உண்டாக்கினார் இப்படி கடவுளாலனுப்பப்பட்ட
வேதத்தில் முறையிடுகின்றது இதோ இக்காஜியும் மௌ

லியும் ஆதிவேதமான குரானைத் தீர்க்கமாய் வாசித்து
சகல மார்க்கத்திலுந் தேர்ந்திருக்கின்றார்கள் இவர்களை
விட நீபுமுன் சுதனு மோதினவர்களோ வேதத்தி னிராக
சியத்தை யறியா வுங்களுடன் வாதுசெய்வதற் கிவர்க
ளோபோதும நீங்க ளகடவிடக்ஞ் செய்கிறீர்க ளெப்போ
தும் என்று நவிலுகிறதைக்கேட்ட கபிர் ஓ மாயாபூதமே
நீ யுரைப்ப தபவாதமே உன்னை நம்பினோர்க்கபராதமே
செய்ததெல்லாம் நீதமே நல்லோர்க்கு மிகவும் பேதமே
விடீராதமே வெகுசேதமே மிகு குரோதமே மருட்டோ
தமே என்னையா வெருவச்செய்ய வந்தா கலியே நீ யின்
றைக்கானாய் பலியே ஞானப்பூசையுண்ணொலியே துடுக்
கருக்கெல்லாம் புலியே இப்போ துனக்கு நான் புலியே
சற்றுமுன் அடைந்தாய் கிலியே என்முன் செல்லாதுன்
வலியே கொலைஞரைக் கொள்ளுகொண்ட நலியே ஆணு
ம் பெண்ணுமல்லவா அலியே என்றக் கன்றை நோக்கி
இடர்வேண்டாமெனப் போக்கி வசமஸ்தகத்தின்மேற்
தன தஸ்தத்தைத்தாக்கி கொற்றிக்குச் சுகமுண்டாக்கி
மாற்புடனனைத்துக் கொண்டு ராமராமாவென விண்டு
என்ன கர்மஞ்செய்தாய் பண்டு ஆனாலும் பகவானே
அண்டு பயமில்லு பென்வாக்கல்ல ரெண்டு காசியில் நட
டிருக்கின்றேனேண்டு இந்த இபிலீஷெனக்கோர் பெண்டு
வெட்டுதற்குத் துரும்பின் துண்டு உனக்குச் செய்யச்சொ
ல்லுகிறேன் தொண்டு அயிம்ஸாவிரதம் கொண்டு இருக்
கையாற் கொல்லுமித்தண்டு என்றங்கிருந்ரு மோர்கோ
லையெடுத்து வீசினார் சுவ்வகரென்று பேசினார் கன்றுக்
குச் சந்தணம்பூசினார் நானெனல் நமக்கேனெனக் கூசி
னார் அப்போதந்த தடியானது சரேலென் றெழும்பி வரு
வதா விபிலீஷ்மனம்குழம்பி மௌலியின் பின்னாலோடி
நீங்கொல்லாங்கூடி கொடுத்துவிட்டார் தாடி ஆதலா லா
னார்பேடி ஆகாவிடி வீண்டோடி தடியைப் பிடிபுங்கள்
நாடித் தமால் கபிரைக்கொண்டாடி இவ்விதஞ் செய்தா
னெனவாடி குரான் சுலோகங்களைப்பாடி அலால் செய்
வார்த்தைகளாடி கொலைசெய்வோர்க்கீர்த்தேடி அதி சீக்
கிரமா யோடிப்போய்விடவே மொசல்மான்க ளெல்லாங்
கோபதித்தர்களா பெரிந்து பெரிந்து கபிரைப்பார்த்து
க்கரத்தைப்பிடித்தீர்த்து அடா கபிர் எங்குலத்தி லுற்ப
வித்தவிருத்தனை வருத்தப்படுத்தி ஏனோட்டி விட்டாய் நீ
கெட்டாய் கோதனத்தை அலால்செய்வதைத் தடுத்தாய்
அனைவரு முன்பதைக் கெடுத்தாய் சுயமதத்தை விடுத்
தாய் இந்துமதத்தை யடுத்தாய் எங்களைவெல்லவோ சல
ந்தொடுத்தாய் அநேக துன்பங்களைக் கொடுத்தாய் நீ
இங்கென்வந்தாய் வம்பேனத்தந்தாய் என்று முடுக்கிச் சுக
லருமடக்கி வாயில் வந்தபடி பிதற்றத் தொடங்கினார்கள்
அதற்குக் கபிர் ஓகொலைஞரே! ஜீவகாருண்ணியமில்லா

வலைஞரே ஓர் சேனைப் பதைக்க வதைக்கலாமா உயிர் நீங்கச் சிதைக்கலாமா பஞ்சமாபாதத்தில் முந்தினது கொலைல்லவா பலதாம் சொல்லவா கொலைபாதக மொன்று செய்பவன் களவு கட்டாம குருநிந்தையுஞ் செய்த வனுமே ஜீவகாருண்யத்தால் மோட்சமடையலாமே ஜீவ யிம்சை செய்பவருக்கு முத்தியில்லையெனல் சத்திபமா? அசத்தியமா ஐயையோ ஒ-தேறித்தெளிந்த மௌலியே! கல்யியில்வல்ல காஜியே நீங்கலாவது போதிக்கலாகாதா உமக்கருளுண்டாகாதா! ஓர் பிராணியைக் கொல்வதுஞ் சந்தோஷமா வெனப் பல பரிதாப வார்த்தைகளாகும் போது மௌலி எங்கள் வேதத்தில் விதித்திருக்கிறபடி அலாட்செய்வதை கன்றின் கழுத்தைக் கொய்வதைமுத் ததுணக்குத் தகவேதகாது ஜீவகாருண்ய மொழிக ளெங்கள் செலியிற் புகவேபுகாது ஏனெனின் பசுவினு திரஞ் சுண்டுதலாலுண்டாகும் பாலைபுண்போர் தசை யைப் புதிக்கலாகாதோவென கபிர் தாயின்பாலை புண் ணுஞ் சகலரு மவ்வன்னியின் மேதைபையு முண்ணலா மோவென மௌலி மானிடருக்கும் மிருகங்களுக்கும் பேதமில்லையா அன்றி மாந்தருக்காகவே படைத்த மிரு கங்களைக் கொல்வதாற் பழுதில்லவே யில்லையென, கபிர் சகல ஜீவர்களைப் மேகக்கண்ணாற்பார்க்கும் ஜகதிகவான் பாரபட்சமாய்ப் பார்ப்பாரா பாரபட்சமாய்க் காப்பாரா மிருகங்களுக் கிருக்கின்ற விவேகம் மானிடர்களுக் கிருக் கின்றதா, அதை வொருவரா லறிந்துக்கொள்ளத் தக்க தா நம்மைப்போல் மிருகம் யுத்தியுஞ் சத்தியுங்காட்டுமா யின் நம்மாற் கொல்லக்கூடாமோ கொல்லென்று சொல் லக்கூடாமோ கோவாலல்லவோ பலதானியங்களும் வெகு மானியங்களும்பெறலாம் பால் தயிர் செய் முசர் முதலா னதுண்டு சுகமுறலாம் சகாயஞ் செய்வதைக் கோறல் நலமோ வதைத்தால் யமக்குற்றபலமோ அல்ல தானவ பவமோ பாவஞ்செய்தலுஞ் சலமோ அலால் செய்தலே குதமே ஆச்சரியம் தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைப் பார்க்கத் தேவையில்லையா ஜீவகாருண்யம் மேலான தவ மல்லவா இதற்குத்தகுதியான யுத்திரஞ் சொல்லியா சொல்லி பென்னை வெல்லியா வென றிக்கோதனத்தைக் கொல்லியாவென மௌலி கடவுளைத்ததித் துயிர்வதை செய்வதாற் பாபமில்லையென கபிர் மனோவாக்குக் காய மென்னுந் திரிகரண சத்தியோடுங்கடிக்க கடவுளைத்துதி க்கவேண்டுமே பல்லது கொலைபாதகஞ் செய்யும் போ துண்ணல் மிகவு மபராதமென மௌலி கடவுளைத் தியா னித்தலால் செய்ததே புசிப்பதற்கு யோக்கியமான தன் றி மற்றது கூடாதென கபிர் நாகாலிருகா லுள்ள ஜீவர்களை

அலாட்செய்ததா லதின் கர்ப்பத்துக்குற்ற குட்டி யும் முட்டையு பலாலானதல்லவே யதைப் புசிப்பதே னென மௌலி கருவிலுருங் கொற்றியைபு மண்டத்தை யு மலால் செய்பக் கடவுள் விதிக்கவில்லையென;

கபிர் நிருபமாய் நிஷ்களமாயிருக்கும் கருணாகரக் கடவுள் ஓர் பிராணியைப் பதைப்பதைக்கசிதைத்துவதை க்கும்படி கட்டளைக்கொடுப்பாரா கொடுத்துக் கருணா நிதியென்கிற தன்பேரைக் கொடுப்பாரா கொலை செய் தோர் நாகத்திற் புகுவதைத் தடுப்பாரா ஜீவாட்ச்ணைய விடுப்பாரா கொல்லக் கட்டளை யிட்டவர்களுக்குக் கரு ணாகரனென்கிற பேர்கூடுமா? அவராக்கிளைக்குட் படுவ தாடும் மாடுமா ஓ காஜி! நான் சொல்லுவதைக் கேளும் அதாவது ஜலம் அசாஜீவன்களுக்கும் சாஜீவன் சாஜீவர் களுக்காகாரமாகப் பசுவான் செய்திருக்க அதை விடுத் ததோகதிக்க காளாக்குங் கொலைசெய்துண்ணக் கட்டளை யிட்டாரென் னுரைக்கும்மொழி விபரீதமாயிருப்பதன்றி மிகவு மபராதத்துக்கும் சவுரவாதி நாகத்தை யடைவத ற்கு மிடமாயிருக்கின்றதே பென மௌலி கடவுள் கொ லைசெய்யும் கொடிய மிருகங்களை உண்டாக்கின காரண மேதென கபிர் தன்தாயை புணருமிருகத்தின் செய்கை யைச் சாத்திரத்திற் பேசக்கூடாமோவென மௌலி ஜீவ னெல்லாவற்றிற்கு முண்டோபென கபிர் சரவசாங்களிற் பேதமில்லையோவென மௌலிஜாலமெல்லாம் ஜீவமயமா யிருக்கின்றதேபென கபிர் நதுண்மைபாயி னலால் செய் புங் காரணமேதென மௌலி கொலைசெயல் கொடிய பாபமாயி னிந்துக்கள் பலியிடுவது பாபமல்லவோவென கபிர் பாமாளிகளிஷ்டகாமியார்த்த நிமித்தம் துஷ்டதே வதைகட்குப் பலியிடுகின்றார்கள். அதுவுங் கொடியர் செய்புங் கொடுங்காரியமே அவர்கட்கு நாகமே பிராப் தியாகுமென, மௌலி தேவதைகளிலும் இரண்டுவித முண்டோபென,

கபிர் பிரமருத்திரா தியர் கிரேஷ்ட தேவதைகளெ ன்றும் காளி வராகி சத்திகன் துஷ்ட தேவதைகளென்று சொல்லப்படுமதில் துஷ்டதேவதைகளைப்போல கிரேஷ்ட தேவதைகள் பலிபைக்கோராமல் தூபதீப னைவேத்தி யங்கனாற் சந்தோஷப் படுகின்றார்களென மௌலி அந் வமேதாதியாகுகளகளிற் கொன்ற பிராணியி னவிர்ப்பாக த்தை விஷ்ணு முதலானவர்கள் இச்சிக்க வில்லையோ வென கபிர் பிரமம்-தெய்வம்-பூதம்-பிதூர்-மானுஷ மெ ன்றெந்து யாகமுண் டதில் வேதமோதல் பிரமயாகம் வாமம் வளர்த்தல் தெய்வயாகம் பலியிடல் பூதயாகம் தர்ப்பணமுடித்தல் பிதூர்யாகம் இரப்போர்க்குணவுமுத

லிய வீதல் மனுவாயாகமென் ருதிவேதத்தில் முறை யிடு
கின்றதனால் பவியேற்றுக்கொள்ளுதல் பூதத்தின் கொள்
கையாம் பிரம்மாதி தேவர்கள் மந்திரோச்சாடங்களால்
யரித்த ஜீவனை அக்கினிஷ்டோமங்களால் பண்பமாக்கி
அப்பூதிபையும் மற்ற வஸ்துக்களைப் பவியப்பாச மாகக்
கொண்டு பின்னு பச்சிவனை மந்திரபலத்தால் லெழுப்ப
வேண்டு மின்றே லதற்கு மேலான பதவிபைக் கொடுக்க
வேண்டும். கொல்லவும் எழுப்பவும் வல்லவர்கள் பூதபா
கஞ்செய்யவேண்டும் பாகமந்திரஞ் செபிக்கும் பூசான்
அவ்யாகருடியும் பரிபந்தம் நித்திராகாரமின்றி யிருக்க
வேண்டுமென்றும் பூதபாகம் காயியார்த்தத்தின் நிமித்த
மே பென்றும் மதுமாயிசத்தின்மே விச்சைபுள்ளோர்க்
கே உரியதென்றும் இதற்குடன்படுவோர் மாயாசம்பந்த
முடையவர்களே பென்றும் இதை எவ்வளவுசிறப்புடன்
செய்தாலும் சாகினி டாகினி முதலான பூதங்கள் களிப்
படையும் பூதபாகமே பென்றும் சொல்லும் வேதத்தின்
கருத்து பவியிடும் பாகத்தை விலக்கியதன்றி செய்யச்
சொல்லவில்லையே உங்கள் குரானிலோ மாயா சகிதமாய்
கிருபமாய் கிர்பேதமாயிருக்கும் பரப்பிரமத்தை தியானி
த்துயிர்வதைசெய்தால் பரபயில்லையென்று மிது கடவுள்
கட்டினபென்று முறைக்கின்றதே அவை மெய்பென்று
நம்பி நம்பி பேதமையுடைய மானிடர்கள் கொல்லும்
புழுவையையப்போல் நாளொன்றுக் கணேகம் கோலுத்
திசெய்து கிரையத்துக் காளாயிருக்கிறார்களே! இர்துக்
கள் சகஸ்திர வருஷங்களிலோர் யாகஞ்செய்த லரிதா
யிருக்கின்றதே நீங்களையாழிகையிற் சகஸ்திர கோக்க
ளைக் கொல்லுகிறீர்களே அன்றுப்பசுவைத்தானு வதை
செய்துண்ணவேண்டும் கோமேதமாதி யாகங்களைச்செய்
வோர்க்கு மாயா சம்மந்தமான லோகங்களின் பிராப்தி
யேயல்லது மோட்ச மில்லையென்றும் சாபியானது பரிர்
தின்றல் முதலாகிய தீங்கு செய்யுமாயின் அதை வாயா
லதட்டி ஒட்டவேண்டு மென்றும் கைபாற்றட்டி ஒட்டக்
கடாதென்றும்,

ஒர்வேளை தட்டியோட்டுவதா லொரு ரோமமுநிரு
மாயி னதனால் கிரையத்துக்காளாக வேண்டு மென்றும்
ஆதிவேதத்தில்முறையிடுவதே அல்லாமல் அசாமானவித்
தையையே புசித்தவேண்டாமென் ருதாமுக்குத் திருவா
ம்மலர்ந்த கருணையன் அலால் செய்யுங்களென்றும் செ
ய்யுமையோடுநீண்ட துதியுங்களென்றும் துதித்ததால்
பாபமுடக் கிட்டுபென்றும் உரைத்திருப்பாரா! வாயில்
லா யேழை மிருகங்களை வெறுப்பாரா கொலைபாதகமொ
ருவகையிட்டு நீக்குமா அதிலும் கோகத்தி கொடியநாக
த்தி லம்பித்தாமக்ஷிமோ ஐயையோ உங்கள் குரானில்,

இவ்வரீதத்தைச் சொல்லியிருப்ப தன்றி இசாக்கென்பவ
னுக்குரிய வேதத்தில் கிரக்குணமாய் கிரமலமாய். கிரான்
காரமாயிருக்கும் பரபரத்துக்கு மிருகங்களைப் பவியிட
வேண்டுமென்றும் அப்படி பவியிடுவதால் மாந்தர்களின்
பரபயிமோசனமாய்ப் பரிசுத்த மாவார்களென்றும் இது
தேவனுடைய கட்டினபென்றும் சொல்லியிருக்கின்றதே
அனியாயம் அனிடாயம் மிருகங்கள் பயன்படுவதென்ன
மனுவார் பரிசுத்தமாவ தென்ன அந்தோ இதை மெய்
பென்றும் தேவனுடைய கட்டினபென்றும் நம்பலாமா
நம்புவோர் மோட்சமடையப்போமா பூதமேற்றுக் கொ
ள்ளும் பவியை கருணைசாகரான பரமேசுவர னேற்றுக்
கொள்ளுவாரா மிகவும் பரிசுத்தமான பரப்பிரமக் கடவு
ள் மிகவும் அசுத்தமான உதிசத்தை யிச்சிப்பாரா கொலை
செய்யும் கொடிய பாவிகளை ரட்சிப்பாரா அன்றி கொ
லைசெய்யவும் பவியிடவும் உண்டாக்கிய கட்டின தீனத
யாரான பரமேஸ்வரனிட்ட கட்டினயா ஆதரமைக்
கெடுத்த பைசாசத்தின் கட்டினயா மாமிசேச்சைபுள்ள
மாந்தர்க் ளெழுதிவைத்த கட்டினயா நன்றா யோசிக்கு
மிடத்துக் கொடியமுதேவிக்குணமுள்ள பூதத்தினுடைய
மாயைக்குப்பட்ட மனிதர்வரைந்த கட்டினயாகவே
யிருக்குமிதிற் சந்தேகமேயில்லை அப்படிக்கையமிருக்கு
மாயின் சொல்லும் மௌலியென,

அதற்கு மௌலி கடவுளிட்ட கட்டினயே யன்றி
மற்றவர்களின் கற்பனையேயல்ல இக்கட்டின இப்பிரா
யிம் பயம்பர் காலத்திலேயே உண்டாயிற் றிதற்களேக
திருஷ்டாந்தங்கள் குரானிற் சொல்லி யிருக்கிறதென
கபிர் இக்கொடியகட்டின இப்ராயிம்காலத்திலுண்டான
துண்மையேயா எப்படியெனின் ஆஜராவின் குமாரானு
கிய இப்ராயிம் ஆட்டைப்பலிகொடுத்துத் தன்னைச்சேர்
ந்தவர்களுக்கட்டிப் பிரஷ்டர்களாக்கினானதை இஸ்மாயி
லினிமே லெப்போழ்து மிப்பலி தன்மதத்தோர் கடவுளு
க்குக் கொடுக்கும்படியா யந்தரங்கமாய்ப் போதித்து வந்
தா னதாவது கடவுளைத்துதித்து ஒருயிரை வதைத்தால்
கடவுளுக்குப் பவியானதேயன்றி வீணாகவில்லை எப்படி
பென்றால் சகலரும்கேட்க ஒ கடவுளே உனக்குப் பவி
கொடுக்கிறே னென்றுரைத்ததும் ஒருவருங்கேட்காயல்
கடவுளை தியானித்ததுத்ததும் ஓரர்த்தமின்றி உயர்வல்ல
எப்போது ஜகதீசவானுடைய திருநாமத்தைவழுத்தி வ
தைசெய்தானே அது ஈசுவரனுக்கே அர்ப்பணமாயிற்று
இதைமெய்பென்றுறுதிப்படுத்த இஸாக்கா லுண்டாகிய
வேதமே போதுமான சாட்சியா யிருக்கின்றது அதே

தென்றால், இப்பிராயம், இஃய மனைவியாகிய சாரா வென்பவள் தன்னுயிர்போல் பாதுகாத்து வளர்த்த பசுவின் கன்றைப் பலிகொடுத்து இலாக் கென்பவனைப் பெற்றாள். அவன் வயது மேலிட்டி சிலருக்கு அரசனாகித் தன் தாய் கொடுத்தபடி தன்னைச் சார்ந்தவர்கள் அனைவரையும் கடவுளுக்குப் பலியிடும்படியாகக் கற்பித்தான். அன்றுமுதல் வளர்கள் பலியிடத் தொடங்கினார்கள். இசாக்கென்பவன் பகிரங்கமாய் பலியிடும்படியாகக் கட்டினாயிட்டான். சகலருமறிய விபசாரம் செய்பவனைப் பார்க்கிலும் ரகசியமாய் விபசாரஞ்செய்பவன் மிகவும் குற்றத்துக் குட்பட்டவனாவா ளதுபோல் அந்தாங்கமாகப் பலியிடும்படியான கதிகாக்கினை கிடக்காமற் போகாது. இவ்விதகுற்றங்களுக்காராக்கிவிட்டது ஆதாமைக்கெடுத்த மாயாபூதமேயாம். துஷ்டர்களிடமிடமிடமிட பார்த்ததாகக் கனிஷ்ட தேவதைகளுக்கிடம் பலியைச் சிறேஷ்டமான மாயாபூத பரப்பிரமத்துக்கிடம் மாயாசம் பந்தமின்றி ஞானசம்பந்த மல்லவெயல்லை என்னவெனினின் எள்ளுக்குள்ளெண்ணெய்போலவும், பாலுக்குள் வெண்ணெய் போலவும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருக்கும் கிருப நிரங்கார கிரங்கார கிரமல நிரதிசயானந்த கடவுளுக்குப் பலியிடல் கொடிய செய்கையல்லவா? பலதாளு சொல்லவா? உங்கள் தாயாதிகளான இசாக் மத்ததோர் பரபரமான பரிசுத்த பரமேசுவனுக் கோரோர் காலத்தில் நரபலிப் பிடுகிறார்களதுவே பூதத்தின் செய்கையெனக்காட்ப் போதுமான சாட்சியாயிருக்கின்றது. துஷ்டதேவதைகளுக்குப் பலியிடவும் கடவுளுக்குப் பலியிடவும் வேரிட்காரணம் நரகமபுகவும் பல்வேண்டியதைக் குறித்தேயாம் (கோன்பென்பது கொன்று தின்னாலம்) பரமாத்மா ஸர்வஜீவாத்மா அயிம்ஸா பரமோத்மா தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைப்பார்த்தாலே தவம் என்கிற வாக்கியங்களை நன்றியோசித்துப்பாரும், குறையில் நான்காம் வகுப்பை வாசித்துப்பாரு மென்றுகூறத்து, ஓ மெனலி! கொலை செய்வோருக்குக் கொடிய நரகமென்பதற்கு மாட்சிமையான சாட்சி கொடுக்கிறேன் பாரு மென் றக்கன்றின் மல்கத்தின்மேற் றனதனத்ததைவைத்து, ஓ கொற்றியே! கொலை செய்வோர்களுக்கு கொடிய நரகம் பிராப்தியாதல் சத்தியமா சொல்வாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தருள்,

அக் கோதனமானது கபீ ருபய பாதுகனின்மேற் றன் தலைபைச்சாய்த்து வந்தனஞ்செய்து கண்ணிர் விட்டபூது ஓ ஸ்வாமி! என்னுடைய சரித்திரத்தைச் சுற்றே கருணைகூர்ந்து கேட்டருள்வீரேல் தேவரீர் விடுவதற்குப் படியாகமான சாட்சியாகும் நரகமென்பது வேறிடத்தி

லில்லை தகை என்பு நரம்பு தோல்மயிர் மச்சை மலஜலம் பீளை முதலானவைகளும் நிறைந்திருக்கும் இத்தேகமே நரகமென்னப்படும் இதற்குற்ற குன்மம் குஷ்டம் சுழபம் வாழ்விதோதம் முதலான கொடிய ரணவியாதிகளே எம் தண்டனைபெணச் சொல்லப்படும் நதுமக்குத் தெரிந்ததே இனி என் வாலாற்றைச்சொல்லவெரு ஆச்சரியமும் பெருந்துக்கமுமாயிருக்கும் அதாவது நான் முற்றிற் பிஸ் மிகவும் கற்றறிந்த பிராமணனாகும் ஓனோர்காலத்தி ல் இமோர்ப்பவதத்தின் சமீபமாக ஓர் காரியார்த்தமாய் போகையி லங்குசில மாந்தர்களோர் மானைக் கொன்று அதின் தகைகளை வதிர்த்து பங்கிட்டுக் கொண்டிருந்ததைக்கண்ட வென் தண்களின்வழியாய் மாயா சம்பந்தமான மனம் வெளிப்பட்டந்த அரிணத்தினுன்மே விச்சைகொண்டு என்னைப்போகவிடாமல் நிறுத்தி விட்டது பின்பம் மனதை எதிர்த்து நான் சொன்ன வாக்கியங்க ளாவன ஓ மாயாமனதே உன் தேகத்தின்மே லுணக்கெ ல்வளவு இச்சையோ அப்படியே சகல ஜீவர்களுக்கு மிச்சையிருக்கும்ல்லவா அது பதைக்கக் கொன்று தின்று பருத்துப் பெருத்துக்கொழுத்து இவ்வுலகி லெத்தனைநா னிருக்கப்போகிறாய் புல்லிப்புகித்து வளர்ந்தபிராணியை யறுத்துன்பதா லுணக்கு நிறையமன்றி பிணிகளாற்குழ ப்பட்டு வாழ்பித்த சிலேட்டிமென்க் ளென்கிற காலன் எமன் துதனென்பவர்க் கைக்கயமாய்த் தாழப்போகிறாய் ஓர் சேவன் மேதை தனக்குற்ற ஓர் புண்ணுக்கிணையான தென்றுன் கண்ணாற்பார்த்து மஞ்ஞான சம்மந்தத்தால் வாஞ்சித்தாய்,

ஐயோ கொல்பவர்க் கொருபங்கு முண்பவர்க் கெ ண்பங்கு பரிபென்றுரைக்கும் வேதங்களை யோதியிருந் தும் மதுமாயிசங்களை மறந்தும் நினையாமலிருப்பதே பி ராமணசாரமென்றறிந்து மடமைக்குணத்தால் மாங்கி ஷத்தை இச்சித்தபோதே பட்சித்தாயே அந்தோ! ஒரு நாளன்றி மறுநாள் புகிக்கத்தகாத புழுக்கள் நெளிந்த புலாலைப் புகிப்போர்மிது புங்கவன் பூரணகடாட்சம்வரு மோ ஓ பேதமை மனதே யானைத்துதிக்கைபோல் நெய் சேரீந்து கோடி சாஜகுபயாகம் செய்வதிலும் ஓ ருயி வரச்சொன்று தின்னாதிருக்கும் சேவகாருண்ய விரதம் மேலானதல்லவோ வென்னு மிவ்விதி நீதினைப் பலவா ருதி என் மதிக்குப் போதித்துக்கொண் டிருக்கையில் அனைக்கேட்ட சாரங்கத்தின் தகையைப்பங்கிட்டுக்கொ ண்டிருந்த மிலேச்சருக்கு மேன்மையான சேவகாருண்ய ம்பிறந்து ஐயோ அறியாமையா லரிணத்தைக் கொன்று பாவத்துக்கானோனோமே இழிப்ப பெவ்விதத்தால் நீக்கி

கோள்ளப் போகிறோமென் றவக்கனாற்றயர்ந்த பெரு மூச்சகிட்டு என்னை நோக்கி ஓ பிராமனோத்தமா நீ யிச் சித்த மேதையை நீயே பெற்றுக்கொள்ளென் றென்மே லெறிந்து தங்கனிருப்பிடஞ் சேர்த்தார்தான் பின்பு நான் என்மேலெறிந்த மாமிசங்களைப் பார்ப்பதற் கசங்கியமு மச்சமுற்றவனுபக் கண்களைமூடிக்கொண்டு நிற்கையில் அங்கொரு கணமான்வந்து பிரலாபித்துத் தன் பிணையை க்கொன்றவன் நானேயெனத் தீர்மானித்துக் கூர்மையா ன கொம்பாலெண்ணிக் குத்திவிழ்த்திக் கதறிக் கொண் டே போய்விட்டது பின்பு நானெழுந்து நடக்கச்சக்திய ற்றவனு யம்மையருகில் நகர்ந்துக் கொண்டேபோய் ஓர் குகையிற் றங்கியிருக்க அர்த்தராத்திரியிலோர் தவயோ கி அக்குகைக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட் டென்னுடைபு தேசமெல்லா முதிரமயமா யிருப்பதைப்பார்த்த தருகில் வந்தென்னை யாதானையெய்து நீயாரிவ்விதத்துன்பமென் வந்ததென்று வினாவு,

ஓ சுவாமி நான் வேதபாராயணஞ்செய்யும் வேதிய ன் என் வாலாறிவ்விதமென மேல் நடந்தயாவுஞ் சொல் லவே அத்தபோதனன் மறையோனாயிருந்து மாங்கிசத் தை இச்சித்தாயா நீ யிக்குகையிலிருந்தா லெனக்கும் பாபம்வந்து நேரிடுமெனத் தன் குலத்தாற் குத்தித்தா லுமாயெறிந்துவிட்டான் பின்பு ஓர் முட்டியுதிரில் வீழ்ந்தநா ன் கதரியமுது ஓ சுவாமி பான்செய்த தீவினைநீரவும் சீக் கிரமென்பிராணன் நீங்கவுங் கருணைபுரியுமையாவென்று தோத்திரஞ் செய்யும்போது அக்கருணை சாகராண மு னிசிரேஷ்டன் யாது காரணத்தாலோ அதி சீக்கிரமா க பென்னருகி லோடிவந்து ஓ பிராமனோத்தமா பான் செய்த குற்றத்தை மன்னியும் தவத்துக்கு சிவகாருண் யமே விரதமெனத் தெரிந்திருந்தும் உன் தீவினையான தெனக்கு முனிவு வரும்படியாகச் செய்து உனக் குற்ற பார்ப்பத்தி லெனக்குப் பாதிவந் தடைத்தது அதை நீக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டுக் கங்காதீர்த்திற் றவஞ் செய்யப் போகின்றேன் உனக்கேதாவ துபதேசஞ் செய்வேனாகில் மற்றப் பாதிபாவமும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தாரு மினி உன்பா லைக்கணமுந் தங்கேனென்று ஓ காசி விசுவநாதா பூதசனாதா வென் றுரைத்துக்கொண்டே வாரணாசியைநோக்கி ஓடத்தொடங்கினார் உடனே என் பிராணனும் அக்காசி நாதரைத் தியானித்துக் கொண் டே உடனயிட்டு நீங்கிக் காசியையடைந்து புண்ணிய ஜென்மமான கோவிந்தரூபத்திற் பிரவேசித்து 10 மாத காலம் பரிபந்தம் விஸ்வநாதரைப் பூசித்துப் பின்பு இப் பூவுலகிற்பிறந்து யாதும் மறந்து மாமிசத்தை இச்சித்த குற்றத்தால் இத்தடுத்தி கையிலெகப்பட்டுக் கக்கசத்துக்

குப்பட்டு நிற்குத்தறுவாயில் பிரமமே ஒருருவான நீர் வர உம்மைத் தெரிசித்துப் பூர்வக்ஞானம் பிறந்து கண் ணீர்விட்டபூதேன் கடவுளைபூர் தொழுதேன் பின்புமது அஸ்தமென் மஸ்தகத்தின்மேல் வைக்கவே எல்லாப் பர்பங்களும் நீங்கிப் பரிசுவேதியால் நவலோகங்கள்களங் கம் நீங்கிப் பசும்பொன் னானதுபோலப் புண்ணியவா னானேன்.

ஓ பரமபுருஷா! பரமசொருபா! என்மேல் உமக் குக் கருணைவந்த காரணம் முற்பிறப்பில் பிராணன் நீங் குக் காலத்தில், தவயோகியின் தெரிசனங் கண்டபுல னல்லவோ இனி நான் மோட்ச வாழ்வைப் பெற்றேன் பாசபந்தங்களற்றேன். ஓ சுகயோகியே! ஆனந்த போ கியே! ஜீவகாருண்பத்தைக் கையிடாதே, ஜீவயிம்சை செய்வோர்களைத் தொடாதே, காருண்ய யில்லார்க் குன் பாதங்கொடாதே, காருண்யமில்லாக் கையேதுக் கென் றெடாதே என்கிற வாக்கியங்களை புராதது மாயமாக மறைந்த பரமபதத்தை யடைந்தது, கேட்டார்களோ சித்தர்களே! இவ்விதமாகக் கோதனம் மறைந்தபின் அங்கு நிற்கும் பலரும் கபிரும் கன்றுக்குண்டான பாக் கியத்தைக் குறித்தானந்த பரவசராய் தன்னை மறந்து சற்றுநேர யிருந்து, பின்பு தெளிந்துதோத்திரஞ்செய்யு மொளி முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ சிலர்களே! கொ ற்றிபுரைத்த வாக்கியங்களைக் கேட்டார்களோ, சிவகா ருண்பத்தைக்குறித்து முற்காலத்திலோர் விசித்தமான கதை நடந்திருக்கின்றது. அதாவது நேபாள நகரத் துக் கருகாயிராநின்ற ஓர் பட்டணத்துக் கிறையவனும அமைச்சனும் தன்னகருக் கிருகாத தூரத்திலிருக்கும் ஓர் பத்திரகாளியின் கோயிலுக்கிரையில் இருஜாமங் கழி ந்தபின் இருவரும்போய்க் காளியைப் பூசித்துக் தங்கள் இஷ்டகாமியார்த்தத்தை முடிப்பிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்துக்கொண்டே வந்தார்கள். இப்படிப் பனிரொண்டு வருஷங்கள் கழிய, ஒருதினம் பத்ராளி நயாதிபன்முன் பிரசன்னமா யிக்கணத்தி லெனக்கோர் நாயலி கொடுப்பையாகி னுன்னிஷ்டகாமியார்த்த முடியு மென்று நவில, அரசனமைச்சனை நோக்கி, ஓ மதிமக் திரி! இதற்கென்ன செய்யலாமென அமாத்தியன் நாம் நகரிற் போய்க்கொண்டு வருவதற்குள் குரியோதயமா கும், தடையின்றி என்னைப் பஸிகொடுத்தும்விஷ்டத் தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமெனப் பார்த்திபன் நாயிருவாஸிலோ சுக மனுபயிக்கப் பனிரொண்டு வருஷ மாய்ப் பூசித்துவந்தோம். அப்படியிருக்க நீர் இப்படிச் சொல்வது தகாது. வேறு மனிதனையே தேடவேண்டு மெனத் துணைவன் நாயிருவான்றி வேறு மனிதரி

ல்ல பென்ன செய்யலாமென்னப் பூபதி அர்ச்சனை செய்
பு மந்தனாநிருக்கிற னவளைப் பஸியோமெனத்துண்
ணியன் ி ஹத்திலும் சிவத்தி கொடியது சிவத்தி
யிலும் கோஹத்திகெட்டது, இதனிலும் குருஹத்தி
தீயது இதனிலும் பிரமஹத்தி பொல்லாதென் றுரைக்
கும் நீதிநூலைக் கற்றறிந்த நாம் பிரமஹத்தித் குட்ட
லாமோவென நோந்திரன் நீர் சொல்லுவது நிச்சயமா
னாலும் விருத்தப் பிராமணனைக் கொல்வதால் வரும்பா
பம் அவன் தன்பனுக்கு நமக்குக்கிடக்கும் வரத்திற்
பாதி கொடுப்பதால் விமோசன மாகாதோவென ஏனாதி
யனர்ச்சகனை விளித்து இராஜன் கருத்தையறிவித்தனன்
வேதிய னரசனு மமைச்சனு மொன்றானபின் நம்மொழி
நடப்பதரிதென் றென்று முறைக்காதிருந்தனன் கிருப
ன் ஓ பூசரணே எங்கள் மொழிக்கிணங்குவையாயி னுன
து தனயனுக் கென்னிராச்சியத்திற் பாதி கொடுப்பதன்
றிஇப்போது பெரும் வரத்திற் பாதிக்கொடுக்கின்றேன்
மறுக்கவேண்டாமென ஆதிவருண னினி. நமக்குமுடிவு
காலம் வந்ததாயினும் நெடுநாளாயன்புடன் பூசித்துவரு
மென்றைத்தானு இக்காளி பலிகொள்ள வேண்டுமென்று
ன்னிக் கோயிலிற் பிரவேசித்துக் கோபமேலிட்டால் கா
ளியின் கன்னத்திலறைந்து அடி சாமுண்டி சண்டிகை
களி வேதாளி திரிகுலி மிகுநீலி ஏழாண்டிலிருந் தெழு
பதாண்டுவரைபிற் பூசித்த என்னைத்தானு பலிகொள்ள
ஆசித்தாய் நீயு முன்கோயிலும் பாழாய்ப்போகவென்றி
றைந்தறையும்போது,

அம்மறையோன்முன் காளி பிரசன்னமாகி ஓ விப்
பிரணே நீ முற்பிறப்பில் குத்திரனாயிருந் துன்னிஷ்ட கா
மியார்த்தமா பிரண்டாடுகளைக் கொண்டுவந் தென் முன்
னிருத்தி வாளாவிரண்டையு மொரேவெட்டாய் வெட்டி
மடித்தா யவ்விரண்டு மிவ்வுருக் கசனும் அமைச்சனு
மாகி இப்போதுள்ள வெட்டத் துணிந்தார்க ளவர்க
னிருவரு மேககாலத்தி லுன்னைப் பலிகொடுக்காவிடில்
விண்ணமார் ஜென்மமெடுத்தப் பஸியாகவேண்டியதாய்
நேரிடு மதினாலேயே நீ எனக்குப் பஸியானாய் வினாய்க்
கோபஞ்செய்யாதே யென்றுரைத்து மறைந் தெதாவரு
வாய் நின்றானுடனே அப் முப்புரினாலோன் ஆலயத்தி
லிருந்து வெளிப்பட்டு அரசனமைச்சனை நோக்கி நீங்க
னிருவரும் ஏககாலத்தி லென்னை வெட்டுகிறே னென்று
வாக்கைக்கொடுத்தால் உங்கலிஷ்டத்துக் குட்டுகிறே
னென அமைச்சனை நோக்கி ஓ சுவாமி அருண மிரண்டு
மாசனு மமைச்சனுமானதும் அவைகளை வெட்டினவ
னந்தனானுப் பிறந்ததும் ஏழுவயதிலிருந் தெழுபதுவய
தாமட்டும் பூசித்தும் கொலைபாதகம் விடாமலவ்வாட்டின்

பிறப்பான நம்மிருவரார் பலிக்குட்படும்படியாய் நேரிட்
டதே ஐந்தறிவுள்ள மறையோனை மாரணஞ் செய்யும்
பாவம் நம்மை எக்கதயிற் கொண்டுபோய் விடுமோநமக்
குவரமும்வேண்டாம் வாழ்வும் வேண்டாமென் றுரைப்
பதைக்கேட்ட அதிபன் நம்மா லிம்மறையோன் மாரண
மிப்போ தாகாம வினி யோர்காலத்தி லாவானாதலாற்
றுணிந்து வெட்டலே நலம், பின்பிவ்வேதியன் நம்மைக்
கொல்லாமற் செய்துக்கொள்ளு முபாய முறைக்கின்றே
னென் றமைச்சனைச் சம்மதிக்கச்செய்து வேதபாரனை
இருவரு மொரேவெட்டாய்வெட்டிக் காளியைத் துதித்
தார்களுடனே திரிகுலி பிரசன்னமாகி என்னவரம் வே
ண்டுக்கெனென்று நயில அண்ணல் எனக்கிவ்வந்தனை
பெழுப்ப வரந்தாரும் என் மந்திரிக் கிஷ்டகாமியார்த்த
த்தைத் தாருமென்று பணியவே அதிபனுடைய புக்தி
பைக்குறித் தம்மாதக்கி மிகவுஞ் சந்தோஷமுற்று இர
ண்டு வரமுந்தந்தே வினிபோர் வரங்கெனென பூபாலன்
வணங்கி ஓ! அம்மணி எங்கள் மூவர்க்கும் மோட்சபாக்கி
யம் கொடுப்பாயென அக்கங்காளி அப்படியே கொடுத்
தே னின்றுட னிம்மந்திரத்தைத் தியானஞ் செய்துக்
கொண்டு வாருங்கெனென் றோர் மந்திரத்தைபுபேதித்து
மறையோனைபு மெழுப்பிமறைந்தாள், பின்பம்மூவருங்
களிக்கடலி லமிழ்ந்து தம் நகரையடைந்து தமது பட்ட
ணத்தில் யாராவது ஜீவயிம்சை செய்வார்களாகில் அவர்
களை வீரமாகாளிக்குப் பலியிடுவேனென்று பறைபறை
வித்து ஜீவகாருண்ய விரதத்தைக் கைக்கொண்டு மூவரு
மொத்திருந் திருதியில் மோட்சவிட்டடை யடைந்தார்
ளாதலால் ஜீவகாருண்யமே மேலானவிரதமென் றுரைக்
கத்தரும். அன்றி ஜடபாதர் சீவகாருண்யத் தாலேயே
பிரமான்ந்தத்தை அடைந்தாரெனத் தமால் அநெப்படி
யெனக் கபீர் ஜடபாதர் காதையைச் சொல்லத் தொட
ங்கினார்.

பாடல்.

முன்னமோர்காலத்தன்னில் முனிவுகொண்டையோதிய
மன்னவன்சிலிகைதாங்கு மாசடபாதந்நன்னைத்
தன்னகவலியான்மேன்மேற் றபவிலாதடிக்கும்போழ்தில்
தன்னையுந் தலைவர்தன்னைத் தரிசித்தோனாதலாலே 1
சட்பாதனொன்றுதாயோற்றண்டுகைசுமந்துகொண்டே
அடிபலமிகவும்பட்டே யங்கமேலேசைவிட்டே
முடிபுடைமன்னன்மீது முனிவிலாதறங்கிடம்
மடிபுமாயிடினென்செய்வே னென்றவன்மயங்கிநின்றான்.
மயங்கியோர்சீவனெனு மாழ்குருதிருக்கவெண்ணித்
தயங்கியபுழுங்கியந்தச் சற்குணனாற்றுகி

முபங்கியாடித்தபோதும் முடியினைபறிந்தபோதும்
நயங்கொடாச்சேவியினை நாயினேன்செய்வதுண்டோ.

தன்னுயிர்போலயிந்தச் சகந்தனிலிருக்குமெல்லா
மன்னுயிர்தன்னைநோக்கி மாதவமுயலவதன்றி
இன்னலீயெனதாகத்தினியிச்சைவைத்தசையுமாவி(னன்
தன்னைமாப்த்தென்பெற்றற்கென் றருட்சடபதன்சொன்
சொன்னமினருளிலாத்தித் தோன்றலுமச்சமாகித்
தன்னையாய்ந்தறிகவையுற்ற சாந்தனைன்றவனையேத்தி
என்னைநீர்முனியாவண்ண மெனக்கொருவாமேதந்துன்
பொன்னருட்பாதம்போற்றும் போதம்பெனவேதுயோர்
யம்பையி்கொலையாற்றாய வான்வராகிலுமில்
வம்புதிதன்னின்மான்வாராதலாலருள்கைக்கொண்டுனை
தம்பி்கொலைபெயன்றுந்தவிர்த்திடென்றுரைத்துதன்
நம்பினைபேரைக்கொல்வோர் நாகத்திலிழ்வவென்றான்.

தன்னைச்சிற்றுறவிதினடி னக்கணமதனைக்கொல்வார்
தன்னகநொந்ததைப்போற் சகலமுநோருமென்றே
உன்னியேநோக்கமாட்டா ருலகத்தின்மார்தார்தோ
என்னவாறடைவார்முத்தி யிறைவனைசொல்லக்கேளே.

சேவகாருண்யமின்றிச் சேவனைவதைத்தபேர்கள்
பாவநீங்குவதுமில்லை பரத்துவமடைதலில்லை
சேவனைவதைத்தையோதன் நேகத்தைக்காத்தலாலே
ஆவதொன்றுளதோலிந்த வாக்கையாலென்றுரைத்தே.
திமிரினையகற்றித்தன்னை தெளிவித்தும்போவென்றோத
கிமிச்ச்சர்வர்த்தியென்னு நிருபன்றழந்தகலப்பின்னர்
புனமவுளவுளத்தனான வருட்சடபதன்பிரம்
நமைவிடவேறேவென்னு நாட்டத்திலிருந்தான்றானே.

ஆரண்யத்தன்னிற்சென்று மறையன்றண்டுகைகமந்தும்
காருண்யமில்லாமன்னன் கையினுற்படைக்ககொந்தும்
காருண்யத்தனைவிடாமற் காத்தனனகனுவீரர் (ருன்
காருண்யத்தனைக்கொண்டே கதிபெறவேண்டுமென்
அபன்றியையுத்தான்று னலைந்தனன்பலநாண்முன்னே
பயன்றவன்வாசிதன்னைப் பதுங்கிருந்தம்பாற்வகான்ற
நயந்தருமிராமர்தன்னை நன்கதாமதுஜென்மத்தில்
ஜெயமுனவேடனாகி கிருஷ்ணனைச்செயித்திட்டானே
குருபத்தன்றிப்போத்தி மன்னவன்செகுத்தலாலே
அரிபவென்மைந்தாமைந்தா வென்றனருயிரிழந்தான்
அரினமாப்புணருத்திய வமுதந்திமுனியைக்கொன்றே
உரியநல்லுயிரிழந்தா னுத்தமப்பாண்டுரோஜன் 12

சேவகாருண்யமின்றிச் சிறுவபதெனிற்செய்திமை
மேயிமாண்டவர்பொல்லா வேதனைக்கழுவினுற்றார்
குருவகென்றவனுச்செய் புனிதரைக்கொன்றதாலே
ஆவிரிங்கிடவாதாடி யசத்திற்குணவானானே 13

சேவகாருண்யமில்லார் செபுந்தவமவமாய்ப்போகும்
சேவகாருண்யமில்லார் செபுமறம்மமதாகும்
சேவகாருண்யமில்லார் சேருவாந்தகாரம்
சேவகாருண்யமில்லார் திமைசெய்கிருதராமே 14

சேவகாருண்ய மில்லாச் சென்மமேயிருக்கென்மம்
சேவகாருண்யமில்லாத் தீயபேயினியாற்குழுவர்
சேவகாருண்யமுள்ளோர் தமைத்தெ முஞ்சேவன்யாவும்
சேவகாருண்யமுள்ளோர் சேருவார்மோட்சந்தரனே 15

சேவகாருண்யமுள்ளோர் செய்வதென்றபஞ்ஜபங்கள்
சேவகாருண்யமுள்ளோர் செய்வதென்றியானந்தானு
சேவகாருண்யமுள்ளோர் செய்வதென்றயாகம்போகம்
சேவகாருண்யமுண்டேற் கிஞ்சகமடையலாமே 16

ஆவியையேத்தினாலென் னாதித்தன்மயமானாலென் (ன்
சேவைசெய்தின்புற்றாலென் திருக்குவாம்பிழிபெற்றாலெ
ஓவியம்போ துற்றாலென் னுத்தமோ த்தமனாலென்
சேவகாருண்யமின்றேற் றியனென்றுரைக்கலாமே 17

ஆவியைக்கொன்றுற்றோர்க ளாக்கையைக்காத்தலாலே
ஆவிரிங்கிடம்போ துற்ற வல்லறநீர்த்தின்பியாரோ
ஆவிரிங்கிடினுந்திய வழல்புருந்திடினுங்கொன்மா
பாவிபென்கிறபேர்வேண்டாம் படிதனின்முடிவிதாமே.

என்றிவ்வன முரைக்கும் சேவகாருண்ய வாக்கியங்க
ளைக்கேட்ட தமாலானந்த சாகரத்திலமுந்தினவனாய் கபி
ரைக் கட்டியனைத்து முத்தமிட்டெண்ணியனே உன்மது
மொழிகளைக் கேட்டின்படையாதவர்களு முண்டோ
வென்றக்கணம் மனையான் முதலானவருடன் தன் விட்
டையடைந்து சேவகாருண்ய கிரதத்தைப்பூண்டு பகவஸ்
மரணையால் காலங்கழிக்கத்தொடங்கினார்கள்.

துணக்கரோ கபிர்நவின்ற மொழிகளெல்லா முத்
தமமாகவே யிருக்கின்றதென்னுஞ் ஜீவயிம்மை செய்வத
ற்கிடந்திருந்தார்கள் கேட்டமர்களோ கித்தர்களே கபி
ருரைத்த சேவகாருண்ய மொழிகளைக்கேட்பவர்க் கிம்சை
செய்யும்படியான மனம்வருமோவரா துவருமாயின் தீவி
னைக்காளாவார்கள் பென நாயாஜிசித்ராருரைத்துப் பின்
னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்:

கபிர் பகவின் கன்றைக் கொல்லாமல்
மறுத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது

கபீர்தாசர் மனவியை வர்த்தகனுக்களித்த
அத்தியாயம்.

இப்பால் கபீர் சிலநாளில் தர்ம விஷயத்தில் தன் தக்கை சம்பாதித்து வைத்திருந்த ஆஸ்தியை யெல்லாம் காஸ்தி செய்து பெய்யுந்தொழிலைச் சேவனம் செய்துக் கொண்டிருக்கிற காலத்தில் ஒருநாள் வஸ்திரமும் விலை போகாமல் புசிப்பிக்கு மொன்றுமில்லாமல் காலைபிறகு ந்து மாலைமட்டும் பட்டினியாயிருக்கும்போது, பகவான் கபீரைச் சோதிக்கவெண்ணி நூறு சாதுக்களாய்க் கபீர் வீட்டையடைந்து, ஓ புண்ணியவானே! இன்றையதி வசம் குரியோதயமான முதற்கொண்டு எங்களுக்குக் கும் அன்னம் அகப்படாக்குறைபால் பல விடங்களிற் றிரிந்து மிகவும் நொந்து தருமத்திற்கிரந்த பிரபு! நீரே னக் கேள்விப்பட்டும்மிடமடைந்தோம். ஒசேமானே! இட் சணம் பட்சத்துடன் எங்கள் குட்சி நிறையப் பட்சண மிடுமையாவெனத் துதிக்கும்போது, கபீர்தன்னுபகியை விளித்து, ஓ என்னுயிர்த்துணைவியே! தாய் தந்தையர் பட்டினியால் வாட்டமடைந்திருப்பதற் காயாசமேலிட் டிருக்கும் நம்பால் அனேக சாதுக்கள் வந்து அன்னங் கேட்கின்றார்களே இல்லை யென்போற் கில்லைபென வில் லறத்தார்க்குரிய தர்மமல்லவே இரந்தும் பரந்துக்கிடு வெனத் தர்ம சாஸ்திரம் முறையிடுகின்றதே ஓ மாத ரசே! இச்சாதுக்களின் குட்சிபாகை நீங்குவதற் கே தேனும் பொருளிருந்தால் விக்கிரையஞ்செய்து அடியார் களுக் கன்னம்படைப்பாயென, சுந்தரா ஓ சுவாமி! உம் மைபறிபாமலும் ஒரு வஸ்துவை நாடுகளித்து வைத்தி ருக்கின்றேனா இல்லையே, இவ்வீட்டை விற்றுத் தொண்டர்களுக்குத் தொழும்பு செய்யலாமென்றாலும், ஒருவ ருக்கடமானமாக விருக்கின்றதே மங்கிலிபத்தகக் கொ ட்ப்போமென்றால் குழாயன்றி மற்றதெல்லாம் விக்கிரை யப்பறித்தி விட்டோமேமாகிலியக் குழாயைக்கொண்டு போய் விற்றுல் இத்தனை சாதுக்களுக்குத் தேவையான பதார்த்தங்களைகப்பட மாட்டாதே என்னும்பற்பலவார்த் தைகளுரைத்து முடிவில் ஓ என் பிராணவல்லபா! அடி யான் கடைத்தெருவுக்குப் போகும்போதும் வரும்போ தும் ஒரு வர்த்தகன் எனமேற் சிறிபகல்லு பெறிவதன்றி ஓ பெண்ணே! நீ யென்னிடமோர் நான் வருவையாகில் தேவையான திரையமகப்படும் பென்று சொல்லுகிறார். ஆகையால் இந்த முகாந்திரமாய் நடந்தால் சாதுக்கள் குறையும் தங்கள் வியாகுலமும் நீங்கும் யனைவியை விற் பது மானபங்கமெனக் கருதவேண்டாம் நவகண்டங்களை யாண்ட அரிச்சந்திர மகாராஜன் தருமார்த்தமாய்த் தன்

நாயகியையும் கான் முனையையும் விற்று, புலையனாக் கடி மையாய்ப் போனாரெனப் புராணங்களில் முறையிடுவது நீரறிபாத தல்லவென்றுரைக்க,

அதுகேட்ட கபீர் சுந்தோஷ சாகரத்திற் படிந்த வராய்த் தன் காந்தையைப் பலதர மாலிகளஞ்செய்து அன்புடன் முத்தமிட்டு ஓ என் குலவிளக்கே! கோதி லாமதியே! தீதிலாவமுதே! குணபூஷணமே! சுந்த ரமே! சோபிதமே! நீ நல்ல உத்தம பத்தினியாதலால் இத்தருணத்திற் பரிசுத்த மொழியைப்புகன்று என்னைக் காததாய் அடியார்கள் பகியைத்தீர்த்தாய் வாழ்க்கைக் குத்துணையான யனைபாளிருக்கும்வீடுகற்பக கிருட்சங்க ளடர்ந்த சுரநாடு எனச் சொல்லப்படும். அருந்ததிக் கிணையான திருந்திய தேவியாகிய நீ யெனக்கருந் துணை வியாயிருக்க எனக்கோர் குறைவு முண்டாகுமோ ஓமதி யிற் சிறந்த புனிதவதியே! இக்கணம் அவ்வர்த்தகனைக் காட்டி என் வியாகுலத்தை யோட்டிப் பத்தர்க்கிரப் பா ராட்டி கிருத்தாப்பிய தாய் தந்தையரைச் சீராட்டி இல் லற தருமத்தை நிலைநாட்டிவைக்கச் சீக்கிரம் புறப்படு மென்றழைக்கும் கணவனைச்சூழ்ந்து பலதார்தாழ்ந்து வியாபாரியைக் காண்பிக்கிறேன் வாருமென்றழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தன்மேற் காதலாயிருக்கும் வர்த்த கனைச் சுட்டிக்காட்டினான். கபீர் அவ்வணிகன்பாற் செ ன்று ஓ தனவானே! கணவானே! இவ்வென் மனையாளா கும் தாங்கள் இவ்வணிகைதயின்மேற்கொண்டிருக்கு மவா நீங்க இவளை உமக்கொருநாள் கொடுக்கிறேன். பதில் சத் புருஷர்கள் புசிக்கத்தகுந்த தவசங்களுளித்து என் னைக் காப்பாற்றுகையா வெனத் துதிக்க, வர்த்தகன் காமத்துக்குக் கண்ணில்லை காமிக்கு முறையிலலை யென் னும் பழமொழிப்படி காமாந்தகாரத்தால் சுந்தரா தன் னருகில் நிற்பதைக்கண்டு அடங்கா விகாரங்கொண்டு கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தாற்போலவும், மார்க்கத்தில் மாணிக்கங் கிடைத்தாற் போலவும் பூரித் துக் கபீரை நோக்கி, ஓ கபீர்! நூறு பேருக்கல்ல இரு நூறு பேருக்களிப்பேன் இப்பெண்ணை யென்னிடமொ ருதாஞ் சயனித்திருக்கக் கருணை கூறுவாயெனத் துதித் தான்.

கபீர் ஒருதாமேநின்று இராத்திரிக்கெல்லாம் வைத் திருந்து மறுநாளனுப்பலாமிது சத்தியமென நம்புமென் றுரைத்து நூறு சாதுக்களுக்குத் தேவையான பதார்த் தங்களைக் கொண்டுபோய் மனைவியைத் துரிதமாகப் பாகஞ் செய்யும்படியாகச் செய்து சாதுக்களின் பசிபா ரப் படைத்துத் தாய் தந்தையரை நோக்கி, ஓ மாதா பிதாவே! சாதுக்களுக்கின்னஞ் செய்யவேண்டிய பணி கிடை செய்துக்கொண்டிருங்கள். ஓர் கணத்தில் வருகி

நேனென்றறந்து தன் மனைபாளை நன்றாய் சிங்காரித்
துக்கொள்ளச்செய்து அழைத்துக்கொண்டு துரிதமாய்
வர்த்தகன் வீட்டை நோக்கி வருகையில், வர்த்தகன்
தன் பள்ளியறையை நன்றாய் சிங்காரிக்கச்செய்து
தானும் ஆடையாபரண அலங்காரங்களைச் சாந்தசுவ்வாது
கோப்பூசிக்கொண்டு சுந்தரா எப்போது வருவாளோ
வெணக் காத்திருக்குத் தருணத்தில் கபீரும் சந்தோஷ
சித்தனாய் அங்கடைந்தார் அவரையும் சுந்தராவையும்
கண்ட வணிகன் சந்தோஷ சித்தனாக வாருமென்றழைத்
துக் கொண்டுபோய்ப் பள்ளியறையிற் பிரவேசித்துக்
கபிருக்கோர் மோகனமாயிையைக் கொடுக்கவந்தான்.

கபீர் ஓ புண்ணியவானே! சத்தாதுக்களுக் கன்ன
மனித உமது குணத்தை நானெக்காலத்தில் தீர்க்கப்
போகிறேனென்கிற வாட்டத்துடனிருக்கு மெனக்
கொனித்து மனக்கோட்ட மடையச்செய்யாமல் உமது
மடுகுபிடித்ததை முடித்துக் காமவேஷ்டையையிவர்த்தி
செய்துக் கொள்ளுமையாவெனப் பகர்ந்து அவ்விடம்
கிட்டு நகர்ந்து போகவெண்ணக்கொண்டு தன்னையகியை
விளித்து ஓ மாதாசே! இன்றிராத்திரி இவரிஷ்டத்துக்
கோர் கஷ்டம் வராமல் நடந்துக்கொள்ளென் றுரைத்
துத் தன் வீட்டையடைந்து சாதுக்களுக்குச்சேவைமுத
லானதுஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தார். வர்த்தகனோ முட
வன் கொம்புத்தேனுக் காசைப்பட்டாற் போலவும்
லோபி சொர்க்கத்தை வாஞ்சித்தாற்போலவும் விபசாரி
பாமபதத்தைக் கோரியதைப்போலவும், தரோபதையை
பிச்சித்த சேகனைப்போலவும், தமையந்தியை பிச்சித்த
கிராதனைப்போலவும், புருவச்சக்கிரவர்த்தியின் கார்
தையைபிச்சித்த ஓர் வர்த்தகனைப்போலவும், கபீர் மனை
பின்மேல் பமாதக்கொண்டு ஓ பெண்ணே! என்னிரு
கண்ணே! அன்புள்ள மானே! இன்பந்தருந்தேனே!
பஞ்சபோன்ற பாதங்கள் நோக ஏன் நிற்கின்றாய் பஞ்
சனாமேல் வீற்றிருப்பாயாக. எனக்குற்ற காமதாகத்
தைத் தீர்ப்பாயாக வென்றுரைத்துக்கொண்டே அவ்வ
றையின் தையை முடினான். உடனே பகவான் அவ்வுழர்
கொத்தவால் வேஷத்துடன் வந்து அடா துன்மார்க்கா!
அறிவில்லா மூர்க்கா! தையைத்திற்பா பால்தீர் கமனஞ்
செய்யுத்திருடா வென்றக்கோடத்தை எட்டியுதைத்து
அதட்டினுவணிகன் சுந்தராவைக் கட்டிவின்கீழ் ஒளித்
துக்கொள்ளென் றுரைத்துப் பயங்கரத்துடன் அரணத்
தைத்திறந்து புறம்போந்து கொத்தவாங்கினானுமல்
தையை முடித் கபீர் மனையினருகிற் சென்றான். பக
வான் முன்போலவே அதட்டினார். பின்னுமவ்வணிய
னச்சமுற்றவனாய் வெளிப்பட்டுச் சுற்றுப் பக்கங்களிலும்
பார்த்துப்பின்னு முட்போயடங்காக் காமவிகாரத்தால்

அப்பத்தினியை ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பெற்றான். பக
வான் கொத்தவாலுருவுடன் அக்காஷ உடைப்படும்படி
பா யுதைத்துத்தள்ளி வர்த்தகன்மேற் குதித்து கீழே
தள்ளி மிதித்து அடா பஞ்சமாபாதகா! எமகாதகா! சத்
ருருவின் மனைவியும் சாதுவின் மனைவியும் தன் தாயல்ல
வோ இவ்வுத்தமியைக் காம விகாரத்தோடும் பார்த்த
உன்னிரண்டு கண்களையும் பிடிக்கிப்பெறிவேன் ஆலிங்க
னஞ்செய்யவெத்தனித்த கரங்களைத் துண்டிப்பேன் இப்
போதே உன் சிரத்தைக்கண்டிப்பேன் பெண்ணே பென்
றழைத்த வாயை பிளந்து மணிக்ருடலெடுத்து எமலோ
சத்துக்கனுப்புவேனென் மாறி மாறி யடித்து முழங்கை
யாலிடித்து மூர்ச்சையாய் விழச்செய்து சுந்தராவின் காத்
தைப்பிடித் திழுத்துக்கொண்டேபோய்க் கபீர் வீட்டி
னுள் தள்ளி மாயமாய் மறைந்து காற்றமழையுங் கலந்
தடிக்கச் செய்தார்.

சுந்தரா ஐயோ அர்த்தமளித்த வர்த்தகன் அனி
யாயமா யடிபட்டானே மானக்கெட்டானே பழிவந்து
நேரிட்டதே என்னவென்று பதிக்குறைப்பேன் சங்கதி
பெய்ப்படி தெரிவிப்பேன் என்கிற அச்சத்தால் சற்று
நேரம் நின்று ஒன்றுந்தோன்றாதவளா புள்ளபடி முடி
யட்டுமென்று பிரவேசித்தாள். சாதுக்களுக்குப் பணி
விடைசெய்துக் கொண்டிருக்கும் கபீர் தன்னையகியைக்
கண்டு பெருங்கோபங்கொண்டு வெளியிலழைத்து வந்து
மிகவும் நொந்து அடிபேதாய்! அறிவில்லாக் கோதாய்
வர்த்தகனை மோசஞ்செய் தென்னிடமென்வந்தாய் என
க்கேனிடர் தந்தாய் ஆ! ஹா! என்னாக்கைத் தடுத்தாயே
துன்பத்தைக் கொடுத்தாயே பதவிராதத் தன்மையை
யிடுத்தாயே தபிரியத்துட னென்னை படுத்தாயே
நெருகாளாய்ச் செய்துவந்த நோன்பைக் கெடுத்தாயே,
பஞ்சமா பாதகங்களுக்கு கீமோசனமுண்டு. வாக்கை
மறுக்கும்பேர்க்கோர். போக்குங்கானோமே வாக்கைக்
காப்பாற்றும் நிமித்தம் அரிச்சந்திரன் வெகு கஷ்டப்பட்
டுத் தன் மனைவியை வெட்டத்துணிர்தான், தசரதனும்
மன்னனும் தன் பிராணனை விழந்தார்கள், பரமசிவன் பத்
காருடன் துரத்த வோட்டமெடுத்தான் அருச்சுனன்
கிருஷ்ணருடன் போர்புரிந்தான் வாக்கைக்காப்பாற்றும்
நிமித்தமேயல்லவோ பஞ்சாலன் கட்டுண்டான் அடிபா
தகி! எமகாதகி! என் வாக்கை வினாக்கி நாகத்துக்கா
ளாக்கிவந்துவிட்டாயே! கீகெட்டாயே எனப்பற்பலவார்க்
தைகளாடி நிர்திக்கும்போது சுந்தரா காவலனாகுகளில்
வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! சத் புத்திரனுக்கு மாதா பிதாக்
களை தெய்வம், சத்தீடனுக்காரியனை தெய்வம், இராஜ
னுக்கு நீதியே தெய்வம், பதவிரதைகளுக்குப் பதியே
தெய்வம், நற்புதல்வனுக்குத் தந்தை தாய் வாக்கே

வேதம் மாணக்கனுக்குக் குருவாக்கே வேதம் இறைவனுக்கு நீதவாக்கியமேவேதம் பதிவிரதைக்குக் கொழுநன்வாக்கே வேதம் எனத் தெரிந்திருந்தும் உம்முடைய வாக்கை மரணம் வந்தாலும் மறுப்பேனா தாங்களென்னை வர்த்தகன் வீட்டில் விட்டுவந்ததும் உளவறிந்த இவ்வூர் கொத்தவால் வர்த்தகனைப்படித்து மூர்ச்சையாய் விழச் செய்து என்னைப்பரப்புவென் றிழுத்துக்கொண்டிவ்விடம்விட்டுப்போய்விட்டான் நம்முடைய விரதத்தைக்கெடுக்க உட்பட்டா னிவ்வீதத்துக்கு நானென் செய்யட்டுமென்று முறையிட்டு ஒவெனக்கூயி யழுதான்

அவ்வழுருவோசையை சாதுக்களும் தாய்தந்தையுங்கேட்டு ஒடோடியும்வந்து என்னகுறை நேரிட்டதென்கேட்ட, கபீர் அடங்காக் குரோதங்கொண்டு ஓர்பெரியதண்டத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு என் மனைபாளை நானொருவனுக்குப் பிரியத்துடன் கூட்டிக் கொடுத்தால் இந்தவூர்கொத்தவால் தடுக்கும்படியான காரணமென்ன இக்கணமே அவனைக் கொல்லாமல் சற்றும் பொறுக்க மாட்டேனென்று மனைபாளை யழைத்துக்கொண்டோர் கணத்திற் சென்று கொத்தவால் வீட்டின் கதவைத்தடியாடித்துடைத்து அடா துர்மார்க்க கொத்தவாலே நானென் மனைபாட்டியை வர்த்தகனுக்குக்கூட்டிக்கொடுத்தால் நீயாடா மறுக்கிறவன் வணிகன்பதைக்க அடிக்கிறவன் சீக்கிரம்வெளியிற்புறப்படு இல்லாவிட்டால் உன்னைபும் உன்கணத்திரபுத்திர மித்திரர்களைபு மித்தடியாற் கொன்று ஒருகணத்தில் வென்று என்பார்க்கிரமத்தைக் காட்டிவிடுவேன் எமலோகஞ்சேர வாட்டி விடுவேனென்றிறைந்துறைந்து முனிவுளிறைந்து அதட்டும் போது அப்பேதமைக் கொத்தவால் திடுக்கென்றெழுந்து அவர் சேவடியில் விழுந்து அப்பனேசாணம் ஒப்பிலா ஞானவுத்தமாசாணம் செப்புதற்கரிய செல்வனே சாணம் இப்புயியோர்க் னேத்தவோய்சாணம் அற்புதாசாணம் அரியனேசாணம் விற்பனமெய்த்தவ மிமலனேசாணம் தப்பி தஞ்செய்யாத் தமியனை நீர் கோபிப்பதுநலனோ பிரானே சாணம் சாணமெனத்துதித்து ஓ மாதவனே நானொரு கேதபுமறியேன் என்னகாரணம் யார்செய்தார்குறைகள் என்னையென் வினாச்சபிக்கவந்தீர் துன்பந் தந்தீரென்று சேவகருடன் புறப்பட்டு வர்த்தகன் வீட்டை படைந்து மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்துகிடக்கும் வர்த்தகனுக் குபசாணை செய்தெழுப்பி என்ன காரணமென்று கேட்க வணிகன் கொத்தவாலைக் கண்டவுடன் கிடுகிடுன்று நடுநடுங்கி என்னைக்கொல்லப் பின்னும் வந்தாயாவெனக்கூயிப் பல பக்கங்கிறுந்து மூர்ச்சையுடையவே கபீர் ஆக்கிர நிக்

குரோதமாய் ருத்திர ரூபத்தைக்காட்டி அடா கொத்தவாலே நீயே யிக்காரியஞ்செய்தா யிதற்கிவயிருவரும் சாட்சி இதோ இத்தண்டத்தா லுன்மண்டையை சிதறப்புடைக்கிறேன் பாரெனத் தடிபை ஒங்கவே ஸ்ரீமந் நாராயணர் பிரசன்னமாகி ஓ கோபதிபத்தில் மிருந்த கபீர்தாசனே முகவிலாஸனே அந்தக்கொத்தவால் வர்த்தகனை யடிக்கவிலை இந்தக் கொத்தவாலே அடித்தானுதலால் அவன்மேலோங்கின தடிபை என்மேலோங்கி யடித்து உன் வைராக்கியத்தை முடித்துக் கொள்ளென்று நவரதன் கசிதமான கிரீடத்தைத்தாழ்த்தி முதுகைக்காட்டிக் குளிந்துகின்றார் ஸ்ரீ மந்நாராயணனைக் கண்ட கபீர் கையிலிருந்த தடிபை எறிந்துவிட்டுப் பலதாஞ்சுழ்ந்து பாதங்கலிற்றழ்ந்து ஓ அனாதாட்சகா! அகிலான்டகோடி பிரமாண்டநாயகா! ஸ்ரீராமா பரந்தாமா சகஸ்திரநாமா! ஓ பகவான் ஓ தெய்வமே அடியேனுக் காகக் கொத்தவால் வேஷமுந்தரித்தீரோ.

வர்த்தகன்மே லார்ப்பரித்திரோ வர்த்தக னுமது கரங்களாஸடிபட என்னபாக்கியஞ்செய்தானோ ஏது தவஞ்செய்தானோ அடியேனைவோரடி அடிக்க லாகாதோ? எனக்குற்ற குறைகளெல்லாம் நீக்கிப்போனாதோ? அடியேனைக் குளிந்து நிற்கலாமோ யாவரும் வணங்காமுடியைத் தாழ்த்தப்போமா? சுந்தரானவக்காக்க வந்தாயோ அரிதானசேவை தந்தாயோவெனப் பாதங்கலிற் பணிந் தபடி பலபலவிதங்களாகத் தோத்திரஞ் செய்யும்போது பகவான் ஓ கபீர் உலகில் தன் ஸ்திரீயை ஒருவன் தொடுவானாது லவனைக்கொல்லத் துணிவார்கள் கொன்று விடுவர் அப்படியிருக்க நீ ரிப்படி செய்யலாமா உனக்கு மாணியில்லைபா? ஈனயில்லைபா? நீர் புருஷனல்லவா விரித்துச் சொல்லவா? தர்மார்த்தமாய் தன் ஸ்திரீயைப் பலவந்த மாய்க் கூட்டிக்கொடுக்கலாமா? புருஷனுக்குள்ள அபிமானத்தை விடுக்கலாமா பதிவிரதையைக்கெடுக்கலாமா அபகீர்த்தியை யடுக்கலாமா? இப்படி பரமசிவனும் ரகுராஜனும் பிறருக்குத் தன்மனையியர்களைக் கொடுக்க வில்லைவா வெனச் சங்கைசெய்விரோ அவர்கள் ஒருவர்வாஞ்சித்த வஸ்துவை வைக்கலாகாதெனக் கொடுத்துவிட்டார்கள எப்படியெய்ததும் அவர்களுக்குற்ற ஞானப்பயித்தி யமாகும் நீர் ஒருவர் கேட்காமலிருக்க பலவந்தமாகக் கூட்டிக்கொடுத்தீர் நாணத்தை விடுத்தீர் சொற்பமான தானியதவங்களுக்காகத் தாரத்தை கொடுத்தவர்களு முண்டா அடியார்களுக் கன்னமிட அருந்ததிக்கிணையான அரிவைபை மணந்துணிந்து பிறனுக் களிக்கலாமா இப்

படி இவ்வுலகில் நடத்திருக்குமாவெனப் பற்பல வார்த்தைகளாடுபோது,

கபீர் பகவானோடுக்கி ஓ மாதவனே என் மானம் உன்மானம் நான் நீ எனதுனது என்னும் விகற்பங்களெல்லாம் உமது ஸீலையான மாயாசம்பந்தமல்லவோ வாசாக்குளனத்தா லும்பை வெல்லவோ உமதரிய சேவை பெற்றவர்களுக்கு ஞானந்தகார கூபத்தி ஸிழிந் திருக்குமக்கிரந்தி புள்ளவர்களுக்கு கியல்பான மானவினமுமிருக்குமோ! அர்ச்சனனுக் குடன்பிறந்தானே பலராமருக்குந் தெரியாம வினங்கவைத்த தீனமல்லவோ அப்பார்த்தனை அகவத்துடன் பூபிரதட்சணஞ் செய்தகாலத்தில் ஓர் தீனமிரவில் காமவிகாரத்தால் கலக்கமுற்றிருக்க கமித்தகாரபோயவனை உல்லாசப்படுத்தின தீனமல்லவோ உமது கபடநாடகத்தை விரித்துச்சொல்லவோ மர்மமறிந்தவர்களுக்கு மானமில்லை இச்சையிறந்தவர்களுக்கு கீனமில்லை என்னும் பழமொழி மெய்யா பொய்யா யிருக்கட்டும் சாதுக்களுக்குதவிய வர்த்தகனை வினாபேனடித்தீர் என் வாக்குத்தத்தையென் கெடுத்தீர் என்றுபணிய,

பகவான் ஓ கபீர் சாதுக்களுக்கு கன்னமளித்த இவ்வர்த்தகன் உமது மனைவியைத் தொடுவானான ஹுடனே பஸ்பமாயெறிந்து போவதற்கோர் ஐயமுளதோ உமக்கு தவி செய்தவ னுயிரீங்குதல் தர்மமோ உமது மனைவியைபடுத்தி யுயிரீடுக் தெம்புரம்போதலைத் தடுத்தி அடித்தது கர்மமோ உமக்குந்தெரியாத மர்மமோ வெனப் புகல கபீர் ஓ ஸ்வாமி அடியே விசைந்து கொடுத்தபின் வணிகன்மேற் குற்றமென்ன அவனொன்றும் பலாத்காரம்செய்யவில்லையே பெனத் தொழப் பகவான் ஓ அரிபக்தனே அவனுக்கு விரும்பமிருந்த காரணத்தா லல்லவோ கீர்கோடுக்கநேரிட்டது அன்றி எரியும் நெருப்பைவிரும்பத்துடன் தொட்டல் சடாமலிருக்குமா நீ ரவனுக்குச் சொந்தமாகக் கொடுத்தாலும்சொந்தவிளக்கென்று முத்தரிட்டாயமா; பரஸ்திரியை விகாரத்துடன் தொடலாமா? பரஸ்திரீ கமனஞ்செய்தவர்க ளெல்லாம் வாழ்விலுந்து தாழ்வடைந் தார்மனேயன்றி மேன்மையடைந்த துண்டோ பலவந்தமா யனைவரும் ஸ்திரீ பர்த்தையென்றும் அவன் முகம்பார்க்கவே கூடாதென்றும் வேதமுறையிடுவதுபொய்யா பரஸ்திரீயை இச்சித்த மாத்திரத்தில் மலைப்பாம்பாய்ப்போகும் சாபத்தைப்பெற்ற நகுஷாஜனுடைய சரித்திரமறியாதவரோ பரஸ்திரீகமனஞ் செய்தவன் இசைபாத்துக் குதவாதவனென்றும் பரஸ்திரீகமனஞ்

செய்பவன் பாவிசுன்றிறந்த கொடும்பாவியென்றும் பரதாரகமன்ன குடும்பம் பாழாய்ப்போகுமென்றும் பரதாரகபனனுக்கு ரவ்வாதி நிரையமே பிராப்தியாகு மென்றும்பிறர்மனையாளைப்புணர்ந்தவனே பேடியாய்ப்பிறப்பானென்றும் பிறர்மனையாளை விகாரமாய்ப் பார்த்தவனே கண்ணிழந்திறப்பானென்றும்அயலான்மனைவியையுலிங்கனஞ் செய்தவனே அறத்தால் காங்களுதுபுட்டு மடிவானென்றும் அயலான்மனைவிக் கர்த்தமீந் தவன் கற்பையழிப்பவனே அரீதமாய்க் கொலைக்குட்பட்ட பழிவானென்றும் பெரியோர்களா லுரைக்கப்பட்ட வாக்கியங்க ளபத்தமோ ஒருவர் குடும்பத்தை இடும்பா லலக்கணுறச்செய்வது ரீதியோ கற்பழிந்த கார்தை கர்த்தபமென்பது பொய்யோ? நீர் சாதுக்கன்னமளித்தபு புனிதனானீர்கள் வர்த்தகனுமது நாயகியின்மேல் மோகித்து நாகத்துக் காளானான் பலவந்தமாய் வணிகனுக்குமது மனைவியைக் கொடுத்தவனை அந்தகாரத்துக் காளாக்குதல் நன்மையோவெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளக் கபீர் ஓ என்னுண்டவனே உமது கரங்களா லடிபட்டவனுக்கும் நிரையத்துன்பமுண்டா? அனேககாலத் தவஞ்செய்தோர் அருக்குங் கிடைத்ததற் கரிதான உம்மைக்கண்ணூரக் கண்டவர்களுக்கு மோர் குறையுண்டா ஓ அச்சதனே உச்சிதனே என்வாக்கை எவ்விதமாய்க் காப்பாற்றுவே னாதற்கோர் பார்க்கமுரைக்க வேண்டுமெனபணிய பகவான் ஓ மாதவனே உனக்குச்சொந்தமான முத்திக் கார்த்தையை யவனுக்களித்து அவளுடன்கூடி இன்புற்றிருக்கும் படியாட்ச் செய்வீர் ஏனெனில் உத்தமர்களைப் பகைத்தவர்களும் முத்தர்களாவாரெனும்-மொழி யறியாதவரோ வென்றறந்து மறைந்து போயினார்.

பின்பவ்வர்த்தகன் கபீர் திருவடிகளில் பணிந்துநயனங்களைபணிந்து ஓ என்சத்குருநாதனே மெய்ஞ்ஞான போதனே உமது மகிமையை யறியாமல் யானியற்றிய குற்றத்தை நற்றவமாகக் கொண்டென்னையாட்கொள்ளுமையாவெனத் துதித்துச் சுந்தராயின் தாட்டாமரைகளிற் கிரசாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு ஓ என்னையீன்றதாயே கிண்ணப்பார்த்த கண்களின்னம்கொடாமலிருக்கின்றனவே ஆர்சரியம் உம்மைப்போ லொத்த பத்தினியிருப்பதினாலே பல்லவோ கரையிலாமற் கடலும் கிற்கின்றதே கனிதப்படி குரியனும் உதயமாகின்றன ஓ என்னம்மணி! உன் பொறுமைக் காகாயத்தை புறவிடப்போமோ தாத்திரியின் கனத்துக் கிணையான ஓர் வலையுமுண்டோ ஸ்ரீமந் நாராயணருடைய அரிய சேவையை அரைக்கணத்திற் நருவித்த என்

மாதாவே! என்மேல் முனிவுகொள்ளாம விடசனமேயு
ரட்சியுமெனத் தொழுதழும்போது சுந்தர! கருணைக்
கண்களைச் சாத்திப் பரமபக்தனாகக் கடவாயென வாழத்
தித் தன் கணவனைப் பார்த்துக் காங்களைச்சேர்த்து, ஓ
சுவாமி! மனனாறுபவந்து மகனும் முடிந்தானென்னுங்
கதைபின்படி நமக்கு புதல்வனாகச் சரணடைந்த இவ்
வர்த்தனை அன்புடன் நோக்கி துன்பங்களைப் போக்கிக்
காத்தாட் கொள்ளுமையா வென்று வணங்க, கபீர் அவ்
வலரினன் நான்கினில் தாரக வாக்கியத்தை எழுதி நிஷ்
காம்பாகக் கடவாயென் றுசர்வதித்து மோட்ச வநிதை
பைக்கடும் மார்க்கத்தைப் போதித்து பேரின்பவாரியில்
மூழ்கி இருக்கும்படியாய்ச் செய்து பந்தபாசங்களை
கொய்து மனைவிபுடன் விட்டையடைந்து அங்கு நரா
தாதி முனிசுவர்களுட் னெழுந்தருளியிருக்கும் பசவா
னைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு ஆ ஹா இப்போழ் தங்கு
மாயமாய் மறைந்து உடனே இங்கு நாரதாதி முனிசு
வர்களுட் றிறைந்து காட்சிகொடுத்த கருணையேதோ
நான் செய்த தவமேதோவெனத் துதித்துருகிக் கண்
னீர் பெருசிக் களிப்பின்மேலிட் டானந்தமா யரிபரந்
தாமனைத் தோத்திரம் புரியும்போது பசவான் கபீர் மஸ்
தகத்தின்மேற் றன்னஸ்தத்தைத்தாக்கி ஓ பரம பாகவத
னே! நீசில்லற தர்மத்துக் குறுதித் துணையான தர்மத்
தை காப்பாற்றுகின்றிரோ இல்லையோவெனச் சோதிக்க
வேண்டி நானே இந்த முனிசுவர்களுடன் வந்தும்மை
அன்னங்கேட்டும் மனைவியை அபலானாக் களிக்கும்படி
யாகச்செய்து ஆனந்த மடைந்தேன்.

சராசராகக் கோரோர் காலத்தில் சரலோகத்தைக்
கொடுத்ததுபோலப் பாதாசகமனம் முதலான பாவஞ்
செய்வோர்களுக்கு மும்மா லிக்காலத்தில் மாட்சிமை
யான என் காட்சியைக்கொடுக்க நேரிட்டதென் றுரை
த்து ஜிஜ்ஞாபிசையையும் தமையையும் நோக்கி, ஓ புனிதர்
களே! இனி இந்நாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைந்து
புதபந்தா லென்பதவியை யடைபுங்கனென்றாக்கியாபித்து
மறைந்தருளிஞர். பின்பு தமால் மாதா பிதா மறை
யோர் துறவோர் பந்தர் சித்தர் பரப்பிரமக் ஞானிகளா
கிய முத்தர் முதலானோருடைய வாக்கிற் சிறந்தது குரு
வாக்கியம், குருவாக்கிற்சிறந்தது தேவவாக்கியமாதலால்
புமந்தாராயணருடைய வாக்கியத்தைக் கடந்தவருமுன்
டோவென் றன்புள்ள மகனை வாரிபெடுத்து மடித்திருத்
திக் கொண்டு சில நியாயங்களைச் சொல்லத் தொடங்கி
ஞர். அது ஏதென்றால், ஆ பன்மகனே! அழகான முக
னே! ஐ பசவான் நமக்கடிக்கடி பிரசன்னமாகின்ற
ரென்கிற வெண்ணங்கொள்ள வேண்டாம் தெய்வ சகா

யத்தினாலாவது குரு சகாயத்தினாலாவது மோட்ச மார்க்
கந்தெரியுமன்றி மற்றையோகம் தப்பாகம் - தியானம் -
தானம் - மோனம் - ஞானம் - தபம் - ஜபம் - மந்தரம் -
யந்தரம் முதலானவைகளால் தன்னையறிவது கூடாது
ஆரியர்க்கிருபையன்றி ஞானநிருஷ்டியில்மனதுநாடாது
உபாயத்தாலாகிற காரியம் பராக்கிரமத்தாலாகிற தென்
கிற நியாயமுனக்குத் தெரிந்ததே சிலர் நீர்மேல் குமிழி
யான இத்தேகத்தைச் சுழுத்தியவன்னைதிற்பிரேதமாய்ப்
பார்ப்பார்களன்றிச் சாக்ராவஸ்தைதிற்பார்க்கமாட்டார்
கள். எதினெனையோ மலமுத்திர மாம்சக்கிருமிகள்
சேழித்த நரம்பென்பு தோல் மச்சை மயிர் மூளைகோளை
நஞ்சு குட்களுஞ்சேர்த்தோருருவா யிருக்கும். இந்த
ஸ்துலதேகத்தை நானென்கிற அபிமானம்பூண்டதென்னை
மறந்திருக்கும் அவிவேகிகள் அஞ்ஞானந்தகாரக் குகை
யிற்சிக்கி நாக வீடாகிய இத்தனுயிற்சொக்கி வியாதிக
ளால் முக்கி அன்னப்பா லுந்தக்காமல் கக்கி எமனாக்கினை
க்குள் புக்கிச் சிருஷ்டிகாதத்தன்முன் வெட்டி அன்னக்
கருவினுள் மட்கித் தாசனென்று பேரெடுத்து உற்பவித்
தவதுதன் சேரெடுத்து மானசாதிகள் வளர மனமென்
னும் மாயையும் வளர்ந்து பயவழியும் விடுத்துப் பாலப்
மருவமடுத்து நானுகிக்கே போர்கொடுத்துக் கௌமார
தசையைபடுத்து விளைபாடலாதிகளைத் தொடுத்து எவ்
வனமெடுத்துக் காந்தையால் பசவான் ஸ்மரணையைக்
கெடுத்து மாயாசம்சாரபாரத்தைவெடுத்துத் தனைமறக்கு
ம் பிரம்ஞானத்தைத்தடுத்து விருத் தாப்பியமடுத்துத்
தாரபுத்ரமோகத்தைகொடுத்து எமனுக்குரியசொத்தாகி
மறுஜென்மத்துக்கு வித்தாகி யிருப்பார்களவர்களே
ஆபுனின்ன யிருக்க,

மோட்சவார்த்தை இப்போதே அபேட்சித்தல்
கபேட்சை யல்லவென்று காட்சிப்பிரமாணத்தில் சுடு
காட்டுக்குப்போகும் காயத்தை என்னமாயத்தால் நம்பு
கிறார்களோ அவர்களுக்கே வருஷப்பிரமாணம். வாசாக்
ஞானிகளுக்கு மகிப்பிரமாணம், முழுட்சுருக்கு; நாட்
பிரமாணம், அப்பியாகிக்குக் கடினைப்பிரமாணம், ஆரு
டர்களுக்கு மூச்சுபிரமாணமாதலால் பசவான் ஓர் முக
ர்த்தத்துக்குள் முப்பத்தாறுதாம் பிரசன்னமானாலும்
போதாதென்றே யிருக்கவேண்டும் மாயையானது தன்
னிழல்போற் பிரியாதிருந்துக் கொண்டெக்காரியத்தால்
நமக்குளைக்கயமாவானோ நமது பி. மஞ்சருப நாமத்தைக்
கடக்கும் மார்க்கத்தைத் தேடுவானோ வென்கிற எண்
னத்தார் கற்சேருவதுபோல நம்மைக்கலக்கி மோட்ச
மார்க்கத்தை விலக்கிச் சுழல்காற்றி லகப்பட்டுமுறும்

சுருகப்போல ஜனனமான தாங்கங்கள் விசம் வாரிதி
யிற் படிந்திருக்கும்படியான வகைக்குரிய காரியங்களைச்
செய்து களித்திருக்கும்படியாய்ச் செய்கின்றது. அதை
யே மாயாபூதமெனச் சொல்லப்படும் அன்றி, அப்பா
ஒப்பினாமகனே! தெய்வத்திலுங்கருவே! பெரியவனென்
றே சான்றித் தந்தாந்தஞ் சத்தியமேயாம். பகவான்
முனிவு பரமசாரியார்த் தீர்த்துபோம். குரு சாபத்தை
அறியாத் தீர்த்தபதிதாரும். ஆயினும் காரிய காரணங்க
ளென்கிற உபயமார்க்கத்தைத் தெரிவிக்கு மாரியர்களில்
காரணகுருவே கர்த்தனாகும். காரணக்குருவின் ஸட்
சனம் சுலட்சண மானவர்களுக்கே தெரியுமெனப் பெரி
யோர்களுரைக்கின்றார்கள். இவ்வெண்ணங்க ளிறந்து
தன்னை மறந்திருக்கும் காரணகுருவே பரப்பிரமமென்று
சொல்லத்தகும்.

மாத்தருதரோகி பித்ருதரோகி தெய்வதரோகி யெ
ன்றுரைக்காமல் குருத்துரோகியென்றே உலகத்தில் மிக
வும் வழங்குங்காரணம் தனுமனதனங்களைத் தாரை வார்
த்து ிறையும், பிரியாமற்கட்டித் காத்துக் காற்சுவைமுத
ளானவைகளாற் றேகம் வேர்த்து எப்போதும் மஸ்தகத்
தினமே ஸந்தங்களைச்சேர்த்துக் குருநாமத்தை மனோ
குத்திரத்திற் கோர்த்து வாஞ்சை விஷயத்திற்போரும்
மனதை அறுத்த நிர்ச்சங்கல்பனும், நிர்விசல்பனும்,
நிர்நாம பரப்பிரமமாய், மனதுக்கெட்டா மர்மமாய்,
வாக்காலுரைச்சத் தர்மமாய், திரிகாணங்களாற் செய்யா
நிஷ்காமமாய் ஆனந்த மாத்திரமாய்கியிருக்கும் நிலையைத்
தெரிவித்த நிர்மலகுருவுக்குச் செய்யுங் கைம்மாறு மொ
ன்றன்றே.

ஆரியர் பணிவிடைபைவிடப் பிரிமிஷ்டை மேலா
னதோ நாவு தய்யமென்று முபய விஷயானந்தத்துக்
காக காக்கையைப்போலவும், சுணங்களைப்போலவும்
சுழலுஞ் சிவர்கள் தேகககத்திலும் இந்திரிய சுகமே
மேனான தென்றறிந்தபடி மனோ சுகத்திலும் சிவகமே
மேன்மை பென்றுணர்தல் கூடாதோ சிவசுகம் பிரமா
னந்தமேயன்றி வேறோ பிரமானந்தத்தை யளிக்கும்
ஆசாரியர்க்கா யுழைக்கலாகாதோ பாபங்களைல்லாம்
படுஞ்ஞமாய் வெந்துபோகாதோ தேகசுகம் ஸமாண
தப்பும் பரியத்தமல்லவோ இந்திரிய சுகம் மயக்கமட்டு
மல்லவோ மனோசுகம் மறதி மட்டுக்கு மல்லவோ சிவ
சுகம் மாணமட்டு மல்லவோ மாணகாலத்தில் தேகசுகம்
இந்திரியசுகம் மனோசுகத்தையும்வாஞ்சிக்காமல்ஜிவகசுத்
தைத் தேடுதல் பொய்யோ சுழுத்தியில் பிரமானந்தசுக
யன்றி வேறு மொன்றுமுண்டோ அச்சுகத்தை இப்

போதேதேடுதல் நன்றன்றோ சங்கல்பமே பிறப்பு விகல்
பமே இறப்பு என்னும் வாக்கியம் சத்தியமோ தேக மச
த்திய மென்றிருந்தவர்க ளனாரிமை யிவ்வுலகில் நாட்ட
த்தி விருப்பார்களோ காட்டத்திற்கென்று ஏக ரோட்ட
த்தி விருப்போர்க் கினியோர் வாட்டமுண்டோ வாங்
கோஷ்டமும் மனோ வேஷ்டையும் நீங்கினோ கருக்
கோர் சேஷ்டை யிருக்குமோ காஷ்ட மெனனத்திற் கப்
பாற் பட்டவர்கட்கன்றோ கைவல்பஞ் சித்திக்கு மெனத்
தித்திக்கு முத்தாரஞ் சொல்லுங் கர்த்தவ்ய காரணகுரு
உபதேசிக்கின்றார். அத்துயித வஸ்துவைக் கைத்தல
செல்லிக்களிப்போற்காட்டிங் கருணாநிதி அவரல்லவோதிரி
காரணானசுவற நிற்கும் சூட்சும மார்க்கத்தால் மோட்ச
மடையச் செய்யவ ரொப்போர்க்கொத்தவ ரென்றால் என்
னைக் காட்டிற்போய்த் தவஞ்செய்ய உத்திரவளித்த இப்
போர்க்கொத்தவ ரென்றறைந்து கபீர் பின்மறைந்து நிற்
கும் மகாவிஷ்ணுவைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

உடனே கபீர் பின்பிறும்பிப் பகவான் சிதாசமேத
னாக விருக்கக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு தந்தையைப்பா
ர்த்துக் கரங்களைச்சேர்த்து ஒரு எனகையனே அன்னமுட்
டின கையனே என்னைப் பிரிந்துபோக வெண்ணங் கொ
ண்மரோ இப்பகவானை யன்றி நமக்குப் பரசுகமும் பா
முத்தியு பளிப்பவ ரொருவருண்டோ இங்கும் அங்கும்
எங்குந்தங்கியிருப்பவ ரித்துங்கனவல்லவோ வென்றுரை
க்க தமால் ஒரு என்னப்பனே எங்குமிருப்பவரிப்புங்கவனா
னாலும் இகலேகத்துக்கும் பரலோகத்துக்கும் எவ்வள
வுபெதமுண்டோ அப்படியே நாடு நாடு என்பதிலும்
பேதமுண்டு இனிச் சுகசுகியாய் வாழ்ந்திருக்கக் கடவா
பென் றுரைவழங்கி எழுந்துபோகையில் கபீர் பிதாவுக்
குத் தன்மேல் எவ்வளவு வாஞ்சையிருக்கின்றதோ அவ்
வளவு வாஞ்சை தனக்குமிருக்குங் காரணத்தால் சரோ
லெனப் போவதற்குக் கூடாமல் மனம் மகன்மீது தனு
தபசின்மீது மிருக்கின்ற தெனக்காட்டிங் பிதாயின் பின்
னோடி ஆலிங்கனம் செய்துக்கொண் டபூம்போது கடந்
தஞானியுங் கடப்பரோ மக்கன்மேல் காதலென்னும்பழ
மொழிப்படி தமால் மகன்மீது தனக்குற்ற அன்பைப்
பலருமறியக் கண்ணீராலலம்பினார்.

அப்போது விஜயாபிரியைச் சுந்தரா ஆலிங்கனஞ்
செய்து நளமகா ராஜனைப்பிரிந்த தமயந்தியைப் போற்
புலம்பினான் இப்படி நால்வரும் கலந்தழும் போது
ஸ்ரீராமரும் சிதாபிராட்டியு மவர்களுடன் தாங்களும்
தொந்தமுடையவர்போல் கலந்து பகவான் கபிரையும்

தமாவையும் கட்டிக்கொண்டு மகாலட்சுமி சுந்தராவையும் ஜிஜ்ஞாபிப்பையும் கட்டிக்கொண்டு ஒவெனக் கூக்குரலிட்டழத் தொடக்கினார்கள் தாத்திரி யசைந்தால் சகலமும் அசைவதுபோலக் காகியிலுள்ள மாந்தர்களெல்லாரும் கிடந்தபடி நடந்தபடி வராணாகியிலுள்ள பசு பட்சிகள் முதலானவைகளுந் கண்ணீர் விட்டழுதுக்கொண்டிருந்தால் இவர்களைத் தேற்றுவாரிபார் இப்படி இரண்டு சொம்பரிபந்த மிருக்கும்போது ஸ்ரீகாகியிலுள்ள தாப்பார் வத்சமேதராய்க் கபீர் விட்டையடைந்து பகவானையும் பார்க்கவியையும் நோக்கி ஒ திரிலோகநாயகா தேவாதி தேவா செல்வத்திற்கிறந்த சீதாதேவியே பெருமைபிற் சிறந்த ப்ருமாதேவியே இதுவென்ன கபடநாடகம் இது வென்னமாயம் அம்பெய்தையோ வென்பவைப்போல இவர்களுக்குன் மாயமோகத்தைக் கொடுத்துத் துக்கத்தைபெடுத்து அழச்செய்ததுமன்றி நீரு மோசமுள்ளவர் போலமுது இக்காகியில் இருஜாமமாய் அழகுறலுண்டாக்கினீர் இன்பத்தைப்போக்கினீர் உம்மை நீர் மறந்தீரோ நாராயண னென்றெதைத் துறந்தீரோ நீரே தமாவுக்குப் பிறந்தீரோ காகியில் துக்கமயமாய் நிறைந்தீரோ,

இவ்வித லீலைசெய்வது நான் மெச்சவா தேவர்தமால் மெச்சவா கபீர்மெச்சவா சொல்லும் பகவானே எனப் பலதரங்கேட்டு பேசாத பிரதம்பரனை விலக்கிக் கபீர்தாசனை நோக்கி ஒ நிராசையிற்சிறந்த கிரீமலனே? மோகமில்லா விவேகனே தந்தையாசை சாதுக்களுக்கு இருக்கலாமா, இப்படியும் துக்கத்தைப் பெருக்கலாமா, உன்னுடன் பகவானும் வெகுநேரமா பழுதுக்கொண்டிருக்கிறாரே அவரையும் என்னையும் பார்க்கலாகாதோ வெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளின மாத்திரத்தில் கபீர் கண்ணைத்திறந்து ஆலிங்னஞ் செய்திருந்த பிரியாததந்தையையும் அன்புள்ள தாயைபுங்காணாமல் ஒன்றுந்தோன்றாமல் ஒ ஒ தாய் தந்தை கானகத்தை படைந்தாரென்றலறும்போது பகவான் ஒ கபீர் உன் தாய்தந்தை கானகத்தை படைபயிலில்லை என்னுடைய வானகத்தை படைந்தார்கள் நானே புன் தந்தையாகும் இலக்குமியே உன் தாயாகும் அவர்களை மாளிடர்களென்றோ வறிந்தாய் உன்னை நீ பறிவாயாகில் என் மனைவியையும் இன்னொருவறிவாய் நீ இப்புவியிற் பிறப்பதற்கு முன்பே அன்னை வயிற்றிற்கென உன்னை உன்னிதமா வளர்க்க அன்னை தந்தையாய்ப் பிறந்திருந்தோ உய்வுருவை இன்னமோர் தாம் பார்ப்பாயாவெனத் தமா லுருவெடுத்து நிற்க, உடனே இலக்குமி ஜிஜ்ஞாபிப்பாகத் தரிசனத் தந்தாள் அப்போது பாசகிவனும் பார்வதியும் பகவான்செய்யுந்

திருக்கூத்தைக்குறித் தானந்தமடைந்து மாயானடனத் தைக் கற்றுக்கொள்ள வாஞ்சித்தவர்போல அசைவற்று நின்றிருந்தார்கள். அப்போது புகவானும் பார்க்கவியும் தமால் ஜிஜ்ஞாபிப ரூபமாய்த் தரிசனந்தந்தின் மாயமாய் மறைந்தார்கள். கபீர் பகவானு மிலக்குமியும் நமக்குத் தாய்தந்தையராய்ப் பிறந்திருந்தார்க ளினி நாமன்னை யத்தனுக்காய்முவ தக்ஞானமே யாமெனத் துணிந்து துக்கந்தணிந்து பாசமேசுவானையும் பார்வதியையும் பணிந்து இருபவனங்களைப் பணிந்து ஒ ஸ்வாமி லீலகண்டா, கிடலாட்சா, அன்னைத்தந்தையாசையாலமுந் தாட்சி புள்ளவனுக்கு மாட்சிகமயான காட்சி கொடுக்கலாமோ வெனத் துதித்து ஒ விசாலாட்சி அன்னபூரணி, நாரணி காரணிபெனப் பார்வதியைத் துதித் தருகும்போது விசுவநாதரும் பகவதியும் பல ஆசிகள்செய்து ஒ பாமபக்தனே ஜீவன்முத்தனே இனி பிரமக்ஞான திருஷ்டியாற் பரமானந்த சாகரத்திற் படிந்திருக்கக் கடவாயென் றந்தர்த்தானமானார்கள் பின்பு கபீர் தாய்தந்தையர் பிரிவாற்றாமையாற் கலக்கமுற்றிருந்து மறுநாள் ராமானந்த சுவாமிகளாற் நேர்ந்து களிகூர்ந்திருந்தார். கேட்டிர்க ளோ கித்தர்களைபெனப் பின்னும் நாராஜித்தர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கபீர் மனைவியை வர்த்தகனுக்களித்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின் மூன்றாவது

கபீர் குமாரானாகிய கமால் யாத்திரை அத்தியாயம்.

இப்படி கபீர் நள்கழிக்குங்காலத்தில் பகவானுடைய மாயையாலும் சுந்தராவின் அபேட்சையாலும் முன்னரம்பைக்குள் இஷ்டத்தை ஓர்காலத்தில் நிறைவேற்று கிறெனென வாக்களித் திருந்ததாலும் சுந்தராவின்முனி னாலும் மோகமோங்கி மருவித்தெரிவையின் மனங்களிக் கச்செய்ய சுந்தரா கர்ப்பவதியாகிப் பூரணமானபின் நார தருடைய அம்சமே பந்த முப்பத்தியை டிலக்கணங்க ளும் வாய்ந்த ஓர் புத்திரனைப் பெற்றாள். அக்குழுவியைக் கண்ட தாயுந்தந்தையும் மிகவுங் களிப்புற்று அருமைபுடன் வளர்த்து காண்முனையின் முகங் கமலம்போ லிருப் பதால் கமாலென்று பேரிட்டு அடியார்களுக்கு விருந் திட்டு செய்யுந்தொழிலாற் சிவனஞ்செய்துக்கொண்டிருந்தார்கள் இப்படி ஏழுவருஷங்காட ஒருநாள் கமால்

தன் தந்தையையணங்கி ஓ என்னையனே அடியேன் தீர்
த்தபாத்திரை செய்து வா வேண்டு மென்கிற எண்ணங்
கொண்டேன் கருணையுடன் விடைகொடுத் தருளல் வே
ண்டுமெனத் துதிக்க கபீர் மகிளவாரி மடிமேல்கவத்துக்
கொண்டு ஓ-என்னப்பனே நீ யறியாத குழந்தையாயிற்
றே பாத்திரைசெய்துவர உன்னாலாகுமா துணையின்றித்
தனியாய் வுன்னையனுப்ப என்மனந்துணிபுமா இன்னஞ்
சிலநாள் பொறுத்து பாத்திரைசெய்யப் போகலாமென்
று மறுத்தனர் கமால் தாகதயின் பாதங்களை முத்தமிட்
டு ஓ என்னிய்யாவே நீர் மேற்குயிறியான இக்காயத்தை
நீலையென்றுமப்பி யிருப்போரல்லவோ நினைத்த காரியத்
தை நினைக்குப்பின் செய்யலாமென யோசிப்பார்கள்.

கூணபங்குராமென விச்சரீரத்தைத் தீர்மானித்த
ரைக்கணமும் வீண்காலத்தைக் கழிப்பார்களோ இப்ப
டியென்னைச் சோதிக்காமல் அன்புடன் விடைகொடுத்
தருளல் வேண்டுமெனப் பணிய கபீர் ஓ என் கண்மணி
யே என்னுக்கு னெண்ணெய்ப்போலவும் பாலுக்குள் வெ
ண்ணெய்ப்போலவும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருக்கும் பக
வானே யிருப்பிடத்திற் கண்டு களிப்புறாமல் தேசங்கள்
தோறும் ஓடித்திரிவதா லுண்டாகும் பயனென்றுளதோ
வென்று மறுக்க கமால் ஓ என் தாகதயே தாங்களுரை
ப்பது சத்தியமே ஆயினும் புண்ணிய ஸ்தலங்களைத் தரி
சித்தால் புண்ணியமேலிடுமென்றும் பரிசுத்த தீர்த்தங்க
ளில் ஸ்நானஞ்செய்த ல் பரபம் கூணமாகு மென்றும்
சாதுக்களைத் தரிசித்தால் சகல சங்கைகளும் நீங்குமெ
ன்றும் பலதேசங்களைப் பார்ப்பவர்களுக்குப் புத்தி விள
க்கமடைபுமென்று சொல்லும் வாக்கியம் மெய்கையாத
லால் பாத்திரைசெய்ய யோசித்தேன தடைசெய்யாமல்
தயவுகூர்ந்தனுப்ப வேண்டுமெனத் துதிக்க கபீர் மகனு
ரைக்கும் வாக்கியங்களுக்கு மகிழ்ந்தவராய் ஓ என்னரு
மைப்புத்திரை தனித் தன்னியர் வீட்டுக்குட் போகும்
ஆடவனும் அலக்கற்று வாராதலால் ஒரு சாதுயின்
துணைப்பற்றிச் சந்தோஷமாய்ப் போய் வரலாமென்றிற்
றைய கமால் ஓ என்னரும்பிதாவே ஸ்ரீராம நாமமென்
கிறவாரும் சற்குணங்களைக்கிற தோழர்களும் எனக்
கருந் துணைவர்களாயிருக்க வேறுதுணையும வேண்டு
தோ நீரிப்படிச்சொல்வது என்மேலிருக்கு மன்பின்மே
லிட்டாலல்லவோவென் றத்தனடிகளி லன்புடன்பணிந்
து அன்னையைத்தொழுது போய்வருகிறேனென்று துதி
க்க கந்தரா ஓ என்னருட் பாலனே தவத்திற்சிறந்த சீல
னே சத்தருமத்தைத் தடுக்கக்கூடா தாதலால் நீ யாத்

திரைசெய்ய யோசித்ததைத் தோத்திரஞ்செய்ய நானெ
ம்மாத்திரம் தாதாவைக்கேட்டுத்தரவு பெற்றுக்கொண்
டபின் மாதாவைக்கேட்ட வேண்டுமோ சுபமங்களத்து
டன் போய்வாரும்ப்பாவென விடைகொடுத் தனுப்பி
கிட்டுத் தன்தனயன் சிறுபிரயத்தில் யாத்திரை செய்ய
ப்போனதைக்குறிந் தாச்சரியப்பட்டுத் தன் கணவனை
நோக்கி ஓ கவாமி இவ்வுலகிலிவ்வளவு சிறுகுழந்தை தனி
த்து யாத்திரைசெய்யப் போனதுண்டா நீர் கேள்விப்
பட்டதுண்டா? தேவரீர் ஐந்துவயதில் ஆதாம் வருணத்
தாருடன் தர்க்கஞ்செய்து வென்றதைப் போலவே உம
துமைந்தன் ஏழுவயதில் பலதேசங்களிற் போய் பல மத
பேதங்களைக் கண்டித்துவர எண்ணிக்கொண்டான் தன்
லூரில் தந்தை பேரெடுத்தால் அயலூரில் தனையன் பே
ரெடுக்கப்போனான் இப்போர்க்கொத்த விந்தை எந்தபுக
த்திலும் நடந்திருக்க மாட்டாதென்றே நினைக்கிறேனெ
னத்தொழ கபீர் ஓ பெண்ணே தராததனயனாகிய ஸ்ரீர
குராகபர் பனிரெண்டு வயதானபின்பே யாத்திரைசெய்
ப்ப்போனார் நமதுமைந்தன் சிந்தையால் நினைந்து விந்
தையாகவே யிருக்கின்றது ஆயினும் பதிலிரதா சிரோன்
மணிபாகிய உன் ஆசிப்பெற்றுப்போன தனயன்யாதொ
ரு கங்கடமு மடைபாயமல் சந்தோஷத்துடன் யாத்திரை
செய்துவரக்கடவனென்றுரைத்துப் பகவானைத் தியா
னஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தார்.

இவர்க ளிப்படியிருக்க கமால் நாட்டைக்கடந்து
கங்காதீரத்தை யடைந்து அக்கரைக்கேக யோசித்துப்
பாசீரதியைப் பூசித்து ஓ ஸ்ரீமந்தாராயணருடைய திவ்ய
பாதத்தை விட்டுப் பிரித்தோமென்கிற ஏக்கங்கொண்டி
ருக்குந் திரிபதையே பார்வதியின் பயத்தால் சங்கர
சடாபாசத்திற் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கும் சங்கரபவானி
யே கார்த்திகேயனைப் பெற்றுப் புத்திரவாஞ்சையை நீக்
கிக்கொண்ட மந்தாகினியே பார்த்தன் பப்பிரவாகனனு
க்குத் தோற்றுப்போகும்படியாய் சாபமிட்ட சானவியே
பரிதானுடைய தவத்துக்கிரங்கி அவன்பின் தொடர்ந்து
வந்த பாசீரதியே சகராரான் புதலவர்களின் சாபத்தை
நிவர்த்திசெய்த சராதியே ஆபுருவாயண்டத்தைக்கடிக்க
இரணியனால் பாருலகில்வந்த ஆகாயகங்கையே எனக்கு
ள்ளுமூக்குவோர் பாபத்தை நீக்குவேனெனப் பரிதானுக்கு
வரமளித்தவராதியே என் தந்தையை யிக்கரையிற் சேர்
த்து ரட்சித்தபடியே என்னை அக்கரையிற்சேர்த்துக்காப்
பாயாகவென் றக்கங்கைகிறங்கிப் போவதைக்கண்ட பிர
கைகள் அடா கமால் ஆழியை நீந்துவதும் இக்கெங்கை
யை நீந்துவதும் ஒன்றென்றேநினை ஆழியினுமுத்திலுமா

முழுள்ள கங்கையில் நடந்து கடந்து போனவர்களு மு
ண்டோ வேண்டாம்வேண்டாம் வோடத்தின்மேற் சகல
ருமேறிப்போவதுபோல் நீயு மக்கையிற் செல்லு இல்
லாயிடின கங்கைக் கிறையாவாயென்றிரைந் தகைத்துக்
கொண்டிருக்கும்போதே கங்கையிற் சற்றுதூரம்போய்
அப்பால் போவதற்குக் கூடாமலணசந்து நிற்கையில் அப்
போது கங்காதேவி பிரசன்னமாகிக் கமாலுக்குக் காட்சி
கொடுத்து என தஸ்தங்கன்மேல் நடந்துபோய்க் கரை
பேறுவாயென் றழைத்துக் கமால் பாதங்களைத் தாங்கக்
கமால் களிக்கடலி லமிழ்ந்தவனாய் கெம்பிரத்துடன்
கங்கையினங்கைகளின்மே லிருகாலைபு முன்றவைத்துத்
தன்னைக் கூடும் பிரகாசகரிகா நோக்கி
ஒசைக்களே! புத்தஞ்செய்யப் புறப்பட்டு எதிர்த்து
வரும் சேனாபலத்தைப் பார்த்துப் பின்னிடைபவன் வீர
னாகவானு கற்கைக்காரர்க்க விரகம்பூண்டு மாரென்பும்
பஞ்சபாணங்களைந் கலக்கமுள்ளவன் பதிவிரதை யாவா
ன! சன்னியாசியாய்ப் புறப்பட்டுச் சரீராதி வாதனைகளு
க்கவர்த்து சபதபங்களைவிட்டவ னவதூதனவானு அது
போல் கங்கையின் துணைபா லக்காரபேறுவே னெனத்
துணிந்திறங்கி ஆழத்துக் கச்சமுற்றுப் பின்றிரும்புவே
னாயின் கபிருக்குரிய புத்திரானுவேனோ வென் றகார்த்த
பாகிரதிகையத் துதித்துக்கொண்டே அத்திரத்தி னேறிப்
போகும்போது பகவான் நாரதாதி முனிசுவர்களுடன்
சாதுவேஷங்க டரிந்துக்கொண்டு கமால் பக்கலடைந்து
அடா கமால் நீ யெங்கேபோகிறாய் சொல்லடாவென்று
மறுக்க

கமால் பணிந்து ஒ ஸ்வாய் அயோத்தியா கயாபத்ரி
நாராயணம் பிருந்தாவனம்அரித்துவாயம் முதலானபுண்
னிய ஸ்தலங்களிற் சென்ற ஸ்ரீபகவானை தரிசித்து அங்கி
ருக்கும் பரமபாகவதர்களின் பாதங்களைப் பரிசித்துப்
பரிசுத்தனாக வேறுமென்கிற எண்ணங்கொண்டு போ
கிறேனென்று பணிவாகவுரைக்க பகவான் சாதுக்களை
நோக்கி ஒ சாதுக்களே இச்சிறுவனை நீங்கலறிவீர்களா
இவன் துலக்கரினும் இந்துக்கரினும் கூடாமல் நடுநாட
னாயிருக்கும் கபிரென்பவனுடைய புத்திரானும் அக்கபி
ருடைய தாய்தந்தை தாயம் துலக்காரரும் ஆசானோ
ராமானந்தனாகும் குளமோ துலக்கக்குலம் மதமோ இ
ந்துமதம் வேஷமோ துலக்கர்வேஷம் ஆசாரமோ பிரா
மணசாரம் பேசுவதோ பீரமஞ்ஞானம் செய்வதோ பகவ
த்கீயானம் சிஷ்களுக்குக் குறைப்பதோ அத்தவதம் தானி
ருப்பதோ த்வதம் இப்படி இரண்டுவழியிலு மில்லாப்

பிரஷ்டனுக்குப்பிறந்த பிள்ளையாகிய இவன் கத்திரிக்கா
ய்க்குக் கால் கைகள் முனைத்தாப்போல ஜாணுண்டு பய
லாயிருந்தபோதிலும் ஒருவர் துணையும் வேண்டாமல்
தனியனாய்ப் புறப்பட்டுப் பனதேசங்களிற்சென்று அங்க
ங்கிருக்குஞ் சாதுக்களுடன் வாதுசெய்துவென்று ஷன்
மதங்களைபுங் கண்டித்து அத்தவதத்தை ஸ்தாபித்து
வாப்போகிறானு மிது கலிகாலமகிமையல்லவோ உங்களு
க்கும் கிரித்துச் சொல்லவோ வென்றகார்த்த முப்பத்தி
ரண்டு பற்களைக்காட்டிக் கெக்கலிகொட்டி நகைத்துப்
பலபரிபாச வார்த்தைகளையும்போது கமால் சற்றே மு
னிவுகொண்டு ஒ கோ கள்ளச்சாதுவே நீர் வோதிபது
வொருநிலையத்தில் நீதியாகவும் ஒரு விதத்தில் அநீதியா
கவும் இருக்கின்றது எப்படிபெனில் உம்முடைய வாக்கி
லிருந்து புறப்பட்ட சொற்களை யெல்லாம் பூஷணமாக
வும் தூஷணமாகவும் பிறருக்குக் காட்டியதன்றி அகட
விகடமாகவும் தோன்றப்பட்டது ஆனால் உள்ளதைச்
சொன்னால் சன்னென்று விழுவவன் வெள்ளறியானாகும் நீ
ருகார்த்ததெல்லாம் உண்மையே எப்படி பென்பிரோ
எங்களுக்குஞ் சாதிபேதமில்லை காரணம் மச்சகந்தியின்
புத்திரானாகிய விபாசனுக்குப் பேரானாகிய அர்ச்சுனனுக்கு
ஆயுர்குலத்தி லுற்பயித்த எங்கள் பகவான் பெண்கொ
டுத்தார் சாதிபேதமிருந்தால் கொடுப்பாராவென பகவா
ன் அடா கமால் ஓர் கூத்திரியனுடைய விரிபத்தை ஓர்
மச்சம்கிழுங்கி கொர்ப்பமடைந்து மச்சகந்தியை பின்ற
தா லம்மச்சகந்தி வலையற்குலத்தாளாவான! கூத்திரிய
னாகிய வகதேவருக்குப்பிறந்த கிருஷ்ணனா ஆயர் வளர்
த்ததா லிடைய னாவானென.

கமால் அயோனி சம்பந்தராகிய எனது பிதாவைத்
துலுக்கொடுத்த வளர்த்தார்கள் துலுக்கனாகி விட்டானு
சாதியிற்செட்டானு ஆலுறா சாதுக்கள்சாதிபேதங்களைப்
பேசலாமோ கௌசிகர் செய்த பலகொடுமைகளை மனு
பயித்த அரிச்சந்திரன் அவ்விசுவாயித்திரகாத் தூஷித்
திருப்பானு லெனகேத்தை நாடிய அரசனே தூஷனை
செய்யப் பயந்திருக்க வைத்த தர்மத்தை நாடிய நீர்பா
மசாதுவாகிய என் தந்தையை நிந்தைசெய்யப்போகுமா
சாதிபேத மிவ்வுவருக்கன்றி பரமார்த்தத்துக் குண்டோ
பேதமற்றவன் பீரமஞ்ஞானியல்லவா ஆசாரமே குளமல்
லவா அபேதமே அத்தவத மல்லவா எங்கனிஷ்டதெய்வ
மாகிய பகவா னர்ச்சுனனுக் குபதேசித்த பகவத்கதை
யில் துவிதத்தையும் அத்தவதத்தையும் கலந்து பேசவி
ல்லவா துவிதமோ முக்கியமாயின் அத்தவதத்தையென்

கண்டிக்கவில்லை இரண்டையும் கண்டிக்காமல் சமமாய்ப் பேசின பகவதவாக்கியம் பொய்போ அத்தைவதத்தைப் பேசினாலும் தன்னைமறக்கும் பரிபந்தம் துவித்ததி லிருந்தவனே யல்லவோ சாக்ர சமுப்தி நிலைவந்தவனோ? திராணஞ்செய்யக் கூடுமோ அந்நிலை வராதவன் துவிதபாவ மடைந்தவனோ வேதவியாசா லுரைக்கப்பட்ட பாகவ தத்திலுந் துவிதா த்வைதத்தைச் சமமாய்ப் பேசவில்லை யா தேகஸ்மாணமா யிருக்கும் பரிபந்தம் இஷ்டதெய்வ தத்தையும் ஆரியமையும் மறக்கலாகுமோ நீர் கியாயமான சாவொனாஸிப்படிப் பேசுவிரோ அகங்காரத்தைக் காட் டுவிரோ என்னை வாட்டுவிரோ ஜம்பத்த நீட்டுவிரோ சிவாஸ்ஸமான ககப்பிராமரிஷியே என் தந்தையல்லவோ தேவரம்பையே என் தாயல்லவோ சட்ச்சேஸ்வர சது வரு மோருருவான ஷண்முக சம்ஸனே நானல்லவோ அபிமன்னனுக்குச் சுந்தரியைக் கட்டிக்கொடுத்த ஸ்ரீமந் நாராயணர் நீரல்லவோ இவர்களெல்லாம் நாரதாதிமுனீ சுவர்களெல்லவோ இன்னம் விரித்துச் சொல்லவோ சுத் த அத்தைவதமான பகவத்கீதையில் துவிதபாவத்தையும் வைத்திருப்ப தம்முடைய குதல்லவோ உமது ரூபம் மச்சமா, கச்சபமா, வராகமா, வாமனமா, பரசராம, ஸ்ரீ ராம, பலபதாராம, கிருஷ்ண, பரமாத்ம, ஸ்வரூபமா, மோகினிருபமா, உமக்கெந்தரூபம் மெய்ப்பெனச் சொல் வது? சொல்லி யாரை வெல்வது உம்மையன்றி வேறு வஸ்து ஒன்றுண்டானா? காட்டும் எதோ உமதஸ்தத்தை நீட்டும் ஒரு ராமர் பலராமராய் நின்று மூலபலத்தை வென்றபோது அப்பலராம றெங்கிருந்து முளைத்தார்.

ஒரு கிருஷ்ணரே பலகிருஷ்ணராய்ப் பதினாராயி ங்கோபியர் வீட்டிற்றற்கி நாரதரை நானமடையச் செய் தபோது அப்பால் கிருஷ்ணரெங்கிருந்து கிளைத்தார்? திரிபோதனன்குதசெய்து பாதாளத்திலிழ்த்தினபோ துமக்கு விஸ்வரூபமெப்படி வந்தது அயனாகுதியர் கடு ங்கத்தகுந்தரூபத்தைக் கண்ணாக்கண்டும் கௌரவர் கிரோதித்திருந்த குதிபார் செய்தது ஒருபுத்திரனுக்கா யயர்ந்த அர்ச்சுனனுக்குப் பதினாராய் புத்திரராகிய வெ ங்கல ரதக்காரையப் பறிகொடுத்த நீர் கைதரியமுறைத்த சாரணமென்ன? உமக்குப் புத்திரரிருந்தாற் சோகமுண் டாகாதோ! நீர் விஷயானந்த சகிதராமானஸ் பால பிரம சாரி பென்கிற பேருண்டாகுமோ உமது கர்ப்பத்தி லிவ் வண்டிண்ட பிரமாண்டங்ளெல்லாம் ஓர் அனுமாத் தி ரமா யிருந்தால் இவ்வகை உமது கர்ப்பத்தி லில்லாமல் வேறேயிருந்ததோ லோக நாயகியை இராவண னெடுத்த

துக்கொண்டுபோக எங்கிருந்து வந்தானோ? ஏகாலியனு கைத்த வாக்கியத்தாற் குரோதித் திரண்டுண்டா யிச்சா னனியை வெட்டிவாருமென் றுரைத்த நீர் இராவணனெ ட்த்துபோன காலத்தில் காட்டினில் வேஷ்டையர் யமு திரொனுமொழி மெய்பென்று நம்பத்தக்கதோ? இராமா பண பாதம் முதலானவைகள் பிள்ளைகள் மணலால் விடுகட்டி கிளைபாவெதற் கிளைபான தல்லவோ எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருக்கும் நீர் அயோத்தியில் மது ராபிருந்தாவனத்திலேயே யிருந்தீ ரென் றுரைக்கப்போ மோ? இப்படி மார்தர்சனின் மதியை மயக்கினதும் உம து மாயையல்லவோ? கிருபமாய் நிர்நாமமாய் நிற்குண மாயிருக்கு முமக்கு ரூப நாமகுணங்க ளேற்படுத்தியது முமது மாயையல்லவோ பரப்பிரம்மமே நீரன்றி வேறெ ன்றுரைக்கத் தகுந்ததோ வேறென்றுரைக்க எந்த ரூப முள்ளவரோ காலத்துக்குத்தகுந்த வேஷந்தரித்துக் கப டநாடகமடும் உமதுமாயைப் பறித்தவருண்டோ! அறி யாக்குழந்தையைச் சோதிக்கவும் வாதிக்கவும் வாலா மோ தரிசனந்தரலாமோ! ஓ அனுதாட்சகா! அகிலான் டகோடி பிரமாண்டராயகா! ஆதிமத்யார்தாகிதாசோதி நித்பானந்த சகிதா? ஓ பகவான்! ஓ விஷ்ணுவெனத் துதித்துருகும்போது பகவான் கருடவாகன ருடாய் சிதாசமேதராய் பாதசத்ருக்க ஸட்சுமணருடன் காட்சி கொடுத்து அஸ்தமஸ்த சையோகஞ் செய்து கருணை மழைபெய்து ஓ கமால்! சபாநாகிய கமால் தந்தைக்குப் தேசித்த கார்த்திகேயனைப்போல் கபிருக்குப்பதேசிக்கும் படியான மர்மங்களைல்லா முனக்குத் தெரியும்படியான வாமனித்தே விரினியோர் தகையுமின்றிச் சகலரையும் வென்று சாது விருத்தியைப் புகன்று எனக்குத்தேவை யான காணிக்கையைக் கொண்டுவரக் கடவா பென்ற றைந்து மறைந்தருளினார்.

பின்பு கமால் சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கினவராய்: கையிசாரணப் முதலான வனங்களிலும் இமயகிரி முத லான பர்வதங்களிலும் ஊரித்துவாரம் முதலான ஸ்தலங் களிலும் சென்று தர்க்கித் தவர்களைவென்று வைரவம் வாம ம்களாமுகம் மாவிரதம் பாசபதம் கைவம் முத லான ஷட்சுமயங்களையும் உலகாபுதம் புத்தம் சமணம் மீமாஞ்சை பாஞ்சராத்திரம் பட்டாசாரியமுதலானபகிர் சமயங்களாறையும் அத்தைவதத்தாற் கண்டித்து அனுபவ ில்லாதவர்களைத் தண்டித்து இறந்தவர்களை பெழுப்பி மறந்தவர்களைப் பெழுப்பி ஓ பண்டிதர்களே! ஜீவ

னென்பதேது? ஜீவனை புண்டாக்கினவ னியார்? ஜீவனுக்கு மரணமுண்டா வில்லையா? ஜீவனித்தனாவதுன் கூடின காரணமென்ன? ஜீவனுக்குப் பந்தம்வந்தகாரணமென்ன? ஜீவன் பலருபமடைபு முபாயமென்ன? கைவல்யம் எந்த லோகத்திலிருக்கின்றது? ஜீவனெவ்விதமிருந்தால் இன்பமடையலாம்? ஜீவசப்தத்துக் கர்த்தமென்ன? ஜீவன் மாயா சம்பந்தமா? பிரம் சம்மந்தமா? ஜீவனெந்த ஸ்தானத்திலிருந்து வருகின்றது? எந்த ஸ்தானத்தை யடைகின்றது? ஜீவன் போச்சுது வந்த தென்முகைக்கும் கிரந்தையென்ன? நாகசொர்க்கம்டைவது ஜீவனாதேகமா? தேகமென்றுரைப்பவரு முண்டா? ஜீவனெனின் அதற்கு ரூபமுண்டா? சத்த சூன்யமான ஆகாயத்தை வெட்டிப் பிளக்கக்கூடுமா? அப்படி செய்பவனுக் காயாசமே பலனல்லவா? ஜென்மமே நாகம் ஜென்ம ரகிதமே முக்தியல்லவா? பிராந்தியே பந்தம் பிராந்தி ரகிதமே கிமோசனமென்றுரைக்கும் வேதவாக் கியம் பொய்யா? பிரம்ப் பிராயமாயும் ஜீவனுக்கு ஜென்ம கிமோசனமில்லை பென்பதின் கருத்து அகம் பாவத்தை நாகஞ்செய்ய வல்லவர் அகம்பாவ நீத்தலே மாயா நாஸ்தியாகுமே சூன்யமான மாயைக் கடந்தவர்க ளல்லவோ பூரணமான பிரமத்தி லபிக்கியப்படுவார்கள். அருணாதுயமானதே இருளெப்படி நீங்குமோ அப்படியே அகம்பாவமென்னு மந்தகார நீங்கின மாத்திரத்தில் பூரணஜோதி தோன்றப்படும்.

அபேதமான பாஞ்ஜோதியி லைக்கப்பட்ட பின் இருளைத்தேடினது மிருக்கின்றதோ சூரியனுல் பிரகாசிக் குங் கண் அகண்டமல்லவோ ஊனக்கண்களுக்குத்திரை புண்டு ஞானக்கண்ணுக்குந் திரைபுண்டோ ஞானசட் சுவை மறைந்திருக்குந் திரையே மாயையென் றுரைக் தப்படு மல்லவா? அத்திரையின் மறைப்பா லல்லவோ மதிமயங்கிப் பிரமதேவன் தலையிழந்தான்.

ஸ்ரீ மகாலிஷ்ணு வாலியின் சுக்ரீவனில நென்ப தநியாமற் றயங்கிரின்றான். மகாதேவன் மோகினியாய் வந்த மாதவனை மருவ விச்சிந்தான். அண்ட பிண்ட பிரமாண்டங்களும் மாயா விலாசமல்லவோ? அகண்ட பாப்பிரீமத்தி லத்துவிதமா யிருப்பவர்க் கண்டாண்ட மனேக மலவலேச மல்லவோ? கூண்பங்குரமான அங் கம் பங்கமெனப் பங்க மடையலாமோ? அனித்திய மல துக்கமயமான தேகாதிக்கை நானென்றிருமாப் படைய லாமோ? திரிகாணங்களை யகைவற கிறுத்தி அகாரநிமை பிரம்ம மயமாயிருப்பதும், திரிகாணங்களா லாயிரஞ் சதுர்புக மருந்தவம புரிதலும் சமானமாகுமல்லவோ?

சற்றே பிச்சைசுபுள்ளோர் சாக்ராவத்தையிலும் மிகவும் வாஞ்சைபுள்ளோர் சாகா சொப்னாவத்தையிலும் ஜபம் செய்வார்கள். சுழுப்தியிற் ஜபஞ்செய்யக் கூடுமோ? திரிபவஸ்தைகளினு மலுப்பின்றி உலாவிக்கொண்டிருக்கும் அம்ஸமே அஜபா மந்திரத்தை அனேகந்தாம். ஜபித் துக் கொண்டிருக்க அதையறியாமல் சஞ்சலமுள்ள நெஞ்சகத்தோடு ஜெபிக்கும் மந்திரத்துக்குள் கூர்ப்பவர் யாரோ? நமன்கைக்குத் தப்பி மீள்பவரையாரோ? சரீ ரமே நானென்றிறுமாந்து எமன் கையாலே மாய்த்துப் போகலாமோ? இந்திரிய போகங்களை இச்சித்தி இதா ஜீவர்களைப் பட்சித்து இடரடையலாமோ? மனதிலெண் ணப்படி நடந்து மாயாவாயிரிபிங்கிடந்து மறதிபுற் றிருக்க லாமோ? அந்தந்த இந்திரிய அந்தக்காரணங்களி லந்த தேவதைகளிருந்தாட்டி எமனுக்குக் காட்டிவைப்பதை மறக்கத் தருந்ததோ? பூஜை செய்பவனுக்கு மறுயோச னையைத் தொடுக்கும் அக்காரண புறக்கண தேவதை களின் சமர்த்தை எதிர்த்தழைக்கு முபாய மெளன நிஷ்டையன்றி ஸ்நானம் காணம் தியான மென்னுந் திரி காரணங்களாற் செய்யுந் கர்மங்களாகுமோ? கர்மங்க ளுக்கு மேலானது நிஷ்கர்மங்களுக்கு மேலானது தர் மம், தபா தர்மங்களுக்கு மேலானதுமர்மம், அகங்காரக் கிரந்தியோர்க் குரைக்கக்கூடா அதிருப்த மர்மத்துக்கு மேலானது பிரம்மம்.

ஆனந்த மாத்திரமாயிருக்கும் அகண்ட பரப்பிர மமே தானாயிருக்க அதனை வேறுபடுத்தி புரைக்கத் தா னோர் முதண்டா யிருந்தாலல்லவோ அவாங்க மனோ கோசமான வஸ்துவென்றுரைத்தும் அதைத் தியானி த்து மோட்சமடைய வேண்டுமென்கிற எண்ணங் கொ ள்ள நானமாயில்லையோ தியானிக்கும்.

மானசத்தி லில்லாதவரோ வென்றனந்தம் வார்த் தைகளால் மறுவார்த்தை பேசாமலடக்கி கபீரனுக் கிர கம் பெற்றுக் கொள்ளுகொன்று மடக்கி ஸ்ரீராமரு டைய பாக்கிரமத்தை இராவணனுக்குக்காட்டி இராக் கத்தை வாலால் மாட்டியிழுத்த அனுமாரைப்போலவும் அரிபென்றுந் திருநாமத்தின் மகிமைமைய இரணியனுக் குப் புலப்படக்காட்டிய பிரகலாதனைப்போலவும், தன் பிரதான பரிபூரணக்ஞானத்தைப் பலருமறியக்காட்டி எதிர்த்தவர்களையெல்லாம் வாட்டி ரும், ஷாம், காபூல், பஞ்சாப், மக்கா, அரப் முதலான பட்டணங்களிற் பிர வேசித்து அங்கிருக்கும் மஹா மது மதஸந்தர்க்கீ ரோ க்கி, ஆனையி னடிசப்தத்தையும் எரும்புருஞ் சப்தத்தை

புங் கேட்கும் கடவுளுக்குக் காது செவிடென்றோ வாயை ஆவெனத்திறந்து ஊவெனக் கூவுகின்றீர்கள்.

நிர்நாமமான வஸ்துவுக்கு நாம முண்டாக்கினவர்க னியார்? என்னினு னெண்ணெய் போலவும் பாலினுள் வெண்ணெய்போலவும் எங்கும் பரிகூரணமா யிருக்கும் பரப்பிரம்மம் ஏழாமண்டலத்தி லிருக்கின்றாரென்று எழு தினவன்யார் வாயுமண்டலம், வருணமண்டலம், சந்திரம ண்டலம், சூரியமண்டலம், நட்சத்திரமண்டலம், அக்கி னிமண்டலமென்னும் ஆறுமண்டலத்துக் கதிபதியான விசுவாமித்திரையே சுட்டிக்காட்டுகிறீர்களோ உமதுவம் சத்துக் கதிபான கௌகிகனூல் காட்சியடைய யோசிக் கிறீர்களோ பிரமத்தை நோக்கி மர்மமாயிருக்காமல் உங் களுக்கும் பலகர்மங்களைப்படுத்தினது மாயையல்லவோ ஏகக்கடவுளிலே லவுகீக பாவமாயிருக்கும் மார்க்க மறி யாமல் மோட்சமடைதற் கிலேசானதோ மேற்கேநோக் கித் தீர்க்கதெண்டனிடு முமது மார்க்கத்தில் கிழக்கில் கடவுளில்லையென வழக்கைக் காண்பித்ததோ மதியிலுற் றமயக்க சங்கல்மே மாயாபூதங்களென் றறிபாமல் வலதி டது தோனை மாறிமாறிப்பாற்ப்பதென்ன மதிமோசமோ பசுபாசமோ குண சகிதான கடவுள் வழத்திக்குக்கிட முதலானதுகளின் கழுத்தையறுத்த லென்ன மாயா சம் பந்தமோ ஈதிபாருக்குத்தான் ஒப்பந்தமோ வாக்கில்லா க்கடவுள் மஹம்மது முதலான பயம்பர்களுட னென்படி பேசினார் வாழ்த்துத லெப்படி செய்தார் மறைந்திருந் தெப்படி புத்தரந்தர்தார் வாக்கிருந்தால் நாக்ருமுண்டே நாக்கிருந்தால் நாகு அவயவமுண்டே அவயவத்துக்கு ரூபமுண்டே ரூபத்திற்கு ஜென்மமுண்டே பென்கிற சங் கைகள் பலசெய்து அனுபவார்த்த அம்புகளெய்து ஒ மொசல்மான்களே ஆணும் பெண்ணுமல்லவா அலியெ ன்ணும் அகண்டவஸ்துவ லபிக்கப்பட்டிருக்கும் வலியெ ன்ணும் பிரமஞ்ஞானிக ளனுபவத்தைச் சுற்றே விசாரித் தறிய லாகாதோ அதனானுபவஞ்ஞானம் தெரிந்துபோ காதோ ஆமைபோ லுமைபோலிருக்கும் ஆனந்தாவேச மேலிட்டவர்க ளனுபோக மார்க்கத்தைநீக்கி மேற்கே நோக்கி ஆயுளைப்போக்கி கிடனாமோ அனுபவக் ஞான மின்றி மோட்ச மடையப்போமோ ஆனந்த முறப்போ மோ மஹம்மத் பென்னும் வாக்கியார்த்தம் மஹாபெரிய மத்மதம் ஆக மகாமதம் பிடித்தனென்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகின்ற தறியீரோ அகம்பாவமாகா தென்பதனைக் குறியீரோ அகங்காசமுள்ள ஓர் அசன் மாயமான் பின் றொடர்ந்து காட்டையடைந்து வேஷடையாற் கிடந்து

இருக்கையில் அவனை மறுதேசத்துக் காவலர் வந்து குழ்ந்து பிணித்துக்கட்டிப் பட்டணத்திற் கொண்டுபோய்க் கள்வனெனக் கூங்கால்களை வெட்டியெறிய அவ்வரசன் அகந்தையைக்கடந்து சார்த்தத்தில் நடந்து வரும்போது தனக்குத்தானே வெட்டுண்டவைகள் வளர்ந்தன வென் றுங்கள் சாஸ்திரங்களில் முறையிடுவ தபத்தமோ அப்ப டியிருக்க சிலநாளுக்கு முன்போ யோழைக் குடும்பத்தி லுற்பத்தியான மஹம்மது பென்பவன் இடம்பால் கொ லைத்தொழிலை இயற்றும்படி எழுதிவைத்ததைச் சத்திய மென்றுநம்பி நிறையத்துக் குள்ளாகுதல் நன்மையோ சகல சீவராசிகளையும் மானிடர் புசிக்கவே கடவுள்படை த்திருக்கின்றாரென்கிற கட்டளை மெய்யென் றொத்துக் கொண்ட நீங்கள் மானிடர்களைப்புகிக்கும் மிருகங்களைக் கடவுளென் றிருஷ்டித்தாரென் றுங்களுக்கு ளொத்துப் பார்த்துக்கொண்டு இது தப்பென்றும் அயிம்மையே நமக்குரிய ஒப்பென்று முணர்ந்து கொள்ளக்கூடாதோ கோடிநான் தவஞ்செய்து கொலையொன்றுசெய்யின் தப மெல்லாமோடி கித்தையாய்ப் போகாதோ அக்கிரமமா ன் குருணிலெழுதியிருக்கும் கட்டளைப்படி அனுபவக்ஞா னியாகிய யமன் உன்னைச் சூலத்தின்மேலேற்றி அவர் வாக்கினுற் சொல்லும் மகா வாக்கியத்தை மாற்று முபா யம் பலசெய்தும் அவரங்கத்திலிருந் துதிர்ந்த உதிரத்து னிகளெல்லாம் அனுபவ மகாவாக்கியத்தைபுரைக்க அவ ரங்கத்தையும் சிந்தின உதிரத்தையும் சேர்த்து எரித்துச் சாம்பலாக்கினாநின் அப்பூதியும் வேதமா வாக்கியத்தைப் புகல அதையோர் கும்பத்திலடக்கி வைத்திருக்க அப்ப ட்டணத்தரசன் புத்திரியதைமோர்ந்ததே கர்ப்பவதியா ய்க் கர்ப்பத்திலும் அச்சப்தமே உச்சரித்துக்கொண்டிரு ந்துற்பகித்து அவ்வாக்கன்றி மறுவாக்கை புரைக்காமல் அப்பட்டணத்தரசன் புதல்வன் மடிந்துபோக,

அச்சதனை அவ்வாக்கியத்தா லெழுப்பின துடுக்கர் செய்புந் துன்பத்துக்காகத் தேகத்தின் சர்மத்தைவாங்கி மொசல்மான்களுக்கு கொப்பித்துச் சூரியனைவாவழைத்து மெய்ப்பித்து உங்கள் குமாரன் தப்பிதமெனக் காட்ட வில்லைபோ அப்பட்டணத்தை உஷ்ணத்தால் வாட்ட வில்லையோ வென்கிற பற்பல காதைகளைக் காட்சிப் பிர மாணமாகக்காட்டி அனுபவக் ஞானமொழிகளால் மாட் டிக் கபிரை பாராட்டித் தந்தை பெருமையை நீட்டி ஜகத்தை உத்தாசனம் செய்யும் கிமித்தம் ககப்பிராமமே ஓ ருருவாய் இவ்வுலகில் வந்திருக்கின்ற சவருக்குத் தாய் தந்தை யில்லை ஜாதிபேதமில்லை மான வீனமில்லை நம்

புங்களென் சொல்லி பென்றுரைத்துச் சமஸ்த மதாபி
மானிகளாபுங்கரைத்து அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தந்தை
தாயிருக்கும் வாரணாசியை நோக்கிவரும் மார்க்கத்தி
லுள்ள ஓர்ப்பட்டணத்திற்றங்க அப்பட்டண வாசியாகிய
ஓர் வர்த்தகன் கமால் மகிமைபைக் கேள்விப்பட்டவரை
ப்பார்த்தவரும் பிராஜைகளை நோக்கி ஓ மார்த்தர்களே!
அறிபாக் குழந்தையாகிய கமா லென்பவனிட மென்ன
மகிமை யிருக்கிறதென்று போகின்றீர்கள் அவனிடம்
போனால் பிணி வீங்குமா பிடை நீங்குமா பெருமை யுண்
டாகுமா திரவிய மகப்படுமா ஜென்ம சரபல்பமாகுமா
ஓ ரெறும்பின்பின் பலபிரிவினைபோருள் காரணத்தைப்
போல் அவிவேகி ஒருவன் மெச்சினால் பலரும் மெச்சிப்
பட்டணமெல்லாம் திரண்டு கும்பல் கும்பலாய்ப் போகி
ன்றீர்கள் போன பலருக்குள் எவன் குறைபாவது நீங்கி
ற்றா இன்பமெவனுக்காவ தோங்கிற்றா சொல்லுங்களை
எ கேட்கப் பிராஜைகள் ஓ கனவானே! கற்பகத்தருவை
ச்சார்ந்த காகமும் அமிர்தமுண்ணும் என்னும் பழமொ
ழிப்படியே கமாலைத் தரிசித்துக் குறைநீக்கிக் கொள்ளா
தவர்களுமுண்டா எனக்கிக் குறை தீர்ந்தது எனக்கிவ்
வாஞ்சனை நீங்கிற்றென் றுரைக்கும்போது அவ்வார்த்
தைக ளாதிசயித்து எனக்குற்ற பலத்திர வியாதியை நீக்
ருவாராயின் அவருக்காயிரம் பொன் விலைபுள்ள ஓர் பச்
சையைக் கொடுக்கிறே னென்றுரைத்தபோதே அப்பி
ணி நீங்கிற்று.

உடனே சிறைநீங்கினவன்போல் களிப்படைந்து
கவந்திகளிறிற்றந்த விலைபுயர்ந்த ஓர் பச்சையை ஓர் தட்
டிவேந்திக்கொண்டு கமாலிடம்போய் மிகவும் உபசரித்
துப்பேசஞ் சாதாரியத்தைக்கண் டதிசயித்துச் சிரசாஷ்
பாங்கமாகத் தெண்டனிட் டெழுந்து நின்று பெற்றால்
இப்பேர்க் கொத்த பிள்ளையல்லவோ பெறல் வேண்டும்
பிள்ளையென்பதில் அணிப்பிள்ளை கிரிப்பிள்ளை கிளிப்பி
ள்ளை முதலான பிள்ளைபட்டம் பெற்றதற் கிணையான
பிள்ளைகள் பிறந்தால் பிரயோசனமுண்டோ பால் கொ
டாத பசுக்கள் பல விருந்தாற் பயனேதேனு முண்டோ
உன்மத்தமுள்ள பத்துப்பிள்ளைகள் பிறந் திருப்பதால்
கணக்கிவதற்கே யல்லவோ எத்தையிறிற்றந்த உத்தம
மைந்தனொருவ னிருந்தா லுலகத்தைபாளலாம் இப்பே
ர்க்கொத்த புத்திரனைப்பெறுத நாம் எப்பேர்க் கொத்த
பாக்கியத்தில் நிறைந்திருந்தாலும் குறைபற்றவனே பெ
ன்கிற பற்பல வெண்ணங்களோடுங்கடி நிற்கையில் கமா
லவ்வர்த்தகனைநோக்கி ஓ தனவானே உனக்குற்ற பிணி
நீங்கிற்றோ என்னைப்போன்ற புத்திரா பேட்சையால்
தன்னைமறந்து நிற்கின்றீரோ என்னை யுமது புத்திரனாக

பாவித்துக் கொள்ளலாகாதோ உமதுகுறை நீங்கிப்போ
காதோ வென்றவ் வணிகனை ஆலிங்கனஞ் செய்துக்கொ
ண்டாசனத்தின்மீதி விருத்திக்கொண் டன்புள்ள வார்த்
தைகளாடும்போது அவ்வர்த்தகன் தான்பெற்ற புத்திர
னாகவேபென்னி இனி யிக்குழந்தையைப் பிரிவதுகடா
தென நன்னி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டினி நமது வீட்
டுக்கு வாகுமப்பா வென்றழைக்க கமால் சம்மதித்து
அவ்வணிகன் மனைக்கெழுந் தருளி ஓ மகானு பாவனே!
உமது தந்தை இவ்விடத்திலுமக்காகச் சில் பச்சைகள்
புதைத்திருக்கின்றா ளதைக்கெல்லி பெருமைபா வெனத்
திருவாய் மலர்ந்தருள அப்படியே அவ்விடத்தில் வெட்
டிப்பார்க்கையில் சிறு குழந்தைபணியத் தகுந்த பச்சை
கற்கள் பதித்து செய்திருக்கும் பல் ஆபரணங்களகப்பட
அதைக்கண்ட வணிகன் ஆனந்த மடைத்தவனு யிப்பணி
க ளாணிபும்படியான சிறுகுழலியில்லா வேழையேனுந்
கிதைபேன் காணுநச் செய்திரொனக் கண்தலங்கி நிற்கை
யில் கமால் பணிகளாணியத் தகுந்தச் சிறுகுழந்தையா
யழுகிற குரலோசையென்னும் நாதாநத்தத்தில் அவ்வர
்த்தகனைச் சேர்க்கும்படியாகச் செய்தார்.

அவ்வணிகன் கமாலக்காணாமல் காண்முனையைக்
கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு கமாலே நமது புத்திர வாஞ்
சையைத் தீர்த்தருளிளுரென்று பாலனை வாரிபெடுத்து
மாப்புட னனைத்துத் தனது நாயகியை விரித்து ஓ பெ
ண்ணை என்னிருகண்ணை நமக்குற்ற புத்திர பாக்கியம்
நீங்க விசித்திரமான மகனுற்பயித்தான் பசிபாற் கடறு
கிறான் பணிபா லுதறுகிறான் அங்கையாற் சீக்கிரமெடுத்
துக் கொங்கையைபூட்டி அனங்கனைக் காப்பாற்றென்று
போற்ற உடனே அவ்வரிவை தனபனாசையா லதிசீக்கிர
மாய் வந்தெடுத்து மாப்புடனனைத்துக் கலையை நீக்கி
முலையைக்கொடுக்கக் கடவுளருளால் பாலுண்டாகக் கா
ண்முனை அகடுநிறையப் பாலுண் டன்னை தந்தையின்வத
னங்களைப்பார்த்து அவர்களாகம் அக்கினியைக் கண்ட
அரக்குபோ விருக்கும்படியாய்ச்சிரித்து அளவிலாமோச
க்கடலி ஸ்மிழ்த்தித்தன்னை மறக்கச்செய்ய அப்போது
அவ்வர்த்தகன் சந்தோஷமேலீட்டால் சகலருக்கும் பஞ்
சதாரணையப் பங்கிடும்போது பலரும் என்ன காரணத்
தால் சர்க்கரையைப் பங்கிடுகிறார்களெனக்கேட்டுகமால்
வர்த்தகனுக்குப் புத்திரனாகச் சிறுகுழந்தை வடிவுடனி
ருக்கின்றனென்ற விந்தைபுரைக்குக் களித்துக் கமால்
வீற்றிருக்குமிடம்போ யங்கு எதாவருவோ டிருப்பதைக்

கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு புத்திரபாக்கிய மில்லாதவர்க ளெல்லோரும்போய் ஓ கமால் எனக்குப் புத்திரனாகக் கடவாய் எனக்கு மைந்தனாகக் கடவாயெனத் தோத்திர ன்செய் தருகும்போது பணிதள்ளுட்டிய பல புத்திரா ய்க்காட்டி சகலருடைய புத்திரவாஞ்சையையும் நீக்கிக் குறைவென்பதைப்போக்கி வாராணசியை நோக்கிப்போ கையில் வணிகன் கேள்விப்பட்டு கமாலுக்கென் றெழுத் துக்கொண்டுபோன பச்சைசூய இச்சைபுடன் வைத்தி ருக்கலாமா இப்பேர்க்கொத்த புண்ணியவானுக் கல்ல வோ நமதுடல் பொருளாயியைத் தாரைவார்த்தல் வே ண்டும் புத்திர பாக்கியமில்லா மாந்தாதாவுக்குப் புத்திர பாக்கியமளிக்க நாரதராற் கடாமற்போயிற்று தசரதனு க்குப் புத்திரகாமேஷ்டியாக முன்னிலையில் வசிஷ்டர் புத்திரபாக்கிய மளித்தார் அதுவுங் கலைக்கோட்டு முனி வரால்நடந்தது இவ்வளவு அரிதாகக்கிடக்கும் புத்திர பாக்கியத்தை அனேகருக்களித்துக் களிக்கும் படியாய் செய்த கமாலு நானினிப்பிரிந் துயிர்தரிப்பேனோ கமால் காருண்யம்பெற்றவன் காயத்துடன் சுவர்க்கம் அடைவ தற்கோர் தடையுண்டோ பெருத்த மேடைகட்டி வாழ் வதா ஸுயிர்போர் தருணத்திற் கடவரப் போகின்றதா பெண்டிள்ளைகளை தன்னுயிர்போல் காக்கினும் நமது பாபபுண்ணியத்துக் குடன்படப் போகின்றார்களா எல் லோரும் பணமிருந்தால் மணமாய்ப் பரப்பார்கள் பண மில்லாவிடின் பிணமேயென் றியாரும் பேசமாட்டார்கள் கனகமிருந்தால் தாய்தந்தை அண்ணன் தம்பி புத்திரமித் திரர்கள் பட்சமாய்ப்பாபாட்டுவார்களன்றி மிகவுஞ் சீரா ட்டுவார்கள் அதுவில்லாவிட்டால் எங்கிருக்கின்றா யென் று வாய்பேச்சும் பேசமாட்டார்க ளல்லவா டாந்தர் துர் விஷயத்திற் செலவழிப்பதுபோல நல்லிஷயத்திற் செல வழிக்கமாட்டார்கள்.

எவர்களுந் தங்கள் தங்கள் தாய்புத்திராதிகளைக் கு றித்துத் தழைத்துமுலு கின்றார்களே யல்லாமல் பகவத் பக்தர்களைக் குறித்தவைகண்ணங் கஷ்டமெடுத்துக்கொள் ளமாட்டார்க ளல்லவா தனுமன தனங்களைச் சாதுக்க ளுக்குத் தாரைவார்த்து இகபோக வாசையை நீத்துப் பாலோக சாம்பிராச்சியத்தை ஆசிப்பவர்களே மாந்த ரிற்சிறந்த மகானுபாவர்க ளென்றுரைக்கத்தகும் தன் பராக்கிரமத்தாற் காட்டுக்கதிபதி யாதொரு சஞ்சலமற் றுமுதும் அரிமாவைப்போலத் தனமிசுதிபால் காட்டுக் கதிபதியாய் எதேச்சையாய் ள்திரியாதி போகங்களில் யம்த்துக்கொழுத்துப் பழுத்துக் கொக்கொக் கென்கிற இருடல் முதலான வியாதிகளாற் பிடிக்கப்பட்டு இகபர ன்கெட்டு குறுக்கி யோனிகளிற் சிக்கி எமவாதனையாற்

சொக்கி அலக்கதுறல் நன்மைபோ வென்றிவ்விதங்க ளாயோசித்துத் தன் மனைவியைநோக்கி நீ இக்குழவிபுட் னுன்தந்தை வீடுசேர்ந்து சுகமாயிரு நான் கமால்பின் போய்வருகிறேனென் றுரைத்துத் தனது ஆஸ்தியெல் லாம் தர்மவிஷயத்தில் நாஸ்திசெய்து மேடைமாளிகை களைபு முத்தமர்க்குத் தாரைவார்த்துக் கமாலுக்குரிய பச்சைசூன்று மாத்திர மேந்திக்கொண் டதிதிரிதமாய்க் கமால் பக்கலடைந்து வந்தனம்புரிந்து மிகவும் பயந்து ஓ.என்னாண்டவனே ஆனந்தத் தாண்டவனே என்னை விட்டேக உமக்கு மனமும் வந்ததோவென் றழத்தொ டங்கினார்.

கமால் ஓ தனவானே கனவானே நானே குழந்தை புருவாகி புமதகமிருக்கப் பிரிந்து போவதாக கிணக்கலா டமா நீர் வந்துவிட்டால் அங்கு என்னைக் காப்பாற்றா வார் யார் என்மொழியை மறுக்காமல் என்னம்சமாகிய குழவியை ஆதாரணசெய்பச் சீக்கிரம் புறப்பட்டுப் போ மென்றறைய வர்த்தகன் நீர் வந்தாலன்றி நான் போக மாட்டேனென் றுரைக்க கமால் உன்னைப்போலவே இச் சரீரத்தைப்பெற்ற கபிர் வாஞ்சைகொண் டிருக்கின்றார் அவருக் கில்லுருவைக் காண்பித்து அகத்தியம் வருகின் றேன் நீர் என் வாய்மையை மறுக்காமல் வீட்டைச் சே ருமென்றுரைக்க வர்த்தகன் உமதிஷ்டப்படியே செய்கி றேன் இக்காணிக்கையை யேற்றுக் கொள்ளு மெனக் கமால் ஓ மகானுபாவனே நானிதை யிச்சித்தேனாகில் ரவ்வாதி நகத்துக் காளாவதற்கோர் தடையுண்டோ உமக்குற்ற ஆஸ்தியை பெல்லாம் தர்மவிஷயத்தில் நாஸ் திசெய்துவிட்டீர்.

தாரிதரியத்துக்குப்பட்டீர் இதை யாதாவாய்வைத் துக்கொண்டு சிவனாத்தம் நடப்பித்துக் கொண்டிருஞ் சிலநாளில் வருகிறேனென் றகலும்போது வர்த்தகன் கமாலுடன் பேசிக்கொண்டே அவருக்குத் தெரியாமல் அப்பச்சையை முந்தானியில் முடிந்துபோய் வருகிறே னென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்மாமனார் வீட்டை யடைந்து கமால் கருணையாலுற்பவித்த மைந்தன் மீதிரு ஸ்கும் நகைகளிற் சிலதை விக்கிரயப்படுத்தி அதனால் வி யாபாரத்தைநடத்தி முன்னிலும் மேடமாளிகைமுதலா னவைகளிற் செழித்துக் கமால்வரவை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்தார இங்கிப்படியிருக்கக் கமால் தந்தை தா ய் மேலுற்ற அவாவால் பச்சையை முடிந்திருக்கும் விந் தையைச் சிந்தைபுட்கொள்ளாம ன்லந்து கன்றைநா டிச்செல்லும் பசுவைப் போலப் பாகிரதியைக் கடந்து வீட்டை யடைந்து தந்தை தாயை வலம் வந்து வந்தனம்வந்து யாத்திரைப் போய் வந்த விர்த்தநர்

தங்களைச் சவிஸ்தரமாய்ச் சொல்லத் தொடங்கினார். கபீர் தனயன் மேலிருக்கும் பேரன்பால் பலதரத் தழுவி யனைத்து அங்கவஸ்திர முந்தானையில் முடிந்திருக்கும் பச்சையை. யவழித்துப் பார்த்துத் தேகமெல்லாம் வேர்த்து முகந்திருப்பிக்கொண்டு பூசாவிக்கிரகத்தின் முன்னின்று துக்கசாகரத்தில் முழுகி ஒவென்றழந்தோ டங்கினார். சுந்தரா என்னகாரணமென வாய்விட்டுப் பிரலாபிக்கத்தொடங்கினான். காரணந்தெரியாக் கமாலு மழத் தொடங்கினார் அப்போது கபடநாடகனுகிப் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸ்ரீராம லட்சுமண பாத சத்தருக்க சீதா சமேதராய்வந்து கமால் கபீர் சுந்தராவையும் கட்டிக்கொண்டோவென்றழுது புலம்பத்தொடங்கினார் இது சங்கதி தெரிந்த ராமானந்த ஸ்வாமிகள் தனது மாணக்கருடன் புறப்பட்டுக் கபீர் வீட்டையடைந்து, ஓ கபீர்! கதவை மூடிக்கொண்டு யார் கூப்பிட்டாலும் பேசாமல் வெகு நேரமா ஏனெழுதுக்கொண்டிருக்கின்றீர். நான்கூப்பிட்டும் மேசாம லிருக்கலாமோவெனக்கவுகிறதைக்கேட்டகபீர் இதோ உந்தேன் ஸ்வாமியென்று கண்களைத்திறந்து கடவுளையும் பாசாங்கைப்பார்த்துக் காங்களைச்சேர்த்து அதிசீக்கிரமாயோடி அறணந்திறந்து ராமானந்த ஸ்வாமி களைத்துதித்து உள்ளே வாருமென்றழைக்க அகத்தில் வந்த ராமானந்த ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீராமலட்சுமண பாத சத்தருக்க சீதா பிராட்டியைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு இன்றும்கை காணும் படியான பாக்கியமேதோ நான் செய்த சிவாக்ஷமேதோ இக்கபிருடன் கூடி நீரழகு காரணமேதோ அவ்விர்த்தார்த முமக்குத்தெரியாததோ உம்மால் நீங்காக்குறைபு முண்டோ ஓ பகவானே என்று ருகுப்போது ஓ ராமானந்தா! என்னுடைய மார்பகத்திலணிந்துக் கொண்டிருக்கும் இப்பகத்தில் நெசையக மாகப் பதிக்கப் பச்சை பொன்றப் படாமல் வெகுதூர மாய் வாஞ்சை கொண்டிருந்தது.

இக்கமால் யாத்திரை போருப்போது காணிக்கை கொண்டெருப்படிச்சொல்லி யனுப்பினேன்என்வாக்கை மறுக்காமல் இப்பச்சைகொண்டு வந்தா னதற்காகவே இக்கபிரமுதான் நாங்களுமழுதோம் இப்பச்சையை நீர் தருவிப்பிரேல் எக்காலமு முமது கியாபக மிருக்குமென் றுரைக்கும்போது கபீர் காதத்திலிருக்கும் பச்சையை ராமானந்த ஸ்வாமிகளுக்குக் காண்பித்து ஓ ஸ்வாமி! பகவான் பச்சையை கொண்டு வந்த கமலை பரியாசஞ் செய்கின்றாரேயன்றி உண்மையாய் நம்பத்தக்கதல்ல இல்லாதவரல்ல, பகவானிப்படி சொல்ல ஓ என்னுண்டவனே! கஸ்தூரியை கொடுத்துப் புழுதியும் வேதார்த

சாஸ்திரம் கொடுத்துக் களாசாஸ்திரமும் கங்கையை ஊற்றிவிட்டுச் சராபானமும் சந்தனக் கட்டையைக் கொடுத்து எட்டியையும் அசுவத்தைக்கொடுத்துக் கர்த் தபத்தையும் அமிர்தத்தைக்கொடுத்து விஷயத்தையுந் கொண்டெவந்ததைப்போலப் பகவான் திருநாமங்களை விற்பனை செய்து அற்பமான கல்லைக்கொண்டெவந்தான் இதனால் நிரையத்துக் குள்ளாகும்படியாய் நேரிட்டது. எவ்வளவு உபாப்பறந்தாலும் பருந்து கருடனும் தீபங்க ளெத்தனையானாலுஞ் சூரியனும் நட்சத்திரங்க ளெத் தனையானாலும் சுந்திரனும் பசுக்களெல்லாங் காமதேனு வும் விரூட்சங்களெல்லாங் கற்பகமும் ஆகாததுபோல இக்கமால் எவ்வளவு பிரயாசப்பட்டு யாத்திரை செய்து வந்தாலும் நிராகசபுள்ளோனுக்குச்சமாணமாகானினி இவன் முகத்தில் விழிக்கலாகாது. நம்முடனியன் கூடியிருக்கத்தகாது. ஓ சுந்தரா! இக்கணமிவனை வெளியி லனுப்பிவிடு மென்றுரைக்க, அதுகேட்ட கமால் ஓ என் தந்தையே! நீருரைத்தது வெகு விரைதையே இந்த அந் பக்கலின்மே லவாக் கொண்டேனென்று நிச்சயமாப் நினைக்காதீர் புலி எவ்வளவு பசியாயிருந்தாலும் புல்லைத் தின்னாது சிங்கம் எவ்வளவும் உதராக்கினியால் வாட்ட முற்றிருந்தாலும் நரியிறைச்சியை புண்ணாது விவேகி பெவ்வளவு சங்கட மடைந்தாலும் லோபியைக்கேளான் புண்ணிபவானுக் கெவ்வளவு வறுமை வந்தாலும் தர் மஞ்செய்ய யிடையான் வீரன்மேலெவ்வளவு சேனைகள் திரண்டு வந்தாலும் முதற்கூட்டி ஓடான் பதவிரதை கெவ்வளவு காமவிகாரம் மேலிட்டாலும் பரபுருடனை நாடான் யோகி தனக்கெவ்வளவு மதமிருந்தாலும் ஸ்திரீ முகம்பாரான் அதுபோலவே விகாரமுள்ள நான் இச் சொற்பக்கலின்மே லிராகக்கொள்ளாது எனக்குத் தெரியாமல் என்மேல் வாஞ்சைபுள்ள ஓர் வர்த்தகன் முடிந்திருப்பான் அறியாமலு மொருவர் சொத்தை அபகரிக்கக்கூடாது. இக்கலின்னெல்லவோ சகலரும் அழும் படியாய் நேரிட்டது. இதோ அரைக்கணத்திற் கொண்டு போய்க் கொடுத்துவருகிறேன் சகலருக்கும் சுந்தோஷத் தருகிறேன் என்றக்கலை வந்ததிக்கொண்டு அதிசீக்கிர மாய் நடந்து வர்த்தகனிருக்கு முகாய்விட்டு வர்த்த கன்பாற் சென்று ஓ தனவானே! இப்பச்சையைநானறி யாமல் முடிந்தென்னை யவமானப்படுத்தினீ ரிப்படி செய்யலாமோ? என் மிடற்றைக்கொய்யாமல் கொய்ய லாமோ வென்றிந்து அரைக்கணத்தில் தந்தைபாற் சேர்ந்து ஓ பெண்ணையனே! பச்சையை வர்த்தகனுக் களித்துவந்தேன் இனி புமதாயாசம் நீங்கிற்றே துக்கம்

போயிற்றே வென, கபீர் ஓ கமால்! ஒரு முகூர்த்தத் துக்குள் வர்த்தகன்பாற் சென்று வந்தாயா நிச்சயமா வென, பகவான் ஓ கபீர்! நானிச்சித்த பச்சை நிச்சய மாய்க்கொண்டுபோய்க் கொடுத்து வந்தான் நான் சந்து ருஷ்டி யடைவதைப்பார்க்கிலும் உங்களுடைய வைராக்கியம் மேலானதோ வென்றறைய கமால் ஓ பகவானே கடைத்தேங்கையைத்திருடி வழிப்பிள்ளையார்க் குடைத் தால் பிரயோசன மில்லாததுபோல் வர்த்தகன்சொத்தை உமக்களிப்பதாலிபாங்களடையும் பயனேது நீரித் துச் சமான பச்சைமேலிச்சை கொண்டது நிச்சயமோ வென்றறையும் மகளைப்பார்த்த கபீர் இறந்த மக்கள் எழுந்து வரக்கண்டவர்களைப்போலவும், முழுதிப்போன கப்பல் கரையில் வரக்கண்ட வர்த்தகனைப்போலவும் களிப்புற்று விருப்புற்று ஓ என்னருங்குழந்தாய்! உன்னை நான் பெறும்படியான பாக்கியமேதோவென் றுவிங்களுக்கு செய்து ஸ்ரீமந்நாராயணரை நோக்கி, ஓ என்னுண்ட வனே! உமக்கப் பச்சையின்மே விச்சையிருந்தாற் சொல்லுமிப்போதே அடியேன்போ யவ்வர்த்தகனுக் கேவல் செய்துக்கொண்டு வருகிறேனெனப் பணிய பக வான் ஓ கபீர்! உங்களைச் சோதித்தேனன்றி மற் றப்படி இச்சை கொண்டவனல்ல உங்களுடைய அன்பே இன்புள்ளதென்றறந்து மறைந்து போனார். பின்பு ராமானந்த ஸ்வாமிகள் கபீர் வீட்டில் நடக்கும் விந்தை யைக்குறித்து மிகவும் வியந்துவிடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடஞ்சேர்ந்தார். கபீருங் கமாலுஞ் சுந்தர லும் சாதுக்களுக்குப் போதுமான விஸ்துக்களைக்கொடு த்துக்கொண்டு பகவத்தியானத்திலும், ஸ்ரீமந்நாராயணத்தி

லும் சிறப்புற்றிருந்தார்கள். கேட்டீர்களோ சித்தர்களே யென்று நாராயணசித்தர் பிண்டாஞ் சொல்லத் தொடங் கினார்.

கமால் பாத்திரை அத்தியாயம்

மு ந் தி ந் து.

பின்பு கபீர் தாஸர் தர்மார்த்தமாய் தனியன் தலை யை யரிந்ததும் முண்டம் உத்தாடினதும் பகவான் அரு ளால் உயிர்த்தெழுந்ததும் பின்னும் கோரக்கர்வந்து காசி யில் எங்கும் ஜலமில்லாற் செய்ய கபீர் இருந்த விடத் தில் பெருவிரலால் பூமியை அழுத்து வேர்க்கெல்லாம் ஜலம் புறப்படச்செய்ததும் மரித்த தந்தைக் கர்க்கிய நீர னிக்கும் ஓர் பண்டிதனுடைய தந்தை வாரணசியிலுள்ள ஓர் வணிகன் வீட்டில் இருகண்ணிழந்த ரிஷபமாயிருப் பதைக்காட்டி அந்தப்பண்டிதனை யாட்கொண்டதும் நீபும் சம்சாரி நானும் சம்சாரி யெனக்கேள் பகவத்தரிச னங் கிடைக்கவில்லை பென்றுகேட்ட ஓர் பிராமணனுக்கு தன் மனைவி மக்களின் குணோத்தமத்தை வெளிப்படுத்தி அப்பிராமணனை யாட்கொண்டதும் நானக்ஷாவோடு தர் க்கஞ்செய்ததும் ரோயிதாஸரோடு தர்க்கஞ்செய்து கண பதி பிரம்மா ஆதிசத்தி ருத்திரனீழும் சிதரா மென்று சொல்லச்சொன்னதும் ராமதாஸருக்கு பகவானுடைய தரிசனந்தருவித்ததும் முதலான அத்தியாயங்கள் பின் வரும் பக்தர்கள் சரித்திரங்களின் தொந்தார்த்தமாய் வரும் அநை அங்கங்கே காணலாம்.

கபீர்தாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமந்நாராயணரே தனையிருந்து பேசுவரும் சரித்திரங்களை யெல்லாம்

இனிதாய் முடிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ
ஸர்வம் ஸிஷ்ணுமயம் ஜகத்.

ஸ்ரீ மகாபக்த விஜயம்.

மூன்றுவது

துளசிதாசர்சரித்திரம்.

பகவான் துதி.

விருத்தம்.

உலகமளிக்குஞ் சதுர்முகனை யுந்திக்கமலத் தளித்துலகை
இலகவளிக்கும் பெரும்பார் மேற்றுக்கொண்ட தயைபெவரார்
சொலுதற்காகு மீன்றழித்தல் சுலபங்காத்த லரிதென்றோ
அலைபிறுமிலு மச்சுதனே யடியேனுன்ற னடைக்கலமே.

துளசிதாசர் துதி.

விருத்தம்.

அளவில்காமத் திருந்தவனை அரியைந்தேடித் திரிந்தவனைக்
களவாயனுமான் றனைக்கண்டு கட்டியிழுத்த மாதவனைத்
துளசிதரனைப் பார்த்தவனைத் தொண்டசெய்ய வைந்தவனைத்
துளசிதாஸ னெனுநாமத் தோன்றலுபய வடிதொழுவாம்.

முதலாவது

துளசிதாசர் உற்பத்தி அத்தியாயம்.

முலாதா முதலாருதாரங்களைப் தரிசித்து நாதா னந்த வசமாகி சோதியைக் கண்டு அச்சோதியைக் காணும் பரஞ்சோதியாகிய பரப்பிரம்மத்தைக் காண மற் கண்டு பரமானந்தக் கடலிற் படிந்திருக்கும் உத்தவ சித்தர் முதலானவர்களும் மறுநாட் காலையில் ஸ்நானஞ் செய்து சுபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு வால்மீகாவ தாரமான துளசிதாஸருடையகதையைக் கேட்டவேண்டு மென்கிற அவாவால் விரிஞ்சாவதாரமான நாரபாஜி சித்த ரிடம்போய்ப் பணிய, அவர் களிப்புடன் துளசிதாஸ ருடைய சரிதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஓ சித்தர்களே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக் குகந்த அன்பர்களாகிய பாண்டவர்க ளாகபுரிந்த இடமாகியும் ஸ்ரீ வாகதேவர் தன் சுயரூபமாகிய விசுவரூபம் காட் டி ன ஸ்தானமாகியும் விளங்காநின்ற அந்நினைபுரமென் னும் டில்லி நகரத்தி லிருப்பவர், தில்ப திருநாமம் தரிப் பவர், உத்தம பிராமண குலத்திற் பிறந்தவர், சாதுக்கள் சங்கமே சாயுச்சிய பதமெனத் தெளிந்தவர், சாந்தர் சேவைக் குகந்தவர், வேதாந்தத் தெனிலில் மிருந்தவர், சந்தோஷ வாரியிற் றேயுய்ந்தவர், இந்தாவென் றதிகிகட் கீந்தவர், கல்வியில் மிகவுஞ் சிறந்தவர், செல்வந்தன்னில் நிறைந்தவர், துரியந்தன்னில் விழித்தவர், துரிசுகளெல் லா மழித்தவர், தயாரசத்தால் மகிழ்ந்தவர், ஜெயாவெ னப் பலரும் புகழ்ந்தவர் ஆகிய ஓர் பிராமணர் துலுக் கர் முதலாகிய சகலருக்கும் ஆத்மாவே அல்லா, நான் சொல்வது பொய்யல்ல ஆத்மாவே அழியாப் பொருள், ஆத்மாவே அஷ்டாட்சரத்துக்காதி, ஆத்மாவே பஞ்சா க்ஷரப் பிரக்கியாதி ஆத்மாவே சைவவைஷ்ணவ சகசி யம், ஆத்மாக்களே இனியே னுங்களுக்குச் சமுசயம், ஆத்மாவே மனுவெழுத் தென்னும் மல்போமம், ஆத் மாவே தாசகமென்னு நாமம் என்றும், ஆத்மாவே ராமா வேறென்றாலகந்தை போமாவென்றுஞ் சொல் லிக்கொண்டே யிருப்பதால் சகலரும் அப்பிராம னேத்தமரை ஆத்மாராம் என்றழைத்துக்கொண் டிருந் தார்கள்.

அப்போது உல்லிநகருக் கரசனான அக்பர் பாது ஷா வென்பவன் அந்த ஆத்மாரா மென்பவருடைய விவத்திறத்தையும் சத்ருணத் திறத்தையும் சாதாரி

யத்தையும், அத்வைத க்ஞானத்தையும் சகலரையும் அனுபவ க்ஞானத்தா டடக்குகிறதையும் மாறுத்தரஞ் சொல்லாமல் மடக்குகிறதையும் கேள்விப்பட்டு ஆத்மா ராமை யழைப்பித்து தன்னிடத்தில் யோசனைக்குரிய பிரதானியாக வைத்துக்கொண்டு ஆத்ம க்ஞானத்தை பயபக்தியுடன் சிரவணஞ் செய்துக்கொண்டு நமக்குக் காரண குருவானவ ரிவரேயென விண்டு ஆத்ம க்ஞா னத்தை மனனம் பண்ணிக்கொண்டு அத்தியந்த பக்தி யுட னிருந்துக்கொண்டு யாதொரு காரியத்திற்கும் ஆத்மாராமை ஆதார புருஷனைச் சொல்லிக்கொண்டு வெகு வுபசாணையோடும் பராமரித்துக் கொண்டு மாதாந்தரம் ஆயிரம் பொன் சம்பளம் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிற காலத்தில் மரா மரா வென்னும் மந் திரத்தாற் றேர்ந்தவர், தாரதலத்திலழிபாத தபசைச் சார்ந்தவர், சகல் சாஸ்திரங்களையும் பார்த்தவர், சகல் சந்தேகங்களையும் பேர்த்தவர், ராமா வெனும்மொழி வராமல் வைதவர், ராமாயணத்தைச் சிலோகமாகச் செய்தவர் பரத்துவத்தை பறீந்தோர்களில் முன்னவர் பரத்துவாசருக் கருள்வாசிஷ்டஞ் சொன்னவர் ஆகிய நால்வோடு முணர்ந்த வால்மீக முனிபானவர் பகவானுத் திரவீன்படி இவ்வுலகை யிரட்சிக்கும் நிமித்தியம் ஆத்மா ராம் பத்தினியாகிய உத்தமியின் கர்ப்பத்திற் றங்கி பூரண மானபின் பூரணச்சந்திரனைப்போ லழகுடன் பிறந்தார்.

அப்போது ஆத்மாரா மென்பவர் அழகுள்ள மைந் தனைப்பார்த்து, கண்களில் சேர்த்து ஆனந்தவாரியிற் குளித்தவராய் ஆனந்தோப் பிரமத்திற் களித்தவரா யன் பாய்ப் பாராட்டி இன்பாய்ச் சீராட்டி ஆசையாற்பொங்கி அனுசன்பால் தங்கி (கடந்த ஞானியுங் கடப்பரோ மக் கன்மேல் காதல்) என்பதைப்போல மிகவுங் காதலாய் வளர்த்து அருங் கொழுந்துபோற் றனிர்த்து துளசிதா ஸென்று பேரிட்டு சகலருக்கும் விருந்திட்டு உபநயனஞ் செய்து கருணை மழை பெய்து நான்குவேதம் ஆறுசாஸ் திரம் பல இதிகாச விபாக்ஷணம் முதலானவற்றையு முணர்ந்தி வயது முதிர்ந்தபின் தன் குலத்தின் நீண்ட குழலும் நிறைமதி முகமும் கமலக்கண்களும் கற்கண்டு மொழிகளும் பவளவாயும் பரிமள வுடலும் அன்ன நடைபுடும் சின்ன யிடைபுடும் அதிகச் செல்வமும் அதிகக் கல்வியும் உள்ள மமதாதேவி யென்னும் ஓர் கன்னிகை யைப்பேசி சகலர்க்குஞ் சவ்வாது பூசி உறவேரார் மற்றப் பெரியோருடனே சகலரும் மெச்சச் சந்தோ ஷத்துடனே அரகனும் வரிசை யன்பாய்க்கொண்டு

அருகினில் நிற்கப் பலநாள் மொய்க்க உறவினர் களிக்க பன்னிரிற் குளிக்க வித்தையாகக் கலியாணஞ் செய்து நாடோறுந் துளசிதாசனை அரசனிட மறைத்துக் கொண்டுபோய் அரசு நீதிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு வருப்படியாய்ச் செய்து மற்ற வேளையி லருகிலிருத்திக் கொண்டு அப்பா துளசிதாசர்! அரசர்களுந் பாடிப் புகழ்ந்து சரிபென்று சொல்லப்படும். ஆதலால் அக்கினியினிடம் குளிக்காய்வதுபோல மிகவும் ஒற்றையாய்ச் சேராமல் வெறுப்புடனும் போராமல் சமயம் யிருக்க வேண்டும், கொலு மண்டபத்திற் சென்றபின் அரசு நீதிகளிலேயே மனதை நிலைத்திருக்கச் செய்யவேண்டும். நியாயத் தீர்ப்புகளில் எளிதேயர் வலியேயாரென்ற பாராபட்சம் பார்க்காமல் அனியாயமாய்த் தீர்க்காமல் அறத்தைக் காக்கவேண்டும். இராஜ னேதாவதோர் வார்த்தையைக் கேட்பானாயி னதைத் தீர்க்காமல் யோசித்தனாக்க வேண்டும். ஏனெனில், அநீதியான மந்திரியால் சாநாக்கல் குன்றிப்போம். ஓராசாட்சிபை நிலை நிறுத்துவது வெகு துர்லபம். அழித்தல் கலம். தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைப் பார்த்துப் பாதுகாப்பதே பிரதானிக்குரிய தர்மம். அரசன் அநீதிக் குட்பவனாயின் பலவித திருஷ்டாந்தங்க ளொடுத்துக் காட்டி தர்மத்தை நிலைநாட்டி சகலரும் புகழும்படியான தீர்த்தியைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். உத்தமர்க் கரும் பொருள் கிடைத்தா லதனால் சந்தருமங்கள் செய்து எப்படி மேன்மையும் புகழும் சம்பாதித்துக் கொள்வாரோ அப்படியே தனக்கதிகார யிருக்கும்போதே நாட்டைச் சீர்ப்படுத்தி தர்மவிஷயத்தைப் பெருக்கிக் கர்மங்களியாருஞ் செய்பாமற் தடுத்து நியம நிஷ்டையாளீளாரை மிகவும் விசுவாசித்து இறைவன் முதல் சகலருக்கும் சந்தகாலத்தில் காண்கழிக்கும்படியாய்ச் செய்து, கொலை களவு காமம் குருநிந்தை முதலான துஷ்ட காரியங்கள் நடக்காமற் தன் னுக்கிணைபைச் செலுத்தி யதார்த்தவாண்பைப் பேரெடுத்து அதிதிகளை ஆதரிக்கெய்து பதிகவார்களுக்கு ஸ்நானங்க ளேற்படுத்தி அவர்கள் மனம் குறைவுறாமல் பாதுகாத்து அவர்க ளாசீர்வாத மாசனுக்குத் தருவித்து அரசர் மாபுக்குத் குற்றம் வராமல் நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும்.

ஏனெனின், இல்லறத்தோர்களுக்குத் துறவறத்தோர் செய்யுந் தபமே துணையென் றுரைக்கத் தரும் தபத்துக்கு சம்சாரிகளின் தர்மமே துணையென் றுரைக்கத் தரும். ஆதலால், பத்தர், சித்தர், முத்தர், சித்தல் கலங்குமாயின் பட்டணம் பாழாய்ப் போவதற்கோர் குறைவில்லை. மேலே ராசீர்வாதத்தால் குளியமான

நகர் துலக்க மடையும். சந்திர சூரியர்களால் பட்டணம் பிரகாசிப்பதல்ல சாதுக்களாலேயே பட்டணம் பிரகாசிக்கும். வசிஷ்டபகவா னயோத்திரி விருந்தபடியால் தசாத மகாராசனை அனேகநாள் பாதுகார்த்தார். சாதுக்க ளில்லா நாடு நரி பூமி வாழும் காடென்றே சொல்லத்தரும். சாதுக்கள் கூட்டமே சந்தோஷ கோஷ்டமென்று பெரியோர்க ளுரைப்பார்கள். முக்தியமாய் அடைச்சதுக்குப் பொறுமையும் சூசனபுத்தியும் யுத்தியு நிருக்கவேண்டும். சாந்தஞ் சாகரத்திலும் பெரிதென்று ஓர் மகாத்மா எழுதிக்கொடுத்த ஓர் சீட்டாலும் பிரதானியி னுத்தியாலும் ஓராசனதிக சந்தோஷாடைந்த தன்றி ஸ்ரீஹத்திக்குள்ளாகாமல் புழம்பெற்ற னதெப்படி பெனின், ஓர் பட்டணத்தில் ஓர் சாது சமுசாரத்தி லிருந்தே பிரம நிஷ்டைபைச் சாதித்துப் பிரமான்ந்தத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருந்து நிரியான திகைபடையும் காலத்தில் அவர் தனயன் விவேகத்தால் ஓரன் தந்தையே! என் சேவனாத்தத்துக்கும் மணத்துக்கும் அரைப்பணஞ் சம்பாதித்து வைக்காமற் போனீரே இனி நானெவ்விதமாய்ச் சேவனஞ் செய்வெனென்று பிரலாபிக்க, அச்சாதுவானவர் சாந்தஞ் சாகரமென் றெழுதிக்கொடுத்த திகைப் பத்திரமாக வைத்திருந் துணக்கோர் குறைவருந் காலத்தில் இப்பட்டணத்துக் கதிபதியினிட மிகைக் கொடுப்பையாயி னுன்குறை நீங்குமென் றுரைத்துப் பரம சயாதி யடைந்தார். பின்பவர் தனயன் தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியை களைப்பெல்லாஞ் செய்து முடித்து மறுநாள் சீட்டைக் கொண்டுபோ பரையனிடம் கொடுக்க, அத்தோன்றல் சாந்தஞ் சாகரத்திலு மதிகமென் றெழுதியிருக்கும் சாதுயின் கைபெழுத்தை தன் சந்திராயுத உறையிற் சொறுகி, அச்சாதுயின் மைந்தனுக்குத் தேவையான தளித்தனுப்பி, அரசன் நெடுநாள் சென்றபின் நெருநாள் வேட்டைபாட நாட்டையிட்டுக் காட்டிற் செல்ல, நாட்டில், வேந்தன் படுக்கையைச் சிக்காரிக்கும் வேவுகாரன் வெருளாளாய் நாபதியின் மலாணமேற் சயனிக்க வெண்ணக்கொண்டிருந்தவ னாதலால், அன்று வெகு கிடுகுதமர யலங்கரித்து. அப்பஞ்சணமேற் படுத்து மெதுவான பிராம்பரத்தைப் போர்த்திக்கொண்டு என்ன மறியாதா னின்பத்தை யனுபவிப்பதுபோல துயிலாத் தன்னை மறந்து நித்திரை செய்தான்.

அத்தருணத்தி லிராஜ பத்தினி அரசனறையிற் சென்று இறைவர் அனந்தல் செய்கிறு ளென்றவன் பக்கத்திற் சயனித்து அனந்தல் மேலீட்டார் தன்னை மறந்தான். அத்தருவாயில் காட்டில் வேட்டைபாடப்

போன பூபாலன் நாட்டையடைந்து மந்திரியுடன் அரண்மனையின் பிரவேசித்து சபை அறையிற் சென்ற தன்னையின் பேர் தாங்கு சதிரையும் ஆடவனையுப பார்த்து தேய்வேர்த்து அடங்காக் கோபத்தா லிவர்க ளிருவரையு மிரண்டு தண்டாக வெட்டிப் பரிபிடுகிற னென்று சரோலென்று சந்திராயுதத்தை யுருவினான். அப்போது உறையிலிருந்த சாதுவின் சீட்டு ஆகாயத்தி லிருந்து விழ்ந்ததைப்போ ள்நாபதி அநிசயிக்க முன் னே விழ்ந்தது. சதிபதி அச்சிட்டைக் கையிலெடுத்தாச் சாந்தம் சாகாத்தினும் பெரிதென்று எழுதியிருப்பதை நோக்கிச் சாதுவின் கைச்சீட்டென்னிங் கியாபகமின்றி இது அந்தாத்திலிருந்து வந்ததென்றே தீர்மானித்து வெட்டுதற் கச்சமுற்றவனாய்ச் சந்தடியின்றிப் புறம் போந்து தன் மந்திரியை விளித்து யாவும் புன்று தன் றுக்குத் தருணத்தில் கணத்திலிருந் திற்சீட்டு விழுந்த தெனப் புலை, அம்மதி மந்திரி யூசித்து, ஓ அண்ணல் ! உமது சங்கை நீங்க ஒருபாயஞ் செய்கிறேன் பார்ப்பீ ராக வென்று ஓர் பக்கமாய் வகையினை நிறுத்தித் தான் பன்னியறையின் வாயிலில் நின்று மெதுவாய்க் கையைத் தட்டினான். அக்கையொலியைக் கேட்ட இராஜ ஸ்திரீ விழித்து மந்திரியை நோக்கி, அநிசிக்கிரமாக வெழுந்து குன்றின குரலோடு இராஜனும் நானும் சபனித்திருக் கும் அறைக்கு எச்சமின்றி வாலாமா ? இது உத்தமர்க் கழகாவென் றுரைத்துக் கொண்டே தன்னறைக்குட் திரைத் தொடங்கினான்.

மந்திரி அப்பதிவிரதைபின் பின் சென்று காட்டிற் போன காவலர் நாட்டிலெப்போது வந்தார்தெரியச் சொல்லுமென, இராணி, அரசர் முதற்கையத்திலேயே வந்து சபனித்துக்கொண்டா ளென்றான். மந்திரி, நிரு பன் வந்ததை நீர் பார்த்தீராவென, அவ்வுத்தமி அவர் வந்தது நானற்தேன். காட்டிற் டெய் ஆடாதேர்தல் எவ்வழியாக வந்தோ தன்னை மறந்து துங்குகின்றார். நீர் கல்ல கிவேசியா யிருந்தும் அறிபாதவர்போல் அக் தப்புதத்தில் வந்ததன்றி என்னைத் தொடர்ந் திவைக ளெல்லாக் கேட்கத்தகாது. எவ்வளவு துரிதமான காரிய மிருந்தாலும் எவ்வளவா லெழுப்ப வேண்டு மன்றித் தனித்து வரலாமாகாது. இராஜனோ அயர்ந்து நித திரை செய்வதா லெழுப்பவுந் தகாது. தடாக்கருமமா யிருந்தா லெழுப்பலாமென்று தன்னறையிற் பிரவேசித் தான்.

பின்பு தன்னிபன் இவன் மகா பதிவிரதைபெனத் தெரிந்துகொண்டு பஞ்சணையிற் றயிலும் வேவுகா

னைத் தட்டி பெழுப்பினான், உடனே பணியாளனெழுந்து அவைச்சன நோக்கி கிடுகிடென்று நடு நடுங்கினான் அபத்தியன் உன் பக்கத்தில் யார் சபனித்திருந்தார்கள னுண்மைசொல்லென் றச்சங் காட்டினான். தொழுப்பன் னானொருவனே துயின்றேனன்றி மற்றொருவரு மிதிற் படுக்கவில்லையெ பென்றான். ஏனாகியன் கீயே ளிறைவ னணையிற் படுத்தாபென்றான். எவ்வளவன் எனக்கு நெடு னாளாயிருந்த விச்சையார் படுத்தே னென்றான். தேர்ச் சித் துணைவன் அயனே காவலுக்குள்ளுப்பி அனாயனே நோக்கி, உடக்குற்ற சங்கை நீங்கிற்றோவென்று பணிய இன்னஞ் சோதிக்க நீனைத்த தோன்ற லென் னைய மின்னம நீங்கவில்லையென்று இராணியை விளித்து பரி சாரகனோடு நீ துயின்ற காரணத்தால் கொதிக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பறையில் நீ குயித்து வந்தா லென் னுடன் கூடி சசிக்கலாம். இன்றைல் உன் தந்தையிட்டைச் சோலாமென, அதற்கவ் வுத்தமி அன்னிய புருஷனாற் றிண்டப்பட்ட இத்தேகமிருந்தாற் பழுதாதலால் அனலில் முழுகுவதே உத்தமமென்று அக்கணமே எண்ணையைக் கொதிக்கவைத் ததிற்துதிக்க எத்தனித்தான். கோமான் தன் தேவியின் திடத்துக் கொக்கமுற்ற, ஓ பெண்ணே ! உனக்காக இச்சீட்டு பகவானுளா லென்முன் விழ்ந்த படியால் உன்பேரில் குற்றமிராது. நீ யிதிற் குதிக்கவேண் பாமென்று மறுத்தான். அப்பதிவிரதை அன்னிய புருஷ னாற் றொடப்பட்ட அசத்தமான இத்தேகத்தை பரிசுத்த மான நீர் தொடாம விருமென்று வணங்கி அதிற் பாய்வ தற் சாயத்தயானான்.

ஏத்தல் தன் தேவியைப் பாங்கினாற் றடுத்து உனக் காகவே இச்சீட்டு என்முன் தெய்வ கடாட்சத்தால் விழ் ந்தபடியால் இதை தீயாற் கொதிக்கும் எண்ணையிற் போட்டு பரிட்சிக்கிற எண்ணத்தைத் தயிலத்திற் போடப் போகையில், மந்திரி ஓ பூபதியே ! இச்சீட்டு ஓர்சாது வின் கந்தன னுமக்குக் கொடுத்த தாருமே அதை யிதிற் போட்டுடொரிந்துபோய்யி னுமக்கதிக சகைகக் கிடங் கொடுக்கும். அபபடியல்ல. சாந்தம் சாகாத்தினும் பெரி தென்னும் வாக்கியமும் இப்பத்தினி சுற்பழியா உத்தமி யும் சத்தியமானால் போட்டபடியியிருக்கக்கடவதென்று போவேதே வுத்தம மென் றுரைக்க, அனாயன் இதுவே சரிமென்று தனது தீஷ்ட தெய்வத்தைச்சிந்தித்து வந் தித்து அற்றயிலத்தி லெறிந்தான். அதிற் போட்டபடியே கொதிக்குங் கொப்பறை பெண்ணையி ல் மிதந் துக்கொண்டிருந்தது அவ்வாச்சர்பத்தைச் சகலரும் பார் துதுக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் அரசனேறிசீட்டப் படி யிருப்பதால் நான் பரிசுத்தமானேனா இல்லையெபென

றக்கொப்பறையிற் பாய்தலாள் டடனே அக்கணற்றயிலப்
பணி ரீர்பாற் குளிர்ச்சிபடைந்து எழியும் அனலும் அவி
ந்து போயிற்று ஆகாயவாகிகள் பூபாரி சலசல வென்று
பொழிந்தார் தேவதந்துதி தாம் தாம் ஏன்றுமுழங்கிற்று.
பின்பவ்விறைவன் தன்னுபகிழைப் சட்டி பனைத்து உன்
னைப்பேன்ற உத்தமிகளில்வுலகி விருப்புதுனலேயே சந்
திர சூரியர் பிசுனெறி உதிக்கிறார்கள்பருவநாலந்தப்பாமல்
மழையும் பொழிவின்றது பூமியுமந்தாதில் நிமிர்ந்த
தெனத்துதித்து மதிபந்திரிபைநோக்கி யூத்திலொப்பிலா
வென்னப்பனே நீ என் சந்தேகம் நீக்குபடியான யுத்தி
செய்யாதி ிங்கால் இப்பத்தினினை என் யானுக் கப்பே
தே இறை கொடுத்திருப்பேனே யெனத்துதித்து சாந்தம்
சங்காத்திலும் பெரிதென்றொழித்தொடுத்த சாதுயின்
குமாரனுக்குப் பாதிசாச்சியமளித்து மிகவுங் களித்திருந்
தார்க ளாதலால் ஓ துளசிதாசனே! பிரதானிகள தியுத்தி
புத்திகளிற் சிறுதவராக விருப்பதன்றிச் சாந்தமென்றும்
ஆபரணத்தையெழுந்நாமாக வணிந்திருக்கவேண்டுமென்
றியவிற பல நீதி கதைகளை ஓதி சாதுக்களுடன் கூடித்
தீர்த்தபாத்திரை செய்யப்போனார். பின்பு துளசிதாசன்
அக்பர் பாதுஷாவினிடத்தில் அத்தியந்த பத்தியுடனிருந்
துக்கொண்டு தன் பாராக்கிரமத்தால் முக்கிய பிரதானி
யாகிய தன்னை யே அரசனாகச் சகலரும்நினைக்குப்படியான
நீதிச்செய்தோல் செலுத்தி அன்னசத்திரங்கள்சாதுக்கள்
வாசஸ்தானமான மடங்கள் விசாலமானருளங்கள் நீண்ட
கோபுரங்கள் முதலானவைகளிபற்றித் தன் தந்தையிலும்
சமர்த்தனெனப் பேரெடுத்து சாதுக்கள் சங்கத்தையடு
த்து லாங்கழிக்கத் தொடங்கினார். கேட்பார்களே சித்தர்
களேயென்று ஈபாஜி சித்தர் பின்றுஞ்சொல்லுகிறார்.

துளசிதாசர் உற்பத்தி அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

பகவான் துளசிதாசனைக் காமத்தில்

அமுத்திய அத்தியாயம்.

இப்படி நீதியுடன் முக்கிய பிரதானியாயிருக்கும்
காலத்தில் பகவானுடைய மானபயல் துளசிதாசன் சத்
சங்கத்தையிடுத்துதுச்சங்கத்தையிடுத்துதுஷ்டர்கள்கூட்
டுறவரும் எவ்வாறு பருவத்தாலும் தாசினவியே கெதி
யாய் விட்டுக்கும் வராமல் அரசாங்கத்துக்கும் போகாம
லிருந்தார். அநாதபறிந்த ஆதரையம் பத்தினி மிகவும்
நொந்து துளசிதாசனைத்தேடிக்கொண்டே போய்த் தாசி

யின் விட்டிலிருக்கக் கண்டு மாச்சரியங்கொண்டு அடர்
மகனே! அழகான முகனே! உன் தந்தையானவர் மகா
போக்கிய சொன்று பேரெடுத்திருக்க நீ இப்போக்கொ
த்த அபோக்கியமான பேரெடுக்கலாமா? வேகையர் விட்
டுக்குட்போகலாமா? காசாசையாலதிக பாசமாயிருக்கும்
வேகையர் வெகு மோசக்காரிகளாயிற்றே! ஐயோ எமது
மானம்போயிற்றே! பலருக்குப்பிணைப்பட்டிருக்கும் பாந்
தையர்மேற்சிரத்தகொள்ளலாமா? மாதாவாக்கியத்தைத்
தள்ளலாமா? பணயில்லாவிட்டாலேன் பிணமேயென்றிக்
கணிகையர் கேட்பார்களே விட்டிலுஞ் சேர்ப்பார்களா? முற்பிறப்பில் பல புருஷர்கள்தே விச்சைகொண்டு பதி
முதலானோச்சத்ததரல் துச்சகுணத்தோடும் பிறாறியாமற்
புணர்ந்து தன்னிச்சை சிறைவேறாமல் ஏக்கல் கொண்டி
ருத்திறப்பவனன்றோ மறுபிறப்பில் பலர் வங்கும் கினை
மகளாய்ப்பிறந்து ஈணம் மடம் அச்சம் பரிப்பு யென்
னும் பெண்மைக்குறிப குணங்களின்றிப்பயனிலாபபெண்
னெனப்பேரெடுத்துத் துஷ்டகுணங்களிற் சிறந்த ஆட
வரால் வேகி தாசி பென்றழைக்கப்பட்டு மான கினயின்
றிப்பொருளை கிழித்திருக்கும் போதே கொன்னிக்கொள்
ளும் பொது மடந்தையரைத் தொடலாமா? வைவாக்கிபத்
தை கிடலாமா? பாத்திரைசெய்து உன் தந்தை வந்து
இச்சங்கதியைக்கேடால் உன் பற்களைத்தட்டிவிடுவாரே!
இரண்டு துண்டாக வெட்டிவிடுவாரே! பலரும் அறிபா
முன்னமே விட்டுக்கு வந்து கிடென்று வெகு பணிவா
யுறாக்கும்போது துளசிதாசனொன்றற்கு சொல்லாமலிரு
க்க அத்தாய் மிக முனிவுகொண்டு அடாதுஷ்டா! தாசி
களைப்புணரும் பிரஷ்டா! வேகின் வலையிடுகிக்கினைபே
யா! ஈன் வந்தழைத்தும் விட்டிற்கு வராமலிருக்கிறாயா
வென்றதட்டியும் வராமலா வினிடம்மாவிலினைத்தேற்றக்
கூடதென்று வாட்டத்துடன் விட்டையடைந்து பெற்ற
தாயாதலால் மறுநாளும்வந்து துளசிதாசனைப்பார்த்து
நொந்து அடர் என்கண்மணியே! சிசாமணியே! அன
லானது புனலா லவிந்துபோம் இக்காமக்கல் வகாரீதே
றி பொளிப்பினுஞ் சிறிமே விசாலமான நாடகத்திற்குளி
த்திருப்பினுஞ்சிறிமே சப்தமெழுந்ததே குப்பமாய் வந்து
கொல்லுங் குண்டுக்கிண்பான கோதைபர் மாயையிற்பட்
டுப்பேதைபாய்ப் பேரூதிய பென்கிற பல வார்த்தைகளு
கைத்தும் வராமலந்தனை நினைதெய்து சொந்தயீடு
சேர்ந்து சிந்தாருலத்தால் மிகவும் கைந்திருந்தான்.

துளசிதாசனோ பகவானுடைய ஸீலாவினோதத்தால் காமதூரத்தாலும் தாசிகள் மயக்கத்திற் சித்தி மிகவுஞ் சொக்கித் தானைய மறந்திருந்தார். இவரிப்படி இருக்கிற நாளில் பாத்திகைக்குப்போன ஆத்மாவாம் சொந்த நாட்டிற் பிரவேசித்து விட்டபைடைந்து மைத்தனிக்குப் விந்நைபைக் கேட்டபைடைந்து துளசி தாசவிருக்கும் தாசியின் விட்டுக்குப்போய் மருபானிருக்கும் கோலத்தைப் பார்த்து துலமெல்லாம் வேர்த்து அடே தன்மார்த்தா அறிவில்லா மூர்க்காவென்று மிகவுங் கோபித்துத் தன் யனை யழைத்துக்கொண்டு நாட்டிற் போக நானுடைந்து பாதுகாவின் சோலைபிற் பிரவேசித்து அனேக ஏவலாளர்களால் ஸ்திரீகளை உள்ளே விடாமல் காவல் வைத்துத் துளசிதாசனைப் போன்ற சில எவ்வனபிராமண வாலிபர்களை அழைப்பித்து வேதாத்தியயனம் பண்ணிக்கொண்டு சதாகாலமும் ஜபதபங்களைச் செய்துக்கொண்டு வருப்படியாய்ந்திட்டஞ்செய்து தானும் பிரம்மநிஷ்டையைச்சாதித்துக்கொண்டிருந்தார் இப்படி இருக்கிறகாலத்தில் பகவான் துளசிதாசனைச் சோதிக்கவேண்டி ஓர் தேவகன்னிகையை விளித்து ஓ மாதாசே! நீ இக்கணம் டில்லி நகருக்குப் போய் பெருஞ்சோலைபிற் தபஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும் துளசிதாசனைப் பங்கப்படுத்தி நீதிவாக்கியங்களுகாத்த வாருமென்றனுப்ப அக்கன்னிகை மகா பாக்கியமென்று அக்கோடறத்திற் போய் அனேகருடன் தவஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும் துளசிதாசனை எவ்விதமாய்க் காணலாமென்று யார் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் அப்பொழிவி லுலாவிக்கொண்டிருக்க, அத்தருணத்தில் துளசிதாசனுட வாலிபத்தோழர்களும் ஸ்நானஞ்செய்ய வேண்டி அவ்வுத்தியானத்திலுள்ள வேர் தடாகத்திற் பிரவேசிக்க அத்தருவாயில் காமாது அச்சிசினுருகிவிருக்கும் ஓர் விருட்சத்தின் கீழ்ப்போய் மதிமயங்கும்படியாய் நிற்க இப்படி சாச சன்னாப உல்லாச ஒயிலுடனிற்கும் இளம்பிடிபைக் கண்ணுற்ற துளசிதாசன் மதிமயங்கி மிகவும் தயக்கி ஆ ஆ என்ன ஆச்சரியம், ஓ ஓ என்னருமைத் தோழர்களே இதோ மனோஞ்சிதமான வஞ்சியென்னும் ஓர் புட்பக் கொடி நிற்கின்றதைப்பார்த்தீர்களா? ஆஆ முப்பத்திராண்டி லட்சணங்களும் வாய்ந்த கிற்பசாஸ்திரிகளா லெழுது வதற்கரிதான பதுமைபைப் பார்த்தீர்களா ஆனந்தம் ஆனந்தமென் றுரைத்துக்கொண்டே அக்காந்தையினரு கிற் சென்றார் அதற்கந்த காரிகைகளைந்தவள்போல் ஆத்பராமிருக்கும் ஸ்தானத்தை நீங்கித் தருக்கள் நெருக்கமான விடத்திற் போய்கின்றான் துளசிதாசன் அவளின் சாயைப்

போற்றொடர்ந்த அச்சந்தரியின் சமீபத்தில் நின்று தன்னுடன் வந்ததோழர்களை நோக்கி ஓ என்னன்பர்களே! இதோ சகல விருத்தி வர்ஷங்களாற் சூழப்பட்டு அழகோங்கி விளங்கிய ஓர் தோகை நிற்கிறது பார்த்தீர்களா? ஆஆ புளவாற் புகழ்வதற்கரிதான ஓர் மங்கை இங்கே நிற்கின்றாள் பார்த்தீர்களா இவ்வுலகிலுள்ள அழகெல்லாம் திரண்டொரு வருவாகி மின்னங்கொடிபோன்ற ஓர் ஒய்பாரி நிற்கின்றாள் பார்த்தீர்களா தேவர் மூவர் மற்றியாவருடைய மகிழையும் மயக்கும்படியான ஓர் மோகனாங்கி வந்திருக்கிறாள் பார்த்தீர்களா? தன்னை மறந்து திக்கு தேசாதிகளிறந்து அந்தர் முகத்திற் சென்று பிராமண தந்தை யறுபளிக்கும் பிரமஞ்ஞானிகளு மிச்சிக்கும் ஓர் சோபிதமான சுந்தரம் வந்திருக்கின்றது பார்த்தீர்களா? சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கும் அம்புயக்கண்ணுளான ரம்பை இதோ வந்து நிற்கின்றாள் பார்த்தீர்களா பார்த்தீர்களா புறம்போலற்புதமா யிருக்கும் திரண்டகொங்கைகளைச் சுமங்கக் கூடாமல் துவண்டு நிற்கும் அங்கணமே லன்பைச் சேர்த்தீர்களா வென்று பற்பல வார்த்தை சொல்லி புளகாங்கமாய் மயிர்குச்செறித்து ஸ்மரனை தப்பி மூர்ச்சையடைந்தார் ஓ கித்தர்களே இப்படி யம்மாதைப் புகழுவதும், அத்தெரியை நீதியுரைக்கும்.

சந்த விருத்தம்.

மண்ணின்மீதரை காழிமூர்ச்சை வசத்தினாகி விழித்தெழில், விண்ணுறும்மதி யோகருக்குமுன் மேகமோததல் பிறையதோ, கண்ணருக்கதிர் வானதோமொழி கன்னலோவாய் பவளமோ, கண்ணினாலிவ டன்னைக்காணுதன் முற்பவத்தவ மென்றான். 1

தேவலோக வரம்பையோதிகழ் மின்னலோ விந்திராணி யோ, ஆவிபுண்வலி காலனோவென தாவிபுண்டிட வந்தலிப் பாவையாரென வறிவமென்றவன் பக்கமுற்றன் மேயென, தாவி யேயிவன் வந்தவாறடி யேற்கியம்புக வென்றான். 2

என்றபோதவ னேசிதாசனை யேத்தியான்கர கன்னிகை, உன்றன்றந்தையி னடிவணங்கிட வுன்னிவ்விடம் வந்தான், என்றபோதெழி லன்னமேயெனி யேனையாட்கொஞ்ஞ சொர் னமே, என்றன்கண்மணி யிவ்வேனெ யெனக்கிணங்குக வென்று பின். 3.

வேறு

என்னமாதவஞ்செய்யேனோ விஞ்ஞவருவதற்க்கதோ தன்னேனேருற்றபெண்ணே தபவுகார்த்தென்னையாள்வாய் என்னவேதேவாரம்பை யிந்தவன்யாயவார்த்தை என்னிடஞ்சொல்லலாமோ வென்றிறைஞ்சியம்பலுற்றான்.

பா னுன் றன் றத்தை தன்னை யிறைஞ்சிழிவகற்றவெண்ணி
கா னுலககன் றிக்குற்றேன் மாதவனருஞ்ஞாநா
ஆனதாலடியான்மீதி லுஞ்செய்வதன்நிலை
மோனவார்த்தைகளாவென்றன் மூடத்தைக்குமென்றான். 5

கீக்குமென்றோ தம்பெண்ணே நினக்குறாங்கூனத்தைப்
போக்குவனன் றிவிஞ்சை போதிப்பனெனியேன் றன்னை
கீக்கிடாதினக்கியின்ப நிறைவித்தாற்கண்ணெபெண்ணே
மோக்கரிசேர்வைவென்று மொழிந்திடமுததுசொல்வான். 6

வேறு.

அயலான் றன்னைப்புணர்ந்த ததனாடைத்தான்பழியைத்
தாராலும், அயலான் தன்னைப்பார்த்த ததிரயித்தே யதமாய்ப்
போனான் ரேனாகையும், அயலான் தன்னையாசித் ததனாடை
த்தான்பழிச்சிவன் மகளும், அயலான் றன்னைக் கண்ணுற்
பார்க்காதடைத்தான்பெறுமை கையையுமே. 7

அயலான் தன்னையாசித்த வரக்கியான ரூப்பனகை, அய
லான் தன்னுற் செவியுக்கு மறுபட்டையோ மீகொத்தான்,
மயலின் செலந்தரனாய் வத்துமயக்கமயக்காமல், அயலானே
ன்றே யறித்துகொண்டா னறிவிலுயர்ந்த பிருத்தையுமே. 8

தேவரமுனிவர் புகழ்ந்தவளாய் திருப்பாற்கடல்பிறந்தவளாய்
தேவபஞ்சகன்னியரிற் கிரும்பேருமுன்னவளாய்த்
தேவராஜன்கொதமருத் திசழ்மாதழகாயிருவருளம்
பாவையெனக்கென்றெனக்கென்றேபயிலவைத்ததுயவளாய்

இருவர்தம்மிற் கெனதமரு மீகாஞ்சரான் டொருமன
தாய், மருவித்தவத்தைச் செய்தபின்னர் மகிழ்த்துமனஞ்செய்
திட்டவளாய்த், தாணிதனில்வாழ் கையலரிற் குளையழிற்
கிறத்தவளாய்த், தெரிவைவென்னும் மதலிகையான் சேதிசொ
லத்தேனெனச் சொல்வான். 10

பொல்லாவீர்தான் றனையருவிப் போகித்ததன்கெனத
மாந், கல்லாயமைத்தாளிப்போதுங் கலியானஞ்செய்வோர்க
னெலாம், பொல்லாவிபசாரஞ்செய்தே போனான் சிலையாயாத
லினால், கல்லாயுதைப்பா யகலிகையாக் கல்லென்று கலில்
கின்றான். 11

கீசன்புதல்வியானுலு நில்லக்கற்பினதனாலே (வாய்த்
தேசம்போற்றவருத்ததிதான் நிகழ்கின்றான் வான் றனிலு
தேசன வவ்வடமீனச் சிறப்புற்றின் றுமன வரையிற்
பாசமுடையமணப்பெண்ணே பாரென்றுகைகாட்டுகிறார்.

வேறு.

புகுடனேதெய்வமென்று புகலுளான்மறைபுராணம்
புகுடனாயன்றியேறேர் புகுடனைச்சேர்த்தகன்னி
இருணாகடைவதன் றி யெழிலருட்பெருவதுண்டோ
இருளிலாதவன்முராநா வியம்பெனவியம்பலுற்றான்.

இனக்கியென்னுரைசீர்த்தா லெழின்மயிலேயிப்பாவம்
கணந்தனிற்றிர்க்குமார்க்கக் கழறுவேனென்று சொல்ல
அணைத்திடவந்தபோழ்தி லாம்கையுமுனித்தீயித்
ருணந்தவீர்க்காதோய்தூர நில்லெனக்கூறுவற்றான்.

43

புத்தியில்லாதவட்குப் புத்தியையுரைத்துமேலாம்
முத்தியையளிப்பாயென்று முன்னின்றேன்மோகமாயிப்
பித்தரைப்போலென்மீது விழ்த்துநீபித்தற்றானந்
புத்திகளுனக்கின்றோங்கப் புகலுவென்கேளுமென்றான். 15

அயலான் மனைவிதனையாசித்தவமாய்ப்போனான் றசக்கீ
வன், அயலான்மனைவி தனைப்பார்த்தே யழித்ததொருமத்தக
மயனாக், கயலான்மனைவி தனையானத் தாலியிழந்தான் சேக
னும், அயலான்மனைவி தனைப்பார்த்தே யனகேசன் றன் கண்
னமிழந்தான். 16

கரகன்னிகையாற்கத்தோப சுத்தானுவித்துறத்தார்கள்
கரவித்தாணிதனைப்புணரத் துணிக்தேருஷன் பணியானுன்
ருருவின்மனைவிதனைக்கடித் குஷ்டமாணன் சந்திரனும்
அரியின்மனைவிகனையாசித் தழித்தானாகாகாணன்றே. 17

பாதாரத்தையிச்சித்துப் பாரிலழித்தான்கிம்மீரான்
பாதாரத்தையிச்சித்துப் படியிழ்முடித்தான்வலிவாலி
பாதாரத்தையிச்சித்துப் பன்பமாணுடல்வேடன்
பாதாரத்தையிச்சித்துப் பதியிலிறத்தோர்க்கிலுக்குண்டே 18

வேறு.

தானமும்பாகமும்பலசெய்துத் தவமிக்கச்செய்தடைகின்ற
வானவர்வாழ்கு சொர்க்கலோகத்து மன்னவனுருவித்திர
னும், ஞானவானுனகெனதமரிஷிபி னன்மனையாடனைப் புண
ர்த்தோர், யோனியாசையினுடலோகா றும்யோனியை யடை
த்தனென்றான். 19

வேறு.

இவ்விதவனெகரிதி யிசைத்திடத்துளசிதாசன்
கொக்கவயக்கனிவாயாலுன் கோதிலாமுத்தந்தோர்க்கித்
திவ்வியகீதிகற்றுத் தேகினைப்பெற்றபெண்ணே
எவ்விதயேனுமென்னை யினக்கெனவருகிற்சென்றான். 20

அருகுறத்தேவரம்பை யறிவிலார்க்கறிவுணர்ந்த
அரணியயனாலாகா தாதலாலுனக்கேழுண்ணே
அறையிமைபிருக்கலாகா தென்றருதேவலோகம்
விரைவுடன்போனான்பின்னர் கடத்ததைவிளம்புவோமே. 21

கன்னிகைகினைத்துபோகக் கனமுள துளசிதாசன்
தன்னையுமறத்தான்பெற்ற தந்தையைமறத்தான்சிக்தை
பின்னமதாகொத்தான் பித்தரைப்போலுலத்தான்
என்னமாலிருப்பெனென்பா னென்கியேபதைபதைப்பான்.

மலரணிமுழலானென்றான் வருவனாவென்பானெந்தத்
தலபதிவிருக்கின்றனோ தயியனெனறியேனென்பான்
கலைமதிமுக்கத்தாடன்னைக் காண்பனுவென்பான்கும்ப
முனையுளமாதேமாதே யென்றுமூர்ச்சித்துழிவான். 22

இப்படிதுளசிதாச னென்கியேபிருக்கக்கூட
ஒப்பமாய்வந்ததோழ ரோலமிட்டமுதுகொத்து
செப்பருக்கைகன்கற்ற திவ்வியருனையென்கன்
சொற்படிக்கேட்கவேண்டு மென்றொருதோழன்சொல்வான்.

காமத்தைகீக்கிந்திய கருமத்தைமுடிக்கவேண்டித்
தாமரைகுளத்திலுள்ளாஞ் செய்யெனத்துளசிதாசன்

14

காமமென்னுத்தடாகமதிற் காரித்திருத்தலாலே
தாமரைதடாகத்தன்னிச் சார்க்கிலெனென்று சொன்னான். 25

மற்றொருதோழன்காம மயக்கத்தைக்கேட்கமேலா
சுற்றவஞ்செய்வாயென்று வின்றிடத்தனசொசான்
மற்றொருநிலைவிவாதம் வளிகைபைக்கடவேண்டி
சுற்றவஞ்செய்வெனென்று வின்றனைனசையிலானே. 26

அத்தமாதியுமிலாத வான்டவன்பாதத்திற்கு
வத்தனஞ்செய்வாயென்ன மிழந்தத்ததுளசொசான்
கத்தாவதனமுன்ன தோகையிவ்விடம்வத்தெய்த
வத்தனஞ்செய்வெனென்று மற்றொருதோழன்சொல்வான்.

மேலவனுயிருத்தம் வெட்கமில்லாமலித்தக்
கோலத்தையடையலாமோ கடனைத்துளசொசான்
மேலவனுதாலே வெட்கப்பூட்டினையுடைத்திக்
கோலத்தையடைத்தேனென்று கூறிடமற்றோர்தோழன். 28

பாமனூர்தமக்குடியும் பயப்படாமையினுற்றிய
காகத்தையடைவாயென்று வின்றிடத்தனசொசான்
காகன்னிகையினுலென்னிச் சூழ்த்தவக்கினியினுலே
காகத்தையெரிப்பேனென்ன வினுவன்மற்றோர்தோழன். 29

மோக்கையடையவேண்டின் மோகத்தையிப்போதே நீ
கீக்குவாயென்றுசொல்ல வேனூர் துளசொசான்
மோக்கமுடையேனென்றி முன்வத்தகன்னிவத்தால்
பாக்கியனுவென்னப் பகருவன்மற்றோர்தோழன். 30

திவ்வியம்போன்றவுன்றன் சிந்தையென்கொனித்ததையோ
திவ்வியவருட்குமாரா செப்பெனத்துளசொசான்
திவ்வியசிந்தைதன்னி திருடிக்கொண்டகன்னுனல்ல
திவ்வியகன்னியென்னச் செப்புவன்மற்றோர்தோழன். 31

கத்தமாதிகனென்று கத்தனைத்துதிக்குமுன்றன்
தத்தைபால்வாவாவென்னத் தாழ்த்தத்ததுளசொசான்
கத்தம்வீசிமெய்யானித் கண்டலிவ்விடத்தையிட்டுத்
தத்தைபாலனுக்கெனென்று சாற்றினன்றோழர்க்கெல்லாம். 32

வசனம்.

ஓ சித்தர்களை! துளசிதாசனுக் கருத்துணையான
தோழர் இன்னம் பலபல நீதிவாக்கியங்களை யுரைத்துப்
பயன்படாமல் ஓ துளசிதாசனே! இச்சங்கதியையுன் தத்
தையினிடம் போயுரைத் திக்கண யழைத்துக்கொண்டு
வருகிறோமென் றொருநொடியிற்போய் பிரமநிஷ்டையாற்
றன்னை மறத்திருக்கும் ஆத்யாராயைப் பணிந்து ஓ
ஸ்வாமி! தவ்ஞானைய குமாரானைய துளசிதாசன் ஆகா
யத்திலிருந்து வந்த ஓர் சன்னிசையின்பேல் மோகித்து
அவனைப் பலவந்தம் செய்தான். அம்பாது பல நீதி வாக்
கியங்களைப்போதித்து கணமாய்க்கமாய்ப்போனான் பின்பு
துளசிதாசன் அந்தாய்வின்போகத்தாற்றன்னைமறந்து
வாயில் வந்தபடி பித்தறிக்கொண்டிருக்கின்றான் ஆதலால்
செக்கிரம் தேவரீர் வந்து மயக்கத்தை நீத்து ஆட்கொள்ளு
மையா வென்றதைக் கேட்ட ஆத்யாராய் ஆச்சரியமுப

மாச்சரியமுங்கொண்டு அதி துரிதமாயோடி காமாக்கினி
யாற்றிக்கப்பட்டி ஸ்மாணெகெட்டு பெண்ணை கண்ணினை
பெணும் வார்த்தைகளாடிக்கொண்டிருக்கும் அழகான
புதல்வன் வளத்தை ஆசையேடும பார்த்தார் கேட்டவர்
கனோ சித்தர்களைபென்று பின்றுப் சபாபி சித்தர்
சொல்லுவார்

துளசிதாசனைக் காமத்திமழுத்திய அத்திபாயம்
முற்றிற்மு.

முன்றவது

இராகம் நீக்கு அத்தியாயம்.

ஓ சித்தர்களை! பகவான் முன்னம் தாசிகள் மயக்
கத்தில் விழ்ச்செய்து வேசிகளைக்கனவினும் நினைக்காமல்
மறத்து இனி பாஸ்திரீகமணத் திதெ- மறித்து நீங்க மாய
வலைபாற் பிணிக்க அதனாற் சொக்கிருக்கும் துளசிதாசன்
முகத்தை ஆத்யாராய் அன்புடன் பார்த்துச்சொல்லும்.

கவி

பார்த்தெனதருள்குமாரா பாகமடைத்ததுயோர்
எத்திலெக்கண்ணெபென்னு விப்படியலையலாமோ
ணத்தையமுதிருசியு மொழுதிம்புன்னுத்தோலை
சாற்றமென்றகற்றிடாதே கண்ணிடலாமாவென்றான். 1

குடல்வழும்பென்புத்தோலுக் குருதியுசாம்பிறைச்சி
கொமெலசல்முயினக் கோழையுக்கொழுப்புமுற்றிச்
சுடுமணமனத்திற்கெட்ட துர்க்கத்தம்வீசாகின்ற
மடத்தையீதாசையாதல் வளமதோமகனேயென்றான். 2

அப்பனெமகனேயென்ற னரியமாதவத்தால்வந்த
ஒப்பிலாத்தியேதைய வுணர்வுதளசொசா
செப்பருக்கலைக்கற்ற செல்வமெபென்னினால் நீ
இப்படியலையலாகா தினியிதையகற்றவாயே. 3

முன்னொருகாலத்தன்னிற் பிருகுமாமுனிவனிஷ்டை
தன்னையுற்றிருக்குங்காலத் தனிலவன்மைத்தனானே
துன்னருக்கலைக்கற்றிருன் கக்கிரனென்போன்றேவ
கன்னியைக்கண்ணகாமக் கடலில்விழ்த்தவசமுற்றான். 4

அவசத்தெழுத்தத்தாய வரம்பையைக்கானொன்று
சவத்தனைப்பிதாப்பால்வைத்தோர் சடத்தினோடண்டஞ்செ
உவமையிற்றேவமாதை பெர்ப்புடனானைத்தனெகப் (ன்று
பவமெடுத்தழன்னுந்தப் பாவனைபோனீசெய்தாய். 5

முவருமறையுணர்ந்த முனிவருஞ்சொர்க்கலோக
தேவருமஞ்சுத்தக்க திவ்வியவிகவாயிதான்
பாவையையோர்காட்டடிப் பண்ணியதவமிழ்து
முவர்மாமுனிவத்தேவர் முன்செலகாணமுற்றான். 6

சுரர்குருபுதல்வனான கஜமுனிசக்கிரன்பால் உறியுத்பணிகளாற்றி புயிந்தருமாந்திரத்தைப் பிரியமாய்ப்புகரளிக்கப் பெற்றவானேருமப்போ தருன்புகர்புதல்விதன்பா லனுருவதறிந்துநின்றான்.

நின்றிடமாதுசொல்வா நின்னாகானையவேண்டி புன்மன்பாலடைந்தேன்மாற்ற முறைத்திடாதினங்கென்றோத என்னையேயின் ததாயே யிம்மொழிக்கெனக்கேனென்று சென்றபோதுயிரையுந் திருமத்திரம்பலிக்காதென்றான்.

பக்குவக்கண்பயந்து பாலியென்றமுதுதொக்து சுக்கிரன்பால்போய்சொல்லித் துன்பத்தைக்கிடுக்கொண்டு சொர்க்கத்தையடைந்துநல்ல சுகந்தணையடைந்தாற்போல பக்குவதுளசிதாசா பாவையாமயன்க்கென்றான்.

சுகப்பிரமரிஅபிதவத்தைத் தொலைத்திடவேமென்றெண்ணி அசுப்பிரமையோடுதேவ ராமையையனுப்பக்கண்ணி சுகப்பிரமரிஅபிதவச்சுழந்த தொண்டர்கடவழித்து சுகப்பிரமரிஅபிமுன்னின்றான் தாயனுமவரிக்கண்டான்.

கண்டேயாரென்றோதக் கதிதருமரம்பையென்ன அண்டரைக்கியென்பா லனுதினதேதோவென்றான் ஒண்டியாயிருந்திசெய் புயந்தபோலத்தாலென்றங் கண்டயில்பரப்பிரம்மத்தின் காட்சியைபுணராயென்றான்.

ஒண்டியாயிருப்பதன்றி புதலியும்வேண்டியோசொல் கண்டயில்பரப்பிரம்மத்தின் காட்சியைபுணராதற்கென்றால் அண்டர்க்களிரிஅகனில் கண்டேனாயன்மால்தாய வின்தெருஞ்சமுசாரத்தின் மேன்மையாற்காட்சிபெற்றார்.

ஆதலாலெனையுடைய யிணைந்தின்பமடைந்திவ்வில்ல த்தியாற்பிரமான்ந்த நேயிணைக்காண்குளையென் றோதிடமுனிமுனிந்துன் னுதிருமாந்துர்க்கத்தத்தை மாதவர்கோக்காரயாரை மயக்கிடவந்தாயென்றான்.

வந்தனன்மயக்கமீய மயக்கத்தைத்தீர்தாரயாவர் உந்தனாவலிந்திணைத்தே பும்பர்பாற்செல்வேனென்று பந்தமாமொழிக்கண்மெத்தப் பகர்த்தொருபயன்படாமல் இத்தாற்றாயதேக மின்பமீசுக்கத்தமென்றான்.

உகிரினுல்வயிற்றைக்கீறி புத்தமமுனிக்குக்காட்டிச் சுகத்தயிடுமென்றேகந் துர்க்கத்தமென்றுசொன்னா சுகத்தத்தைக்கண்டதானீ சுகத்தரயிணைவாயென்ன மகத்தருகினிற்சொல்போதி வுத்தமமுனிவனுனான்.

தோகையர்களிலேநாம் றுயவனாயினும்மென் ஆகக்கிடினுமுன்ன யணந்திடமாட்டேனென்று மோகமில்லாமலத்த மோகினிதன்னேரித்தான் மோகினியோசம்போனே வென்றவன்மொழியனுற்றான்.

அரிவையம்மோகமாயி னணந்திடவேண்டிமென்ன உரியமாமறைகன்சொல்ல வுத்தமமுனியேயெண்ணப் பிரியமாயிணைத்திடமற் பின்னிடைற்றருமாமோ பிரியமாயிணைவாயென்று பித்தரைப்போன்மெல்விழ்த்தான்.

பித்தரைபோலவித்த பேதையைமுனிவன்கோபித் தித்தலத்துற்றபென்ற வியவனுந்நாபமென்றான்

மற்றொருமொழிபேசாமன் மங்கைவானுலகடைத்தான் உத்தமசுக்கர்சமாதி புற்றருள்வடிவாய்நின்றார்.

18

7 துரியமாலிலைபுணர்த்த தாயமாமுனிவன்போற்ற உறியுத்பெருக்கலோகத் துமப்க்கெல்லாமவாழ்த்த புரமொரித்தோன்மால்வேதன் போற்றிநின்றேவல்செய்து சுரங்குவித்திருந்தாரென்றார் சுகர்க்கனமென்னசொல்வேன்.

19

8 சுகர்போன்றபின்னையன்றோ துரியமம்பொருட்டுச்சொந்தம் இகபரபோககீத்த விணையிணைச்சுக்கர்போனீயும் மிகுமயலித்தகண்ணி மேலிச்சைவித்துருனன் சுதத்தணையடைவாயென்று தாயமாதவனுரைத்தே.

20

9 வருகவென்றழைக்கமைத்தன் மறுமொழிசொல்வாயின்றி சுரகண்ணிநிலைவினோகித் தாயமாதவன்பின்செல்ல சுரகண்ணிமேல்விருப்பத் தொலைத்ததேயிலையென்று அருள்வடிவானவாத்நம் ராமருநாற்கண்டானே.

21

வெறு.

10 கண்டேசோகமடைத்துதொண்டர் கருத்திவற்கெக்காளிலே அண்டர்க்கோனருளாவருமென் வாத்தமராமன்னுணரினத் தண்டருமம்பலமுனிவருமய னுதியோர்களுமேத்திடுவ கண்டயின்றியகர்த்தனேகரு னுலயத்தனுசுத்தனே.

22

11 தற்பத்தனைபுதுபுதல்வனைப் பெறுவார்மாதவரென்றும் தற்பத்தருமாரணஞ்சொல்லு நாயினெற்கென்பாவமோ வற்பவறிவந்தனிலுமீன மடைத்தபுத்தரணமைத்தனன் ஒப்பிலாப்பரமேஸினேபுய ரடியருளமதில்வாசனே.

23

12 எங்குமோரியல்பாய்நிறைந்தரு ளிறைவனெயெளியேற்கரு டங்கவருளியமெப்பினேபு சாத்தனேவேதாத்தனே எங்குமாரநித்தலிதிவர லேதுவோயிதுதிதியோ சங்கரன்மாவேதனும்பனி சாயியெயெனணைத்தனன்.

24

13 இவ்விதமாக ஆத்மராம் சொந்து இனி நமது மைந் தனுக்குற்றமோகத்தை எவ்வித உபாயத்தால் நீக்கலா டென்பபலவாறு யோசித்து ஆ ஆ இப்போதத்த தேவ கண்ணிகை வருவாளா, இனி இவ்வுகந்தருக்கும் காமம்பக் கத்தை ஓர் கணத்தில் மாற்றியெனென் றுன்னுப்போது பத்தர்களைக் காக்கவே கங்கணம் பூண்டிருக்கும் பகவான் துளசிதாசனை மோகத்திலமிழ்த்திவந்த கோதைபை யினி த்து நீ இக்கணப்போய் துளசிதாசனை மன்மதநோயினுற்

14 கந்தருக்கும் வருவாபென்றனுப்ப மகாபாக்கியமென் றம்மாத சோதி மின்னலைப்போல் துளசிதாச னெதிர் வந்து நிற்க, ஆத்மராம் அக்காரிகையை நோக்கிப் பிர மித்து நியாரென்று வினா, அவ்வொய்யாரி வணங்கி, ஓ மகாத்மாயே! நான் தேவநிலாகத்துக் கண்ணிகை நாதேய மிச்சேலையிற் சஞ்சரிப்பவளாதலா வின்றும் வந்தேனென்றுசொல்ல, அப்போ தம்மங்கையைப்பார்த்த

15 துளசிதாசன் அநிகரோகமாய் ஸ்மாரணயின்றி மூர்ச்சை யாய் நிலத்திற் சாய்ந்துவிட்டார். உடனே வானிப்பிரா பணன் ஆத்மராமை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இந்த கன்னி

16 துளசிதாசன் அநிகரோகமாய் ஸ்மாரணயின்றி மூர்ச்சை யாய் நிலத்திற் சாய்ந்துவிட்டார். உடனே வானிப்பிரா பணன் ஆத்மராமை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இந்த கன்னி

17 துளசிதாசன் அநிகரோகமாய் ஸ்மாரணயின்றி மூர்ச்சை யாய் நிலத்திற் சாய்ந்துவிட்டார். உடனே வானிப்பிரா பணன் ஆத்மராமை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இந்த கன்னி

கையே முன் வந்து துளசிதாசனை மயக்கிப் போனவ
 னென்றஹய, ஆத்மாராய் அம்மாதாசை நியைத்தட
 னருகிலமைத் திருத்திக்கொண்டு தனக்குத் தெரிந்த தக்
 திரங்குளியை தந்திரத்தா லச்சுத்தியி னுடையிடுரு
 க்கு முதிர்ந்தையெல்லாப வாங்கி ஓர் பத்திரத்தில்
 நிகர்த்தவுடனே அத்தைபாவி னழகு ருன்றிச் கண்ணி
 ஸ்ரீமாம் ராவும் வற்றி வெருத்துப் பீரேதத்துக்கினை
 யாசிச் சிங்காரடையும் மெலிவான இடையுந்தளர்ந்து
 அடிபெயர்த்து வைத்து நடப்பதற்கும் கைகாஸ்சனை மட
 க்குவதற்கும் கூடாமல் ஒருலுந்த விருட்சத்தைப்போ
 லைசவற நின்றுவிட்டான். அப்போது ஆத்மாராய்
 துளசிதாசனுடைய முர்ச்சையைத் தெளிவித்துக் கண்ணி
 கையினருகில் நிறுத்திச் சொல்லும்,

க வி.

உதிர்முற்றிடு பாண்டமும்மகன் முன்னம்வைத்துயர் மைந்
 தனே, மதுரமுகியமாதையிச மனமெழிற் தனைருவையென,
 அநிகவச்சமசங்கியம்முட னுழந்தகண்ணுடன் வற்றிய, அதரகன்
 னமுத் தனமும்பார்த்தவ னாசைவிட்டவனாமாய். 25

என்னசெய்தன மென்றயாந்திட வென்றன்மைத்தனேகன்
 னிகை, கன்னமுங்கன தனமும்பார்த்தலோ காமமர்கினை யிப்
 பொழு, தென்னமாயிக்கன்னியாகினை னென்றிரத்தருவாகிய,
 கன்னியாகிய பீரேதத்தினில் காமமாதிரியேனடா. 26

அச்சங்கியமுளரத்தமினி லாசையாகினையேனடா
 அச்சங்கியமுளதசையின் மேன்மிகவாசையாகினையேனடா
 அச்சங்கியச்சலதாரையிலிழ வாசையாகினையேனடா
 அச்சங்கியமலரகிலிழங்கி வாசையாகினையேனடா. 27

க வி.

பெண்ணாசையுளோர்க் கறிவில்லை பெண்ணுற்றவமுஞ் சக
 மில்லை, பெண்ணாசையுளோர்க் கறிவில்லை பெண்ணுற்சற சங்கமு
 மில்லை, பெண்ணாசையிறு றுறவில்லை பெண்ணுற்றசிறும் பேரு
 மில்லை, பெண்ணாசைக்கோர் னுறையில்லை பெண்ணுற்றிங்கு வரு
 மகனே. 28

பெண்ணுன்மான முண்டாகும் பெண்ணுலின் முண்டாகும்
 பெண்ணுன்முறைகன மாறிவிடும் பேதஞ்சுது முண்டாகும்
 பெண்ணுலின்னை கேறிவிடும் பிறப்புமிறப்பு முண்டாகும்
 பெண்ணுலன்றே பாரதமும் பெரியரம்மா யனமாச்சே. 29

பெண்களாலே வருங்கஷ்டம் பெண்களாலே வருங்கஷ்டம்
 பெண்களாலே வருங்கஷ்டம் பெண்ணாரகம் வந்தோட்டும்
 பெண்களாலே வருங்கஷ்டம் பெண்ணுலுடையுந் தலைமன்னடை
 பெண்களாலே கேட்டவர்கள் பேரையுரைக்க விலக்குள்ளோ 30

அரியதால் குணத்தாலின் னைக்காயவ மறிந்தாதென்
 துரியானத் துதித்தாலென் தாயுஜெயம்மன் செய்தாலென்

உரியமனைவி தனையன்றி புலகையோடு மயலானுக்
 குரியஸ்திரீயைப் புணர்ந்ததானே லோகோகொடிய பாவியே. 31

பரஸ்திரீகமணத் தன்னைச்செய்தே பாவியானே ரனைகராம்
 பரஸ்திரீகமணத் தன்னைநீத்துப் பரத்தையடைந்தோ ராரியராம்
 பரஸ்திரீதன் ருயெனமுமெண்ண முடையோன்றனக்குபணி செய
 பரஸ்திரீகமணம் பணும்பாவி முகத்தைப்பார்க்க லாகாதோ. (லாம்

பரஸ்திரீகமணத் தன்னைச்செய்வோன் பண்ணுந்தவங்கள்
 பலிக்காலாம், பரஸ்திரீகமணத் தனைச்செய்வோன் பண்ணுந்தர்
 மன்கர்மமாம், பரஸ்திரீகமணத் தனைச்செய்தே பரத்தையடைந்தா
 ராரையோ, பரஸ்திரீகமண மில்லாதோன் பரமஞானி யென
 லாமே. 32

பரஸ்திரீகமணஞ் செய்வோர்க்குப் பரமுமிசமு மிலவாகும்
 பரஸ்திரீதன்னைப் பார்த்தவனே படியிற்குருடனாய் பிறப்பன்
 பரஸ்திரீதன்னைப் புணர்ந்தவனே பாரிலலியாய் பிறப்பானேல்
 பரஸ்திரீகமணத் திதன்றே பண்பிற்சிறந்த பாலகனே. 33

க வி.

பாபுருக்தினைப்பார்க்காத பத்தினிதனையிச்சித்தால்
 எரிவிழுகிடெமெதிய வீடனுக்கிடெமெயென்றும்
 கரகனுக்கிடெமெகொல்லும் கயனனுருவனையிந்தத்
 துருகினையகற்றிக்காமத் துள்ளினையகற்றுவாயே. 35

பத்தினிமனதுநோகப் பழாச்சோர்யாகமப்பா
 பத்தினிநினைக்கப்பூமி பாலெனவெடித்தப்பா
 பத்தினிபுரையால்வன்னி படிசுமாரூசலமாச்சப்பா
 பத்தினிமுனிவால்வெடன் பஸ்பமாய்ப்போனாணப்பா. 36

உத்தமிகளினுலன்றே வுலகத்தின்மழைபெய்கின்ற
 துத்தமிகளினுலன்றே புயிர்ந்தவந்தானமோங்கும்
 உத்தமிகளினுலன்றே வுலகரசாட்சியோங்கும்
 உத்தமிகளினுற்சந்தர குரியருதிக்கின்றாரே. 37

மதிசுதிர்மறைந்திட்டாலும் மண்டலேஜோனாலும்
 பதியரசளித்திட்டாலும் பரமன்வந்தரைத்திட்டாலும்
 நிதியிவளிக்கிட்டாலும் நியமநீட்டைகள்சொன்னாலும்
 பதிவிரதத்தைநீக்கார் பத்தினிமார்க்கென்றான். 38

என் நிவ்விதமாகிய பல நீதிவாக்கியங்களைத் துளசி
 தாசனுக்கு ஆத்மாராய் ஒதிக்கொண்டிருக்கையில் அசை
 வற்று நிற்கும் தேவகன்னிகை ஆத்மாராய் செய்த தந்தி
 ரத்துக் காச்சரியமும் மாச்சரியமுங்கொண்டு ஆபாச
 மடைந்து மனமிடைந்து ஸ்ரீரங்காராயணரை உள்ளத்திற்
 கிந்தித்து வந்தித்து ஓ பகவானே ! ஆதாவற்றிருக்கும்
 அடியாய் இப்போதே ஆட்கொள்ளாமற்பிபானல் வெகு
 துன்பத்துக்குள்ளாவேனென்று முறைநீவேதறிந்த கபட
 டைகருகிய பசுவான் அம்மாதாக்கு போதுமான சதா
 புஷ்டியை மளித்த மாத்திரத்தில் தேவவலிவந்து ஆத்மா
 ராய் முன்னிற்பதற்குப் பயந்து நயந்து சரோஸே

ன்றெழுப்பி கணத்தில் மறைந்தாள். பின்பு ஆத்ம
யாம் துளசிதாசனுக்கு நீதி மார்க்கங்களை யோதிட
தேவகன்னியையின் மயக்கத்தைப் போக்கி மகாவிஷ்ணு
வின் மாயைபை நீக்கி அப்பா மகனே! இன்றுடன்
உன் மனைவியையன்றி வேறு ஸ்திரீயைக் கருதாதே
கருதி மிகவும் வருசாதே என் வாக்கியத்தைத் தன்
னாதே பாஸ்திரீகமணம் கொள்ளாதே கொண்டால் மிக
வும் பொல்லாதே தாகிகள் தெருவில் நில்லாதே மறந்த
மத்தெருவில் செல்லாதே எப்போதும் பொய் சொல்
லாதே ஒரு வேளையும் கொல்லாதே பாவமுன் தன்வாசி
செல்லாதே மிகவும் ஸ்திரீயைக்கூடாதே கூடிப்பின்னல்
வாடாதே அழியும்பொருளைத் தேடாதே தேடிப்பயிரில்
ஓடாதே ஜபதபங்களைமறக்காதே தெய்வபக்தியைத்திறக்
காதே கர்மத்தொழில்கள் செய்யாதே சுபடால்வாடி
கையாதே தர்மகுணத்தை நீக்காதே தண்டாளர்தம்மைச்
சேர்க்காதே தெருக்கள் தோருந் திரியாதே தீவர்கள்
தம்பையப் பிரியாதே குருக்கள்மாரை கையாதே குமாரா
வென்சொல் பெய்யீதே என்கிற வாக்கியங்களைபுரைத்
துத் துளசிதாசனுடைய மனதைக்கரைத்து அக்பர் பாது
ஷாவினிடத்தி விவானியினி இருக்கக்கூடாதென்று தா
னும் தங்கள் பெரியோரும் வாழ்ந்த ஊராகிய ராஜா
பூருக்குச் சமுசாரத்துடன் பிரயாணப்பட்டுப் போய்ச்
சேர்ந்த தன் மனைவியை நோக்கி. ஓ பெண்ணே! உன்
குமாரனை வெகு பத்திரமாய்க் காப்பாற்றுவதன்றி நமது
மருமகளாகிய மமத்தாதேயியை பழைப்பித்துக்கொண்டு
கக்மாயிருங்கள் நான் அநேக சாதுக்கள் வாரும் கைமி
ச்சாரணயத்திற் போய்த் தபஞ்செய்ய வேண்டுமென்
றுகாக்க, அதற்கவா மனைவி ஓ சுவாமி! உம்மைவிட்டு
அடியாள் பிரித்திருக்கமாட்டேனென்று தானும் பிரயா
ணத்துக் காயத்தமாக ஆத்மயாம் ஓ பெண்ணே! நமது
மைந்தனோ கிருவயதுடைவனா யிருக்கின்றான் நீயுமென்
னுடன் வந்துவிட்டால் குமாரனை யாராதரிப்பார்கள் என்
வார்த்தையைத் தள்ளாமல் மறுமொழி விள்ளாமல் மைந்
தனைப் பாதுகாப்பாயாக என்சொற்படி நடப்பீதே உனக்கு
முக்கியமான தவமும் விரதமும் பதிவார்த்தையைக் கட
வாத சதிக்குப் பாய்பத முண்டென்று பல சாஸ்திரங்கள்
முறைபிடுகின்றது. நானோ சகல சாஸ்திரார்த்தங்க
ளறிந்தும் வோதனபடியே சாதனஞ்செய்யாமல் கோதுக்
குள்ளா யிருந்தேன் இனி யென்னுடன் வாதிக்கவேண்
டாம் சமுசாரத்திலிருந்தடைந்த பலனெனக்குப்போதும்
உனக்கோர் குறைநெரிமொயின் கையிசாரணயத்திற்குத்
தடைபின்று வரலாம் சாதுக்கள் தரிசனம் பெறலாய்

பிரயாணந்தமுறலாம் எனதுசியால் போதிக்கப் பெற்
றுக்கொண்ட ஞானநிட்டைக்கும் இல்லற தர்மத்துக்கும்
வெகுதூரம் எனக்கோ தன்னை மறந்து திக்குதேசாதி
களிறந்த பிரயாணந்தவாரியில் முழுகியிருக்கும்படியான
ஞாபகம் மேலிட்டு மானிடப்பிரப்புக் குறுதித்துணையான
தவஞ்செய்யாதவர்கள் சுவத்துக்குச் சமானம் தேகயோ
ரீமேற்குமிழி ஓதாத பேதைமானிடபாப்பீபால நானி
ருப்ப தழுவல் பலசாகரத்துக் கடக்கும் புணையானது
தவமேயாம் தேசேந்திரிய பிராண கரண சேவயிருளைக்
கடந்து சுழுப்தி நிலைப்படைந்து அத்தா மாத்திரமா
யிருக்கும் சமாதிநிலை சமுசாரத்திலிருந்து சாதித்
தல் வெகுதூரபம் மனமரும்பொருளைப் பற்றமாட்டாது
சாதுக்கள் கட்டத்திலிருந்து தேர்ந்தானறிச் சகஜக்
ஞானத்தை யடையக்கூடாது. அற்பமான சொர்க்காதி
ரீபாகங்களுக்கே அற்புதமான தபஞ்செய்வார்களாகில்
செப்புதற்கரிய ஒப்பிலாக் கைவல்யமடைவதற் கெத்தனை
பாடுபடவேண்டும். திரிவுலகத்தரிலொரு கஞானியென்
றுகாக்கும் பழமொழி பொய்யா மெய்யாவென்றுகாத்து
கையிசாரணயத்தை நாடிப்போகையில் துளசிதாசன் தந்
தையுரைத்த விரக்தி வார்த்தையைக்கேட்டு மனந்துலக்க
முற்றுத் தந்தையினிடம்போய் அவரம்புப வடிவளிற்
பணிந்து நயனங்களைபணிந்து ஓ என் தந்தையே! அடி
யேனு மும்முடன் வருகிறேனென்று பின்றோடா அநத
ஆத்மயாம் ஓ என்னருமைக் குழந்தாய் நீ என்னுடன்
வா இச்சித்தது நன்மையே ஆனாலும் சகல விஷய
ரீபாகங்களையுமனுபவித்து விரக்தியடைந்து சன்யாசி
யாக வேண்டுமென்றி ஒருவர் போதனைபால் விரக்தி
யடைந்தவன் சிலநாளில் விஷயரீபாக எண்ணங்களாற்
பிடிக்கப்பட்டு இல்லற தர்மமும்கெட்டு பிரஷ்டத்துவ
மடைவான் அது எப்படியென்றால்,

அபசாரத்திற் கிறந்த விபசாரி ஒருவர் போதனை
யால் விபசாரஞ் செய்பாதிருந்தாலும் சிலநாளிற் நன்
சயகுணத்தையையடைவான். தானே இது கூடாதென்
றும் இச்செய்கையால் நாகத்தை யடைவோமென்றும்
அற்பமான ஒரித்திரிய சொற்பசகத்தையே வெல்லாத
நாம் வஞ்சகமான சஞ்சலமுள்ள கெஞ்சகத்தை வெல்ல
தென்கே பகவான்ருவவடிவனை யடைவதென்கே தசேந்
திரியங்களில் ஒரித்திரியத்தை யடைக்காடல் மானமிழந்து
ஈனமடைந்து திரியும் நாம் தசேந்திரியங்களை வெல்ல
தெப்போ பரிசுத்த மனதுடன் பகவானைத் தியானிப்ப
தெப்போ இனி கற்பைக் காப்பீதே நமக்குரிய தபம்.

செய்ய-ஓய்-நியம்-விரதம்-சிலம் என்று திடீச்சயம் கொண்டவன் தன்னுயிர் நீங்கும்பரிபந்தம் பதிவிரதைத் தன்மைபைக் காத்த சஞ்சல மனதைப்பேர்த்து லேசில் பாமரத்தையடைவான் உன்மை இப்படியாகும். சிறு பிள்ளை விஷபொருள் பழன்வன் உன்னுடைய ஸ்திரீயோ அறிபாதவன் அவனை விட்டு உன்னுடன் வருவது கடாத இன்னஞ் சிலவருஷங்கள் உன்னுடைய ஸ்திரீயுடன் கூடியிருந்து விரக்திபடைத்து மோட்ச மார்க்கத்தில் நடந்து சமுசார சாகரத்தைக்கடந்து விஷயாதி போகக் கருக்கிடைத்து சாதுக்களுடன் றொடர்ந்து உன்மை நிலைமையையறிந்து ஆனந்தத்தையடைவதே உனக்குகந்த யோக்கிபென்றதைத்து தனயனைப்பிரிந்து கையிசான் யஞ்செர்ந்து சாதுக்களுடன்கூடி களிகூர்ந்து பந்தபாசம் களிரிந்து போர்ந்து பிரம நிலைமையைச்சார்ந்து நிச்சல சமாதிபிறிற்றேந்து சகல சந்தேகங்களுள் தீர்ந்து பிரமா னந்தவாரியிற் பிடிக்கிருந்தார். கேட்டமர்களைசித்தர்களை பென்று நாபாஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடர் கினார்.

இராகம் நீங்கு அக்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது

துளசிதாலான் ஸ்திரீவாஞ்சல

அக்தியாயம்.

ஆத்மாராம் கையிசான்ய மடைத்தபின் அவர் மனைவி தன் மருகியை யறைப்பித்து குமாரன் பாலொப் பித்து அப்பாமகனை! இன்றுடன் உன் மனைபையன்றி வேறு ஸ்திரீயைக் கவையிவ் நினைக்காதே பென்றுரைத் தப் பதிபதங்களை மதிப்பிற்றித்து துதித்துக்கொண்டே நான்கழிக்கத் தொடங்கினான். துளசிதாசர் பகவானு டைய மாபையால் தன் மனைவியின் யோகத்திலமிழந்து தேவரபணபிப இவனாடொன்று பேசுவிட்டு வெளி வராமல் ஒருவருக்குத் தரிசனந்தராயல் சிற்றின்பமே பேரின்பமென்று காமக்காலில் முழித் தன்மந்தோன்ற மல் மாழி நான்கழிக்கத்தொடங்கினார். இப்படியச் சில நான்கழிய அக்பர்பாதுஷா நடந்தபாலும் கேள்விப்பட்டுத் துளசிதாசனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு தன்மனையையும் பல ஏவனானையும் அனுப்பினான். அவர்கள் ராஜாபூருக்குப்போய்த் துளசிதாசனைப்பணி ன்து பாதுஷா உன்மை அழைத்துக்கொண்டு வரும் படியாகக் கட்டளையிட்டபொன்ச் சாற்றினார்கள். அதற்

குத் துளசிதாசன் பாதுஷாவிடம்போனான் பின்னும் இங்கு வருவதற்கு நான்கெல்லும் அதவகையில் நமது மனைவாளைப்பிரித்து நம்மா விருக்கக்கூடியவென்றிற தாற் பரிபந்தாற் காவலரை நோக்கி, இப்பிபாது வாக்கடிய தல்ல போமென்றுத் தொழுப்பர் மகா பாக்கிபென்று டில்லியடைந்து பாதுஷாவும் குறைத்து தொழுதார்கள். அரசன் சிலநாள் சென்றபின் முன்போலவே காவலரை பனுப்பினான். வந்தழைக்கும் காவலருக்கு முன்போல வே துளசிதாசர் விடைகொடுத்தார். இப்படி பலதாம் இராஜனனுப்பியும் துளசிதாசன் மறுத்தகாரணத்தால் நிருபன் ஆச்சரியமு மாச்சரியமுங்கொண்டு யோசிக்கின் ரான் இவ்வுலகில் ராஜனென்றால் எப்பேர்க்கொத்தவர்க ளும் அச்சப்படுவார்கள் பயந்த வருவார்கள் அல்லாமல் பூமியினுசையாலாவது கண்ணிபந்தைத் குறித்தாவது தனத்தை காடியாவது ஆக்கிக்காவது வாராதவர்க ளில்லை. ஒ மந்திரிபிரதானிகளே! சாது சம்சனர்களே! நான் துளசிதாசனைப் பலதாம் வரவழைத்தும் வராம லிருக்குங் காரணமென்ன? இப்படி மறுப்பது சிறுவய தாலோ? ஐகவரிபகர்வந்தாலோ? கித்தியா மதத்தாலோ? அயித்பா சம்பந்தத்தாலோ? தாய் தந்தையைப்பிரிந்த சிந்தையாலோ? யாராவது செய்த சிந்தையாலோ? என்ன சிந்தையாலோ? சிற்சிந்தையாலோ? என்னால் ஏதாவது குறைநேரிட்டதோ? மாசாந்தரங்கொடுக்கும் ஆயிரம் பொன்னை நிறுத்தியிட்டீர்களோ? குரோதம் கொண்டீர் களோ? கிரோதம் கொண்டீர்களோ? தெரிபச் சொல் லுக்கொன்று கேட்டான்.

அதற்குப் பிரதானிகள் வணங்கி, ஒ ராஜாராஜாதிபா! துளசிதாசன் கித்தை புத்தியிற் சிறந்தவனாயிருந்தும் புத்தியிற் குறைந்தவனாயிருக்கிறான். புத்தியில்லாதவ னுக்கு கித்தையும் புத்தியுள் அபிவித்தியாயிருந்தாலும் சிரத்தையில்லா பக்திக்கிணைப்பைதல்லவோ? அவரிக்கு வராமலிதப்பது தன் ஸ்திரீயின்மேலிருக்கும் யோகமே காரணமாய். முன்னம் தந்தைக்குப் பயப்படாமல் தாசி கள்விடே தெதியாயிருந்தான் அந்த துர்க்குணத்தை நீக் கும் பொருட்டு ஆத்மாராம் நமது சோலைபிற் கொண்டு போய் வைத்திருக்கையி லங்கையுமோர் மங்கையேல் யோகித்துத் தந்தையைச் சித்தாருலத்தால் கைந்து போகுப்படி செய்தான் அதனாலேயே ஆத்மாராம் சமுசா ரத்தோடு ராஜாபூருக்குப்போய் விரக்திபடைந்து கையி சாண்பத்தை அடைந்தார். அவர்போன பின்னிக் கோ லத்தை யடைத்திருக்கிறானென்று சாற்ற, பாதுஷா ஆச்

சரியப்பட்டு ஆ ஆ சீவகர் சொல்லும் மொழிகள் வெகு விந்தையாயிருக்கின்றன ஓர் நாழிகையும் நாயகியைப் பிரியாம விருப்பது நிச்சயந்தானு வென்றறைந்து இதைச் சோதித்துப் பார்க்கவேண்டு மென்கிற யோசனையோடும் கூடியிருந்தார்.

அப்போது ஆத்யாசம் மனைவி துளசிதாசனை விளித்து அப்பா ஒப்பில்லாமகனே! ஒளிவான முகனே! இரங்குணன்னைப் பார்க்கும்பொருட்டுப் பலதாங் தண்டுகைபயனுப்புகின்றோ நீ பேர்காமலிருக்கலாமா? பலதாங் காவலரைத் திருப்பலாமா? உப்பிட்டவரை உன்னளவு மறக்கலா தென்கிற பழமொழி யறிபாயோ? மாசாந்தரம் ஆபிரம் பொன் கொடுப்பதைக் குறிபாயோ நெடுநாளாய் நம்மைக் காக்கும் தர்யப்பிரபு வேண்டி யழைத்தால் போகாமலிருப்பதற்கே உன்னையுனை பெய் லாம் காமாந்தராத் திலேயே கழித்துக்கொண் டிருக்கின் றாய் நன்றியோடு யுணர்ந்தவனாயி ர்ந்தும் சகலநியாயங் களுந் தெரிந்தும் இப்பேர்க்கொத்த அபகிர்ந்திக் குள் ளாகலாமா சகலரும் உன்னடந்ததைப் குறித்து நிந்தை யாய்ப் பேசுகிறார்களே பேசி யேசுகிறார்களே சதி புரு ஷர்கள் சேர்ந்திருப்பது பிறாறியலாமா அரசன் மனமும் முறியலாமா புண்ணியவான்கள் காக்கையைப் போன்ற வர்க ளென்றும் பாபிகள் நாயைப் போன்றவர்க ளென் றும் சிலர் கருடனைப்போன்றவர்க ளென்றும் சிலமினார் குக்கிடத்தைப் போன்றவர்க ளென்றும் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லி யிருக்கின்றதே நீயதை யறிபாதவனல்லவெ ளன்றுரைத்து வாட்டமனதுடன் மமத்தாதேயினைக்கூறி அடிபாவி! நீ இக்கணமுன் தந்தைவிட்டுக்குப் போவென் றாக்காயிக்க மமத்தாதேயி மகா பாக்கிய மென்று கண வன் பக்கலடைந்து மாயியார் கட்டளைபையுரைக்கத் துளசிதாசன் சிந்தாக் கிரத்தனாய்ப் பெருமூச்சுவிட்டுணர் வடுகட்டு ஒ பெண்ணே என்னிருக்கன்னே! உன் தந்தை விட்டியிருந் தழைப்பித்த நான்முதற்கொண்டு உன்னை அரைநிமை பிரித்தேனா அரையன் பலதாமழைப்பித்தும் போனேனா இப்பேர்க்கொத்த காமியென் றறிந்திருத்தும் என்னை விட்டுப்பிரியலாமா? கீபோனால் உபித்தரித் திருப் பேனா? ஒ மனோஞ்சித்தமே! மாது சிரோன்மணிபே! பாணிக்கப் பொக்கஷமே! மன்மத சொருபமே! மாகத் குன்றே? உன் மாயியருடைய கோபத்தை கடிமித்திருந் தக் கடவாபென்று வேண்டிக் கொண்டார். அதற்கந்தவுத் தமி பதிவாக்கைக்கடவாப் பத்தினியாதலால் தாய்தந்தை உரை மறத்திருந்தான்.

இப்படி சதியும் பதியும் ஒற்றைமையோ டிருக்கிற நாளில் அகப்பாதுஷா துளசிதாசனைப்பார்க்க எண்ணங் கொண்டு சதாங்க சேனைகளுஞ்சூழப் பிரயாணப்பட்டு ராஜாபூருக் கருகாயிருக்கும் ஓர் சோலை யிறங்கி மந்தி ரிகளைநாக்கிக் துளசிதாசனுக்கென் வரவைத்தெரிவித்து சீக்கிரமழைத்துக்கொண்டு வாருங்க ளென்றழைப் ப மந்திரிகள் மகா பாக்கியமென்று துளதாசன் மேடைக் குப் போய்ப் பாதுஷாவானவ ரும்மைப்பார்க்க வந்திருக் கின்றார் வாருமையாவென்றுவிளிக்க, துளசிதாசர் நாம் போவோமானால் அதிபதி டில்லிக்கழைத்துக் கொண்டு போய் விடுவான், இங்கு வருவதற்கு நான்செல்லும் என் கிற எண்ணத்தாலும் காம மயக்கத்தாலும் வரமாட்டே னென்று மறந்துவிட்டார். அதற்கந்த வமைச்சர் குரோ தங்கொண்டு துஷண வார்த்தைகளை விண்டு அரையன் பக்கலடைந்து நான்கள் துளசிதாசனைப் பலவிறவுபசாணை யோடு மழைத்தும் வராமற்போனால் ஆதலாலத்துஷ்டன் முகத்ததைத் தேவரீர் பார்க்கலாகாதென் றுரைத்தார்கள். பாதுஷா பிரதானிகள் முனிந்து பாஸ்திரீ கமனஞ்செய்யும் பாசிகள் முகத்தைப் பார்க்கக்கூடாதே பல்லாமல் குலஸ்திரீயின் மேல் மோகித் திருப்பவன் முகத்தைப் பாப்பதற்கியாதொரு குற்றமில்லை என்று தன்பட்டத்து யாணம் தூர்த்துகொண்டு சகல சேனைகளுஞ் சூழத் துளசிதாசன் மேடைக்குப் போகும்போது யோசிக்கின் றார் ஆச்சரியம் இவ்வலகில் இவ்வளவு காமக்குணமுடை யவர்க ளியாரு மிருக்கமாட்டார்கள். ஆக்மாராமுக் கிப்பேர்க்கொத்த புல்லவனுபிறந்தான் அவர் மிசையும் விவேகமுடையவ ராயிற்றே அவகாலிட இவர் கல்விபிற் கிறத்தவராயிற்றே புலியின் வயிற்றிற் பிறந்தருட்டிப் புலியாயுமா(பண்ணியபயிரிற் புண்ணியந்தெரியு) மென்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றதே ஒருவேளை நாமேவந் தழைக்கவில்லையென்ற எண்ண மிருக்குமோ அதுவும் இன்றைக்குச் சோதித்து விடுவேமென்று துளசிதாசன் மேடைக்கருகில் வந்து ஒ ஸ்வாமி என் சத்தருநாதன் தனயனே! உம்முடைய தரிசனத்தை கோரிய எனக்கும் மரிய சேவை தராமலிருக்கலாமா? உம்முடைய தந்தை என்மீது அதிகப் பிரீதிபாடிருந்தது நீராயமாட்டலா? என்மேலில்வளவு கோபமாயிருக்கலாமோ? என்னால் வந்த குறைமேதோ அகவபாவது சொல்லலாகாதோ வென்றெ பற்பல வார்த்தைகளாடிப் பரிவுடன் கூப்பிட் டார்.

அப்போதந்த துளசிதாசன் ஒ ஓ இன்றைக்கு நமது மனைவியைப் பிரியும்படி கேரிட்டதோ நான் பாதுஷா

விடம்போனல் அவர் தம் பட்டணத்துக் கழைத்துக் கொண்டு போகாமல் விவோரோ என்கிற கருத்தால் பாதுஷாவைப் பார்ப்பதற்கும் வராமல் ஓரையிற் புருஷனொண்டார். அதசேதி ஆத்மாராம் மனைவிக் குத் தெரிந்து துளசிதாசன் மேடையிற் போய் அடாதுஷா! காமத்தால் னைந்த பிரஷ்டா! இவ்வுலகையாளும் பாதுஷா நெடுநோமாகக் கூப்பிடுகிறோ ஒருவார்த்தையும் பேசாமல் இருக்கலாமாவென்று கடிந்துபெசி அங்கு நிற்கும் மமத் தாதேவியைப்பார்த்துக் கோபத்தால் வேர்த்து அடிபஞ்சுபாபாதி! என் மைந்தனைக் கெடுத்ததோதக! நீயாவது நைத் தனுப்பக்கடாதாவென் தட்டிக் கடினவார்த்தைக ளாடினாள். உடனே மமத்தாதேவி பொறுக்க மாட்ட மல் கணவனருகிற் சென்று ஓ கவாமி! நீர் இன்று இராஜ னைக்கண்டு பேசுவாயிட்டால் இக்கணமே என் பிரா னனை விட்டுவிடுவேனென்று சத்தியஞ் செய்தாள். அது கேட்ட துளசிதாசன் திடுக்கிட்டு ஓ ஓ பிராணனை விட் டால் நமது தந்தைசொற்படி வேறு ஸ்திரீவைப் தொடக் கூடாதே இன்றிவளைப் பிரியலாக்காதே வென்கிற வக்கத் துடன் பாதுஷாவி னருகிற் போனாருடனே, அக்பர் பாதுஷா ஆனந்தமடைந்து ஆத்மாராமென்றே நினைந்து தன் பட்டது யானையின்மேற் துளசிதாசனை பேற்றிக் கொண்டு டில்லியை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டார்.

அப்போது துளசிதாசன் தன்னைப்போன்ற வாலி ப் பலர் புடைசூழ்ந்து வருகிறதைப் பார்த்துக் காமச் சிந்தையாலும் கர்ந்தையைப்பிரிந்ததாலும் மிகவுட்கொந்து பாதுஷாவிடத்தில் யாதொரு வார்த்தையும் பேசாமல் மௌனமாட்ச் செல்வாயினார். அங்கே ஆத்மாராம் மனைவி மமத்தாதேவியை நோக்கி அடிமமத்தாதேவி! நீ இக்கணம் உன் தாய்விடுபோய்ச் சேரொன் ருக்கியாபித் தாள். மமத்தாதேவி மகாபாக்கிய மென்று உடனே தந்தையிடுபோய்ச் சேர்ந்து தாய் தந்தையரை வணங்கி சேஷமவார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, மமத் தாதேவியை முன்ன மறித் தோழிகள் வந்தசூழ்ந்து ஆ ஆ ரீபுன்மணவானைப்பிரிந்து வந்தது மிகவுட்கிந்தை யாயிருக்கின்றது உன்னைப்பிரிந்துன்னுபகன் உயிர்தரித் திருப்பானா? நீ உன்னையகனைப்பிரிந் தோர்நாழிகை யிருப் பாபா! உங்களைப்போன்ற சாயிக னிவ்வுலகி லில்லவே யில்லை. உலகத்தில் ஸ்திரீ புருஷர்கள் சேர்ந்திருப்ப திப் படியா? நாயைப்போல நாலுபேர் நகைக்கப்பெறப்பெ ன்தா பெருத்தகையையோர்க் கழகன்றென் துணைத்ததன்றி புந் தோழிக ளாதலாற் பல பரியாசவார்த்தைகளு யாடத்

தொடக்கினார்கள் அதற்கு மமத்தாதேவி ஓ பாக்கிகளே! என்னைக்கோர் புருஷனுக்குத் தாய் தந்தையர் தத்தஞ் செய்தாரோ அன்றமுதல் புருஷனைதெய்வம், கணவன் பொழியே வேதம் காவலனிச்சைப்படி நடப்பதே விதம் என வேதங்கள் முறையிடுகின்றனவே யனா னெண் ணப்படி நடக்கும் என்னைப் பாபுருஷனைக்கடும் பாவியை நிந்திப்பதுபோலேன் நிந்திக்கிறீர்களெனக் கேட்க அதற் கந்த தாதிராசனைத்து ஓ அம்மணி! எங்கோமும் சதி புருஷன் கூடிக் காம இச்சைசயினாலேயே நான் கழிக்க யெண்ணென்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றனவா? புருஷகாலமன்றி மற்றகாலங்களில் சதி புருஷன் சோ லாமா? வேதவாக்கியத்தை மீறலாபா? மிருகமும் அகா லத்திற் கூடுகிறதில்லை? உங்களை யிவ்வுலகெல்லாம் நிந்திக்கின்றதே உன்னைவிட்டுன் நாயகன் ஓர் கணமும் பிரிந்திருக்க மாட்டாராமே புருஷன் அவிகையாயிருந்தா லும் கற்புள்ள ஸ்திரீ தர்மாதர்மங்களைப் போதித்து கலை முஞ்சாதித்து நன்மார்த்தத்திற் கொண்டுலா வேண்டா கா? இப்படியினகம் பெண்ணைத் தம்சடங்கள் பத்தாவுக் மறவுணர்த்தி விவேகி ளாக்கவில்லையா? நீயாத்திராந் செய்வது தொல்லைவா வென்றாகாத்து சேஷமவார்த்தைக ளாடித் தங்கனிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு மமத்தாதேவி வாட்டயடைந்து ஓபகவானே! என்னையெல்லாரும் எனிதஞ் செய்து நகைக்குப்படி செய்து விட்டாயே? ஐயோ எனது கணவன் செய்யும் கர்மாவாட்டைப், சந்தியா வந்தணம் வேதமோதுதல் ஓய்வனர்த்தல் முதலான ஒரு நற்பிரியையுட்குருளாளுஞ் செய்ததில்லை. இப்போக்கொத்த விசாரத்தை என் பத்தா வுக் சனிக்கலாமோ? வினாச நானைக் கழிக்கலாமோ? இவ் வுலகில் இவ்வளவு காமக்குணமுடையவர்களுமுண்டோ? ஓ தெய்வமே! வேத விதிப்படி நடந்தா லாடவர்க்கப வருக்கமும் கேள்வ நெண்ணப்படி நடந்தால் அரிவை யர்க்கு முத்தியும் கிடைக்குமென் றல்லவா வேதம் முறையிடுகின்றது எப்போது பலர் துஷிக்கத் தொடங்கி னார்களோ அப்போது நிறைய மடைந்ததற்குச் சமாள மல்லவா என் மீதிருக்கும் மோகத்தினால்லவா நாலு பேர்நகைக்க வுட்பெடுத்தா கொன் தொழுது எண்ணிர் விட்டழுது இனிபெய்விதபாபத்தாலாவது நமதுதுனை வளை நன் மார்க்கத்திற் கொண்டு வரவேண்டு மென் றுறதிக்கொண்டிருந்தார். அங்கே பாதுஷா வுடன்போருந் துளசிதாசர் தனது வாய்கியை நினை

ந்து நினைந்து மிகவுமுருகி முகங்கருகிப் பாதுகாவலினி
டம் பல்வந்தமாகச் செல்லும் மார்க்கத்திலேயே செலவு
பெற்றுக்கொண்டு கண்ணை நாடிவரும் பசுவைப்போலவும்
அதி சீக்கிரமாய்த் தன் மேடையிற் பிரவேசித்து மனை
வியை நாடிப் பல விடங்களிற் நேடிக் காணாமல் வாடித்
தாயிடம் வோடி மமத்தாதேவி பெங்கேபெனக் கேட்டார்.
அதற்கந்த அம்மணி அப்பா ஒப்பிவா மகனே! உன் மனை
யான் தன் தாய் தந்தையைப் பார்க்கப்போனான். நானேக்கு
வருவான் அதற்குள்ளேன் பணத்ததைத்துக் கொள்ளு
கிறபென் தத்தினான். துளசிதாசர் கரைபெருக்க வத்
தால் திரையலைக்குக் கப்பலென்பதைப்போல் சிற்றின்பம்
நீக்கிப் பேரின்பம் ஒங்கும் காரணம் வந்தாலும் மனைவி
யைப் பிரிந்துபோகும் நாளன்றே யானதாலும் தாயுரைத்த
மொழியைக்கேட்டு வாட்டத்துடன் விட்டைவிட்டு வெளி
யிற் புறப்பட்டுக் காமநோய்க் காற்றுவதனாய் ஸ்திரீவாஞ்
சையை மாற்றுவதனாய் வலைக்குளசப்பட்டு விடுபட்டோ
டுக் கலைமாணப்போலவும் நெருப்பை மிதித்தவனைப்
போலவும் தன் மனைவியி ழுக்கும் ஊரைநாடி கால் நடை
யாய் அதிக பாபாப்போடும் ஓடத் தொடங்கினார் அப்
போது பகவான் காந்தையைப் பிரியும் நாளிநாளேயாம்
சமுசாரத்தலையைத் தறிக்குத் தின் மித்தினமேயாம். ஆத
னால் ஆகாயகங்கையில் ஸ்நானம்செய்வாபென்றக்காற்றும்
மழையும் கலந்தடிக்கும் படியாகச்செய்கார். அதை அந்
தப்பாமாயகவதன் சட்டைசெய்யாமல் காலடி பிட்டத்திற்
படுப்படியாய் வோடத் தொடங்கினார். இப்படி யோடு
துளசிதாசனைப் பார்த்த சகலரும் ஏளிப்படி யோடுகிறீ
ரென்றத் தடைசெய்யவும் மன்மதனின்றன்றி மறநான்
நமது ஜெபஞ்செல்லாதென்று வலிகொண்டு பஞ்சபாணங்
களெய்யவும் மழையானது தடைசெய்து மேன்மேலுமிக
வும் பெய்யவும் காமநோயைக் கழிக்கும் நாளாதலால்
துளசிதாசனுக்கு மன மிகவும் ஸபலமும் மெய்மறந்து
வெடிக் முதலானதுத் துறந்து மதனேநாயினுற்றானிந்து
வயினதேயனைப்போற் பறந்து முத்துமாலைகள் கழன்று
விழவும் முகத்தைப் பார்த்தோரெல்லாக் தொழவும் அங்க
வஸ்திரம் சேற்றில் புளவுச், அகலும் நாலும் வாளவும்
ஊரைக்கடந்து வோட்டமாய் நடந்து யமுனாநதியை
யடைந்து அதைக் கடப்பதற்குடைந்து பொழுதுபோய்
ஜாமமானதாலும் நிலயில்லாத காலமானதாலும் மேகக்
கட்டத்தி னிருளாலும் காற்றுமழையுங் கலந்தடிக்குமரு
ளாலும் கரைபுறிந்து ஜலப்பெருகிப் போவதாலும் எப்
பேர்க் கொத்தவர்களுக்கும் நதியை நீந்தத் தடையாவ
தாலும் யமுனாநதியிலிறங்கித் தயங்கி என்னசெயலா

மென்றியங்கி அக்கரைச்சேர்க்க இங்கியாரு மில்லையா
வென வழங்கி ஆற்றிலடித்துக்கொண்டு போகும் பிரே
தத்தை முயங்கி ஆற்றிலிடங்கி ஆழற்றாற்றியங்கி மன்மத
நோய் மீறி மமத்தாதேவியைக்கோரி கயருணங்கள் மாறி
துரிதத்துக்குத் தடையாச்சென்றே மாறி ஆற்றில்
விழுந்து அமிழ்ந்தெழுந்து ஏகாந்தியாய் நீங்கிக்கொண்டு
இன்னமெவ்வளதுதாரம் புனலிருக்கின்ற தெனவிண்டு
ஆபாசந் தெரியாதவனாய் அரியின் லிையை பறியாதவ
னாய் ஆற்றைக்கடந்து அதிவேகமாய் நடந்து மாயனார்
விட்டையடைந்து உட்போக வழியில்லாததற் கிடைந்து
நொத்திரி பென்றறித்தும் மமதாதேவியைப்பிரிந்து எப்
படி யிருப்போமென நொந்து அம்மனைவைப் பலதாம்
வலம் வந்து கதவுகளெல்லா மடைபட்டிருக்கின்றனவே
மாரிமென்மேலும் பெய்கின்றனவே காமக்கினி தகிக்கின்
றதே கதவுகள் தகிக்கின்றதே எப்படிப்போவோம் நாய
கியை எப்போது பார்ப்போம் அவாவை எப்போது தீர்ப்
போம். மனதை யின்பத்தி லெப்போது சேர்ப்போம்
மமதாதேவியைக் கூப்பிட்டுப்பார்ப்போமென்று ஓ மமதா
தேவி ஓ மமதாதேவியெனப் பலதாக்கூப்பிட்டும் பேசாக்
குறைபால் ஓ ஓ காற்றுமழையுங் கலந்தடிக்கும் வோசை
யாற் கேட்கயில்லையாக்கும் கேட்டால் வராமலிருப்பாள
நான் மாரியால் நனைகிறதைப்பார்த் துயிர்த்திரப்பாளா இனி
யென்ன செய்வோம் எவ்வித உபாயத்தாலுள்ளே போ
வோம் என்று பேடையின் சுற்றிலுமிருக்கும் சாளரங்க
ளாவது திறந்திருக்கின்றனவாவெனப் பார்த்துக்கொண்டு
வருகையில் ஓ பலகணிதிறந்திருக்கக் கண்டு ஆனந்தங்
கொண்டு உற்று நோக்கிப்பார்த்து இவ்வளவு உபாயமான
சுவற்றின்பேரிலேறவ தெப்படியென்றெண்ண மிட்டுக்
கொண்டே நிற்கையில் அவருடைய பரிதாபமறிந்த பக
வான் ஓ நீண்ட சர்ப்பமாகிச் சாளரத்துக்கும் துளசிதாச
னிருக்கும் ஸ்தானத்துக்கும் ஓர் கயிற்றைப்போற்றொங்கி
னார். அதைச் சர்ப்பமென்றறியா துளசிதாசன் கயி
றென்றே தீர்மானித்து அதைப்பிடித்துக் கொண்டேறி
உள்ளே குதித்து அங்கு சயனித்திருப்பவரை மிதித்து ஓ
மமதாதேவியே. என் சொந்த ஆவியே, மயிலே, குயிலே,
மானே-தேனே-மதியே-கதியே, மணியே-அணியே,
மலரே-தளிரே, மனமே-கணமே, மங்கையே-நங்கையே,
மணமே-குணமே, வண்டே-செண்டே, மையிலே-கைய
லே, அன்னமே-சொன்னமே, அரிவையே-தெரியையே,
அன்பே-இன்பே, பாசக்கயிரே-பட்சமாமுயிரே, ரதியே-

சதியே, கோந்தயே-பேதையே, பாவையே - பூவையே கொடியே-பிடியே என்று காம மயக்கத்தால் ஓசையாகப் பேசத்தொடங்கினார். இப்படி கூசாமற்பேசும் துளசி தாசன் தங்கமயமாச அங்கமெல்லாஞ் சேறு நிறைந்திருப் பதாலும், தலைவிரிகோலமா விரும்பதாலும், மாயன் மாமி மைத்துனர் முதலானவர்களும் இதுவென்ன பேதையே! பூதமே! பேயோ! காயோ! காளியோ! காளியோ! வென்று முலைக் கொருவரா பெழுந்தோடத் தொடங்கினார்கள்.

அப்போது மமதாதேவி கணவரென்றறிந்து மிகவும் நாணமடைந்து நாயினி கூசத்தாம் பேசாமலிருந்தால் பசாசமேயாய் விடுவாறென்று திக்கென்றெழுந்து சேவடி யில் கிழந்து நாதனே வாரு! பிராண நாதனே வாரு! நீதனே வாரு! சமஸபாதனே வாரு! எனத்தோத்திராஞ் செய்யும் மமதாதேவியைத் துளசிதாசன் தன் மாமன் மாமி மைத்துனர் முதலானவர்களு மருகிலிருக்கவும் கிஞ் சித்தேனு நாணமின்றி மோகந்த காரத்தால் அடி பெண்ணே! என்னிரு கண்ணே! அமுது கந்தாமே! என் மோகனமே! பரிமளமருவே! பாக் கிபத் திருவே! கற்பகத்தருவே! களங்கமில்லுருவே! கொஞ்சக்கினியே! கோதிலாவொளியே! மல்லிகைபரும்பே! சசமுள்ள கரும்பே! இதுகாலபரியந்த மெண்ணையிட்டெப்படிப் பிரிந் திருந்தாயே! சிக்கிரமென் மோகத்தைத் தீர்க்கவா காரக் கவாவெனைக் காததைப்பிடித்திழுக்கும் துளசிதாசனைப் பார்த்த சகலரும் வாயில் வந்தபடிபேசி மிகவுமேசிக் கீழ னாக் குட் போய்விட்டார்கள்.

அப்போது மமதாதேவி நாணமும் லச்சையும் அடைந்த கூடுவதற்கிடைத்து ஓ ஸ்வாமி! நீ ரெவ்விறதமா இம்மேடைக்குட் பிரவேசித்திரோன, துளசிதாசன் ஓ என் குலவிளக்கே! என்னருயிரே! நான் வந்து வெகு நேர மாயுள்ளே வருவதற்குத் தஷ்டயாய் நின்று பின்பிச்சால் கத்திற்றொங்கும் வடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டேறிக் காமம் மிடிவட்டி வந்தேனாதலால் இக்கணமே என்னை பாட்கொள்வாயென மிகவும் கெஞ்சிக்கொஞ்சம் நாய கனைப்பார்த்த மமதாதேவி புகல்கின்றாள். ஓ ஸ்வாமி! இன்றுழைவாயிற் பழுதை தொங்குவதேது பார்க்கலாம வாருமென்றவ்வாதானத்திற் பார்க்கையில் பருந்து நீண்ட ஓர் சர்ப்பச் தொங்கக்கண்டு அச்சம்பொன்று ஆ என னாச நாயகனே! பிராணநாதனே! என்மீதிருக்குப் வாஞ்சையா ஸல்லீவா யதையால் நீண்டது கற்றாஸலைத்து ஆற்றைக்கடத்து அதிவேகமாக நடந்து காமம்மீறிடக் கட்செய்யின் மீதறிட விட்டில் துறைந்து பலமேல்

கிழந்து மனநாணமின் நெழுந்த நானிலபெனவந்து மிகவும் கைந்து பின்பெனைக் கண்டு மிது போகக்கொண்டு வாயில் வந்தபடி பிதற்றினீர் என்பேரிவிருந்தால் வேட் கையை நீத்து விகாரத்தைப் பேர்த்து ஸ்ரீமந் நாராயணன் மேலன்புடைவிரானால் ஸ்ரீ அகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்ட நாயகாகிய பசுவான் பிரசன்னமாகக் காமக்கவலைபை நீக் கிக் களங்க நெஞ்சினைப்பிப்பக்கிப் பரமாததைத் துளாக் கிப் பரமானந்த பதத்தைத்தாக்கி மேலானபேரின்பத்தைக் கொடுப்பார் நிறைபத்து எமிழ்வதைத் தடுப்பார், கிற்றின் பத்திலும் பேரின்பமல்லீவோ மேன்மையானது முனிவர் தேவர் புகழும் பிரமானந்த பேரகத்தை விடுத்துத் தூர்க் கந்தமான வெண்ணையெடுத்து வேதவாக்கியத்தைத் தடுக்க லாமா வைவாக்கியத்தைக் கெடுக்கலாமா பலர் கதைக்க உடம்பெடுக்கலாமா இப்படியுஞ் சலந்தொடுக்கலாமா அஃ வருஷம் பெண்போகமின்றி வைவாக்கியத்தாம் பிஷ்ம ரென்று பேரெடுத்த பிஷ்மாசாரியின்வைவாக்கியத்தையும் பலவந்தமாயணைபவந்த வாய்ப்பைப் பிப்பிராயத்துக் கிடக்கொடுக்காமல் பேடியாகச் சரபம்பெற்ற அர்ச்சன னுடைய வயிரத்தையும் நாளது வரைக்கும் ஸ்திரீமயக் கத்திற் சிக்கா திருக்கும் அனுமார் திடத்தையும் இது காலபரியந்த மணமும் மோகமில்லாதிருக்கும் விக்னேச வானுடைய அடத்தையும் நன்றாய் பூசித்துப்பாரும் மாயா விளாசனான பசுவான் மன்மதனென்னும் புத்திரானால் லீவோ மாதவஞ்செய்யும் முனிசுவார்க்கையும்தன் மாயை யிலமிழ்த்தி யயக்கித் தன் பதவிபையடைபாமல் மறுத்தி ருக்கின்றார் அம்மாதனை ஞானக்கண்ணுலெரித்த பரமசிவ னுடைய மாட்சிமையை ஒருவரார் புகழத்தக்கதோ சகல தாட்சிகளையும் கொடுக்கும் சம்பாரிபை உம்மைப்போன் தவர்களால் வெல்லத்தக்கதோ காமமென்னும் மதபா ணையை லேசிற்கொல்லத்தக்கதோ சித்தசுனைச்செயிக்கும் வித்தைவிதென் நெருவாரார் சொல்லத் தக்கதோ காமத் தால் தேவாயிரத்ததை திராக்கதர் இறந்துபோக வில் லீவோ காமத்தார் பாண்டோஜன் களைபரமாதப் போக வில்லீவோ காமத்தால் பயாதிசாஜன் முதுமையுங் பெ றோகமு மடைபயில்லீவோ காமத்தாலட்ட வசக்களும் கர்த்துக்குள்ளாக வில்லீவோ அன்றிக்காமமே நாகம், பந்தம், கோகம், சோகம், மாணம் முதலியவை கொடுக் கும் என்பதற்கோ காயமுண்டோ வலியார் கிற்றை மத கரியானது காமத்தாலல்லீவோ படுகுழியில் விழ்ந்துமானி டனாத்தாழ்த்து ஆனையென்னும் போமாரிட பூனையென்

ஹம்பேர் பெற்றிருக்கின்றது சாபவழியிற் சிக்கினபேர்க்குப் பாசதிபடையும் மார்க்கக் தெரிவிதோர் காலத்திலு முண்டோ? வந்து விட்டனை கைத்து கெட்டனை பென் னும் பழமொழி மெய்யோ பொய்யோ வெணப் பற்பல நீதிவாக்கியங்களை வேதினுவென்று நாயுதி சித்தர் பின் னுஞ் சொல்லுவார்.

ஸ்திரீ வாஞ்சனா அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாவது
துளசிதாசன் வைராக்கிய அத்தியாயம்.

ஓ சித்தர்களை! சிவனாத்துக்குகந்த பத்தர்களை! மமதாதேவி இவ்வித நீதினை யோதிபதைக் கேட்ட துளசிதாசன் கறுமுனெனியைக்கேட்ட உரையும் கேசரி யின் கெர்ச்சினைபைக் கேட்ட குஞ்சரமும் தாக்குவின் முழக்கத்தைக் கேட்ட பகைப்பட்டமும் கலங்குகிறதைப் போலக் கலங்கி மனத்துலங்கி ஆ ஆ என்னுடைய மந்த புத்தியாலல்லவோ சகலரும் வாயில் வந்தபடி பேசவும் பேசி யேசவும் உடம் பெடுத்தேன் தந்தைசொல்லிய வாக்கியத்தையுந் தடுத்தேன் மாதாவுந் களவிலாத் துன்பம் கெடுத்தேன் நானமும மானமும் விடுத்தேன் முன்னம் கத்தத்தை விந்தையான ஓர் சுத்தரியின் மோகத்தைத் தது திரத்தால் பித்தச்செய்து அந்த சம்பவையைச் சொற்பனத்திலும் நினைக்காமற் செய்தார் அன்றியும் சுற்சங்கத்தால் தாசினினுசையை நீக்கிப் பல நீதிவாக்கியங்க ளுரைத்து அரக்கைப்போல மனதைக் கரைத்து விஷப்பொருள்களை வெறுத்து பந்தபாசங்களை பறுத்து தேகமணித்தியபெனக் கானகத்திற் சென்று கருவிகாணுதியனை வென்று தவ யோகியானார். இகததைத் திரணயாக நினைத்துப்போனார், அப்பேர்க்கொத்த தந்தை நினைத செய்யவும், தாயார் மனம் கையவுந், பணியான் வெறுக்கவும் நீதிவாக்கியங்க ளுரைக்கவும் சரிபட்ட தல்லவா? ஓஓ அஞ்ஞான மனதே! உன்னுல்லவா அபரேத்திக் குள்ளானேன்? பேதை யாய்ப் போனேன்? உன்மீதுங் குற்றமில்லை, நானே நேடிக்கொண்டேன் தொல்லை, எனக்கெதன்மேலிச் சாசியோ அதையே அடிக்கடி நினைந்து என்னைக் கெடுத்தாய், இப்போதே எனக்கு சூமக் நாயாயணன்மே லாசையாய் விட்டது, உன்னென்னப்படி நடப்பது கெட்டது, இனிமேல் மானபரியந்தம் கொஞ்சிப்பேசும்வருகியனைக் கனவிலும் நினைக்காதே, சோதையனைப் பார்த்துக் கனைக்காதே, அரிபின் திருமாமங்களை மறக்காதே, தானது

யோதிப நீதிபைத்துறக்காதே என்று பற்பல வார்த்தைகள் பகர்ந்து காமவிகார மிறந்து கர்த்தன் பத்திகிறைந்து பாமாகுணங்கள் குறைந்து பாவியானெனெனப் பறந்து மமத்தாதேவிக்கு வந்தனம் புரிந்து நீயே குருவெனப் பரிந்து இன்றுடன் நீ தாயென்றறிந்து இசுமின்பமெல் லாந்துறந்து கச்சிதக் கதவைத்திறந்து கர்த்தனைக் கான நடந்து விதியிற் போகையில் உடனே மமதாதேவி நாய காவெனக் கூவி அன்பன் பால்மேவி ஆர்வலா நீசென் னாயி, அடியான் மிகவும் பாகியென்றவனைப் பந்தாஞ் சூழ்ந்து பாதங்களில் வீழ்ந்து பண்புடன் தாழ்ந்து ஓ ஸ்வாமி! பத்திமார்க்கத்தை யுரைத்தால் என்னைத்தா பென வெறுக்கலாமா? அளவிலா அன்பைச்சுருக்கலாமா? அடியான் கழுத்தை நறுக்கலாமா? இப்படியும் அடத்தைப் பெறுக்கலாமா? இல்லற தர்மத்தை மறுக்கலாமா என் றவரும்பொழுது.

துளசிதாசன் ஓ மமதாதேவி! இன்றுடனானக்கு மெனக்கு முள்ள சம்பந்தம்போய்விட்டது, காமவிகாரம் மிகவும் கெட்டது, என் மனதைச் சுட்டது, பகவத்தியா னம் நேரிட்டது ஆ ஆ நான் செய்த தபசாரம் நீ செய்த துபசாரம், நானியற்றிய தபசாரம், நீ யியற்றிய துபசாரம், உன்னை மறப்பேனா? உயிருள்ளுமட்டும வெறுப் பேனா? நீ தாயென்பதுறுதி நீ கன்னுபப் பார் கருதி இது வென் மனவுறுதி இது வேதத்தினிறுதி இனி பென்னு சையை விடுத்து இழிவுள்ள மனதைத்தடுத்து இசையோமத் தைக் கெடுத்து இறையன் பாதத்தைப் பிடித்து இருப்பா பென்று மறுத்துப் பெண்ணுசையில்லா நறுத்து அட வவாக்கியத்தைப் பூண்டு அரிசைப் பார்க்க அயாக் கொண்டு நாட்டைக்காட்டி காட்டில் நடக்கத்தொடங்கி னார். இவ்வாச்சரிபத்தைப்பார்த்து மாமன் மாயி கைத்து னர் பந்துக்கள் முதலான சகலரும் துளசிதாசனைப் புசுழ்ந்து மிகவும் மனமகிழ்ந்து மமதாதேவியை யிகழ்ந்து விந்தை யிதெனத் திகழ்ந்து ஒன்றுந் தோன்றுவர்களாய் கின்றார்கள். மமதாதேவியே கணவன்முன் சென்று பட்ச வார்த்தைகளைப் புசுன்று ஓ பிராணகாயலா! பிராணவல் லபா என்னைவிட்டுப் பிரியவும் மனம் வந்ததோ நானு கைத்த கெஞ்சொத்தனாஸ் மனம் வெந்ததோ விட்டுக்கு வாரும் அன்புடன் சேரும் இன்பத்தைத் தாரும் கிருவை கூறும் என்று போகாமற் றடுத்தான் விடாசலக் தொதித் தான். துளசிதாசன் ஓ மமதாதேவி! நான் தாயென வெறுத்த பின் நீ மறுத்து வருத்துவதா நென்கருத்துப் பிரிந்தெனச் சிரித்துக் காமனை பெரித்தவன்போல் காந் தையை நோக்கிச் சாந்தத்தை நீக்கி இக்கண முன் தந்தை

விடுகோரு பகவான் பாதத்தைக்கோரு பதிபெ தெய்வ
மெனுஞ் சதி ரியானல் என் வார்த்தை தன்னாதே
யாதோரு மொழியும் விண்ணாதே என்னுரைக்கும் பதி
யின் பாதங் ளிற் பணிந்து ஸபனங்களை பணிந்து பந்தாம்
முத்தமிட்டு உம்மையும் விட்டு ஸ்ரீநாயுடுட னிருப்பேனா?
மனமும் பொறுப்பேனா? உமக்கு மெனக்கு முள்ள சம்
பந்த மின்றடன் தீர்ந்து விட்டதோ? என் உரைத்த
கடினசொற்க ளும்மைச்சுட்டதோ? எவ்விதமாக மறத்
திருப்பேன்? துக்கத்தனித்தெப்படி யிருப்பேன்? தனித்
தெப்படி யுயிருட னிருப்பேன்? பட்சமாய் இனியாருடன்
பேசுவேன்? சந்தனாதிசொலுங்குப் பூசுவேன்? யாருட
னாவேன்? எவருடன் பாடுவேன்? ஸாயகாவென்றுயாரா
யழைப்பேன்? எப்படி பிழைப்பேன்? யாருடன் கைப்
பேன்? எவருடன் பகைப்பேன்? யாருடன் கொஞ்ச
வேன்? எவர்பால் கெஞ்சுவேன்? இனிமெனக்குப்
பூமாலைகளேன்? முத்துமாலைகளேன்? சிங்காசக் கொண்
டையேன் செஞ்சுதங்கைத் தண்டையேன்? என்னுறைய
புழந்த மகிழ்பவர் யார்? யாரெனப் பெருமூச்சு விட்
டார்த்த ஆபாசத்தால் மூர்ச்சையாய் நிலத்தில் சாய்ந்து
விட்டான்.

இதன்கே பெல்லாம் பார்த்திருந்த துளசிதாசன் சற்
துமிட்டுருமல் அரிவைபின் காமம் நீங்கி அறிமேற் காமம்
ஓங்கி அச்சுதனைப் பார்க்க ஏங்கி அரைக்கணம் நிற்கப்பின்
வாங்கித் தன்னெதிரில் யார் வந்து மறித்தாலும் ஓ ஐய
மாரே! நீங்கலானந்தமா யிருக்கிறீர்களே அரிவைய்பார்த்
திர்களா? அவாடியிற் றலைடைச்சேர்த்தீர்களா? ஆகை
களை பெல்லாம் மாய்த்தீர்களா? அடியோட கந்தையைச்
சாய்த்தீர்களா? அரிபிவ்வுழியாய் வந்தாள்? அரிய
சேவை தந்தாள்? அரிவைக்கண்டு புதழ்ந்தாள்? அன்பு
யருகி மகிழ்ந்தாள்? அரி நீ பென்முன் வாராயோ? அரிய
சேவை தாராயோ? அடியென்மேற் கிருபை கூறாயோ?
அருட்சென்னு லெண்ப்பாராயோ? ஐயோ வினாப் ஸன்
பேச்சு அடியெனாயுள் வினாச்சு, மெய்யோர்க்கிது மிகவு
மேச்சு, விதியாவென்று பெருமூச்சு அடிக்கடி விட்டுக்
கொண்டே பேயன் போலவும் பித்தன் போலவும் பேசிக்
கொண்டே கண்ணையிழந்த பகவைப்போலவு, புதல்வனை
யிழந்த பூவைவையப் போலவு, பதினாயிரந்த பதியாகை
வைப்போலவும் பதறிக் கதறிக்கொண்டு அரிநறியென்றே
வார்த்தை பல்லாமல் வேறுவார்த்தை சொல்லாமல் எம்
ருத்தங்கி நிற்காமல் ஏற்களென்றும் முட்களென்று பாரா
டல் காடென்றும் காடென்றும் தேறாடல் கர்த்தனைக்

காண ஸட்தார், அப்போது மமதாதேவி மூர்ச்சை
தொளிர்த்தெழுந்து கணவனைக் காணாமல் பின்னும் பூமியில்
யிழ்த்து புரண்டு மருண்டு கதறிப்பதறி ஓலமிட்டழுது
ஓ கர்த்தனையெனத் தொழுது ஐயையோ செய்தேனை
பழுது இனி பெப்படிப்போகும் பொழுது எனப்புலம்பிக்
கண்ணீரார் நேகத்தை பலம்பிக் கணவனைக் கர்ணக்
காட்டை நாடிப்போகத் தொடங்கினாள், அப்போதவர்
வுத்தமிபின் தந்தை தாய் பவவாருகத் தேற்றித் துக்
கத்தை யாற்றி நீ விட்டியிரு சற்றேபொறு நான்க
ளாழத்துக்கொண்டு வருகிறோமெனத் திடப்படுத்தினார்
கள். அதற்கு மமதாதேவி நீங்கள்போய் எனது மாமி
யாகை அழைத்துக்கொண்டு வந்தா லவ்வம்மணி தன்
கதனை மறித்து காட்டுக் கழைத்துக்கொண்டு வருவா
ளென் றுரைக்க மமதாதேவி சகோதரர் கூணத்தி
லாழைத்துக்கொண்டு வருகிறோ மென்றோடி யழுது நதி
பைக் கடக்கக் கடாமல் வாடிச் சூரியோதயத்தை நாடி
நின்றார்கள். துளசிதாசனே இரவிலேயே காட்டைக்
கடந்து காட்டிற் புதுத்தும் சேற்றிற் புதைத்தும் புசரு
களாற் சிதைத்தும் சூரியாஸ்தமன மாவதற்கு முன் ஓர்
மலைமேற் பிரவேசித்து ஆபாசமெலிட்டா லயர்ந்து சற்
றுத் தங்கிபிறுத்த பகலவன் வந்ததே அம்மலையை யிழி
ந்து பல காடுகளிலும் காடுகளிலும் புதுத்த இன்றைக்
கரிபைக் காண்பேனா இன்பாபாணம் பூண்பேனா இன்
றைக் கென்முன் வருவாள் எனியேன் விரதம் முடிப்
பாராவெனக் காண்பிவிருந்து உச்சிமட்டும் பலயிடங்
களிலுஞ் சொல்லிக் கொண்டே திரிந்து மனப்பொந்து
இப்போது பதினைந்து ஸாழிகையாய் விட்டதே இனி
மேல் கமலக்கண்ணன் வருவானா விடல்பதத்தைப் புதழ்
வேனா மேலா மின்பமடை வேனா வென்று தேவாலயங்
களிற் பிரவேசித்துப் பகவானிவரே யாவாள் பகவா
னானுற் பேசாள் மகிழ்வோ டெழுத்து வாராள் மலர்ப்
பாதங்கள் தாராள் வென வெதுசோக் தோத்திரம்
புரிந்து அசையாத விகிரதங்களைப் பார்த்து மார்புடன்
சேர்த்து ஓ ஸ்வாமி! ஸ்ரீமம்மைக் காணவேண்டி காடு
நாடுபாலைத் திரிகின்றேனை காங்கள் மிகவு நோவுகின்
றனவே பாதங்கள் தேய்ந்து போயினவே பொழுது
மிதிரே போச்சுதே நீ சகையாம விருக்கின்றீரே ஸானிர
வும் பகறு மோலமிட்டுக் கூப்பிடுகின்றேனை நீர் வாய்
திறந்து பேசாம விருக்கின்றீரே இது வுமக்குத் தர்
மமோ அல்லது வேறே மர்மமோ என் செய்த கர்
மமோ நீ சகையாய் பிரமமோ வெனத் துதித்து சூரி
யாந்த மானதே ஆஸபத்திலேயே சபனித்து அரி
பென் கனவில் வருவாள் அரிய சேவை தருவாள்

உரிமையாக்கிக் கொள்வாரா உபதேசஞ் செய்வாரா கமல பதங்கள் பார்ப்பேனோ களிசாகாத்திற் குளிப்பேனோ கிமலாவென்ற துதிப்பேனோ நிச்சலனாகி யிருப்பேனோ பண்ணோடுருகிப் பணியேனோ பவசாகாத்தைக் கடப்பேனோ கண்ணூற் பார்ப்ப தெந்நாளோ கவலைகள் தீர்ப்பதெந் நாளோ வெனத் தியாஞ் செய்துக்கொண்டே நித்திரா செய்து பாதிபிரவியேயே விழித்து கோயிலிலிருந்து வெளிப்பட்டிடு ஒ ஓ பகவானே நீயென்னதிரிற் பிரசன்ன யாய்ச் சேவைதால்வேண்டும். கண்களாற்பார்த்து மகிழ வேண்டும் மனங்குளிரப் பேசுவேண்டும் என் மனவாட் டங்க ளறவேண்டும் ஆனந்தமுறவேண்டும். நிர்த்தனஞ் செய்பவேண்டும் தன்னை மறந்து திரியவேண்டும் எனப் புசன்று பகவானைக் கணவிலும் மறக்காமல் அரிஹரிபென் றெ வாக்கிபத்தைத் துறக்காமல் அனைக னுதன பஜனை கள் பாடிக்கொண்டே பல தேசங்களிற்றிரிந்து மிகவு; பரிந்து கால்களெரிந்து முகங்கரிந்து காசிபட்டணத்திற் பிரவேசித்து விஸ்வநாதரைப் பூசித்து சாதுக்களை நேசி த்து அரியின் சதைகளை வாசித்து விஷ்ணு சங்கீர்த்தனங் களைக் கோலித்தும் பத்தியில் விசேஷித்து நாள்களைக் கழிக்கத் தொடங்கினார்.

இவரிப்படியிருக்கத் துளசிதாசன் தாய் குரியோதய யாகியும் புதல்வன் வாக்கானுமையால் வாடி விதிகளிற் போய்த்தேடிப் பல திசையிலும் வோடி பாலைநீக் காணு தற்குநாடி பமுனாகியின் கரைக்குவந்து கடந்து போவ தற்குநொந்து துக்காக்கினியால் வெந்து மிகவுஞ் சிந்தை னுந்து வோடத்தின்மீதறி மகனைக் காணக்கோறி இக் கரைகடந்து அக்கரைபையடைந்து சம்பந்தியின் புதல் வரைப்பார்த்து என்னருமைக்குமான் வந்தானுவெனக் கேட்க அவர்கள் சகலமும் சவில்தாமாகவுகாக்க அவ் வசனத்தைக் கேட்ட தாய் பூமியில் விழுந்து புரண்டெழு த்து அகிசேக்கிரமாதச் சம்பந்தியின் விட்டிற்சென்று மமதாதேவியைப் கூப்பிடவே உடனே மமதாதேவி மாயி பைத்தொழுது வோவென்றழுது நீரொன்னை யிங்கே அனுப்பாமலிருந்தா விக்குறை ரொனக்குவருமா துன்பத் தருமாவெனத் துக்கித்தலறும்போது அத்தாயும் கடவே புலம்பி ஆ என் மகனை! அழகான முகனை என்னையும் மறந்தாயோ உன்மனைவியையுத்தறந்தாயோ எத்திசையிற் சென்றுயோ எங்கே யிருக்கின்றாயோ பகிவேதனைக் கெப் படி பொறுப்பாய் காண்கனே நாக நடத்தெப்படி உயிர் தரிப் பாய் மோகஜன்னி மேலிட்டதோ மனைவியின்வாய்மொழி கள் கட்டதோ இவ்வறம் கசப்பாய்விட்டதோ மதிமயங்கி

விட்டதோ விதிபிரித்துவிட்டதோ இவ்வூர்தான் கெட்ட தோ உன்முகத்தைக்காட்டாமற்போய்விட்டாயேஎன்னைப் பாவியாக்கி விட்டாயே உன்னைப்பார்க்காமலெப்படி யிருப் பேன் எவ்விதமாய்ப் பொறுப்பேன் ஒ ஓ மோசஞ்செய் தாயே என் கழுத்தைக்கொய்தாயேஎனப் புலம்பிக்கொண் டிருக்கும்போது சம்பந்தி அத்தாபை அன்புடன்நோக்கி இதோ என் புதல்வர்களாவிப்போதே யழைப்பிக்கிறேன் துன்பப்பட வேண்டாமெனத் தேற்றித் துன்பத்தைபாற் றிப் புதல்வரையும் வவலாளரையும் துளசிதாசனைத்தேடி யழைத்துக்கொண்டு வரும்படியாக அனுப்பினான்.

அவர்கள் காடு நாடு மலை வனாத்தாங்களிலெல்லா மலைந்து திரிந்து அங்கங்கே துளசிதாசனுடைய சங்கதி யைக் கேள்வியிட்டு வராணாசிரையையடைந்து அங்குள துளசிதாசனைக்கண்டு பித்தனாய் விட்டானென்று தன்னா ரிற்சென்று துளசிதாசனிருக்கும் தேவநத்தைப் புசன்று முறைபிட்டார்கள். அதுகேட்ட தாய் மிகவும் பிரலா பித்ததுத் தானும் மருகியும் தண்டுகைகளின்மேலூர்ந்து வவலாளருடன் பிரயாணப்பட்டு வராணாசிரையையடைந்து தேகத்தின்மீதும் வஸ்திரம்முதலான சகலசொருகுகளின் மீதும் வாசையின்றி ஓரிடத்திலும் நிலலாமல் அரிஹரி பென்கிற மொழியல்லாமல் வேறுவார்த்தை சொல்லாமல் பாதேசியைப்போற்றிழிந்த ஆடையைத்தரித்துக்கொண்டு குடுமியை விரித்துக்கொண்டு பாதங்கள்வெடித் துதிராம் புறப்பட நடந்துகொண்டு பகவானை வோசையுடன் கூப் பிட்டுக்கொண்டு மஸ்தகத்தின்மே லஸ்தங்களை கூப்பிக் கொண்டு தெருக்களிறிறிந்துக்கொண்டு மழையென்றும் வெயிலென்றும் பாராமல் பாரிடத்தும் பேசாமல் ஊமை யாகி அங்கங்குறுத்து கோடைக்குப்பொறுத்து எறுப்பு மாத்திரமாகி நிச்சல சித்தனாகி மேடை மாளிகையி லிருந்ததுபோய் மடஞ் சத்திரங்களிற் றங்கிப் பஞ்சனை மேற் சபனிப்பதபோய்ப் புழுதியிலனந்தற் செய்து பேய்பிடித்தவன்போலும் சேயிருப்பதுபோலும் இருக்கு மைந்தனைக்கண்ட தாயானவன் தாரா தாரையாய்க் கண் னீர்விட்டழுது பாதங்களின் மேல்வீழ்ந்து தொழுது ஓ என்னருமைப்பாலனை தவத்திற்கிறந்தசேனை உனக்கு மிப்பேர்க்கொத்த விதிவந்ததோ உன் மனைவியொன்ன கடுஞ்சொல்லால் மனம் நொந்ததோ அஞ்ஞானம் நாச மாய்ப் போகாதோ ஓ என்னருமைக் குழந்தாய் உன்

தாழைய மெனைப்பிரிந்தோ நீயும் பிரிந்து விட்டாயே நான் தனிப்பிடுப்பேனு உன்னைப்பிரித் துயிர்திரிப்பேனு வெணப் பற்பல யொழிகளைப்புகன்று இரண்டு காங்களை யும் பிடித்துக்கொண்டு வயிற்றிற் றிணைப வைத்து வே வென்றமுத் தொடங்கினான்.

அதற்கந்த பாமபகவதன் பணிந்து ஓ எந்தாயே காராபணனைப் பார்த்தாயா நயனங்களவர் பதத்திற் சேர்த் தாயா இழிவான எண்ணங்களைப் பேர்த்தாயா எல்ல! ஆபாசங்களையுத் தீர்த்தாயா அடியேனரிபைக் காணவில்லை அதனாலொன்றுத் தோணவில்லை கொடியேன்மேலருள் கூறவில்லை கோதுகளின்னுத் திரவில்லை பச்சைவண்ண னைக் கமலக் கண்ணனைச் சதாப்புதனை அசனஞ்சதனை கோதண்ட அஸ்தனை குறையிலாச்சொஸ்தனை சீதைமண வாளனைத் தேவர் கண்ணுளனைப் பட்டநாபனை பாம சொருபனை கதிதரு முதல்வனைக் கொளசலை புதல்வனை ஆதிமுலனை அன்பாதுகலனை மாதவர்சேவனை மதிதருப் மாயனைக் கண்குளிரக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு பலவாங் களைப் பெற்றுக்கொண்டு இதோ வருகிறேன் இன்றைக் கடைத்தியம் பகவான்வருவார் தரிசனந்தருவார் இன்றைக் கென் விசதம் நிறைவேறும் சமந்த குறைகளுந் தீருப் பெணப் பற்பல வசனங்களாடி அரியைத்தேடித் காண மல் வாடிப் பல கிர்த்தனங்களைப் பாடித் கொண்டிருந் தார்.

அப்போது மமதாதேவி கணவனைச் சூழ்ந்து அடி கன்மேல் வீழ்ந்து பலதாரதாழ்த்து ஓ ஸ்வாமி! நான் செய்தகுறையை கூறித்து விட்டுக்குவாரும் தாயைக் காரும் ஆ ஆ இத்திவ் ப திருவடிகள் கோக நடக்கவுப் போகிட்டோ புழுதிபிலுஞ் சயனிக்காசகதோ உமக் குள்ள அபிமானமெங்கே பிரிந்து போச்சுதோ இப்பேர்க் கொத்த விதியும் வாச்சுதோ ஓ கொடுக்காலியே! ஓ கடுத் தெய்வியே! என்னை இப்படியும் சோதிக்கலாமோ வெணப் பன்முறை முகத்தி லறைந்துக்கொண்டு கல்லும் உருகக் கரைத் தழுத தொடங்கினான். அதற்கந்த ஹரிதாசன் ஓ மமதாதேவி! நீ செய்த உபதேசப்படி இன்னும்ஹரியேன் வாயில்லை எனவர் தரிசனந்தாயில்லை இன்னும் எத்தனை கான்செல்லும் எனக்கோருபாயம் நீ சொல்லும் என்ற விபிஷணனைக்காத்வனை சாவணனை யாப்த்தவனைக் குப்ப கர்ணனை வென்றவனை முலபலத்தைக் கொன்றவனை அரீபாத்தியை யாண்டவனை எனக்கு முனக்கு மாண்ட வனை இதோ பார்த்து வருகிறேன் நீ மனைக் கேகென் றுரைத்தபூராயா-பார்த்தாயா-துன்பத்தாயா-சகஸ்நாயா-

பாகாயா-பலபத்தாயா-நீலமேகன்யாயா-புஜபலபாக்கி சாயா-திரியிக்கிரயா-புருஷோத்தயா-சாசிம் பாவெனத்தோ த்திராஞ் செய்துக்கொண்டே இச்சுரப்படி பலயிடங்களி னுத் திரியும் காவலனை மமதாதேவி மறுக்காமல் மாமி யாரை நோக்கி இனி இவரை நாயுழைத்துக்கொண்டு போவதருமைபாதலால் இவ்வாற்றுகியில் ஓர் பெரிய மடம் ஏற்படுத்தி அதில் நாயிருந்துக் கொண்டிவருடைய தரிசனைச் செய்துக்கொண்டிருக்கலா மெனப்புகல, அதற் கவயம்மணி ஓ மமதாதேவி! நீ நமக்குள்ள ஆஸ்தியைப் பெல்லா மழைப்பித்து உன்னிஷ்டப்படியேசெய்து துளசி தாசனுக் கண்ணவஸ்திர முதலானதுகளுக்குக் குறைவாசா மற் பாதுகாத்துக்கொண்டிரு, நானுனது மாமனாரிடஞ் சென்றவரை யிங்கழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன் வரா விடினவரிடத்திலேயே மாணாமடைகிறேன் ஏனெனின் என்னருமைப்பாலன் முன்னிருந்த சிங்காத்தைக்கண்டு களிப்புற்ற கண்கள் இப்போதிருக்குத் கோலத்தைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டேனென்கிறது பெற்றவயிரோ பற்றி பெறிகின்றது உடல் பதறுகின்றது மனம் ஸிங்கு கின்றது துயரீயா ஆற்றென்கிற தென்றுரைத்த யக னைக் கட்டியனைந்து முத்தயிட்டிப் பிரியாத்துபரால் ஓ வென்றமுது காகியில்வநாததைத்தொழுது ஓ பாமேச வரா! ஜகதிகவரா! நீயாவதென் பாலனுக்குற்ற சிரத்தா பத்திக் கிரங்கலாகதோ காட்சி கொடுக்கலாகாதோ என் னாயுளெல்லாம் துன்பத்திலேயே கழித்துதே என்று துதித்துப் பல காவலர்கள் சூழச் சிவிகைமேலுயர்ந்துக் கொண்டு கையிசாரண்பத்தை நோக்கிப்போய் காவல னிடஞ்சேர்ந்து பாதங்கள் மேல் வீழ்ந்து பிரலாபிக்கத் தொடங்கினான்.

ஆத்மாராம் கிடுக்கிட்டிக் கண்களைத்திறந்து மனை யியைநோக்கி, ஓ பெண்ணே! துளசிதாசனெங்கே ஸைந் தனைப் பிரிந்தென்பால் வந்த காரணமென்ன சிக்கிரஞ் சொல்லாபென்றுகேட்க, அதற்கவ்வுத்தமி துளசிதாச னுடைய வாலாற்றை ஆதிவோடந்தயாகப் புன்றுமுறை பிட்டான். அதுகேட்ட ஆத்மாராம் சந்தோஷ சாகாத் தில் முழுகினயாய் ஆனந்தம் ஆனந்தம் என்ன கபவார்த் தைப்புசுறைய் நயதுமைந்தனும் இகபோகங்களை வெறுத் தச் சஞ்சலமனதை மறுத்து அரியைத்தேடிதிரிகின்றானு தேடிக்காணாமலுறுகின்றானு எதோபார்ப்போம் வாவென் றாணிபத்தைக் கடந்து துளசிதாசனைக்கண்டு ஆனந்தம் கொண்டு மயக்கத்தைப்பெற்று மாட்டென்சேர்ந்து மக

வாசை யோங்கி மனம் மிகத்தேங்கி அப்பாமகனே! அழகான முகனே! நீயும் விஷயப்போகங்களை வெறுத்தாயா இவ்வளவியிருக்கும் பொறுத்தாயே ஆ என்கண்மணிபே! ஆ சுகாமணிபே! ஆ என்புத்திரா! அடிபார்க்கு மித்திரா! ஆசைப் பெருக்கே! அடியேனன்பே! என்னுறுயிரே! என்மனத்தெளிவே! ஜீவசஞ்சீவியே! தெருள் கிரஞ்சீவி யே! மாசிலாவுருவே! மகிழ்கருதிருவே! நீ யிப்படியாவ தார் பஞ்சுபொன்ற பாதங்கள் நோகாதோ என்னுயிர் பிரிந்துபோகாதோ சம்மா! விருக்கலாகாதோ துரிசுகளெல் லாஞ் சாகாதோ நீயுமென்போலானுயோ எனும்பாய் வாடிப்போனுயோ நீயுமிச்சிசை பணியலமா எளிதென் கண்களார் பார்க்கப்போமா ஐயோ தேகமெல்லாம் புழுதி யாவிருக்கின்றிதே எந்தேகம் மிகவும் பதறுகின்றிதே உன்னைப் பெறுப் பாக்கிய மென்ன செய்தேனே அநிக சிலாக்கியனானே அரிபைத் தேடித் திரிகின்றியோ அரிபைக்காண வுருகுக்கின்றியோ இப்போதல்லவோ என் தபம் பவித்தது இப்போ தல்லவோ மோட்சசாய்பிராச்சி யத்தை படைந்தேன் இனி இவ்வுலகிலெனக்கோ ராசையு முண்டோ உன்னைப்பெற்ற எனக்கோர் குறையுமுண்டோ என்னை உன் மார்பிறகத் தழுவிக்கொண்டே என்னுயியை விவெதே நன்மை, இப்படியிவ்வதால் வராதொருயின்மை ஆஆ ஆனந்த மடைந்தேன், ஆக்கையோடிருக்க விடைந் தேன், பந்தபாசங்க ளற்றேன் பரமானந்தத்தைப் பெற் றேன், உன் திவ்யிய அஸ்தங்கள் லெண்பிப் பாசோதியி லெறிந்துவிடு இனி யுனக்கோர் குறையுமில்லை, ஸ்ரீமந்தா ராயணரைப் பார்க்கக்கடவாய், பரிபூரண க்ஞானியாகக் கடவாய், பிரமானந்தத்தார் நன்னைமறத் திருக்கக்கட வாய், மோட்சபாக்யத்தைப் பெறக்கடவாய் என்று பல ஆசிகள்செய்து மையந்தனைக்கண்ட சந்தோஷத்தாலே ஆக்கைமேலுற்ற சிவாசையாலோ, விக்கைவல்ய மடையும் படியான எண்ணத்தாலோ, மகண் மார்புடன் புல்லிக் கொண்டிருக்கு மாணந்தத்தாலோ தனயனிருக்கு மலங் கோலத்தைப் பார்க்கக் கடாமையாலோ, சுதன்மீதிருக் கும் வாஞ்சையாலோ, விதியின் முடிவாலோ பாதுகாச ணத்தாலோ, துளசிதாசனைத் தழுவினபடியே தேசேக் திரிப காண சிவவிரூபையுங் கடந்து ஆத்ம ஸ்வரூபமாக விராட்டிராணனிய கப்ப உவ்யாகிர்த்தத்தையும் கடந்து பரமாத்மாவிலேயப்பட்டு ஸ்வரூபமெட்டு தாத்திரித் சாய்ந்து ஆனந்தம் ஆனந்தம் என்னுரைத்துக் கொண்டே ஆயியை விட்டுவிட்டார்.

அப்பிராணானுது குளிர்ந்த பூணச்சந்திரன் போற் பிரகாசித்து ககனத்தில் மறைந்து விட்டது அப் போதவர்மனையி ஆ இதென்ன பிள்ளைவாதத்துக்குப் போய்ப் புருஷனைப் பரிசொடுத்தபோலாச்ச தெனப் பதைப்பதைப்புடன் மெய்மறந்து மூர்ச்சை படைந்தான் அப்போதந்தத் துளசிதாசனுக் குற்ற துபாத்தை ஒருவ ராற் சொல்லமுடியுமோ மாதாபிதாவும் மனையானு மடை ந்ததுபாய்ம வோரணுவும் அவ்விரிதாசனடைந்த துன்பம் மகமேருவென்றே சொல்லலாம் எப்படியெனில் கனாகாணு விடர்கடலில் மூழ்கித் தந்தையின்மேல் விழ்ந்து ஓ என் தந்தையே! இதுவென்ன விரித்தையே! ஆலிங்கனஞ் செய் துக்கொண்டே உயிர்விட்டவர்களு மிவ்வலகிலுண்டோ கேரித்தெளிந்த ஞானியா யிருந்தும் சமஸ்த தர்மங்களறி ந்தும் அடியேன்மீ திவ்வளவாசையுட னிருக்கலாமா அகாக்கணத்திலு மதாவியை விடுக்கப்போமா என்பால் வருவதே தடையாயிருந்ததோ மூகம் பார்த்திதே ஆயு ளின்முடிவு வந்ததோ பாவியின் தரிசனமே மாணந் தந்த தோ பந்தத்தில் நானிருந்தபோதும் நினைத செய்பாமற் போனாயே ஆக்கையை ஆரண்பத்திலும் ஆயியை என்னி டத்திலும் வைத்திருந்தாயோ ஆ பட்சத்துடன் ரட்சித்த தந்தையே என்னை யிழந்தையே இனியென்னை மகனே பென் மறைப்பவர் பார் நீதினைப் புகல்பவர்பார்பாரென் றோவென் மறத் தொடக்கினார். இப்படித் துளசிதாசன் பிராபித்த காரணம் தந்தையிது வைத்திருந்த தயவே யாம் பட்சமுள்ள தந்தையை மறந்தவரு முண்டோ தந் தை மரித்தா ஸ்ராமமந்தரு முண்டோ ஓ சித்தர்கனே! துளசிதாச னிப்படியிருக்க ஆத்மாராம் மனைவி மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து கணவன்மேல் விழ்ந்து கல்லும் வுருக் கரைந்தமுழுவதைக்கண்ட ஹரிதாச னினி நமது பிதாவுகா த்தபடி கங்கையிற் போடாவிட்டால் துக்கமிருந்து மாதா வும் மரிப்பாளென்றிற் எண்ணத்தாலும் (தந்தைசொன் மிக்க மந்திரியில்லை) பென்னும் வாக்கியமறிந்தவ ராதலா லும் பிதாவைத் தோண்மேலேந்திக் கொண்டுபோய் பாசோ தியைத் துதித்துக் கங்கையில் விட்டுவிட்டார் விட்டு தன் சுயசில கெட்டார் கண்ணீரைப் பெருக்கினார் சக்ல ரூப மனதையுமுருக்கினார்.

அப்போது துளசிதாசன் தாய் பதியுடன் பாசோகி யிற் குதித்திறக்க வெண்ணக்கொண்டு மகனைக்கட்டி யுணைத்து பலதாம்முத்தமிட்டு ஓ என்னருமையாலனே! தவத்திற்சிறந்த சிலனே! நீ முன்னமிருந்தசிக்காரத்தைக் கண்டு களித்த கண்கள் இப்போதிருக்கும் கோலத்தைத்

பார்த்துப் பொறுக்கமாட்டே னென்கிறதே அங்கமெல்லாம் எதுப்பாய் விட்டதே முகங்கருகிப் போய்விட்டதே இப்பேர்க்கொத்த உன் துபாத்தையும் பார்த்தும் உன் தந்தையோல் நானும் பரிக்காமற் கடினநெஞ்சத்துடனிருக்குங் காரணமென்னமோ நீ பரதேசியா யிவந்து தீர்வதைப்பார்த்து மென்னுபிர் பிரியாதிருக்குமோ நீ இச்சைக்கொண்ட அச்சதனுக்காளாகக் கடவது பிர்மக் ஞானியாகக்கடவது என்னுரைத்திக் கங்கையிற் குதித்து மறைந்துவிட்டான். ஓ சித்தர்களை! இத்தருணத்தந்த தாசன் எவ்விதமாய்ப் புலப்பியமுதானோ? அதையென்னுரைக்கப்போயே? இவ்வளவு உருக்கமுள்ள சரிதையை நீங்கள் கேட்டதுண்டோ? மகனே மகனே என்று யாதாபிதாக்கள் மரித்தபின் ஹரிதாசன் கங்கையின் கரை யில்லெருநோம் மாம்போல நின்றிருந்து ஒன்றுத் தோன் றுதவராய் நாமுமிக் கங்கையில் விழுந்து மரிப்போமாவென்பார், அரிையைத் தேடப்போவோமாவென்பார், சம்து துராய்போவார், பின்னுடவ்வுடத்தில்வருவார், நமதுமாதா நிச்சயமாயிதில் வீழ்ந்திருந்தாளாவென்பார், ஒருமொழி யாவது பேசாமற்போனோமென்பார், மாதா துரோகி யானோமே யென்பார், மறலி நாமேயானோமே யென்பார் யாதா மரித்த காரணமேனென்பார், இவ்வயண்மநமக்குத் தெரியாமற் போனதே நென்பார் என்றிவ்வித பற்பல மொழிகள் பகர்ந்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஓ சித்தர்களை! இவ்வளவில் பிள்ளையின்மீ திவ்வளவு பிரியம் வைத்தவர்களுமுண்டோ, இவர்களிப்படி யிறந்த காரணமேனெனின் பாடபாகவ தோத்தமனாகிய துளசி தாசனுக்கு இவ்வளவுகூறுள்ள எல்லப்பற்றுடன் நீங்கியும் தந்தைதாயிருவருந் தன்முன் சமாப்தமாக வேண்டுமென் கிற வாதனைமொன்றுமாதிரிம் வேதனை செய்துக்கொண் டிருந்த தாதலாஸப்படியே பத்தவச்சலனாகிய பகவான் முடித்து விட்டார் ஓ சித்தர்களை! துளசிதாசன் கங்கை யிற் குதித்திதப்போமென் மெண்ணக் கொள்ளுகிறதும் இன்றைக்குப் பகவானைப்பார்த்து நானேக் கிறப்போமென விள்ளுகிறதமாய் வெருநோயிருந்து பகவானைப்பார்த்தே மரிக்க வேண்டுமெனத் திடசித்தஞ் செய்துக்கொண்டு ஆ ஆ நமது தாதை நெடுநாள் தவத்தி விருந்தபடியால் மேலானபதவியே யடைந்திருப்பார், நமது தாயோ நம் மால் நாளது பரியந்தம் வாட்டத்தை யடைந்திருந்தா னன்றி ஓர் தவஞ் செய்க் செய்வேயிள்ளை, தநயன்முற் றுத் துறந்த சன்னியாசியானுல்லவோ தாய்க்கு மோட்ச முண்டென சாந்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கின்றது, அப் படி தன்னைமறந்த சன்னியாசி யாகாமற் போனோமே அதிக பட்சம்வைத்திருந்த அன்னைக்கென்ன கையாறு

செய்வோம் எனப் பற்பல விதங்களா யோசித்து முடிவின் கங்கையை நோக்கி ஓ பவானி! நீ யறிய என்னையின்றாட்டு இதுகால பரியந்தஞ் செய்தவமெல்லாம் தாவாவார்த்தே னுதலாலெனைப்படந்தவனை என் தந்தையடைந்த லோகத் திற் சேர்ப்பாயென்றுரைக்க அதற்கந்த பாசோதி அசரீரி யாய் நீயின்னுமிப்பேர்க்கொத்த தவம் பனிரொண்டாண்டு செய்தாயொழிய உன் தந்தையடைந்த கைவல்யத்தை உன் தாயடையமாட்டா னென்றறைய அவ்வாக்கிபத்தைக் கேட்ட துளசிதாசன் இதோ இன்று நானேக்குள் பகவா னைப்பார்த்துச் சமந்தகுறைகளுந் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறே னென் மவ்விடம் விட்டுப்பேர்த்து தந்தைதாய் கிரீஸைந் தீர்த்து முன்போலவே பகவானைத் தேடத்தொடங்கினார். அப்போது அக்காசியிலுள்ள ஓர் விப்பிரர் துளசிதாசன் மகாபத்தனென்றவரைப் பலவந்தமா யழைத்துவந்து தன் மனையி விருத்திக்கொண்டு ஓ அரிபத்தனை! என் விட்டி லொருவருமில்லை உன்னைப்போல் நானுமோர் தியாகிதான் ஆதலால் கருணையுட னின்கெழுந்தருளிப் பாவானைப் பஜனைசெய்யுளையாவெனப் பணிய துளசிதாசன், சாதுக் கன் சங்கம் நலமெனச் சம்மதித்துப் பகலெல்லாம் பல விடங்களிற் றிரிந்தாலும் இரவிலவ் விட்டில் வந்து தங்கு வா ரிவரிப்படியிருக்க சாதுபூருக்குப் போயிருந்த மமதா தேவி காசியையடைந்து மரமன் யாமி மரித்துப்போன தைக் கேள்விப்பட்டு மிகவும் வியாசுலப்பட்டு இவைக ளெல்லாம் நம்மால் வந்ததேயெனத் துக்கித்து முன்னான் றினைத்தபடியே ஓர் விசாலமான மடமொன்றேற்படுத்தி அதிலனைக சாதுக்கள் தங்கும்படியாகச் செயததன்றி தன் கொழுநனுக்கு மியாதொரு விஷயத்திலுங் குறைவா யமற் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தான், கேட்டமர்களை சித்தர்களைமென்று பின்னுஞ் சொல்லுவார்.

துளசிதாசர் வையாக்கிய அத்தியாயம்
மு த் தி த் து.

ஆருவது

துளசிதாசன் பூதநரிசன அத்தியாயம்.

ஓ சித்தர்களே ! துளசிதாசர் அப்பிராமணேத்தமர் வீட்டில் பனிரெண்டு வருஷகாலமா யிருந்துக்கொண்டு பசுவனைப் பிரார்த்தனைசெய்யும் காலத்தில் ஒரு நாள் நாடோறும்போல் மலிபாபாசைக்குப்போய் மிருந்த ஜலத் தால் வழக்கப்படி அங்கிருக்கும் ஓர் பெருந்த கல்லின் மேல் நின்று காலசம்பும்போ தக்கல்லிலிருந்தோர் பூதப் வெளிப்பட்டுத் துளசிதாசரைக் குப்பிட்டி ஓ பிராமணேத் தமர் ! உமக்கென்ன வரம் வேண்டுமோ கேளுந்தருகிற என்னறாக்க பாகவதன் ரீயாரென்று வினாவு, வெறி ஓ வேதியோ! நானிக்கல்லிருந்த பூதமாகும் நீர் பனிரெண்டு வருஷங்களாய் எனக்குற்ற சாபம் நீங்குப்படி நான் வாச மாயிருந்த இப்பாஷாணத்தின்மேல் உமது தில்லிய சா ணங்களை அலம்பிக்கொண்டே வந்தபடியா. லுட்டிதெனக் குக் கருணைவந்தது உமக்கழகு சுந்தரமான கண்ணிகை வேண்டுமா? இராஜரீகம் வேண்டுமா? சப்த சமுத்திரத் துக் கப்பாற்கொண்டு போகவேண்டுமா? திராவிடக் குயி யல் வேண்டுமா? மாணிக்கங்கள் வேண்டுமா? எதுவேண் டுமோ சீக்கிரஞ் சொல்லுமையாவென்ற பணிய துளசி தாசர் நகைத்து ரீயா எனக்கு வரமும் பொருளுந் தரு கிறவன் கற்பகத்தை நாடினவன் காஞ்சிசங் கொடியையும் காமதேனுவை இச்சித்தவன் கழுதைபையும் சொர்க் கத்தை யாசித்தவன் நிறைபத்தையும் விரதனைனா பிரம சாரி வேசைபையும் ஆசாரமுள்ளவன் விபசாரஞ் செய்ய வும் கற்புடைய சகிரானவன் பதி வஞ்சனை செய்யவும் வாஞ்சிப்பார்களா? அதுபோல ஸ்ரீமந்நாராயணரை நாடின

தான் நாய்க்கும் கீழையுள்ள பேயான வுண்ண ஆசாரிப் பேனா அன்றிப் பேரின்பத்தை அபேட்சித்தவன் கிற்றின் பத்தையும் அமிர்தத்தைக் கோறினவன் விஷத்தையும் பிரபுத்தவத்தை வாஞ்சித்தவன் பாசுத்தையும் கோறு வானா? அதுபோல மோட்சமார்த்தத்தை விரும்பின என் னீ கொடுக்கிறெனெனப் பகர்ந்த அற்பபொருளுந் காசிப் பேனா? போ போ பயித்தியம். பிடித்தரீபரீய கடை கெட்ட நாயெனப் புல பேயானது ஓ மாதவனே ! என்மீது முனிவுகொள்ளவேண்டாம் உமக்கு ஸ்ரீமந் நாராய ணன் சேவைதானே வேண்டும் அவன் சேவை உனக்குக் கிடைக்கும்படியாகச் செய்கிறெனென் பின் வாவென் றதைக்க, அரிபத்தன் சித்தினிவார்த்தையைப் பத்தினியும் கற்பழிந்தவன் மாற்றத்தைக் கற்புள்ளவளும் அக்ஞானி யின் மொழிபைச் சக்ஞானியும் பொய்யன் பேச்சை மெய் பனும் மோபிரின் வாய்மையை தர்மியும், கோளன் நீதி பைக் குணவானும் குரோதிரிதுத்தியை அவிசோதியும் கேட்பானா! அல்லது நம்புவானா! அதுபோல உன் உரை பைக் கேட்கவுடாட்டேன் நம்பவுடாட்டேன் வினாபின் வற்புறுத்திப் பேசுகின்றனை உன் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டுபோ என்னை மறிக்கவேண்டாம் வினா வார்த் தைகள் விரிக்கவேண்டாம் நான் அரிபைத்தேடப் போக வேண்டும் வினா பொருதைப் போக்கிவிட்டேன் ஆயின வினாக்கிவிட்டேன் துன்மார்த்தச் சேர்க்கை மிகவுக் கெட் டது சீசீ என்னருந் வாரதே பெனச்செப்ப அலகை பானது ஓ பிராமணேத்தமரே! சிறிய கண்ணினால் பெரிய மையைப் பார்ப்பதாம் சிறிய ஒரு அக்கினிப்பொறியினால் மையைபொத்த பஞ்ச மூட்டைகளை பெரிப்பதுபோல அற்பமான வென்னால் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தரிசிப்பீர் இதிலெவ்வளவுஞ் சந்தேகமியாது நான் பலவாறுமக்குப் பகர்வதிற்ப்பனில்லை. இக்கணமென்பின் வருவீதோல் எங்களுக்கிறைவனாகிய வேதாளத்தினிடத்திற் கொண்டு போகிறேன் அவசர லுடக்கரிதரிசனக் கிடைக்குமென் றதைப்

துளசிதாசர் ஓ பூதமே ! நீ பெனக்கு நாராயணனைக் காட்டுவது அபத்தமேயாம் பேயை நாடினவன் நாய்க்குச் சமானமாகும் நாய்க்கு வேண்டுவது பசையிலா எலும் பதைப்போல உனக்கிணையான துஷ்ட தேவதைகளைப் பூஜித்தக் கனிஷ்ட வஸ்துக்கள் பேலிஷ்டமாகும் பிரஷ்ட ப்களையே மாற்றப் பணிய யபேட்சிப்பாயாக என்னை தோசஞ்செய்ய நீ நேசித்தா லுண்ண விசுவாசிப்பேனா? ஸ்ரீமந் நாராயணரைக் காட்டு முபாயமுனக்குத் தெரிந்தி ருந்தால் உனக்குற்ற பேய்த்தனத்தை தீர்த்துக்கொள்ளா

மாட்டாயா? பாம்பதம் பெறமாட்டாயா? பயங்கரவுரு
வுட னிருப்பாயா? அசுத்த விடத்தில் வாசஞ்செய்வாயா
போபோவென,

பிசாசும் ஓ அத்தனசே! அவாவர்கள் செய்த தீவி
னையை அவாவர்கள் எல்லாவா அனுபவித்த நீக்கவேண்
டும் இராஜ னாண்டனைக்குப் போதும்வழி தெரிந்திருந்
தாலும் குற்றமுள்ளவன் போகக்கூடமா? மோட்சசாதன
மற்றித்திருந்தாலும் விஷயபேட்சை யுள்ளவனைதச்சாதிக்
கக்கூடமா? சமஸ்த சிபாயங்கள் தெரிந்திருந்தாலும் திர
விய வாஞ்சை யுள்ளவன் நடுநிலைபயாய்த்தீர்க்கக்கூடமா?
சகல நீதிகளறிந்தாலும் அநீதியுள்ளவன் கண்மார்த்தத்தில்
நடக்கக்கூடமா? வேதார்த்தத்திற்?றந்த நிபுணானுதும்
சமுசாரத்திற் சஞ்சல மற்றிருக்கக்கூடமா கற்பின் மேன்
மையை எவ்வளவு விஸ்தரித் துரைத்தாலும் விபசாரி பதி
விரதாத் தன்மைகைப் காப்பாற்றக்கூடமா அதுபோலவே
எனக்கு ஸ்ரீமத் நாராயணனைத் தரிசிக்கும்படியான உபாயம்
தெரிந்திருந்தாலும் யான் முற்பிறப்பிற் செய்த குற்றத்
தால் பகவான்கிந்திக்கநாணமாயிருக்கின்றது உம்மாயிப்
போது பரிசுத்தமாகினேன் இனி மேலான பதவிக்கே
போனேற்றெனென, துளசிதாசர் ஓகிருந்திமமே! நீ முற்
பிறப்பிற்செய்த குற்றமென்ன பேயான வண்ணமென்ன
என்னால் நீ புனிதமான காரணமென்ன தெரியப்படுத்
தென்று வினாவ, குணபாகி ஓ விப்பிரானே! நானிந்த விட்
டுக் குடையவனுதப பிராமணனுடைப மனைபாளாகும்
நானென் எவ்வாறு காலத்தில் அதிகக் காமக்குணமுடை
யவளாய்க் கணவனைச் சட்டை செய்பவன் போகத்தால்
கண்ணுக்கினிய புருஷர்களைப் புணர்ந்து பதிக்கும் பகவா
னுக்கும் பயப்படாமல் பதிவிரதைகட்டுரிய நீதிக்குட்
படாமல் யானவின் மாகுமென் துணாமல் பாமாயனைதச்
செய்க்காமல் அற்பமான விஷயானத்தத்தைக் கருதி,
உழன்றுக் கொண்டிருந்தேனினதனால் என் கொழுனன் அன்
புடனென்னை யழைத்தருகி விருத்திக்கொண்டு ஓ பென்
னை! உன்னுடைப கொடிய செய்கையானது என்னை
வெளிபிற் போகாமலும் ஒருவனுடன் பேசாமலும்செய்த
தன்றி சகலரும் செக்கவிடுவாட்டி நகைக்கும் படியாய்
பாய்விட்டது! என்லாவற்றிதுவிபசாரகொட்டது என்மீ
துனக்கு அன்பிருக்குமாயின் இனிமேலாவது நற்குண நற்
செய்கை யுடையவளாய்ப் பகவானுக்குப் பயந்து நயந்து
இவ்வறதர்மத்தை நடத்து இவ்விபெனில் என் விடை
கிட்டு உனக்கிஷ்டமான விடத்திற்போயிரு வனெனின்

காலவிவெழுத்து விபசாரியின் வதனத்தைப் பார்ப்பவ
னுக்கு வேளிரின் சணம் நேரிடுவென்று பதிவிரதா பங்க
மானவனிருக்குட் விடுபாத்தையர் கிட்டிது மிழிவான
தென்றுப், சந்திந்தவனுடன் கூடியிருப்பவனுக்கு கர்
மம் பதிதமா மூமென்று விபசாரியினு லப்பாம்பகாரியின்
விர்த்தி நாமடைபுமென்றுப், பதிவை வஞ்சிப்பவன் பாம்
பகாக்குக் குற்ற முண்டாகுமென்று விபசாரி விவசைக்குங்
கீழையானவனென்று, விபசாரியின் பால் கொடுகளவு
கள் காமம் பொக்கிந்தை வெறுப்பு அருவநுப்பு சஞ்சலம்
வாது குது தாரித்திரம் நேய வஞ்சனை நானயின்மை
முதேவி முதலானவைகள் குடி யிருக்குமென்று சாஸ்தி
ரங்கள் முறைபிடுகின்றன அன்றி யானயில்லா மக்கையுட்
னிங்கிதமாயிருந் தினமடைவதைப் பார்க்கிலும் கான
மடைந்து பகவத்தியானத்தால் ஞானிபாகி மோனமா
யிருப்பதே உத்தமமல்லவோ நீ இம்மனைகியை விடுத்
தேருவையாகில் நான் சகல பற்றக்களு மற்ற நற்றற
வியேயாம் இனி மானத்துடனில்லஞ் செய்கின்றாயா நனத்
துடன் பிறர் மனைக்கேகின்றாயாவெனக் கேட்கும் பதிக்கு
வந்தனஞ்செய்து நானுரைத்தாவது இனி பெனக்கு மதி
வந்தது பதிவிரதத் தன்மைகைக் காக்கின்றேனென்று
சாற்ற என்மனானன் களித்து நீ இன்றுடன் விட்டை விட்
டென் னுக்கிணையைச் சடந்து பிறர்மனைக் கேகாதே ஆட
வாழ்முன் போகாதே நானயின்றிப் பேசாதே என்னை
பேசாதே தெருக்களிற்போய் நிற்காதே குது வார்த்தை
கள் கற்றாதே எனப் பல நீதிகளுரைத்து தெய்வமும் ஜல
மும் அரசனும் ஆசனும் முன்மபிழை பொறுப்பது
போல் நானும் உன் துர்மத்தை நீங்க பலதரக் கோபக்
குறி காட்டினேன் ஜாடை வார்த்தைகளால் வாட்டினேன்
ஒரு சாக்திட்டுப் பல கடுஞ்சொற்சொல் மாட்டினேன் இன்
றைக்கு வாய்திறத் தென்னிப்பிராயத்தை நிலைநாட்டி
னேன் இனிமேற் குற்றஞ்செய்வாயாயின் சற்றுப்பொறுக்க
மாட்டேனென்றுநி கூறி, என்னைப் புறம்போகாமலும்
ஆவருடன் பேசாமலும் கட்டுதிட்டஞ்செய் தன்புடன்
வைத்துக்கொண்டிருக்குக் காலத்தில் நான் சிலநாள் என்
யனானன் போதித்த நீதியிலிருந்து பின்பு தயிர்த்து என்
கொழுனன் குட்சியினியித்தம் பிடுகைக்குப்போய் வரு
வதற்குள் து டிசொன்னெக் கிஷ்டமான புருஷனை யழைப்
பித்து என்னிச்சகையை நிறைவேற்றிக்கொண்டு என்னுய
கள் வந்தே வெகு நன்னடத்தைபும் ஒடுக்கமும் அடக்
கமு முள்ளவனைப்போ லபிசயித்துப்பதிவஞ்சகஞ் செய்து

கொண்டிருக்கிற நாளில் ஒருநாள் நானும் என் கள்ளபுருஷனும் கூடிக்குளவிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் என்சாதன் வந்துபார்த்த மிகவும் வெகுண்டு ஓ காயப்பேயே! நீ பேயாய்ப் போகச்சடவதென்றடித்த வாட்டத்துடன் காட்டை நோக்கிப்போகையில் நான்திறிதமாயோடி என் காதலனை மறித்து பாதங்களில் வீழ்ந்து எனக்கிட்ட சாப நிலர்த்திக் கோருபாயஞ் செப்பாயல் முனிவுடன் போக வாயோ யான் செய்த திகிலையால் பாயியாய்ப் பைசாசுமாயேன் நிறைபத்துக்களாய்ப்போனேன் என்று முறை யிட்டமுப்போது சாத்தருணமுன்ன என் காதலன்கோபத் தணிந்து ஐயோ கோடஞ்சண்டாள மென்கிறபாபத்தாற் சாபமிட்டேனே ஆடுகட்டேனே என்றறந்த வியாசுல யடைந்த ஓ பெண்ணே! உன்னுடைய தீமையே எனக் குக்கோபம் வருப்படிசெய்தது, என் தப்பெல்லாம் பாழாகப் போச்செய்தது, அடி பேதையே! அறிவினாக் கோதையே நீ பிச்சுக்கையிற் குதித்திறந்து பேயுருவாகி நமது வீட்டிலிருக்கும் பெருங்கல்லிற் றங்கியிருந்து நல்லோர் பாதரீயில் ஸ்நானஞ்செய்து பாததரிசனத்துக்குப் பாத்நியாய்ப் பண்ணிவாண்டான் டிருப்பாயானின் எனக் குற்றசாப நிலர்த்தியாகுமென் டுரைத்துக் காட்டை நாடிப்போகாமல் காட்டை யடைந்து வீட்டிற்பிரவேசித்து என் சாபநிலர்த்திக் கேது செய்யக் கருத்தைக்கொண்டார்.

நானே தலைபிற்பட்டாற் குழுவாடுன்பதுபோலவும், கண் கெட்டபின் குரீய நயஸ்சாஞ்செய்ய வாய்ப்பித்தது போலவும், என் பதியின் பதங்கனையு மதியிற் பதித்துத் துதித்துக் கங்கையிற் குதித்துப் பேயுருவாகி இக்கல்லிற் பிரவேசித்து சாபநிலர்த்தியை ஆதித்திருக்க என் காவலன் இவ்வீட்டைச்சாதுக்களுக்குரிய பொதுமடமாக்கி அனைக சாதுக்களாச்சேர்த்து இக்கல்லிண்மிது காலமும் படி யாகச்செய்தார் மகாத்மாவாகிய நீ ௩௦ - வருஷங்களாய் இக்கல்லிலிருந்த என்னைப்பணி கொண்டவருஷ மிக்கிருந்து காலஸயிப் பாதபரிசும் எனக்குக்கொடுத்ததால் எனக் குற்ற சாபநிலர்த்தியாய்ப் புண்ணிய லோகத்துக்குப் போகின்றேன். இவ்வளவு உபகாரஞ் செய்த உயக்கோர் சகாயஞ்செய்யாமற்போக மலம் வாயாமையுடைய வருத்தி பெண்பின்வருபடி வேண்டுகிறேன் தடையிலல்லாப் வாகுடையாவென்றழைக்க, துளசிதாசர் யோகிக்கின்றார் இது பூதயாமிருந்தபு அனைக நீதிவாக்கி யங்க ளுரைத்தது நமக்கு யாவாலாவது பகவான் தரிசனம் கிடைத்தால் போதும் ஒன்மத்தினாலும் அவ்வப்பமுதி னாலும் ஒருவனை யிழைக்காது குணத்தைப்பார்த்தீநீ

யோகிக்கவேண்டுமென்றி தசாத மகாசாதுனுக்குற்ற புத்திர பாக்ஷம் ஓர் பூத மேத்திக்கொண்டு வந்த பாயாசத்தினு லல்லவோ நீக்கிற்றுபென்று ஓ மண்ணைய! வேதாளத்தி னிடம் போகலாம் வாயென்றழைக்க உடனே அக்குணங்க ள்ரிதாசனை பழைத்துக்கொண்டு வேதாளமிருக்குமோர் காட்டிற் பிரவேசித்து வேதாளத்தை தோத்திரஞ்செய்ய அது ஓ குணபாகியே! என்னையென் துதிக்கின்றாய் வுனக் குற்ற குறைபெதன பிரேகம் ஓ ராஜபூதகீம! என்னைப் பறித்திரமாக்கிய இவ்விப்பிராருக்குள் தரிசனந்தந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தரிசிக்கும்படியான உபாயஞ்சொல்ல வேண்டுமென, அதற்கந்த சோரு என்னால் அனுமனாக் காட்டிக் கொடுக்கும்படியான சத்தியுண்டன்றி பதவானை தரிசிக்கும்படியான உபாயஞ்சொல்ல என்னும் கடாது இது மாருதியாலாகும் ஆனாலும் அவ்வாஞ்சனையர் தரி சனம் தவத்திற் சிறந்த புண்ணியவான்களுக்கே கிடைக் கும் ஆதலால் அனுமனாச் சேகிக்கும்படியான தபம் இவ்வேதியர் செய்கிருக்கின்றாராவென சோரு ஓ இறை வனே! இவர் பனிரெண்டாண்டாய் அரிதான தவஞ்செய் துக்கொண்டிருக்கிற ரிதசத்தியமென கழுது அப்படியா வென்று துளசிதாசர் முன் பிரசன்ன மயப்பணிந்து ஓ பூசாரே! பெண்ணுணையாலையும் பேயருக்கும் மண்ணு ணையாலுமும் மகத்தருக்கும் பொன்னுணையார் நிரியும் புருடருக்கும் அஞ்சனகுமாயன் தரிசனம் கிடைக்கமாட் டா திம்முன்றையு மகற்றினரோ வென,

துளசிதாசர் ஓயருளே! மண்ணுணை பெண்ணுணை பொன்னுணை உலகாணை தேகாணை முதலானவைகளும் நீக்கி துவாதச வருஷங்களுக்கு மேலாய் விட்டது இப் பனிரெண்டாண்டாய் பகவானுணையே பெரிதாய் விட்டது இது அப்பகவானுக்கே தெரியுமென, சோரு சந்தோஷத் துடன் ஓ ஸ்வாமி! இக்காலத்தில் அகியென்னும் வீதியில் ஓர் புராணிகர் வால்மீகரானுண்டாக்கப்பட்ட ராமாயணத் துக் கெல்லாம் ஞானாந்தமே செய்துக்கொண்டு வருகிறார், அவர் சொல்லும் வாக்கியங்கள் பாடானத்தைத் தருந லால் அதைச் சிவனாஞ்செய்ய அனுமார் ஓர் பிராமண ரூபாய் வருகிறார் அவ்விடத்தில் அனுமனாசத் தரிசிக்க வாமென துளசிதாசர் கதைத்து நவியாகாண பண்டித ராகியும், அறபத்து நான்கு சித்திகளில் வல்லவாகியும் வேதாந்தத் தெனியில் நிபுணராகியும் விளங்கா நின்ற

ஆஞ்சநேயர் ஓர் மறைமயன் சொல்லும் பாராயணத்
தைக்கேட்க வருவாரா? மித்தையான வார்த்தைபைச்
சொல்லவந்தாய் பேசை நாடினவன் நாய்க்குச்சுமான்மென்
கிற பழமொழியை நிலைநிறுத்தினவென்றறைய, பூதாதி
பன் வணங்கி ஓ புண்ணியவானே! எவ்விடத்திற் சாதுக்
கன் கூடிப்பகவானுக்குப் பிரிதியான வசனங்களைப் பேச
கின்றார்களோ அவ்விடத்தில் ஸ்ரீமந் பாராயணசீர மாற
ருப்பக்கொண்டு வந்திருப்பாரென்பது பொய்யா மெய்யா
காரணத்தெரியாமல் கோழிப்பது சீதியா நானொருபாது
பொய் சொல்லமாட்டேன் நீர் பகவானைத் தரிசிக்கும்
மொருட்டுப் பூண்டவிரதம் உன்னுமிடத்தில் மிகவும் விந்
தையா யிருக்கின்றது அகத்தியமின்னு மிரண்டு மூன்று
நாளிற் பகவானைத் தரிசிப்பீர்? பாதங்களைப் பரிசிப்பீர் என்
றதைத் தாக்கிப்பதைக்கேட்ட துளசிதாசர் பகவானைத்
தரிசித்ததுபோல?வ புளகாங்கமடைந்து மயிர்க்குச்
செறிந்து ஆரத்தக்கண்ணீரைச் சொரிந்து ஓ வியத்தாயே!
பல மறைமயர் வருமிடத்தில் அனுமரைக் கண்டுபிடிப்ப
தெப்படியென அறிவழி ஓ மாதவனே! அனுமார் நாடோ
றும எல்லாப் பூசாருக்கும் முன் வருவதும் பாராயணம்
முடிந்தபின் எல்லோருக்கும் பின் போவதும் வழக்கம்
அன்றி தாசகமந்திரம் பலர் கேட்கப் பலதாம் சொல்வ
தன்றி ஆனந்த மேலிட்டால் நடக்கும்போது தங்கித்தங்கி
நடப்பார் இதவே அவரைக்கண்டு பிடிக்கும் அடையாள
மென்றதைத்தான் துளசிதாசருக்கு வந்தனம் புரிந்து
இரண்டு பேய்களும் மறைந்தவிட்டது கேட்டார்களோ சித்
தர்களே யென்று பின்னுஞ் சொல்லுவார்.

துளசிதாசன் பூததரிசன அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது

துளசிதாசருக்கு அனுமார் தரிசனந்தந்த
அத்தியாயம்.

கேளுங்கள். சித்தர்களேயென்று நாபாஜி சித்தர்
சொல்லுவார் அலகை விரிக்கும் மறைந்த பின் துளசி
தாசர் மாலையிபந்தம் மாதவனைத்தேடித் திரிந்து சூரி
யாஸ்தமாரும் தருணத்தில் பாராயணமாகும் விட்டுக்
கெதிரி விருந்துக்கொண்டு அனுமார் வரவை பெதிர்
பார்த்துக்கொண் டிருந்தார் அத்தறுவாயில் அனுமார்
யதாப்பிரகாரம் ஓர் விருத்தப்பிராமணன்போல் வேதா
ளஞ்சொன்ன குறிகளுடன் வர அவரைக்கண்ட துளசி
தாசர் வேதாள் முறைத்தது மெய்யென்று நம்பி அவ்
வேதியனை வலம்வந்து பணிந்து, ஓ ஸ்வாமி! நீ சொல்லிதி
யிவிருக்கிறவ என்று வினாவ, அனுமார் மறுத்தாஞ்
சொல்லாது பாராயணம் நடக்கும் விட்டுக்குட் பிரவே
சித்தார் துளசிதாசர் பாராயணமாகுபட்டுக் காத்தி
ருந்து, எல்லாவேதியர்க்கும் பின்போகும் அந்தணரை
மறித்து ஓ ஸ்வாமி! உம்மைநாக்கின் மிகவும் புண்ணிய
புருஷாகத் தோன்றுகின்றது ஆதலா உபயிசுப்பிடத்
துக் கடியேனும் வருகிறேனென்றுபணிப, ஆஞ்சநேயர்
என்னிருப்பிடம் வெகுதூரம் அன்றி நான் தனித்திருக்
கிறவன் ஒருவனுடைய சங்கஞ் செய்வதே யில்லையென,
அரிதாஸ் ஓ மாதவனே! உமதிட மனுக்காகம் பெற்றுக்
கொள்ள வாஞ்சித்தேதைநா லென்னைக் கருணையுட
னுமதாசீர்மத்துக் கழைத்துக் கொண்டு போமையா
வென்று வணங்க, இராவணாதன் நானேழைப் பிராம
ணன் எனக்கேன் வந்தனஞ்செய்கிற யல்லாமல் எனக்
கோர் மந்திரமூத் தெரியாது இப்புராணிகர் மகாஞ்ஞான
வான் அனேகருக் குபதேசமுஞ் செய்கிறாவகையடுத்

தாயானால், உன்னிஷ்டப்படி நடக்குமென் றறைந்து பிராமணக் கூட்டத்திற் புகுந்து மறைந்துபோனார்.

உடனே அரிபக்தன் மறைவோர் கணத்திற் புகுந்து ஒவ்வொருவராய்ப் பார்த்துக்கொண்டேவா அந்தணர்கள் என்னடி முடான யிருக்கின்றாய் எல்லாவரையும் மறித்து மறித்து முகத்தை யுன்னியுன்னிப் பார்த்துக்கொண்டே வருகிறாயென்று வாயில் வந்தபடி பேசத்தொடங்கினார். துளசிதாசர் அவருரைக்கும் பன்மொழிகளைக் காது கொடுத்துக் கேட்காமல் எல்லாவரையும் பார்த்தும் விருத்தரைக் காணாமல் அம்முது மறைவோ ளனுமாதே யாமென நிச்சயித்துக்கொண்டு மறுகாளந்தி வேளை வந்து அனுமார் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அனுமார் வழக்கப்படியே வந்து துளசிதாசரைப்பார்த்து அடா இவனின்மைக்கு மிவ்விடத்தில் லெமனைப்போலக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்று வதனத்தைக்காட்டாமல் அப்பக்கமாகத்திருப்பிக்கொண்டு அதிதாசியாய்ப்புராணிகர் விட்டுக்குட் புகப்போகையில், துளசிதாசர் இதே நம்மைப் பார்க்காமல் அதே போகிற அந்தணரே அதுமாதேவரவருகிற சென்று பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓ ஸ்வாமி! நீர் நேற்று மோசஞ்செய்து பிராமணக் கூட்டத்திற் புகுந்து மாயமாய்ப் போய்விட்டதுபோலின்மைக்குப்போகிறதைப் பார்க்கிறேனென் றகையாமல் நிறுத்தி விட்டார். அதற்கஞ்சனை புதல்வன் முனிவுகொண்டு அடா முடா! பாராயணக் கேட்கப்போகும் என்னையென் மறித்து வருத்துகிறாய் என்னடிகளை விட்டுவிடு நானுனக்குபதேசஞ்செய்ய ஏதாவதோர் மந்திரம் இப்புராணிகரிடம் கூறுக்கொண்டு வருகிறேனென, அரிதாசர் ஓ ஸ்வாமி! நீர் யார்? எவ்விடத்திலிருக்கிறவர் உமதுபெயரென்ன பகவானறிய உண்மையைச் சொல்லுமையாவென்று வருத்திக்கேட்ட, அனுமார் இதென்ன வல்லடி வழக்கா யிருக்கின்றது. நான் யாரானுனக்கென்ன உனக்கெனக்கு மேதாவதோர் சம்பந்த மிருந்தாலல்லவோ இப்படி கேட்கவேண்டும் நடுக்கொள்ளைக்காரனேயாவிரண்டுநாளா இவ்விடத்திலிருந்துக்கொண்டு தொந்திரவு செய்கிறாய். சீ போவென்று கடினவார்த்தைகளாட பாகவதன் உம்முடைய எதார்த்தத்தை நானறிந்துக் கொள்ளுகிற பரிபந்தம் விடப்பட்டேனென்று பலாத்காரஞ்செய்ய,

கொடுத்த நான் புராணக்கேட்கப் போவதைத் தடுக்கிறாயா? சலத்தைத் தொடுக்கிறாயா? என் விரதத்தைக் கெடுக்கிறாயா? துன்பத்தைக் கொடுக்கிறாயா? பலவந்தமாயடுக்கிறாயா? இனி இப்படி செய்வையாயின் வாயில் வந்தபடி திட்டிவிடுவேன் பற்களைத் தட்டிவிடுவேன் தலைமேற் குட்டிவிடுவேன் துண்டாக வெட்டிவிடுவேன் என் றகாத்துப்புராணிகர் விட்டுக்குட்போய்விட்டார் துளசிதாசர் இவர் அனுமாதே யாமென நிச்சயித்துக்கொண்டு பாராயணக் கேட்டுவருப்போது தொடர்ந்து உண்மை யறிந்துக் கொள்ளாமென் றஞ்சனோயர் வரவைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, மாருதி புராணபாராயணம் முடிந்ததும் மறைவோரெல்லாம் போனபின்பும் வெகுநேரமிருந்து துளசிதாச னிருக்கின்றானே இவ்விடையாவென் றெட்டிப் பார்த்தார். பரமபாகவதன் வாரும் ஸ்வாமி நான் வெகுநேரமாயுமது வரவுக்கெதிர் நோக்குற்றிருக்கிறேனென்று புராணிகர் விட்டுக்குட் புகுந்தார். அனுமார் ஓது இவன் குதறிந்த கள்ளனா யிருக்கின்றான் இவ்விடத்தி லென்ன விபரீதஞ் செய்வானேவென வெளிப்பட்டு மாயமாய் மறைந்தார். துளசிதாசர் பல பக்கங்களிற் மேடிப்பார்த்துக் காணாக்குறையால் நல்லதாகட்டும் நானுக்கு ஓர் மார்க்கமேற்படுத்திக் கொள்ளுகிறேனென்றதைத் தன்னிருப்பிடஞ்சேர்ந்து மறுகாளையிலங்கு வந்திருந்தார். அனுமார் நேர்வழியிற் சென்றால் துளசிதாசர் வம்புசெய்வாரென்று மாயமாய் புராணிகர் விட்டபுரிவெடுத்து ராமாயணத்தை அன்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அரிபக்தன் வெகுநேரங்காத்திருந்தும் விருத்தப்பிராமணர் வரக்காணாமல் விராகுலத்துடன் புராணிகர் விட்டிலெட்டிப் பார்த்து முதுமறைவோரிருக்கக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அவராகிற சென்று ஸ்வாமிபெனப் புன்று வந்தனஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! நேற்றெந்த வழியாய்ப் போனீரின் றெவ்வழியாக வந்தீர் கருணையுடன் சொல்லுமையாவெனப்பணிப,

அதற்கனுமார் அடா இவனுள்ளேயும் வந்து விட்டானேபென்று உடல் நெளிந்து முஞ்சுளித்துக் கண் வெறித்து மனங்கொதித்து மிகப்பதைத்துத் தலைபயங்கைத்து முழங்கையாலிடித்து துளசிதாசருக்கு முதுகைக்கட்டித் துளசிதாசரைப் பார்க்காமலும் மாறுத்தாஞ் சொல்லாமலும் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஸ்ரீராம காதையைச் சிரவனாஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தார். பாகவதன் அனுமார் காதருகிற் தலைவைச்சாய்ந்து ஓ ஸ்வாமி!

அனுமார் தோழித்துக் கால்களைத்திமிர்ப் பிடுங்கிக் கொண்டு, மிகவும் பதைத்துத் துரமாய்க்குதித்து மனம்

அடியேன் திவ்வளவு வெறுப்பின் அருவருப்பின் சற்றே கண்களைத்திறந்து முனிவைத்தறந்து சொல்ல லாகாதோவென மாருதி சிவணத்துக்கு விரோதம் வரு சிறதெனக் குரோதக்கொண்டு மௌனமாகவே யிருந்தார் துளசிதாசர் முன்போலவே பலதாங்கேட்டார். அனுபா அடா முட்டாளே, பக்தியுடன் சாமாயணத்தைக் கேட் ரும்போது முனமுனென் மென்னென்னமோ உளறிக் கொண்டிருக்கின்றாய் எட்டப்போயுட்காரும் பின்னாபென் றார் துளசிதாசர் எனியே நெட்டப்போனும் நீர் பொட் டெனப் போய்விடுவீர். உம்மை விட்டுப் பிரியாமல் கிட் டவே யிருப்பேனென் றுரைத்தார் ஆஞ்சனேயர் இதென் னடா சந்தியாயிருக்கின்றது கொள்ளப்போன விடத்திற் பின்னையைப் பறிகொடுத்தாற்போல இக்கள்ளிட மகப் பட்டுக்கொண்டு வெள்ளறிவனா னோமெனச் சன்னென்று கிழங்கு கீழே தள்ளியெழுந்து வேறிடத்திற் போயிருந் தார். அரிதாசர் தாயைப்போல் கூடவேதொடர்ந்து அவ டருகில் வீற்றிருந்து ஏழையின் திவ்வளவு கோப மேனியாவென்று முன்போலவே எந்தவழியாக வந்தி ரெனக் கேட்கத் தொடங்கினார். இராகவதுதன் அடா இதென்ன கோராயிருக்கின்றது நானெந்த வழியாவது வருகிறேன் எம்மார்ச்சமாயாவது போகிறேன் இதைக் குறித்து நீ யாடா கேட்கிறவன் சிவணத்தை மீட்டிற் வன் எட்டிக்கிண்பாண மட்டிப்பயலே பென்றறைந்து சாமாயணக்கேட்பதில் சித்தத்தை வைத்திருந்தார்.

அரிதாசர் ஓ ஸ்வாமி! இன்றைக்காவது கருணை கூர்ந்து ஆட்கொள்ளும் நேற்றைப்போல் காரூய் மறை ந்து போகவேண்டாமெனப் பலதாங் கெஞ்சத்தொடங்கி னார். அனுபா என்னடா முழுமுடனா யிருக்கின்றாய் உஞ்சிவர்பால் கொஞ்சுவதுபோற் கெஞ்சுகிறாய் அன்புடன் கேட்டு இன்பமடையும் வேளையில் தென்புடையவனுய்த் தன்பைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் எனப்புகள் முன்பு முன்போலுறைந்துப் பின்பாவது கேட்கட்டியே பென்றெழுந்து வேறிடத்திலுட்கார்த்தார் அரிதாசர் கூடவே தொடர்ந்து அவராகிதுட்கார்த்து ஓ ஸ்வாமி நிஷ் காமிமுனிஅகொள்ளவேண்டாம் நீர் அனுமாரொன்பதின்சர் தேட்டேயில்லை அடியேன் பனிரொண்டாமுடையப் பகவா னைக் காணும்பொருட்டவாக் கொண்டிருக்கிறேனானால் அப்பாற்பாணுடைய தரிசனமெனக்குக் கிடைக்கும்படி யாகக் கருணைகூறல் வேண்டிமென மிகவும் பிரார்த்தித் தார். அனுபா அடா இதென்ன சர்மமாயிருக்கின்றது இவனுக்கெத்தனை விதங்களாயுரைத்தபோதிலும் கேட்கா

மல் சனசன வளவள வென்றோபாம லென்னென்னமோ பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிறான் சர்மராம இதற்குநானென்ன செய்பட்டுமென வாட்டமுற்றார். அரிபக்தன் ஓ ஸ்வாமி! இப்போது தங்கள் துதித்ததெந்த மகா னுபாவையோ அவரையே யான் காணும்பொருட்டாக அவாக்கொண்டிருக்கிறேனவருடைய தரிசனமெனக்குக் கிடைக்கும்படி யாய்ச் செய்வீரே லும்மை என்னுயிற் பரியந்தம் மறக் கவேமாட்டேனெனச் சத்தியஞ்செய்தார் அதற்காஞ்சனே யர் அடப்பா உனக்கு வந்தனமாவது செய்கிறேன் சற்று நேரம் பேசாமலிரு பாசாயணமுடிந்தபின் கூசாமற் பல வார்த்தைகள் பேசலாமென்றார் துளசிதாசர் வந்தனஞ் செய்து ஓ மகாநுபாவா சத்தியநாவா நீரோ இராமாயணத் துக் காதிகாரணா யிருந்தும் ஒருவர் சொல்லக்கேட்க வும் வேண்டுமோ வென அவ்வாக்கிபத்தைக் கேட்டவாயு குமாரன் பிரமித்து ஓ ஓ இவன் நமது மர்மமெல்லா மறிந்த பிரமதேவனைப்போல் பேசுகின்றான் ஒருவேளை இச்சபையி னுள்ளோர்க்கு நாமனுமாமெனத் தெரிந்தா லிவனைப் போலவே நமக்கு வேஷடை யுண்டாக்குவார்களிவனுக் கெவ்வித உபாயத்தாற் தப்பித்துக்கொள்ளலாமென்கிற போசனைகளோடு கூடியிருந்து மறமொழி யுரைக்காமல் புராணம் முடிந்தபின் பிராமணக் கூட்டத்திற் புருந்து மாயமாக மறைந்தருளினார்.

உடனே அரிதாசர் வந்தனர் கணத்திற் புருந்தோடி வாயினின்மத்தியில் நின்றக்கொண்டு ஒவ்வொருவருடைய வதனத்தை யுன்னிப்பார்த்து நீரல்ல நீரல்லவென்றுரைக் குப்போது ஆதிவருணர் முனிவுகொண்டு துஷண வார்த் தைகள் விண்டு இவனென்ன கங்கக்காரனைப்போல்தடுத்து எல்லாயும் சோதனைசெய்து விட்டுக்கொண்டிருக்கி றான் இவன் கன்னத்தி லறைந்து மென்னியைப் பிடித்துத் தள்ளியிடுங்கள் நகங்காளற் பீறிக் கிள்ளியிடுங்கள். ஆளுக்கோருதை கொடுங்கள். பண்பமாய்ப்போக சாப மிடுங்கள் நெருக்கிக் கட்டிக்கொண்டுபோய் சூலத்தில் நடுங்கள் என்றுரைக்கும் மொழிகளை அரிபக்தன் செவி கொடுத்து கேட்காமல் அனுமாரைக் காணவேண்டுமென் னுமவாவால் திரமுள்ள வீரனாய் ஒருவரையன்றி இரு வரையிடாமல் அனுமாரை நாடிக்காணுமல் வாடி விரை வாயோடி பல பக்கங்களிறேடி எல்லாருடைய கண்களை ழுடி எத்தனைசை போனோடி எனப்பல வார்த்தைகளாடித் தன்னிருப்பிடம் வந்து மிகவும் நொந்து துக்காக்கினியால் வெந்து நாளைக்குக் கட்டிப் பிடிக்கிறேனென்று வந்து மறு

நாளந்திவனையிற் போய் காத்துக்கொண்டிருந்தார். அப் போதனுமர் எப்போதும் போல் புராணிகள் விட்டுக்குள் வந்து சாமாயணத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். துளசிதாச ரோர்புறத்தில் வெகுநேரம் காத்துக்கொண்டிருந்து பின்பு பாராயண சபையிற் புதுத்து கிருத்த விப்பிரகாப் பார்த்துக் காங்களைச்சேர்த்து ஓ மாயா வினோகனே! உடையக் கண்டிபிடிக்க என்னுளாருமோ உம்மாலன்றிப் பிறரால் என்றுப் போதுமோ கருணை கூர்ந்து இன்றைய தினமாவது ஸ்ரீராமருடைய தரிசனம் அடிபெண் பெறுப் படியாகச் செய்யவேண்டுமென் கர்த்தனே பென்றவன் தாள்களில் விழ்ந்து ஆட்கொளல் வேண்டுமெனத் தோத் திரஞ்செய்யத் தொடங்கினார்.

யாருதி அடா மட்டிப் பிராமண! கொடாக் கண்ட கனை விடாக்கண்டகன் பிடித்தாற்போல என்பின் தொடர்ந் தாய் ஸ்ரீராமர் வைகுத்தக்கி விருக்கின்றார் நீ யவாமித்திக பத்திபுகடையவனா விரும்பது. மெய்யானால் வைகுத்தத்திற் போய்ப் பார்த்தவா இவ்விடத்தில் ஸ்ரீராம ரொங்கிருக்கி னார். உனக்குச் சபித்தியம் மேலிட்டுப் பபித்தியம் பிடித் திருக்கின்றது இது தீர வபித்தி-ரிடத்திற் போ என் னாகில் வரவேண்டாம். ஒரு வார்த்தையும் பேசவேண் டாம், எதிரிலும் கிற்கவேண்டாம் போ போ வென் றுணைக்க துளசிதாசர் ஓ என் சந்தரு நாதனே! மெய்ஞ் ஞான போதனே! உமது கருணைபினால் வைகுத்தத்திற் குப்போய் ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவையும் பார்த்து வருவேன், இதுவே ப் பெரிய காரியமா வைகுத்தம் கைலாயம் கிஷத் திரி இயமகிரி முதலானதுகளைத் தாண்டிப்போய்ப் பூமி யிலாவிர மியோசனை தூரம் பதிந்தும் விண்ணில் ஆபிர மியோசனை தூர முயர்ந்தும் மிகவும் விசாலம் பொருந்தியு மிருக்கும் சஞ்சீவி பர்வதத்தை ஓர் காத்தில் தாங்கிக் கொண்டு ஓர் கணத்தில் வந்து இராமலட்சுமணாதிபகாக் காத்த விராதிவிரன் கீயல்லவா? இப்பேர்க்கொத்த அதி ஞானகிரி உம்மை படைக்கலம் புதுத்த எனக்கோர் முறைபு முள்ளீதா வென்று தும் தும் டெனக்குதித்துக் கூத்தாடினார், பல சங்கீர்த்தனங்களைப்பாடினார், அப்போ தஞ்சனை குமாரன் அடா வன் னாள்விக்குதிக்கிறுப் வேண்டாம் வேண்டாம் நீ கற்ற சஷ்ட கல்வினையும் புஷ்ட பலத்தையும் தஷ்ட குணத்தையும் பிரஷ்டத் தனத்தை யுட் என்னிடந்தானா காட்டவந்தாய் ஜம்பத்தை கிட்டவந் தாய் போதும் போதும் இனி இவ்விடத்திலிருத்தெழுந்து சட்டமாய் வெளியிற் போய் உன்னப் போன்றவர்களிட-

முன் சிகோஷ்டத்தைக் காட்டென்று கடுகித்துணைக்க துளசிதாசர் ஓ மாதவனே! இனி உபமை விட்டென் னாயிருடன் பிரிவேனோ நீர் மிகவும் பூததயாள முடைய வாயிருந்தும் வெகு நாளாயிற்று திரியும் என்னை வெறுக்கலாமா? அருணாமனதைச் சுருக்கலாமா? அடத் தைப் பெருக்கலாமா? எளிதென் செய்த அபசாரத்தை உபசாரமாகக்கொண்டு எவ்விதமென மின்று பகவானைக் காண்பித் தருளல்வேண்டு மென்னையினே! அழிவிலா மெய்யினே! மிகவுத் துய்யினே! அஞ்சனாதேவி புத்தி யனே! கல்லோர் மேலதிக மித்திரனே! வலிமையில் விராபத்திரனே! சகல சங்கைகளை நீக்கு முத்தமனே எனப்பற்பல கிதங்களைகத் தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங் கினார், அதற் கிராகவதுதன் ஏதேது பத்தி மிஞ்சிப் போய் விட்டது யாருகைக்கினுத் தடைபடாதுபோ விருக் கிறதே இருக்க கிருக்க விண்ணுன வார்த்தைகள் புறம்பி கின்றதே இத்தமட்டும் வஞ்சினைப்போற் கொஞ்சிக் கொஞ் சிக் கெஞ்சினது போதும் போதுமெனப் புன்று புராணி கர் சமீபத்தில் வெகு நெருக்கமான விடத்திற் போய் வீற் திருத்தார்.

அரிபக்தன் ஓ ஓ இவர் நேற்றைப் போலவே மோசஞ் செய்து காற்றாய் புறத்தோடிப்போக யோசிக்கிருக்கிறுப் போற் றேன்றுகின்ற தென்று கடவேசென்று அவாரு கில் நின்று அன்பாய் பொழிகளைப் புன்று நம்பிக்கை யில்லாக் காணத்தால் தன் தங்கவஸ்திரத்தா லவரிடது கையைக் கட்டத்தொடங்கினார். அதற்குணமார் ஓ ஓ மோசம் வந்தது, இவென்ன நாராயணனைப் பாராயணஞ் செய்யுங்காலத்தில் திருடனைக் கட்டுவதுபோ லென்னை பிழ்முடான் கட்டவந்தான் யாருக்கு மிவ்வளவு துணி கிருக்கலாகாது நானிஷ்டமாய்க் கேட்பதை நஷ்டப்படுத்த வந்த கனிஷ்டனே இதுபரிபத்தம் முஷ்டியாற் சாகாமற் தப்பிபிரும்புதான் நல்லகிஷ்டமே இனிபாகிதுமென் கிட் டவராமல் எட்டப்போடாவெனப் படபிடெனத் தலைமேற் குட்டி வாயில் வந்தபடி திட்டி மென்னியைப் பிடித்து செட்டி கேழ விழும்படி எட்டி யுகைத்தார். அரிதாசர் பக்கத்திலிருந்த வேதிபர்மேல் விழ்ந்து உடனையெழுந்து உடல் பூரித்து மயிர்க்குச்செறிந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் கின்றுக்கொண்டு ஆ ஆ இனி கிருதார்த்தனானெனென் றெழுந்தெழுந்து கூத்தாடி விஷ்ணு சங்கீர்த்தனங்களைப் பாடி, அங்கு மிக்குமாயோடி, அனுமாதாக் கொண்டாடி, இனி யும்மையிட மாட்டேனென நாயுப்பின் னுமலர் காத் தைச் சிரத்தையுடன் கட்டத் தொடங்கினார். அப்போதரு

ருற்ற தொழுகுலத்தோர் துளசிதாசரை நோக்கி என் னடா விருத்தப் பிராமணனோடு போராடுகிறாய், வாயில் வந்தபடி பாடுகிறாய், அங்கு மிக்குமா யோடுகிறாய், வேசி பைப்போற் கூத்தாடுகிறாய், சீ நாயே பேயே நானாயோடு இச்சுமைக்குள் வாழ்வன்தான் மென்றதட்டத் தொடங்கி னார்கள். அதற்குத் துளசிதாசர் மாறுத்தாஞ் சொல்லா மல் அனுமார் கைபைத் தன் வஸ்திரத்தாலிடுங்கிக் கட்டிக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு ஓ ஸ்வாமி! நீரினி யோடிப் போவதைப் பார்க்கிறேனெனச் சந்தோஷப்பெரிட் டார் சிரித்தார், ஆஞ்சனேயர் ஓ ஓ இவன் குகறிக்த கன் னனா யிருக்கின்றான் கம்புடைய குகைத யாரோ இவனுக் குகைத்ததுபோற் காண்கிற தினி க்மை யிவன் விடப் போற தில்லை சகாதேவனிடமு மரவானிடமு மகப்பட்டுக்கொண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரபாத்மாவைப்போல நாமிய னிடமகப்பட்டுக்கொண்டோமினிச் சாந்தமாகவேயிருந்த தப்பித்துக் கொள்ளவேண்டு மென்றுன்னித் துளசி தாசரை நோக்கி ஓ பிராமணேத்தமா! பாராயண காலத் திற் பேசினாற் றேஷம்வரும் சிதாராமென்று தியானஞ் செய்துக்கொண்டு சந்தடி செய்பாமலிரு புராணம் முடி யும் பரியந்தப்பொறு பகவத் பாராயணமே சகல பாக்ய முச்சுரும் கற்பகத்தரு சகலருக்கும் ஸ்ரீமத் நாராயணரே பரமருவென் றுகைத்துச் சிவணத்தில் சித்தத்தைப் பக்தியுடன் வைத்திருந்தார்.

அதிதாசர் ஓ ஸ்வாமி! ஸ்ரீமத் நாராயணரை நீர் போருப்போது எண்குருத் தரிசனத் தருப்படியாகச்செய்தி ரீரா வென வணக்க வாயுருமாசன் இப்போதொன்றும் பேசாதே எல்லாப் புராண முடிந்தபின் பார்த்துக்கொள்ள னாமெனப் பரமபாசவதன் போருப்போது பார்த்துக் கொள்வோ பென்பது சந்தேக வார்த்தையல்லவா நிச்சய மாய்ப் புராண முடிந்தபின் ஸ்ரீ பரபாத்மாவைக் காட்டு கிறேனெனச் சத்தியஞ் செய்தாலொழிய எண்குருத் திருப்தியாகாது ஆதலால் ஸ்ரீமத் நாராயணர்மே ஸாணியினைப்பாவெனப் பலாக்காரஞ்செய்ய அதற் கிராகவ துடன் இது நல்ல அகடவிகட சாமார்த்தியந்தான் கூடிய மட்டுப் பிவன் கெட்டிக்காரன்தான் இருக்க விருக்க ஆய் சந்தையே கொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றானினி யிவ னிடம் பேசாமலிருப்பதே உத்தம மென்றோர் பொழியு மடாமலிருந்தார் துளசிதாசன் ஒத்தோபிராட்டியின் சோக நாகின! இப்படிப்பேசாமற் பாசாக்கு செய்ததானே என்னை மேசாஞ்செய்துக் கொண்டே வந்தீர் உம்முடைய வேஷத்தை நானறிந்துக்கொண்டே னினி துவேஷமில்

லாமல் குஷிகேசனைக் காண்பித்தே நீர் போகவேண்டு மென்று மற்றொரு காதத்தைக் கட்டத்தொடங்கினார். ஆஞ்சனேயர் அதி கோபத்துடன் துளசிதாசர் முகத்திற் காறியுமிழ்ந்து அடா எமகாதகா, பஞ்சமா பாதகா, உன் னைப்போற் சீயுஞ் காணியு மில்லா மட்டிச்சென்மத்தை நான் பார்த்ததே யில்லைபென வைது அந்தணர்களை நோக்கி ஓ சாமாயணத்தை யத்தியந்த பக்தியுடன் கேட் கும் பூசாரே! இந்த முடான் இரண்டு மூன்று நாளை இவ்விடத்திற் பலாக்காரமாக வந்து என்னை சாமாயணத் தைக்கேட்க விடாமற் றொந்திரவு செய்கிறானிவனை யாருந் தண்டிக்கிறவர்களில்லை? கண்டிக்கிறவர்களில்லை? இவனுக் கென்னைபன்றி யாருமகப்பட வில்லைபா? நான் செய்துக்கொண்ட தொல்லைபா வெனக் கூக்குரலிடத் தொடங்கினார்.

அப்போதருகியிருந்த மறைநியார் துளசிதாசரைப் பார்த்து காதத்தைப்பிடித் தீர்த்து நீ இரண்டு மூன்று நாளை விருத்த மறைநியானை அலங்கோலஞ் செய்வ தல்லிச் சிவணத்தைப் பங்கப்படுத்திக் கொண்டு வருகின்றாய் உன்னை இவ்விடத்தில் மரியாதையுடனழைத் துக்கொண்டு வந்தவனையும் உன்னையும் இப்போதேவெளி பிற் றள்ளி விடுகிறேமெனப் புலவ, அப்போது புராணி கர் ஆம் ஆம் இந்தப் பிராமணன் வெகு இடக்களுகவே யிருக்கின்றா னுதலா விவனுடைய கெர்வத்தை நீக்க ன்னைவோருங் கூடி யடக்கி வெளியிற் றள்ளியிடுவதே நன்மையென் றறைபச் சபையிலுள்ள யாவரும் என்ன சந்தடி யென்று இருவரையும் வெளியிற் றள்ள ஆரம் பித்தார்கள் அப்போ தனுமார் ஓ பிராமணேத்தமர் களே! விருத்தாப்பியமுள்ள என்னை இந்தத் துஷ்ட னிடத்திற் காட்டிக் கொடுப்ப துக்களுந் கழகோவென் றம்மறைநியார் கூட்டத்தில் துழைந்து அங்கு மிக்கு யோடத்தொடங்கினார். துளசிதாசர் ஆஞ்சனேயர் கை களிற் கட்டியிருக்கும் வஸ்திரத்தை விடாம லுறுதி யாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு கூடவே வோடத்தொடங்கி னார். அனுமார் துளசிதாசரைச் சோதிக்க வேண்டி அதிக வேகத்துடன் அந்தணர்களைக் கீழே தள்ளிக் கொண்டே பல பக்கங்களி லோடும்போது துளசிதாச ருக்கு வீட்டின் கவரும் ஸ்தம்பங்களும் பூசார் மஸ்தங் களு மிடிப்பட்டு உதாரத்திலும் சிதத்திலும் மிரத்தம் புறப் பட்டுத் தட்டு கெட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டே வஸ்தி ரத்தை விடாமல் கூடவே தொடர்ந்தார். அனுமார் புராணிகர் வீட்டில் வோவென்னுங் கூக்குரலுண்டாக் கி வெளிப்பட்டு வாயுவெசத்தைப் பார்க்கினு மதிவேக

மாயோடும்போது அரிதாசாவருடன் வோடுவதற்குக் கடாமல் வஸ்திரத்தை விடாமல் இழு விழ்ந்து தனையில் தேகமெல்லா முராய்ந்து தேய்ந்து வோய்ந்து சாய்ந்து ஸ்மரணைகெட்டு ஒரு பக்கத்தில் முர்ச்சையாய் விழ்ந்து விட்டார். உடனே மாருதி மாயமாய் மறைந்து துளசிதாசாடைந்த ஆயாசத்துக் கயர்ந்து, வைராக் கியத்தைக்குறித்து விபந்து இனி தரிசனந்தால் வேண்டுமென நயந்து ஒரு பக்கத்தில் நின்றிருந்தார். பின்பு துளசிதாசர் நெடுநோய் முர்ச்சை படைத்திருந்து அனுமாரைக்காண வேண்டுமென்னு மவாற்றெளிந்து ஆஞ்சநேயரைக்காணாமல் நொந்து சோகம் மிகுந்து இனி இத்தேகத்தை வைத்திருப்பதிலும் மரணமாவதே உத்தமமெனத் துணிந்து, தனையிற்றாணிய மோதிக்கொள்ளப்போனார். உடனே கருணாவிதியாய் மாருதி தனதரு அஸ்தங்கனால் துளசிதாசருடைய மஸ்தகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு அப்பா ஒப்பிலாபத்தனே! என்னைக் காணும்படியான யுத்தனே! எனக்குள்ள வழக்கமான முரட்டுத்தனத்தைக் காண்பித்து எனக் கதிசு துக்கத்தைக் கொடுத்தேன் இதைக்குறித்தென்மேல் முனிவுகொள்ளாமல் சுழிப்பாபென்றன்பான உரையாடினார்.

அப்போது துளசிதாசருக்குற்ற ஆயாசங்களெல்லாம் நீக்கி ஆனந்தமோங்கித் திக்கென்றெழுந்து சேவடியில் விழுந்து ஓ மாதவனே! கொடியேனாகிய வடியேனுக்கும்முடைய தரிசனத் தந்திரோ? ஆட்கொள்ளவு முவந்திரோ? ஆ.ஆ உம்மைபின்று தரிசனஞ்செய்ய என்னபாக்கியஞ் செய்தேனோ? எத்தவஞ் செய்தேனோ? எவ்வளவுபோக்கியனானேன் எவ்வளவுசிலாக்கியனானேன் என்கிற பற்பலவுரைகள் பகரும்போது அனுமாதிக சந்தோஷ சித்தராய்த் துளசிதாசரை மார்புடனணைத்துக்கொண்டு, ஐயா துளசிதாசனே! முகவிலாசனே! என்னுலகவேண்டிய காரியமென்னவோ தெரியச்சொல்லுமென அரிதாசர் ஓ என்னுண்டவனே! ஸ்ரீராமருடைய தரிசனமே பெனக்கு வேண்டியதென, அஞ்சனைதனயன் நீர் நெடுநாளாகத் தபஞ்செய்தும் பிரசன்னமாகப் பகவான் நான் சொல்லுவதாற் தரிசனத் தருவாயாவெனப் பரமபாகவதன் பகவான் தரிசனம் பார்த்துப் பாயியேனுடைய ஆயிரிருத்ததாற் பிரயோசனமே தென வாயு குமாரன் பகவானனேக வவதாசங்கனெடுத்தும் அருபமா யிருக்கிறவ ராயிற்றே, கிருபமாயிருக்கிற பரமாத்மாவை எப்படி தரிசிக்கக்கூடுமென அரிபத்தர் பகவான் பத்தன் நீனைத்த வண்ணமான ரூபத்துடன் தரிசனத் தருபவராதலால் தேவரூபதேசித்த ஸ்ரீராமர் சிதா சமேதனுய்க் கருடவாகன ரூடனுய்ப் பரத, சத்து

ருக்கருடன் வந்து காட்சி கொடுத்தாலொழிய என் தாட்சி நீங்காதென அனுமார் திரேதாயுகத்திலெடுத்த அவதாரத்தை இக்கலிபுகத்திலெப்படி காணக்கூடுமென அரிதாசர் பிரகலாத்தனனுக்காய் ஸுநிங்கரூபமுடன் ஓர் துணிலிருந்து வெளிப்பட்ட பகவான் ஸ்ரீராமவதாசத்துடன் வருவது துர்லபமோ? அன்றி, மச்ச - சச்ச வராக - வாமனமாகவும், மோகினியாகவும், மூலபல நாசத்துக்காக அனேக ராமராகவும்; நாரதரைப் பங்கஞ் செய்ய பல கிருஷ்ணராகவும், இன்னமனேக வடிவங்களாகவும் அவதாரச்செய்த மாயாயிலாசன் அடியேன் கோரிய ரூபத்துடன் வருவதற்கோர் தடையுண்டோ? சீக்கிரம் பகவானே வரவழையுமையாவென அனுமார் நீனைத்த மாத்திரத்தில் கபட நாடகனாகிய பகவான் பிரசன்னமாக லேசானவரோ வெனத் துளசிதாசர் இக்கணம் அந்தப் பராத் பரானுடைய தரிசனம் கிடைக்கா யிடின என்னுயிர் தரிபாது. உமக்கிது தெரியாதோ வென ஆஞ்சனேயர் துளசிதாசருடைய தீவிரத்துக்கு மெச்சி ஓ புண்ணியவானே! நானாயத்தினம் நீரிருக்கும் தெருவில் பகவானே வரும்படியாகச் செய்கிறேன். ஸ்ரீராமரைத் தரிசனஞ்செய்து ஆனந்தமடையலா மென்றறைந்து மறைந்து தன்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார். கேட்காமர்களோ சித்தர்களே பென்று நாபாஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

அனுமார் தரிசன அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

எட்டாவது

துளசிதாசருக்கு ஸ்ரீராமர் தரிசன
அததியாயம்.

கேளுங்கள் சித்தர்களே! பிரம் பட்டத்துக்கெதிர்
நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆஞ்சனேயர் மறைந்தபின்
துளசிதாசர் ஆனந்தவாரியில் முழுகினவாய்த் தன்னி
ருப்பிடஞ்சேர்ந்து எப்போது சூரியோதயமாகும் பகவா
னெப்போது பிரசன்னமாவார் பாருக்கிண்பென மதிப்
பென் பகவானைப்பார்க்க முற்பிறப்பி லென்னதவஞ்
செய்தேன் எப்பண்ணியஞ் செய்தேன் உண்மையாய்
கமக்குப் பராத்பரனுடைய தரிசனங்கிடைக்குமாகருளை
புடன் கடவுள் நம்முன் பிரசன்னமாவாரா நாட்டைவிட்
டெகாட்டிற்சென்று தரிபோலனெக வருஷம் தபஞ்செய்
பும் தபோதனர்களுக்குத் தரிசனந்தரப் பகவான்
யாதொரு நற்கிரியைபுஞ் செய்பாக் கொடியோனாகிய
வடியேன் முன் வருவாரா ஆண்டவனைக் காணும்படி
யாகச்செய்யும் ஆஞ்சனேயர்க் கென்ன கைம்மாறு செய்
வேன். அனுமாரை யறியித்த சூதத்துக்கென்ன வுப
காஞ்செய்யப் போகிறேன் அனுமாருரைத்துப்போன
வாக்கியம் மெய்பாக கிருக்குமா? மிகவும் உத்தமராகிய
ஆஞ்சனேயர் பொய்சொல்வாரா பிரமருத்திராதிபரும்
காணுதற்கரிய ஸ்ரீமந் நாராயணர் அனுமாருரைக்குடன்
படுவாரா என்கிற பற்பல வார்த்தைகளாடிக்கொண்டே
இவெல்லாம் நித்திரை செய்யாமல் தெருவில் வந்து
பார்த்தும் கீட்டினுட் புகுவதமாயிருந்தார்.

இவரிப்படியிருக்கச் சூரியோதயமானவுடன் அனு
மார் வவருந்தத்திற் செழுந்தருளி விரஜா நதியில் ஸ்நா
னஞ்செய்து சூபதபக்களை முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீமந்

நாராயணருடைய பக்கலைடத்துவலம்வந்துபணிந்து திவ்
வியப் பாதாம்புயங்களிற் றனதிருநயனங்களை யணிந்து ஓ
ஸ்வாமி! உமக்கப்பந்த பக்தராகிய வால்மீகாவதாரமான
துளசிதாசர் கேர்ரிய ஸ்ரீராமாவதாரத்துடன் இன்றைய
தினம் பிரசன்னமாயவரை சட்டிக்காமற்போனால் உமது
பக்தனுயிர் தரியானிது நிச்சயம், உமக்கில்லா அக்கரை
எனக்கேனோவென்று பலபல விதங்களாகத் தோத்திரஞ்
செய்பத் தொடக்கினார். அதற்கு ஸ்ரீமந் நாராயணர்
புன்னகைகாட்டி ஓ ஆஞ்சனேயா! பக்தன் பதைக்க
எட்டி புதைக்க உனக்கு மனமும் வந்ததோ வெருநாளா
கத் தவஞ்செய்தும் உனக்குள்ள முரட்டுக்குணம் இன்
னம் நீங்காமலிருக்கின்றதே பென்கிற பல பரியாசவார்த்
தைகளாட அனுமார் வெட்கி, ஓ ஸ்வாமி! அடியேன்
செய்த குற்றத்தைப்பொறுத்து மகானுபாவராகியதுளசி
தாசருக்கு உம்முடைய திவ்விய தரிசனந்தரச் சீக்கிரம்
காருமென்றியனை பென்றுவணங்க, பகவான் பின்னும்
நகைத்து இலட்சியை நோக்கி, ஓ மாதாசே! இந்த
அனுமார் யாதொரு குற்றமுஞ் செய்யாத துளசிதாசரை
புதைத்தகாரண முனக்குத்தெரிபுமா? அதென்னவென்
றால் துளசிதாசர் முற்பிறப்பில் வால்மீக ராமாயணத்தை
இருபத்து நான்காயிரம் சுலோகத்தில் முடித்திருந்தார்.
அதை இந்த அனுமாரிடமிடத்துப்பாடி வால்மீக ராமா
யணத்தை யாரும் பார்க்காமற் செய்தாரதையறிந்த
வால்மீக ரென்னிடம் முறையிட்டார். நானோ இந்த
அனுமாரை யழைத்து நீர்பாடிய ராமாயணத்திற் சுந்தர
காண்டத்தை வோதுங் கேட்போமென்றேன் இவர் தன்
னைத்தானே புகழ்ந்துக்கொண்டே வந்தார். அதற்கு
நான் நகைத்தேன். இவர் ஏன் ஸ்வாமி நகைக்கின்றீ
ரென்று பலதரங்கேட்டார் நானும்மை நீரே புகழ்ந்துக்
கொள்வது நியாயமோவென்று கேட்டேன் அதற்கிவர்
நாணமுற்று இவர்பாடிய ராமாயணத்தைச் சமுத்திரத்தி
லெறிந்துவிட் டிவ்வால்மீக னோர்காலத்தி லெனக்கு
மாணக்களுக வேண்டுமென உன்னினார். அப்படியே
இப்போது நேரிடத் துளசிதாசரை பலவிதங்களாகச்
சோதித்த மிகவும் போதித்துத் தன் கோபம் நீங்க
உதைத்துத் தன் பகையை தீர்த்துக்கொண்டார். இது
ஞாயமாவென்று குலுங்கக் கலகலவென நகைத்தருளி
னார். கூடவே இலட்சியி கலீரென்று நகைத்தாளப்
போது சபையிலுள்ள தேவரிஷிகள் யாவரும் பெருநகை
புரிந்தார்கள். அதற்கனுமார் மிகவும் ஸ்சகையடைந்து
பகவானைப்பணிந்து ஓ என்னுண்டவனே! தேவரிசே
என்னைப் பரியாசஞ்செய்து மந்தகாசஞ் செய்தால் உற்றி

யார்தா மேனிதஞ்செய்ய மாட்டார்கள். ஆயினும் குற்ற மில்லை தேவரீர் இத்தினம் துளசிதாசர் முன் பிரசன்ன மாய் ரட்சித்தருளல் வேண்டுமெனத்தொழுதார். பார்தாமன் எனக்கில்லா அக்கரை உமக்கேன் நீரும்பிடத்திற குட்போம் எனக்கில்லுமான் போதென்பத்தனுக்குத் தரிசனம் தருகிறேனென, அனுமார் அடிபெயின்னறைக்குணக்குப் பகவான் தரிசனம் தருவாரெனத் துளசிதாசரிடத்திற் சொல்லிவிட்டே னுதலால் என் வசனம் பொய்யாகாம லகத்யமின்று தரிசனம் தரல் வேண்டும் ஸ்வாமியென்றுபணிப, பகவான் என்னபிப்பிராயம் தெரிந்துக் கொள்ளாமல் நீரெப்படி வாக்குத்தத்தஞ் செய்திரெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளிப் பின்னுஞ் சொல்லுவார். ஓ அஞ்சனைதனையா! அந்தத் துளசிதாசன் மிகவும் காமக் குண முடையவனன்றிக் கொடிய செய்கைபுள்ளவன் ஆதலாலின்னம் பனிரெண்டாண்டு தவஞ்செய்தாலொழிய என்னுடைய தரிசனம் தரமாட்டேன் போ போ வென்றுரைக்க,

அதுகேட்ட இலட்சுமி அனுமான்ை நோக்கி, ஓ என்னரும் புதல்வனே! சிரஞ்சீவிகளின் முதல்வனே! உன்னெண்ணப்படியே இன்று பரமபத்தனாகிய துளசிதாசனுக் கெங்கள் தரிசனந்தருகிறோம். இனி புன்னிருப்பிடத்துக்குப் போவென்றறைய, அனுமார் பகவானுக்கும் பார்க்கவிக்கும் வந்தனம் புரிந்து தன்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார். பின்பு பகவானை இலக்குமி நோக்கி, ஓ ஸ்வாமி! பனிரெண்டாண்டாய் நம்மை நோக்கித் தவஞ்செய்யும் துளசிதாசர் முன் இன்று அகத்தியம் பிரசன்னமாக வேண்டுமென வணங்கிச் சேதபுருவெடுத்த நின்றுர் அப்போது பக்தவச்சலனாகிய பகவான் கபட கிளப்பகத்தோடு ஸ்ரீராம லட்சுமண பாத சத்துருக்களின் வடிவெடுத்துக் கருடனை விரித்து அதன்மேலுந் துக்கொண்டு துளசிதாசரிருக்கும் வீதியில் யாருக்கும் புலப்படாமல் வந்தார். இதற்குமுன்பே பகவானைத்தரிக்க அவாக்கொண்டு வீதியில் வந்து நிற்குந் துளசிதாசர் இன்றைக் ககத்தியம் பகவானுடைய தரிசனங்கிடைக்கும். அந்தப்பரத்பாணுடைய அழகு கந்தாமும் கோதண்ட அஸ்தமும் பச்சைமேனியும் கமலக்கண் களும் கமலபாதமும் பார்க்கும்படியான பாக்கியமேதோ வென்று ஸ்ரீராமாவதாரத்தை வர்ணிக்கத்தொடங்கினார். எப்படியென்றால், ஓ தேவர்க்கு முதல்வா, தசாதன் புதல்வா, கோதண்டக்கையா, கோதிலா மெப்பா, வசிக்ஷுட விசுவாசா, விசுவாமித்திர நேசா, தாடகையை யழித்தவா, அகலிகையை யளித்தவா, ஜனகர் கண்

னாளா, சேத மணவாளா, பாகராமபங்கா, பசியமா வங்கா, தந்தை மொழிக்குகந்தவா, தாபுரைக்கு மகிழ்ந்தவா, மகுடம் புனைப மறுத்தவா, மாவூரி தரிக்கப் பொறுத்தவா, கோசலைபுருக னைந்தவா, காந்தைபுருக நொந்தவா, லட்சுமணனோடு நடந்தவா, நல்லவையோத்தியைக் கடந்தவா, நடந்தறிபாத நாரணா, நற்குகன்போற்றம் பூரண விதிதுணைபென்று விண்டவா, 'நதிகடர் தின்பங்கொண்டவா, பாதம் பணியும் முன்னவா, பட்டணம் போவெனச் சொன்னவா, அத்திரிபோற்றமகிழ்ந்தவா, அகந்திபர் தம்மைப் புகழ்ந்தவா, காக்கையின் கண்ணைக் கழித்தவா, கவந்தனுபிசைய யழித்தவா, கன்னியிச்சிக்கப் பழித்தவா, கரதுஷணர் தமை யொழித்தவா, மாரீசன்றனைக் கொன்றவா, வஞ்சிக்கா யயர்ந்து நின்றவா சடாபுவைக்கண்டு மூச்செறிந்தவா, சடாபுவாற் சகலமுமறிந்தவா, சவரியினைச்சிலைத்தின்றவா, சந்தோஷமொழிகளைப் புகன்றவா, அனுமான்மேற் களி கூர்ந்தவா, அரிபகிஷ்கிருத்தையிற் சேர்ந்தவா, மாங்களை மைபுச் துளைத்தவா, வாலியீழ்ந்தேத்த இளைத்தவா, அனுமான்றனக் குறைவிரித்தவா, அவனாலிலங்கையை பெரித்தவா, விபிஷணன் றனக்கருள் செய்தவா, மேலாமருண்மறை பெய்தவா, அசுரர்மேலம்புகளெய்தவா, அவுணர்சிரங்களைக் கொய்தவா, கும்பகர்ணனைக்கொன்றவா, கொடிய மரபலங்களை வென்றவா, அரிவையைக் கண்டவா, ஆனந்தங்கொண்டவா, அபோத்தியை யாண்டவா, அறநோன்பு பூண்டவா வென்று ஸ்ரீராமாவதாரத்தை வர்ணித்துக்கொண்டே வீதியில் வருகிறவர் போகிறவர்களாகிய யாரையும் பார்க்காமல் பகவானுடைய வரவையேநோக்கிக்கொண்டு புனகாங்கத்துடன் அஞ்சலி யஸ்தராய் ஜெயராம் சீதாராம் ஜேஜேராம் எனத்தியானஞ் செய்துக்கொண்டே யிருந்தார்.

அப்போது பகவான் துளசிதாசருடைய பக்திக்கிரக்க முற்றும் அவரைச் சோதிக்கவேண்டி அவருகில் வரும்போது ஸ்ரீராம ரூபத்தை மறைத்து கோணற்பாகையும் நீண்ட அங்கியும் நீண்ட தாடியும் கற்களின் தாவுடங்களுமுள்ள துறுக்கருபமானருடனே பாதசத்துருக்க லட்சுமணரு மப்படியே யாய்விட்டார்கள். கருடனோ அசுவமாய் விட்டது இலட்சுமியோ ஸ்ரீராமாவதாரத்தை வர்ணித்துக்கொண்டே நிற்கும் துளசிதாசனுக் கிரக்க முற்றிப்பரம பாகவதனுக் கென்னவா மளிக்கலாமென் கிற யோசனையோடுங் கூடியிருந்தார். இப்படி சற்று நேரம் துளசிதாசன் முன் பகவான் நின்று இலட்சுமியை

நோக்கி, ஓ மாதாசே! இந்தத் துளசிதாசனுடைய மட மையையறிந்துக் கொண்டாயா என்னைப் பார்க்காவிட்டாலும் உன்னைப்பார்க்கவாவ தருகில் வராமற்போனானினி யிவன்முன் நிற்கவே கூடாதென்றுரைத்து அந் தர்த்தானமான். துளசிதாசர் தன்முன் வந்து நின்ற வர்கள் யாரோ துலுக்கரைநத் தீர்மானித்துப் பராமுச மாயிருந்து பகவான் மாயை யறிபாமல் பகவான் வரு வார் வருவாரென் றொருசாமம் ராத்திரிமட்டுங் காத்தி ருந்து ஓடி அனுமார் வாக்கிப்படி ஸ்ரீமந் நாராயணர் வராமலிருக்குங்காரண மேதோவென்று சரேலெனப் பாராயணச் சகைபைமேலி அனுமாராகிய விருத்தப் பிராமணருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து பலதார்தாழ்ந்து முறையோவென் றோலமிட்டழத் தொடங்கினார். அவ் வழுதூர லோகசபைக்கேட்ட சகலரும் அச்சமுற்றவர்களாயிடுவென்ன விபரீதமென்று ராராயணத்தைவிட்டு விருத்தப் பிராமணரை நோக்கி இதுவென்ன கூக்குர லென் றோகசயாய்ப்பேசத் தொடங்கினார்கள்.

துளசிதாசருடைய மகிமைமையப் பலருக்கும் புலப் படக்காட்ட வெண்ணங்கொண்ட அனுமார் அப்பா துளசிதாசா பகவானை இன்று தரிசனஞ்செய்ய வில்லையா வெனத் துளசிதாசர் காலையிலிருந்து மாலை பரியந்தங் காத்திருந்துங் கர்த்தன் வரவில்லைபென வலக்கணுற அனுமார் ஓடி மோசம் போனிடே அசுவத்தின் மீதி லூர்ந்து சிதா சமேதராகத் துலுக்கவேஷமாய் வந்து உன்முன் சற்று நின்று மறைந்தவர் பகவானல்லவோ வென அரிதாசர் ஓ ஸ்வாமி! எனக்கெப்படி தெரியும். சுயரூபத்துடன் தரிசனந்தரப் பரந்தாமனுக்குப் பயமோ? இப்படி மாறுவேஷமாய் வந்து மோசஞ்செய்துப் போகலாமோ? பகவான் என்னெதிரில் வந்தும் தரிசனந்தர்தும் பார்க்காத பாகியானேனே? மோசம் போனேனே? ஓ தெய்வமே! இதற்கு நானென்ன செய் யட்டுமென் றோலமிட்டழத் தொடங்கினார். அப்போ தனுமார் ஓ தொண்டராகிய துளசிதாசரே! நானாயத் தினம் உமது மணியாள் கட்டிய மடத்துக்கு நானே பகவானை யழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். பயப்பட வேண்டாமென்றறைய, அரிபக்தர் நுதன்மைபான வார்த்தையாவென வணங்க ஆஞ்சனையர் ஓ அரிதாசரே! உம்மைப்போன்ற பக்த ரிவ்வுலகியிருயில்லை நானாக் கசத்தியம் பகவானுடைய தரிசனங்கிடைக்கும். இது சத்தியமென் றறைந்து சகலருக்குத் தன் சுயரூபத் தைத் காட்டி மாயாமா மறைந்தருளினார். அவ்வாச் சரிய வசனங்களைக் கேட்ட, சகலரும் துளசிதாச

ருடைய திருவடிகளிற் கிராசாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தங்கருடைய நபனங்களை யணிந்து நீர் மிகவுந் தன்யர் சொல்வதற்கரிய சண்பர் எனப் பற்பல விதங்களாகத் தோத்திரஞ் செய்துக்கொண்டே மமதாதேவியின் மடத் திற்பிரவேசித்து அனுமாரறைந்துபோன அற்புதவசனத் தைமமதாதேவிக்கும் அசியிலுள்ள இராசன் முதலானவர் களுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

அதுகேட்ட இராஜன் முதலானவர்களும் மமதாதேவி மடத்தில் பகவான் வந்து துளசிதாசருக்கு தரிசனந்தருகிறாராம் நமக்கும் பகவானுடைய தரிசனங் கிடைக்குமென்று காசிபட்டண முழுதும் அலங்கரித்து வாழ்துள்ள ஈட்டு மலர்ப்பந்தல்போட்டு விதிகளிற்றோர ணங்கள் கட்டி ரூரியோதய மாணவுடன் துளசிதாசரை யும் மமதாதேவியையும் தண்டிகையின்மேலேற்றிக் கங் கைக்குக் கொண்டோபாய் ஸ்ரீநானஞ்செய்தித்து ஸ்ரீஸ் வஸ்திராபரணங்களைணித்து சுகந்தபரிமளாதிகளைப் பூசி யானையின் மேலேற்றி ஊர்கோலஞ் செய்கித்து இவரே நாராயணர் இவரே வேதபாராயணர் இவளே சிதேவி இவளே பூதேவியெனத் தோத்திரஞ்செய்த மேளதாளங் கள் தாம்தாமென் முழங்கவும், தேவதாசிகள் நாட்டிய மாடவும், சோபனம் பாடவும், மங்களார்த்திக ளெடுக்கவும், கைலாசு கொடுக்கவும், தூபதிபங் களைக் காட்டவும், வீணை முதலானவைகளை மீட்ட வும், வேதிபர் வேதகோஷ்டங்க ளோதவும், மடத் துள் பிரவேசித்து பீடங்களிலிருத்தி பற்பல விதங் களாகத் தோத்திரஞ்செய்துக் கொண்டிருந்து ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவையும் ஸ்ரீமகா லட்சுமிபையும் கொண்டாடும் பரமபாகவதர்களைப்போலவே கொண்டாடி இவ்வளவு வைபவத்துடனிக்ருக்க, அனுமார் வைகுந்தத்திற் சென்று ஸ்ரீமந்நாராயணரை வலம்வந்து பணிந்து ஓ அநி லாண்டகோடி பிரமாண்டராயகா! அனுதாட்சகா! இப் படியும் பக்தர்களை மோசஞ்செய்யலாமோ! அடியென் மீதருட் கூர்ந்து துளசிதாசருக்கிட்சனஞ் சேவைதர்து பாதுகார்க்க வாரும் ஸ்வாமியென்றுதோத்திரஞ்செய்யக் கபட நாடகனாகிய கர்த்தன் கோபித்தவர் போலப் போ போ நான் நேற்று அத்துளசிதாசனிடம் போய்ப் பங்க மடைந்து வந்தது போதாமலின்றைத் குன்னுடன் வந்து குறைவடைய வேண்டுமோ பக்குவா பக்குவம் பார்க்கத் தேவையிலையோ இன்னும் பனிரெண்டு வருஷங்கள் பரிசோதித்தபின்பே வருவேன் என் சேவைதருவேன் அன்றி என்னுடைய தரிசனம் லேசில் கிடைக்குமே வென்று திருவாய் மலர்ந்தருள ஆஞ்ச

னையர் வணங்கி, ஓ சுவாமி! உம்முடைய கட்டளைப் படி உம்முடைய தீவிரிய திருநாமங்களை நாவுலகம் பிரசித்தப்படுத்த அவதாரஞ்செய்து வெகுநாளா யுமது தீவிரிய சேவையைக் கோரியிருக்கும் துளசிதாசருக்கு சேவைதராமற் பின்னிடைந்தால் தேவரீர்க் கொருவர் சொல்ல வல்லவரு முண்டோ? ஓ தெய்வமே! என் வாக்கியம் பொய்க்காமல் துளசிதாசரைக் காப்பாற்ற வாரும்பா வென்று பற்பல விதங்களாகத் தோத்திரஞ் செய்தார் பகவான் கடவே கடாவென்று மறுத்துவிட்டார். அதற்கு மாருதி துளசிதாசருக்குத் தீவிரித்துக்கும் பகவான் செய்யுந் தாமஷத்துக்கும் மிகவுமாயாசமடைந்து மிகவுமிடைந்து பகவானே நோக்கி, ஓ என்னுண்டவனே! நீரிப் படித் தாமதஞ் செய்யீரே! விவகவகுத்ததை அடியோடும் பேர்த்தெடுத்துக் கொண்டுபோய்க் காசியில் வைத்து விடுகிறேன் பிறகும் எம்மக்கும் பிடுகிறெனன்றைப பகவான்மைத்து இலட்சுமிபை நோக்கி, ஓ மாதாசே! இந்த அனுமானைத்த முாட்டுவார்த்தையைக் கேட்டி யோ முன்னம் இராவணன் கயிலையை அடியோடு மெடுக்க வெண்ணங் கொண்டதைப்போ எல்லவோ விருத்திறது. இப்படி பத்தர்கள் பேசக்கூடாமென்று திருவாய்மலர்ந்த ருள அது கேட்ட இலட்சுமி பெருகை புரிந்து பகவான் வகனத்தைநோக்கி, ஓ சுவாமி! இந்த வைகுத்தத்திலும் பத்துபங் கதிகமான சஞ்சிபி பர்வதத்தைப் பந்தைப்போல் ஓர் காத்திற் றுங்கெக் கொண்டுவந்த என் தனபன் இந்த ப்ராமபதத்தைப் பேர்த்தெடுத்துக்கொண்டு போதனோர் பெரிதோ ஆணையைச் சுமப்பவனுக்குப் பூரிப்பெரிதா யிருக்குமோ வென்று நவிலப் பாவான் அப்படியே செய்யட் டும் நான் துளசிதாஸனிடம் வரவேமாட்டே னென்ற றைப அதுகேட்ட அனுமார் வாக்கைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு உன்மத னனலா பெரிந்து போனான் தசாத னுபிரி முந்தான். நமக்கு யப்படியானாலு மாகட்டும் உயிர் பிரிந்து போனாலும் போகட்டெனத் துணிவுற்றப் பகவானே வலம்வந்து வணங்கி, ஓ சுவாமி! வைகுத்தம் பேர்த்தெடுத் துக் கொண்டு போகட்டிமாவென, பகவான் கயிலையைப் பேர்த்தெடுக்க, நினைத்த தசகீயன் பரமசிவனுர் பெருவிரலா எயாசமடைந்ததை நன்றா யோசித்துப்பா லென் றுரைக்க அனுமார் பிறர்க் கிதஞ்செய்ய நினைத்த அடியே னாய்மா விடாடைந்தாலு முத்தமமே பெணப் பணிந்து விவ்வருபெடுத்து அண்டகோளத்தில் தன் சிரத்தாக்க நிமிர்ந்து வான வளர்த்திப் பரமபதத்தைப் பேர்த்தெடுக்க எத்தனித்தபோது அண்டகடாகங்கள் கிடுகி

டென நடு நடுக்கத் தலைப்பட்டன. சப்த சமுத்திரங்களும் அல்லைல கல்லோலங்களாய்த் தன்னெல்லை கடந்தன. அப்போது ஸ்ரீ மகா லட்சுமிபும், தேவரிஷிகளு மிதுவெ ன்ன விபீதகாலம் நேரிட்ட தென்று. பரந்தாமனைப் பல பல விதங்களாகத் தோத்திரஞ் செய்பத் தொடங்கினார். அப்போது பகவான் அனுபாருடைய வையாக்கியத் தைத் குறித்து விபந்து பயந்தவர்போல்வந்து ஓ அனுமா நே! என்ன விபீதஞ்செய்ய நினைத்தாய் பிரளய கால ருத்திரன் நீயேயானுப் இனி இந்த வையாக்கியம் வேண்டாம். உன்னிட்ப்படி துளசிதாசனிடம் போவோம் வா வென் றதைக்க, அனுமார் ஓ என்னுண்டவனே! இக்கண மித்தப் பரமபதத்தை என் வரவினாலும், கைலைபை வோர் காத்தினாலும் பேர்த்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் வராணாசியில் வைத்துப் பின்புமக்குச் சிரசாஷ்டாங்கமாக வந்தன ன்ஞ் செய்கிறெனென்று வணங்க, பகவான் இவன் முாடன தலா விப்படிச்செய்தாலுஞ்செய்வான் நம்முடைய ஆசிர வசனமே உறுதித்துணையாயிருக்கின்றது. பத்தர்களை செயி க்க நம்மாலாகாது. ஓர்வேளை விபீதங்கள் நேரிட்டாலும் நேரிடுமென்றனுமாருக்குப் பிரிப வசனங்க ளுரைத்தி ம னைதக்கரைத்து விவ்வருபத்தை நீங்கச்செய்து கருடவர் கள ருடாய் பாத சத்தருக்கா லட்சுமண சிதா சமேத ராக முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணு யிரம் ரிஷிகள் சித்த வித்தியாதார கருடகாந்தருவர்களும் புடைகுழ மேனகை ஊர்வரி முதலான என்னிகைகள் மனதைக்கை த்து நடடியமடாத் தும்புரு நாநர் முத னானவர்கள் வினை முதலான வாத்தியங்களை முழக்கத் தேவதுத்துமி தாம் தாமென் றெறிக்க அனுமார் முன்னே நடக்கப் பூமாரி பொழிப பொன்மாரி சொரிபத் துளசி தாசரிருக்கும் மேடைக்குச் சரியாக ஆகாயமளர்க்கத்தினி ருத் திறக்கும்போது, காதிதேவ இராஜன் முதலானவர் களும் ஆ! ஆ! ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், ஆனந்தம் ஆனந் தம், இந்தத் துளசிதாசர் எத்தனை காலங்களாகத் தவஞ் செய்தவனோ முற்பிறப்பி லெந்த முனிவரோ பிறுத்தவனோ அல்லது இவ்வுலகை ஆட்கொள்ள வந்தவனோவெனப் பற்பல விதங்களாகத் துதித்துப் பகவானையும் பற்பல விதங்களாகத் துதித்து தோத்திரஞ் செய்பத் தொடங்கினார்கள்.

அப்போது துளசிதாசர் பகவான் வரும் வித்தை பைப்பார்த்து தேயம் வேர்த்து ஆ! ஆ!! என்னுண்ட வன் இவ்வளவு வைபவத்துடன் வந்து தரிசனத்தா ளானிழைத்த தவமேதோ எங்கள் பெரியோர் செய்த புண்ணியமேதோ ஓ! ஓ!! எத்திசையிலுந் தேவர்கள்

விருத்தம்.

நிறைந்து வருகிறார்களே நான் முன் நீ முன்னென்றனைக
ரிஷிபிளதிக துரிதமாக வருகிறார்களே இதோ அனுமாரும்
வந்து விட்டாரே அதோ பகவான் சீதா சமேதனாகப்பாத
சத்துருக்க லட்சுமணருடன் வருகிறாரே பெணப் புள
காங்கமாக பயிர்சூச்செறிந்து உல்லாசத்தாற் றிரிந்து
அடிக்கடி வந்தனம் புரிந்து மிகவும் பரிந்து சந்தோஷம்
கிரிந்து மெய்மறந்து மனங்கொந்து ஆனந்தக்கண்ணீரால்
நனைந்து என்னமாகத் துதிப்பேனென நினைந்து ஒன்றுந்
தோன்றாதவராகத் தன்னைமறந்து அகைவற்று நின்றிருந்
தார். அப்போது பகவானைக் கெழுந்தருளித் துளசி
தாசகா மாப்புட னனைத்துக்கொண்டு வெகு கஷ்டப்பட்
டாபென யிண்டு ஓ ஒப்பிலா வெண்ணப்பினே! உன்னைப்
போன்ற பக்தி வைராக்கியத்திற் சிறந்தவர்கள் இவ்வுலகி
லியாருமில்லை. உன் பக்திக்கு மிகவும் மெச்சினேன் ஆத
லால் சீக்கிரமும் திருவாக்கைத் திறந்து என்னவாய்
வேண்டுமோ கோரும், சாமாவதாரத்தைப் பாரும், உனக்
குற்ற கவலைகளெல்லாம் தீரும், ஆனந்தம் மீறும், இழி
வான குணங்கள் மாறும். பக்திசெய்தது போதும், உட
லாதிபைத் தானாவாரும், மமதாதேவியும் நீரும், மோட்ச
லோகத்தைச் சேரும், ஏதோ உம்முடைய திருவஸ்தத்
தைத்தாரும், பூவுடன் கூடியனாரும், மேன்மை பெறுவது
போலெல்லோரும் உம்மாலென்னைத் தரிசிப்பார்கள்பாரும்
என்று பற்பல வார்த்தைகளாடிப் பாதாதிசேக பரிபந்தக்
தந் திவ்யிய அஸ்தங்கனாற்றடவின் மாத்திரத்தில் துளசி
தாசனானந்த பாவசத்தாற் பகவானைப் பலதாஞ் சூழ்ந்து
திவ்யிய திருவடிகளில் யிழந்து பலதாந் தாழ்ந்து ஓ
அரி ஹரி நாமஹரி முரஹரி அப்புஜாட்சஹரி மாதவா
யாதவா சாகவா கேசவா வாகதேவா தேவதேவா ஆதி
தேவா மகாநாபாவா சாவண மர்த்தனா காளிங்க நிர்த்தனா
ஓ ஜனார்த்தனா பச்சைவர்க்கு கார்வண்ணா கருடவாஹனா
கோபிபர் மோஹனா சேஷசயனா கமலநயனா நாராயணா
பிரம்ம பாராயணா அப்புபகாணா கௌஸ்தவாபாணா ஓ
பகவானே ஓ விஷ்ணு ஓ தெய்வமே இன்றைக்குத்தானா
னது கருணைவந்ததோ இத்தனை நாளென்முன்வர கணம்
நொத்ததோ அனுமார் பலவந்தத்தால் வந்ததோ அல்லது
நீதோ சேவைதந்ததோ ஆஞ்சநேயர் மொழிக்குட்பட்டதோ
அல்லது நீதோ புறப்பட்டதோ மாருதிக் கபலஸ்தங்கொடுத்
ததோ அதனான் ஸ்ரீராமாவதார மெடுத்ததோ நேற்று
வந்தும் தரிசனக் தாரமற்பிபாண காரணமேதோ பான்
செய்த தீதோவென்று பலபல வார்த்தைகளாடி அன்பு
மேலிட்டால் பின்னுக் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கி
னார்.

அத்துவிதானந்தமாதவா ஆதிபுமந்தமிலாதவா
சத்தவறிவருளையாதவா தோற்றமொடுக்கமிலாதவா
பத்திசுற்றியிலாப்பாலியேன் பார்தனிலென் றவஞ்செய்தனன்
இத்தினஞ்சீதாசமேதனா யின்புடன்வந்தெனையானவே. 1
சத்தியதேவார்டேரவே தசாதனார்குறைநீரவே
புத்திரானுகியமாயினே புண்ணியரேத்திடுந்தாயனே
புத்திசுற்றில்லாதபாலியேன் பூமியிலென் றவஞ்செய்தனன்
இத்தினஞ்சீதாசமேதனா யின்புடன்வந்தெனையானவே. 2
தத்துவகௌசிகன்வாக்கினும் குடகைதன்னையழித்தவா
வித்தகௌசிகமன்றேவியை வேலியசாபந்தவிர்த்தவா
சுத்தஜனானைபார்த்தவாதொல் பவத்தென் றவஞ்செய்தனன்
இத்தினஞ்சீதாசமேதனா யின்புடன்வந்தெனையானவே. 3
வத்தியஞ்செய்யில்முறித்தவா வைத்தெனையமணஞ்செய்தவா
மத்தபரசாரமன்றனுன் மத்தமறித்தகக்கொற்றவா
சித்தசன்மாலிலிருந்திடுந் தியனென்மாதவஞ்செய்தனன்
இத்தினஞ்சீதாசமேதனா யின்புடன்வந்தெனையானவே. 4
உத்தரவீந்தாற்கைகையி னோர்மொழியான்வனஞ்சேர்ந்தவா
யித்திரனாகுங்குணமன்பான் மேலிவரம்பலவிர்த்தவா
அத்திரிமேலருங்குந்தவா ஆதியிலென் றவஞ்செய்தனன்
இத்தினஞ்சீதாசமேதனா யின்புடன்வந்தெனையானவே. 5
சித்திரகூடத்தினின் றவா தியவரக்கரைக்கொன்றவா
சித்திரமான்பின்னேசென்றவா சேதையெங்கேதம்பியென் றவா
குத்திரவாலியைவென்றவா கோழையேனென் றவஞ்செய்தனன்
இத்தினஞ்சீதாசமேதனா யின்புடன்வந்தெனையானவே. 6
கைத்தலமீந்துகார்வனே காசினிகாவென்றகாரணா
அத்திருமலங்கைக்கேகௌ வானுசனேயம்கருணாணா
உத்திக்கனைசெய்தபூரணா உலகினிலென் றவஞ்செய்தனன்
இத்தினஞ்சீதாசமேதனா யின்புடன்வந்தெனையானவே. 7
புத்தியிப்பூணன் காவெனப் பொன்னிலங்கையா னென்ற
சேனே, சித்திலட்சுமணாவித்திர சித்தனைக்கொல்லென்ற
மூலனே, முத்தியை வேண்டிடாப்பாலியேன் முற்பவத்தென்ற
வஞ்செய்தனன், இத்தினஞ் சீதாசமேதனா யின்புடன் வந்தெனையானவே. 8
பத்தியுள்ளரும்பகன்னனைப் பாரின்மேல்வீழ்த்தியநாதனே
புத்தஞ்செய்யுலபலங்களை யோர்க்கணையால்வென்றதீதனே
குத்திரமேசெயும்பாலியேன் குத்தியிலென் றவஞ்செய்தனன்
இத்தினஞ்சீதாசமேதனா யின்புடன்வந்தெனையானவே. 9
பத்திபுத்தையினைபாரினிற் பாணத்தாற்கொன்றவாதாரனே
எத்தலமும்புகழ்தாயினே யெரியிற்றுகரியென்றமூரனே
பத்தினியென்றவிரனே பாலியேனென் றவஞ்செய்தனன்
இத்தினஞ்சீதாசமேதனா யின்புடன்வந்தெனையானவே 10
சத்துருக்கன்பாதன் றனைச் சபாசென் றமெச்சினாதனே
இத்தலமேத்தவயோத்தியை யாண்டரவிருலவேந்தனே

முத்தியளிக்கும்வேதாதனே மூடனென்னவம்செய்தனன்
இத்தினஞ்சேதாசமேதனா யின்புடன்வந்தேனாயாவே. 11

புத்தமம்மாக்குமேனே பாபவிராசுநீராமனே
நீத்தியநீர்மலராமனே நிர்ப்பேதனுபார்தாமனே
எத்திசையும்புகழ்வினாமனே பென்றவஞ்செய்தனன்சோமனே
இத்தினஞ்சேதாசமேதனா யின்புடன்வந்தேனாயாவே. 12

என் நிவ்விதயாகத் தோத்திரஞ் செய்துருகும்
துளசிதாசருடைய மஸ்தகத்தின்கீழ் பகவான் தனதிரு
ஓமஸ்தங்களை வைத்துப் பத்தியில் மிஞ்ந்த சித்தந்தி
துடைய உத்தமனாகிய எணக்கொத்த பக்தனை! உன்
பக்திப் பிரதாபத்துக்கு வந்தேன் என்னவாமெவன்மீயோ
கேளுத் தருகிறேனெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளின பச்சை
வாணனான அச்சுததுடைய உச்சித பாதங்களை உச்சியின்
மேலேந்திக்கொண்டு ஓ என்னுண்டவனே! இவ்வருகி
துள்ள ஆயிகளுள் பூயியே நெப்போதுபுமை நிரிளக்
கின்றேனே அப்போதே என் தாயாகிய சேதாசமேத
னாய் வந்து தரிசனம் தால்வேண்டுமென்றி எல்லா ஆணத்தல்
களுக்கு மேலான ஆணத்த மியாதே எல்லாப் பதவிகளி
தும் மேலான பதவியாதோ எதனானுன்றிருவடிபை லேகி
லடைபலாமோ எந்தச் சாதனத்தாற் கொடிய வித்திரிய
சேஷுடைக னொடுக்கிப்போமோ என்ன உபாயத்தால்
மனோவெஷுடைக எடக்கிப்போமோ நாதாதி ரிஷிச
வார்களைல்லாம் எந்த நிலையிலிருக்கின்றார்களோ அந்த
நிலையை படியேனுக் கணக்கிசஞ்செய்யும் ஸ்வாமிபென்று
துளசிதாசர் வணங்கும்போது பகவான் துளசிதாசனாக்
கருணையுடன் பார்த்து மார்புடனே சேர்த்து ஓ பரமபாக
வதனே! ஓதுதற்கரிய வேத சாகியங்களை நீ தவிர இப்பூ
தலத்திலுரித்த மாதவருண்டே? ஓ ஞானபோதனே! பற்
றில்லா அவதூதனே! சிரத்தையிற் சிறந்த பரத்துவாச
ருக்குப் பரத்துவத்தை வகிஷ்ட சங்கதையில் விரித்
துரைத்த வால்மீகி ரிஷி லல்லவா வென்று க்ஞானதிரஷ்
டனைப் கொடுத்த மாத்நிதத்தில் துளசிதாசருக்குப்பூர்வக்
ஞானம் பிறந்து முற்பிறப்பிற்குள் வால்மீகி சொன்றறிந்து
ஓ ஓ நாம் இவ்வருகெதுள்ள மார்தர்கட்குப் பத்தியும் சேவன்
முத்தியும் போதிக்க அவதரித்துப் பூர்வக்ஞானம் மறந்து
உலகெதுள்ள மானிடர்களுஞ் செய்பாக்கொடும்பாவ மாகிய
காமாந்தகாரக் குணக்குட்பட்டுக்ஞான நிலைகெட்டு உலகத்
தூஷிக்க உடம்பெறித்தேனே பென்று பலவாறாக வுன்னி
பகவானைச் சூழ்த்திருக்கும் நாதாதி ரிஷிசதார்களைப்
பார்க்க நாணுடைந்து பகவான் முன்னிற்பதற்
கிடைந்து ஸ்ரீ மக்காராயணனை வலம் வந்து
பணிந்து ஓ கர்த்தனே! தங்களுடைய பரிபூரணக்கடாட்

சம் பெற்ற அடியேன் கொடியேனுக்கி காமவலைபிற் கிக்கு
அசங்கிதயான விஷயானத்தத்திற் சொக்கி பிரமக்
ஞானத்தை மறந்து நின்னும் பதனைபைத் துறந்து உபாதி
வைவாக்கிய மிறந்து துர்க்குணங்கள் நிறைந்த மாயாதி
கையில் மறைந்து சொல்லுதற்கரிய துன்பத்தாற்குறைந்து
பாமானுச காரண மென்னமோ தெரியச்சொல்லும்
ஸ்வாமிபென்றிசந்து உறும் அரிதானைப் பகவானுதானை
செய்து ஓ பரம பாகவதசிகாயனன்! பார்பிரம் க்ஞானி
நான் திரேதாயுகத்தில் ராமாவதார மெடுத்து பூர்வக்
ஞானம் மறந்து மிகவுமயர்ந்து வகிஷ்டாற் றெறிந்து சகல
தோஷங்களுமிறந்து சங்கல்ப விகல்பங்களைத் துறந்து
அனைக நான் அரசுபுரிந்து நாட்டிற்றருமத்தையும் காட்
டிற்றவத்தையும் நிலை நிறுத்தி எதாஸ்தான மடைந்தேனாத
லால் மாயா சம்பந்தமான ஜென்ம மெடுப்பவர்களெல்லாம்
துக்கமே பவிதமாகும் நீரும் மாயையின் சாமர்த்தியத்தா
லேயே விஷயபாசத்தை பிச்சித்து வெகு அவஸ்தைக்
குள்ளாளீர். காமத்தை வென்றவர்கள் திரிலோகத்திலு
யில்லை நீரிதைப் பாராட்டிச் சஞ்சலப் படவேண்டாம்.

வனெனில் இதே நிற்றும் நாதருடைய சரிதை
பைக் கேட்பிரேல் வெகு ஆச்சரியப்படுகிற சாதெனென்
றால், முதல்யுகத்தில் இந்த யாழ்வஸ்தோன் உபாதியினால்
காகாட்டை விட்டுக் காட்டையடைந்து பதினான்கு திவ்
விய வருஷங்கள் தவஞ்செய்து காமாதிகளை வென்றே
மெனக் கிஞ்சித்துக் கர்வமடைந்து சொர்க்கலோகத்திற்
சென்று தவமே மேலான தெனப்புண்டு சத்தியலோகம்
போய்ச் சதுர்முகனை நோக்கி நாட்டிலிருப்பதினும் காட்டி
விருப்பதே உத்தமமென் றறைந்து சயிலிபிற் சென்று
பாபகிவனைப் பணிந்து காமதனைஞ் செய்பவர்க்குக் காதே
திவ்விய ஸ்தானமென நயின்று வைகுந்த மடைந்து என்
னைப் பலவிதங்களாகத் துதித்து ஆனந்த மேலிட்டாற்
துதித்து ஓ மாயாவிஸாச! வைகுண்டவாசா! உம்மு
டைபமாபை தவத்திலிருப்போகா பென்னசெய்யுமெனப்
புகல நான் கழுத்தியிலிருக்குஞ் சுக்கவனவு கனலிலிருப்
போர்க்கெப்படி வருமென்று கேட்டே, இவர் எப்பொழுதும்
கனலிற் கழுத்தி நிலையிலிருப்போர். சாக்ரத சொப்பன
சேஷுடைகளால் வேஷுடையை படைபமாட்டார்களென
நான் சாக்ரத கழுத்திலிலையை எப்போதும் மேலியிருத்த
லரிதல்லவா வென இவர் சகஜ க்ஞானமுன்னோர் சந்தத
முஞ் சமாதி நிலைபிலேயே யிருப்பார்களென நான்
இவரைப் பரிசேசுதிக்கும் பொருட்டு ஓ நாதமகாரிஷியே

உம்மைப்போன்ற திவ்விய க்ஞானிக ளிவ்வுலகிலுண்டோ உம்மைக் காமதசனஞ்செய்த கறைமிடம் நன்னலென்றே யுரைக்க வேண்டுமெனத் துதிக்க இவாகமடைந்து அடியென் காட்டித் துப்போய் தவஞ்செய்து நான் கழிக்கிறெனென்று வணங்கிக் காவகத்தை நாடிச்சென்றார் அப்போது நான் இவர் போகும் மார்க்கத்தில் மாயையால் ஓர்பட்டன முண்டாக்கி அந்நருக் கிறைவனுக்கோ சமஞ்ஞள் கன்னியிருக்கவுள், அப்பெண்ணுக்கு சுயம்வரப் படக்கவுள், அன்பத்தாறு தேசத்தாசர்களு மங்கு வந்திருக்கவுள், அந்நகைவின் றுகை சோதிவும் பார்த்தெந்த மன்னனுக் கென்புத்திரி மாலையிலோர்களெனக் கேட்சுவெதிர்பார்த்துத் தவஞ்செய்யப்போகும் இவரை மறித்துப் பணவந்தமா பழைத்துக்கொண்டு போய்த் தன் புதல்வியை பழைத் திவரெதிரில் நிறுத்தி ஓ பழாதுபாவா! இந்தப் பெண் னெத்தேசத் தேந்தலை மாலையிலோளெனக் கேட்கவும் செய்ய இந்த நாதர் குப்பிடப்போன தெய்வஞ்ஞருக்கே வந்ததுபோற் கனித்து அஞ்சந்தரியை யுற்றுப் பார்த்துப்பரிவுகொண்டு பிரமித்து ஸ்தம்பித்து மனமுருகி அன்புடெருகி இவள் நாலோகப் பெண்ணல்லவென நன்னி தான் பணஞ்செய்ய நன்னி அரசனை நேசித்து மிவவும் விசுவாசித்து ஓ மகாராஜனே! இந்தப் பெண்ணுக் குரிய ஆடவன் தேவலோகத்திலிருந் தீனியோர் முகர்த்தத்துக்குள் வருகின்றான் உங்களுக்குத் தரிசனத் தருகின்றான் அவனுக்கே உமது கன்னிகையைக் கொடுத்து வறுமைசெய்யிரென் நறைந்து அம்மாதை நோக்கி ஓ பெண்கள் நாயகமே! உனக்கெவ்விய புருஷன்மேலிச்சை பென்று வினா, அதற்கவ்வனிதை ஓ முனி சிசோஷ்டயே! எனக்கு மகாலிஷ்ணுவுக்கு நிகரான புருஷன்மேலிச்சை பென்று வணங்க, இந்த யாழ்வஸ்ஸோன் இப்போது வருப் புருஷன் மகாலிஷ்ணுவைப்போலவே விரும்பானென்றேதி அந்நாட்டைக் கடந்து காட்டை படைந்து கன்னி பென்னும் வன்னி தன் சென்னியைக் கொளுத்துவதால் காமச் சிந்தையால் நெந்து நானியிழந்து ஓஓ இந்தருணத்தி லெந்த ரூபத்துடன் சென்றால் ஸ்மை யம்மாதவாதுசெய்யாமல் மாலுஞ்ஞடவோன், பாராட்டுவான், இன்பத்தை யூட்டுவான், கனிமுகத்தைக் காட்டுவான், ஆ ஆ அக்காந்தையின் முகவிவாசமே விவாசம், இப்பேர்க்கொத்தவளுடைய சேசமே சேசம், அவளுடைய கூந்தலே கூந்தல், அவளை யணையம் ஏத்தலே யேந்தல், அவளுடைய ரூபமே ரூபம், அவளாவிக்கண லாபமே லாபம், அவளுடைய வரணம் அவளைத் துதிக்கும் பந்நமே

பந்நம், அவளுடைய பார்வையே பார்வை, எனக்குக் கிடைத்த சேவையே சேவை, அவளுடைய நடையே நடை, இப்பேர்க்கொத்தவட்டியுங் கொடையே கொடை எனப் பற்பல வார்த்தைகளாடி மான்செய்யும் கோரத்தால் தவஞ் செயப்ப்போகும் தீர்த்தைவிட்டு நோத்துக் குட்பட்டு பக்த வச்சலனாகிப் என்னை நினைத்து ஓ பகவானே! இவ்வனை வந்து உன்னுடைய ரூபத்தைத் தந்து பாதுகாக்காமற் போனால் காமாக்கினியா லெரிந்து போவெனென் நறியாயோ? ஓர் கன்னினியால் நாதன் மரணபடைந்தா னென்னும் பழி நிலை நிற்குமெனக் குறியாயோ? உன்னுடைய மரணபை வென்றவர்களு முண்டோ? நான் சொல்லும் மொழியிற் பிசுருண்டோ? சீக்கிரம் வருவாய் உன்னுடைய ரூபத்தைத் தருவாயென்றுருகும்போது நான் தரிசனத்தந்தா லென்சேவை பலத்தால் காமவிசயம் நீங்குமென்று அந்தர்த்தானமாகவே யிருந்து ஓ முனிசிசோஷ்டயே! நீரிச்சித்தபடி என்னுருவைக் கொடுத்தேன் சீக்கிரம்போ யும்முடைய இச்சையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமென்றுரைக்க, உடனே இந்த முனிவர் தனக்குப் பச்சை நிறமும், பிதாம்பரமும் கௌஸ்தவாபாணங்களு மடைந்ததே கனிப்புற்றுப் பகலையினையும் புருஷதனையும் தனக்குத் தவிர பாலகாரி வர நினைத்தமாதிரித்தில் உடனே அவர்களிருவரும் ஸ்ரீவை குந்தவாசனைக் காக்கும். தவிர பாலகாரப்போல வடிவெடுத்திவர் பக்கலடைய உடனே இந்த மகாத்மா வெகு அவசரத்துடன் அப்புட்டணத்திற் பிரவேசிக்க அத்தறுவாயிந்தான் அவாக்கொண்ட வடிவமுகி பூமாலையைக்கையிலேந்திக்கொண்டு விசாலமான சபாமண்டபத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் ஐம்பத்தாறுதேசத்தாசர் மையல்கொள்ள சபையில் நின்றிருப்பதைக் கண்ட இந்த யாழ்வஸ்ஸோன் அதிக ஆவலாய் அவளருகிற் சென்று ஆயிரம் கண்ணா லரியணையை வரவழைத்ததில் விரிந்திருந்து அடங்காக்காமலிகாரத்தா லவ்வரிவைபை நோக்கி நானத்தை நீக்கிப் பூதலம் போற்றும் ஓ மாதாசே! நீ தவிர எனக் காதா வில்லாமையால் என்னைபிக்கணமே காப்பாய், கடைக்கண்ணாற் பார்ப்பாய், என்னை உன்னிரு காங்களாலும் மார்பிற் சேர்ப்பாய், என் மையலைத் தீர்ப்பாய், என் நன்புள்ள வார்த்தைக ளன்புடனாகாக்க அதிசேட்ட அம்மோகனாங்கி காரகவதனமுள்ள இவரை நோக்கிக் கலிலென மந்தகாசம்செய்து மன்னர்களருகிற் செல்ல இம் முனிவரார் அவன்மேலிருக்கும் பேராசையால் அருகிற்சென்று காங்கனைக் குறித்து நின்று ஓ அழகுந் தாமே! ஆசைப்பெருக்கமே! உனக்குகந்த மனாள் நாதர்

என்றி வேறொருவருண்டா இல்லை இல்லை ஆதலால் ஸன் புடனெனக்கே மாலைபிட்டுமெ கிழவனையக் கடவாபென் தவ்வஞ்சினைப் பற்பல விதங்களாகக் கெஞ்சி கெஞ்சி கொஞ்சி கொஞ்சி வேண்டியும் வேண்டா அம்மங்கை மேலுள்ள வாஞ்சையாலும் மாறென்புங் கோமான வுபத்திரத்தினு முபத்திரத்தாலும் அவன்பேல்விழ்த்து ஆவிங்கனஞ் செய்து ஓ பெண்ணே ! என்னிரு கண் ணே! உன்னை வணக்கினே னிப்போதே என்னைபிணங்க வாவென்னப் பலவந்தஞ் செய்ய அம்மாது முனிந்து கடின வார்த்தைகளாடி எட்டிப்போய் நிற்க இவர் மோ காந்த காரத்தால் பின்று மவனைப் பலவந்தஞ் செய்ய அக்கண்ணி இவர்க் ககப்படாமற் புறம்போக இவரவள் பின்சொல்ல அவளச்சமுற்றப் பல திக்குகளிலுமோட இவரவளை விடாமற் றொடர்ந்தோட முடியி ஸ்பீபதை ஓர் தடாகத்திற் குதிக்க, இவரு மச்சாசிற் குதிக்கப் போய் அவ்வாயிற் மெரியும் தன்னுடைய சாயையைப் பார்த்த ஆ! ஆ! நம்முடைய வதனம் யூத்தின மர்த்தி ரமா யிருப்பதின ஸல்லா இம்மோகனாக்கி வெறுப்புற் றுள்.

இது காரியத்தை ஆயிரஞ் சோதிவனும் ஆயிரங் கண்ணனுப்புலம்படுத்தாமற் றுங்களுக் கெக்கலிகொட்டி நகைத்துப் பங்கப்படுத்தினார்களல்லவா வென்று முனிவு கொண்ட மாத்திரத்தில் கேணியும் கன்னியும் பட்டண மும் இராஜர்களும் மாயமாய் மறைந்து காடவியான மாத்திரத்தில் ஓ ஓ நம்மைப் பகவான் பரிசோதித்தார் நம்முடைய திரமான மனதைப் பேதித்தார் இது தெரி யாமல் அவர் பாயைக் குட்பட்டு தபசிலை கெட்டுச் சூனாஞ் கனுகிரனும் கெக்கலி கொட்டி நகைக்குப்படி யாக நேரிட்டதல்லவாவென வெருண்டு ஓ கதிரவனே கரியவனே! நீங்களிருவரும் வானாதத்தினமேல் யோச மாகி வானாங்களாகி ஒரு ஸ்திரீயைப் புணர்ந்த ஆயுள் பரியந்தம் பகையாளிகளாய்ப் போகக்கடவீர்க ளெனச் சாபமிட்டார் அதன்கேட்ட இந்நிரனும் ஏழ்பரிசியானங் கைருவித்து ஓ! மாதவனே! குற்றமில்லா எங்களுக்கு விபரீத சாபமிட்டமோ இச்சாபநிவர்த்திக் கேதவுகாத தாட்கொள்ளு மையாவென்று வணங்க இந்த யாழ்வல் லோனுக்குச் சந்திர தணை பிறந்து ஸ்ரீமந் நாராயண ருடைய தரிசனத்தா லுங்களுக்கிட்ட சாபநிவர்த்தியா மென்றுகாத் தனுப்பிவிட்டு அன்று முதல் என்னைப் பிரியாமல் என்றரிசன பரிசன பலத்தால், கிஷ்காயியா யிருக்கின்றொனத் திருவாய்மலர்ந்த ஓ அரிபக்தனே ஜீவன் முக்தனே! எப்போர்க் கொத்தவர்களுந் மாயை யை வெவ்வதரிது இந்த மாயர் விசேஷத்தினுலேயே

பூர்வ ஜன்மத்தி லுன் மனைவிக்கு நீதியுரைத்ததுபோல இச்சென்மத்தி லுந்தேவி யுனக்கு விவேகமுரைக்க நேரிட்டது. இப்படி மேல்கீழ் கீழ்மேலாக்குவது மாயை யின் சுபாபமாம் இப்படிசெய்வதே மாயைபன்றி வேறே மாயைபென்ப தொன்றுண்டோ? அறிவுன்றி யூதிக்கின் சுத்த குனிபமாய்ப் போகும். மாயையை கடக்கப்பிர மாதி தேவர்களாலும் கடாது என்றறைந்த பகவான் நிருவடிக்களில் துளசிதாசர் வணக்கி ஓ கவாயி உம்மை பன்றி மாயை பென்பது வேறேயொன் றுண்டாயிருக்க வஸ்து யிரண்டா? ஓ பகவானே! சகல லோகங்களை யுஞ் சிருஷ்டித்த உமது மாயையி ஸமுத்தி வாட்டுகிற வரும் நீரே சகல சேவர்களையும் காமக் குரோதங்களிற் பிரவேசிக்கச் செய்து பலவிதங்களா யாட்டுகிறவரும் நீரே விஷபானந்தத் துக்கமயமா யிருக்கவும் மேன் மேலு மின்பிப்பாகயாகக் காட்டுகிறவரும் நீரே ஸ்தம்ப முதல் சகல சேவாசிகளுக்கும் எட்பிரமாணம் பிசகின்றி அயாவர்கள் வினைப்படி சுகதக் கங்கை யூட்டுகிறவரும் நீரே சமுசார மென்றும் நாகமேடையைகிட்டு வெளிப் படாமல் ஞானக் சதவைப் பூட்டுகிறவரும் நீரே பாப புண்ணிய மென்றும் சுமை சுமக்கு மாளாக்கி மாட் டைப்போ லோட்டுகிறவரும் நீரே ஆட்டுக்கடாக்களைப் போல் ஒருவரோ டொருவ ரெதிர்த்த யுத்தஞ்செய் திறக்குப்படியாய் மூட்டுகிறவரும் நீரே பக்தியுடன் வேண்டிக் கொள்ளும் பாம பாகவதர்களைச் சித்திரம் பாதுகார்க்காமல் என்னையன்றி காக்க வேறு தெப்ப மில்லை பென்கிற பெருமைபை நீட்டுகிறவரும் நீரே, பக்தர்களின் மனம் நோகச்செய்யும் மாயையினின் மனம் நடுங்கக் கோரூபங்களைக் காட்டுகின்றவரும் நீரே நப்பின அடியார்க்கோ ரிடைபூறு வாராமற் பாராட்டுகிற வரும் நீரே நன்னென்று மகத்தைச் சிசிக்கச்செய்து மெனனமுற் றிருக்கும் பிரமஞ்ஞானிசட், கண்டானந் தத்தை காட்டுகிறவரும் நீரே என்று பற்பல விதங் களாகத் துதிக்கும் துளசிதாசரைப் பகவா னன்புடன் பார்த்து மார்புட னனைத்த அப்பா பக்தகிராமணி பாரிமஞ்ஞானி நீயறிதா மம்மொன்றுண்டோ மாயை பென்னையன்றி வேறுண்டோ கிராமாயாவென் றுகாத் துப் பார்பாந்தந யுணர்ந்த பாமசாது வாச்சுதே இனி மேலான பிரமானந்த லாபத்தைப் பெற்றுச் சுசுஜீவியாய் வாழ்க்கடவாபென் ருசீர்வாதஞ்செய்து இனி நாம் போகிறோ மெனப் புசலத் துளசிதாசர் ஓ தெய்வமே! பிரமஞ்ஞானம் ஒருவர் போதிக்கப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று வேதங்கள் முறைபிடு கின்றதன்றி

சுபிசகையா வறிதற்குக் கூடாய்ப்பான அபிமதஞானத்
தை அடிபெறுக் குபிதசித் தாட்கொள்ளும் சுவாமி
என்று பணிய, பகவான் ஓ அரிதாசரே! என்றஞ்
சொஞ்சியாய் அனேக சாதுக்களின் சங்கத்திலிருந்து
தேர்ந்த நவியாகாண பண்டிதரான இந்த அனுமாரிடப்
பிரமோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு ஆனந்தமா யிரு
மென்றறைய துளசிதாசர் மகா பாக்கிபென்று துதித்
துத் தேவரீர் திருவிளையாடல்களில்லை துதனமாகச்
செய்து பாராயணஞ்செய்தால் புத்தியும் பக்தியும் சித்தி
யும் முத்தியு மெளிதிற் கிடைக்கு மென்று தொழப்
பகவான் ஓ பாமபாகவதனே ஜீவத்துவமான தாஸத்வ
முடையோர்க்குப் பக்த விலாசமும் ஆத்ம தத்துவமான
ஜக்பதத்துவ முள்ளவர்க்குப் பிரமஞ்ஞானமு முக்கியமா
யிருக்கும். ஆதலால் தாஸத்வ முள்ளவர்க் கானந்தம்
வாச்செய்யும் என் திருவிளையாடலாகிய ஸ்ரீ ராமாயணத்
தை முன் ஜென்மத்தில் தேவபாஷையிற் செய்தது
போல் இப்போது இத்துஸ்தானி பாஷையிற் செய்தது
துளசிராமாயண மெனப் பேரிட்டு அநேகம்பேரைப்
பாராயணஞ் செய்யும்படியாய்ச் செய்து என் பதவியை
யடையும்படியாகச் செய்வெனத் திருவாய்மலர்ந்த பல
ஆசிகள் கூறி அந்தர்தானமான். தேவரிஷிகள் ஜெய
விரிய பவாவென் றறைந்து தங்கடங்க ளிருப்பிடஞ்
சேர்ந்தார்கள். கேட்டவர்களே சித்தர்களே பென்று நாரா
ஜசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கார்.

ஸ்ரீராமர் தரிசனந்தந்த அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

ஞானோபதேச அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் சித்தர்களே! ஸ்ரீமந்நாராயணன் மறைந்
தபின் துளசிதாசர் அந்த மடத்தில் அனேக சாதுக்க
ளுட னிருந்துக் கொண்டு பகவான் பேரில் அனேக
கீர்த்தனைகள் அஷ்டங்கள் கவிகள் பாடி தேவபாஷையி
லுள்ள வால்மீக ராமாயணத்தை இத்துஸ்தானி பாஷை
யிற் செய்து துளசி ராமாயணமெனப் பேரிட்டு வட
தேசத்தி லுள்ளவர்களெல்லாம் பாராயணஞ்செய்ய
மகிழ்ந்து தாஸத்வ மார்க்கத்திற் சிலநாள் கழித்துச்
சாதுக்கள் சங்கத்தாலும், பகவத் தியானத்தாலும்,
விஷயபோக நிக்கிரகத்தாலும் அன்னதான பலனாலும்
வேத பாராயணத்தாலும், தேகேந்திரிய காண வேஷ
டைகளை மாற்றிவெண்டிய பாவத்தாலும், ஈனவிற் சுழப்
தியைப் பெறவேண்டு மென்கிற வாஞ்சையாலும், கர்ம

காண்ட பக்தி காண்டத்திலும் க்ஞான காண்டமே
முக்கியமென வேதத்தில் விதித்திருப்பதாலும், பிரமா
னந்த மன்றிக் கருவி காண சேஷடைக ளிறக்காதென்
வன்ற தாற்பரியத்தாலும், அஞ்ஞான குணங்கள் கீழ்ப்
பட்டு மெய்ஞ்ஞான குணங்கள் மேலிட்டு ஸ்ரீ நான் போ
சிக்கின்றூட் ஆ ஆ மேலான பிரம க்ஞானத்வத எனது
சத்தருநாதாரகிய அனுமாரிடம் அதுக்கிரகம் பெற்றுக்
கொள் ளொனப் பகவான் திருவாய்மலர்ந்தருளி யி
ருந்தம் அஞ்ஞான புத்தியினால் வெருநாசாக. மெஞ்ஞா
னத்தை மறந்திருந்து விட்டேனே ஆ கெட்டேனே
பென்று வாட்டமடைந்து மிகவு மிடைந்து ஸ்ரீமந்நாரா
யணனைப் பலபல விதங்களாகத் துதித்து தனது சத்
குருநாதனாகிய அனுமாரைச் சிந்தித்து வந்தித்து ஓ
ருத்தாவதார வாயுருமாறா, அஞ்சனாதேவிதர்பா. ஸ்ரீராகவ
னதா, சீதாசோகவினாசா, சுயம்பிரகாசா இராஜ்ஜஸ
காலா, இலங்கைநாயகி கொளுத்தினசிலா, சஞ்சீவிநபத்
தந்தவனுடலா, பக்தபரிபாலா, விசய சொருபா, க்ஞான
தீபா, ஸ்ரீராம லட்சுமணரைத் தாங்கினவா, இராவணன்
மார்பிலுள்ள தந்தங்கள் வெளிப்படக் குத்துவாங்கி
னவா, கடலைக் கால்வாயாகத் தாண்டினவா, சீதாபிராட்
டியின்பா லோர்வாம் வேண்டினவா, தசாத தநபா
போட்ட முத்துமாலைபி. லோரோர் முத்தாகக் கடித்துப்
பார்த்து ஞானாச மில்லைபென் மெறிந்துவிட்டவா, சீதா
பிராட்டியின்பால் ஞானுத்தங்க ளறிந்துக் கொண்
டானந்தத்துட்பட்டவா, கதிரவன்பால் நவியாகாணங்
கள் கற்றவா, என்று மழியாச்சொஞ்சிவித் தன்மை
யைப் பெற்றவா, சஞ்சீவி பர்வதத்தை யளித்தவா,
தானவரைக்கொன்று களித்தவா, பாத சத்துருக்கரை
காத்தவா, பாப்ரமத்தைத் தனக்கு ளாராய்ந்து பார்த்
தவா, தம்புருநாதர் கர்வபங்கஞ் செய்தவா, தொந்
தங்க ளனைத்தையுங் கெய்தவா, பீமேனாடுகிர்த்தவ
னுக் கருளத்தவா சுதர்மன்விட்ட சுழல்பாணத்தாற்
சுழலு பருச்சுனன் கெரை நிறுத்திக் களிப்படைந்தவா
அடிபெறுக்கனுக்கிரகம்புரித்தவா, அனுபேகமனைத்துந்
தெரிந்தவா வென்று பற்பல விதங்களாகத் தோத்திராஞ்
செய் தேத்தும்போது,

அதுதெரிந்த அனுமார் உடனே ஸ்ரீமந்நாராயண
னுக்கு மிகவும் ரேசனே, சாதுக்கள் பால் மிகவும் விச
வாசனே, இராமாயணத்தை நவநவமாய் விரித்துரைத்த
விலாசனே, ஓ துளசிதாசனே, இதோ வந்தேன்
வந்தேன், இதுகால பரியந்தம் சித்திக்காம விருந்த

தற்கு நொத்தேன் நொத்தேன், இப்போதென நினைத்த
தற்கு வந்தேன் வந்தேன், என்னுடைய தரிசன மிதே
தந்தேன் தந்தேனென்றுரைத்துக் கொண்டேவந்து பிர
சன்னமாக நின்று பிரயாணந்தம் விளங்கிய முகத்துடன்
பல ஆசிகள் வழங்கி ஆதித்தனைப் போற்றுலங்கி நிற்கும்
ஆஞ்சனையர் திருவடிகளிலரிதாசன் சிரசாஷ்டாங்கமாக
வந்தனம் புரிந்து மிகவுட்பரிந்து அக்திபந்த பக்தியுடன்
அனுசரித்தண்டிப் போற்றிப்புகழ்ந்து பொங்கிப் பூரித்து
மகிழ்ந்து ஓ என் சத்தருநாதனே ! மெய்ஞ்ஞான
போதனே ! கமலம்போன்ற பாதனே ! முற்றுந்தூர்த்த
அவனாதனே அரிஷ்டவர்க்கத்தை வென்ற நீதனே !
என்னை பிப்போதே யாட்டுள்ளோரும் ஸ்வாமி பென்ற
அஞ்சலிபந்தனாப் நிற்கும்போது ஆஞ்சனையர் துளசி
தாசரை பட்சமாகப்பார்த்து மாப்புடன் சேர்த்து ஓ அரி
பக்தனே ! ஜீவன் முக்தனே ! என்னையென் நினைத்தீர்
என் மனதை ஏன் கரைத்தீர் அபயமென்றேனுரைத்தீர்
நெடுநாளாக மறத்திருந் தின்றைக்கேன் விளித்தீர் சீக்கிர
முகக்குற்ற குறையைச்சொல்லுர், அஞ்ஞான மனதைக்
கொல்லும் காமாதினை வெல்லுர், க்ஞான திருஷ்டியில்
நின்றுர், ஜாக்கிரவஸ்தையான எல்லும் சுழுப்தி யவஸ்த
தையான அல்லும் அற்ற ஆக்மாவைப்புல்லுர், ஆனந்த
மேடையிற் செல்லும் என்றிவ்விதமாகச் சொல்லுர்
தாதாயன் புதல்வனைக் கல்வியிற்றெளிந்த முதல்வனைத்
துளசிதாசர் பணிந்து பாதங்களில் நயனங்களைபணிந்து
ஓ ஸ்வாமி கருவிக ளொடுங்குவதாயும் காதலெல்லா
யடக்குவதாயும், நானென்பதற்றதாகியும், நானுமோ
ரியல்புற்றதாகியும், இருளஞ்ஞான மில்லாததாகியும்,
அருள்மெய்ஞ்ஞான முள்ளதாகியும் பிரபஞ்ச சேஷனா
களில்லாததாகியும், பிரமமாத்திர முள்ளதாகியும், தன்
பெம்பொழுது மில்லாததாகியும், இன்ப பெம்பொழு
துக் குறைபாத தாகியும், என்றும் நிறைவானதாகியும்,
ஆதிமத்தியானந்த சகிதமாயும், சோதிநித்யானந்த சகித
மாகியும், அத்தைவ மாகியும், அற்புதமாகியும், நித்ய
மாகியும், சத்தியமாகியும், நிஷ்கள மாகியும், புஷ்கள
மாகியும், எல்லாமாகியு மெல்லா மல்லாததாகியும், கிட
சனமாகியும், சுலட்சணமாகியும், நிர்விசார மாகியும்
நிருபமாகியும், சொருபமாகியும், யாதொரு வஸ்துவன்
டோ அந்தப்பாற்பொருளை அடிபெறுக் கணக்கிரகம்
புரிந்தாட்கொள்ளுமைய வென்று தாட்களில் வீழ்ந்த
அரிதாஸனை,

அனுமார் அன்புடன் நோக்கி துன்பினைப் போக்கி
அப்பா ஞான பொக்கிஷமே ! மெய்ப்பொரு ளுரைப்பது

கச்சகமே ! ஆயினும் நீர் முன்சென்மத்தி லுரைத்த
சாமாயணமே நீர் கேட்ட மெய்ப்பொருளை யறியும்
குட்சமம், இதைப்பாராயி துன்பாகும் போட்சம், எப்
படி பென்பாயே லிக்காசியில் நாயாயணன் கதைபான
சாமாயணத்தைப் பூராயமாய்ப் பாராயணஞ் செய்து
தாதலம் புகழும் புராணிகராகித் தாதாதந்தையும்
பாரபாததையும் காதல செல்லிக் களிப்போலுணர்ந்த
உத்தவதாலென்னும் பீழ்முக்குளிர்பானவர் சாமாயணத்
துக் கெல்லாம் ஞானூர்த்தஞ் செய்வதைக் கேள்விப்
பட்டுப் பந்தபாசங்களிலிருந்து விடுப்பட்டு நானென்னு
மக்காரங்கெட்டுச் சங்கல்ப விகல்பமுங்கெட்டு அங்க
மேலாசையும் விட்டு அரிபாஸ்மாணையும் விட்டு தேக
ஸ்மாணையுக் திக்கு தேசாதிக ளிறந்து அனேகர் தறி
போற் சமாதிபடைத்திருக்கிறார்கள். நானுமப்படியே பிர
மானந்தத்தான் முழுகி பிரகாமகொல்லாமாழ்சித் தன்னை
மறத்திருந்தவன் உன் தோத்திர மென்னும் வன்னி
பென் சென்னியைக் கொளுத்த மெள்ளவராமற் துள்ளி
வந்தேனென் றறைப, துளசிதாசர் ஆஞ்சனையர் திரு
வடிகளில் தன்முடிவைவணங்கி என்னை பிணங்கி யிருக்
கும் துணங்கினார் சுணங்கி உணங்கினே நென்னை
யிணங்கிய குருவே ! எழிலார் தருவே ! இன்பமா
முருவே ! ஏகயம்அருவே ! பரிமள மருவே ! பாக்கி
பத்திருவே ! பயனருள் தெருவே ! பண்பருள் சருவே
தனை நிகரான அந்தணரும் தேவரீருஞ் சிரவணஞ்
செய்த ஞான சாமாயணத்தை அடிபெற் குபதிசித்
தாட்கொள்ளும் ஸ்வாமிபென்று வணங்கிய துளசி
தாசரை அனுமார் மாப்புட னனைத்து ஓ அரிதாசரே !
சுவிசேஷனே ! காட்சியைக் கொடுக்கும் மாட்சிமையான
நீட்சிக் குமுதுள்ள விசாலாட்சி விற்பிறக்கும் இவ்
வாரணசியி லிருந்தால் விசேஷமென்று வசிஷ்டர் ஓர்
பூசாரை வந்து உத்தவ தாசனெனப் பேப்பெற்று
அத்தியாத்ம சாமாயணத்தைப் பாராயணஞ் செய்வதை
நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலிருக்கும் ஓதுதற் கரிய மாதவ
செல்லாம் அந்தணர்களாகச் சிரவணஞ்செய்ய இக்காசி
யில் வந்ததை யானறிந்து நானுமிங்கடைந்து அத்தியாத்ம
சாமாயணத்தைச் சிரவணஞ்செய்து சமஸ்த வாசை
களையுங் கொய்து பாவசமாயேன், அதை சுருக்கமாக
வரைக்கின்றே விற்சலமனதுடன் கேட்டுஞ்சாகமடைவி
ரெனச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

எப்படி பென்றால், மோட்ச மென்னு மயோத்தி
யில் பிரமமென்னும், தசாதன் ஞானசத்தி இச்சா
சத்தி கிரியாசத்தி பென்னும் மூன்று மனைவியருடன்

கடி வாழ்கையில் ச்ஞானசுத்தி பென்னும் செனசை
யின் கர்ப்பத்திற் ஆத்மா வென்னும் ஸ்ரீராமன் பிறந்து
அவ்விபக்த மென்னும் பால்பத்தார் மண்ண மறந்து
அஞ்ஞான மடனான சிவனே தானாகத் தேகேந்திரியாதி
களுக்கும் கோனாகச் சிவனா மென்னும் வசிஷ்டரை
படைந்து மனமென்னும் விசுவாமித்திரரைத் தொடர்
ந்து வைராக்கிய மென்னும் ஸ்டம்மனனுடன் நடந்து
பஞ்சமா பாதகமென்னும் பர்வதங்களைக் கடந்து காடு,
மலை, வனம், வனாந்திரங்களைக் கடந்து ஆத்மா ராம
னென்னும் பாமேட்டி ஞான மென்னும் பாணத்தைத்
திட்டி ஆவான மென்னும் தாடகையை மாட்டி அடி
யோடு மிறந்துபோக வாட்டி இச்சை பென்னும் மாரீச
னுக்குப் பயங்காட்டி கன்னெதிரில் வந்தால் சுவாபென்
றோட்டி விபசார மென்னும் பாறையை மிதித்து ஆசார
மென்னு மகலையைப் துதித்து ஏகாந்த மென்னு
மதலையிற் சேர்ந்து சாந்த மென்னுஞ் சனகரைச் சார்
ந்து பொறமை பென்னும் கார்முகத்தை யொடித்து
ஆனந்த மென்னும் ஜானகியின் கைபிடித்து மத மென்
னும் பாசாரமனை யெதிர்த்து பென்றும் மதமொழாமல்
விதிர்த்து யோட்ச மென்னு மயோத்தியிற் புருந்து
ஜீவன் நானல்ல வென்று வந்து பிராம மென்னும் தசரத
னைக்கூட ஜீவத்வமற வென்னும் மருடாபிஷேகத்தை
நாடகக்கிரியை பென்னும் கைகையினுடைய சலன
மென்னு மேவல்வந்தழைய பிராம மென்னும் தசரதனைப்
பிரிந்து யோட்ச மென்னு மயோத்தியைத் துறந்து
வைராக்கிய மென்னும் ஸ்டம்மனனுடனே ஆனந்த
மென்னும் வைதேகியுடனே சித்த மென்னுஞ் சாயுநதி
பைத்தாயிப் புத்தியென்னும் குகன்றினைமேலி விசேஷப்
மென்னும் வனத்தினுட்கொன்று தபமென்னும் சித்திர
கூடத்தில் நின்று அகங்கார மென்னும் விராதனைக்
கொன்று மனமென்னும் காகாசாரிவென்று சங்கல்ப
மென்னும் சண்ணைக் கெடுத்து நிருவிகல்ப மென்னும்
கண்ணைக்கொடுத்து விரமென்னு மகஸ்தியரைக் கண்டு
திரமென்னு மஸ்திரம் பெற்றற்கொண்டு காமமென்னுஞ்
சூர்ப்பகையைத் தண்டித்து ஆகாமிய மென்னும் கா
துஷ்ணாதியரைக் கண்டித்து இச்சை பென்னும் மாரீச
னாலே ஆனந்த மென்னுஞ் சிதையைப் பிரிந்ததாலே
இராசத மென்னு மிராவணனைடுத்து ஆனந்த மென்னுஞ்
சிதையை யெடுத்து இன்ப பென்னும் வைதேகியை
யுருக்கும் துன்ப மென்னும் ஸக்கையிலிருக்கும் அசு
பவாசனை பென்னு மிராச்சதர் மொய்க்க என்ன மென்
னும் அசோகவனத்தில் வைக்க ஆத்மா வென்னும்
ஸ்ரீராமன் கடுகே இச்சை பென்னும் மாரீசனை முடுகி

கிராசை பென்னும் பூமியின்மேற் சாய்த்து என்றைக்
குந் தன்முன் வராமல் மாய்த்து ஆனந்த மென்னு மை
துலியால் வந்து இல்லாம ஸாத்மா ராமன் நொந்து வை
ராக்கிய மென்னும் ஸ்டம்மனனுடன் னயர்ந்து விட்சேப
மென்னும் கானகத்தி லலைந்து சிந்தனை பென்னும் கவர்
தனைக்கொன்று சந்திராஷ மென்னுஞ் சவரிபாற்சென்று
சித்தியாசன மென்னு மனுமாரனைக் கடி ஆனந்த மென்
னுஞ் சிதையைப் பாடி ஆனன மென்னுஞ் சப்த தருக்
களைக் கொய்து பப் மென்னும் வாலிமே ஸப்பெய்து
அடய மென்னுஞ் சுக்ரீவனைக் காத்து சுபவாசனை பென்
னும் வானாங்களைச் சேர்த்து நித்தியாசன மென்னு
மனுமாரைத் தூண்டி யோஹ மென்னுஞ் சமுத்திரத்
தைத்தாண்டி லோப மென்னு மலகணியைத் தொலைத்து
அசுபவாசனை பென்னு மிராக்கதரைக் கலைத்து ஆனந்த
மென்னுஞ் சிதையைக் கண்டு உல்லாச மென்னு மனு
பூதி மேற்கொண்டு என்ன மென்னு மசோகவனத்தை
யழித்து அஞ்ஞான மென்னும் மாலியவாரனைக் கிழித்து
சந்தேக மென்னு மட்சயனைக் கழித்து விபரீத மென்னு
மிந்திரசித்தனைப் பழித்து மயக்க மென்னும் பாசத்தை
வெதிர்த்து இராசத மென்னு மிராவணனை யெதிர்த்து
பொளன மென்னும் மக்கினியைப் பெருக்கித் துன்ப
மென்னும் ஸக்கையைக் கருக்கி மோக மென்னும் வாரி
பைச் சுட்டித் திடமென்னு மனைவைக் கட்டிச் சாதவிக
மென்னும் விபிஷணனைக் கிட்டி இங்கே தாமஸ மென்
னுங் குப்பகர்ணனை கீட்டி இது இராசத மென்னு
மிராவணனை யதட்டி விபரீத மென்னு மிந்திரசித்தனை
முட்டி மயக்க மென்னும் பாசத்தால் பயங்கி வைராக்கிய
மென்னு மிலட்சுமணனுடன் னுயங்கி நித்தியாசனமென்னு
மனுமார்களிக்க நிஷ்டை யென்னுஞ் சஞ்சீவியையளிக்க
வைராக்கிய மென்னும் ஸ்டம்மனன் கதிக்க விபரீத
மென்னு மிந்திரசித்தனைச் சிதைக்கச் சஞ்சித மென்னு
முலபலமெதிர்க்க திரமென்னுமோசனாஸ்திரம் வதைக்க
அசுபவாசனை பென்னு மிராக்கதர் முடுக்கச் சு.வாசனை
பென்னும் வானாங்கள் கெடுக்க ஆத்மா வென்னும்
ஸ்ரீராமன் கடுத்துக் கெட்பிர மென்னும் கோதண்ட
மெடுத்த இராசத மென்னு மிராவணனை யடுத்து ஞான
மென்னும் பாணத்தைத் தொடுத்து நானென்னும் கல
சத்தை யுடைத்துத் தசேந்திரியங்க என்னும் தசபஸ்
தங்களை யுடைத்து ஆனந்த மென்னுஞ் சிதையைக்
கண்டு பொளனாக்கினியிற் குளியென்று விண்டு பிராம
மென்னுஞ் தசரதனை நாடி ஆனந்த மென்னுஞ் சிதை
பைக் கடி யோட்ச மென்னு மயோத்திற் புருந்து
ஜீவத்வமற வென்னு மருடாபிஷேகம் புனைந்து பிராம

மென்னுங் தசாதனை தானுதி யோட்ச மென்னு மயோத்தியிற் புருந்து லீவத்வமற லென்னு மருடபி ஷேகம் புனைந்து பிரம மென்னுங் தசாதனை தானுதி மோட்ச மென்னு மயோத்திக்குக் கோனாகிக் கேவல கைவல்ய பிரமாணந்த சொருப சாட்சாத்காமாய் பிரகா சித்தாயென்று துவயோத்த யாஞ்சனேயர் பார்த்து சந்தோஷ மேலிட்ட லானந்த நிர்த்தனஞ் செய்பத் தொடங்கினார்.

இந்தப்படி க்ஞான சாமாயணத்தைக்கேட்ட துளசி தாசர் தன்னை மறந்து ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்பத் தொடங்கினார். அதைக்கேட்ட யாவரும் புகழ்ந்தார் கள், தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள், மூயர்கள் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்கள், ரிஷிநளெல்லாம் மடத்தில் நிறைந்தார்கள், சித்தர்க ளிதுவே மோட்ச யார்க்கமென் றறைந்தார்கள், சகலருந் துவிதயாணையைத் துறந்தார் கள், மெழுகைப்போற் கறைந்தார்கள், பிரமத்திலிற் தார்கள், பிரமஸ்வரூபமாயிருந்தார்கள், தேவர்களெல்லா மங்கேயே கூடினார்கள், சம்பப்பர் நடனபாடினார்கள், துப்புருநாதர் சங்கீதம் பாடினார்கள், அனுமாசைக் கொண்டாடினார்கள், அப்போ துண்டாகிய வேதகோஷ டங்களினாலும் சிவ சங்கீர்த்தனங்களினாலும் விஷ்ணு சங்கீர்த்தனங்களினாலும் அனுமாருந் துளசிதாசரும் தங்களுடைய ஆனந்த நடனம்நீங்கிப் பிரமாணந்தயோக் கித் தேவரிஷிகள் பாதங்களைத் தாங்கி இன்பமேலிட்ட டாற்றேறக்கி வேதாந்த வார்த்தைகளாடி நிர்த்துண கீர்த் தனங்களைப்பாடி ஆஞ்சனேயர் முதலானவர்களும் துளசி தாசரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தங்கள் தங்களிருப் பிடஞ் சேர்ந்தார்கள். கேட்டியர்களை சித்தர்களை பென்று பின்னும் நாயாஜிசித்தர் சொல்லத் தொடங் கினார்.

ஸ்ரூனோபதேச அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ப த் தா வ து

துளசிதாசர் மடத்திற்கு

பகவான் காவலாயிருந்த அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் சித்தர்களை! சம்சுகத்தாக்குரிய பக் தர்களை! ஆஞ்சனேயர் முதலானோர் தங்கடங்களிருப் பிடஞ் சேர்ந்தபின் காகிதேசத்திலுள்ள சகலரும் துளசி தாசரை வணக்கி இணக்கி, ஓகவாயி! நீரே எங்க ளுடைய சம்சுகநாதன், நீரே மெஞ்ஞான போதன்,

நீரே சகலரும்தொழும் ஜகநாதன், நீரே சுத்தசாஸ்தித வினோதன், நீரே எங்களுடைய பாபங்களைப் பரிசுரிக்கும் நீதன் பென்று தோத்திராஞ் செய்தேத்தும் போது துளசிதாசர் அனைவரையு மன்போடு வுபசரித்து அத்தி யந்த பத்தியுட னனுசரித்து மடத்திலிருக்குஞ் சாதுக் களைப் பார்த்து காங்களைச்சேர்த்து இன்றுமுத லிம் மடத்திலிருக்கும் யஸ்துக்களை வேண்டினவர்க் களித்து நீக்களுங்களித்தப் பாவப்பாபாயணஞ் செய்துக் கொண் டின்புடனிருக்களைனத் திருவாய் பலர்த்தருளி வார்த் தையாடலுங் குறைந்து ஏகாந்த ஸ்தான மடைந்து தானம், நிதானம், தியானம், க்ஞான மெனும் நான்கை யுங்கடந்து மௌனத்தையாடிப் பிரம நிஷ்டையைக்கூடி பரபாணந்தவாயிரிற் படிந்திருந்தார். இங்ஙனஞ் சில நாள் கழிவுற ஒருநாளிரியில் துளசிதாசர் மடத்தில் நெடுநாளாயிருந்த சாதுக்களில் . நால்வர் மேல்வருங் காரிய மறிபாதவர்களாய் மடத்திலிருக்குஞ் சில வற்புத வஸ்துக்களைச் சொற்பாயுன்னுது காவடமாக வெடுத் துக்கொண்டு நிரோத்திரியில் பிராரிபாமல் மடத்தி லிருந்து வெளிப்படுந் தருவாயி லிதையறிந்த பகவான் ஸ்ரீராமலட்சுமணராய் வந்து சாதுக்களைத்தடுத்தி பாசடா நீங்கள் துளசிதாசருடைய சொத்துக்களை ஆசையால் மோசஞ்செய்து எடுத்துக் கொண்டு போகிறீர்கள் நில் லுங்கள் நில்லுங்கள் காவந்தாரர்களாகிய எங்களுக்குத் தாது சொல்லுங்கள் சொல்லுங்களென் றதட்டினார் கள். அதற்கந்தப் புரைசாதுக்கள் இருட்டினால் ஸ்ரீராம லட்சுமணரென் றறிபாமல் யாரோ சேவகர் மறிக் கிறார்களெனப் பயந்து நயந்து முன்னிட்டகாலைப் பின் னிட்டு மடத்துட் பிரவேசித்த சம்மநோம் போகித்து மற்றோர் வழியாக வதிக பரபாப்போடும் வெளிப்பட் டுப் போகும்போது அங்கேயும் ஸ்ரீராமலட்சுமணர் வந்து மறித்துக் கொக்கரித்துக் காவடர்மேற் குதித்துத் துளசி தாசரைத் துதித்து அபா திருட்டுக் குருட்டுப் பிரட்டு முாட்டுக் காவடரே! காருண்யமில்லாக் குாவரே! என் னைடா கொண்டுபோகிறீர்களென் னியாட்டினார்கள்.

அதற்கத்தினர் ஒருபா லொதுக்கிப் பதுக்கி மயக்கித் தயக்கி மடத்தினுள் வந்து மிசவும் நொந்து சாதுக்களுக்குப் புலப்படா முன்னமே வெளிப்பட வேண்டுமென்னுங் கருத்தால் வேறுவழியாகச் சந்தடி யின்றி வெளிப்பட்டு மெள்ளப் போகும்போது அங்கே யும் ஸ்ரீராமலட்சுமணர் சந்தேகமின்றி அவராகுந் சென்று எதிரில் நின்று மெதுவாய் அடா கள்ளப்பயல் களை! மெள்ள எங்கேயடா போகிறீர்களெனத் தடுத் தார்கள். அப்போது பிரிற்செய்த தப்பித்தால் பிர

மித்துக் கம்பித்து ஸ்தம்பித்து மரம் வெனிப்பெய் போ
 லிருக்கின்றதே பென் னாகித்து அச்சுவகை நோக்கி
 ஓ காவலே! நீங்களும் நான்களும் இதைப் பாகித்துக்
 கொள்ளலாம் வருவீர்களென் றதைத்தாங்கள், அது
 கேட்ட ஸ்ரீராமலட்சுமணர் ஓ அந்தணர்களே! இப்
 போது நாம் பாகித்துக் கொள்வது பணத்தையா பாபந்
 தையா சொல்லுங்களென மறைமேயர் பணத்தையும்
 பாபத்தையும் பாகித்துக் கொள்ளுவேர பென இராம
 லட்சுமணர் எங்களுக்குப் பணம்யாத்திரக் கொடுத்தால்
 சம்மதமன்றிப் பாபத்தை யேற்றுக்கொள்ள சம்மத
 மில்லையெனப் பூசார் அப்படி சொன்னத்தையே பங்கி
 டிக் கொள்ளுமென ராமலட்சுமணர் நீங்கள் கிப்பிரர்
 களாயிருந்துந் தப்புக்காரியங்கள் செய்ததை நான்கள்
 பிரத்தியட்சமா யறிந்திருந்தும் தப்பித்துக் காத்தல்
 செய்ததில் பாதி கவர்த்தால் பாபம் வந்ததையும் அது
 நீங்க ளிதுகால பரியந்தம் துளசிதாசருக்குச் சேவை
 செய்த புண்ணியத்தை எல்லாந் தானாவார்க்கின்றீர்களா
 வென ஆதிவருணர் அப்படியே ஆகட்டும் சீக்கிரமில்
 கிடம் கிட்டிப் புறப்பட்டு வாருங்களென ஸ்ரீராமலட்சு
 மணர் நான்கள் இவ்வூரரசன் கட்டளைப்படி மகாநுபாவா
 ராகிய துளசிதாசருடைய மடத்துக் காவலாளராய்
 யிருக்கின்றோ மாதலா லிவ்விடமிட்டு மூன்றஞ்சாமம்
 வரையி லடிபெயர்த்து வைக்கமாட்டோம் அன்றி நீங்க
 ளிகவின்பினைத் துச்சமாக நினைத்துச் சொச்சுருபமான
 பாபமதத்தை யிச்சித்து யெருகாளாகத் துளசிதாச
 ருடைய சேவைசெய்து அபகரித்த வஸ்துக்க ளிவ்வளவு
 தானுவெனப் புரையோர் ஓ காவலே! விபசாரிக்கு நீதி
 யுரைப்பதுபோலக் கள்வராகிய எங்களுக்கு முத்தி விவ்
 ரணைபச் சொல்ல வந்தீர்கள் சாதங்கள் விழித்துக்
 கொண்டால் மானம்போகும் சீக்கிரம் இவ்விடம் கிட்டி
 நீங்கலாமென ராமலட்சுமணர் நீங்கள் கொண்டுவந்த
 வஸ்துக்களையெல்லாம் கொடுத்து நீங்கள்செய்த புண்ணி
 யத்தையெல்லா மெங்களுக்குத் தானாவார்த்தா லன்றி
 உங்களை விடமாட்டோமென அந்நகு ஆசையில் மிக்க
 பூசார் நீங்களிருவரும் நடுக்கொண்டைக்காரர்களாக வந்
 தீர்கள் போகையுள்ள நீங்க ளேவலாள ரென்ப தபத்
 தம் எங்களைப்போன்ற உங்களுக்குப் பாகமே கொடுக்க
 லாகாது அப்படியிருக்க புண்ணியம் கொடுக்கக்கூடுமோ
 வென ஸ்ரீராமலட்சுமணர் பஸ்வந்தமாகப் பாகக்கொடுப்
 போமென்று நீங்களே யுரைத்து எங்களைக் கள்வராகத்
 தீர்மானித்தீர்க ளினிப் பங்கும் வேண்டாம் பாபமும்
 வேண்டாம் உத்தமோத்தமராகிய துளசிதாசருடைய
 சொத்துக்களை அவருக்குக் கொடுப்பிக்குங் காரியமே

எங்களுக்கு ரூபதென முப்புரிநாலோர் அப்பப்பா இத்
 தருணத்தில் எங்களைத் தப்பிக்காமல் சோரொன மெய்ப்
 பிப்பது தப்பிதமல்லவா எப்படியாகிலும் தப்பிப்பீர்க
 ளென வேண்டக் கோதண்ட அஸ்தர் அப்பப்பா விப
 சாரிகளிடமும் கள்வரிடமும் பொய், கொலை, கிந்தை,
 கோபம், குரோதம் கொண்டிருக்கு மாதலா லிவ்வுலகில்
 சோரைப் போன்ற நோல்த ரியாருயில்லை உங்களை
 கிட்டா செங்களுக்குவரும் பெருந்தொல்லை இனி நீங்க
 ளிருவரும் இவ்வெல்லை கடந்து போகவேண்டா மெனு
 மெங்கள் சொல்லுக்கடக்கவே வேண்டாமென் றதையப்
 பார்ப்பார் ஓ காவலே! எங்களைக் காட்டாமலும் வாட்
 டாமலும் இவ்வஸ்துக்களையும் நான்கள் செய்த எல்லாப்
 புண்ணியத்தையும் கைக்கொண்டு கிட்டிவிடக் கிருபை
 கூறுங்களெனத் தானவநாசர் விபசாரியையும் சோரொ
 யும் கிடக்கடாதென வேதம் முறையிடுகின்றதே பென
 வேதியர் நான்கள் கிப்பிரர்களாதலால் எங்கள் தப்பிதம்
 பார்க்காமல் மன்னியுங்க ளெனப் பக்த பரிபாலனர்
 ஜாஞ்செய்த அகலிகை முதலான ஸ்திரீகளும் சோரஞ்
 செய்த அஷ்டவசக்களும் சரபத்துக் குள்ளானாக ளன்
 நித் தப்பிப்போக வில்லை யாதலால் கள்வருக் குபகாரஞ்
 செய்தவர்கள் கடுகாகடைய வேண்டுங் காரணத்தாலுங்
 களை கிடுவதிலி யில்லை யில்லை பென் றதையப் பூசார்
 தெரியாம லிக்குற்றத்துக் காரணமே இனி எங்க
 ளாயுள் பரிபந்தம் களவுசெய்ய மாட்டோமென்று வணங்
 கத் தசாத புத்திரர் விழியில்லாதான் வழியறிபாதது
 போலச் சாஸ்திர மறிபாதவர்களே தப்புவழியில் நடப்
 பார்கள். நீங்கள் வேதாதிக்களை வேதியிருந்தும் அநீதிக்
 குட்பட்ட காரணத்தால் கிடுவதில்லை மடத்துக்குள்
 நடப்பதே போக்கிபமென முடுக்கிடுங்கள். அதனால்
 அச்சத்தில் மிகுந்த அந்தணர்க ளபகரித்த வந்த அறிய
 வஸ்துக்களை அவ்விடத்தி லெறிந்து குடுகுடு வென
 முலைக்கொருவா போட்ட மெடுத்தார்கள் உடனே
 ஸ்ரீராமலட்சுமண பாத சத்துருக்க ளானவர்கள் பின்
 திடுதிடென் றோடி நால்வராயுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்
 துக்கொண்டு வந்து அவர்கள் கொண்டுவந்த பொருள்
 களை அவர்கள் மஸ்தகத்தின்மே லேற்றி அடா சோர
 ரே! விசாராகத் தீரம்பேசிக் கொண்டு மெள்ளப் போகா
 மல் துள்ளியோடி வெளிக்க எத்தனித்தீர்களோ எல்லா
 வற்றிலும் நான் செய்கைக் குட்பட்டதால், அபகரித்த
 பொருளும் புண்ணிய மனைத்துத் தத்தஞ் செய்ய
 வொப்புக் கொண்டீர்கள் நயமொழிகள் விண்ணீர்கள்
 கொடியோராகிய உங்களுடைய புண்ணியமும் பாபமே

யல்லவோ வென் றுரைத்துக் கழுத்தைப் பிடித்து
நெட்டி மடத்துக்குட் டள்ளி ஓ ஓ கள்ளர் புருந்தார்
கள் புருந்தார்கள் யென்று ஓசைபாக்கக் கூச்சலிட்டு
மடத்திலுள்ள சகலரும் விழித்துக் கொள்ளும்படியாய்ச்
செய்து மாயமாய் ஈறந்தார்கள்.

உடனே சாதுக்கள் வெளிப்பட் டோடிவந்து கா
வடஞ் செய்த நால்வரையும் தள்ளிக்கொண்டே மடத்
துட் கொண்டுபோய்த் திபுவெளிச்சத்திற் பார்க்கையில்
தங்களிற் சோந்தவர்களா யிருக்கக் கண்டு பெருங்
கோபம்கொண்டு அட விசுவாச துரோகிகளே! அவி
வேகிகளே! இகபோகிகளே! துன்பரோகிகளே! அற்ப
மோகிகளே என்றடித்து வைது கவர்ந்த சொத்துக்க
ளுடன் துளசிதாசரிடங் கொண்டுபோய் நிறுத்தி ஓ
ஸ்வாமி! இந்த மூடாத்தமாக்கள் தங்களுக்குத் தேவை
யான தெங்களைக் கேட் டெடுத்துக்கொண்டு போகாமல்
வம்புதல் செய்த போகும்போது காவலர்கள் கண்டு
பிடித்து எங்களிட மெய்ப்பித்துப் போய்விட்டார்கள்
இவர்களை உதயமானதே அகாபனிட மொப்பிக்கிறோ
மென்றுரைக்க, துளசிதாசர் சாதுக்களமேல் முனிந்து
அந்த கள்ளச்சாதுக்களைப் பணிந்து ஒ விப்பிரகோ! இந்
தச் சாதுக்கள் செய்த தப்பித்ததை மன்னித்து என்
மேல் கருணைகூர்ந்த உங்களுக்குக் கஷ்டமானதை யெடுத்
துக்கொண்டிப்போதே போகலாமென வணங்க அது
கேட்ட சாதுக்கள் ஓ ஸ்வாமி! நாங்கள் களவுசெய்து
இவ்வஸ்துதனைக் கொண்டுபோகத் துணிந்து இராத்திரி
யெல்லாம் பட்டபாடு சொல்லமுடியாத அது கிணியில்
வந்தால் எங்கள் நெஞ்சம் பிளந்துபோகின்ற தன்ரோ
வென்றழத் தொடங்கினார்கள். அதற்கு வரிதாசர்
மிகவும் முனிவுகொண்டு உமக்கிஷ்டமான தெடுத்துக்
கொண்டு போவதைத் தடுத்தாங்களுக்குக் கஷ்டங்கொடுத்த
துஷ்டர்கள் யானென்றார். பூசார் ஓ ஸ்வாமி! நமது
மடத்து வாயில்களி லிபாரோ காவலிருந்துகொண்டு
துஷணவார்த்தைகள் விண்டு புறம் போகாமற் றடை
செய்து வெகுநேரமாய்க் கைத்செய்து வைத்ததன்றிப்
பலருமறியக் காட்டி காமுஷ்டகர லெங்களை வாட்டி
மானத்தை வாங்கி ஈனத்துக்குட்படச் செய்தார்களென
த்தொழ அரிதாசர் வெருண்டு ஓ பாமசாதுக்களே! உங்
களை வைத்தார்? கைது செய்தார்? அவர்களைக் காண்
பியுங்க னிப்பிரதே இறுக்கட்டி இரண்டு தண்டாக
வெட்டி எமபுரத்துக் கனுப்புகிறே னென்றார் வாளை
யேந்திக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டார் உடனே கள்
வர் நால்வரும் நெடுந்தடிகளெடுத்துக்கொண்டு திவட்டிக
ளுடன் புறப்பட்டு மடத்து நான்கு வாசலிலும் பார்த்து

காவலரைக் காணாமல் இப்பிரதிருக்கவர்க ளெங்கேபோ
யறைந்தார்க ளென்றுரைத் தவர்களைக் கைப்பிடியாக
பிடிக்கவேண்டுமென்கிற துவேஷத்தார் பல பக்கங்களி
லுக் தேடலுற்றார்கள்.

துளசிதாசர் காவலரைத் தேடும் வேதபாலகரை
விளிந்து உங்களைத் தடுத்து அடித்தவர்களின் மண்டை
சிதறப் புடைக்கிறேன் சித்திரங் காட்டுங்கொன்று ஆக்
ரோஷத்துடன் அட்டகாசஞ் செய்து தெருவிதியில்
நின்றிருந்தார் மேற்குலத்தோர் நற்றிசையினுந் தேடித்
காணாமல் அரிதாசர் பக்கலடைந்து காவலரைக் காணோ
மென்றார்கள். பாமபாகவதன் அந்தக் காவலர்க ளெவ்
வித ரூபமுடையவர்கள் என்ன, ஆபுதத்தைப் பிடித்துக்
கொண்டிருக்கிறவர்களென்று கேட்கும்போது இவ்வித
ரூபமுடையவர்கள் தானப்பா வென்று ஸ்ரீராம லட்சுமண
பாத சத்தருக்குக் நால்வரும் துளசிதாசர் முன்னின்று
நாங்களை உம்முடைய அன்பர்களை மறித்தவர்களாத
லால் எங்களை உமது கைவாளரால் வெட்டியிடு பென்
றுரைத்துத் தங்கள் கையிலிருக்கும் அம்பு வில்லுகளைக்
கீழேவைத்துக் குனிந்து நின்றார்கள். அப்போது அரி
தாசர் தன் கையிலிருந்த வாளைக் கீழெறிந்து அஞ்சலி
பஸ்தாய் நின்றாக்கொண்டு ஓம் அரி அரி முாகரி நாகரி
அம்புஜாஷ்டரி மாதவா பாதவா ராகவா கேசவா ஸ்ரீராமா
பாந்தாமா பத்மசாபா பாமசொரூபா கார்வண்ணு கமலக்
கண்ணு அனாதாஷ்டா அநிலாண்டதோடி பிரமாண்ட
நாயகா ராவணமர்த்தனு ஓ ஜனார்த்தனு வெணப் பற்பல
விதங்களாகத் தோத்திரம் புரிந்து மிகவும் பரிந்து ஓ
என் தெய்வமே நீ பென் மறிபாமர்த்தபானேனே ஆநா
வற்றவனுனேனே முன்னுணக்குப்பட்டேனே இப்பிராது
மறந்துவிட்டேனே கோபத்துக்குட்பட்டேனே ஆ கெட்
ட்டேனே பென்று பற்பல வார்த்தைகள் புன்று பாதங்
கள் மேல் வீழ்ந்து ஓ வென் ரோஸமிட்டமுந் துளசிதாச
ரை ஸ்ரீராமர் வாரிபெடுத்து மார்புடனணைத்துக்கொண்டு
ஓ மெய்ஞ்ஞான விலாசினி! எனக்குரிய நேசனே
சுபம்பிரகாசனே! துளசிதாசனே! பிரமக்ஞானத்தா
லென்னை மறந்துவிட்டாயா வென்று திருவாய் மலர்ந்
தருள அதற்குத் துளசிதாசர் ஓ தெய்வமே! நீயன்றிப்
பிரமமென்பது வேறுண்டோ? உமது வட்சஸ்தலத்தில்
வீற்றிருக்கும் சோபிராட்டியன்றி ஆனந்த மென்பது
வேறென்றுண்டோ? வேறுண்டென்பவர்க்கு மோட்ச
விடுண்டா உம்மை நம்பிடுனார்க்குக் கேண்டா உம்மை
வெட்டும்படியான வாளுண்டா? உம்மைப் பிரிந்த நா

ருண்டா? ஓ பகவானே! பகவானே! அடியேனியற்றிய குற்றங்களை நற்றவமாகவும் அடியேன் செய்த துஷணைகளைப் புஷணமாகவும் கொண்டு என்னையாட்கொண்டு உமக்குகந்த தொண்டெய்வ தேததை விண்டு கருணை கூறமென்று பலதாம் வணங்கும் அரிதாசரைப் பகவான் கருணையுடன் நோக்கி ஓ பரம பாகவதனை! பரப்பிராய்மக்ஞானியே! உம்மையறியாமல் உமது சொத்துக்களைக் களவுசெய்துக் கொண்டுபோகும் கள்வரை மறித்தோபேயல்லது வேறோபசாரஞ் செய்யவில்லையே! ஓ உபகார புருஷனே! நன்மைசெய்தவர்கட்குத் துன்மை செய்வது போல எங்களை வாளால் வெட்டத் துணிந்து வரலாமோ? நாங்கள் தன்பமுறலாமோ? ஓ சிவகாருண்யமுள்ள சிவானே! உமக்கிவ்வளவு கோபமிருக்கலாமோ வென்றுகேட்சு.

அரிபக்தன் ஓ அரிபரந்தாமா! ஸ்ரீ ரகுராமா வென்றுள்ள முருகி ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகிப் பலதாஞ் சூழ்ந்த பாதங்களிற்றுழந்து ஓ ஸ்வாமி! புண்டரீகாக்ஷா! பூரணமருள் சூக்ஷா! அனேக கோடிகாலந் தவஞ்செய்தாலுங் கிடைப்பதற்கரிதான உமது திவ்விய தரிசனந் தந்து திருவாயால் வைது உத்தம அஸ்தங்களாலடித்து ஆட்கொண்ட புனிதர்களான இந்தச் சுதர்களோ அற்பமான சொத்துக்குரியவராக ளாகமாட்டார்களோ? உம்முடைய அரிய தரிசனத்திலும் இச்சொற்ப வஸ்துக்களுயர்ந்ததோ? உமது திவ்விய கரங்களாலடிபட்ட இவ்விப்பிரர்கள் செய்த ஒப்பிலா மெய்த்தவமேதோ? என்னையனே நின்னுடைய திருவிளையாட்டைப்பிரமாதிதேவர் களாலுந் தெரிந்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றால் என்னு லறிந்துகொள்ளக் கூடுமோ? இவ்வுத்தமர்களை அடித்த திவ்வியாஸ்தங்களை வெண்ணை யோரடி அடிக்கலாகாதோ? அடித்தார் சகல கர்மங்களும் நீங்கிப்போகாதோ? இவர்கள் செய்த புண்ணியமேதோ? நான் செய்த பாவமேதோ வென்றும் பற்பல வார்த்தைகளாலும் பரம பாகவதனை ஸ்ரீமந் நாராயணன் அஸ்த மஸ்த சையோகஞ்செய்து கருணைமழை பெய்து ஓ துளசிதாசரே! இந்தப் பார்ப்பார் நெடுநாளாக உர்பைச்சேர்ந்து பின்னு முலகியலைச்சார்ந்து கர்மிகளாய்ப் போகாமற் றடுத்தோம் ஆட்கொள்ள சலந் தொடுத்தோம் அல்லாமல் நல்லோரை யடுத்தவர்கள் பொல்லா நாகமடையலாமா? ருக்மாங்கதன் பட்டணத்தி லிருந்தவர்களெல்லாம் பாம்பதமடைய வில்லையா? உமக் குத் தெரியாதது மொன்றுண்டோ வென்றுரைக்க துளசி தாசர் ஓ மாதவனே! அடிடேனாகிய கொடியேன்மீது உமது கருணை இப்படியு மிருக்க நானியற்றிய தபமேதோ? என்னைப்போல் பாக்கியமுடையவர்க ளிவ்வுலகிலொருவ

ருண்டோ? ஓ தெய்வமே! அருபமாகியும் ஆனந்தமாத் திரமாகியு மிரானின்ற பரப்பிரமமும் அடியார்கள் நினைத்த வண்ணமான ரூபமெடுத்தாட் கொள்பவரும் நீசன்றி வேறொன்றுண்டா? பாரில்லாமல் நீருண்டா? உம்மையன்றி மெய்த்தெய்வ மொன்றுண்டா? உன் டெனச் சொல்வாருண்டா? அப்படியுரைத்துமது மாயை பை வெல்வாருண்டா? வெல்வதற்கொருவ ராதரவுண்டா? ஓ தேவாதிதேவா! வாசுதேவா! மகானுபாவா வென்றி துதித் துருகும்போது பகவான் மிகவும்மகிழ்ந்து, ஓ என் னன்பனே! மேலான யின்பனே! இனிமேலுன்சொத்தை யாருக்காவது கொடு நாங்கள் தடைசெய்ய மாட்டோ மெனப்பகர்ந்து அந்தர்த்தானபானார்கள். பின்பு அரிதா சர் அரியின் திருக்காங்களை லடிப்பட்ட சாதுக்களினடி களிற்றுழந்து ஸ்ரீமந் நாராயணருடைய அஸ்தங்களை லடி பட்ட கனவான்களே! அரியினரிதான தரிசனம் பெற்ற தனவான்களே! ஆண்டவன் திருவாக்கா லேசக்கேட்கும் படியான உங்கள் செய்தவமேதோ? உங்கள் மீதிவ்வளவு காருண்பம் பகவானுக்கு வந்த காரணமேதோ? ஓ ஸ்வாமி களே! நிஷ்காமிகளே! நெடுநாளாய்ப் பகவானைப் பார்க் காதிருந்த இக்கொடியேனுக்கு அரியின் தரிசனந் தரு விக்கவும், உமது தப்பாமகினைப்பைச் சகலருக்குந் தெரி விக்கவும், அற்பமான இச்சொத்துக்களைக் கவர்ந்தீர்களோ? உங்களுடைய அற்புதமான தபத்தையறியாப் பாவியா னேனே? தெரியாபையா லுங்களுக்குச் சேவை செய் யாமற் போனேனே? இனிமேலாவதென்னுந் றெண்டு அன்புடன் செய்வித்துக்கொண்டு பேரின்ப மொழிகளை விண்டு முழுதுமென்னை யாட்கொண்டு கிருபை கூறுங் களான விண்டு அவர்கள் கரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு மடத்திலுள் வாருங்களென வேண்டிக்கொண்டு மடாதி பதிகள் நீங்களே யெனப்பகர்ந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் துதித்து ஆனந்தமேலிட்டார் குதித்துப் பிரமான்ந்தத் திற் சொக்கி மோட்ச விட்டிற் புக்கி தன்னை மறந்திருந் தார். கேட்டீர்களோ சித்தர்களே யென்று பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பகவான் காவலாயிருந்த அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

பதினொவது

துளசிதாசரை சோதித்த அத்தியாயம்.

கேளுஞ் சித்தர்களே ! துளசிதாச ரிப்படியிருக்கும் காலத்தி லோர்நான் மமதாதேவி அனேக சாதுக்களுக் கன்னமிட எண்ணங்கொண்டு சுத்த ஏகாதியின் மஹா விரண்டாயிரம் பிராமணர்களுக் குச்சந்தர்ப்பணஞ் செய்து சகலரும் அன்னப்புகிக்குந் தறுவாயில் பகவானோ ரத் தனானு மடத்துட்பிரவேசித்து துளசிதாசருக்கு வந்த னஞ்செய்து ஓ சுவாமி! ஏழைப்பிராமணனாகிய அடியேன் மிகவும் பசியோடும் வந்திருக்கின்றேன் அன்னமகபபரிமா வென்று கேட்க, உடனே மறைபார் குலமுறை விசா ரித்துப் பந்தியில் வைத்துக்கொண் டெண்ணப்போகையில் மாயா மறைபேயன் சகலரையும் நோக்கி, ஓ சர்துக்களே நீங்களெல்லாம் மிகவும் புனிதர்களா யிருக்கின்றீர்கள் நானே மிகவும் பாவியா யிருக்கின்றேன் அதனென்று கேட்பீரோ நான் பிரமஞ்ஞானியாகிய ஓர் விப்பிரானே அறி வின் தந்தைகொன்று அப்பிரமத்தியைமேற்கொண்டு அது தீர இக்கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து பசிவேதனை பொ துக்கமாட்டாம லிங்கடைந்தேன். ஆதலால், அப்படியே ஹக்களுட னுண்ணும்படியாக வொப்புக்கொள்வீர்களோ அல்லது தள்ளியிடுவீர்களோ உற்றது சொன்னு லற்றது பொறுத்து மென்கிறபடி உண்மையைச் சொல்லிவிட்டே னென்றுறைத்த மாத்திரத்தில் பூசாரொல்லாமெழுந்து அம்மறைபேயன்மேல் விழுந்து அடித்து இடித்து அவ மரியாதை செய்து வெளியிற் போகும்படியாக விசார்து பேசத்தொடங்குங்கள். அதற்குத் துளசிதாசர் சாதுக் களையமர்த்தி வந்த வேதியனைப்பார்த்து காங்களைச்சேர் த்து ஓ பிராமனோத்தம! சீக்கிரஞ் ஜெப சீதாராமென்று சொல்லும். உம்மையடைந்த பிரமத்தி முதலான மகா பாதங்களெல்லாம் நிவர்த்தியாய்ப் பரிசுத்தமாயிரென் றறைய அதற்கம் மாயவேதியன் சுற்றுகோம் மௌன முற்றிருந்து ஐயா துளசிதாசரே ! ஏழைகட்கு நேசரே ! இப்போது நீருரைத்த வாக்கியத்தை என் வாக்கினுற் சொல்லவேமாட்டேன் சொல்லவே நாலெழுத்து ஏனென் பிரேல் நானனேக தேவசாஸ்திரங்களைப் பாராயணஞ் செய்தே னதிவிர்த நாமயில்லீவயில்லை அன்றி இவ்வ ளவு சிக்கனவார்த்தையை இதுபரிபந்தம் நான் கேட் டதேயில்லை சொல்லாமென்றால் தடமாட்டமா யிருக் கின்றது இதற்கு நானென்ன செய்யட்டுமென் ருயாச மடைந்தவர்போ லபிரயித்திருந்தார்.

அதுகேட்ட சாதுப் பிராமணர்கள் சகலரும் வெறீ லேசாயுறாக்கும் ஜெப சீதாராமென்னுந் திவ்விய நாமத் தைக் கொடும்பாவியான உன் வாக்கிற் சொல்வாயா ? பிர மத்தி குழந்த உனக்குச் சொல்லவும் வருமா ? சொன்னு லும் பபந்தருமா ? சீக்கிர மிவ்விட்டிவிட்டு வெளியிற் போடா துஷ்டா ? எங்களுட னுண்ணத்தகாத பிரஸ்டா ? பஞ்சமர்களிலும் கனிஷ்டாவென்று வைததைக்கேட்ட துளசிதாசர் சாதுக்கள்மேல் முனிவுகொண்டு அப்புகா னருகிற் சென்று, ஓ பிராமனோத்தம! வேதங்கள் புக முந் தாசக மந்திரத்தை யாறுஞ்சொல்ல நீ கேட்டதில்லை யோ ? அப்படி கேட்டிருக்காவிட்டால் அடியேன் இன்ன மோர்தாஞ் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று அவர்காதரு கிற் றன் வாயைவைத்து ஜெப சீதாராமென்று சொல்லு. மையாவென்றார். அதுகேட்ட மாயாவேதியன் ஜெப வெண்பது ஸல்ல வார்த்தையே அதற்குப் பின் சொன்ன மொழிகள் மிகவும் கெட்டதாயிருக்கின்றது. ஆதலால் அதைநீரும் மற்றியாயரும் நினைக்கவே கூடாதென்றுரை க்க, துளசிதாசர் விப்பற்றவராய், ஓ பிராமனோத்தம ! இக்காலையில் மரிக்கும் பரிசுத்தன் வலதுகாதிஸ் பாமசிவ னுருபதேசிக்கும் திவ்விய திருநாமத்தை யேன் நினைக்கக் கூடாதென்று மறுக்கின்றீரென விப்பிரன் மரித்த பிரே தத்தைச் சுமந்துகொண்டேரும்போது மரிக்கும்போதும் ஓதும் இழிவான வார்த்தையைச் சுபமாக ஜீயித்திருக்குங் காலத்தில் நினைக்கலாகுமா ? அமங்கலத்துக்குதவுவது சுமங்கலத்துக்குதவுமா ? சீ சீ இனி அவ்வார்த்தையைச் சொல்லவே வேண்டாமென, துளசிதாசர் அனுதினம் பாமசிவனாதிபேயர் தியானிக்கும் திவ்விய நாமத்தை வெறுக்கலாமா ? மறொன்றுந் பிரமத்திபாவம் நீங்குமா ? சீக்கிர மித்திருமந்திரத்தைச் சொல்லுமையாவென மறை பேயன் வேண்டாமென்கிறவன் கழுத்தில் லிங்கம் கட்டு வதுபோல நான் மறுத்தும் நீரிறட்டித்துரைத்தால் என் மதி திரும்பமாட்டாது நான் சொல்லமாட்டேனென அரி தாசனச்சமுற்று நீரெந்த தெய்வத்தைத் தியானிக்கின்றீ ரெனப் பூசான் பாமசிவனைப் பஜிக்கிறெனென அரிபக் தன் சிவபத்தரானால் விபூதியணிபாமல் திருநாம மணிந் திருக்குங் காரணமெனென ஆதிவருணன் என்னமோ மறந்து குருக்காயிடுவதை நெடுக்காயிட்டுவிட்டேன்.

முக்கியமாக நானீசுவரனையே தியானிக்கிறெனென பாமபாகவதன் சிவநாமமான அராமென்றும், சத்திநாம மான உயாவென்றுஞ் சொல்லுமையாவென முப்புரி

துலையின் மிகவுஞ் சந்தோஷித்து, அர அர உபா உபா வென்று பலதாஞ்சொல்ல அரிபக்தன் அ உ என்பதை நீக்கி மற்றியன் டகூரங்கையுங் கூட்டிச் சொல்லுமையா வென மேற்குலத்தீதன் இதென்ன விபரீதம் உயிரொழுத் துக்களை நீக்கி நிற்கச் சீவமான எழுத்துக்களை கூட்டி வதைபா சொல்லும்படி யுரைக்கிறீர். சீ சீ உயிரொழுத் தில்லாப்பேரை நான் கனவிலும் நினைக்கமாட்டேனென இனி சாதுக்கள் பொறுக்கமாட்டார்களென்று துளசி தாசர் பகவானுடைய திருநாமத்தை யுரைக்காவிட்டாலும் அன்புடன் கேட்டார் போதமெனப் பலதாமுரைத்து இனி யும்முடைய பாவங்களெல்லாம் பண்பமாய்ப் போய் விட்டது. கிருதார்த்தனுப் விட்டமென்றதைந்து பல வந்தமாய்ப் பார்ப்பனைத் தன்னருகில் விற்பிருக்கச் செய்து சகலரையு மன்னமுண்ணும்படி ஆக்கியாபித்தார் அதற்கந்தச் சாதுப்பிராமணர்கள் சம்மதிக்காமல் ஓ சுவாமி! ஜெய சீதாராமெனச் சொல்லுவதாலும் கேட்ப தாலும் சகல பாபங்களுக்கும் மேலான பாபமாகிய பிர மத்தி நீங்குமா இது நீங்க அநேகநாள் ஜெயஞ்செய்ய வேண்டும் ஓமம் ஊளிக்கவேண்டும் பிராயச்சித்தஞ்செய்ய வேண்டும். பிறகல்லவோ நம்முட னுண்ணவேண்டும் அப்படிக்கிருக்க இப்படிச்செய்வது நியாயமல்ல வென்று மறுக்க,

துளசிதாசர் ஒருதரம் ராமாவென்றுரைத்தாலும் அல்லது கேட்டாலும் சகல பாபங்களும் நிவாரணமாகு மெனச் சுருதி ஸ்மிருதி இதுகாசங்களு முறையிடுகின் றன இம்மறையோன் பலதரம் ராமாவென் றுரைத்த தைக் கேட்டாரே இன்னம் பிரமத்திபாபம் நீங்காமலிருக் கின்றதாவென சாதுக்கள் பாவரும் ஒரு சீவனைக்கொல்ல லாகாது கொன்றாலதற்குத் தகுதியான பிராயச்சித்தஞ் செய்துக் கொள்வதன்றி அநேகநாள் ஜெயஞ்செய்ய வேண்டுமென்று வேதம் முறையிடுகின்றது. அன்ற ன்திரிஹத்தி சிகுஹத்தி கோஹத்தி முதலான பாபங்களி லுங்கொடியபாபமல்லவா பிரமத்தி யன்றி பதிவிரதை தன்னையறிந்த சீவன்முத்தன் பாப பக்தனாகிய இவர்க ளின் மனதையே நோக்கவைக்கலாகாது. அப்படிக்கிருக்க இவன் பிரமத்தை யுணர்ந்த பிராமணனைக்கொன்ற கொடிய பாபியாபிற்றே இவனைத் தீண்டலாமா அன்ன முண்ண வேண்டலாமா அதிபாதகனாகிய இவனுடைய நாக்கில் ராமாவென்கிற வாக்விபம் புறப்படுவாவென அரி தாசர் இம்மறையோன் அர அர உபா உபா வெனப் பலதர முரைத்ததை நீங்கள் கேட்கவில்லையோ அர உபாவென்பதே ராமாவென்னுந் தரகமந்தரமாகும். எப்

படி பென்றான், தசரத மாகாஜனுக்குப் புதல்வனாகப் பிறந்த ஸ்ரீ மகாவின்னுவுக்கு என்ன நாமகரண மிடலா மென யோசித்த வசிஷ்டர் அராவென்னும் ஈசுவர நாமத் தையும் உபாவென்னும் பார்வதியின் நாமத்தையும் ஒன் றாகச்சேர்த்து ராமாவென்கிற நாமதேயமிட்டார். அன்றி நீங்கள் ராமநாமத்தின்மகிமை யறித்தவர்களால் வெகு டோமாக வானுசெய்யத் தொடங்கினீர்கள் அன்பர்களது மனதில் சமீப்பவாகிய ஸ்ரீ ராமருடைய நாமதேயத்தின் பலனையுரைக்க வெகு விரிவாகும். அதேனெனின், ரா-சகல பாபங்களையும் வெளிப்படுத்தும். மா-வெளிப் பட்ட பாபங்கள் தன்னையடையாமல் நிக்காக்கிடும். அதற்குத் திருஷ்டார்த்தம் ரா-வென்றால் வாய்திறக்கும் மா-என்றால் வாய்முடுதேயம். ஓ சாதுக்களே! ரா-ஆதி சிவன், மா-ஆதிசத்தி, ரா-பாப்பிரமம், மா-சிற்சத்தி, ரா-ஆத்மா, மா-சிவன், ரா-வென்றால் பாப்பிரமத்தைத் துதித்ததாகும், மாவென்றால் முப்புரத்திகளை நிரித்த தாகும், ரா-வென்றால் பாபங்களனுசூது, ரா-உர் வென் றால் எயன் நெக்குவான், ராமாவென்றால் எம்பாசந் துள ளாகும். ராமாவென்றால் நாகவேதனை நீங்கிப்போம். ரா மாவென்றால் குஷ்ட முதலான விபாதிகளகன்றுபோம், ராமாவென்றால் வறுமை கிறுமை நீக்கி அஷ்டயிசுவரி யமுமுண்டாகும், ராமாவென்றால் கோரிய பெண்ணைக் கொல்லாம் பவிதமாகும், ராமாவென்றால் பிரமத்தி முத லான சகல பாபங்களும் நீக்கி மோட்ச சார்பிராச்சி யத்தை படையலாம், ராமாவென்றால் ஆயுள்விர்த்தியாய்ச் சகல வித்தைகளும் சம்பவிக்கும், ராமாவென்பதே தரக மந்திரம், ராமாவென்பதே சகல கர்மங்கையுமோட்டும் மந்திரம், ராமாவென்பதே மோட்சமடையும் தந்திரம், ராமாவென்பதே அண்ட சராசரங்களிலும் நிறைந்திருக் கும் சிரந்தரம் என்று சொல்லியும், அந்தச் சாதுக்களின் சுநேகர் நீங்காமையால் பிரமத்திசெய்த பிராமணருக்கு வட்டித்திருக்கும் பந்திரத்தைத் தன் காங்களா லேந்திக் கொண்டு, ஓ சாதுக்களே! ராமாவென்னுந் திருமந்திரத் தின் பலனை உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்வாருங்கொன்று ஸ்ரீ கைலாசவாசாகிய விசுவநாதர் திருக்கோயிலிற் பிர வேசித்து கல்லுருவான ரிஷபத்தின் முன் பந்திரத்தை வைத்துப் பலதரம் பாபசிவனைச்சுழிந்து கிரகாஷ்டாங்க மாகத்தாழ்ந்து ஓம் அரகார, ஸுறாதேவா, வாமதேவா, நீலகண்டா, நீரணிமுதல்வா, சாம்பவா, சங்கரா, மகான வாசா, கயின்சுவாசா, உமாபதி, பகபதி, திரிநேத்ரா, திரிபுராதனா சர்வேஸ்வரா, பரதேவா, சர்ப்பாபாணா.

சர்வாபஹ்ரண, காலகாலா, திரிசூலா, ஆதிமுர்த்தி, கபாலமுர்த்தி, விஸ்வநாதா, பூதகணநாத, கசிதாரா, சடநாதா, நந்திவாகன. கங்கை மோஹன, தாண்டவா, ஆண்டவாவென்று பற்பலவிதங்களாகத் துதித்து ஆனந்தமே ஸீட்டாற் குதித்து விங்கமுர்த்தியி னெதிரிலிருக்கும் நந்திகேசவரனாப் பணிந்து, அபாது மாதங்களிற் நன் திருநயனங்களை யணிந்து, ஓ நந்திகேசவரா! ரா-என்பது பரமசிவனும், மா-யென்பது ஆதிசத்தியுமாகி இந்தச் சத்திசிவனே ஆதிமுலப்பொருளாகிய ஸ்ரீ மங்களாயண ராகிய ரா-யென்னு மோட்சாத்தினாலேயே பிரமத்தி முதலான மகா பாதகிகளெல்லாம் நிவாரண யாகுடென் பதும் சத்தியமானால் இந்தப் பத்திரத்திலுள்ள அன்னம் முதலான பதார்த்தங்களையும் புசித்து இந்தச் சாதுக் களின் சந்தேகத்தை நீக்க பிரமத்திசெய்த பிராமணனைக் கிருகார்த்தனாக்கி ராமந்திரத்தின் பலனை பலருமறியக் காட்டி. என்னையாட்கொள்வாயென் துணைத்த மாத்நிரத் தில் கல்லுருவாயிருந்த நிஷபமானது எழுந்து நின்று பல தாமுக்காரம்போட்டுப் பிராமணரூபமாய் நிற்கும் பகவா னைப்பார்த்து முன் கால்களைச்சேர்த்து வந்தனஞ் செய்து அன்னம் முதலான சகல பதார்த்தங்களையுமுண்டு பத்திர தந்தைய முட்கொண்டு சரணப்போட்டு ராமநாமமகிமை யைப் பலருமறியக்காட்டி பழையபடி கல்லுருவான மாத் திரத்தில் தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவதூத் துமி தாமதாமென முழங்கிற்று பின்பு துளசிதாசர் நந்தி கேசவரனையும் பரமேசுவரனையும் தொழுது இன்னமு மிவர்க்குண்டா பழுது சொல்லுங்கள் சாதுக்களை பென் துணைத்துக் கடின நெஞ்சத்தைக்கரைத்து ஓ சாது பிரா மணர்களே! ரா-என்னும் ஓட்சாத்தினாலேயே சகல பாவங்களும் நிவாரணயாகுடென்று இந்தநிஷபம் பகர்ந்து பத்திரத்தோடு சகல பதார்த்தங்களுமுண்ட விற்பையைப் பார்த்தீர்களா? உங்களுக்குற்ற மாச்சரியத்தைத் தீர்த்தீர் சரா? வெண்ணெயை விட்டு செய்பைத் தேடுவதுபோல வுப், உள்ளங்கையை விட்டு முழங்கையை நக்குவதைப் போலவுப், ராமாவென்னுந் திவ்ய திருமந்திரத்தை நம்பா யல் ஓமம் வளர்க்கவேண்டும் பிராயச்சித்தம் செய்யவே ண்டுமென்று வெகுநேரம் தர்க்கஞ் செய்தீர்களே? பூச ரண வாயில்வந்தபடி வைத்தீர்களே? அடியேன் மொழி யை நம்பாமற்போனீர்களே? சந்தேகத்துக் குள்ளானீர் களே? ராமாவென்னுந் சம்மாரத்தின்புகிமையே இவ்வள விருக்குவாயின் ராமாவென்னு மோட்சாத்தினு வெவ்வ னவு நன்மை யடைபவராகும். ஜெய சீதாராமென் நன்

போடுத் துதிப்பர்பால் பாபமெட்டிப் பார்க்கக்கூடமா? ராமநாமத்தை நம்பினவர்களை எமன் பாசத்தாற் சுட்டிப் பிடிக்க கூடுமாவென்று பற்பல வார்த்தைகளாடி ராம சங் கீர்த்தனமபாடி ஆனந்த கிரீத்தனஞ் செய்யத் தொடங் கினார்.

சாதுக்க ளாச்சரியப்பட்டுத் தங்களுக்குற்ற மாச்சரி யங்கேட்டு ஜெய சீதாராம், ஜெய சீத்தாராமெனத் தோத் திரஞ் செய்துக்கொண்டே இன்பபடனஞ் செய்தார்கள். இப்படி வெகுநேரம் தாண்டவம் புரிந்து துளசிதாசரைப் பணிந்து, ஓ சுவாமி ராமநாம மகிமைபை இன்றைபத்தி னமறிந்தோம் பற்பல பாபங்களும் பஸ்பமாகுமெனத் தெரிந்தோம் இனி இப்பிராமேணத்தமருடன் அன்னம் புசிப்பதற்கு வாரும் சுவாமிபென். நழைத்துக்கொண்டு மடத்திற் பிரவேசித்து பிரமத்திசெய்து லந்த யேதியர்க் குவந்தனம் புரிந்து மிகவும் பரிந்து துளசிதாசரைப் பகவானெனத் தீர்மானித்து அப்பூசார்க்கு ஓர் பத்திரம் போட்டுச் சகல பதார்த்தங்களையும் வட்டித்துத் தங்கடங் கள் பத்திரங்களில் விற்பிருந்து நமக்குச் சமமானவ ன்க வில்லைபென் திருமாப்படைந்து இது துளசிதாச ருடைய பிரசாதமென்று சந்தோஷத்துடன் தின்று சகல தீவினைகளையும் வென்று அடைக்காயிலைகளை மென்று ஒருவருக்கொருவர் சந்தனம் பூசிவந்த அந்தணர்க்கு சவ் வாதுபூசி விரியியால் விரித் துளசிதாசரைக் கொண்டாடி விஷ்ணு சங்கீர்த்தனங்களைப்பாடிப், பிரமக்குணத்தை நாடிப், பரமானந்தத்தைத் தேடி, அரிதாசர் கிரீத்தியைக் கொண்டாடத் தடுமாடி, நம்மாலாகாதென வாய் மூடி அஞ்ஞானங்களைச்சாடி, பிரமத்திரிவிண்டறக்கடி, வீணா கழித்தவற்கு வாடி, பிரமானந்த மேஸீட்டாற் கூத்தாடி, நாம் செய்தபழை கோடானகோடி எனச்சங்கல்ப விகல் பமற்று சகசானந்தத்தையுற்று என்று மடையா வின் பிணைப்பெற்று நானென்பது செற்று சித்திர திபத்தைப் போல வகையற்றிருந்தார்கள்.

அப்போது கபடநாடக ஞாந்தராவதாரியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணரும் சந்தோஷசாகாத் தில்மூழ்கினவராய் க்ஞான திருஷ்டியால் நம்மை யறிந்துகொள்ளுவார்களே வென் கிற சந்தேகத்தால் சஞ்சலபண்தோடும்கூடி அடிக்கடி கண் களைத்திறந்து பார்ப்பதும் மூடுவதுமாயிருந்தார். இப் படி அந்திவேளை பரியந்தப் பிஷ்டையிலிருந்து பிறகு தெளிந்து சாதுக்களனைவோரும் சந்திபாவந்தனஞ் செய் யப் பாகிரதிகை யடைந்தார்கள். அத்தறுவாயில் மமதா தேவி நாடோறுத் துளசிதாசரைக் காலையிலைப் பணித்துப்

போகும் வழக்கப்படி வந்து வந்தனத்தந்த அருகே வீற்றிருக்கும் யாபா பறைபேரையும் வணங்கினான். அந்தணர் மமதாதேவியின்மேல் மோகித்தவர்போல பிழிந்து பெருமூச்செறிந்து ஓ பெண்ணே என்னிருகண்ணே எனக்குன்மீதற்ற ஆசையைத்தீர்த்து இப்போதே பெண்ணாகத்து ரட்சிக்கவேண்டு மென்னுமியே! மமதாதேவியே பென்றுகாத்துக் கொண்டே மூர்ச்சையாய் விழ்ந்து விட்டார்.

உடனே துளசிதாசர் திக்கென்றெழுந்து அவாது சேவடியில் விழ்ந்து மமதாதேவியினால் பன்னீசை வாழைத்து உபசாரனை செப்தெழுப்பவே அப்புகான் ஓ அரிதாசரே! இந்த மங்கையின்மேல் லெணக்கிச்சையாய் விட்டது காமவிசாரங்கெட்டது இவளியாருடைய மனைவியா யிருந்தபோதெக்கும் நீர் கருணைகூர்ந்தெனக்கிணங்கும்படியாகச் செய்பவெண்டுமென மிகவும் பரிதாபத்துடன் பன்முறை வேண்டிக்கொண்டார். துளசிதாசர் சாதுக்களறிந்தா விவருடன் வாதுசெய்வார்தொனச் சுற்றுப்பக்கமும் பார்த்து யாருயில்லாமையாற் காங்களைச் சேர்த்து ஓ பிராமணோத்தம! சந்தடிசெய்யாதே சாதுக்களறிந்தால் விபரித்ததுக்கிடமாகும். உமதுயிர் பிரிந்து போகும். ஜாமாதிகிரியானபின் இந்த மங்கையை யுட்கிணங்கச் செய்கிறேன் அவசரப்படாமல் பொறுத்திருமையாவென் றுபசரித்தார். அவ்வேதியர் சற்றுநேரமிருந்து சந்தியாவந்தனஞ் செய்ப்போன சாதுக்களால் லாம் வந்ததே துளசிதாசரைப்பார்த்துக் காங்களைச்சேர்த்து ஓ ஐயா! பேதமிறந்த பிரமஞானியே! கோபயில்லாநிதானியே! எனக்கோ காமவிசாரம் மேலிட்டது, அக்கதையெல்லாஞ் சுட்டது, இனி யென்றோர் பொறுக்கக்கூடாது, இப்போது வந்த மாதிரிக்கும் விடெது, சிக்கிரஞ் சொல்லுமையாவென்றார். துளசிதாசர் சாதுக்களறிந்துக்கொள்ளப் போகிறார்தொன்று கண்ணாறுக்கையாறுஞ் சாடைகாட்டி மௌனமா யிருக்குமபடி வேண்டிக்கொண்டார். விப்பிரன் ஐயோ மன்மதனை பெரித்த மகாதேவனும் கங்கையின்மேல் மோகமாகித் தயக்கமுற்றா ரென்று லென்றோர் பொறுக்கக்கூடுமா? இதுதெரிந்த நீரொன்றை இப்படி வெறுக்கக்கூடுமா? அந்த மமதாதேவி எங்கே போனான் எனக்கு மோகமுண்டாக்கி எங்கே மறைந்தாள் என்கே பறந்தாள் எனக்கு வந்த காம மிச்சு தக்களுக்கு வாலாகாது? துன்பம் தரலாகாதாவென்று பாபாபிரமும். வெறுக்கொண்ட யக்கடம்போலவும், சொறியுற்ற கணங்களைபோலவும், ஆசியக் கூத்தனைப் போலவும், கோளன் காக்கைப்போலவும், குதயிலைக் குடு

மியைப்போலவும், பித்தனைப்போலவும் சித்தினியைப் போலவும் பதைபதைத்து அங்கு மிக்குமாயோடி மமதாதேவியைத் தேடத்தொடங்கினார். சாதுக்கள் அந்தணன்மேல் முனிவிகொண்டு தாஷணவார்த்தைகள் விண்டு, அடா மூர்க்கா! துன்மார்த்தா! உண்டவீட்டில் கொண்டசஞ்செய்யும் கண்டகனாகிய உன்னை இப்போதே துண்டாண்டமாய்க் கண்டக் கண்டமாக வெட்டிப் பறியிடுகிறோம் பாரொன்று துள்ளிக் கீழேதள்ளி நகக்களாற் பிறிக்கின்றி அடாதொள்ளி யெனத் தாருமாறுஞ் செய்பத் தொடங்கினார்கள். துளசிதாசர் சாதுக்கள்மேல் மிகவும் வெகுண்டு பெருங்கோபங்கொண்டு அந்தணனை யழைத்துக்கொண்டு தன் மனைவியாலைட்டு மமதாதேவியிடஞ் சொல்வதற்கிடைத்து மௌனமாய் நின்றார். மமதாதேவி மனமுனை வணங்கிப் பதிவார்த்தைக்கிணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இப்பிராமணோத்தமனா என்பாலழைத்துக்கொண்டு வந்த விதமறிவேளுதலா லுமதப்பிராயத்தைப் புலப்படுத்துமையாவென்று பணிந்து நின்றான். அரிதாசர் ஓ மமதாதேவியே! இவர் சொந்த ஆசியே! என்னுடைய அன்புனக்குத்தேவையா யிருக்குமானால் நீ நல்ல குலஸ்திரியானால் பதியின் வார்த்தையைக் கடக்காப்பதியிரதைபானால் மோகார்த்தம் வேண்டிருக்குமானால் இந்த அந்தணருடைய அவா நீங்கும்படிக் கூடிக்குலவி யிருப்பாயாகவென் றறைந்தார். மமதாதேவி பணிபொண்டாகப் பட்சமாகப் பேசாமலிருந்திப்போது பட்சமாகப்பேசும் பதியைத் துதித்து, ஓ என்னுள்வலனே! உமக்குரிய வஸ்துவை ஒருவருக்குத் தானஞ்செய்தால் மறுப்பவருமுண்டோ? மனைவி பதிக்கு வேறுதனண்டோ? உம் மிஷ்டப்படி நடந்துக்கொள்ள எனக்கோ தடையுமிராது என்னென்றால் பாமசிவன் பார்வதியை இராவணனுக் களிச்சு அப்பத்தினி மறுத்துகாத்ததுண்டா? ஆனால் மடத்திவிருக்கும் சாதுப்பிராமணர்களால் இவ்விப்பிரருக்கோரிடையுறுவாராமல் பாதுகாக்கவேண்டியபாமுபக்குத்தா னென்றறைந்து வேதியர் பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி ஐயமின்றி சைபோகஞ்செய்பச் சீக்கிரம்வாருமென்றழைத்தாள். அப்போது சாதுக்களாளுக்கோர்தடிபெடுத்துக்கொண்டு அந்த யாபாபிராமணர்மேல் விழ்ந்து அடா பாமதுகோகி! பதியின்வார்த்தையைக் கடவாயிப்பத்தினியைபா பெண்டாள்ப்போகின்றாய். ஓ ஓ நாயே! அறிவில்லாப் பேசியே! சீக்கிரம் இம்மடத்தைவிட்டோடிப்போ. இல்லாவிட்டாலுன் தலைமண்டையை யுடைத்து முனை சிதறப் புடைத்துக்

யாகத் தொடுத்துக் கபடஞ்செய்த காகுத்தனே! கக்கி
தை பாயாசமானாலும் கக்குவாருண்டா? சன்பாசமான
பின் சமுசாரத்துக் குட்பட்டவரு முண்டா? பூண்ட
விரதம் கெடலாமா? பேரின்பத்தின்மே விச்சையான
பின் சிற்றின்பத்தைக் கனவினுநினைக்கலாமா? சொர்க்
கத்தை நாடினவன் நாகத்தை நாடுவது போலவும், சந்
பைகாக்கும் விரதம் பூண்டவன் கணிதைபானது போல
வும் அல்லவோ இருக்கின்றது ஓ தெய்வமே உன் திரு
வடிக்களாநாடின அடியேன் கொடியேனானாலும் இவ்விஷய
போகத்தைக் கனவினுநினைப்பேனா? ஸ்திரீயை மறந்து
முபசரிப்பேனா? என்னைக்கு விட்டைவிட்டுப் புறப்பட்
டேனோ அன்றே சிற்றின்பத்தை மறந்தேன், மனக்
கவலைபைத் தறந்தேன் பானதுபயித்த விஷயப்பாகத்
தால்வந்த கசம் போதும் போதும் அப்பப்பா கன்னியா
மாயையிற் சிக்கினவனுக்குப் பாமபக்தியு முண்டா,
பாசத் தலைகொண்டவர்க்கீ கல்லலியிம் பரிசமுண்டா
கோதைபிற் மாயையிற் சிக்கின பேதைபர்க்கு வேதை
யின் பலனன்றி வேறுசு மனுபயிப்ப துண்டா? அச
னப்பட்சி யானே விட்டிழ்ப்புச்சி மீன் வன் டென்னும்
ஐந்தும், சப்த ஸ்பரிச ரூபாச கந்த மென்னும் ஐந்து
விஷயங்களி லொன்றொன்றினால் தன் பிராணனுக் கேடு
வருவித்துக்கொள்ளு மானால் ஐப்பலனு மயங்கச்செய்
பும் ஆபிழையாட்டேல் அவாக்கொன் டிருப்போன்
அழிவதற்கோர் தடையுண்டா? சிலந்தியை வருட அப்
போது கசமாயிருந்து பின்பு பெருவாதனைக் குட்படுத்து
வதுபோல் நினைமநர் கசத்தை யிச்சித்த ஆடவன் அக்
காமத்தால் பலநாளுத் தன்ப மனுபயிப்பதற்கோ கைய
முண்டா? உமது சிருஷ்டையைக் காமாந்தகாரத்தால்
விர்த்தி யடையச்செய்து தெரிந்த அடியேன் உமது
பூரணகடாட்சம் பெற்றிருக்கும் நாகக்குழியிற் புது
வேனா? தூதநாயில் ஸ்நானஞ் செய்வாரு முண்டா?
மலத்தில் அழுந்துவாரு முண்டா? குஷ்டம் முதலான
விபாதிகளால் நஷ்டப் படுத்துவது காமமே பல்லவா?
பாந்தாமனாகிய உமது நாமருசியை பனுபயித்தோர்கள்
காமாசத்தை இச்சிப்பார்களா? தெரிந்தும் விஷத்தைப்
பட்சிப்பார்களா? உமது கபடநாடகத்தை நானும் சந்
மறிந்தவனே ஆதலா விவ்வார்த்தையை இனி சொல்லா
மல் சந்திர சூரிய ருள்ளமட்டும் ஸ்திரீயைப் புல்லாமல்
கின் ரூபதூதர் பல்லாமல் வேறுவார்த்தை சொல்லாமல்
காலவழித்துப்படியாக கருணைகீழ் தாட்கொள்ளு மை
யாவென்று பறித்து பற்பல விதங்களாகத் துதிக்கத்
தொடங்கினார்.

பகவான் பாம்பாகவத னிருகாங்களையும் பிடித்துக்
கொண்டு தந்தை வாக்கை மறுக்காமற் றுபை வெட்டின
பாசாமரைப் போலவும், தாய்வார்த்தையைத் தள்ளா
மல் சகோதரர் மனைவிபரைக்கடியவேதையிபாசரைப்போ
லவும், துரோபதைபைக் கூடின பஞ்சபாண்டவர்களைப்
போலவும், தன்னுபிரைக் கொடுத்தி கர்னமகாராஜனைப்
போலவும், என் வார்த்தையைத் தள்ளாமல் யாதொரு
மொழியிற் விள்ளாமல் பதிவிரதா கிரான்மணியாகிய
மமதாதேவியுடன் கூடிச் சிலநாளில்லறத் தர்மத்திலிரு
ந்து பின்பென் பதவியை யடைவா யப்பா வென் றிரந்து
கூறும் பகவான் பாதங்களில் அரிபக்தர் வணங்கி ஓ
என்னுண்டவனே! இதைபன்றி வேறேது சொன்னா
லும் கேட்பேனன்றி உன் திருவடி சாட்சியாக ஸ்திரீ
போகத்தை மாத்திர மிச்சிக்கவிமோட்டேன் தேவரீரா
கம்பின மமதாதேவியை இப்போதே தேவரீர் பாம
பதத்துக்குக் கொண்டுபோ மையாவென்று பணிய பக
வான் இனி எவ்விதமாக உரைத்தாலும் துளசிதாசர்
சமுசாரத்திற் குடன்பட மாட்டா ரென் றறிந்திருந்
தும் பின்னுஞ் சொல்லுவார் அப்பா துளசிதாசா முற்
பிறப்பில் நீ மார மார வெணத் தியானஞ் செய்துக்
கொண்டே தபத்தி விருந்தபொழு துன்மனை யுன்பா
லடைந்து காமவிகாரம் கொண்டு உன்னைப் பலவந்தஞ்
செய்ய நீ இவ்விஷயபோகம் பொல்லாதென் றிகழ்ந்து
கூற உன் மனைவி கூடாதெனப் பலவந்தஞ்செய்ய நீ சில
நாட் சென்றபின் னுன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறேனென்
றுகாத்து அப்பொழுது தப்பித்துக்கொண்டு அவள்
கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் காட்டில் மறைந்து அடர்ந்த
புதுகன் குழந்த ஓரிடத்திற் ரபநிலையிலிருந்து விட்
டாய் உன் மனையா னுன்மேலிருக்கும் மோகத்தால் பல
நினைகளிலும் தேடித் திரிந்து கலைபிரிந்த மான்
போற் கதறிக்கதறி பதறிப்பதறிப் ஆயியை விட்டு விட்டு
என் பதவியை யடைந்து நீ துளசிதாச சுவதாமெடுத்
ததே தான் மமதாதேவியாய்ப் பிறந்தவனாதலா விவ
ளிச்சகசுதிர நீ முற்பிறப்பிற் சொன்ன வாக்கியப்படி கூடி
யிருக்கவேண்டு மல்லவாவென, அரிபக்தன் ஓ தெய்வ
மே! நான் முற்பிறப்பிற்சொன்ன வாக்கியப்படியே இம்
மமதாதேவி வெறுத்துக்கால பரிபாதம் கூடியிருந்து
அவளாய் வெறுத்தபின் நானும் வெறுத்து விராகத்தை
யடைந்தேன் பிளந்தக்கல் கூடாததுபோல் இனி பொரு
பொழுதுங் கூடாதென்று வணங்க, பகவான் துளசி
தாசர்மேல் மிகவும் வாஞ்சையாயிருக்கும் மமதாதேவி
யை நோக்கி ஓ அம்மா பாக்கியவதி! உனக்கு இகபோ

கம் வேண்டுமா? பாடுபாகம் வேண்டுமா? உன் தபிப் பிராயத்தை வெளிப்படுத்தித் தென்று கேட்சு, மமதாதேவி ஓ பகவானே! வேண்டாமென்கிறவர் கழுத்தில் விக்கக் கட வேதாற் பிரயோசன மேதேனுமுண்டா? அதேபோல் மிகவும் விரக்தியடைந்திருக்கும் என் கணவனை வேண்டி என் னைச் சேர்த்துப்பாகிலும் அவ்வொற்றுமையா இருக்கப் போகிறதில்லை ஆயினும் அவரை இணைபிரியாமல் பார்த்திருப்பதே எனக்கு போதுமான இன்பமென்று வணங்கித், துளசிதாசர் ஓ மமதாதேவி! நீயென் சொற்படி பரம்பதத்தைச்சேரு சிலநாட் சென்றபின் நானும் வருகிறேனென் வாக்கியத்தை மறத்தலுணக்கமுல்லவென, மமதாதேவி உட்கிஷ்டப்படியே நடக்கின்றேனெனப் பணிந்து சிறகப் பகவான் தாசனை நினைக்க, உடனே அத்தாசன் ஓர் புஷ்பவிமானத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்த பகவானதெழுந்தருள மமதாதேவி யகா பக்கியமென்று தன் கொழுனன் நிருவடிகளிற் பணிந்து, ஓ ஸ்வாமி! இதுதான் பரியந்தம் நானறியாமலிப்பற்றிய குற்றங்களை பெல்லாம் நற்றவமாகக்கொண்டு முற்றிலும் மென்னை பாட்கொள்விரெனப் பற்பல விதங்களாகத் தோத்திரஞ்செய்து உட்கைவிட்டுப்படி பிரிவேனென்று அழுதகண்ணுந் தொழுதகையுமாய் நிற்கத் துளசிதாசர் ஓ பாக்கியவதி! எனக்குகந்த யோக்கியவதி! நீ எல்ல உத்தமியான படியினாலேயே உனக்காகப் பகவான் வந்து எனக்குத் தரிசனந்தந்து பலரும் பார்க்கப் புஷ்ப விமானத்தை வரவழைத்து பரம்பதத்துக்கு வருப்படியாய்த் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இப்போக்கொத்த பேறு இப்புயிரிலியாருக்குத் கிடைக்கமாட்டா தென்றுகூறித்துச் சீக்கிரம் பகவான் லோகத்துக்குப்போ நானும் வருகிறேனானிது சத்தியமென, மமதாதேவி இன்றும்கைப் பிரிய லாச்சுதோவென் றோலமிட்டழுதுக்கொண்டும் பதிவாக்கைக் கடக்கக்கூடாக் குறைபால் விமானத்தினையின யாத் திரத்தில் தேவதுந்து பிதாந்தாமென்று முழங்கிற்று, தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள் பகவான் துளசிதாசருக் காசிகள் செய்து தாசனை எச்சரித்தார் தாசன் அரைக்கணத்தில் வைகுந்தத்திற் கொண்டிப்போனார்

இவ்வாச்சரியத்தை யறிந்து யடந்திலுள்ள சாதுப் பிராமணர்கள் என்றும் அடைபா விப்படைந்து துளசிதாசர் முன்னிற்பதற்க்கெட்டா மமதாதேவியைப் புகழ்ந்து அரிதாசனைப் பற்பல விதங்களாக கொண்டாடி யகிழ்ந்து ஐயோ பகவானென் நற்பாமல் இப்படியருமெனக் குறிப்பாயல் சூம் நாராயணர் பதைபதைக்க அடித்தோமே

ஓரே வயிராக்கியம் பிடித்தோமே யென்று தங்களைத் தாங்களே யிகழ்ந்து துளசிதாசருடைய மகிமைமையும் மமதாதேவி வைகுந்தத்தைப்படைந்த விரிந்தையும் பல விடங்களிற் சொல்லிக்கொண்டே திரிந்தார்கள், அது கேட்ட காசிதேசத்தாசன் முதலானவர்களு மதிசயித்து துளசிதாசர் பக்கலடைந்து பற்பல விதங்களாகத்துதித்து நீரிப்பட்டணத்தி லெழுந்தருளி யிருக்குப்படியான பாக்கியம் நான்கொன்னசெய்தோபோ நான்கள் செய்த தவமே மாதவமென்றுகூறித்து அவரை அரைக்கணமும் பிரியாமலிருந்தார்கள் துளசிதாசரோ பகவான் வந்து செய்துப் போன வித்தைகளை நினைந்து நினைந்து ஒன்றுந்தோன்றாத வராய் ஆனந்தவாயில் முழுகித் தன்னைமறத்திருந்தார். கேட்டவர்களோ சித்தர்களே யென்று பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

துளசிதாசனைப் பகவான்சேதித்த அத்தியாயம்.

முற் றிற் று.

பன்னிரண்டாவது

பகவான் துளசிதாசனுருவாய் வந்து பிரேதமான பிராமணனை எழுப்பிய அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் சித்தர்களே யென்று ஸபாஜிசித்தர் சொல்லுவார், இவ்விதமாகத் துளசிதாசர் பற்பலதேசங்களிற் நன்பேர் விளங்கப் புகழ்பெற்றிருக்குங்காலத்தில் டில்லிநகருக் காசனான அக்பர்பாதுஷா துளசிதாசருடைய மகிமைமையப் பலருஞ்சொல்லக் கேள்யிப்பட்டுப்பார்க்க வேண்டுமென்கிற வாஞ்சையால் வராணசியை யடைந்து அரிபக்தரைத் தரிசித்துப் பாதக்களைப் பரிசித்து யகாது பாவொனப்பூசித்து அத்தியந்த பக்தியுடன் விசுவாசித்து அவருகாக்கும் பிர்மஞ்ஞானத்தைச் சொவணஞ்செய்துக் கொண்டிருக்குங்காலத்தில், அக்காசிபிலோர் உத்தம பிராமணர் பிராரப்தபாகமனுபவித்தாக் தீர்த்ததே இவ்வாக்கை அகாநிமை யிருக்காதென்றே வேத வாக்கியப்படி, தேகநியோக மடைந்து பிதர்லோகத்திற் பிரவேசித்தார். அவர்மீது தன்னுயிர்போல வாஞ்சைகொண்டிருந்ததுமன்றி இன்னஞ்சுபோகங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்கிற அதிக அவாக்கொண்டிருந்த மகா பதிவிரதயாகிய அவர் பத்தினி தன் காவலன் மரித்ததைக் குறித்து மிகவும் புலம்பிச் கண்ணீரார் கணவனை புலம்

பிப் புருஷனின் இனி எப்படி போகும் பொழுது விதவையானபின் இவ்வுலகிலிருப்பது மிகவும் பழுதுபென்ற பகவான்தொழுது தேம்பித் தேம்பி யழுது ஒ தெய்வமே! சின்னஞ்சிறு வயதுள்ள கன்னிகையாகிய என்னை ககமையாக்கி விட்டாயே, இவ்வழைபைக் கைசேர விட்டாயே, பதிலே தெய்வமென்றும், பதிசேவைசேர மோட்சமென்றும், பழமறையிலெழுதிய பகவானே இவர யாரைத் தெய்வமாகப் பாவிப்பேன் பாருக்கு சேவை செய்த பூசிப்பேன், இப்படி பல சீவர் புலம்பி யழுவ துனக்குச் சந்தோஷமோ? துக்கமயமான இப்பிரபஞ்சத் தைச் சிருஷ்டித்துப் பட்சியினிறகுபோல் பன்முறை பாத விக்கும்படியாகச் செய்வதானுக்குவரும் மேன்மை யேதோ என்னிப்போ லேழ்மைமையுடைய மாதர்களேத் தனைபோர் வேதைக்குட் பட்டிருக் கின்றார்களோ? அரி அரி ஆண்பால் பெண்பாலெனச் சிருஷ்டித்து அதிற் பெண்பாலாடவனுக் கடக்க வொடுக கமா யிருக்கச்செய்து ஒருவரை விட்டொருவர் கிமை பிரியாமலிருக்க அத்தியந்த இச்சையை யுண்டாக்கி ஒருவரை அழைத்துக் கொண் டொருவரை அயர் தலரும்படியாகச் செய்வது காரணமாக் கடவுளாகிய உமக்கழகோ? இப்படி ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிவாற்றாமல், பேய்பிடித்தவர்போல் மதிமயக்கப் பிரேதத்துக் கிணைய யிருக்கும்படிச் செய்வதா லுமக்கு வரும்பயன் யாதோ? ஒதெய்வமே! பூதபவுலிய வர்த்தமான டென்னுந் திரிகாலங்களிலும் நடக்குஞ் செயல்களெல்லா மறிந்த நீரே சிதைபை இராவண னெடுத்துக்கொண்டு போனபோதுசொல்வதற் கபாயமான துக்க சமுத்தி சத்தி லமிழ்ந்திரென்றால் அறிவாப் பேதைபான நானிப் பிராமண நாயகனைப் பிரிந்து பிராணனுட னெப்படியிருப்பேன் சசல சத்திகளிலும் வல்லமைபான சீதா பிராட்டி எமது புரிவாற்றாமல் அழலில் வைத்த மைமுகைப்போல் சுதறிக்கதறிப் பதறிப்பதறிக் கரைந்தழ திருப்பாளானால் ஒரு வல்லமையு மில்லாவென்னால் பிராணநாயகனைப் பிரிந்துயிரு டனிருக்க ளாகுமோ? ஒ என்னுண்டவனே! என்னைப் போல் பல சீவர்கள் கலக்கமடைய நீர் ஆனந்தமா யிருத் தால் லலனோ? இப்படிஜீவர்கள் தயாடைவது தீவினைப் பலனோ? நீபடைத்த ஜீவர்களுக்கு நீயறிபாயல் தீவினை வந்தனாகுமா? அப்படியடைய நீ படைத்த ஜீவர்களுக் கு நீயறிபாயல் தீவினை வந்தனாகுமா? அப்படியடைய நீ பூணத்திற் குறைந்தவனோ? ஆ ஆ உன்னுடைய பாயை செய்யும் வித்தைக்கு வியப்படையாதவர்களு முண்டோ? ஒ பராத்பா! துன்பத்திலிருந்துயிர் தரிப்பதிலும் இறத்தலழகல்லவோ? பிராணநாயகனைப் பிரி

ந்த பதிகிரதைகள் அரை கிமை பிராணனுடனிருப்பார்களோ? பின் வரும்பழிக் குட்படுவார்களோ? பதினைந்துவயதுப் பருவமுள்ள நான் பதியிழந்தபின் என்வ்வுலகிலிருந்தாலும் பழிவந்தடையாதோ? காமாவிக்காததுக்குத் தடையேதோ? பிரியாதி தேவர்களாலும் ஜயிக்குகடா மாண என்னுற் ஜெயிக்கக்கூடுமோ? காமக் கடலைக் கடக்கலேசானதோ? பதியின் ஈட்சத்தைப் பட்சிகளே சகிக்காமல் தட்சணம் மரிக்குமாயின் ஐந்தறிவுள்ள நான் மாணமடையாமல் இருந்திவ்வுலகிலிடைபாமல் ஓரோதுதேட வேண்டியதே முக்கிய காரணமல்லவோ வென்று கங்கையில்போடக் கொண்டுபோகும் கணவனுடன்பேய் நானும் பாசோதியிற் குத்திறப்பதே சத்தியம் இறவாமலிருப்பதே பரித்தியம் இத்தேவமெத்தனை நாளிருந்தாலும் அனுத்தியம் பதியுடனிறத்தலே நித்தியம் எனத்துணிந்து துக்கந்தணிந்து கங்கையை நாடிப் போகின்றவன்.

துளசிதாசருடைய மடத்தில் அகப்பாதுஷா முத லானவர்களுக்கடி ஏககூட்டமா யிருக்கக்கண்டு இந்த மாகாத்மாவைத் தரிசனஞ் செய்துக்கொண்டு பதியைத் துதித்துக் கங்கையிற் குதித்து மோட்ச காட்சியை படைவேனென்று மகாசகையில் நானமில்லாமற்சென்று துளசிதாசர் முன்னின்று பகவானேயெனப் புகன்று சிக் சாஷ்டங்கமாகத் தெண்டஞ் செய்ப அப்போது அகப்பாதுஷாவுடன் பிரமக்குள வார்த்தைகளை ஆனந்தத் தோடும் பேசிக்கொண்டிருக்கும். துளசிதாசர் சந்தோஷமேலிட்டால் அக்தப் பிராமணஸ்திரீயைநீராக்கி, ஒ அம்மணி! நீ அஷ்டபிசுவரியமும் அஷ்ட புத்திர பாக்கியமும் பெற்றுச் சுபமங்களிய ஸ்திரீயாய் வாழ்ந்திருக்கக் கடவாயென் றுசீர்வாதஞ் செய்தருளினார். அவ்வசனத்தைக்கேட்ட பிரானோத்தமி நகைத்து, ஓ ஸ்வாமி! விந்தையான வசனத்தைப் புகன்றீர். என்கணவனிறந்து ஒரு ஜாமமாயிற்று, என் மஃசளமும் போயிற்று, என்கணவனைக் கங்கையில் போடக் கொண்டு போகிறார்கள் நானும்வருடன். பாசோதியிற் குதித்திறக்க எண்ணக் கொண்டு கூடவே தொடர்ந்து வந்து இவ்விடத்திலேகக் கூட்டமா யிருக்கக்கண்டு உம்மைத் தரிசனஞ் செய்துக் கொண்டு பிராணனை விடலாமெனத் துணிந்து வந்தேன். வந்தவிடத்தில் தேவரீர் கேட்டவர்க ளெல்லா மதிசயிக்கும் படியான ஆசீர் வசனம் புதன்றீர் புருஷனிறந்தபின் எனக்கெங்கிருந்து புதிதிர பாக்கிய முண்டாகும். இனிக் கள்ளப்பருஷகாச் சேர்ந்து பின்னைகளைப் பெற வேண்டுமோ? இதா புரு

ஆர்ஷைப் புணர்ந்து மானங்கெட்டு ஈனமடைந்து எமதன்
டனைக் குட்படுவதைப் பார்ச்சிலு மிறந்தா எழுகல்லவோ
உட்கும் விரித்துச்சொல்லவோ அல்லாமல் பதிவிரதைத்
தன்மைக் கெட்டுப் பாபுறுஷனைக்கடி நான் பல பிள்ளை
களைப்பெற்றாலும் நான் சுபமங்கலிய ஸ்திரீயாய் வாழ்வ
தெக்கே? தேவரீர்செய்த ஆசீர்வாதப்பலனென்கீசே, பகவா
னைப் பலருக்குத் தெரிசனந்தருவித்த மகானுபாவாகிய
தேவரீர் வாக்கில் ஸிஷ்பலமான வாக்கியம் பிறக்கமாட்டா
தே பெரியோர்சுனி னாசீர்வாதப்பலன் பெற்றவர்க்கிய
தோர் வியாசுரமும் வாமாட்டாதே உத்தமர்களுசீர்வாத
ப்பலன் ஒருபோதும் தப்பிப்போகமாட்டாதே நான் கை
மையாருங் காரணமிருந்தா விப்பேர்க்கொத்த வாக்கியம்
புறப்படமாட்டாதேபெனப் பற்பல வார்த்தைகளையு ஓ
பகவானே நீர்செய்த ஆசீர்வாதப்படியே நான்குபமங்கலிய
ஸ்திரீயாய் அஷ்டபுத்திரகாட்பெறச் சீக்கிரமென் காவல
னைப் பிழைப்பிக்கவாரும் கடைக்கண்ணாற்பாரும் மாங்கல்
ய பிட்சையைத்தாரும் கிருபைகரும என்றேத்திப் பணி
யும்போது அக்பர் பாதுஷாவும் அவனுடைய மந்திரி பிர
தானிகளும் சேனைகளும் இப்போதுதான் துளசிதாசரு
டைய மகிமையைப் பிரத்தியட்சமாய்ப் பார்க்க வேண்டும்
இறந்தவர்களை எழுப்ப லொருவாராகுமா சகல சாமர்த்
தியு முள்ளவரெனப் பலரும் புகழ்ந்த தசத்தியமோ?
சத்தியமோ எல்லாம் ஓர் கழிகைபிற் றெரியவருகிறதெ
ன்று துளசிதாசருடைய வதனத்தைப் பார்த்துக்கொண்
டிருந்தார்கள். துளசிதாசரோ பிராமண ஸ்திரீயுகாதத்
வாக்கியங்களைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு மோசம்வந்தது இப்
பேர்க்கொத்த அபாசமான வார்த்தை என் வாக்கிலென்
பிறந்தது இவன்மனமேன் றொந்தது எனக்கீசனவமானந்
தந்தது இறந்தவர்களை எழுப்ப ஒருவாள்வசமா எழுப்பரிஷி
கள் வங்கிலமா மேன்மையான மகிமையுடையவர்களாலும்
விதியைத் தடுக்கக்கூடா விதியைத் தடுக்கும்படியான
வாக்கைக் கொடுக்கக் கூடாமாவெனப் பற்பல விதங்களா
யோசித்துப் பகவானே யனதிலேயே பூசித்து அந்தப்பதி
விரதைப்பார்த்துக் காங்களைச்சீர்த்து ஓ அம்மா இப்
போதென் வாக்கிலிருந்து புறப்பட்ட ஆசீர்வசனம் நானா
கச் சொல்லவில்லை ஸ்ரீபர்ணாபயானே என் வாக்கிலிருந்
துரைத்தார் இதற்கு நானென்ன செய்பட்டுப் உள்ளபடி
யே முடியட்டும் என் வாக்குபெய்த் தப்பிபோனாலும் போ
கட்டும் இனிபெய்ப்படியானாலு மாகட்டும் நீயுன் கணவனி
ட்டிப்பாய்ச் சேசென்றுரைத்துப் பிரமயிலாசமான முகங்

கறத்து அக்பர் பாதுஷாவின் வதனத்தைப்பார்க்க நான்
டைந்து யாதோர் மொழியும்பேசுதற்கிடைந்து தலைபை
த்தாழ்த்திக்கொண்டு பகவானைவாழ்த்திக்கொண் டிருக்கை
யில் பத்தவச்சலனாகிய பகவான் கங்கையிற்போடக் கொ
ண்டு போகும் பிரேதத்தினிடம் துளசிதாசர் வடிவுடன்
வந்து சுரந்து செல்வோர்க்கு தரிசனந்தந்து ஓ-இறந்த
பிராமண தன்னைமறந்த பிராமண உன்மையாளுக்குநான்
செய்த ஆசீர்வாத வாக்கியப். பிரகாசம் பெழுந் தென்னு
டன் வருவாயாக வென்றறைந்த மாத்நிரத்தில் பிரேதமா
ய்ப்பிபான பிராமணன் உயிர்பெற்றிதோ வருகிறதெனவா
மியென்றுரைத்த மாத்நிரத்தில்

அவனை பெடுத்துக்கொண்டு போகும் அந்தணர்கள்
திசயித்துப் பிரமைகொண்டு மரித்த மறையோரானேனாக்கி
இறந்தபோன நீ மறந்து துளகினவனைப்பிபா லெழுந்த
காரணம் யாதோவெனக்கேட்டுக் கட்டுகளை பவிழ்த்துவிட்
டவுடனே அம்மாதவன் சந்தேஷ முகத்துட னெழுந்து
துளசிதாசர் பாதங்களில் விழுந்து ஓ-என்னுண்டவனே
என்னை பாட்டுகளோரும் பொருட்டு மடத்தைவிட் டுவ்வ
ளவுதரம் நடந்து வந்திரோ அரிதானசேவை தந்திரோ
வென்றுரைத்துக்கொண்டே அவரின் நடந்துபோக மா
பாதுளசிதாசர் அப்பிராமணனை பழைத்துக்கொண்டுதுள
சிதாசர் அப்பிராமணனை பழைத்துக்கொண்டு துளசி தா
சர்மடத்தில் பிரவேசிக்க அப்போது கங்கைபிற் குதித்தி
றக்க வெண்ணங்கொண்டுவரும் பிராமணோத்தமி துளசி
தாசரும் மரித்தமணாளனும் சபையில் வருவதைக் கண்டு
ஆனந்தங்கொண்டு அங்கிருந்த துளசிதாச ரிங்கெப்படியவந்
தாரொன்றும் என் கணவனுக் குயிரொங்கனந் தந்தாரென்
றம் ஆச்சரியப்பட்டு மாச்சரியங்கெட்டு ஆனந்தக் கண்ணீ
ர்சொரிய அவர்கள் பின்னொடர்ந்துபோய் அக்பர் பாதுஷா
வின்முன் வீற்றிருக்குந் துளசிதாசரையும் தங்களுடன்
வரும் துளசிதாசரையும் பார்த்து வியப்புற்றத் துளசிதா
சரோ பகவானெனத்துணிந்து பற்பல விதங்களாகத் தோ
த்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினான். மாயா விஸாகுனிய பக
வான் அக்பர் பாதுஷாவைநோக்கிச் சந்தேஷத்தைப்பிபா
க்கி ஓ-பாதுஷாவே நானிப்போ தாசீர்வாதஞ்செய்த பிர
காசமே மரித்த பிராமணன் இதோ வுயிர்பெற் றெழுந்து
வந்தான் அவன் மனையாளுக்கு மாய்கல்பத்தத்தான் ஆத
லால் சாமநாமமும் பெய்யேய துளசிதாசனென்னுட் என்
வாக்கும் பெய்யேய வென்றறைந்து பாயாய் மறைந்தார்
உடனே தேவவாத்தியம் தார்தாபென முழங்கிற்று சுரர்

பூமாரி சலசலவெனப் பொழிந்தார்கள். அக்பர் பாதுஷா திடுக்கிட்டு ஜபபுத்திகெட்டு நிலைபைத் தாழ்த்திக்கொண்டு தன்னெதிரி லெழுந்தருளி யிருக்கும் துளசி தாசனையும் தன்னெதிர்வந்துகின்று சிலமொழிகள்புகன்று மாயபாய்ப் போன துளசிதாசனையும் இறந்த பிராமணனுப்பிப்பெற்றொ முந்துவந்து நிற்பதையும் அவன்பக்கத்தில் நின்றக்கொண்டனந்தம் விதங்களாகத் துதிக்கும் பிராமணோத்தமியைப் புகல் கண்டு விந்தைபென்றுயிண்டு இனி இவர்க்குத் தொண்டு செய்வேனென் றுட்கொண்டெயடத்தில் நடுவேநின்று இவர் சொல்மொழிகளே கற்கண்டு இவர்முன் நடந்த தோர் பெண்டு இவரைத் துஷிப்போர்களைச் செய்வெனினுண்டு என்ஈற பற்பல வார்த்தைகளைப்புகன்று பப்ப க்தியுடனெழுந்து நின்ற சிசாஷ்டாங்கமாய் வந்தனப் புரிந்து ஓ சுவாமி உம்முடைய பகைமையை என்னொருவ னுணரக்கப்போமோ இவ்வுலகிலுள்ள மானிடர்களானவ ராலும் விரிக்கப்போமோ, ஓ என் சம்தருநாதன் தன்யோ யாவரும் போற்றும் வினயயோ பூனைபோலிருந்து புலிபோற்பாய்க்கதென்னும் பழமொழிப்படி காயியாயிருந்து கிஷ் காயியாயுயர்ந்து இறந்தவர்களை எழுப்பின மஹானுபாவ யோ யான் தொழுந்தேவயோ இனியோர் கணமு முடிமை விட்டுப்பிரிந் தென்னுயிருடனிருக்கமாட்டேன் சமதசொந்தநாட்டுக்கு நாடோறுஞ் சேவைதந்து எங்களை பாட்கொள்ளவாருமென் றறைந்து யானையின்பேலேற்றிக்கொண்டு காரிராஜனைநோக்கி ஓ-அரசனே என்னு விடிக்கப்பட்ட கோயில் பூளங்களைக்கட்டி முன்னிலும் தர்ம தானங்கள் நடக்கவும் பலசத்திங்கள் கட்டவும் பத்தக்கோடி பொன்னளித்தேன் பெற்றுக்கொள்ளுமென் றறைந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு டில்லியைப்படைந்து அங்கும் ஸ்ரீராமர் கோவில்முதலான ஆலயங்களை ஏற்படுத்தி சாதுப்பிராமணர்களுக்குக் குறைவில்லாமற் கேட்ட தளித்த ராமநாமத்தை தியானஞ்செய்துக்கொண்டு சத்விஷயத்திற் காலங்கழிக்கத் தொடங்கினான்.

துளசிதாசரோ பகவான் தன்வாக்கைப் பரிபாலனஞ் செய்பத் தன்னுருவெடுத்து வந்து இறந்தவனுக் குயிர்தன் து தன்னைக்காத்தா ட்சித்ததை அடிக்கடி நினைந்து ஆவந்த பாஷ்பங்களால் நனைந்து ஓ-சுஜனபரிபாலனை தானவர் காலனை உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களுக்கும் காரணயாயிருக்கும் கர்த்தனே ஸ்தூல சூட்சும காரண மென்னுத் திரிதேவர்களுக் கதிதமாயிருக்கும் பரிசுத்தனை இத்தியை தேவர்களுக்கு விஸ்தரித்ததெனாய் விவேக க்ருணசில ரிருதய கமலாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் தேவனை

ஜனனபாண ராகத்வேஷ சுகலுக்கங்களைப்படையாமல் கண்டானந்தா மிர்த்தத்தில் முழ்தும்படியான கடைக்கண் கிருபையை யளிக்கும் வாசுதேவனை கலட்சண ககிந்தசபமங்ள சோபித சுந்தர சுயம்பிரகாச சுந்தரநிபுத மோட்ச சாதனனுஷ்டான திபாணபர்களுக் கந்தரங்கமான இஷ்ட தெய்வமே சாட்சாத்கார சதானந்த சகோதய சமாசாந்த சாஸ்வித கலட்சண சந்தோஷாமிர்த்தத்தை யளிக்குஞ் சகநாதனை மோகாந்தகாரக் குகையிற்சிக்கி அஞ்ஞானத்திமிரேத்தி அநேகதிக்காளாகும் அடியேனை உஜ்ஜீவிக்கும் படி முற்றிலுமென்னை இப்படியே ஆட்கொள்ளக்கடனும தாகுமெனப் பற்பல விதங்களாகத் தோத்திராஞ் செய்து பிராமணந்தவாரியில் முழுகியிருந்தார் கேட்டவர்களோ சித்தர்களோ பென்று நாடாஜிசித்தர் பின்னுஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்.

பகவான் துளசிதாச னுருவாய்வந்து பிராமணனை

எழுப்பி அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினமூன்றாவது

துளசிதாசர் அக்பர் பா துஷாவைப்

பங்கஞ்செய்த அத்தியாயம்

கேளுங்கள் சித்தர்களே அவுடாட்சாத்தி னிரண்டாமட்சாமும் ஸ்தூல பஞ்சாட்சாத்தி னிரண்டாமட்சாமும் கூடியபோ தெந்தாமம் விளங்குகின்றதோ அந்த திவ்ய திருநாமஸ்மரணையும் விஸ்வதைசத்திராக்ஞ விராட்டிராண்பகர்ப்ப அவ்யாதித்தத்துக் கப்பாற்பட்ட பரிபூரண சர்வ சாட்சியாயிருக்கும் சாட்சாத்கார தகையையும் பெற்றுத் தொந்தா தெர்த்தங்களையும் அரிஷ்ட வர்க்கங்களையும் சூரமிகளையுங்கடந்து சார்தம் சம்பவனை சந்தோஷம் உபாதி ஜகத்விஸ்த்சணம் கம்மாவெதிருக்கம் அந்தர் முகம் அகண்டானந்தத்தையுந்தரும் நிபதிமார்க்கத்தை யடைந்து சுகசானந்தத்தார் பூர்த்தியாய் விஸ்வார்த்தியை யேவிஜ்ஜம் கம் சூன்யராய் விளங்கியிருக்கும் சர்வ சத்தஞ்ஞாவித்தாராகிய துளசிதாசரை ஸீரம் தீரம் கெப்பிரம் தாத்ருத்வம் தாசத்வம் தைரியம் செளரியம் முதலான குணங்களிற் சிறப்புற்றோங்கிப் இவ்வுலகத்தைத் தாங்கி யுத்திபத்தி சுபுத்தியுமுள்ள அந்த அக்பர் பாதுஷா வானவர் அனுதினமும் அன்பாய் மன்பாயும் இன்பாய்ப்

பூசித்து வணங்கிப் பகவான் திருநாமங்களை ஸ்மரிப்பதற்
கணங்கி பற்றம்மது மதத்தோருடன் பிணங்கி எத்தனை
யிலும் சிவாலயம், விஷ்ணுவாலயம், அன்னசத்திரம்,
தடாகம் முதலியவைகள் அபரிமிதமாக ஏற்படுத்தித்
தோவதைபை விலக்கி, அனுமக்கொடிகளையும் கருடக்
கொடிகளையும் ஈட்டு இந்து மதத்துக்குட்பட்டுப் பாம
சாதுவாயிருக்கும் நாளில் மேசல மாமுனிவனு லேற்
படுத்திய மொசல்மான்கள் சகலருங்கடி பாதுஷாயில்
ஈடத்தைபக்குறித்து முகட்வாடிப் பற்பல விதங்களா
யோசித்துப் பாதுஷாவுடன் கபடமாக ஈடுசித்து துளசி
தாசரை வாயாற்பூசித்துத் தாங்களும் வைகுந்தத்தை
மேலுக்கு விசுவாசித்துச் சிலநாளிருந்து ஒருநாள் பாது
ஷாவை நோக்கி, ஓ அரசனே! வேந்திர சரசனே!
வெகு நாளாய்ப் பூசிக்கும் நமக்கு விஷ்ணுதரிசன மில்
லாமற் போச்சது வினாக நாள்களைக் கழிக்கலாச்சது
பாமபத்தனைய உமக்கு ஸ்ரீராமதரிசன மகத்தியமாகுப்
உம்மைப்போலொத்த புருஷோத்தமர்க்குப் பகவான்
தரிசனம் கிடைக்காமற்போனால் எம்போலொத்த பாவி
கட்குக் கிடைக்குமா? துளசிதாசருமதுபேரி லத்தியந்த
யிர்தியுடையவராயிருப்பது மெய்யாகில் ஒருகணத்தில்
ரகுநாயகரை வரவழைப்பார் தரிசனந்தருவிப்பார் நீர்
இக்கணம் அரிபத்தனிடம்போய் இன்றையோடு மூன்று
தினத்துக்குள் ஸ்ரீமந்நாராயணரை வரவழைத்து தரிச
னம் தருவித்து என்னை யாட்கொள்ளு கையாவென
வணங்கி நீர் மேடைக் கெழுந்தருளும் நாக்களெல்லோ
ரும் அவர் மனமிரங்கும்படியான பட்சமான பற்பல
வார்த்தைகளுரைத்துக் கன்னெஞ்சகாக் கரைத்து ஒரு
நொடியிற் பகவானை வரவழைக்கிறோமென்று உசுப்
பேற்றி அனுப்பினோர்கள்.

பாதுஷா பகவானைப் பார்க்கா இக்கண்களும் பக
வான் பாதங்களைப் பரிசிக்கா இக்கால்களும் பாதப்பானை
வணங்கா பிச்சென்னியும் இருந்தாற் பயனே தேனு
முண்டாவென வுணனித் துளசிதாசரை நண்ணி, ஓ
மகாநுபாவா! யாந்தொழுந்தேவா! இக்கொடியேன்மே
லருள்கூர்ந்து ஸ்ரீரகுநாயகரை வரவழைத்து அடியேனுக்
குத் தரிசனம் தருவித்து ஆட்கொள்ளுமையாவென்று
வணங்கி, அரிபத்தன் ஓ அரசனே! பனிரொண்டாண்டு
பகவானை நோக்கி தவருசெய்த என்ங்கை அப்பாந்தாம
னுடைய தரிசனம் கிடைக்க வெகு துர்லபமாச்சது என்
னொடாப்போச்சது அனைக வருஷங்கள் தமிழோற்
றபத்தியிருக்குத் தப்போதனர்களுக்குத் தரிசனம் தரப்
பகவான் நானழைத்தவுடன் வந்து உனக்குத் தரி

சனத்தந்து ஆட்கொள்வாரா? கோழத்தி குழந்த இப்
பட்டினத்திலும் வருவாரா? லேசில் விஷ்ணுவின் தரி
சனம் கிடைக்குமா? அவர் முன் வொருவர் திராணி
ஈடக்குமா? என்னுலாகாக் காரிய மாகுமென் றொரு
போழ்துஞ் சொல்லமாட்டேன் வின் சம்பத்தைக் காட்
டேன் இன்னஞ் சிலநாள் சென்றபின் பகவான் கருணை
கூர்ந்தாட்கொண்டால் சொன்வாரோ யன்றி இப்போது
கூடாதென்று மறுத்துவிட்டனர் பாதுஷா ஓ ஸ்வாமி!
வெருகாளாக அத்தியந்த பத்தியுடன் அனுதினம் பஜித்
தும் என்முன் பகவான் வருவதற்கேர் தடையுமிராது.
நீர் நினைத்த காரியத்துக்கோ ரிடையூறும் வராது, வரா
ணையிலுள்ளமாதர்களைல்லாம் பார்க்கவந்த பத்தயச்ச
லன் ஈடுவொருவன் பார்க்க வருவதற்குத் தடையேன்?
பிரமா நினைத்த லாயுளுக்குக் குமைவில்லாததுபோல்
நீர் நினைத்த லசத்தியம் பகவான் வருவார் ஏழைய
னுக்குத் தரிசனம் தருவார் இன்றையோடு மூன்றுதிவ
சத்துக்குள் பகவானை வாச்செய்து எனக்குற்ற பத்த
தொந்தங்களைக் கொய்து பாதுகாத்தருளுமையாவெனப்
பணிந்து இனி நமக்குப் பகவான் தரிசனம் தருவா
ரெனத் துணிந்து மத்திரி பிரதானிக ளுரைத்தவண்
னம் தன்னிருப்பிட்டுச் சேர்ந்து பிராஜைகளை நோக்கி
நீங்க ளெல்லாம்போய் துளசிதாசருடைய மனதைக்
கரைத்து ஸ்ரீமந்நாராயணரை வரவழைத்து என் குலத்
தைப் பரிசுததப் படுத்துங்க ளென் றுப்பாபித்தான்.

துமக்கர் முடிக்காய்த் துளசிதாசர் பக்கலடைந்து
? அரிதாசனோ! நீரிப்போது பகவானை யாங்கன் பார்க்க
வரவழைக்காவிடின் நீர் முன்னம் ஸ்ரீ மந்நாராயணரைக்
கண்டதும் அவருமக் காரீர்வசனங்கள் விண்டதும்
நீரானந்தம் கொண்டதும் சுத்தப் பொய்யாகும் ஆத
லால் சேக்கிரம் பாதப்பானை வரவழைப்பிரென்று பலவந்
தஞ் செய்யத் தொடங்கினார். அரிதாசர் நகைத்து ஓ
மொசல்மான்சனே! நான் சொல்வதைக் கேளுங்க ளதே
னென்றால் பகவானை கருணைகூர்ந்து காட்சி கொடுக்க
வேண்டுமே யல்லது ஈடமுடைய பலவந்தத்தால் தரி
சனம் தரவேமாட்டார் இது சத்திய வசனமாகு மிதை
உங்க ளிறைவனுக் குரைத்து இவ்விட மழைத்துக்
கொண்டு வாருங்களை நிபுட்பத் துலுக்கர் ஓ ஸ்வாமி
அரசன் வார்த்தையை மறுத்து உமது மொழிக்குச்
செயிமொழித்துத் தண்டனைக் குடன் படுவோமோ?
பகவானை வரவழைக்கா வும்மை கொஞ்சத்தில் விடு
வோமா? நீர் தொழும் ஸ்ரீராமரை வரவழைக்கும் பரி
பந்தமுட்கை இச்சிங்கசனம் விட்டெழுந்திருக்க வொட்

டோம் உபயா ஸெங்கன் குல தர்மம் கெட்டோம் மஹம் மதுவைக் கும்பிவிது விட்டோம் அநீதிக் குட்பட் டோம் பாதுஷாவிட மும்பா பாசங்கு ஈட்குமேயன்றி எங்களிடம் நடக்காது உம்மைக் கொஞ்சத்தில் விட மாட்டோம் நடக்காது வெணப் பற்பல வார்த்தைகள் ப்காலுற்றார்கள். அரிபக்தன் ஒதுக்கேரே! சன்மார்க் கங் குறைந்து தன்மார்க்கம் நிறைந்து வாது செய் வேர்க்கு ஜெகநாதன் தரிசனங் கிடைக்குமா? என்னை வருத்தவ துங்களுக் கடுக்குமா? இனி நானிஷ்டமான விடத்துக்குப்போக விட்டுவிடுங்க என் றறைந்து கிடப்பாசனம் விட்டெழுந்தார், மொசல்மான்கள் அரியணை யிலிருந் தெழுந்த அரிதாசனா எழுந்திருக்க ஒட்டாமலவ் வணையின்மே லழுத்திச் சிக்கிரம் பகவானைவாவழைத்தா லன்றி உம்மை யிங்கிருந்து பெயர்விட மாட்டோம் ஜீவன் பிரித்தாலும் முதுகு காட்டோம் மஹம்மதியர்வைவார்க்கிய மறியீரோ இது மாத்திரம் தெரியீரோவென்று பலவார்த் தைகள் படபடவெணப் பிதற்றலுற்றார்கள். அரிபக்தன் ஒ மொசல்மான்களே! இவ்வித பலவந்தத்தாற்றுகிற பக வானைப் பார்க்கப் போகிறீர்கள். இப்பேர்க்கொத்த துஷ்டர்களுக்குப் பகவானுடைய தரிசனங் கிடைக்குமா? சா துக்களிட மொருவர் பலம் நடக்குமா? இனி பெண்ணைத் திண்டாமல் பகவானைக் குறித்து வேண்டாமல் உங்களிரு ப்பிடஞ் சேருங்கள் சிக்கிர மிவ்விடம் விட்டுப் பேருங்க என் றறைந்தார். துலுக்கர் ஒரேசா துர்க்குணமுள்ள சாதுவே மும்முடைய துஷ்ட குணத்தையும் பிரஷ்டத் தனத்தையும் எங்களிடம் காட்டவேண்டாம், வின் ஜம் பத்தா நீட்டவேண்டாம், அரச னுக்கினைப்படி அரியணை யையிட்டசைய வேண்டாம், ஒரு மொழியும் பேசவேண் டாம், நசங்கள் வளர்ந்த காக்களை நீட்டி விசவேண்டா மென்று தடிகளாலும் கர்ச்சனை யிடிகளாலும் பயங்காட் டிக் கொபத்தை மூட்டி மூன்றுநாள் பரியந்தம் சிக்கா சனம் விட் டெழாமலும் அசைபாமலும் மலசல விசர்ஜ னாதி கட்டுச் செல்லாமலும் அன்னபானூதிகளை உட்கொள் ளாமலும் அதட்டி வாயில் வந்தபடி பிதற்றி வெகு தொந் தாவு செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

அதனால் தளசிதாசர் உடல் வாட்டமும் பனக் கோட்டமு மடைந்து மிகவு மிடைந்து ஒ மஹம்மதி யரே! உங்க ளிஷ்டப்படி பகவானை வாவழைக்கிறேன் பாதுஷாவை அழைப்பியுக்களைத் துலுக்கர் முன்னம் ஸ்ரீராமரை வாவழைத்தாலொழிய இராசனைக் கூப்பிட மாட்டோமென் றரைத்து அடியே ளடியடித்தால் அம்ம்

யும் நகருமென்ற பழமொழிப்படி உம்மாலொரு கணத் தில் பகவானை வாவழைக்கிறோம் பாருங்களென் றின் னம் தொந்தாவு செய்யத் தொடங்கினார்கள் இவர்க ளில்கு இவ்வித கோரஞ்செய்ய அங்கே பாதுஷா துளசி தாசரிடம் பகவான் தரிசனத்துக்குரைத்துவந்து மூன்று நாளாகின்றதே என்ன சங்கதி பென்று தன்னருகிலிருக் கும் பிரதானிகளைக் கேட்டான். மந்திரிகள் இதுபரி யந்தம் நடப்பவ் செய்த தந்திரத்தாலும் தொந்தாவாலும் பக்தியாலும் சக்தியாலும் பகவானை வாவழைக்கிறே னென் றுரைத்தாராம் இன்னா மூன்று ஜாமத்துக்குள் பொழுது விடியும் அதற்குள் பகவானும் பிரசன்ன மாவார் சந்திர பொருத்திரு மென் றறைந்தார்கள் பாதுஷா சந்திரைஷ்டுடைந்து எப்போது சூர்யோதய மாகும். எப்போது பகவான் வருவார், தரிசனத் தருவா ரென்றி எண்ணத்தோடு கூடியிருந்தான் அங்கே துளசி தாசர் துடுக்கர் செய்யும் வேதனைக் காற்றாமல் இக் கொடியரை அனுமாரால் சிசிச்சை செய்க்க வேண்டு மெனெனின் இத்துடுக்கருக் காதிகாரணான மோச லமா முனிவரை ஓர் ருத்தால் குடல்களெல்லாம் ருத்த தின் வழியாக வாச்செய்தவர் அனுமாரோயாம் அவரே இவர்களுடைய மடமையைப் போக்கடிப்பவ ரென் றுன்னித் தனக்குற்ற வேதனையைப் பொறுக்க மாட்டா மல் இன்பமா யனுமாரைத் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினார்.

அனுமார் அனுபூதி.

சொந்தாளுந்தேனும்மொழியுந்
தாரார்புயமுந்தமார்புமுன
சூராவிரைவாத்துணையாவருவாய்
விராவிரைவீறமொருதியே.

1

அடல்வவ்வலி வழிராகம்பாடி
மடமாதியல்கேசரியின்மதலாய்
முடிவென்றுமினமுதல்வாவடியே
னிடைந்திரந்தருள்வாயிறைமருதியே.

2

இனியேசசியஞ்சணயின் றருளும்
பொறையோருருவாகியபுண்ணியனே
குறையேபுரித்தருளானேலமிமெ
முறைகேட்டருளென்முதுமருதியே.

3

முகிலோணுவாமணுவும்மலையாம்
பகவானுனிஸ்பதமேயிரவும்
பகலுந்துதியாய்ப்படிதேனெனினும்
பகைதீர்த்தருள்வாய் மிளிராமருதியே.

4

மினிராதவனையிருந்தபலமென்
றியமைப்பருவத்தின் புற்றதுபோ
லுளவொன் றறியாதிடருற்றனனான்
களியெய்திடக்கா கா மாருதியே.

கார்த்தாட்கொன்வாய் கருணைக்கண்ணாற்
பார்த்தாட்கொன்வாய்படிமேன் வினையுத்
தீர்த்தாட்கொன்வாய் திமிரும்மருளும்
பேர்த்தாட்கொன்வாய்ப் பிரியமாருதியே.

பிரியத்துடனெம் பெருமானுனருட்
றியத்திலெனைச் சேர்க்கும்படிசெய்
தருமைப்பொருளாகியவாண்டவவென்
மருளச்சகமற்றவனவ மாருதியே.

அகமும்புறமும் அனுவுக்குறையா
தகரக்கரநேரமல்பு பொருளி
ககைற்றவசுந்தரசோபித்தே
சிவமபுத்தின்னணியமாருதியே.

நியம்படியோர்செறிதன்னினினிளப்
பயனற்றவனானான் பண்பருள்வாய்
ஐயசிக்கனனே ஐயவிட்கனனே
ஐயபுட்கனனே ஐயமாருதியே.

ஐயபுரகு ஈயகவித்தகனே
ஐயவாரிதிதாண்டிய சத்துவனே
ஐயலங்கணியட்சய கூற்றுவனே
ஐயமாமறைவாசக மாருதியே.

ஐயசாட்சியிருந்தொருசார்புசெல
விகலாட்சியர் வாழ்மிருலங்கைகைப்பா
வகனேயுணவாலகைட்டியகான்
மகனேயிவண்வாவரமாருதியே.

வரலா லுயர்மாவணசெய்தவுணன்
மேலோனாப்பல்வினப் கூறினவா
மாலோனுழிபோய்வைதேசியின்சீ
ராலோசனையுமறை மாருதியே.

அறையாவுணர்க்கதமீர்தினவல்
ருறைர்க்குமருத் துகொணர்த்தலத்
துறைராவணனுப்புருதாவகைமாச்
சிறைமாத்றியதின்புய மாருதியே.

புயராலுத்தோன் போர்விட்டியிய
மயிலராவணன் மாய்த்திடமோதினவா
சயவச்சதசுப்பிரனே வடியென்
மயன் மீகிடவாவின் மாருதியே.

வண்ணம்முனமாவைதேதியைக்கு
பெண்ணங்களை நீத்தின்பிரதவுளை
நண்ணித்தொழுமிநாயேற்குள்விண்
மண்ணுந் துதிசெய்மாமாருதியே.

மாமேலியகோசலம் வாழ்பரதன்
ராமாஜகதிச வரசாட்சியெனத்

திருமுகிறபோதனுதித்திடமும்
ஆமோதமுயிருண் மாருதியே.

16

அருளார்க்ககிராதவன் பாதலைமெய்ப்
பொருளோதிய துன்னியபுந்திவினா
லுருளாற்விகரமிழிவுமழிவும்
மருளேதமுக்கிய மாருதியே.

17

நீக்கப்படும்வல்வினை நீடனையைப்
போக்கப்படும்வெம்புறையார் குறையை.
ஆக்கம்புகழியனுமானெனவே
மூர்க்கனெனும்முது மாருதியே.

18

முதுசொல்லுரைதும்புரு காரதன்முன்
மதமுற்றினகாடிவரத்தனையையோ
டிடமுற்றிடலின்னினை மீட்டியவவர்
மதக்கியதேவக மாருதியே.

19

தேவாதிகளேத்தியதேசிகளே
காவாலிஜயன்களை தீர்த்தவனே
மூவாவுலகும் புகழ்முர்த்திகளே
வாவாவிடர் நீக்கிடு மாருதியே.

20

படரும்வினையும் பழிபுமிழிவும்
தொடரும்பவமும் தொடராதெனையே
கொடைபுத்துதிமெய்குறியுமறியும்
நடைபுத்தருவாய் நய மாருதியே.

21

நயனோபரத்தாயேன்மீதில்
பயகீகிடீபார் த்தாட்கொய்ய
நயனோச்சலானடையும் வகைநீர்ப்
பயனேசயபண்டித மாருதியே.

22

பண்டோரேத்தும் பகவானேபுன்
தண்டாமறைத்தாட்டின நீதருவாய்
எண்டோளினையெண்ணெக்கினன்னோ
தண்டாச்சதீசரன்மாருதியே.

23

சரணம்விவகாராட்சபனே
சரணம்விருகோதான் முன்னவனே
சரணம்மகமேரினை தாஷ்டிகனே
சரணஞ்சகதாண்டவ மாருதியே.

24

சுக்மோரனுவாத்துயர் வாரணமாய்
ஐகமீதறியாதவர்பாரிவுற்
றிகமேயாசித்திடராதலையும்
அசமேவாவேவண மாருதியே.

25

எனோவுதன்பிலைபுண்டெனிலென்
கோனேவருவாய் குறைந்தத்தருள்வாய்
நானோவுனைகம்பினனம் பினனே
ருனோதையனே நலமாருதியே.

26

நலமும்மீயே காயேன்விரதப்
பலமும்மீயே பரமணந்தப்
பலமும்மீயே பரமேசுவரநீர்ச்
சலனும்மீயே சதுர்மாருதியே.

27

சுதரப்படையாசம் பரப்பிபா
துடிச்சுரவாதுகளில் லுருவா
அதித்தயவாயடியேன் முன்வா
மதித்தவமாதவ மாருதியே.

தவமேசெயினும் தவமேசெயினும்
பவமேயுரினும் பழியேபெறினும்
அவதுறொசொடியேற் றுளதோ
அலிகாரனே நீயருண்மாருதியே.

இக்கணமிக்கியோர் மருள்
வாயத்தமிழைத்தருள் வாயருள்வாய்
தாயொத்தயாபா வுன்னடியேன்
சேயொத்தவன் சீர்தருமாருதியே.

என்று இவ்விதமாகத் தோத்திரஞ் செய்திருக்கும் துளசி
தாசருடைய பரிதாப மறிந்து அனுமார் துடுக்கர் செய்
பும் அக்கிரமத்தை நிக்கிரகிக்கு நிமித்தம் தனது சேனைக
ளாகிய வானரங்களை நோக்கி, ஓ யூக்கட்டங்களை!
உங்களில் பதினாயிரம் மந்திரிகள் டில்லி நகரில் பிர
வேசித்து எத்தகையிலும் பிரகாசித்துத் துடுக்கர் நடுக்
கங்கொண்டு பல திக்குகளி லோட்டமெடுக்கவும், துளசி
தாசனாக் கெஞ்சி யடுக்கவும், அக்பர் பாதுஷா பயந்
தேங்கவும், துளசிதாசருக்குச் சந்தோஷ மோங்கவும்,
அஸ்திபுரத்தை அல்லீலா கல்லீலால்கள் செய்து
வாருங்க ளென் றறைந்த மாத்திரத்தில் பர்வதாகா
மான பதினாயிரம் வானரங்கள் ஓர் கணத்தில் டில்லி
நகரையடைந்து தோப்புக்களையும் சிங்காரத் தோட்டங்
களையும் பாழாக்கி அங்கிருக்கு மேடைகளைத் தூளாக்கிப்
பட்டினத்துட் சென்று காங்களைக் கொட்டி நிமிர்ந்து
நின்று முன்னுளில் நம்முதிரியர் இலங்கையைப் பாழாக்
கெனதுபா லின்று இந்நகரையழித்து எதிர்த்தவர்களைப்
பழித்துக் கீழதள்ளி மிதித்துப் பிராணன் நீங்கும்படி
சிறைத்து ஒருவனாயும் விடாமல் வதைத்து இம்மானி
கைகள் சரிந்து விழுப்படியாக வதைத்துத் துளசனஞ்
செய்து விடுவா பென்று மேடைகளை யிடித்து பஸ்ப
மாகப் பொடித்து மானிடர்களை யடித்து காங்களை
லெட்டிப் பிடித்து முர்ச்சை யடையக் குத்திப் பட்டணம்
நடுங்கக் கத்திக் கிருகிறெனச் சுற்றிப் பட்டிபால் பறக்க
வெற்றிப்பாதுஷா நகரையடைந்த காவல்களெல்லாக் கட
ந்து பட்டத்தாசிகளைப் பார்த்துக் கூத்தலைப் பிடித்து நர்
த்தப் பற்களைத் திறந்து காட்டிப் பாணியா ளறைந்து
வாட்டி இராஜனைக்கண்டு நகைத்து நீயா அரசனெனப்
பகைத்த நெஞ்சம் பிளக்க யருட்டி நிலைபெற் பலதாய்
புகட்டி வதனத்தில் மலத்தைப்பூசி மாதர்மேல் மரியை
விசித் துளசிதாசர்பால் வந்து சொருசாக வந்தனந் தந்து
குழந்திருப்பவர்களை மடக்கிக் கக்கத்தில் பலரை அடக்கி

நகர்க்கும்படியாகச் செய்து நபங்களாற் சிரங்களைக்
கொய்து வாலா ஸடித்துக் கொன்று ஒடுவோர் முன்
28 டேஜா நின்று அமர் செய்யலாமெனப் புகன்று அநே
கரைக் கணத்தனில்வென்று சுற்றப் பக்கங்களிலோடிப்
பதங்கிடுவர் தம்பையுந் தேடிப்பிடித் தாகாயத்திலெறி
ந்து பலர்மேல் கற்களை பெறிந்து மட்டணத்தைப் பாழா
29 க்கி மேடைகளைத் தூளாக்கிப் பலதிக்குகளிலும் பாவும்
போது சிரங்களுடைந்தவர்களுக்கும் காக்க ளருந்தவர்களும்
உரங்க ளெறிந்தவர்களும், தோள்கள் முறித்தவர்களும்,
30 தாள்க ளறிந்தவர்களுந், கண்கள் செட்டவர்களுந், புண்
கள் பட்டவர்களுந், குடல்கள் சரிந்தவர்களுந் இடைகள்
முறிந்தவர்களுந், மூக்கருந்தவர்களுந், சணக்களத்திற்
சாய்ந்தவர்களுந், தலைவிரி கோலராய் மூலைக்குமூலை பது
ங்கி ஒதுங்கிக் கூகாவெனக் கூக்குரலிட்டு ஸ்மரணகெட்
டுத் திக்கு முக்கிட்டுத் தட்டுகெட்டு டில்லிநகரை விட்டுப்
பல திக்குகளிலு மோட்டமெடுத்தார்கள் அங்கும் வான
ரங்களைக்கண்டு தைரியத்தை விடுத்தார்கள், தெண்ட
னென் றுரைப்பார்கள், தொண்டனென் றுரைப்பார்கள்,
முர்ச்சையாய் விழுவார்கள் முறைபாவென் றமுவார்கள்
தெய்வமெயென்று தொழுவார்கள், திருத்தாட்டாளில் விழு
வார்கள், நடுங்குவார்கள், ஒடுங்குவார்கள் இவ்விதமாகத்
துடுக்கர் கடுக்கம் கொள்ளும்படியாகச் செய்த வானரங்
கள் அட்டகாசஞ் செய்து கெக்கவி கொட்டி நகைத்து,
டில்லிநகரை யழிக்கும்போது, துளசிதாசர் அக்பர்பாது
ஷாவின் மேலிருக்கு மன்பினால் அதிசிக்கிரம யந்தப்புர
மடைந்து அரசரிருக்கு மலங்கீகாலத்தைக் கண்டிடைந்து
ஒ அரசனே! உனக்கைப்பமாயிருக்கும் மாந்தர்களால்
லீவா இவ்வளவு வேதனை வந்து ஆபாசம் தந்தது என்று
ரைக்கும்போது பாதுஷா துளசிதாசர் பாதங்கள்மேல்
விழ்ந்து பலதார்த்திழ்ந்து இந்த வானரங்க ளெங்கிருந்து
வந்தது சிக்கிஞ்சொல்லும் ஸ்வாமியென்று பணியத் துள
சிதாசர் ஒ இராஜனே! ஸ்ரீராமருடைய சேனைகளி லாயிரம்
பங்கில் ஓர் பங்குவந்தது மற்ற கூகூ-பங்கு இனிவரும்
பின்புல ஸ்ரீராமர் வருவார் தரிசனத் தருவாரென்றறைய
ப்பாதுஷா நடுங்கிப் பூனைபோலொடுங்கி ஒ ஸ்வாமி! ஸ்ரீர
ாமருடையதெரிசனமெனக்குத்தேவையிலிடை. அவருடைய
சேனைகளாகிய யூக்களைத் தன்னிருப்பிடம் போகக்
கடாட்சித் தருளுமையாவென்று பன்முறைவேண்ட அரி
தாசாய்படியே யாகட்டுமென்று அனுமாரைத் தியா

எஞ் செந்து உம்முடைய படைகளைக் கூப்பிட்டுக்கொள்
ளும் ஸ்வாமிபென்று பிரார்த்திக்க, உடனே அனுமார்
மாயமா யங்கடைந்து அசுரீரிவாகாய் ஓ துளசிதாசரே
என்னிததுதித்துப் பாடிய பாடல்களை யாவாவதன்புடன்
துதிசெய்வார்களானு லவர்களுக்கும் விக்கினங்கள்
நீங்கிச் சுகசிரியாக வாழ்த்திருப்பார்களென் றறைந்து
கவிகளையெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு மறைந்துவிட்டார்.
பின்பு டில்லி நகரிலுள்ள துக்கேசுரெல்லாம் துளசிதாசர்
பங்கலடைந்து ஓ ஸ்வாமி சிறியோர்கள் செய்த குற்றங்
களைபெல்லாம் நற்றவமாகக்கொண்டு எங்களை யாட்
கொள்ளுமையா வென்று சிரசாஷ்டாங்கமாகத் தெண்
டஞ் சபர்ப்பிக்கக் கருணாதிதியான அரிதாசர் பவப்பா
திருங்களென் றபயஸ்தம் கொடுத்துத் துன்பத்தைக்
கெடுத்துப் பாதுஷாவை நோக்கி, ஓ இராஜனே! துஷ்ட
பிள்ளைகளுக் கூராப்புத்தி சொல்வாரென்கிற பழமொழி
ப்படி இந்தத் துன்மர்க்கப் பிரஜைகள் மந்திரிகளால்
மிகவும் நொந்தார்கள். அரசமாதத்தைப் பிடித்த சனியன்
அனுமாரையும் பிடித்ததென்பதுபோலவும் பிரஜைகள்
செய்த பாவம் இராஜனைப் பிடிக்குமென்பதைப் போல
வும் உமக்குத் துன்பம் வந்து நேரிட்டது துஷ்டர்கள்
நேசம் கெட்டது என்று பற்பல வார்த்தைகளாடித் தன்
னிருப்பிடஞ் சேர்ந்து பிரமநிலைமையைச் சார்ந்து துன்
பத்திலிருந்து பேர்ந்து மிகவும் களிகூர்ந்து சுகஜக்ஞா
னத்தில் விஸ்வரந்தி யடைந்திருந்தார். கேட்கும்களோ
சித்தர்களேயென்று பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

துளசிதாசர் அக்பர் பாதுஷாவைப்

பங்கஞ்செய்த அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதினான்காவது

துளசிதாசர் அக்பர் பாதுஷாவுக்கு

அனுக்கிரகஞ் செய்த அத்தியாயம்.

—o—o—o—

இப்பால் அக்பர் பாதுஷா தன் மந்திரி பிரதானி
களை நோக்கி ஓ மந்திரிகளே! தந்திரிகளே! நீங்கள்
செய்த அக்கிரமத்தால் பட்டணம் பாழானதன்றிப் பல
பேர் நகைக்கும்படியான கீழ்மைபை யடைந்தேன் இப்
பேர்க்கொத்த துஷ்டர்களாகிய நீங்களென் பட்டினத்தி
லிருந்தால் வெகு ஷ்டமுண்டாகும் பரமசாதுவாகிய
துளசிதாசருடைய மனம் நைபச் செய்யத்தகாத காரி

யங்களைச் செய்தீர்கள். என் கழுக்கைக் கொய்யாமற்
கொய்தீர்கள் துன்பத்துக்குள்ளானீர்கள். துளசிதாச
ருடைய அருமை தெரியாமற் போனீர்களாதலா லினி
யோர் கணமு மென் னாட்டிற் றங்காபற் பேருங்களென்
றறைந்து தன் மன மிகவும் கரைந்து துன்பம் மிகவும்
கிறைந்து சமஸ்த மேன்மைகளிலுங் குறைந்து துளசி
தாச ரிருப்பிட மடைந்து முன்போவதற் றடைந்து
புறத்திலிருந்துக்கொண்டே பலபல விதங்களாகத் தோந்
திடஞ் செய்பத் தொடங்கினார். துளசிதாசர் தப்பித்
மறியாத தாரபதியைப் பிரியத்துடனழைத்து அருகி
லிருத்திக்கொண்டு பட்சமான் வார்த்தைகள் பல புச
ன்று ஓ இறைவனே! உனக்கோர் குறையும் நேரிடாது.
அரசன் அஜாக்கிரதைபாயிருத்த லடாது. உத்தமர்கள்
சித்தக் கலக்கம் கிஞ்சித்தல் விடாது சாறுக்களைத் தன்
லுஞ் சுடாது இனி சுகத்துடன் வாழ்ந்திரும் நன் பல
தேசங்களிற் சென்று சஞ்சார சபாதிபால் சுகஜக்ஞா
னத்தைப் பூரணமாயடைய வேண்டுமென்றி உன் பட்ட
ணத்திலுள்ளவர்கள் மதபேதத்தால் அபேத ஞான
மயிந்துக் கொள்ளாமல் அகக்கிரந்தியால் பொருமை
கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் ஓவ்வொரு காலத்தில்
என்னுடன் வாதிப்பார்கள் உன்னையும் பேதிப்பார்கள்
இதற்குத் திருஷ்டாந்தமான சரித்திர முங்களிலேயே
நடந்திருக்கின்றது அது வதென்பீரேல் பனிநதாச்
சூலத்திலேற்றினதும் தோலுரிப களாசத்தா லடிக்க
வேண்டு மெனத் தீர்மானித்ததேயாம். அப்பதிக்கிறை
வன் மந்திரிப்பிரதானி பிரஜைகளுக் கனந்தம் விதமா
யவர் பெருமையை விரித்துரைத்தும் அன்பான வார்த்
தைகளால் மனதைக்கூர்த்தும் கேட்காமல் சூலத்தி
லேற்றினார்கள். அப்போ தம் மகாத்தாவின் அங்கத்
தற்ற துங்கமான சத்தத் துளிகளெல்லாம் அலக்யென்
னும் மகா வாக்கியார்த்தத்தைபே யுரைக்க அதைச்
சுட்டிச் சாம்பலாக்கி யோர் கலசத்தி லடைத்து வைக்க
அத்திருநீறுமப்படியே யுரைத்துக்கொண்டிருந்தது அவ்
பூரையன் மரளதை யகிழ்த்துப்பார்த்ததே அக்கண்ணி
கையின் கற்பத்திற் பிரவேசித்துப் பிரணமாய்க் குழைந்
தைபாய்ப் பிறந்து அவ்வாக்கியமே புகன்றுக்கொண்
டிருந்து அவ்வேந்தனுடைய மகன் மடிய அக்குழுவியை
அவ்வாக்கியத்தா லெழுப்ப அதனால் மாந்தர்க ளின்
வரும் வெட்கி நடது குமாரனுக்கு விவோதபான
வாக்கியத்தா லெழுப்பினு னென்று தோலுரிப அடிக்க
எத்தனிக்கையில் இப்புருஷோத்தமன் தோலை யுரிந்தவர்
முன் னெரிந்து சூரியனை யழைத்துப் பட்டினத்தை

நெகிசு செய்து அத்தைத கஞானத்தைப் புலப்படக் காட்டி மதேபதத்தை வாட்டி அரைக்கணமு மவ்வூர்திற் றங்காமல் புறாட்டிற் சென்றா ரிதை நீர் கேட்டுமிருப் பிர். அப்படியே எனக்கும் நேரிட்டதன்றி இன்னமூ றேரிடுப் இதனானக்குக் குறைவுண்டாகும் சந்தேஷ மாக விடைகொடுத்தனுப்பு மென்றதைப் பாதுஷா அவர் பாதுர்ப்புயங்களிற் றனதிருநயனங்களை யணிந்து சிசாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து ஓ ஸ்வாமி! எனக்கோர் மார்க்கமறிவிக்காமல் எழுந்தருளினால் நான் மஹிமது மார்க்கத்திலும் நிலலாமல் இத்துக்கள் நெறியிலுஞ்செல் ளாமல் நடுநடாய்த் தடமாடிக்கொண்டிருக்கமாட்டே னே இப்படிச் சந்தேசத்தில் வைத்துப்போவதழகா ? கருகிய மூர்த்தியாகிய தேவரீரே என்னைக் கைசேர விட்டால் காப்பவ ரொருவ ருண்டேவென்று மிகவுங் சரைந்தழத் தொடங்கினார்.

அரிதாசர் ராசனை ஆலிங்கனஞ் செய்துக்கொண்டு ஓ வேந்தனே! சத்துவகுணத்திற் சிறந்த சாந்தனே! ஞானி லுரைப்பதும் வேதத்தி லுரைப்பது மொரு பொருளன்றி வேறில்லை. ஆயினும் ரூபத்தைத் தொழு வோர் இத்துக்கள். நிரூபத்தைத் தொழுவோர் மஹம்மதி யர் இப்படிப் பேதமாயிருந்தாலும் ஒன்றையே தொழுத தாகும் எப்படி பென்பிசேல் லவணத்தைப் போன்றது ரூபம் ஜலத்தைப் போன்றது நிரூபம் ஜலமே லவண மன்றி வேறல்ல அதுபோல நிரூபம் ரூபமன்றி வேறல்ல அவ்வேகத்தால் வேறுபடுத்துவ தன்றி விவேகத்தா லுன்றி விசாரிக்கின் சம்மதமாகவே யிருக்கின்றது ஆத லால் நீரிதுகால பரிபந்தம் தியானஞ் செய்துக்கொண்டு வந்த நிரூபமாகிய பாப்பிராமத்தையே தியானஞ்செய்துக் கொண்டிருப்பதன்றி அப்பாபிராமத்தை உமக்குள் நீரறி ந்தும் சந்தேஷாகாத்தில் முழுகியிருப்பிராக வென் றந்த மந்த சையோகஞ்செய்து மகா வாக்கிசியாப தேசஞ்செய்து தேசேந்திரிய காண பிராண ஜீவவஞ்ஞா னங்க ளீதிதென் றுணர்த்திச் சாக்ர சொபன சுழுப்தி யின் நிலவாங்களைத் தெரியித்து கின்னாளுந்து பிராம நிஷ்டையிலிருக்கும் யம்மத்தையும் அந்தர் முகத்தில் மனஞ் சென்று ஆனந்த சித்திகையில் சயிக்குங் குறியும் புலப்படக் காட்டி அத்தைத கஞானத்திற் பூர்த்தியடை யுப்படியாய்ச் செய்து ஒருநாளிறைவனை நோக்கி, ஓ அர சனே! உமக்கேதனஞ் சந்தேகமிருந்தால் கேளுமென் றதைப் பாதுஷா தன் பட்டினத்திலிருக்கும் அனேக பரிசுஞரைக்கு மார்க்கமும் அரிதாசர் சொன்ன மார்க்

கமும் ஒற்றையையாயிருப்பதால் யாதொன்றுங் கேட்கக் கூடாமல் சந்தே மௌனமுற்றிருந்து பின் தண்குற்ற ஓர் சங்கை நீங்கப் பாசு ஷாகவதனைத்தொழுது ஓ ஸ்வாமி! உங்களில் மன்தானென்றும் வளியென்றும் புகழ் பெற்ற பேர்ப்படைத்த உத்தமர்கள் சொல்லுப் நெறியும் தாங்கள் புகன்றவழியும் அபேதமா யிருப்பதாலும், பிரதயட்சமான அனுபவ கஞானத்தாலும் சந்தேக மொன்றமில்லை ஆயினும் இவ்வுலக மெவ்விதமா யுண் டாயிற்றே, எவ்விதமா பொடுங்குமோ என்கிற சங்கை மாத்திரம் நிவர்த்திசெய்யக் கோருகிறெனன யணங்க தானகிராசர் ஓ பாதுஷாசே! அனுதினஞ் சகலருக்கு மனுபேகமான நித்திகையி னுற்பத்தியையும் நாசத்தை யும் சொல்வதற்கே கூடாமையாயிருக்கப் பிரபஞ்சோற் பத்தி லயத்தை பொருவா லுரைக்கத்தகுமோ ஆயி னும் சகலமஸ்தரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படியான வேதா ந்த சாஸ்திரத்திலுரைக்கும் பிரபஞ்சோற்பத்தி லயத் தைப் பெரியோர்களால் கேள்விப்பட்டபடியே யுரைக் கின்றேன் சந்தே கவனமாகக்கேளும். அதெதென்றால் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த நித்தியசீர்மலசொருப சாக்ராத்கர் சயப்பிரகாசமாகிய ஒப்பற்ற பறப்பிராம வஸ்துவானது நாமரூப சகிதமாயிருக்கின்றபடியால் இப் பேர்க்கொத்த தென்று மூவர் தேவர் மற்றியாவராலுஞ் சொல்லக்கூடாததா யிருக்கின்றது சொல்லப்புகின் பிர மைக்குள்ளாகு மாதலால் அத்தைதமான நிற்குண வஸ்துவுக்கு பிராமமென்கிற நாமமுண்டாயிற்று இப்படி யே பல காணாங்களாற் பல நாமங்க ளோற்பட்டது சிராங்காசமாகிய பாப்பிரீமம் நிலாத்திபம் போலவும், நிஷ்டாங்க சுமுத்திரம் போலவும், ஓயிபம் போலவும் தாத்தக்கல்போலவும், சலனமற்றிருக்க அதன் சந்நிதா னத்தில் காத்தக்கல் முன்னிரும்புகிகளைப் போலவும், அக்கினியிற் சூடுபோலவும், விளக்கின் நிழலைப்போல வும், நச்சு சர்ப்பம் போலவும், காணல் சலம்போலவும், சலனமே சுபாவமான மூலப்பிரகிருதி யென்றும், அவ் வியத்தம் என்னும் பேருடைய ஓர் மாயாசக்தி யுண்டா யிற்று இதின் வடிவம் இருளேயாம். எங்கனமெனின், சந்திர சூரிய ரூர்பத்தியாகாமுன் எங்கும் அந்தகாசமே நிறைந்திருந்தது. அந்த அந்தகாசமே மாயையென் றுரைக்கத்தரும், ஓ ராசனே! அகண்ட பேரொ ளியின் பாப்பிரீமம் ஓர் தீபமாம், அத்திபத்தின் நிழலை மாயையாம். ஏகபெருவெளியின் பிரமத்தி னிடத்தில் வந்தியா புத்திரனைப்போல அனுபுக கணுவான மாயையென்னு மிருட்டெப்போ தண்

டாயிற்றே அப்போதே ஒன்றுண்டானால் அதி ல்லேக முண்டென்கிற சம்பவப் பிரமாணப்படி முழுதாய்மித்தை யான மாயையிற் பிரதிபலித்த பாப்பிரமத்திற்கு அரோ பாய் ஈஸ்வர னென்கிற பொதுப்பெய ருண்டாயிற்று அனேகவிசித்திரரூபமான மாயா பிரதி பிப்பனான ஈஸ்வ ரனுக்கு மனேக விசித்திரரூபமுள அதெப்படி பென்றால் சலனமே சுபாவமான மாயாந்த காரத்தில் சத்த தன்மாத் திரையான அருப ஆகாயமுண்டாயிற்று அதிற் பிரதிபலி த்த பிரமத்திற்குச் சதாசிவனென்றும் அருபமான ஆகா யத்தில் சத்தத்துடன் பரிசு தன்மாத் திரையான வாய்வுண் டாயிற்று அதிற் பிரதிபலித்த பிரமத்திற்கு மயேசுவரனெ ன்றும் ரூபரூபமான வாயுவில் சப்தஸ்பரிசுத்துடன் ரூப தன் மாத் திரையான தேயுவுண்டாயிற்று. அதிற் பிரதிபலி த்த பிரமத்திற்கு ருத்திரனென்றும் ரூபமுள்ள தேயுவில் சப்த ஸ்பரிசுரூபத்துடன் சச தன்மாத் திரையாகிய அப்பு வுண்டாயிற்று.

அதிற் பிரதிபலித்த பிரமத்திற்கு விஷ்ணு வெண் றும் ரூபமுள்ள ஜலத்தில் சப்த ஸ்பரிசுரூபத்துடன் சத்த தன்மாத் திரையான பிருதியுண்டாயிற்று அதிற் பிரதி பலித்து பிரமத்திற்குப் பிரமாவென்று சொல்லப்படும் பஞ் சபூதங்களும் மாயாஸ்ஸமாம் பஞ்சகர்த்தாக்களும் பிரமா ஸ்ஸமாம் பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணமான மாயை பிரமத்தி லோரணுவெனச் சொல்லப்படும் மாயைபெண் ணுஞ் சாயையில் விசாலமான ஆகாயமும் ஆகாயத்தில் வாயுவும் வாயுவில் தேயுவும் தேயுவில் அப்பும் அப்புவில்பிரு திவியு மடக்கமாயிருக்கும் நிர்ச்சலமான ஆகாயத்துக் கிணையாயிருக்கும் பாப்பிரமத்தினிடத்தில் தனக்குத்தர னே யுண்டாகிச் சுழலும் சுழல்காற்றுக்கிணையான மாயை யானது பஞ்ச பூதங்களிடமாயிருந்து தொன்றுட னென்றை ச்சேர்க்கும்.

ஈகா பிரயோகத்தால் அனேக அண்டங்களாகியில் முட்டைமையப்போல் நானு விசித்திர ரூபங்களால் விளக்க முற்றிருப்பின் அல்லாமல் ஸ்படிகம் நீலநலங்கமாய்ச் சத்த துல்லியமாயிருந்தும், பஞ்சவானக் கோட்பாட்டால் பலவித வர்ணங்களாக எப்படி தோன்றப்படுமோ அப்படி யே அருபமுள்ள ஆகாயத்திற் பிரதிபலித்த பாப்பிரமம் அருபமுள்ள சதாசிவனாகவும் ரூபரூபமுள்ள வாயுவிற் பிரதிபலித்த பாப்பிரமம் ரூபரூபமுள்ள மயேசுவரனாகவும், ரூபமுள்ள தேயு அப்பு பிருதியியிற் பாப்பிரம ரூபமுள் ள ருத்திர பிரமாவாகவும் விளக்கின பிருதியி் சொரூப

மான பிரமாவானவர் ஐந்துருணமுள்ள பிருதியியா லினே க அண்டபிண்டங்களை யுண்டாக்கினார் விஷ்ணு வானவர் நான்குருணமுள்ள அப்புவால் பிரமாவா துண்டானதை ரட்சிக்கத் தொடங்கினார். ருத்திரன் மூன்று ருணமுள்ள தேயுவால் அரிபால் ரட்சிப்பதைச் சம்மாஞ்செய்யத்தொ டங்கினார். மஹேசுவரன் இரண்டுருணமுள்ள வாயுவால் மாயாஸ்ஸமான ஜீவர்களுக்கு மயக்கமுண்டாக்குவார் சதா சிவன் ஏகருணமுள்ள ஆகாயத்தில் ஜீவர்களுக்குத் தெளி வைக்கொடுப்பார் மாயை பஞ்சபூதாஸ்ஸமான தேகேந்திரி யாதிகளே நான் நானென்னும் அகங்கார்க் கிரத்தியை வி னைவிக்கும் பிரம்மத்தேகாதிகளுக்கும் இவைகளையே நானெ ன்றிருக்கும் சிதாபாசனுக்கும் விஸ்சனமாய் எல்லாவற் றிற்கும் சாட்சியாயறிந்துக்கொண்டு சுலட்சணமாகித்திரு க்குவாகிய ஆத்மாமாத் திரமா யிருக்கும் பிரம்மா ஜாக்ர வஸ்தையாய் ஜீவனை நானுயிதேபாக யோக்கியங்களி லலை பச்செய்யப்பச்செய்வார். விஷ்ணு சொப்பனுவஸ்தையாய் ஜீவ னுக் கனேகவித லீலைபைக்காட்டுவார் ருத்திரன் சுழப்பி வவஸ்தையால் எல்லாவற்றையுஞ் சூனியமாக்கி ஜீவனைத் தனியாக்குவார் மயேசன் ஜீவனுக்குத் துரியாவஸ்தைக் கிணையான ஓர் மயக்கமுண்டாக்குவார் சதாசிவன் ஜீவனுக் குத் துரியாதித அவஸ்தைக்கிணையான ஓரானந்த முண் டாக்குவார் மாயை சகத்தைமறைத்துச் சத்த சூன்யமாய் ப்பிரிமிக்கச் செய்யும் பிரமம் சுயப்புவாய் அறிவானந்த மாயிருக்கும் பாப்பிரமமான இந்த ஆத்மான்ந்தத்தை மா யாவிசேஷத்தா லறிபாச்சிவன் துக்கத்தையே சகமாக நினைத்து அளவற்ற ஆகைச்சுள்ளாகி இச்சா சொரூபமா ன அனந்த தேகங்கொடுத்து ஜனனமானமென்னும் வாரிதிபிலிமிழ்ந்து கரையேதுதற்கோர் துறைகாணாமல் துக் கத்தை யே யனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் பஞ்ச தன்மா த்திரைகள் பஞ்சபூதங்கள் இவைகளாலுண்டான அண்ட பிண்ட பிரமாண்டங்களும் மாயையினுடைய லீலையன்றி வேறில்லை விவேகத்தாலறிவூன்றி விசாரிக்கில் ஜீவசுப்த யேயில்லை எவ்வளமெனின் தேவாதிகளைப் பஞ்சபூதாட்ச மென்று சிவதிசெய்து பார்க்கையில் நானெனுஞ் சிவசுப் தம் சூன்யமாகும் தேகாதி நானென்றகங்களித்து நிற்கும் பிரமமே ஜீவனன்றி வேறில்லை சாட்சியாகிய ஆத்மாவே பிரமமாகும் இந்த கூடத்தை பிரமமே சுயப்பிரகாசமாய் ஜாக்ர சொப்ன சுழப்பியிலுள்ள விஷயபேகங்களையும் நா னுபேத விசித்திரங்களையும் சூனியத்தையும் ஜீவனுக்குள் ளையக்கத் தெளிவையும் விஸ்சனப்பாயிருத் தறிந்துக் கொண்டு அவைகள் நானுபேதப்பட்டாலும் தானுபேதமா ய் அவைகள் சத்தானாலும் தானுபிராச் சத்தாய் அவை

எஞ்ஞான மயமானாலும் தான் ஞான மயம் அனைவர்கள் துக்கமயமானாலும் தானுந்தமயமாய்நிர்மலமாய்நிர்விசாரமாய் நிரூபமாய் ஏகப்பிரகாசமாய் பெருவெளியாய் அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்கியிருக்கும்மாயை ஒர்காலத்திற் விசித்ராருபங்களாய் அனிருத சடதுக்கமாயிருக்கும் இந்த மாயையை நாடினோர்களுக்கு விசித்திரமான சித்திகள் சித்தித்தாலும் நானற்ற பிரமக்ஞானமில்லாதபால் அகங்காரம் விர்த்தியடைந்து இறுதியில் துக்கமே பவிதமாகும் பிரமத்தை நாடினோர்களுக்குச் சித்திகளானேகம் பவிதாவதன்றி அகண்டானந்தமுண்டாகி இறுதியில் கைவல்யங்கிடைக்கும் பிரம்மமாஸ்மான பஞ்ச கர்த்தாக்களில் யாரைப் பாரதெய்வமென நம்பித் தியானதோத்திரங்கள் செய்தாலும் அந்தப் பரப்பிரமத்தையே தியானதோத்திரஞ் செய்ததாரும் அதுதான் உயை அனேகர் எந்த தேவதையை இஷ்டதெய்வமெனத் தொழுதார்களோ அதையே தேகவியோகபரியந்தம் நம்பி அத்தேவதையினருளால் மோட்சமடைந்தார்கள் ரூபமுள்ள தேவதைகளைத்தள்ளி நிரூபமான பரப்பிரமத்தை தியானித்தல் வெகுதூர்ப்பமாயிருக்கும் ரூபத்திலேயே நிலைக்காமனம் நிரூபத்தில் நிற்பதருமையாதலால் சலபமாய் முக்தியைநாடும் வழிநூபமென அனேகர் அங்கேரித்தார்கள்.

இதிலிருந்து தேர்ந்து நிரூபமான பரப்பிரமத் த நாடினோர்களைப்போல எல்லோரும் ரூபத்தை விட்டு நிரூபத்தை தியானஞ்செய்வதால் நிஷ்பிரயோசனமே பவிதமாகும் உறுதியான மனதாற் றியானிப்பதற்கோர் தடையுமில்லை தடைசொல்வாருமில்லை பரப்பிரமமேநிரூஷ்டியாகி திருத்தியங்க ளிபற்றுகின்றதென்றால் நிர்ச்சலன வஸ்து வென்றுகாத்தல் கூடாது நினைத்தமாத்நிரத்தில் சகலமுமுண்டாயிற்றென்றால் நினைப்பிருந்தால் மறப்புமிருந்தால் இவ்விண்ணுமிருந்தால் விகாரமு மிருக்கும் ரூபமுமிருக்கும் விகாரமும் ரூபமுமில்லாப் பரம்பொருளுக்கு நினைப்புண்டென்பதே எல்லாச் சங்கைகளுக்கு மிடமாயிருக்கின்றதாதலால் திரிமூர்த்திகளாலேயே நிரூஷ்டி ஸ்திதி லயங்கள் நடக்கின்றது ஆதலாலிவர்களை முக்கியமாகத் தொழுவேண்டும் திரிகாணசுத்தியோடும் திரிமூர்த்திகளையாவது பரப்பிரமத்தைவாவது பஜிப்பவனை பரமபக்தனை என்றுகாக்கத்தரும் இந்தச்சிரத்தா பக்தியோடு சர்ப்பத்தைப் போல சுவாசத்தையுண்டுநீண்ட ஆயுளைப்படைத்து அநேகசித்திகளால் பூர்த்தியடைந்து நிர்வியாருலத்துட னிருப்பவன் யாட்சிபையான சித்தனைன்றுகாக்கலாம் பகவத்பக்தியும் யோகப்பயிற்சியும் செய்த பலத்தால் சித்திப்பதென்னவெனில் ஜீவன்முத்தித் தன்மையாய் ஜீவன்முத்திபென்பது நேகாதிக்கே நியதிசெய்து தன்னைபறிந்து தா

னே பிரமமென்றுணர்ந்து பிர்ம நிஷ்டா சாதனத்தினால் விஸ்வார்த்தியடைந்து தன்னைமறந்து பரப்பிரமத்துக்குளைப் பமாய் ஆனந்தவாரியில்முழுகிடானின் னுனைந்துணராமல் ஆருடக்ஞானியாதலையாம் கேவலம் மௌனகப் பசுவைப் போலிருப்பவனிலும் மூர்த்தித்தியானஞ் செய்பவனதிகம் அவனிலும் பரப்பிரமத்தைத் தனக்குளறிப்பவனதிகம் அவனிலும் அப்பரம்பொருளா யிருப்பவனதிகம் அவனிலும் அகண்டானந்தத்தாற் றன்னை யின்னானென்றறியாமல் சாட்சாத்காசத்தை யடைந்திருப்பவனதிகம் அவனிலும் துரியநிருஷ்டியையேவித் திக்குநேகாதிக்களிறந்து பேய்பிடித்தவன்போலவும் சேயிருப்பதுபோலவு மிருக்கும் சகசஞானிகளைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து அன்னபாநாதிக ணுட்டிக் குற்றேவல் செய்பவனதிகமாகும் ஓ இராஜனே இப்பேர்க்கொத்த மேலானலாபத்தை விடுத்துத் துன்பத்தை யடுத்து அரிதான ஆயுளைக்கெடுத்துக் கர்மமென்னும் பெருமுட்டைகளையெடுத்துப் பசுவைப்போலிருக்கும் மானிடர்கள் நாளை ஏமன்வந்திடுந்தால் என்னசெய்வார்களோ யாரைவைவார்களையானறிகிலேன். ஒவேந்தனை எத்தனைநாளிருந்தாலு மொருநாளி லழிந்துபோகும் இத்தேகத்தைப் பொய்யெனத்திரிமாணித்து டெய்வாழ்வுக் குடன்படாமலாநிமை வீண்காலம் போக்கலாமோ மண்ணினாற்செய்த பாண்டம் உடைந்தும் மண்ணே இருந்தும் மண்ணே பானதுபோலப் பரமபக்தியும் ஜீவன்முத்தியு மடையாதவர்களினுக்கை இருந்தும் பிரேதமே மரித்தும் பிரேதமே யல்லமோ ஆ-ஆ-மந்தமதியோர்க் கொந்தவிதமாயுரைத்தாலு அந்தகன் சூரியனைக்காணாமல் ஒன்றுந் தோணாமல் அந்தகாசமே சிறைந்திருப்பதாகக் காண்பதைப் போலப் பந்தத்துக்கு ளாகப்பட்டு வெகுதொந்தரைக் குடப்பட்டிருக்கிறார்களே மதபேதவாதிகள் வாதுகளாடி வேதைக்குட்பட்டுத் தாங்கற்ற கல்வியாலோர் பயனடையாமல் சம்மதத்துக் குட்படாமல் உங்கள் வேதம் பொய்யென்றும் எங்கள் வேதம் மெய்யென்றும் உங்கள் தெய்வம் அசுத்திய மென்றும் எங்கள் தெய்வம் சத்திய மென்றும் துஷண வார்த்தைகள் விண்டு மதாபிமானம் மேற்கொண்டு சம்மதத்துக் குட்படாமல் தன்னை யறியாபல் தனக்குள் ளிருக்கும் ஆனந்தத்தையு மனுபவிக்காபல் உத்தமர்களைப் பழித்து வினைய் நாளைக்கழித்து எமன் வருங் காலத்தில் தந்தக்களைக் காட்டிச் சூழ்ந்திருப்போனாயும் வாட்டிச் சொல்லொணாத் துயரத்தை யூட்டி நாகப்பட்டணத்துக்கு மேட்டான மேட்டிகளாகி மது நன்மையோ தனக்குள் மெய்ப்பொருளைத் தேடாமல் தெரிவிப்பவர்பாறு மோடாமல் பகவத் பக்தியையும் நாடாமல் பரமபாகவதர்களையும் கூடாமல் வினைய்தர்க்க குதர்க்கங்களால் நாங்கள் கழிக்க லாகுமோ?

இதனு லகமயதை பிடிந்துப்போகுமோ? ஸ்ணபங்க
மான இவ்வக்கத்தைத் தங்கத்தைப்போ லெண்ண
லாயோ? பாபகர்மங்களைப் பண்ணலாயோ?

ஓ அரசனே! மதபேதகர்க்குச் சதுர்வதமும் சங்
கையையாரும், சம்மதமுள்ள சாதுக்களுக்கு ஓர் பொ
ழியேயோதும், முடிவு ஏழுவகைத் தோற்றங்களான
சாசாங்க ளெத்தனையுங் மிருந்தாலும் ஓர் அலத்தில்
பூமியி லடங்கிப்போகும், பூமியோ சூரிய னுஷ்ணத்தாற்
சுண்ணமாகிப் பிரசண்ட வாயுவாற் றாசாங்க வருண
பகவானுல் ஜலமயமாய்போகும், ஜலமோ அக்கினியால்
வற்றிப்போகும், அக்கினியோ வாயுவா லில்லாமற்
போகும், வாயுவோ ஆகாசத்தி லடங்கிப்போகும், ஆகா
சமோ இருள் மயமான மாயைபி லடங்கிப் போகும்.
மாயையோ தன் சாமர்த்தியங் கெட்டுச் சூரியனைக்கண்ட
பனியைப் போலவும், சுழல்காற்றி லடப்பட்ட இலவப்
பஞ்சுப்போலவும், அக்கினியில் கிழ்ந்த சுருகைப் போல
வும், சுத்த சூன்யமாய்ப் பிரமத்தி லில்லாமற் போகு
மானுல் நம தாக்கையை ஓர் பொருளாய் மகித் து
மடைந்திருக்கலாயோ? ஓ பூபதி! மாயை யிவ்விதமா
யொடுங்கியும், பாப்பிரமம் பதி ஆகிமத்தியாந்த ரகித
மாய் நாமரூப விகாச ரகிதமாய் அகண்டானந்தமாய்
சித்த சுத்த புத்த முத்தமாய் நிஷ்கள புஷ்கள பிராமப
மாய் நிர்ச்சேத நிர்மேத பிராவர்ணமாய் என்று முள்ள
படிபேயிருக்கும் ஆதலால் தனக்கு ளிப்போது மந்த
லட்சணத்தோடருக்கும் பாமாத்மாவைச் சற்குருவா
லறிந்து கூடஸ்த பிரமத்தையே சுகசாதிகவி சாதிக
சுவகத பேதாசிக மென்றும், அகண்டபரிபூரண ஸ்வரூபி
மென்றும், சத்பக்ஞானானந்த வஸ்து வென்றும், தேவ
ரும் மற்றியாவரும் போற்றும் ஆதி தெய்வ மென்றுப்,
முத்தரும், பத்தரும், சித்தரும் வணங்கும் பாம்பொரு
ளென்றும், சித்விலாச சின்மய சுயம்பிரகாச தேஜோ
மய மென்றும், திவ்ய மங்களாற்புத போத மென்றும்,
இதை யடைந்தவர்களுக்கே ஜனன மாண துக்கமாய்
பறையொழியு மென்றும், சகல பாபகர்மங்கள் விசேஷ
சனமாகு மென்றும், நாகவேதனை யில்லை மென்றும்,
யோட்சானந்தங் கிடைக்கு மென்றும் சொல்லப்படு
இதிற் சந்தேகமே யில்லை சந்தேகமுள்ளோர்க் களவற்ற
தொல்லை ஓ இராஜனே! இந்தப் பிரமக்ஞானம் லேசி
லடைவதற்குச் சற்குரு கிருபையும் இஷ்ட தேவதை
யின் வாப்பிரசாதமும் அவசியம் வேண்டும இன்றேல்
நிஷ்பிரயோசனமாய் முடியும் ஆதலால் இன்றுடன்
தெய்வ பக்தியும் சத்குரு சித்தையும் சாதுக்கள்
சேவையும் செய்து சுகமுற்றிருப்பாயாக வென்றறைந்து
அக்பர் பாதுஷா விடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு

தூரா பிருந்தாவனம் முதலான புண்ணிய கேஷத்திரங்
களிற் சஞ்சரித்த ஆனந்த மீமலீட்டாற் றன்னை மறந்து
சகஜஞானத்தாற் பூர்த்தியடைந்து ஆருட் கஞானியாய்
சிறப்புற்றிருந்தார். அக்பர் பாதுஷாவோ அன்றுடன்
பகவத் பக்தியில் விசேஷித்துப் பிரமக்ஞான நிஷ்டை
பையும் சாதித்துக்கொண் டானந்தமாயிருந்தார். கேட்
டர்களை சித்தர்களே! பின்னும் துளசிதாசரால்
அனைக விசித்திரங்கள் நடந்ததுண்டு அவையனைத்தும்
பக்தவிஜயத்தின் மத்தியி லங்கங்கே வரும் கேட்டுச்
சந்தோஷ மடைபலா மென் றுரைத்துப் பின்னுஞ்
சொல்லுவார், இந்தத் துளசிதாசருடைய சரித்திரத்தை
அன்புடன் பாராயணஞ் செய்தவர்களுக்கும், சிவணஞ்
செய்பவர்களுக்கும், பகவத் பக்தியும், நிஷ்காமியமும்,
பிரமக்ஞானமும், அகண்டானந்தமும், அஷ்டயிசுவரிய
மும், தீர்க்காயுகம், கோபற்ற வாழ்வும், சத்தியமாகச்
சித்திக்ஞும். ஓ சித்தர்களே! நான் உத்தவ அவதார
மான நாமதேவர் சரித்திரத்தைச் சொல்லுவேன் அது
வெகு உசிதமாயிருக்கும். இனி உங்களுடைய ஸ்தா
னத்துக் கெழுந்தருளி நானே அதிகாலையில் வாருங்க
ளென் றாக்பாபித்து நாயாஜிசித்தர் பிரமான்ந்தத்திற்
படிந்திருந்தார். உத்தவசித்தர் முதலானவர்கள் தங்க
டங்க ளிருப்பிடஞ் சேர்ந்து யோகநிஷ்டைகளி லெழுந்
தருளிக் களிகூர் திருந்தார்கள்.

துளசிதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாயிரப் பிரபந்தத் திருவாய்மொழியில்
விஷ்ணுபக்தர் வாக்கியம்.

நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனாக்
கதனுணர்மையதுவதுவென்
றென் துமொருவர்க்குணரலாகா
துணர்ந்தேமலுங்காண்பரிது
சென்றுசென்றுபரம்பரமா
யாதுமின்றித்தேர்ந்தாலு
நன்றுதேன்றறிவதாய்
நன்றுஞானம்கடந்தே.

நன்றுஞானம்கடந்துபல
நல்லிந்திரியமெல்லாம்நீத்
தொன்றுக்கிடந்தவரும்பெரும்பா
முலப்பிலதனுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றுக்கின்பதுன்பங்கள்
செந்துக்களீர் துபசையற்றல்
அன்றேயப்போதேவீதி
அதுவேவீதிவீடாமே.

சிவபக்தர் வாக்கியம்.

—(—*)—

அஞ்சலென்றகரதலமும் கணபணகங்கணமும்
அரைக்கிசைந்தபுலியிடையு மம்புலிச்செஞ்சடையும்
நஞ்சையுண்டமணிமிடறு முன்னாலுமார்பும்
நலந்திகழ்வெண்ணீர்நெருளியு மறிமானுமழுவும்
கஞ்சமலர்ச்சேவடியுங் கருணைபொழிமுகமும்
காமனையன்றெரித்ததிருக் கண்களொருமூன்றும்
பஞ்சடிசிறிடைமடந்தை யொப்பனைபாகனுமாய்
பால்வண்ணனுளத்திருக்கப் பயமுண்டோவெமக்கே
என்றுரைத்த பதிக்கவர் சதியுரைத்த
வாக்கியம்.

ஆக்கைபெனும்புழுக்குரம்பை யணைந்தணையாப்பொருளே
அருளொளியைப்பராபரத்துக் கப்புரமாமறிவை
நீக்கமறமயிர்முனைக்கு மிடமறவிவ்வுலகை
நிறைந்துநின்றபெருவெளியை நனைவிலெழுஞ்சுடரைப்
பாக்கியங்கள் செய்தனந்தத் தவக்குறைகண்முடித்த
பழவடியார்க்கருளுதவும் பசுந்நுணைக்கற்பகத்தை
வாக்குமனவிகற்பத்துக் களவுபடாவொன்றை
மாசற்றபெருவெளியை மனவெளியிலடைப்பாம்.

து ள சி தா ச ர் ச ரி த் தி ர ம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமத் விட்டலதேவாய நம:

ஸ்ரீ மகா பக்த விஜயம்.

நான்காவது

நாமதேவர் சரித்திரம்.

பகவான் துதி.

விருத்தம்.

பாண்டலர்க்காகத் துதுசென்ற பத்மநாபா பரந்தாமா
நீண்டவுலக முழுதுண்ட நெடியமாலே யுணைப்பாய்
வேண்டிடாம லுலகியலை வேண்டுஞ்சிறிய நாயேனை
ஆண்டுகொள்வா யச்சதனை அடியேனுன்ற னடைக்கலபே,

நாமதேவர் துதி.

விருத்தம்.

அன்னைவயற்றிற் பிறக்காதோ னரிபைக்கணமு மறக்காதோன்
அன்னயாலுக் குண்பித்தோ னரியவருத்தந் தருவித்தோன்
சொன்னஞ்செய்கற் பலதந்தோன் சுரபிக்கன்றுக் குயிர்கந்தோன்
உன்னற்கரிய நாமதேவ னுபயவழிக டமைத்தொழுவாம்.

முதலாவது

நாமதேவர் உற்பத்தி அத்தியாயம்.

பிரமாந்திரத்தில் சுவாசத்தை யேற்றிக் கால
பயத்தைமாற்றித் தேகமான வாதைகளில்லாச் சித்தர்
கள் காலையிலெழுந்து நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை
முடித்துக்கொண்டு புராண சித்தரான நாயாஜி சித்த

ருடைய ஸ்தானத்தைபடைந்து அவருடைய தாட்டா
மரைகட்டு வந்தனந்தந்து, ஒஸ்வாமி! உத்தாவதார
மான நாமதேவருடைய திவ்ய சரித்திரத்தைக் கிரு
பைகூர்ந் தருளுமைய வென்று வணங்க, நாயாஜிசித்தர்
களிகூர்ந்து ஓசித்தர்களே!

அண்டர்கள் மகிழும் தொண்டர்கள் திகழும்
இந்திரன் புகழும் சந்திரன் தவழும் சுந்தரமான சந்

திரபாகா நதிக்கருகான எண்டுகசேபாற்றும் விண்டு விற்திருக்கும் பண்டாபுரத்திலிருப்பவர் புண்டரப் தெற்றியிறிப்பவர் கப்பாருணத்திற் கிறந்தவர் பெப்ப பணிதன்னில் நிறைந்தவர் தப்புசொல்லார் துறந்தவர் இப்புவிபாசை பிறந்தவர் கைப்புளபெண்ணம் மறந்தவர் செப்பரும்பத்தியி லுறந்தவர் ஒப்பிலாவின்பிற் கறைந்தவர் தப்புளருணத்திற்குறைந்தவர் எப்பொழுது மரியின் பதத்தில் மறைந்தவர் கைப்பவர் குலத்திற் பிறந்தவர் ஆகிய சாமாயமென்னும் வாக்துன்ன தாய் ஸேட்டிபென்மவர் மனோ விகாரங்களை மாய்த்த குண பாய்பென்னும் மங்கையுடன்கிதமா யில்வாழ்க்கையி லிருந்து செல்வாக்குகளைறந்த அனுதினம் கனவினுட அன்பாய் இன்பாய் ஆயினே மாயினே நேயினே உபாய னே சகாயினே என்றறையும் கஜனரோடுக்கடிப் பஜனை பற்பலபாடிப் பண்டா புரத்திலிருக்கும் - விண்டுக்கு ஈடோறும் தப்பாமல் கைவேத்திபன் கொண்டுபோய் கைவேத்திபஞ்செய்து அஞ்ஞான மனதைக்கொய்த கையல் வேலை விடாமல் வேறுவேலையைத் தொடாமல் எண்ணங்களுக்குத் தன் மனதைக்கொடாமல் கோபத் துக் குட்படாமல் விண்டொழில் செய்து கொடாமல் கலத்தில் ஈள்களைக்கழித்துப் பஜனை செய்யாதவர்க ளைப்பழித்து லோபஞ் சற்றுமில்லாமலழித்துப் பகவான் பக்தியிற்செழித்து வாழ்கிறகாலத்தில் தனக்கு அறு பது வயதாயும், தன் மனைவிக் கைப்பது வயதாயும், பிள்ளையில்லாமையாற் கள்ளிபோல வளர்ந்தோமே பெ ன்று சதியும் பதியும் துக்கம்மேலிட்டு கக்கசத்துக் குட் பட்டு பாலனுக்காவழுது பாண்டுக்களைத் தொழுது ஈடோறும் தாய்ஸேட்டி அதிகவிலையெழுந்த சந்திர பாகா நதியிற்போய் ஸ்ரானஞ்செய்து ஈரவஸ்திரத் துடன் கோயிலை ஊற்றெட்டுதாம் அங்கப்பிரதட்சணஞ் செய்து பண்டரிநாதனைப் பணிந்து, ஓ என்னாண்டவனெருக்கணி மனோகானே எனக்கோர் மைந்தன் பிறக்க வார்த்த தான்டருளுமைய வென்று தோத்திரஞ் செய்துக் கொண்டே வந்தார்.

இவர் மனைவியாகே குணபாயி தன் கொழுனன் சித் திரையிட்டெழுந்த போவதற்கு முன்பே ஸ்ரானஞ் செய் திருந்து அவர் ஆலயத்திற்கு வருவதற்குள் தான்பண்டரி நாதன் கோயிலுக்குப்போய், ஓ பண்டரிநாதா! பண்டவர் துதா! எனக்குற்ற பிள்ளை கலையைத் தீர்க்கலாகாதோ வென்று தொழுது கண்ணீர் விட்டழுது தன் விட்டில் வந்திருப்பாள். இப்படி சிலநாள் கழிப ஒருநாளிரவில் குணபாயி சொர்ப்பனத்தில் பகவான் ஓர்த்தனனாய் வந்து

தரிசனத்தந்த ஓ குணபாயி! நீபொழுது விடிந்தவுடனே பிள்ளையைப் பெறுவாயென்றறந்துமறைந்தார், உடனே குணபாயி, சித்திரையிட்டெழுந்த தன் பதியின் பாதங் களில் விழுந்த, ஒ ஸ்வாமியாரோ ஓர் பிராமணர் என் கனவில் வந்து நீ ருரியோ தயயானதே குழந்தையைப் பெறுவாயென்றறந்து மறைந்தபொழுது. அவர் வாக் கெப்பப்படி நான் பிள்ளையைப் பெறுவேனெனென்றான். அது கேட்ட தாய்ஸேட்டி குறுங்க நகைத்து, அடி பெண்ணே! என்னிருகண்ணே! பத்துமாதஞ் சுமந்தல்லவோ புத்திர னைப் பெறுவேண்டும். அப்படிக்கிருந்தாலும் நகைத்த கிழ வியாப்போன நீ எப்படி பிள்ளையைப்பெறுவாய் உனக் குற்ற தனப னுசையின் நினைவே கனவாய் வந்தது. நன விற் காண்பதே பொய்யாயிருக்கக் கனவிற்கண்டது மெய் யாயிருக்குமா? ஓர்வேளை நீ கண்ட சொர்ப்பனம் மெய் யாயிருந்தால் பகவானருளால் நமக்கெக்கிருந்தாவது குழ ன்தையகப்படுமென்று இக்கிழவியான நீ இனிக்குழவினைப் பெருதற் சேச்சையாயிருப்பது லச்சைக்கிட மல்லவோ வென, அதற்குக் குணபாயி நானமடைந்து மறுத்துப் பேசுவதற்கிடைந்து ஈடோறும் போவதுபோல் ஆலயத் திற்குச் சென்று பகவான் முன்னின்று ஓ ஈரண்டங்கா! ஸ்ரீரங்கா! என் கனவில்வந்த அந்தணர் நீரோ மற்றியா ரோ பாராயிருந்தபோதைக்கும் எனக்குற்ற பிள்ளைகலி யை இத்தினன் தீர்த்தருளல் வேண்டுமென்று மிகவுந் துதித்துப் பகவான் நிருதநாட்களை மனதிற் பதித்து மைந்தனுசை தீருமென்றுமதித்துச் சந்தோஷமேலிட் டாற் குதித்து விட்டில் வந்திருந்தாள் தாய்ஸேட்டி. பென்பவர் அதிகவிலையில் ஈடோறும் போவது போல் ஸ்ரானஞ்செய்யச் சந்திரபாகநதியை நோக்கிப் போகையி ல் பகவானோர் விருத்தப்பிராமணர யவாருகிற சென்று, ஐயா தாய் ஸேட்டியாரோ! உமக்கின்றைய தினம் மைந்தன் பிறந்தானென்று கேட்டார். அது கேட்ட தாய்ஸேட்டி நகைத்துத் திகைத்து ஓ! ஓ! நமது மனைவி நாமுடன் இரத்திரிபேசிய மொழிகளை இவர் கேட்டிருந்தபோற் றோன்றுகின்றது. நாமும் மனைவியும் விருத்தப்பிப மேலிட்டும் குழந்தை பாசையாற் குளறிப் பேசினோமே இவருக் குத்தாஞ் சொலலக் கூகினோமே பென்று யோசித்துக்கொண் டிருந்தார்.

அப்போது மாயாமறைபோன் தாய்ஸேட்டியின்காத் தைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஓ ஐயா! அரிபக்தரோ! நான் சொன்னவார்த்தை யுமக்குக் கேட்கவில்லையோ? உமது

காதுசெவிடோ? இப்படிக்காதுச்செவிடான நரைத்தகிழ வனுக்கும் பிள்ளையாசை கொள்ளையாயிருக்கின்றது கேட்ட டர்கனோ ஜனங்களையென்று பலருங்கேட்கப் பலதா முரக்கக்கவிச் சொல்லத்தொடங்கினார். அதனால் தாம் ஸேட்டி கோபித்துக் கைபைத்தியிரிப் பிடுங்கிக்கொண்டு அந்தணரை நோக்கி ஏனையா பரிசாசஞ் செய்கின்றீர். தள்ளாத கிழவனாகிய வெனக்குப்பிள்ளை பெண்ண மிருக்குமா? உமது வேலைபைப்பார்த்துக் கொண்டு போகாமல் பிராயசன மில்லா மொழிகளைப் பேசுகின்றீர்? வினாக யேசுகின்றீர். சுதமக்குத்தகாத காரியமென, விப்பிரர் ஓ ஐயா பகவத்பக்தசே! பிறாறியாக் குப்தசே! உன்மனையாளிப்போது தான் மகவையின்றான் நான் பார்த்தே வந்தேன் உள்ளதைச்சொன்னால் வெள்ளறிவன் சள்ளென்று விழுவாமென்பதைப்போல் நிச்சயத்தைச்சொன்னால் குச்சிதக்கொள்ளுகிறீர் துஷண வார்த்தைகள் விள்ளுகிறீர் என் வாக்கியத்தைப்பரிசோதிக்கச்சீக்கிரம் விட்டுக்குவாரும் புத்திரனைப்பாரும் பத்திரமாய்க்காரும். எனக்கு தட்சணைதாரும் என்று பின்னுமவர்கையைப்பிடித்திழுக்கத்தொடங்கினார். தாம்ஸேட்டி முனிவுடன் நீயா னாயா வெகு நேரமாக என்னை மரித்து வருத்துகின்றீர் பொய்மொழி புகன்றீர் பருவகாலங்கடந்த விருத்தை அப்பமெப்படியுறுவாள் சுதனையெப்படி பெறுவாள் மூத்தோள் குமாரனைபெற்றதை யாவாவதிவ்வுலகில் பார்த்ததுண்டா? அல்லது கேள்விப்பட்டதுண்டா ஒருநாளு மறிமுக மில்லா நீரிப்படி ஏளனம் செய்யலாமா மோடனம் பண்ணலாமாவென, மாயாபறையோன் ஓ ஓ என்னை நீர் நாடோறும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் காக்களைச்சேர்த்துக் கொண்டிருந்தும் இன்றைக்குத் தான் தூதனமாயறிந்தவர்போல் நீர்யாடொன்று கேட்கின்றீர் நெடு நாள் சினேகத்தை மீட்டுகின்றீர் ஓ ஓ காது செவிடானாலும் கண்ணுக்குருடோ? அல்லது முருடோ? இப்படி கண்கெட்ட குருடனுக்குத் காளை யாசையிருக்கலாமா? சுதன் வாஞ்சையைப் பெறுக்கலாமா வென்றுரைக்கத் தாம்ஸேட்டி அந்தணரை வுற்றுநோக்கிச் சாந்தத்தை நீக்கி ஏனையா குருடன்-திருடன்-முருடன்-சுடன்-என்றேசுகிறீர், பேசாதெல்லாம் பேசுகிறீர், அப்படி என் பெண்சாதி பிள்ளையைப்பெற்றாலும் நீரிப்படிப்பேசக் கூடுமா? பேசி யேசக்கூடுமா? வெகுநேரமாக விடவார்த்தைகள் கடப்ட வென்று சொல்லிக் கொண்டு குடு குடு - திடு திடு வென்றங்கு யிங்குமாக யுலாவிக் கொண்டு பலர்முன் என்னைத் தூற்றுகிறீர் ஏமாற்றுகிறீர், இச்சகம்பேசிப் பிட்சைபெடுத்துண்ணும் துச்சகுணத்தைக் காட்டாமல் லச்சைசெய்வதுவிட்டு இட்சணமேயுமிட்டுச் சேருமென்று கடுகெடுத்துரைத்தனர்.

வேதியர் என்னைப்போமென்றிசைத்த தாம்ஸேட்டி யாரோ! நீர் நாடோறந்தப்பாமல் என்குட்சி நிறையப் பிச்சையிடுவதும் நிச்சயமே இனிமேலுன்றன் சொந்தமைந்தன் என்றவனுக்குப் பிச்சையிடுவதும் நிச்சயமே ஓசித்தனே! பிறந்த மைந்தனுக் கென்ன நாமகாண மிடப்போகிறீர், பெயரிடும்போதென்னை மறந்து விடப்போகிறீர், வேரோரந்தணனைத் தொடப்போகிறீர், தொட்டுத் துக்கப்பட்டப்போகிறீர், துக்கப்பட்டுக் கெடப்போகிறீர் ஜாக்கிரதை ஜாக்கிரதை யென்று சொல்ல, தாம்ஸேட்டி இதென்ன சள்ளையா மிருக்கின்றது பேயில் பிராணப்பேய் பிரம்ம சாட்சசப்பேயன் றுரைப்பதுபோல அகிகாலையிலிருந்து கூடவே தொடர்ந்தார், சூழ்ந்த கொடியைப்போலப்பட்டந்தார் ஸ்நானஞ்செய்யப் போகாமலடந்தார் என்று தாபமுள்ளவர்க்குக் கோபமதிகமென்றுரைப்பதுபோல ஸ்வாமி யென்று பூசித்ததுபோய் நாயேபேயே யென்று துஷிக்கத்தொடங்கினார். வேஷதாரி வேதியன் துவேஷிக்கொண்டதுபோல தாம்ஸேட்டியின் மார்புடன் தன் மார்பகத்தைச்சேர்த்துக் குடிமையைப்பிடித்தித்தும் மீசையைமுறுக்கிக் கோபத்தைப்பெருக்கி அடா கந்தைகளிலுள்ள சந்திரங்களைக் காலையிலிருந்து மாலை பரியந்தம் தைக்கும் கடையா! அறியில்லாமடையா! நான் சூபத்தை சொல்லவந்தால் விபத்தென்று நினைத்து மேன்மேலும் களைத்து சாந்தமே ஸ்வதாந்தமென்று வாசித்து போய்ப் பிராமனோ ப்ரிமதேவகாயென்று பூச்சிசுவாசித்தப் போய்ப் பூஷிப்பதை விட்டு வாயில் வந்தபடி துஷிக்கிறாயா? அந்தணர் புடமும் சந்திரன் தவமும் இந்தச் சந்திரபாகாநதி யறிய உனக்குமைந்தனத்தை எந்தநேரமு மில்லையா? பாசபந்தனை சொல்லடாவென்று தாம் ஸேட்டியின் கன்னத்தி லறைந்து மிகவுழியிறைந்து பேசத் தொடங்கினார்.

தாம்ஸேட்டி இதென்ன பூகர்மம் தர்மசங்கடமாயிருக்கின்றது பிரமிக்குப்படி நமது மர்மமெல்லாம் நாலுபேரறிய மேலுமேலுபூ ப்ரிசுகின்றான். ஒண்டியாயிருந்தால் கண்ட கோடாலியால், கண்டவ் கண்டமாகத் துண்டத் துண்டமாகக் கண்டித்து விடுவேன். சூரியோதயமாய் வெகுநேரமாய் விட்டது. புகவானுக்கு வைவேத்தியஞ் செய்பத் தடங்கலாய் விட்டது, நன்மை தின்மை புக் கெட்டது. இப்பிராமண சாகரத்திய மிகவுக் கெட்

தாம்ஸேட்டி இதென்ன பூகர்மம் தர்மசங்கடமாயிருக்கின்றது பிரமிக்குப்படி நமது மர்மமெல்லாம் நாலுபேரறிய மேலுமேலுபூ ப்ரிசுகின்றான். ஒண்டியாயிருந்தால் கண்ட கோடாலியால், கண்டவ் கண்டமாகத் துண்டத் துண்டமாகக் கண்டித்து விடுவேன். சூரியோதயமாய் வெகுநேரமாய் விட்டது. புகவானுக்கு வைவேத்தியஞ் செய்பத் தடங்கலாய் விட்டது, நன்மை தின்மை புக் கெட்டது. இப்பிராமண சாகரத்திய மிகவுக் கெட்

டது என்று கோபங்குதித்து மிகவும் கொதித்துப் பறக்கிறாநறெனக் கடித்து அதாத்தை மடித்து உதிரும் புறப்படக் கடித்து மிகவும் துடித்து நாமொழிகளைப் படித்து மாக்களைபை ஒடித்து வேங்கி வோடி. வாங்கப் போனார். கபடகாமரபை ஐயன் ஓ ஜனங்களே! எனக் குரிய இனங்களே! இந்த விருத்தன் மிகவும் பருத்த யாத்தின் கிளைபை முறித்து நான் வருத்தமுற அடித்தான் பார்த்தீர்களா பார்த்தீர்களா வெணக் கூக்குரலிடக் கோபமேலிட்டுத் தாம்பேட்டையைக் கீழே தள்ளி நகங்களாற் கென்னி மேன்மேலும் குத்தத் தொடங்கினார். தாமஸேட்டி அதிககோபித்தனாகிசைகள் படபட்டுண்டு துடிக்கக் கண்களில் நெருப்புப் பொறிகள் பறக்க மகாவக் கிரங்கொண்டு வேதியர் முகத்திலும் மார்பகத்திலும் கை முஷ்டியிற் குத்தி அவ்விருத்தப்பிரம்ணனைக்கீழேதள்ளி வெற்றியடைய வேண்டு மென்கிற எண்ணத்தால் தன் பலக்கொண்டமட்டும் போச்செய்து புரட்டிப் பார்த்தும் தன்னுலகாமல் பறகளாற் கடித்து நகங்களாற் கீறித் தட்டு கெட்டுத் தடுமாறி மிகவும் வேசாறி மெதுவாகத் தப்பித்துக்கொண்டு ஆற்றின் பக்கமாய் வோடத் தொடங்கினார். மாயாவிளாசன் தாம்பேட்டையை விடாமற் றொடர்ந்தோடிச் சுழத்தைப் பிடித்து நெட்டிக்கொண்டே தலையில் குட்டிக்கொண்டே ஆற்றிற் குப்புறவிழும்படி யத்தடிக்கொண்டே வாயில் வந்தபடி திட்டிக்கொண்டே நின்றார். தாம்பேட்டி நதியில் தலைமூய் விழ்ந்து திக்குமுக்கிட்டு நொந்து துக்காக்கினியில் வெந்து இன்று நமக்குப்பொச்சுலாதகாலமாதலால் இந்த முாட்டுப் பிராமணன் கம்மைத் தறையிற் புரட்டித்தன் பலக்கொண்டமட்டிமடித்து விட்டான். வைராக் கிவத்தை முடித்துவிட்டான். வல்லடி வழக்கு சொல்லடியாயியென்றபடி வினா யித்துஷ்டனிடங் கஷ்டப்பட்டோம். நதியிலிறங்கி வந்து தொந்தரை செய்தாலுஞ் செய்வானென்று துரமாகச்சென்று அந்தணருக்குப் புலப்படாமல் நின்று அதிசிக்காமாய் ஸ்நானஞ் செய் பத் தொடங்கினார்.

அப்போது பகவான் தாம்பேட்டையை யடைந்து வேஷ்டைபைத் தீர்க்கவும் மைந்தன் வாஞ்சையைப் போக்கவும் உத்தவரை நினைத்தார். உடனே உத்தவர் பாயபதத்தை விட்டுப் பகவான் பக்கடைந்து பற்பல விதங்களாகத் துதித்து என்னை பழைப்பித்த காரணமேதோ திருவாய்மலர்ந்தருளும் ஸ்நாமி பென்று வணக்கி நின்றார். பகவான் உத்தவரை நோக்கி, ஓ உத்தவனே! இதோ நமக்கு நேரே அதோ ஸ்நானஞ்செய்யும் உத்தவர் தன் விட்டுக்குப் போவதற்குள் அவருடைய சதியின் கர்ப்பத்திற்க்கி ரிஷிபிண்டத்தைப்போல இவ்வுலகிலுள்ளோ ரியாவரும் ஆச்சரியப்படும் படியாய்ப் பிறந்து யாந்தர்னோக் கென் பக்திப்பிரதாபத்தை விரித்துரைப்பாயாக வென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இவ்வாக் கிவத்தைக் கேட்ட உத்தவர் திருக்கிட்டு ஓ என்னுண்டவனே! உனது பரிபூரண கபாட்சம்பெற்ற அடியேனை நாகத்தை படைபச் செய்வலாமோ? உதாராக்கினி காமாக்கினி கோபாக்கினி பென்னும் திரியாக்கினியும் புனைத் தெரிந்த மலம் ஜலம் வழும்பு முதலானவைகளுஞ் சேந்து புழுக்கள் நெளிந்து துர்க்கந்தயான கிரோணிதம் வழிந்து அந்தயச்சைக் கொழுவார் நழைந்து இருக்கும் கர்ப்பக் குழியை யன்றி வேறு நாகமொன்று எனதோ ஜன்மயில்லாம விருப்பதன்றி வேறு கோட்சமொன் தனதோ கருப்பைக்குள் கட்டுப்பட்டுப் பெருமூச் செறிவதும் நெருக்கவழியில் தலைமூய்த்தள்ளாடிக்கொண்டு வருவதும் பிரகூதவாயு வேதைசெய்ய அயர்ந்த முவதும் மாலைபென்னும் நீரில் மூழ்கியிருப்பதும் சொல்லக்கூடாத துன்பமல்லவோ? துன்பமே நாகமல்லவோ? தேவரீருக்கு மடியேன் விரித்துச்சொல்லவோ? எமதண்டனையும் நாகக்குழியும்கர்ப்பத்திலிருப்பதேயன்றி வேறே யெவ்விடத்திலாவது எமதண்டனையும் நாகக்குழியும் இருக்கின்றதோ? ஓ என் தெய்வரிமா! மோட்சமடைத்த நான் நாகத்தையடைந்து தாட்சியடையலாகுமோ? அடியேன் நாகடைய மறந்துத் தேவரீர் நினையிரென்றிருந்தேனை இப்படி அதிக நம்பிக்கையோடு மிருத்த என்னைப் பாழ் நாகிற்றள்ளலாமோ? அடியேன் துன்பங்கொள்ளலாமோ? நாகலோக மென்பது இந்நாகலோகமன்றி வேறுண்டோ வென்றுரைத் தருகும் உத்தவரைப் பகவான் கருணையுடன் பார்த்துமார்புடன்சேர்த்து ஓ எனதன்பனை! உன்னைப்போன்றவர்களாலேயே என்னுடைய திருநாமத்தின் மகிமை இவ்வுலகில்விளங்குபுன்றி மற்றவர்களாற் துலகாதாதலால் சிக்கிரம் குழந்தையாகித் தாம்பேட்டி யினிடஞ் செல்லுபென்றறைய உத்தவர் ஓ ஸ்நாமி உமதாக் கிளைப்படியேயைந்தனாய் ஜலத்தில் மிதந்துக்கொண்டு, போய்த் தாம்பேட்டிக்குத் தனயனாகின்றேன். ஆனால் அடியேனிப்போது எடுக்கும் ஆக்கையைவிட்டுப்பாயபதத்தையடையும் பரிபந்தம் உமதுபக்திசிறந்திருக்கவேண்டும் என்னுடன் கூடித் தேவரீர் நாகோதமுண்ணவேண்டும். தாரித்யம் அனுகாம விருக்கவேண்டும். நான் நினைத்த

போதெல்லா முமது காட்சி கொடுக்க வேண்டும் தாழ்ச்சி தவிர்க்க வேண்டும் என்கிற வாக் கேட்டுக்கொண்டார்.

பகவான் ஓ உத்தவா! நீ கேட்ட வாக் கொல்லாங் கொடுத்ததன்றி உனக்குத் தோழனாகவும். பணியாளனாகவும் மிருக்கின்றேன். சீக்கிரம் குழந்தை யுருவாகிப் போவென்று திருவாய் மலர்ந்தார். உத்தவர் மகா பாக் கியமென்று அழகுள்ள குழம்பியாய் ஓர் நீண்ட சிப்பியிற் றங்கிச் சந்திரபாகா நதியில் மிதந்துக்கொண்டே காகா வென்கிற சபதத்துட னழுதுக்கொண்டே தாம்ஸேட் டியினருகில் வந்தார். தாம்ஸேட்டி குழந்தைபைக் கண்டதே கொப்பென் நெழுந்த வாரியெடுத்த மார்புட னனைத்துச் செப்புதற்கரிய ஒப்பிலாமணியாகிய என்னப் பினி! இச்சலத்தில் எப்படி மிதந்து வந்தாய் எனக்கே லுன்னிட சேவை தந்தாய் என் தம்மகவை எடுத்துக் கொண்டு தன் வீட்டை நோக்கி வோடத் தொடங்கினார். அப்போது பகவான் தாப்ஸேட்டியின் பின் தொடர் தோடி, அடா திருடா? அடாகுருடா? குழந்தை ஏதடா? நீ இதுபரியந்த மென்னுடன் செப்தது விண்வாதடா வாதடா? உன் பக்தி மிகவுஞ் சூடா சூடா? குழந்தை பையெங்கே கொண்டிப்பாகிற போதடா ஓதடா? அப்பா துரிதயா போதெற் குணக் கெக்கிருந்த வந்தது பலம், இக்குழவிக்காகத்தானே வெருகாளாக கோயிலை வந்தாய் வலம், இச்சுதனா லுணக்கென்னடா வரும் நலர், இம் மலைபாற்றானே ஈடேற முன்தலம், மகப்பேறில்லாமையாற்றானே யடைந்திருந்தாய் சஞ்சலம் என்றுகாத்துக் கொண்டே காற்றைப்போல அதிவேகமா யோடும் தாம் ஸேட்டியின் முன்னோடி மறித்து, அடா கைபற்காரா! இச்சுதன்பார் பெற்றபாலன், எவர்பெற்ற சிலன் என்ன திருவிளையாடல் செய்வவந்தகோலன், எப்போக்கொத்த வர்களனுசலன், குழந்தைபைத் தாரும் பார்ப்போ மென்று பலவந்தமாகப் பிறங்கத் தொடங்கினார், பக வானுடைய மாண்பு ஸக்குழயின்மே லதிக ஆயல் கொண்ட தாம்ஸேட்டிக்குத் தாபமும், கோபமும், சோப மும், லோபமும் மேவிட்டு அப்பிராமணைத்தமருடன் வாதாடப் பின்னிட்டு, ஓ ஸ்வாமி! நீர்மேலான வரு ணம் ஆதலாற் செய்கிறேன் சாணம் ஓடிவருவதால் கோகுமுமது சாணம், இப்போதென்னை மறுக்காதரு ணம், மறித்தா லுமக்குவரும் மாணம், நீரொனக்கோர் திரணம், சாந்தபாய் வந்தாற் தருவே னனைகாபாணம், ஆதலா லென்னைத் தடைசெய்யாதீர், செய்யாதீர், வாயில் வந்தபடிவையாதீர் வையாதீர் என்றுகூத்துக்கொண்டே

குழந்தைகை கொடுக்காமல் அங்குமிங்குமா யோடத் தொடங்கினார்.

மாயாப்பிராமணர் தாம்ஸேட்டியின் மடிபைப்பிடித் துக்கொண்டு அசையாமல் நிறுத்தி மிகவும் வருத்தி அடா தாம்ஸேட்டி! குழந்தை யேதசொல்லு, ஓடா மற்சற்ற நில்லு, ஏன் செய்கிறாய் மல்லு, நீயெனக் கோர் புல்லு, நகக்க ஒருவாட்டிச் செல்லு, நறநறென் றேன் கடிக்கின்றாய் பல்லு, கோபத்தாலென்னைக் கொன் றுலுங் கொல்லு, இத்தர்ப்பையே உன்னைக் கொல்லும் யில்லு, உன்னைப் புடைக்க என் காமுண்டியே பெரிய கல்லு, உன் பல முதச் சிதறும்பதர் நெல்லு, இப்பால னுக்காகவா நாடோறு மல்லும் பகலும் பண்டரிநாத னுக்கு னைவேத்தியஞ் செய்துக்கொண்டு வந்தாய் அடா மோட்சத்தின் சூட்சமான மார்க்கமறியா மூர்க்க நாபே! அறியில்லாப்பேயி! உனக்கும் வாயேனென்று கான்முனை நகங்கிக் காகாவெனக் கூக்குரலிட்டழத் தாம் ஸேட்டி பலதாத்தொழ அவர்மீதிறுக்கும் போன்பால் மார்புடன் மார்பைச் சேர்த்து பல திக்குகளி லீர்த்து அங்கம்வேர்த்துத் தாம்ஸேட்டி தோர்த்துப் போரும் படியாயும் மனங்கொதித்து வேகுப்படியாயும் பகவா னுக்கு முறைபிட்டு நோகும்படியாயும், சினனா பின்ன மாகும்படியாயும், குடிமியைப் பிடித்துப் பலதாமிழுத்து முழங்கைகளா விடித்து, விட்டுக்குப் போகாமத் தடுத்தார். விடாச்சலத் தொடுத்தார் அநுல்தாம்ஸேட்டிக் குக் கோபம் மிகவும் ஓங்கி பெருமூச்சுகள் வாங்கிச் சண்டைசெய்யப் பின்தாங்கி என்ன செய்யலா மென் றேங்கிக் கைகால்களை அடிக்கடி யுதறி அங்கமெல்லாம் பதறி வாய் தடுமாறக் கதறி அந்தணர் முகத்தி லெச் சில் சிதறி விரும்படியாய்ப் பேசி மிகவும் பேசி அடா ஸச்சுசெட்டுப் பிச்சுசெட்டுத் துழுவும் பேயனே! தார்மொழிகள் பேசும் வாயனே! கலியாணப் பந்தலில் காடிபைவிட் டோட்டினது போலவும், பாணி நிழலைப் பார்க்கத் தவலை கலங்கினது போலவும், எனக் கிம்மை தாவந்தாய், வாதாடி நொந்தாய் என்று தூஷித்துப் பின்னும் சந்தோஷமாய் விட்டுக்குவாரும் என்ன வேண் டமோ கோரும், கோரின தனிப்பேன்பாரும், கொடுக்கா விட்டார் செய்வீர் தாருமாரும், வழக்காடியது போரும், சற்றே கிருபை கூறும் என்கிற மொழிகளால் தூஷிக் குப்போது மாயாப்பிராமணன் அடா போடா குடி கோடா! முழுமுடா! வனவேடா! எனக்குத் தேவை யான திக்குழந்தையே வாக்குக் கொடுத்தபடியா லிக் குழம்பியை யிழந்தையே பென்று கதனைக் கொடுக்கும்

படி வம்புக்கு நீன்ற மெய்ப்பன் விரிட்டழக தாம்ஸேட்டி
 டிபைகிழைதள்ளிப் பாராவென்று பல பூக்கங்களிலிழை
 கத் தொடங்கினார்.

தாம்ஸேட்டி. தனபனுக்குக் காயம்படாமல் பார்
 பில் சேர்த்துக் கொண்டு இதுவென்ன கோபென்று
 விண்டு, சோகம் மிஞ்ந்து, மிகவும் சொந்து தனதிஷ்ட
 தெய்வமாகிய பண்டரிநாதனை நினைத்து, கண்ணீரால்
 ஸ்ரீனந்து, ஓ பண்டரிநாதா! அண்டர்கள் சாதா! தொண்ட
 டர்கள் சாதா! புண்டரீக பாதா! பாண்டவர் தூதா!
 ருக்மணீசமேதா! விவாமிதினா! வேதந்திதா! துமத
 ரூதா! சாறுமதிடம் குசைனைப்போல் பாக்கிபமுட்,
 விபிஷணைப்போல் கொஞ்சிவித் தன்மையும், அனுப
 வைப்போல் பிர்ம பட்டமும், தருவனைப் போலழியாய்
 பதமு மர்ச்சனைப்போல் படைத்தனையும், பிரகலா
 தனைப்போல் வச்சாட்சனையும், ருக்குயாக்கனைப்
 போ லனைகர்க்குப் பாம்பதமும், அப்ரீஷனைப்போல்
 பத்தவதா மெடுக்கவும், தேவர்களைப்போல் அயிர்த்த
 தையும், விதாளைப்போல் ஈன்னுடன் விருந்துன்ன
 வும், பாம்பிவனைப்போல் பிர்மத்தியை நீக்கவும், பார்வதி
 யைப்போல் மானப்பங்கித்தைக் காக்கவும், இலட்சுமியைப்
 போலுமது மட்சுழலத்திற் சேர்க்கவும், சாதனைப்
 போலுமதுவடிவத்தையும் இத்திரனைப்போல் பலதாமிராக்
 கதரோடு போர்செய்யவும், முககுத்தனைப்போல் நீண்ட
 ஆயுதையும், வாளுதிரனைப்போல் புத்தஞ்செய்யச் சம்ம
 திக்கவும், உத்தவனைப்போல் பேரின்பத்தையும், ரூப்
 ஜாவைப்போல் சிற்றின்பத்தையும் அனுசூயைப்போல்
 தனக்கும் புத்திரனாகவும். தேவையைப்போல் பிர்மக்
 ளானம் போதிக்கவும், துறவாசனைப்போல் கடின பணி
 விடைக் காளாகவும், துரோபதையைப்போல் பல வஸ்திரங்
 கள் தாலும், கதிரந்திரனைப்போல் முதலையைச் சபலாசாஞ்
 செய்யவும், உமதிடம் ஈனிச்சிக்கலில்லையே? ஈனாகித்
 ததிக்குழந்தையைத்தானே, ஓ எம்பெருமானே! தந்தை
 யின்படியே இச்சித் தனாகலப்படாத தருவனுக்கழியாய்
 பதமளித்த பகவானே! முடிவனை வாஞ்சித்த மாயலிக்கு
 யோட்சுலகையளித்த பகவானே! ஐகாவிரித்தைக்
 கோரிய குசைனுக் கடினையாய்ப்போக எண்ணங்கொ
 ண்ட அச்சுதனை! எச்சிலைக்கொடுத்த சயரிக்குச் கொச்
 சயானமோட்சம் கொடுத்த உச்சிதனை! பத்மநாபா!
 பாம்பொருடா! பார்தாபா! ஸ்ரீநாமா! பாம்பெகவா!
 சுகநீகவா! பரிபூரணா! சர்வகாரணா! வெங்கடாமணா!
 சங்கடாஹாரணா! சகஸ்திரநாமா! லீலமேக சாமளா!
 ஓ பகவான்! ஓ விஷ்ணு! ஓ தெய்வமென்று தோத

திரஞ்செய்தேத்துப்போது பக்தவச்சலனாகிய பகவான்
 தாம்ஸேட்டி. செய்யுந் தோத்திரத்தினால் தனக்காதிர
 மடங்கி ஆனந்தப்பெரிட்டு ஸ்மரணகெட்டுச் சித்திரமபோ
 லசைவற்றிருந்தார் அத்தருணத்தில் தாம்ஸேட்டி. கான்
 முனைபை பேர்த்திக்கொண்டு காலுபிட்டத்திற் படுபபடி
 யாய் அதிகபாரப்போடும் தன்விட்டைநோக்கி, ஓடத்
 தொடங்கினார். உடனே பகவான் கண்களைத்திறந்து தாம
 ஸ்ரீஸட்டியைக் காணாற்பறந்து தாம்ஸேட்டி தன் விட்டில்
 துறையுந்தருணத்தில் ஓடிப்போய் மறித்துக்கொக்கரித்து
 வாயிலில் நிறுத்தி விட்டுக்குப்போகாமல் வருத்தி பென்
 னினைப் பிடித்தழுத்திக் குப்புற விழுத்திப்பிள்ளையைப்
 பிடுங்கிக்கொண்டு அடா நான் அநீசைநாளாய்த் தவஞ்
 செய்து பெற்றபாலைக் கதிர்வடிவேலனை யேன் திருடிக்
 கொண்டு வந்தாய் எனக்கெனிடர் தந்தாய் நியுமன் மனைவி
 யுந் கிழப்பினங்களாபிற்றே உங்களுக்குக்குழந்தையேது?
 செய்யவேண்டாம் விண் வான என்றோசையாய்ப் பேசத்
 தொடங்கினார்.

அப்போது குருபாயி வெளியில் வந்து சகலமும்
 மணாளாற் கேட்டறிந்த அந்தணர்மேற் சீறி விழுந்து
 இதுதல்ல அகட விட மென்றறைந்து ஓ அந்தணரே!
 பகவானென் சொர்ப்பனத்தில் வந்துரைத்த வண்ணம்
 எங்களுக்ககப்பட்ட மதலையை நீயார் வாங்கிக்கொள்ளு
 கிறவன் விருத்தவைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறவன் என்
 னுண்டய சுதனென்று விள்ளுகிறவன் கோபமெலிட்டுத்
 தள்ளுகிறவன் என்று கிறவன் சீறிமழவும் விடாமல்
 பிடுங்கத் தொடங்கினார். அதற்கு அந்த மாயாமறை
 யோன் ஓ கிழப்பினமே! உடைக்கிறேன் பாருன்பல்லை
 பிக்கணமே நீனரைத்த விருத்தையானபின் உமக்கேன் மக
 வாசை விட்டிதுப்போ பசாசேபென்று வாயில் வந்தபடி
 பேசத்தொடங்கினார். அதனேட்ட குருபாயி அடா
 லச்சைகெட்டுப் பிச்சை பெடுத்துக் குட்சியை நிறப்பும்
 துச்சருண தையா காட்டினாய், விண் ஜப்பத்தையா நீட்டி
 னாய், ஐயைபோ கிறகுழந்தை பசியால் பதறுகிறது,
 குளிரா துதறுகிறது, உன் போராட்டத்தாற் கதறுகிறது,
 வானசெய்ய நீ பெய்கிருந்து வந்தாய், எங்களுக்கெனிடர்
 தந்தாய், எங்கள் சாபத்தாலேன் வெந்தாய், ஓடோடி வந்
 தீதன் நொந்தீதன் பென்று இரைச்சலிட்டுப்பேசுப்போது
 வழியிற்போகும் பலருக்கடி வழக்கைத்தீர்க்கமாட்டாயல்
 வாடி மாயாமறைபோனுடன் வாதாடி இவர் பேசுவதும்

நமக்குத் தெரியுமாயிற்று என்று தங்கடங்க ளனுவினாடி பி
ன்னிடைந்தார்கள், அப்போது பார்த்தான் குருபாயின்
பாபங்களெல்லாம் பண்பாய்ப் பரிசுத்தமாகும் பொருட்டு
எட்டியதைத்து தாம்பேட்டையைக் கைமுஷ்டியிற் சிதைத்
துத் தனது திருக்கோயிலை நோக்கி வோடத்தொடங்கி
னார், சதிபதிகள் கடவே தொடர்ந்தோடி ஆலயத்தின்
சந்திதானத்தில் எங்கள் குழந்தை உங்கள் குழந்தை
யென்று போராடும்போது மாயாவிலாசனான பண்டரி
நாதன் காண்முனையைக்கசக்கி முற்பிறப்பின் நிலையையு
பிரிக்கும் நிறையையும் மறக்கும் படியாய்ப் பூமியில்
தொப்பென்றுபோட்டு மாயமாய் மறைந்தார். உடனே
குருபாயி காகாவென்று கூக்குரலிட்டமும் மகவை வாரி
யெடுத்த ஸ்தன்னியத்தைத் கொடுத்த தன்னை பறந்து
கின்றான். உடனே பகவானருளால் குருபாயின் கொங்
கைகளில் பால்பொங்கி வழிந்தது. அதனால் சதிபதிக
ளிருவரும் தாங்கல் பெற்ற தனயனைப்போல மோகித்த
வீட்டிற்சென்று திஷ்டிதாங்கினதெனப்புகன்று நீராட்டி
ஆலங்காட்டி பந்தர்களுக்கு மேட்டி இவனென்று பாராட்
டிப் பாலாட்டித் திலகம் நெற்றியிற்றீட்டிப் பல ஆபரணங்
களையுஞ் சூட்டி வியாசுலத்தை விழக்காட்டிப் பால்நீரில்
புனைநாட்டி வேறு நினைவுகளைவோட்டி விருத்திக் கதவு
களைப்பூட்டித் தையர்காசனாகிய தாம்பேட்டி லோப
குணத்தைவாட்டிக் சேட்டோர்க்கு நிறைந்த காததை நீட்
டிக் காண்முனையை வருமையாகக் காப்பாற்றிப் பண்டரி
நாதனைப்போற்றிக் கடவுளை காதலனைத் தந்தொன் றெங்
ருத் துற்றித் தள்ளாமையென்பதை மாற்றிப் பகவான்க்
கைகளைக் கூப்பிட்டும் பட்சத்துடன் விருந்திட்டு மறை
பவனைக்குப்பிட்டு மதலைக்கு நாமதேவென்று பேரிட்டு
அருமையாக வளர்த்து ஆனந்தமாய்க் களித்து அதிதி
கட்கினைகற் திரவியமளித்து அருங்கொழுந்து போற்
றளிர்ந்து அசுமம் மலர்ந்த இன்புற்றிருந்தார்கள். கேட்
டர்களை சித்தர்களை யென்று நாயாஜித்தர் பின்னிஞ்
சொல்லத் தொடங்கினார்.

நாமதேவர் உற்பத்தி அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

நாமதேவர் பகவானுக்கு அன்னமுட்டிய

அத்தியாயம்.

வாருங்கள் வினோதமான காதையை மனோதமாகக்
கேட்கும் மஹானுபாவர்களே! ஸ்திரமான ஜீவர்களே!
இவ்வித அன்புடன் சதிபதிகள் பனமொத்துத் தனயனைப்
பாதுகாக்கும் நாளில் நாயதேவ் நன்சாப வயதைக்கடந்து,
ஐந்தாம் வயதைபடைத்து பிள்ளைகளுடன் துள்ளி விளை
பாடிக்கொண்டிருக்கும் நாளில் ஓர்நாள் தன் மனைவியை
நோக்கித் தாம்பேட்டி சொல்லுகின்றார், ஓ பெண்ணே!
இன்றையதினம் நானுன் அனுதானிருக்கு முருக்குப்போய்
மாலைக்குமுன் வருகின்றேன் சீக்கிரம் சகல பதார்த்தங்
களையுஞ்செய்து நமது கைத்தனிடம் கொடுத்தனுப்பிப்
பண்டரிநாதனுக்கு ஸவேத்தியஞ் செய்துவருட்படித் திட்ட
ஞ்செய்தனுப்புவா. பென்றறைந்து நாமதேவரைப்
பார்த்து அப்பா ஒப்பிலாமகளை! இன்றுனது அழகான
கைகளால் பாண்டொங்குக்குப் பூமலைகளைச் சாத்திப்
பத்தநாபா! பாமசொருபாவென்றேத்தி ஸவேத்தியஞ்
செய்து எங்களுக்குற்ற பந்தபாசங்களைக் கொய்து பத்திர
மாய் விடுவந்து சேர்ந்து பின்பு விளைபாடலாற் களிகூர்ந்து
இருப்பாபாகவென்றுகாத்துத் தன் தப்பியிருக்கும் ஊரை
நோக்கிப்போனார்,

பின்பு குருபாயி நாடோறும்போல் பகவானுக்கனுப்
பும் வஸ்துக்களைத்தையும் ஓர் தட்டில் வைத்து நாமதே
வுக்கு நீராட்டிப் பூசூட்டிப் பட்டுவஸ்திரம் புனைந்து இத்
தோன்றல் பாலசபாமணியனெயென்று நினைந்து ஸவேத்
தியங்கொடுத்து அப்பா மகனே! அழகான முானே!
பண்டரிநாதனுடைய திவ்விய சந்திதானத்துக்குப்போய்
ஸவேத்தியஞ்செய்து உன் தாதையாதினபடி வழியி
லெங்குந் தங்காமல் பாலையுந் திண்டாமல் பாண்டொங்கா
ஸ்ரீரங்காவென்றுத் திவ்விய திருநாமத்தைத் தியானஞ்
செய்துக்கொண்டே பண்டரிநாதனுடைய திவ்விய சந்தி
தானத்துக்குப்போய் ஸவேத்தியஞ் செய்து அதிசீக்கிர
மாய் வீட்டுக்கு வாருப்பாவென் றனுப்பினான். நாமதேவ்
அதிக சந்தோஷ சித்தனாய் ஸவேத்திய தட்டை யேந்திக்
கொண்டு பாண்டொங்கா ஸ்ரீரங்காவென்று பஜனை செய்துக்
கொண்டு விதியில் வந்து அங்கு பந்தாடிக்கொண்டிருக்
து. பாலகரைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அசைவற்று

நின்றார். பாலர் விளையாடும் பந்தானது தவறி னைவேத்ய தட்டின்மேல் விழுந்தது அதனால் நாமதேவ் பந்தாடும் பாலகளை முனிவுடன் நோக்கிற் சாந்தத்தை நீக்கி அடா துஷ்டப்பயல்களே! னைவேத்தியத் தட்டின்மேல் பந்தையெரிந்தீர்களே! தெய்வபக்தி யுக்களுக்கில்லையா முடாத் தாக்களே யென்று வைத்தார். அம்மொழியைப்போட்ட சிறுவர் நாமதேவைச் சூழ்ந்துக்கொண்டு அடா நாமா! சாப்பாட்டு சாமா! கந்தைகளையும் பொந்தைகளையும் கைக்கும் கைபற்காரரும் னைவேத்தியஞ் செய்வதுண்டா? அடா பக்தியிற் சிறந்த தொண்டா? னைவேத்தியப் கொண்டுபோது முனக்கு விளையாட்டின்மேல் கியாபக மேன்? வெகுநேரமா இங்கு நின்றதேன்? அசுத்த மில்லாமல் பரிசுத்தத்தோடும் ஒதுங்கிப் போயிருந்தால் பந்தேன்விழும் என்றனாத்து னைவேத்தியத்தைத் தீண்டிப் பந்தையெடுத்துக் கொண்டார்கள். அதனால் நாமதேவ் முனிவுகொண்டு துஷண வார்த்தைகள் விண்டு னைவேத்திய மசுத்தமாகப்பந்தைப் போட்டதல்லாமல் கைபற்காரரும் னைவேத்தியஞ் செய்கிறார்களா வென்று விசுட வார்த்தை பகாந்தீர்கள் பகவானுக்கு னைவேத்தியஞ் செய்யாமலுன்னும் பகவுக் கொப்பாண உங்களைப்போ லெங்கனையும் நீனைத்துக்கொண்டீர்களோ வென்றதைபச் சிலர் ஒருவரைப் பார்த்தொருவர்களைத்து நாமதேவரைப் பகைத்து அடா நாமா! உண்ணப்போன்ற பந்தர்க் கிவ்லுரிலையாரு மிக்கலை, நீ பண்டரிநாதனைவிட்டு டொருநாளும் புசித்ததில்லை மொட்டைப்பயலு யிருந்தும் செரு கெட்டவனு யிருக்கிறாய், எங்கள் கைமுட்டியால் உன் தலைபிளக்கக் குட்டிவிடுவோம் பந்தனைத் தட்டிவிடுவோம் சண்டைக்கு வாடா வென்று துஷ்டத்தனஞ் செய்யத்தொடங்கினார்.

நாமதேவ் னைவேத்தியத் தட்டைத்தெருத் திண்ணையில் வைத்து அதிக கோபதிபத்தா பெரிசுது பெரிக்கு சண்டை செய்பவன் பாசடாவென்று பாலர் கூட்டத்தில் புருந்து முனிவுயிருந்து அடித்தும்-இடித்தும்-குத்தியும்-எத்தியும்-மிதித்தும்-குதித்தும் - தட்டியும் - முட்டியும் - விழுத்தும்-எழுத்தும்-பன்னியும்-தோள்களைத் தட்டியும் - கொக்கரித்து தட்டியும்-பாணத்தினிற் பிரவேசித்த சித்தக் குட்டியையப்போல் சிலர் முறிந்தோட யுத்தஞ்செய்தார், அது தெரிந்த குணபாயி வெகுண்டு நாமதேவியுஞ் சென்று அடா நாமதேவ் பகவானுக்கு னைவேத்தியஞ் செய்தவாச் சொன்னால் தெருத்திண்ணையில் தட்டை வைத்துப் போர்செய்துக்கொண்டா யிருக்கின்றாய், இனி அந்த னைவேத்தியம் பகவானுக் கேறையா

அனேக நாளாகச் செய்துவந்த விரதத்தைக் கெடுத்தாயே எங்கள் வாக்கைத் தடுத்தாயே துன்பத்தைக் கொடுத்தாயே ஆசாத்தை விடுத்தாயே விண்சண்டை தொடுத்தாயே என்னைப் பார்த்ததே தட்டைப்பெடுத்தாயே அடா நாயே அறிவில்லாப்பேயே என்றுரைத்துக்கொண்டே சமீபத்தில் வருமுன் நாமதேவ் பயந்து இதோ னைவேத்தியஞ் செய்தவருகிறேனென்று சந்திதானத்தை நோக்கி ஒட்டிப்போது குணபாயி அடா துஷ்டா! அடா பிரஷ்டா பலரால் தீண்டப்பட்ட னைவேத்தியத்தைப்பா பகவானிடம் கொண்டுபோகிறாய் வேண்டாம வேண்டாமென்று மறுக்கவுங் கேட்காமல் அநிசிக்கிரயாய் ஆலயத்திற் பிரவேசித்துச் சந்தன புஷ்பங்களாற் பூசித்துப் பாண்டு சங்கா! ஸ்ரீரங்காவென்று கோஷித்து வினயமாய் விசுவாசித்து பண்டு பலாதிகளைப் படைத்து முக்கண்களையையுடைத்துத் தூபதிபங்களைக்காட்டி எங்களில்ட தெய்வமாகிய பரமேட்டி உமது வலக்கையை நீட்டி னைவேத்திய முட்டுகொள்ளுமென்று பாசாட்டிப் பகவான் பாதத்தில் மனதை நாட்டித் தன் காதலோர் பிடியன்ன மெடுத்துட்டி உண்ணா கண்ணனைப் பார்த்து இரண்டஸ்தங்கையுஞ் சேர்த்து ஓ பாண்டுரங்கா! இந்த னைவேத்திய மச்சுத்தமாய் விட்டதென்றோ உண்ணாமலிருக்கின்றீர் வேறு னைவேத்தியத்துக்குப் போனால் எந்தாயர் வாயில் வந்தபடி வைவாள் சித்திரவதைச் செய்வாள் ஆதலால் அடியேன் மீதருள்கூர்ந்து ஓர் பிடியன்ன பால துட்டுகொள்ளவேண்டும் ஸ்வாமிபென்று பன்முறை கெட்டுக் கெஞ்சிக் கொஞ்சும்போது பக்தவச்சலனாகிய பகவான் சற்றும் அசையாதிருந்தார். நாமதேவ் விக்கிரகத்தின் காதருகிறான் வாயைவைத்து ஓ பண்டரி நாதா பாண்டவர் தூதா நானிசைக்கும் மொழி கேட்கவில்லையோ? உம்முடைய காதா செவியோ? ஓர் பிடியன்ன முண்ணுப்படி பலதாஞ் சொல்லச் சொல்ல அசையாக் கல்லைப்போ விருக்கின்றீர் நீர் சகல ஜாதியாருக்கும் பொதுவானவாயிறே பார் கொண்டு வந்தாலும் பேதயின்றிப் புசிக்க வேண்டுமென்றோ நீர் உண்டாக்கின ஜீவர்களன்றி மற்றொந்த ஜீவர்களிந்த னைவேத்தியத்தை தீண்டிக்கொண்டார்கள்? உமக்குச் சாதிபேதமுண்டா? அதாவது சொல்லலாகாதா? பேசுவாயில்லையா? என்னால் வந்த தொல்லைபா? அல்லது தூங்குகிறாயேவனைதப்பிப்போய் விட்டதா புசித்து வயிறு நிறைந்து விட்டதா னைவேத்தியம் கெட்டதா என் கைகள் கெட்டதா உன்னபடி கள்ள மின்றிச் சொல்லலாகாதோ? என்முன் சாப்பிட லாகாதோ? இவ்

வளவன்னம் போதாதோ? நீர் நினைத்திருக்குஞ் சூதேதோ வென்ற மொழிகள் பல வுரைத்தும். பகவானைப்பா திருக்கும்போது இதென்னடா வருவதெல்லாம் வம்பா யிருக்கின்றது. எனக்கோ மிகவும் பசியாயிருக்கின்றது. இத்தத் தெய்வமோ முாட்டுத்தெய்வமா யிருக்கின்றது பென்று, ஓ ஸ்வாமி! நீரென்முன் ஹன்னுமறிருக்கத் திருடனா? எனக்குக் கோபம்வந்த பின்னுண்ண முாடனா? கைவேத்தியம் வைத்திருப்பதறியாக் குருடனா? என்னை பேமாத்திப்போகப் பறக்கும் கருடனா? ஓ முாட்டுத் தெய்வமே! ஸ்லதனத்தாற் சாப்பிடு இல்லையிட்டாள் என் முாட்டுத் தனத்தையுங் காண்பிப்பேன் உனக்கு கைவேத் தியக்கொண்டு வந்தல்லோ ஈனக்காக்களா ஸடிபட்டும் புழு தியில் வீழ்ந்துதைபட்டும் அலங்கோலப்பட்டும் நானணிந் துக் கொண்டிருக்கும் இவ்விலையுயர்ந்த பட்டும் சின்னா பின்னமாகக் கிழிந்து நோமாய்ப் பேருதென்றோடோடி யும் வந்து கால்கள் நோகின்றது இதோ பொழுதும் போகின்றது நான் வெகு நோமாய் வருத்திபழைக்கின் றேனே கெஞ்சிக் கெஞ்சி மிகவு முழைக்கிறேனே சிக்கிர மெழுந்தவருவாய், உன்னுடைய அரிப சேவை தருவாய், உண்ணலாகாதா வொருவாய், உண்டாலென் துதிபெறு வாய், இன்றே லெனக்குவரும் கோபம், உண்டாலுனக்கு வரும் ஸாபம், இப்படிசெய்தாற் பெறுவா பென்சாபம், அசையாதிருப்பது தானே உன் பிரதாபம், நானறியாச் சிறுபிள்ளை நீருண்ணுகிருப்பது வெகு சன்னை, வலிய ளுட்டுவது முனக்குக்கொள்ளை, வப்புசெய்யும் நீதானா ஆண்பிள்ளை, உன்னுடைய அறிவெல்லாம் வெள்ளை. பல தாளு்சொல்ல நீயாவாபா கிள்ளை, ஓ பாண்டாங்கா! எத் தனை தாந்தான் கெஞ்சுவேன், எளியேன் முன்னுண்டா ஸல்லலோ கொஞ்சுவேன், உன் பக்கத்தில் மிஞ்சுவேன், மெய்த் தெய்வமென் மஞ்சுவேன் என்னும் பற்பல பட்ச மான வார்த்தைகள் பகர்ந்தும் பார்த்தாயன் எதாப்பிரகார மிருக்க ஆபாசமடைந்து மிகவு மிடைந்து ஆ ஆ நம் மு டைய பிரதா அனுதினம் கைவேத்தியஞ் செய்து வரு வாரே பகவான் சேஷமென்று தருவாரே அவர் கொண்டு வர உண்ட அண்டரோத்தம் விண்டுவாகிய இப்பண்டரி நாதன் நான்கொண்டு வந்ததைத் தீண்டாமல் வேண்டா மென்பதைக் காட்டினாரே, முாட்டுத் தெய்வமென்பதை நீலை காட்டினாரே, பத்தனல்லவென்று நீக்கியிட்டாரே, என்னைப் பாயியாக்கி விட்டாரே, இனி இவ்வாக்கையா டிருக்கலாமா? வைராக்கியத்தைச் சுருக்கலாமா வென்று பாண்டாங்களைப் பணிந்து, பாதங்களிற் மனதிறுநயனம்

களை பணிந்து, ஓ பண்டரிநாதா! நீ இக்கண முன்டா லாச்சது, இன்றே லென்னுபிர் பிரியலாச்சது, உனக்கப கீர்த்தி வாய்ச்சது, நீயே தேடிக்கொள்ளலாச்சது, இட் சணம் என் தலையை உன்பாதங்களின் மேலிடிப்பேன், என் னுபிரை மடிப்பேன், வைராக்கியத்தை முடிப்பேன், பிரம் மாட்சசனா யுண்ணப் பிடிப்பேன், ஹரிதுள்ளோர் பாறு மடுப்பேன், உன் சன்னிதானத்துக் கியாரும் வராமற் கெடுப்பேன், அப்பா! உனக்கிவ்வளவு கடுப்பேன்பென்று பாண்டாங்களைப் பக்தர்போற்றற் துக்களைப் பசியமாவன் னைப் பலதாம் ஆவிக்களஞ்செய்து திருட்டுத் தெய்வமே பென வைது கண்ணீர் விட்டழுது கடவுளை பென்று தொழுது இதோ போச்சது பொழுது உன்னால் வந்ததே பழுது என்ற பகவான் பாதங்களின்மேற்றலையை மோதிக் கொள்ளப்போனார்.

உடனே பகவான் நிறுநுபமாய் நின்று, அடா என் னப்பனை பெனப்புன்று நாமதேவ் மஸ்தகத்தைத் தன திரு அஸ்தங்களைற் றுக்கிக்கொண்டு, அப்பா நாமதேவ்? உன் பக்திப்பிரதாபத்தைச் சோதிக்கவண்டி. இவ்வளவு தாமதஞ்செய்தின் இதைக் குறித்துக் கோபஞ்செய் யாதே, வாயில் வந்தபடி வைவாதே, அடா என் கண் மணியே! கிராமணியே! மாசிலாமணியே! மாகத அணியே! தேமெல்லாம் யுழுதிபா யிருக்கின்றதோ? அதிதரிதமாய் வந்ததாற் பாதங்கள் நோகின்றதோ? கைவேத்திய மேந்திக்கொண்டு வந்ததால் கைகள் நோகின் றதோ? சிலர் அடித்த அடிகளால் அங்கமெல்லாம் நோகின்றதோ வென்று பற்பல பட்சமான வார்த்தைகளா டித் தன் காததால் புழுதியைத் துடைத்துப் பாதாதிசேஷ பரியந்தம் தடவித் தன்மீதிறுக்கும் பிரதாபத்தை யணிந் துக் கொள்ளச்செய்து நாமதேவ் தரித்துக்கொண்டிருந்த பிரதாபத்தைத் தானணிந்துக்கொண்டு அப்பா நாம தேவ்! உனக்கதிச பசியாயிருக்கின்றதோ? வெகு நேர மானதால் கையாயிருக்கின்றதோ வென்று அன்னத்தைப் பிசைத்துட்டி உன்னுடைய திவ்விய அஸ்தத்தாலெனக் கண்ண முட்டப்பா வென்று திருவாயைப் திறந்தார் நாம தேவ் துன்பத்திலிருந்து பேர்ந்து கிருதார்த்தனுனே மெனத் தேர்ந்து பகவானே டொன்றாய்ச்சேர்ந்து மிகவுங் களிகூர்ந்து ஸ்வாமிக்கு நாமதேவருட்ட நாமதேவருக்குப் பகவானூட்டச் சகல பதார்த்தங்களையும் புரித்தபின்பு சூமக் காராயணமூர்த்தி நாமதேவருக்குப் பரிமாள் சந்த னுதிகளைப்பூசி அடைக்காயிலையை மென்று கொடுத்து அப்பா நாமதேவ்! நீ வந்து வெகு நேரமாய் விட்டது

சீக்கியம் விட்டுக்குப்போய் நான் ஸாவேத்திபங்கொண்டு வாவென்றதைத் தாபயாய் மறைத்து கல்லுருவாய் பிருந்தார். பின்பு நாமதேவ் சந்தோஷ மடைந்து மெதுவாய் நடந்து விட்டிற்றுக்குத் தாபயப் புழங்குது வெருத்தட்டைக் கொடுத்து அம்மா இன்றைக்கு நோமானதைக் குறித்தும் பகவான் மிகவும் வெறுத்து ஸாவேத்திப முண்டாமல் மறுத்துச் சற்றுநேரம் பொறுத்துச் சகல பதார்த்தங்களையு முண்டார் ஆனந்தங்கொண்டார் அன்பான மொழிகள் விண்டார்.

ஆதலால் என்மேற் கோபங்கொள்ளாதே தூஷண வார்த்தைகள் விண்ணதே பென்று நடுவிட்டிழுக்கார்த்துக் கொண்டு அடக்காபிழையை மென்றுக்கொண்டு பகவானணிந்த பிதாம்பாத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு பகவான் கொடுத்த பிதாம்பாத்தைப் பாருமம்மாவென விண்டு, சந்தோஷமேலிட்ட ஸுட்கடி நகைத்துக்கொண்டு மிருந்தார். குணபாபி வெறுத்தட்டைக்கொண்டு வந்ததையும் பகவானணிந்துக்கொண்டிருந்த பிதாம்பா மணிந்துக்கொண்டிருப்பதையும் பூமாவிகள் புனைந்துக்கொண்டிருப்பதையும் பூமாவிகள் புனைந்துக்கொண்டிருப்பதையும் பார்த்துக் கோபமேலிட்டு, அடா நாமதேவ்! பழவாக்கமெங்கே? ஸாவேத்திபமெங்கே? நீ பணிந்துக் கொண்டுபோன பிதாம்பாமெங்கே? உன்மையைச் சீக்கிரஞ் சொல்லடாவென்று கோபக்குறி காட்டினான். நாமதேவ்! ஓ என்னப் பணி! உன்மையாய்ப் பகவானே சகல பதார்த்தங்களையு முட்கொண்டார். பசி மிகுதிபால் ஸாறு மிளன்டொரு பிடியுன்னம் புசித்தேன் எனக்கினி பன்னம் வேண்டியதில்லைவென்று வயிறு நிறைந்திருக்கிறதைப் பாரொன்று வயிற்றைக் காட்டினார். குணபாபி, அடா துஷ்டப் பவலே! பகவானென்ன ஸாவேத்திப முண்பதென்ன ஜாணுண்டு பவலே நீ வயிறு நிறையப்புகித்து எல்லாவற்றையும் ஸ்வாமியே அருந்தினுரென்று அசத்தியம் பேசுகின்றாயா? இப்போதே அசத்தியம் பேச வாய்ப்பித் தாயா வென்று அருகிலிருந்த ஓர் கோலிபெடுத்து விசியெறிந்தான். நாமதேவ் இதென்னடா வம்மாயிருக்கின்றது நான் மெய் சொன்னால் பொய்பென்றெரிந்த விழுக்கின்றான் அபாயம் நேரிட்டதுபோ ஸுமுகின்றான் என்று தெருவினோடிவந்து நின்று என்னுயிர் போனதும் அசத்தியம் பேசினேனெப் புகன்று அந்த முாட்டுத்தெய்வம் வெகு நோயழச்செய்து ஸாவேத்திப முட்கொண்டு என்னை வேண்டிப் புகிக்கச்சொன்னால் பகவான் வாக்கியத்தைத் தன்னக் கூடதென்று இரண்டொருவா யருந்தியிட்டேன் அபசாரத்துக்குட்பட்டேன் விட்டிருக்கும்

பதார்த்தங்களை பெல்லாம் நீ புகிக்கலாகாதா? விருத்தை யாயிருந்து சகனமும் தெரிந்து உன்மை பறிபாமல் ஆலோசனை பிரிபாமல் மிகவுங்கோபித்து உன் வார்த்தைபையே ஸ்தாபித்து பாக்சப் பேசுகின்றாய், வாயில் வந்தபடி பேசுகின்றாய், கோலிபெடுத்து தென்மேல் விசுகிறாய் என்று கடுகித்துப் பேசினார். குணபாபி, அடா துஷ்டா! அடா பிரஷ்டா! உன் தந்தை வாட்டு முன்னே பிரண்டு துண்டாய்க் கண்டிக்கச் செய்தேறன் கண்டங் கண்டமாகக் கொய்கிறேன் என்றுகாத்துக் கொண்டே பகவானுக்கு வேறு ஸாவேத்திபஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தான். நாமதேவ் இதென்ன கர்மமா பிருக்கின்றது இன்றைக்கெல்லாம் விபாசுலத் தாலேயே பொழுதுபோயு மின்னத் திராமலிருக்கின்றது இனி அந்தக் கிழவன் வந்தால் என்னசெய்யானே என்கிற எண்ணத்தோடும் கூடிப் புறத்திலேயே மாய்போலசைவற்று நின்றிருந்தார். இப்படி நிற்குத்தருணத்தில் தாம் ஸேட்டிவந்து தெருவில் நிற்கும் நாமதேவை பெடுத்து மார்புடனணைத்து அடா என்னருமைக் குழந்தாய்! நமதாண்டவனாகிய பண்டரி ஸாதனுக்கு ஸாவேத்திபம் படைத்து வந்தாயா? உன் தாய்க்குச் சந்தோஷத் தந்தாயாவென்று கேட்க, நாமதேவ் ஸாவேத்திபஞ் செய்து வந்தேனென்றுகாக்கத் தாம் ஸேட்டி உன் சிறிய அஸ்தங்கனார் பாண்டிங்கனுக்குப் பூசை செய்து வா ஸானென்ன பாக்கிபஞ் செய்தேனேவென்று உச்சிமோந்து முத்தமிட்டுக் கைகளாலெடுத்திக்கொண்டு விட்டுக் குட்போனார். குணபாபி அந்தத் திருட்டுப்பையலை விடாமல் கட்டி இரண்டு துண்டாக வெட்டிவிட வேண்டுமென்றதைப் பதாம்ஸேட்டி மனைவியை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! நான் பிரிந்த மூன்று ஜாமத்துக்குள் உனக்கு வெறுப்பு வருப்படியான காரியமென்ன செய்தான், பாசா வைதான் சீக்கிரஞ் சொல்வாயென்று கோபக்குறிகாட்க் குணபாபி, நாமதேவ் ஸாவேத்திபத்தட்டை விதியிற் கொண்டுபோய் வைத்ததாய், சிறுவருடன் போர்புரிந்ததாய் மத்தியானத்துக்குமேல் பலாதுவத் தீண்டப்பட்ட ஸாவேத்திபத்தைச் சந்திதானத்துக்குக் கொண்டுபோனதாய் மூன்றஞ்சாமத்தில் வெறுத்தட்டைக்கொண்டு வந்ததாய், பகவானருந்தினுரென்று விண்டதாய், பகவானணிந்திருந்த பிதாம்பாத்தைத் தான் தரித்துக்கொண்டு வந்ததாய் முதலான சங்கதிகளை பெல்லாம் சொல்லி முடித்தான். அவ்வசனங்களைக்கேட்ட தாம்ஸேட்டி கோபதிப்பதாய் எதோ வானைக்

கொண்டவா? இவனை இரண்டு துண்டாக வெட்டி யெறி
கிறெனென் றூர்ப்பரித்தார்.

அதனால் நாமதேவ் பயந்து தெருவிதியிலேட்ட
மெடுத்தார் தாம்பேட்டி தொடர்ந்தோடி அடா துஷ்டப்
பயிலே விளையும் பயிர் முளையிற்றெரியு மென்கிற பழ
மொழிப்படி சிறு பொழுதிலேயே பொய்யும் களவும் கற்
றுக்கொண்டிருக்கின்ற நீ பெரியவனானால் வெகு துன்
மார்க்க காரியங்கள் செய்வாய், ஆதலாலினியுன்னை உயி
ருடன் வைத்திருந்தால் என் குலத்துக்குப் பழுது வந்து
நேரிடும், பாபப் பீறிடும் என்றுரைத்துக்கொண்டே பிடிக்
கவந்தார். நாமதேவ் இவனும் அக்கிழவியைப் போன்
றவனையாதலால், அகப்படாமல் வோடிப்போவதே நன்
மைபென்று நமக்கு யாருந்துணையிலே யென்று பண்டரி
நாதனைத் தியானஞ் செய்துக்கொண்டே பல பக்கங்களி
லோடி மிகவும் வாடிப் பாண்டொங்கன் சந்திதானத்தை நடி
ஆலயத்தினுட்டோய்ப் பண்டரிநாதனை ஆலிங்கனஞ்
செய்து பின்பக்கத்தி லொளித்துக்கொண்டார் தாம்பே
ட்டி கூடவே தொடர்ந்து ஆலயத்திற் பிரவேசித்து
பகவான் பின் பதுக்கியிருக்கும் நாமதேவின் கரத்தைப்
பிடித்துக்கொண்டு துஷணவார்த்தைகள் விண்டு, அடா
நாமதேவ்! நைவேத்திய மென்னசெய்தாய், தெய்வ சன்
னிதானத்தில் அசத்தியம் பேசாதேயென்ற வற்புறுத்திக்
கேட்டார். நாமதேவர் சத்தியமாய் இப்பண்டரி நாதனை
நைவேத்திய மருந்திறொன்றார், தாம்பேட்டி நல்லது
பகவானணிந்த யீதாம்பரத்தை நீயேன் தரித்துக்கொண்டா
யென்றார், நாமதேவர் பகவானே என்னை யணிந்துக்கொள்
ளச் சொன்னதால் நான் தரித்துக்கொண்டேனென்றார்.
தாம்பேட்டி அதிசயித்துப் பகவானுக்கின்னமோர் தாம்பே
என்முன் நைவேத்தியத்தை யூட்டுகிறாயாவென்றார் நாம
தேவர் ஒருதரமின்றிப் பலதரம் பாண்டொங்கனுக்கு நீர்
பார்த்திருக்க அன்னத்தை யூட்டுகிறேன் உமக்குப் புலப்
படக் காட்டுகிறேன் நைவேத்தியத்தைக் கொண்டுவாரு
மென்றான், தாம்பேட்டி நல்லதாகட்டும் உன்னை இப்
போதே பரிட்சித்துச் சிட்சை செய்கிறேன் என்னுடன்
வாவென்று வீட்டுக்கழைத்துக் கொண்டிப்பாய் நைவேத்
திய மேந்திக்கொண்டு வந்து பகவான்முன் வைத்து, அடா
நாமதேவர்! சீக்கிரம் பகவானே நைவேத்திய முண்ணும்
படியகாச்செய், இல்லாவிட்டால் உன் காலவாரிப் பூமியி
லறைந்து பகவானுக்குப் பணியிடுகிறெனென்று புறியைப்
போலக் கச்சித்து அடங்காக் கோபத்துடன் வாயிலின்
மத்தியில் நின்றார், நாமதேவர் பகவான் பாதங்களிலும்
சிரத்திலும் புஷ்பங்களைச் சொரிந்து தூப திபங்களைக்

காட்டி நைவேத்தியத்தைத் திறந்து, ஒ பாண்டொங்கா
நூங்கா! முன்போற்றாமசம் செய்யாமல் என் கழுத்
தைக் கொய்யாமல் யாருந்தின்டாய் பரிசுத்தமான இந்த
நைவேத்தியத்தைச் சீக்கிரம் புசியுமையா அண்டரேத்துங்
துய்யாவென்று கோத்திரஞ் செய்தார். பகவான் முன்
போலவே அசையாதிருந்தார், நாமதேவர் ஒ ஒ இந்த
முாட்டுத்தெய்வம் மத்தியானத்தைப் போலவே உண்ண
மற் கோபித்துக் கொண்டிருக்குமோ வென்கிற பிதிமே
லிட்டு, ஒ பண்டரிநாதா! புண்டரீகபாதா! என்பிதா
முன்னிலையிலுண்டு என்னை மெய்யனாக்க வேண்டுமென்றி
பொய்ப்பனுக்குவ துமக்குத் தர்மமல்ல நான் டலதாஞ்
சொல்ல நீராயாதவால்ல இதோ நிற்கிறொன்னைக்
கொல்லவென்று ஓர் பிடியன்னமெடுத்துப் பாண்டொங்கன்
வாயில்வைத்தார். மாயா விசாலனாகிய பகவான் அசை
பாக்கல்லுருவா யிருந்தார்.

நாமதேவர் கோபித்து, ஒ முாட்டுத்தெய்வமே! நீ
மெய்த்தெய்வமா யிருந்தாலல்லவோ திருட்டு புாட்டுகளு
மில்லாமலிருக்கும் பொய்த்தெய்வ மானதாலும் என்னைப்
பொய்ப்பனுக்கி விட்டாய், நீ கெட்டாயென்று தூஷித்தார்,
அவ்வசனங்களைக்கேட்ட தாம்பேட்டிக்குச் சாந்தமிற்று
கோபம் பிறந்து அடா திருட்டுப்பயலே! பகவானே மரி
யாதையிலாமல் திருடன் முருடன்யென்று பிதற்றுகின்
றாய் அசத்தியமுரைக்கும் வாயா நீ நன்றாய்த்தின்று பக
வானே தின்றொன்று பொய் மொழிகளைப் புகன்று பயப்
படாமல் நின்று துன்மார்க்கமொழிகள் பேசுகின்றபா
வென்று கோபமேலிட்டால் அடிக்கிறேன் உதைக்கிறே
னென்றநுகில் வந்தார். நாமதேவர் நடு நடுக்கிப் பூனைபோ
லொடுங்கி, ஒ பகவானே! என் வசனம் பொய்பாக்காமல்
சீக்கிரம் நைவேத்திய மருந்துகின்றாயா இல்லையாவென்று
தன் தலைபைப் பகவான் பாதத்தில் மோதிக்கொள்ளப்
போனார். உடனே பகவான் நிஜரூபமாய் நின்று நாம
தேவர் சிரத்தைத் தன் கரத்தாற் பிடித்துக்கொண்டு, ஒ
என்னருமைப்பாலனே! பத்தியிற்சிறந்த சேலனே! சகல
ருக்கு மனுஷனே! சகல லட்சணங்களும் வாய்ந்த
கோலனே! உன் பக்திப்பிரதாபத்தை உன் தாதையறியா
மல் வேதைச்சப்பத் துணிந்தானோ? உன் தாய் கோலா
லடிக்க வந்தானோ? இதனால் நீ மனங்குழைந்து நொந்
தாயோ? ஆகரிப்பார் யாருயில்லாம லென்பாலோடி வந்
தாயோ? இனி சந்தேஷமாய் உன் திருக்கரத்தால் முன்
போலவே எனக்கன்ன மூட்டுவாயென்று வாபத்திறந்து
நாமதேவர் ஊட்ட உண்டு, தானும் நாமதேவருக்கூட்டி
நாமதேவர் பிரதாபத்தைத் தாம்பேட்டி பிரத்தியட்சமா

பறியக்காட்டி ஜகதீஸ்வரனாகிய பரமேட்டி கல்லுருவா
பிருந்தார்.

அவ்வாச்சரியத்தைப் பார்த்த தாம்பேட்டி தனக்
கிருந்த மாச்சரியத்தை நீக்கிப் பக்தவச்சலனாகிய பண்டரி
நாதனை கோக்கி, ஓ பாண்டுங்கா! ஸ்ரீரங்கா! கார்வண்ணு!
கமலக்கண்ணு! கருடவாகனா! கோபியர் மோஹனா!
வாமனா! கிருஷ்ணா! மதுகதனா! பரிபூரணா! சர்வ
காரணா! சாட்சசமர்த்தனா! காளிங்க நிர்த்தனா! ஓ
ஜனார்த்தனா! உம்மை இந்தப்பாவியேன் கண்ணாப்பார்க்க
என்னபாக்கியஞ் செய்தேனோ? ஏதுதவஞ் செய்தேனோ?
உமதருமைப் பக்தனாகிய இந்த நாமதேவருரைத்த வாக்
கியத்தை என்னஞ்ஞான புத்தியாற் பொய்யென்று நினைந்
தேனே? கொல்லவுந் துணிந்தேனே? வாயில் வந்தபடி
வைத்தேனே? மனங்குழையச் செய்தேனே? அபசாரத்
துக் குள்ளானேனே? படுபாவியாய்ப் போனேனே?
என்று பற்பல விதங்களாயுரைத்து ஒவென்றலறியமுத்
தொடங்கினார். பகவான் அசரீரியாய் ஓ தாம்பேட்டி
இன்றுடனிரந்த நாமதேவரை நாரூரப்பாவித்து அன்புடன்
சேவித்து வருவாயாகவென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.
அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட தாம்பேட்டி பகவானைப் பல
பல விதங்களாகத் தோத்திரஞ் செய்தேத்திட நாமதேவுக்
குச் சிரசாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ்செய்து, அப்பா நாம
தேவா! உன்வசனத்தை மெய்யென்று நம்பாமல் பொய்
பென்றெண்ணிப்பொல்லா அபசாரத்துட்பட்டேன் நன்றி
கெட்டேன் நானியற்றிய அபசாரத்தை உபசாரமாகக்
கொண்டு என்னையாட் கொள்ளவேண்டு மென்னப்பனே
யென்று வாரியெடுத்து மாப்புடனணைத்துப் புஜத்தின்மே
லேந்திக்கொண்டு வீட்டை யடைந்து குணபாயிக்குச் சரல
மும் சவிஸ்தரமாயுரைத்து அவ்வுத்தமியின் மனதையும்
கரைத்து சதிபதிகளிருவரும் நாமதேவரைப் பகவா
னென்றே தீர்மானித்து அத்தியந்த பக்தியுடன் விசுவா
சித்து அன்றுமுதல் நாமதேவரிடத்தில் நைவேத்தியத்தை
அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாமதேவர் நாடோறும்
நைவேத்தியம் கொண்டுபோய் பசவானுக்கட்டி பகவா
னுட்டத் தானுண்டு அகமகிழ்ந்திருந்தார்கள் கேட்டவர்
களே சித்தர்களே பென்று பின்னும் நாராஜசித்தர்
சொல்லத் தெரிந்தனார்.

நாமதேவர் பசவானுக் கண்ணாட்டிய அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

முற்றுவது

நாமதேவருக்கு பகவான் விவாகஞ்செய்த
அத்தியாயம்.

வாருங்கள் சித்தர்களே! நாமதேவரைச் சதிபதிசு
ளிருவருந் துதிசெய்துக் கொண்டென்புடன் பாதுகாக்குங்
காலத்தில் அரிபாரந்தாமன் தாம்பேட்டியின் கணவிலடை
ந்து பதினாறுவயதை யடைந்து கலியாணஞ் செய்யாம
விருப்பது தகுதியல்ல சீக்கிரம் நாமதேவருக்கு உமது
குலத்தி லுற்பவிக்கும் ராஜாபாயென்னும் கன்னியை
மணம்புரிந் தின்பமடையுமென்று திருவாய் மலர்ந்து
மாயமாய் மறைந்தார். உடனே தாம்பேட்டி விழித்துத்
தன் மனைவியை எழுப்பி, ஓ பெண்ணே! பகவானென்
கணவில் வந்து தரிசனந்தந்து ராஜாபாயென்னு மண்கை
பைப்பேசி நாமதேவருக்கு விவாகஞ் செய்யும்படியாகத்
திருவாய் மலர்ந்தருளினார். ராஜாபாயென்னும் கன்னிகை
உனக்குத் தெரியுமாவென்றுகேட்டார், குணபாயி ராஜாபா
யென்பவள் நமதுகுலப் பெண்ணானாலும் லக்ஷாதிபதியின்
மகளாயிருப்பதால் நமது மைந்தனுக்குக் கிடைப்பதரி
தென்றுரைத்தாள். தாம்பேட்டி பகவானே சொற்றமனஞ்
சாதித்தபின் நாமப்பெண்ணை அகத்தியம் கேட்கவேண்டு
மென்று அதிகாலையிலெழுந்து செய்யவேண்டிய நியமங்க
ளெல்லாஞ் செய்து முடிந்தபின் ராஜாபாயின் தந்தை
யிடம்போய்த் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தார். அவன்
நிச்சய தாம்பூலத்துக்காக ஆயிரம் பொன்னோடும் வந்
தென்னிடம் பேசலாமென் றறைந்தான். தாம்பேட்டி
அவ்வசனத்தைக் கேட்டதே மனங்கூசி விவாகஞ்செய்ய
மணப்ரோசி வீட்டை யடைந்து வியாகுலத்தானிடந்து
மனைவியை யழைத்து, நாம் மிகவும் உழைத்துப் பொருள்
சேர்த்தாலும் ஆயிரப்பொன் சேரப்போகிறதில்லை, இனி
யென்ன செய்வலாம் மகனுக்கு மணமெப்படி செய்யலாம்
திரவியத்துக்காக யாரைப்போய் யாசிப்போம், எவரைப்
போய் நேசிப்போம், பசவானையே பூசிப்போம், பின்
னால் நன்றி யோசிப்போம் என்று பகவான் கன்னிநா
னத்துக்குப்போய் ஓ பாண்டுங்கா! ஸ்ரீரங்கா! தேவ
ரீர் கிருபையினால் கிடைத்த மைந்தனுக்குத் தாங்க
ளான் கணவில் வந்துரைத்த பெண்ணை மணங்கெய்
யப் பணமில்லாமையால் தடையாச்சது, லட்சாதி
பதியின் சம்பந்தம் வாய்ச்சது, இதற்கு நானென்ன
செய்வேன் கர்த்தனே யென்று வீட்டை யடைந்து
சதிபதிகள் பலவாறு யோசனையோடு கூடி ருரீ
யஸ்தமாமா யிருஜாமயாகியும் திரவியக் குறையா

ஸென்னை மிட்டுக்கொண்டு நித்திரை செய்பவன் கதவை மூடிக்கொண்டு பகவான் கீர்த்தியைப் புரீழ்த்துக்கொண்டு பராமில்லாதவர்கள் நடப்பினமேயென் றுரைத்துக் கொண்டு மிருந்தார்கள். இப்படி இவர்கள் நித்திரை செய்பவரால் தோத்திரஞ் செய்துக் கொண்டிருந்தது தோத்திரப் பிரியனாகிய பகவானுக்கு வெகு சசப்பாயிருந் தது ஏனெனில் நாமதேவர் விவாகத்துக்குத் தடையில்லா யல் பொன் செங்கல்லுகளைக் கொண்டுவந்து தாமிஸேட்டி ஹிட்டில் போடுவதற்காய் வந்த பகவான் ஹிட்டின் தடை யால் வெளியிலிருந்தபடி ஓர் பொன் செங்கல்லை வாசலி லெறிந்தார்.

விழித்திருந்த தாமிஸேட்டி பாடா என் முற்றத்திற் பயமின்றிக் கற்போட்டவன் அடா மடையா கடையா வென்று வைதார், பகவான் மடையா கடையாவென்றா லுஞ் சம்மதிதான் இடையா கொடையா வென்றாலும் சம்மதிதானென்று மற்றோர்கல்லை ஹிட்டின்மேற் போட் டார். தாமிஸேட்டி கோபங்கொண்டு அடா திருடா, அடா முருடா, தடைப்பக்கட்டைக்குப் பட்டுக்குஞ்சம் கட்டினதுபோல் பிறர் ஹிட்டிற் கல்லெறியும் தஷ்டனாகிய உண்ணைத் தருமத்திற் சிறந்த கொடையாளனென் றுரைக் கப்போமோ வென்றார். பகவான் கொக்கரித்துத் திக்க ரித்து அடா தாமிஸேட்டி அடா திருடா அடா முருடா கிம்புருடா அடா புண்ணிய புருடாவென்றும் என்னைச் சொல்லலாமென்று மற்றொரு செங்கல்லைக் கதையிற் படுப் படியாய் விசி பெறிந்தார். உடனே தாமிஸேட்டி ஓர் தண் டத்தை பெடுத்துக்கொண்டு அரணத்திற்கு வெளியிப் பட்டு அடா கிம்புருஷா அடா புண்ணிய புருஷா சற்றே ரில்லுவென்றார்ப் பரித்தார் பகவான் ஓர் பொன் செங்கல் லைத் தடியேல் விசியெறிந்த மற்றோர் கல்லை ஹிட்டினுள் விசியெறிந்தார் குருபாயி அடா துஷ்டா அடா பிரஷ்டா வென்று வைது கூகுவென்று கூச்சலிட்டான். பகவான் கூகுவெனக் கூச்சலிட்டதால் இரண்டுகலைப் போடுவே னென்று இரண்டு கனகக் கற்களைப்போட்டார். தாமி ஸேட்டி ஆக்கிரம நிக்ருசாதனா பெரிந்து விழ்ந்து இந்த மூர்க்களை அந்தப்பண்டரி நாதனயிங்கொன்று விடுகிறே னென்று ஜெயவிட்டல் ஜெயவிட்டலென் றுரைத்துக் கொண்டே தெருவிதியில் வந்தார் பண்டரிநாதன் பயந் தயர்போலோடி மாயமாய் மறைந்தார்.

தாமிஸேட்டி பகவானுக்குப் பயங்காட்டி அரை நிகை தங்காமலேட்டி நான் மேட்டான மேட்டி அறிந்தாயா சிமாட்டி ஓடிப்போனான் காயாட்டியென்று மனைவிக்குரைத்

துக் கதவை மூடிக்கொண்டு நித்திரை செய்கார் குருபாயி வழுக்கப்படி அதிகாலைநிலைமூன்று முற்றந் துலக்க வாச லில் வந்து கற்களெல்லாம் பொன்மயமா யிருக்கக்கண்டு ஆனந்தக்கொண்டு விந்தையென்று விண்டு நாம் தவஞ் செய்தவர்களே பண்டுபென்று மனக்களித்து மனாளனை விளித்துக் கற்களைக் காண்பித்து இது பகவான் கிருபை பென்றாரைத்துக் கற்களை பெல்லாம் ஓரிடத்தில் புதைக் கும்படியாய்ச் சொன்னான் தாமிஸேட்டி கனகத்தைக்கண்ட களிப்பால் புருஷோத்தமனைத் துஷித்தது மறந்து இன் பம் சிறைந்து அவைகளை மூலையிட்டினுள் புதைக்க ஆரம் பித்தார். இங்கிப்படியிருக்கப் பகவானும் ருக்மணியும் அதிகாலைநிலைய தாமிஸேட்டியைப் போலவும், குருபா யியைப்போலவும் வடிவெடுத்த ஆயிரம் பொன்னெடுத்த க்கொண்டு ராஜாபயின் ஹிட்டிக்குப்பாய்ச் சம்பந்தி யைக் கூப்பிட்டார். இவர்கள் வாயையறிந்த அந்த லட் சாதிபதி கெக்கலிகொட்டி நகைத்துக்கொண்டே வெளியி ல் வந்து ஆயிரம் பொன்னுக்கே வழியில்லா அல்கலையே என்ன காரணத்தைக் குறித்த வந்திர்களென்றான் பகவா னும் ருக்மணியும் தாங்கள் கொண்டுவந்த ஆயிரம் வரா களையும் கொடுத்து உமது பெண்ணுக்குப் பதினாயிரம் வராகள் பணிகளணிதிரும் கலியாணச்சிலவுக் கிருபதி னாயிரம் வராகள் தருகிறோம் கல்ல முகூர்த்த னாளாகிய இன்றைக்கே வதுவைசெய்ய ஆரம்பிக்கலாமென்றகறைந்து புறம்போந்து மறைந்து ஆள்கள்வசம் முப்பதினாயிரம் வராகளைக் கொடுத்தனுப்பி சந்தோஷப்படுத்திப் பெண் னைக்கொடுக்க இணக்கச்செய்து பகவான் ஓர்நாளைப் போல் வடிவெடுத்துப் பின்னு மங்கடைந்து தாமிஸேட்டி கையுடனுமமை பழைத்துவரும்படி பெண்ணை யனுப்பினா னென்றகறைந்து அச்சம்மந்தியை பழைத்துக்கொண்டு தாமிஸேட்டி ஹிட்டிக்குட் புருத்த சதிபதிகள் மெய்மறந் திருக்கச்செய்து புதைத்த மொற்கல்லுகளை பெல்லாம் பல வந்தமக வெடுத்துச் சம்பந்தி களிப்படைய அவர் முன் னம் வைத்தார் அவைகளைப் பார்த்த சம்பந்தி சந்தோஷ சாகாதிலயிழந்தவனாய் தாமிஸேட்டியை நோக்கி, 'ஓ சோட்டமவானே! அறிவில்லார் பெருமையைக் காட்டு வார் அறிவுள்ளா ரடக்கமாயிருப்பா ரென்பதுபோலவும், பெருத்த வச்சிரங்கள் மறைந்து சிறுத்த வயிரங்கள் வெளிப்படல் போலவும், பதிவிரதையும் பாம பத்தனும் குப்பமாயிருக்க விபசாரியும் வேஷதாரியும் பயிராக்கப் படு வதுபோலவும், நம்மிருவருடைய செய்கை யிருக்கின்றது இவ்வளவு அடக்க மெடுக்க முள்ள உம்முடன் சம்பந்தஞ்

செய்ய நானென்னபாக்கியஞ் செய்தேனோ வென்றறந்து
நாமதேவரைப் பார்த்து பீரித்த ஆ! ஆ! இவருடைய
சவுந்தரியம் மனமதனுக்கு மிருக்காது இவர்க்கு என் கன்
னியைக்கொடுக்க நானிழைத்த தவமோ ராஜாபாய் செய்
துக்கொண்டு வரும் விரதபல வீதோவென்று கனிசாகாத்
தமிழ்த்தப் பொற்கற்களையும் தாம்ஸேட்டி குணபாயி நாம
தேவர் தூதுவந்த பிராமணோத்தமரையும் வண்டியிலெற்
றிக்கொண்டுபோய்த் தன் வீட்டை அலங்கரித்து ராஜா
பாய் நாமதேவரையுஞ் சிங்காரித்துக் கிராமப்பிரகாரம்
வதுவைசெய்து ஆனந்தமடைந்தான். தாம்ஸேட்டியும்
கனிசாகாத் தமிழ்த்தவராய் மருகியையும் மகனையும் சம்
பிரமத்துடன் தன்வீட்டுக் கழைத்துக்கொண்டுபோய் சம்
பந்திக்கும் பந்துகளுக்கும் விருந்திட்டுச் சகாயஞ்செய்த
அத்தனார்களாவற்ற திரையிங்கொடுத்துத் தெண்டனிட்டு
இன்புற்றிருந்தார்கள். கேட்டமர்களோ சித்தர்களே பென்று
நாபாஜிசித்தர் பின்னுஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்.

நாமதேவருக்கு பகவான் விவாகஞ்
செய்த அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

நான்காவது

பகவான் லட்சவராகனளித்த அத்தியாயம்.

நோளுங்கள் சித்தர்களே! தர்ம சொருபான பக
வான் பிராமண ரூபத்துடன்வந்து நாமதேவருக்கு மணஞ்
செய்து முடித்தபின் நாமதேவரை நோக்கி, சில வாக்கி
யங்கள் சொல்லத் தொடங்கினார். அதாவது ஓ பரம
பாகவதோத்தமனே! அன்னதானம், வஸ்திரதானம்,
சொர்ணதானம், வீத்தியாதானம், கன்னிகாதானம் முத
லான அனேக தானங்களிலும் அன்னதானமே மேலான
தானமென் றறாக்கத்தகும். ஆனால், அன்னதானஞ்
சேனம் வீத்தியாதானம் அசேன மென்கிற வாக்கிய
மிருந்தாலும் பரம பாகவதோத்தமர்களுக்கு கொருதின
மன்புடன் அன்னம் படைப்பவனுக்கு அழியாப்பதம் சித்
திப்பகற்கோ தடையிலலை. அதற்குத் திருஷ்டாந்த
தேதென்பாயேல் பராத யுத்தத்தில் அர்ச்சுனனால் விடப்
பட்ட பாண்டவாற் பண்படைந்து தன் சத்தின் ஸ்தம்
பத்தின்மேற் சாய்ந்து அரிபாரந்தாமனைத் துதிக்கும் கர்
னன் விஜயனுக்குத் தர்மராஜனைப்பால் தோன்ற அத்தரு
ணத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் கவசகுண்டலஞ் செய்த தர்

மத்தை பெல்லாம் கவர்ந்துக்கொள்ள ஓ ரத்தனன்
போலாகி அங்கர் கோமானை பாசிக்க அதற்கக் கச்சைக்
கொடியோன் ஓ பிராமணோத்தமா! இந்த அந்தியசாலத்
தில் இல்லையென்கிற வாக்கை நானுபாயாம லென்பா
விருக்கும் வஸ்து ஏதானாலுங்கேட்டு வாங்கிக்கொள்ள
லாகுமென்று வணங்கக் கண்ணன் ஓ கர்ணனே! உன்
விடத்திலிருக்கும் வஸ்துவைபே கேட்கவந்தேனென்
றதைப் கர்ணன் மனமகிழ்ந்து ஓ அந்தனா! நீரிச்சித்த
தென் னுபிரானாலுங் கொடுப்பேன் சீக்கிரங்கேளுமென்
றறைய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எனக் குன்னுயிர் வேண்டியதில்லை
உன்னுயிர்க்குத் துணையான நீ செய்துவந்த தர்ம மனைத்
தையும் எனக்குத் தத்தஞ் செய்வாபென்று கேட்கக் கவச
குண்டலன் களிப்புற்று ஓ வேதியசே! நீராசித்த புண்ணி
யத்தைத் தத்தஞ் செய்வேன் எனக்கிப்போதடைந்த களை
நீங்க ஜலக்கொண்டெவ் துட்டுமெயர வென்று வேண்ட
பகவானப்படியே பாசுட்டுமென்று கச்சைக்கொடியோ
னைக் காங்களை நீட்டெனப் புகன்று ஜலத்தைப்பூற்ற அவ
னஸ்தத்தில் வீழ்ந்த புனல் பொன்மயமாயொளி பெற்று
விளங்கக் கர்ணன் அதிசயித்து ஓ பூகாரே! என்காதலத்
தில் வீழ்ந்த ஜலம் கனகமாய்ப் போகின்றதே ஆபாசம்
மேலிடுகின்றதே இதுவென்ன காரணமென்று பணிபத்
தாமோதான் ஓ சொர்ண குண்டலனே! நீ செய்ததெல்
லாம் சொர்ணதான மானதால் நீ தொட்டதெல்லாம்
பொன்னுகின்றது அன்னதான மொருகாலத்திலும்
செய்யவில்லையோ வெனக் கர்ணன் நான் அன்னதான
மொருநாளஞ் செய்ததில்லை ஆனாலொரு காலத்தில் ஓரந்
தனன் என்னைப் போஜனங்கேட்டார். நான் அதோதர்ம
ராஜன் அன்னதானஞ்செய்கின்றார் அவ்விடத்திற்போ
பென்று சுட்டு விரலாற் காட்டின துண்டென்றுரைத்
தான். கோவிர்தன் ஓ கர்ணா! அன்னதான இடத்தைச்
சுட்டிக்காட்டின சுட்டுவிரலை உன் வாயில் வைத்துக்கொண்
டால் அன்னதான பிடத்தைக்காட்டின பலனால் ஜலம்
பெருகி உமது தாகத்தைத் தணிக்குமென்றறைந்தார்.
அப்படியே சூரிய சூரியன் தன் சுட்டுவிரலைத் தன்
வாயில் வைத்துக்கொண்ட மாதிரித்தில் ஜலம்பெருகித்
தாகத்தை தணித்தது பின்பு கர்ணன் அவ்விப்பிராருக்கு
முழு தர்மத்தையுந் தாரைவார்த்துக் கடல் வண்ணனைக்
கண்ணாக்கண்டு கனிசாகாத் தமிழ்த்தான். ஆதலால்
அன்னதான பலனாக் கெதுவு மீட்காது. அல்லாமல்
அட்சயபாத்திரத்தி லொட்டியிருந்த ஓரன்னத்தை நந்த
நந்தனனுண்ட பலத்தால் துறுவாசரும் அவருடன் வந்த

அனேக முனிவர்களும் திருப்தியடைந் தார்களாதலால் நீ யின்றுடன் அன்னதான மளித்துப் புனிதனாக் கடவாய் சன்யாசத்துக்குத் தவமும் சம்சாரத்துக்குத் தர்மமும் துணையென்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றது அன்றித் தன்னைமறந்த பிரமக்ஞானிகளும் பக்தியிற் சிறந்த பாம பாகவதர்களும் அன்னத்தைபயன்றி வேறொரு பொருளையும் கனவிலு மிச்சிபார்கள் என்று பற்பல வார்த்தைக ளுரைத்த நாமதேவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ் விடம் விட்டகன்று மாயமாய் மறைந்தார்.

அப்பால் நாமதேவர் அந்தணருரைத்த வாக்கியங் களை மனதிற்பதித்துப் பகவானைத் துதித்து அன்று முதல் நூறு இருநூறு சாதுக்களுடன் போஜனஞ்செய்து கின்னாளில் வருமைபடைந்து நல்லுறவு பொல்லாதென் றிடைத்து எல்லாவற்றிற்கும் பகவானே துணை யெனத் துணிந்து இல்லையென்கிற துக்கந்தணிந்து பண்டரிநாதனைப் பணிந்து அவர்திருவடிகளிற் றன் திருவடிகளையுமணிந்து வீட்டுக்கும் வராமல் ஆஸயத்தி லேயே வாசமாயிருந்தார். தாயுந் தந்தையும் விருத் தாப்பிப மேலிட்டும் கையல்லவெலை செய்து பகவானுக்கு கைவேத்தியந் தப்பாமல் கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்து வொருநாள் கைவேத்தியத்துக்கும் வழி யில்லாமல் சம்பந்தியிடமுஞ் செல்லாமல் ஒருவருட னும் சொல்லாமல் பண்டரிநாதன் கோயிலையடைந்து ஓ பகவானே! கைவேத்தியத்துக்கும் வழியில்லாமற்போச் சாதே பொல்லா வறுமை எங்களுக்கு வாய்ச்சாதே நாம தேவர் பட்டினியாயிருப்பானு ஒருநாள் பொறுப்பானு நான்கு வினி யென்னசெய்வோம் எப்படியுய்வோமென்று கண்ணீர்விட் டமுதல்கள். அதுதெரிந்த நாமதேவன் தந்தையை வணங்கி ஓ என் மாதாபிதாக்களே! சிறுந் தாப்பியப் பருவமுள்ள நீங்களிருவரும் பட்டினியாயிருக்க எனக்கென்ன இந்தப் பகவானுக் கென்ன ஐயோ பசியால் வாட்டமுற்றிருக்கும் இவ்வளவுதூரம் தள்ளா டித் தள்ளாடி என்னைத் தேடி பகவானை நாடி வந்தீர் களோ வென்றுணையாடிப் பகவத் கிர்த்தனைகளைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். தாய் தந்தையிருவரும் மிகவும்கொந்து பண்டரி நாதனுக்கு வந்தனர் தந்து எந்தையாகிப கடவுளோ இதை கைந்தன் பட்டினியால் கைந்திருக்க லாமோ பசுவேதனை ஒருவரால் பொறுக்கப்போமோ வென்றழைத்து தன் விட்டையடைந்து வாட்டமுற் றிருந்தார். அத்தமவாயில் பகவான் ஓர் சேவகனைப் போல வேஷத்திடுத்துக்கொண்டு கருடனை ரிஷபமாகக் ஓர் பெருந்த கோணியில் லட்சம் விராகன் கிழைத்

துக்கனுமுன்மே லேற்றித் தாம்ஸேட்டி வீட்டுக் கெதி ரில் ஓட்டிக்கொண்டு வந்துகின்றது ஓ நாமதேவரோ என்று பன்முறை கூப்பிட்டார் குணபாயி யாரையா நாமதேவ னாக் கூப்பிடுகிற தென்றான், சேவகனாகிப பகவான் ஓ அம்மா! நான் நாமதேவரை நாடி வெகுதூர தேசத்தி லிருந்து வந்தேன் நடந்து நடந்து கொந்தேன் அவ ரொங்கே சிக்கிர மனுப்பு மென்றார். குணபாயி யாரோ விரும்புக்கு வந்ததாகத் தோன்றுகின்றது இனி யிவ னிடம் பேசினால் மாட்டுக்கும் தனக்கும் உணவு கேட் பான் மது வீட்டிலோ ஒன்றுமில்லாம விரும்புகின்றது என்று தனக் கிருக்கும் வறுமையாலும் பட்டினியா யிருக்குஞ் சிறுமையாலும் இங்கே நாமதேவரில்லை அவ ரொங்கேயோ போயிருக்கின்றார் அவருட னுணக் கென்ன காரியம் வந்தவழியைப் பார்த்துக்கொண்டு போமென் றான், பகவான் பாரம்மா வீட்டில் வெளியில் வந்து பார்த்தும் அன்பாய்ப் பேசாமல் சற்றும் கூசாமல் வீட்டிற்கென்று வெய்யலில்லொந்து வந்திருக்கும் எனக் குத் தாகத்துக்காவது கொடாமல் கடுகடுத்துப் பேசுகின்றாய் தன்னைநாடி வந்தவர்கட் கிப்படித்தாலே உப சாரஞ் செய்கின்றது நானுங்கள் வீட்டு விரும்பதைச் சட்டைசெய்து வாயில்லை உனக்குத் துன்பத்தாலில்லை பண மில்லாதவன் பிணமென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை தாரித்திரத்தைப் போன்ற கொடிய வியாதி யில்லவே யில்லை, வறுமையுற் றிவ்வுலகி சிறுப்பதைப் பார்க்கிலும் மாண மடைவதே யுத்தம மென்று சொல்லலாம், நல் குரவால் நலிவுற்றிருக்கும் உங்கள் முகத்தைப் பார்க் கவே கூடாது, ஆனாலும் எஜமானுடைய உத்தரவால் இவ் குவா நேரிட்டது அந்த நாமதேவர் வருகிற பரியந் தம் இருந்து போகிறேன் நீங்கள் கோதுக்குணத்தா லொருவேளை வந்து செய்யப் போகிறீர்ச னென்று பற் பல மொழிகள் பகர்ந்து வாயில் மத்தியி லுட்கார்த்துக் கொண்டு அடிக்கடி களைத்துக் கொண்டு மிருந்தார், அவ்வசனக்களைக்கேட்ட குணபாயி குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறு மென்பதைப் போலக் குரோதம் கொண்டு விரோதமாய் அச்சேவகன்பால் வந்து யாரடா நீ பங் காளியைப்போலவும் கடன்காரனை போலவும் வாசற் படியி லுட்கார்த்து என்னென்னவோ கடபட வென் றுளருகிறாய் சிக்கிரமாக யிவ்விடம் விட்டெழுந்து போ வென் றறைந்தான்.

பகவான் அபா இவர்கள் கொடும்பாவினளா யிருக் கிறார்கள் கடவுள் இப்போர்க்கொத்த மூடர்களை ஏன் கிருஷ்ணத்தாரோ வீட்டி லொன்று மில்லா விட்டபாலும் வந்தவர்களுக்குத் தாகமாவது கொடுத்துச் சந்தோஷப்

பந்தவாகுதா நாமதேவர் வா எந்நொஞ் செல்லுபோ
வென் றுரைத்தி குறையைச் சட்டை செய்யாதவர்
போல காண்பித் திருமாந்து அசையாமல் வாசற்படியி
லேயே வீற்றிருந்தார் குறையி ஓ அகங்காரத்திற்
சிறந்தவனே! உனக்கதிக தாகமா யிருந்தால் அநீதா
கேணியிருக்கின்றது அதிற் சேந்தி சாப்பிட்டுச் சாந்தி
பாய்ப் போகலாம் எழுந்திரு வழிவிடு வென் றிறைந்து
பேசினான். பகவான் ஓநாரைத்த யிருத்திபே! தாகத்
துக்குக் கேட்கா முன்னமே கேணியைக் காட்டிக் கை
களை நீட்டி கிண்ணை வார்த்தைகள் பேசுகின்றாய்
நானுங்கள் கிட்டில் தாகத்துக்குக் கொள்ளும் படியான
தபமும் நீங்கள் செய்தீரோ பஞ்சபாதகங்கள் செய்யுந்
கொஞ்சக் குணமுள்ள உங்கள் கிட்டினாருகில் நிற்கவே
கூடாது, இப்படிதானு நரைகிறா வரும்படும் சமு
சாரஞ் செய்தாய் பிள்ளையைப்பெறு மலடியாகிய உனக்
கும் ஜீவகாருண்ய யிருக்குமா? உங்களுக்கும் செல்வம்
பெருக்குமா? கெடுகாவி படுகீவி பென் றுரைத்தார்.
அவ்வசனங்களைக்கேட்ட தாம்பேட்டிகோபித்து யாடா
அவன் வன்புந்துன்புமாய்ப் பேசுகின்றவன், வழிபோக்க
னாகிய நீ துன்மார்க்க வார்த்தைகள் பேசக்கூடமா?
செக்கா மில்லிடம் கிட்டி எழுந்துபோ இல்லாவிட்டா
லோக்கி வோரை வாக்ருவே நென்று கடுகெடுத்த
பேசுத்தொடங்கினார் பகவான் அடா கிழவா! இது
தானே லாயம் இதற்காகவா செய்ய வந்தேன் சகாயம்
இப்போதே உன்னையும் இக்கீழியியையும் வெட்டிப் பவி
யிடுவேன் நாமதேவர் முகத்தைப் பார்த்தல்லவோ கட்டா
யிருக்க நேரிட்டது அடா இப்பேர்க்கொத்த பாய
லோபிகளுக்குத் தானு அந்தக் கேசவ சங்கர் இத்தனை
திரவியம் கொடுத்தனுப்ப வேண்டும். இவர்களுக் கென்
துயிர் நீங்கினும் எட்சவாகளைக் கொடுப்பேனென்று
மாட்டைத் தட்டி போட்டிச் சில வாகைக் கோணியி
லிருந்து சிந்துப்படியாகவும் செய்தார்.

அது தெரிந்த குறையும் தாம்பேட்டியும் வோ
டோடியும் சிஷபத்தை பறித்துச் சேவகன் மோக்கட்
டையைப் பிடித்துக் கொண்டு அப்பா எங்களுக்குற்ற
தாரித்திரத்தாலும் பசிலேதனையாலும் கிருத்தாப்பிரமே
யிட்டாலும் வென்றந் தோன்றாமல் பேதேதோபேசி
கிட்டோம் நன்றி கெட்டோம் கொண்டு வந்த வாகைக்
களைக் கொடுக்காமல் கோபித்துக் கொண்டேன் போகிறீர்
நான்கள் செய்த அபசாரத்தை உபசாரமாகக் கொண்டு
திரவியத்தைக் கொடுத்துப் போகையா குற்றத்தைப்
பொறுத்தருளு மெய்யா சாந்தத்தில் யிருந்த துய்யா நரு

மஞ் செய்யுந் கையாவென்று பந்தாய் வேண்டிக் கொண்
டார்கள் பகவான் ஓ நான்கு! கேட்டீர்களோ இப்போ
திவர்கள் செய்யும் மரியாதை எனக்காகவா திரவியத்திற்
காசுவா செல்லுங்கள் சற்றே சின்றுங்கள் யாரோனும்
பட்டினியால் வாடி இவர்கள் கிட்டைகூடி வந்தார்களா
னால் வேஷடையுற்று வாட்டமடைந்து பசி பசிபென்று
பறந்து பிராணாணிமுத்தல்லவோ போகவேண்டும் தாரித்
திரகாலத்திலல்லவோ தர்ம குணத்தையும் மனைவியின்
மரமத்தையும் கிணைகித் வாஞ்சையையும் பந்துக்கள்
விசுவாசத்தையும் ஆராய்ந்தறியவேண்டும் என்கிற பழ
மொழிப்படி தர்ம குணத்திற்சிறந்த இவர்கள் தாரித்யம்
வந்தடைந்த மாத்திரத்தில் தாகத்துக்கு மளிக்காமல்
சகாயஞ் செய்பவர்த் என்னாத் தாருமாதஞ்செய்து
சஞ்சலத்துக்குள் ளாக்கினார்கள் தாரித்திர காலத்தில்
தர்ம குணமும் அதிகார காலத்தில் அகங்காரக் குறை
வும் துன்பம் வரும் காலத்தில் தைரியமும் அவமான
காலத்தில் சந்தோஷமும் உள்ளவர்களைப்பல்லவோ புருஷ
கிசாமணிகளென்றும் வறுமையுள்ளகாலத்தில் மனாள்
பக்தியும் காவலில்லாக் காலத்திற் கற்பென்னுங் காவ
லும் பதி கோபஞ்செய்யும் வேளையிற் சாந்தமும் அதிதி
அப்பாதிக்க கன்னமியிவதி லுற்சாகமும் உள்ள பெண்
களைப்பல்லவோ பதியிரகைக ளென்றும் சொல்லலாம்.

அப்படியிருக்க இப்படிச்செய்யும் இவர்களைப் புண்
யோத்தம ரென்றும் கிராதசில ரென்றும் இவ்வூரிலுள்
ளோர் சொல்லும் காரண மியாதோ பாகமாச்சுதில்லை
பென்பதற்கு ஓநன்னமே காட்டுக் கொள்கையைப்போல்
இவர்கள் துஷ்டர்களென்று ஒரு காரியத்திற் மெளிக்
துக்கொண்டே நென்று பின்னும் மாட்டைத் தட்டி
போட்டினார். தாம்பேட்டியும் குறையும் ஓ பொருமை
யிற் சிறந்த புண்ணியவானே! கோபம் பாபமறியாதென்
கிறபடி எங்களுக்குற்ற வறுமையா லும்மைச் சிறுமை
படுத்தி கிட்டோம் தர்ம குணக்கெட்டோம் இதை மன
தில் வைப்பதீர் அவமரியாதையைச் செய்யாதீர் என்று
பல மரியாதையான வார்த்தைகளாடத் தொடங்கினார்
கள். மாயாவிவாசன் ஓ பிராணைகளை! இப்போ திவர்
செய்யும் பாசங்கைப் பாருங்கள். இவ்வழக்கைத்தீருங்
கள் அசுப்பிட்டாற் தலைமுடி இல்லாவிட்டால் காலடி
இவர்கள் தர்மபக்தர்கள் இவர்கள் தர்ம சுத்தர்கள் பண
வாகைக் குகந்த கிழப்பிணங்களைகிய இவர்களுடன் பேச
வுந் தருமோ வென்று லோபிகளே! கொடும் பாபி
களே! துவேஷிகளே அவிசுவாசிகளே என்றுரைத்து
வந்த வழியாக மாட்டைத் திருப்பு இழுத்துக்கொண்டு

போகத் தொடங்கினார். குருபாயி அப்பா வெப்பிலா தவணை வீட்டினுள்வாரும், ஏழைகள் முகத்தைப்பாரும், ஆசனத்தி லுட்காரும், ஆபாசத்திரும், ஏனனஞ் செய் தது போதும், இனி நான்க ளீடேறும்படியாகக் கிருபை கூறும், கொண்டுவந்த திரவியத்தைத் தாரும் நான்க ளுய்க்காரும் என்கிற வார்த்தைகளாடி சேவகனுடைய இரண்டு காகங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு பலவந்தமாய் வீட்டினுட் கொண்டோபாய் ஆசனத்திலிருத்திக் கேசவ சங்கா கொந்தலூர் அவருக்கும் நாமதேவருக்கும் எத்தனை நாளாய்ப் பரிட்சை சொல்லுமப்பா வென்றான். கபட நாடகன் ஆ ஆ இவ்வுலகில் பணமென்றால் பிணமும் வாய்திறக்கு மென்பது கட்டுக் கதைபென்று நினைத் திருத்தேன். இப்போது பிரத்தியட்சமாகக் கிழப் பிணங்கொடிய உங்களால் பணத்தாசையைப் பரிட்சித் தேன் அகத்தியம் பிணமும் பணத்துக்காக வாய்திறக் கும் மானம்போய் வெகுமானங் கிடைத்தால் நலமென் றென்னும் மாதர்க ளிவ்வூரிலிருக்கும் நீங்களன்றி வேறெவர்களு மிருக்கமாட்டார்கள். ஓ பொருளாசை பென்னும் மருள்கொண்டு இருக்கும் புலையே! சிவ க்ருண்யமில்லா வலையே? புண்ணிய மறிபாத லுத் தரே! அனியாயஞ் செய்யு மசுத்தரேயென் றுரைத்துக் கொண் டிருந்தார், தாமஸேட்டி மாட்டை வீட்டின் வாசலி லேட்டிக் கொண்டுவந்து ஓர் சார்பிற்பட்டி ஓ வேவுகாரரே! வினாபக் கோபங் கொள்ளாதீர், ஏழை களைத் தள்ளாதீர், துஷணவார்த்தைகள் விள்ளாதீர், வாலிபத்தால் துள்ளாதீர், கேசவ சங்கா நாமதேவருக் குத்தானே இந்த திரவியத்தைக் கொடுத்தனுப்பினார் அப்படியிருக்க சேவகனாகிய நீரிப்படிப் பேசலாமா ஆயி னும் குற்றமில்லை. கேசவ சங்கா கொந்தலூர் எத்தனைப் பை கொடுத்தனுப்பினார். ஓரோர் பையி லெத்தனை வராக விருக்கின்ற தென்று கோணிப்பையைக் கீழே தள்ளினார், சிதறி வாசலெல்லாம் பொன் மயமானதாற் தள்ளினார், பாண்டொங்களைப் பாடினார், பாமானந்தம் மேலிட் டாடினார், அதைப்பார்த்த பகவானுங் கனிப் படைந்து ஓ தாமஸேட்டி! கேசவ சங்கா நிருப்பது வைகுந்தபுரம் நாமதேவரைச் சிறுபொழந்திருந் தறிவார் அவரனுப்பியது பத்துப்பை ஒவ்வொருபாசினும் பதினா யிரம் வராக விருக்கின்றது. நீர் பெண்ணிக் கொள் ளும் நானிம்மாட்டைச் சந்திரபாகா நதியிற் குளிப் பித்த நானும் ஸ்நானஞ்செய்து பண்டரிநாதன் ஆலயத் துக்குப்போய் நாமதேவருடன் பேசுவருகிறே னென் றுரைத்து நீஷபத்துடன் வெளிப்பட்டு அந்தர்த்தான மானார். பின்பு தாமஸேட்டியும் ராஜாபாயும் வராகன்

களை பெண்ணி லட்சம் வராகன் சரியா யிருக்கக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு சில வராகன்களுக்குத் தேவையான வஸ்துக்கள் வாங்கிக்கொண்டு அதிசிக்கிரமாய்ப் பதார்த் தங்கள் சமைத்து மதிமதுர பாகமாகச் சமைத்து ராஜாபாயை நல்ல வஸ்திராபாணங்க ளணிந்துக் கொள் ளச் செய்து நாமதேவருக்குத் திவ்யிபமான வஸ்திரா பாணங்களும் பகவானுக்குக் கைத்தல், தித்தித்தல், புனித்தல், உவர்த்தல், துவர்த்தல், காத் தல் என்னும் அறசுவை புண்டியுடன் அணிவர்க்கங்களும் கொடுத் தனுப்பித் தங்கள் திரவியத்துக்குக் காப்பு செய்திருந் தார்கள்.

ராஜாபாய் மிருத்த கனிப்புடன் கைவேத்தியத் தட் டையும் வஸ்திராபாணங்களையு மேந்திக்கொண்டு வீதியி லுள்ள ஆடவரும் மாதரும் இவள் சம்பைபோ இத்தி ராணியோ கலைகளை மலைகளை வென்று மயங்க அன்னம் போலவும், கரிணியைப் போலவும், மெதுவாக நடந்து பலயிதிகள் கடந்து, சரணம் நோவதா லிடை ந்து, சன்னிதானத்தை படைந்து, பாண்டொங்கன் முன் பசியால் வாடிப் பகவானை நாடிப் பக்தியைக் கூடிப் பாமானந்தத்தைத் தேடி, இருகண்களை மூடி, விஷ்ணு சங்கீர்த்தனங்களைப் பாடி எழுந்தெழுந்து கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கும் தன் கணவரினச் சூழ்ந்து பலதாந் தாழ் ந்து ஓ சுவாமி! பசியால் வருத்தமடைந்தீரோ? பாடி யாட் டிடைந்தீரோ? இதோ கைவேத்தியத் கொண்டு வந்தேன் பாண்டொங்கனைக் கண்டிவந்தேன் சீக்கிரம் பண்டரிநாதனுடைய பாதங்களுக்கு நீராட்டும், தூப திபங்களைக் காட்டும், அன்னத்தை யூட்டும், பஜனை பிற் காகட்டும் என்று பணிவாக வுரைக்க நாமதேவர் கண் ணைத் திறந்து காந்தையைப் பார்த்து மெய்மறந்து ஓ பெண்ணே! உச்சிதமான வஸ்திரங்களேது, திவ்யிப மான ஆபாணங்களேது, பற்பல பலகாரங்களேது, அனேகவித கனிவர்க்கங்களேது, சீக்கிரமாக ஓதுவா பென்று கேட்க, ராஜாபாய் ஓ சுவாமி! தங்களுக்குப் பால்ய கிணைதிராகிய வைகுந்தபுரத்திலிருக்கும் கேசவ சங்கா கொன்பவர் ஓர் ரிஷபத்தின்மீது லட்சம் வராகன் களைபெற்றி ஓராளுட னனுப்ப அச்சேசுவன் நமது வீட் டிற்கு வந்து உம்மைக்காணாமல் கொண்டு, அணகங்களைத் தந்து, உம்மைக்காண விக்குவந்து ஓர் நாமத்துக்குமே லாயிற்றே அவரைத் தேவரீர் காணவில்லையோ வென்று வணங்க, அவ்வாக்கியங்களைக் கேட்ட நாமதேவர் ஓ ஓ பகவானே நமக்காகத் திரவியம் கொண்டு வந்ததேபோற் றேன்றுகின்ற தென்று துன்பங்க ளகன்று சந்தோஷ மெனப் புகன்று சற்றுகேர மசையாமல் நின்று ஆடை

யாபாணங்கள் தரித்துக்கொண்டு வைவேத்தியத்தட்டை வாங்கிக்கொண்டு சந்திதானத்தினுட் பிரவேசித்துச் சந்தித்தபொயிற் பூசித்து நாடோறும்போல வைவேத்திய முட்டுகொள்ளுமைய வென்று தோத்திரஞ் செய்பத் தொடங்கினார். உடனே பகவான் பிரசன்னமாய் ஒன்று மறியாதவர்போல் இன்று வெகு சம்பிரமமாக கிருக் கங் காண மேதென நாமதேவர் ஓதெய்வமே! அடி யேனுக்காக ஆட்கா குகலாயோ என் தாய்த்தைதயர்பா லேகலாயோவென்று பணிபுப் பகவான், ஓ நாமதேவரே ! வெகுநாளாய்ச் சன்னிதானத்துக்குக் காவலாயிருப்ப தன்றி அன்னமுட்டுஞ் சேவகனாயு மயந்திருக்கின்றாய் அதற்குச் சம்பளங்கொடுக்காமல் நெடுநாளாக மறதியா யிருந்து விட்டேன் இதினியித்தம் முனிவு கொள்ளாமல் இனிமே லப்போதப்போது சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு அன்புடனெனக் கன்னமுட்டப்பா வென்று பின்னுஞ் சொல்வார். ஓ அரிதாசனே! முகவிலாசனே! இனி மேல் இரக்காலத்தில் விட்டிலும் பசுந்தாலத்தி லிவ் விடத்திலும் இருந்து நாள்கழிப்பாயாக வென்றறறைந்து மறைந்தருளினார். பின்பு நாமதேவர் பகவான் கட் டினாயின்படியே நான் கழிக்கத் தொடங்கினார். கேட் டிக்கொள சித்தர்களை யென்று இன்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பகவான் லட்சம் வராகனளித்த அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

பகவான் கூலியாளனாய்வந்து பணிசெய்த அத்தியாயம்.

வாருங்கள் சித்தர்களே! இப்பால் நாமதேவர் பக வான் கொடுத்துப்போன வராகன்களைக் கண்டு ஆனந் தங்கொண்டு விந்தைபென விண்டு இனி பத்தர்களுக் குத் தொண்டுசெய்தாலின்பமுண்டு என்றதாக வுட்கொ ண்டு அந்தணர் சாதுக்கள் அப்பாகதி முதலானோர்க்கு அன்னதானம் சொன்னதானம் முதலியவைக ளன்புட னளித்த இன்புடன் களித்து வராகன்களை யெல்லாஞ் சேலவழித்து லோபிகளைப் பழித்து விட்டையும் விறற் மேலோர்க் கிந்து சபதப் முபாதி சந்தோஷத்தையுஞ் சார்ந்து முன்போலவே ஆலயத்திற் பிரவேசித்துப் பண் டரி நாதனைப் பூசித்து நாள்கழிக்கத் தொடங்கினார் ராஜாபாயும் தாய் தந்தையும் தையல்வேலைபால் பகவா னுக்கு வைவேத்திய மனுப்பிக்கொண்டு இருப்பதற்கு

வீடில்லாமையால் ஓர் பந்தல் போட்டு அகில் வாசமா யிருக்கிற நாளில் ராஜாபாய் கர்ப்பவதியாய் பூரணமான பின் நல்ல சபமுகர்த்தத்தில் பூரணச் சந்திரனைப் போன்ற ஓர் ஆண்குழந்தையைப் பெற்றாள், அப்போது பண்டரிநாதன் நாமதேவர் முன் பிரசன்னமாய் அப்பா நாமதேவ்! உனக்கொப்பிலாப் புதல்வன் பிறந்தா னாத லாற் சிக்கிரம்போய்ப் பார்த்து நானே வாவென்று பல வந்தமா பனுப்பினார். நாமதேவர் கடவுளுத்திரவின் படியே தம திருப்பிட மடைந்து குழந்தையைப்பார்த்து வந்து உடனே சந்திதானத்துக்குத் திருப்பினார். அது தெரிந்த குளுபாயும் தாமஸேட்டியும் அப்பா ஒப்பில்லா மகனே! உனக் கருமைபான மைந்தன் பிறந்தானே இன்றைக்காவ திக்கிருக்கலாகாதா வென்று லேண்டிக் கொண்டார்கள். நாமதேவர் நல்லதென் தப்பந்தவினோர் பக்கத்தில் சயனித்துக் கொண்டார். அப்போது மழைத் துளிகள் விழ ஆரம்பித்தது ஆனால் தாமஸேட்டி நாமதேவரை நோக்கி, அப்பா நாமதேவ்! சின்னுக் குதவுமென்றோர் காகம் வைக்காமல் ஆபாணம் முதல் விட்டையும் விறற்ச் சம்பந்தி முதலானோர் நகைக்கப் பந்தலில்சமுசாரம் செய்யும்படியாகச் செய்தவிட்டாயே அதிக மழைவந்தால் இளங்குழந்தையும் தாயும் கிருத் தாப்பியமுன்ன நாங்களும் லீனைய மாட்டோமா? குளி ரால் வாழைபட மாட்டோமா? ஆதலால் பாரையாவ தழைப்பித்து இப்பந்தலைச் சற்றே செம்மையாகக் கட்டி வைப்பா வென்று சொல்ல, நாமதேவர் இப்பந்தலுக்கு முன்றுகாலே யிருக்கின்றது மேற்புல்லு மில்லை ஆத லால் ஒருகாலும் புல்லும் இவ்விரவில் எங்கிருந்து கொண்டுவரட்டும் பாரிடம்போய்க் கேட்கட்டும் அப்படி இவைக ளகப்பட்டாலும் கட்ட என்னலாகுமா? கூலி யாளரை யழைப்பித்தால் அவர்களுக்குக் கூலிகொடுக்க என்னிடம் பண யிருக்கின்றது? இதற்காகத் தானு என்னை யிருக்கச்சொன்னீ ரென் நெழுந்து சந்திதானத் துக்குப்போகத் தொடங்கினார்.

குளுபாயி நாமதேவரை மறுத்து அப்பா மகனே! உன்னை நாங்க ளெவ்வளவு அருமையாய்க் காப்பாற்றி னோயோ அவ்விதமாகவே உன் மைந்தனை நீ பாதுகாக்க வேண்டிய தில்லையா? பீனையி மகவைக் காப்பாற்றுவ துத்தொல்லையா? நாங்கள் கிருத்தாப்பிய மேலிட்டால் பாத்தொன்றுஞ் செய்யக்கூடாமல் தமையாறுகிறோமே நீ மறியாதவ னல்லவே பென்ற நவீன, நாமதேவர். ஓ அம்மா! எல்லாருக்கும் பகவான் துணையாயிருக்க, ஒரு வரை பொருவர் காப்பாற்றுவ தென்பது கர்த்தன் பக்

திக்குக் குறைவல்லவா ஈயெறும்பு முதல் சகல சீவாசிகளுக்கும் சுகதுக்க மறிந்துட்டும் கர்த்தவ்யம் இக்குழந்தையைக் காக்காமல் கைசோர விவோரா? நமக்குத் துன்பந்தர வுட்பவோரா வென்கிற பலமொழிகள் பகர்ந்த ஜாமாத் திரிக்கு மேலானதாலும் தாய்தந்தையர் வாக்கைத் தடுக்கக் கூடாடையாலும் சயனித்துக்கொண்டு பகவானை தியானஞ் செய்துக்கொண்டு மழைகாற்ற வசிவதால் நித்திரைவராமல் விழித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது காற்ற மழையும் பலமாயடிக்கவே தாம்பேட்டியும் குறையும மருகியாகிய ராஜாபாயும் குழந்தையும் நனைபாம விருக்கும்படிக்கு காற்றெழுந்தெந்தப் பக்கமாக விகிசின்றதோ அந்தப் பக்கத்தில் தட்டினை பெடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்து மழை விட்டபின் ஓர் பக்கத்தில் சயனித்துக் கொண்டு ஓ பகவானே! பலமாக காற்றும் மழையும் வந்தடித்தால் பந்தல் வீழ்ந்துபோகுமே சிகவுக்குந் நாய்க்கும் வேதனை யுண்டாகுமே இதற்கு நாக்களென்ன செய்வோம் ஓ பண்டரிநாதா! நீயே துணையென்று தோத்திரஞ் செய்துக் கொண்டே கண்வளர்ந்தார்கள். அப்போது பந்த வச்சலனாகிய பாண்டோங்கன் கூலியானாகப் பந்தலுக் கோர் காலும் புல்லும் ஏந்திக் கொண்டு வந்து ஓ நாமதேவரே பென்று பன்முறை உாக்கக் கூப்பிடத் தொடங்கினார்.

நாமதேவர் இதென்னடா சன்னிபா யிருக்கின்றது கர்த்தன் பந்திக்குத் தடைவந்துக் கொண்டிருக்கின்றது அரி அரி இந்நேர பரிபந்தம் இந்த விருத்தனும் விருதையும் நுணு நுணு முணு முணென் மென்னென்னமோ பிதற்றிக்கொண்டிருந் திப்போதுதான் அனந்தல் செய்தார்கள் அவர்களை பெழுப்பவும் என் தியானத் தைக் கலைக்கவும் எவனோ வந்து கொள்ளை கொடுத்த வன்போல் கூக்குரலிடுகிறான் சம்சரம் சாகாமென் டிர வரணம் பெய்யன்றிப் பொய்யல்ல வென்றனந்த வித யோசனையோடுங் கூடி மௌன முற்றிருந்தார். பகவான் நாமதேவ ருநிற் சென்று அடா நாமதேவ! நான் வந்து பலதாங் கூப்பிட்டும் கண்டிரந்துப் பார்த் தும் மௌனமா யிருக்கின்றாயா? நீயாருக்காகச் சஞ்சாரஞ் செய்கின்றாய்? பேரின்பத்தையையும் பிள்ளையைப் பெற்றுச் சன்னியென் றுரைக்கின்றாய்? உனது மாம னார் பந்தலுக் கோர்காலும் புல்லும் கொடுத்தனுப்பக் கூடாதா? லட்சாதிபதிக் கிதுவோர் பராமா? அரி அரி சிகவுந் தாயும் சாத்தால் ஜன்னிக் கண்டு ஓர்வேளை இறந்துவிடப் போகிறார்களென்று பக்கத்து வீட்டுக்

காரனாகிய நான் பெருத்த குடும்பி யாதலால் ஜீவகாருண்யத்தால் பந்தலைச் செவ்வையாக நிறுத்தி காற்றும் மழையும் உட்பிரவேசிக்காமல் ஓர் காலும் புல்லும் நாரும் கொண்டுவந்து துணையா யிருந்து கட்டுதற்கோர் துணைவேண்டி வெகுநேரமா யுன்னை பழைக்கின்றேனே? நானொருவனா யுழைக்கின்றேனே என்று முன்று காலி லிருந்து பந்தலை நாமதேவர் பேரில் விழும்படி செய்து அடா நாமதேவே! பந்தல் விழ்ந்துவிட்டது உன்னுடைய எண்ணங் செட்டது சீக்கிர மெழுந்து வாவாவென்று கர்த்தைப் பிடித்திழுத்தார், நாமதேவர் பந்தலின்கீழ்க் பட்டுக் கொண்டு வெளிப்படுவதற்குக் கூடாமல் வெகு கஷ்டத்துடன் புறம்போந்து கூலியாளனை நோக்கி அடா முருடா, அடா குருடா, நீ பந்தலை என்மேற் றள்ள வேண்டு மென்றே தள்ளினாய், உபகாரஞ் செய்ய வந்தேனென்கிற கர்வந்தாற் றள்ளினாய், அதிக கருணையோடும் வந்த நீ வோரானையு மழைத்துக் கொண்டு வரலாகாத பந்தலைக் கட்டிப் போரலாகாத வென் றுரைக்கப் பகவான் ஓ நாமதேவா! கோபஞ்செய்பாதே வாயில் வந்தபடி வைபாதே நானு முங்களைப்போ லேழையன்றி மகாராஜனோ வோரானுக்குக் கூலிகொடுக்க என் னிடத்தில் பண மெங்கிருக்கின்றது உனது தாய் தந்தையரை வெகுநாளாய்ச் சினேகித்திருக்கும் வாஞ்சை யாலும் உன் மனைவியும் மகவும் படுத் துயரத்தாலும் உபகாரஞ் செய்யவந்தேன் நீ சந்திர துணையிருந்து கட்டுமப்பா வென்று பலவந்தமாகப் பந்தலை யோர் பக் கத் தாங்கச்செய்து நான் யோர் காலிகட்டுக் காவணச் சைச் செவ்வையாக நிறுத்திப் புல்லைப் பார்ப்பி நாருக ளாற் கட்டி நாலுபக்கங்களிலும் தட்டிகளை நிறுத்து நாமதேவை உள்ளிருத்திப் புறத்தி லிருந்த பகவான் முங்கில்களால் பலமாயிருக்கிக் கட்டி அடா நாமா! சரப்பாட்டு ராமா! பந்தல் செவ்வையா யிருக்கின்றதா வென் றுரைத்துக் கொண்டே உள்ளிருப்பவர் வெளி வருவதற்கு வழியில்லாமல் செய்து அலுப்பவர் போல் அப்பப்பா இராத் திரி பெல்லாம் நித்திரை யில்லாமல் இந்த மூடாத்தாக்களுக்காக வெகு கஷ்டப்பட்டேன் இனிமீவர்கள் கூலி கொடுப்ப தெப்போ நான் போய் நித்திரை செய்வ தெப்போ வென் றுரைத்து அடா நாமதேவா! நானின்னேர வேளையில் வந்து மழையில் நனைந்து பந்தலைக் கட்டினதற்கு சீக்கிரங் கூலி கொடு ஓர் காலுக்கும் புல்லுக்கும் நாருக்கும் விலை கொடுமனக் கதிக் நித்திரை வருகின்றது ஆயாசந் தருகின்றது என்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

நாமதேவர் சபாசு நன்றியிருக்கின்றது. காணும் புல்லும் நாரும் நானுண்ணக் கொண்டுவா சொன்னேனா? கஷ்டத்துடன் சட்டச் சொன்னேனா? வீண் வாதுசெய்ய நீ யெங்கிருந்து வந்தாய்? ஏன் எனக் காயாசு தந்தாய்? என்னிடம் கூலியெது? கிணியெது போபோ வென்றார் பகவான் அடா நாமா கூலியும் கிணியும் சொடுக்காமற்போனா லுண்ணக் கொஞ்சத்தில் விடு வேனா? கஷ்டத்துக் குட்டிவேனா? இப்போது சுகப் பட்டது உன் மனைபாட்டியா? என் மனைபாட்டியா? உன் மகவா? என் மகவா? உன் தாய்தந்தையா? என் தாய்தந்தையா? நீ யிக்கணம் கூலி கொடுத்தா ஸ்ச்சது இல்லா விட்டா விப்பந்தலுக்கு நெருப்பை வைத்துப் பண்பமாக்கி விடுகிறேன் ஒருவரும் புறப்பெயதற்கு வழியில்லாமல் முன்னமே தடைசெய் திருக்கிறேன் இதோ தீவைக்கொண்டு வருகிறேன் பச்சைக்குழந்தையும் தாயும் துன்பப்பட்டப் போகிறார்களென்று சகாயஞ் செய்த வெணக் குபசாரமுஞ் செய்யாமல் அபகாரஞ் செய்கிறாயா இப்பேர்க்கொத்தத் துஷ்டனாகிய உன்னை யும் உன் குடும்பத்தையும் எரித்து விடுவதால் எனக் கோர் பாபமும் அணுகாது நானமில்லா நாயே பிரிய மில்லாப்பேயே யென்று வைதுக்கொண்டே சற்றுகூடப் போய் மாயாய் மறைந்தார். உடனே நாமதேவர் பந்தலிலிருந்து வெளிப்பட நாலுபக்கத்திலும் சுற்றிப் பார்த்து வழியில்லாமல் ஒ ஓ நெருப்பிட் டெரிப்பதற் கோ யிப்படிச் செய்தான் நமது கழுத்தைக் கெய்தான் இவரி உள்படி முடியட்டிம பொழுதும் விடியட்டு மென்று பகவானைத் தியானஞ் செய்துக் கொண்டே ஓர் சார்பிற் சபனித்துக் கொண்டார். அப்போது ராஜா பாய் நாமதேவை நோக்கி, ஒ ன்வாமி கஷ்டப்பட்டவ னுக்குக் கூலியுக்கொடுக்காமல் சமாதானமுஞ் சொல்லாமல் பந்தலைக் கொளுத்தியிட்டால் விட்டும். நமக் கென்ன வேன்று உடக்குள்ள பக்தியின் பிரதாபத்தால் சட்டை செய்யாமல் சபனித்துக் கொண்டார் தள்ளாமை யான உமது தாய்தந்தையும் நமது கன்னமுளையும் அக் கினியால் திக்குமுக்கிட் டுறந்திப்பாவதால் பாபஞ் சம்ப விக்காதோ இப்படி செய்வது நீதியோ பென் றுரைத் துத் தனது மாயன் மாயியாவையும் எழுப்பி கடந்த விர்த்தாந்தங்க ளனைத்தையும் புசுன்று பாலனை எடுத்துக் கொண்டு பந்தலினிட் டி வெளிப்படுவக் கொண் றுரைத் தான். அசற்கு குஞபாயும் தாமிஸேட்டியும் பந்த நாமதேவரை நோக்கி அப்பா நாமதேவா இதுவென்ன கிடீர்தம் நேரிட்டது வாஉலில்லாமல் சட்டுப்போது

நீயேன் பார்த்திருந்தாய் சிக்கிரம் வழிசெய்து நாயிப் பந்தலிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் போவோம் வாரும்பா வென்று இறுக்கிக் கட்டியிருக்கும் தட்டிகளி லொன்றை அவிழ்க்க ஆரம்பித்தார்.

அது அவிழ்க்கப் படியாயிருந்த தல்லாமல் வெளிப் படுவதற்கு வழியுண்டாகாமற் போச்சது அதனால் தாய் தந்தையிஷன் கிணியெழுந்தத் தங்களை லானமட்டும் காக்களை லவிழ்த்தும் பற்களாற் கடித்தும் முழத்தை களா விடித்தும் காலாலுதைத்தும் தலைபால் மோதியும் மார்க்க முண்டாகாமையா வினி வன்னிக் கிரா யானோ மென்று தீர்க்கமா யோசித்துக் கூகுவென்று கூச்சலிடத் தொடங்கினார்கள். அப்போது நாலாஞ் சாம சாத்திரி பாதலால் பலரும் விழித்தெழுந்து வந்து என்ன சங்கதி பென்று கேட்டு ஓர் பக்கத்திலுள்ள தட்டியை யவிழ்த்து நாக்க ளெல்லோரு மிருக்க நெருப் பிடுகிறவ னெவன் பயப்படாம லிருங்கள் நாக்கள் சூரி யோதபயாரும் பரிபந்தம் இருக்கிறோ மென்றரைத்தும் பற்பல வார்த்தைகளாடத் தொடங்கினார்கள். நாமதேவர் சன்னையொழிந்த தென்று வெளிப்பட்டுச்சந்திரபாகாநதிக் குப்போய் ஸ்நானஞ்செய்து பண்டரிநாதன் சன்னிதானத் துக்கெழுந்தருளிப் பாண்டு நாக்கனைப் பற்பல விதங்களா கத் துதித்து இராத்நிரி யெல்லாம் செய்யாமையால் அயர்ந்த ஓர் சார்பிற் சபனித்துக்கொண்டு நித்திரா செய்தார் இங்கே சூரியோதபயாவதற்கோர் நாழிகை யிருக்கையில் சுகலரும் இனி யாரும் வரமாட்டார்கள் நெருப்பையிட மாட்டார்கள் துன்பம் தாமாட்டார்கள் என்றரைத்து ஸ்நானஞ் செய்யச் சென்றார்கள், அப்போது குஞபாயும் தாமிஸேட்டியும் வெளிப்பட்டு பந்தல் கட்டியிருக் கும் ஒழுக்கைப் பார்த்து அதிசயித்து உள்ளே போய் பார்த்தையில் ஒருகாலும் நாரும் அடியிலிருக்கும் புல் லும் பொன்மயமா யிருக்கக்கண்டு இது பகவானுடைய திருக்கூத் தென்று தீர்மானித்து ஓர் துண்டு புல்லைக் கொண்டுபோய் விக்கிரபஞ் செய்து ஓர் வீட்டை வாட கைக்குப் பேசி அநிலிவைகளை பெல்லாங் கொண்டு போய் மறைத்துத் தானிய வர்க்கங்களை வாங்கி நிறைத் துப் பலவித பலகாரங்களுடன் அன்னமும் சமைத்துத் தாமிஸேட்டி கைவேத்திய மேந்திக்கொண்டு போய் நாம் தேவை விளித்துச்சிக்கிரம் பகவானுக்குப் பூசைசெய்து அன்னமுட்டி விட்டுக்கு வாரும்பா வென் றுரைத்து விட்டிற் போய்ப் பொன்னை பெல்லாம் துண்டுகளாக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

நாமதேவர் அனேக பதார்த்தங்களுட் னிருக்கும் னைவேத்திபத்தைப் பார்த்தாச்சரியங்கொண்டு இன்றைக்கு வெகு ஜப்பமா யிருக்கிறதென விண்டு, பண்டாரிநாத னிடம் போய் புஷ்பங்களை யணிந்து அன்புடன் பணிந்து ஓ ஸ்வாமி ! மகாவுன்னிதமான பலகாரங்கள் வந்திருக்கின்றன உட்கொள்ளுமையா வென்ற தோத்திரஞ் செய்தார் பகவான் பிரசன்னமாய் அப்பா நாமதேவா ! இராத் திரி கூலியாளனாய் வந்து பந்தலைக் கட்டினதற்குக் கூலி கொண்டு வந்தாயாவென்று கேட்ட நாமதேவர் ஓ பகவானே ! பகவானே ! உமக்குக் கூலிகொடுக்கும் எஜமான் நானாகு பெண்ணையாக்கி விட்டாரோ ? அசங்கிதமான குழந்தையையுந் தொட்டாரோ ? கூலியாளனாகவும் புறப்பட்டாரோ ? பந்தலைக்கட்டவு முட்பட்டாரோ ? எங்களுக்கு இருந்த தரித்திரத்தைக் கெடுத்தீரோ, அளவற்ற வின்னைக் கொடுத்தீரோ பகவானென்கிற பெருமையையிழைத்தீரோ ? கூளங்குப்பையும் வாரியெடுத்தீரோ ? இவ்வளவு கஷ்டமெடுத்துக் கொள்ளலாமோ ? கூலியாளனென்றுப் பிள்ளையாமோ ? பலதாம் கூலி கொடுமென்று நீர் கேட்டலாமோ, நானில்லை யென்றுஞ் சொல்லலாமோ வென்கிற பற்பல வாக்கியங்கள் பகர்ந்துக்கொண்டே அன்னத்தை யூட்டப் பகவான் சந்தோஷத்துடன் புசித்து ஓ நாமதேவா ! பிறந்த மைந்தனுக்கு விஷ்ணு தாலையென்று நாமதேவ மிடுமென்றதைத்து மாயமாய் மறைந்தார் நாமதேவர் னைவேத்தியத் தட்டென் பாடினை விட்டையடைபடைந்து விடெல்லாம் பொன் துண்டுகள் நிறைந்திருக்கக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு மைந்தனை வாரியெடுத்து யார்புடனணைத்துப் பந்துவாக்கக்களைக் கூப்பிட்டுச் சந்தோஷமாக விருந்திட்டுப் பண்டாரிநாதனுரைத்த வண்ணம் விஷ்ணு தாலையென்று பேரிட்டு நாளொன்றுக்கு ஆபிராம் இரண்டாபிராம் பேர்களுக்கு அன்னதானம் வந்திர தானம் கோதானமுஞ் செய்யத் தொடங்கினார். அதனால் குறையாயும் தாமஸேட்டியும் வேஷடையுற்று இருக்குந் திரவியத்தை பெல்லாம் ஒருநாளாக்குள் தானஞ்செய்து விட்டால் அடிக்கடி திரவியமெங்கிருந்து கிடைக்கும் பந்தலுக்கோர் காலும் புல்லும் அகப்படாமல் எத்தனை நாள் வாழையும் மனவேழையும் பொருத்தி மிகவும் வருத்தி யிருந்தோம் அதைப்பிப்போது நினைக்கத் தேவையில்லை யா! நமக்கு பகவான் எத்தனை தாந்தான் பாக்கிய மளிப்பார்! உனக்குத் தெரியாதது நான்களென்ன சொல்லப் போகிறோமென் னுரைத்துத் தானஞ் செய்ததுபோக மிகுதியான பொண்ணை வேறிடத்தில் புதைத்து வைக்க வேண்டுமென்று வாதாடத் தொடங்கினார்கள். நாமதேவர் தந்தையை நோக்கிப் புண்ணிபத்தால் வரும் பலனைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

விருத்தம்.

இலைபென்றுகேட்டுருமவ னிந்தவுலகதிலீனனிவனிலீனன், இலைபென் னுரைக்குமவ னினைபெறான். மனதோடு மிகுவோரை, விடைச்செய்பவனவரி விழியினரீவனென்றிறைந்த பின்னர், அலைவித்து மீதலினை மீசவினன்னவரே நாகிலாழ்வார். 1

அரசாட்சியிந்து மாசிம்துரிய வன்பான சுதனையிந்து, சரசத்தையியு மனைதனையிந்துஞ் சாயுச்சிபதவி சேர்ந்தோர், பிரமபதையெவனு மனப்பொரியோரென்று மிகப்பிரே யுற்று, திரணமுமே யிபெஞ்ச முறுச்சிறியோர் நாகமெனுந் தீயேசேர்ந்தார். 2

முதுகென்பளித்த முடலைத்தாரிவிருடோடளித்து முதிபேர், சதாவேதனாதிமிகுதேவர்போற்றசாயுச்சியம் பெற்றனர், முதுமெய்த்தவத்தி னுல்வந்தசெல்வ மதில்வாஞ்சை வைத்தமுகர், அதிதிக்குத்துக காசுக்கொடாம லமிழ்வார்க னிருநாகிலே. 3

உலோபத்தையென்றமோகத்தையிந்துமொ னிபெற்றனன் மாபலி, உலோபத்தினுலே குருடாயிவ்வுலகி னொ னியற்றனன் கக்கிரன் உலோபத்தினுலே சாபங்கொடுப்ப குறுவார்கன் சாபம்பெற, உலோபத்தினுலே துயராதலா லவ்வுலோபம் பொலாதையனே. 4

தருமந்தவத்தி னிலுமேலதாகும் சாயுச்சு பதமளிக் கும், தருமம்பலர்க்கு முபகாரமாகு மிகுசங்கடங்க டுர்க்கும், தருமஞ்செயாத வடலப்பிரேத மல்லாதகமை யுள தோதருமம் வினசற் கருமஞ்சகத்தி னுளதோவென் னருடந்தையே. 5

தருமஞ்செயாத பேரோகாங்க னில்லாம லவதரிப் போர் தருமம்அனேக ஜனனங்களுக்குத் துணையாகி வந்தி வெதாய், பொருணடுக்காரமும் பெண்டிடுள்ளி யுயிர்போக துணையாகுமோ, அருள்செய்யு மெந்தையே வென்றறைந் து மன்பாகவே துதித்தே 6

சாணத்தினிற்பணிந் தெந்தாயுனக்குத் தமிழேனு னைத்ததருமோ, புரணத்தையியும் புண்பத்தையிட்டல் புனிதற் குகந்ததன்றி, தருணத்திலுதவுந்தருமத்தினியலைச் சாற்றைத்தவிர்ப்பை யுன்றன், ஸ்மானத்தையென்று நாமதேவனின்த வணமேயுகாக்கலுற்றான். 7

வேறு.

தருமஞ்செய்தோர்க் கிடரில்லை தருமஞ்செய்தோர்க் கழிவில்லை, தருமஞ்செய்தால் வருமையிலை தருமஞ்செய்தாற் பிணியுமில்லை, தருமஞ்செய்வோ காகவரிந் தாழாதோ கருஞ்சமணனுனின், தருமமெதிர்ந்துச் சமர்புரிந்து ஜயம் பெற்றுவிரைக் காத்திடமே. 8

தருமந்தலை காத்திடமென்றே சார்த்தருகாப்பர் கர் னன்மிசத், தருமஞ்செய்த காரணத்தாற் சமரிற்கொடிய வடபுகனைத் தருமந்தடுத்த தல்லாமற் சகாயமு மளித்த தனல், தருமங்கவந்து தனதரிய சேவையளித்தான் ஜக திசன். 9

வேறு.

தருமஞ்செய்யாமற் பொல்லாச் சண்டாள லோபத் தாலே, தருமத்திரிபோதனன்றான் குழவுளநிறைவஞ்சேர்ந்தான், தாணிபையிழந்தபோதுஞ் சங்கடமடைந்த போதும், தருமமே ஜெயமென் றெண்ணித் தருமரிவ்வுலகை பாண்டார். 10

உயிர்த்தனைபான தம்பியர்நால்வ ருயிர்க்குயி ராகிய மனையான், உயிரிழந்ததையு மொருவனுதையு முத்த மப்பதிபனுதையும், தைரியஞ்சொல்லுதற் கியாருயில்லாதஞ் சகலமுரினைந்துசெல் போதில், பயந்தரு ததியைக் கண்டதைத்தாண்டப் பலன்செய்துமின்றியங்கிருந்தான் 11

அங்கொரு நாபுவர் தக்ககார்போக வஞ்சுமிங்கலை வதையறிந்தே, அங்கைபாலெடுத்த ம்புபத்தினில் வைத்தவ்வாற்றினிலிறங்கிடப் புனல்மேற், பொங்குதந்தருயட் றெயிடருற்றப் புண்ணியன் அணங்களைத்தலைமல், சங்கையிலாமற்றாங்கிச் செல்போதிற சாமேயன்றனுப் புழுக்கள். 12

கண்ணில் வாய்செலி முக்கிலும் புருத்திடக் கனமு ளவு திட்டிசுனொன்றும், எண்ணிடாததனை விட்டிடாதன் னன்னதிக்கார்பேறியபன்னுயைப், புண்ணியன்விடுத்தான் பெரும்புகழடைந்தானெந்தையே புண்ணியஞ் செய்தற், கென்னுவனெவனோ வவன்புகழென்னு விசைத்திடற் கெளிதலவென்றான். 13

தேவகாக்காக்க வல்லோவனங்கள் தேவன்மேற்களை தொடுத்தறிந்தான், தேவகாக்காக்க வல்லோ கடுவைச் சிவன் புதிதாகினைன் முன்னுள், மூவரும்போற்று மகத் தியர்க்கன்னமளித்திடா தண்டர்மாமுனிவர் மூவருஞ் சுந்தாருகாவனத்துமுனிவர்க ளுயிரிழந்தாரோ. 14

என்று தருமத்தின் மேன்மைபையப் பல விதக்களா யுரைத்து மாதா பிதாக்களின் மனதைக்கரைத்து இருந்த பொன்னையெல்லாம் அருந்தவர்க்களித்து மிகவுங் களித்துப் பண்டரிநாதன் கோயிலே சொந்த விடாக வெண்ணிப் பண்போடு பஜனைபண்ணி இன்புற்றிருந்தார். கேட்ட மக்களோ சித்தர்களை பென்று நாபாஜிசெத்தர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பகவான் கூலியாளனுய் வந்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சூருவது

நாமதேவர் தநயனுக்கு மயிர்வாங்கிக் காது குத்தும்போது பகவான் வாரிசை கொண்டுவந்த அத்தியாயம்.

வாருங்கள் சித்தர்களை மிகவும்பரிசுத்தர்களே இவ் விதமாகப் பொன்னையெல்லாம் அன்னதானம் முதலிய

வைகளிற் சிலவழித்து லோபிகளைப் பழித்துப் பாண்டு ரங்கள் தீவ்மிய சன்னிதானத்துக்கு நாமதேவர் போன பின் குறையும்தாம்ஸேட்டியும் ஐயையோ நாமதேவர் அறிபாமல் ஒரு புல்லையாவது ஒளித்து வைக்காமற் போனோமே முன்போலவே வறுமைக்குள்ளானோமென்று மனவேதையுற்றுச் சிலகால் வாங்கி வைத்திருந்த தவசக் களாற் காலம் கழித்துப் பின்பு தாரித்திரமடைந்து தை யல் வேலையால் ஜீவனஞ்செய்யத் தொடங்கினார்கள். அப்போது ராஜாபாயின் தந்தையாகிய ஸட்சாதிபதி தன் மகள் மகளைப்பெற்றதும் குழந்தை பிறந்ததே அளவற்ற திரவிய மகப்பட்டதும் நாமதேவன் ஒருநாளிலே அதிதி க்ட்களித்ததும் கேள்விப்பட்டதே தாமஸேட்டி யிருக்கு மிடத்தை படைந்து பட்சமான வர்த்தகைகளாடி அயருத் தாவால் தன் மகளை பழைத்துக்கொண்டு தன்னாண்மனை யிற் சென்று குழந்தையை அன்புடன் வளர்த்து (கக) மாசமானதே மயிர் வாங்கி காதுகுத்த வேண்டுமென் றெண்ணி வேர் வேவுகாரனை நோக்கி நீ தாம்ஸேட்டியி னிடம்போய் நானாயத்தினைய குழந்தைக்குக் காதுகுத்துஞ் சடக்காதலால் நீங்களனைவோரு மதிகாலைபி லிக்குவா வேண்டுமென் றுரைத்து வாவென்றனுப்ப வேவுகாரன் தாம்ஸேட்டியி னிடம்போய் எஜமானுரைத்த வண்ணம பகா அதிகேட்ட தாம்ஸேட்டியும் குறையும்தாம் அப்படியே பாசட்டுமென் றறைந்தனுப்பியபின் நானே நாம் போகும்போது தகுந்த வரிசைகளுடன் போகாமல் வெறு மையாய்ப்போனால் பலருக்கும் நகைக்கிட மாவதன்றிச் சம்பந்தியும் ஏளனஞ் செய்வானே அப்படி செய்யாமல் இவ்விடத்திற் கு ராஜாபாயும் குழந்தையு மழைப்பித்துக் கொண்டு சகல பந்துக்களையும் வரவழைத்துச் சம்பிரமத் தடன நாமே செய்யலாமென்றால் ஒருகாச மில்லையே ஒ தாரித்திரத் தொல்லையென்று மிகவுஞ் சிந்தாக்கித் தர்களா யிருக்குந் தறுவாயில் இதைப்பற்றித் பாண்டுரங் கன் ஒரு சங்கராப்போல் வேவுந் தரித்துக்கொண்டு வேவுகாரருடன் தாம்ஸேட்டியினிடம்போய் கேஷமவார்த் தைகள் பேசியபின் நானாயத்தின முமுதுபாதுக்குக் காதுகுத்துஞ் சடக்கு செய்கிறார்களாமே நீரொன்ன ஒரு வஸ்துவும் வாங்காமல் வருமையுற்றவர்போல வாடியிருக் கின்றீர். உங்களுடைய சகாயத்தால் ஸட்சாதிபதியா யிருக்கும் என்பால் வேண்டிய திரவியம் கடனாய் வாங்கிக் கொண்டு காரியத்தை நிறைவேற்றும் வாங்கிக்கொண்ட திரவியங்கொடுக்க நேரிடுமென்றிற் அச்சம் வேண்டாம் பதினாயிரம் வராகன் உமக்கிப்போதே கொடுத்து விடு கிறேன் அதை பெனக்கு நீங்கள் கொடுக்க வேண்டாம் அக்கார்போடிவ்வளவு திரவியமுங்களுக்கு நான் கொடுக்க

குங் காரணம் வனென்றால் சில வருஷங்களுக்கு முன் வணிகனுயிருந்தும் சாதுவேஷந் தரித்துக்கொண்டு வந்து நாமதேவிடம் இருபதினாயிரம் வராகன் வரையில் தர் மார்த்தமாய் வாங்கிக்கொண்டேன் அதனாலேயேலட்சாதி பதிபானேன் உபகாரஞ் செய்தவர்களுக்குடனே உபகா ரஞ் செய்யவேண்டு மென்கிறபடி சகாயஞ்செய்ய வந் தேன் என்கிற பற்பல மொழிகள் பகர்ந்து வேவுகாரரை விளித்து இக்கணம் நமது வீட்டுக்குப்போய் பதினாயிரம் வராகன் கொண்டுவந் திருக்குக் கொடுக்கெனென்றுரைத் தனுப்பி தானும் புறப்பட்டு மாயமாய் மறைந்து மாயா சேவகரிடம் பதினாயிரம் வராகனையனுப்பி, நாமதேவைச் சோதிக்க வெண்ணி, சன்னிதானத்திலிருக்கு நாமதேவை யழகுதது, அப்பா நாமதேவ்! நானேயதினம் உனது மைம் தனுக்கு மயிர்வாங்கிக் காதுகுத்த வேண்டுமாம்.

அதற்குத் திரவியமில்லாமல் உன் தாய் தந்தை சிந்தை நைந்திருக்கிறார்கள். நீ சீக்கிரம்போய் அவர் களுக்குற்ற வியாகுலத்தை நீக்கி வாருமப்பா வென்றனு ப்ப, நாமதேவர் மகா பாக்கியமென்று வீட்டையடைந்து தந்தை தாயைப்பணிந்து வியாகுலத்தோ டிருக்குங்காரண மேனென்று கேட்கத் தாம்ஸேட்டி அப்பா நாமதேவர்! நானேக்குனது மைந்தனுக்குக் காது குத்துவதால் அதற்கு ஏதேனும் விரிசைகொண்டு போவதற்கு ஓர் காசுமில்லை வெறுக்கையோடு போவதற்குஞ் சமாதானமில்லை இது உன்னால்வந்த தொல்லை நீ சமுசாஜத்துக் குகந்த வனல்லை பென்றுரைக்குந் தருணத்தில் பகவானனுப்பிய பாம பாசுவதராகிய இரண்டு வேவுகாரர் தாம் ஸேட்டியின் முன் வந்து பதினாயிரம் வராகன் சரிபா யிருக்கின்றதா எண்ணிக்கொள்ளு மென்றறைந்து இரண்டு மூட்டை களை பயிழ்த்து வைத்து ஓர் பக்கத்திலுட்கார்த்தார்கள். நாமதேவ் தந்தையை நோக்கி, ஒ என் தாதையே! இந் தத்திரவியம் யாதுனுப்பினார்களென்று கேட்டார் தாம் ஸேட்டி சொல்வதற்கிடைந்து மௌன முற்றிருந்தார். அப்போது திரவியக் கொண்டுவந்த வேவுகாரர் எங்கள் கவகார் சாதுவேஷந்தரித்து தங்களிடம் வந்து சில நாட் களுக்குமுன் இருபதினாயிரம் பொன் தானம் வாங்கிக் கொண்டு இதனால் லட்சாதிபதியானார் அவர் தற்சாலத் தில் நீங்கள் வருமையுற்றிருப்பது தெரிந்தவித்தருணத்தி லிவ்வளவு திரவியமுதவி செய்தார் உத்தமர்க்குதவினால் இப்படியே சகாயஞ்செய்வார்களென் றறைந்தார்கள், அவ் வசனத்தைக்கேட்ட நாமதேவர் காக்களா லிருசெவி களையு முடிக்கொண்டு அரிகரி பென்ன பாவத்துக்குட் பட்டேன் தானஞ்செய்வதைப் பின்னுமவாக்குவது முண்

டே? வாங்குவோர் பாமபதம்டைவ துண்டா? ஒ வேவு காரரோ! இக்கணம் இத்திரவியத்தைக் கொண்டுபோய் உமது சவ்காருக்குக் கொடுங்கள் தடுத்துப் பேசுவதை விடுங்களைன் றறைந்தார். அதற்குத் தாம் ஸேட்டி நாம தேவை நோக்கி, அப்பா நாமதேவர்! உபகாரஞ் செய்த உனக்கு உதவிசெய்த சவ்கார் மனமுறியத் திரவியத்தை அனுப்பக்கூடுமா? இது நமக்கு யோக்கியமா வென்று புகன்றார். அதற்கு நாமதேவர் பிதாவை வணக்கி, ஒ என் தாதையே! தானஞ்செய்ததை இச்சித்தால் அருநா கடைவதற் கேதுவாகும. இது தெரிய உதாரண சரித் திர மேதென்றால், ராவணதிகனைச் சம்மாரஞ் செய்த ஸ்ரீராமர் லங்கையின் முகவாயிலையடைந்து அங்கிருக்கும் வோர் விடையுயர்ந்தகல்லைப்பார்த்து இதை அயிரத்திக்குக் கொண்டுபோக வேண்டுமென் றிசைத்ததை ஜாம்புவந்தர் கேட்டுக் காத்தனைப் பணிந்து, ஒ பகவானே! திரிபுர சம்மாரமாகும்போதும், திருப்பாற்கடல்கடையும்போதும் தட்சகன் சிவனை நோக்கி யாக்குசெய்தபோதும், பூர்வதி இமோர்ப்பர்வத ராஜனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து பாமசிவனைக் கலிபாணஞ் செய்தபோதும், இரணியன் இரணி யாட்சன் சோமுகாசுரன் முதலானவர்களை நீ வென்ற போதும், பிரமா ன்ந்து, சிங்களாட னிருந்தபோதும், காமனை பெரித்த போதும், காலனை யுதைத்தபோதும், சிவ சுப்பிரமணியர் பிறந்த போதும், ஐங்கரானும் சங்கர னும் யுத்தஞ் செய்தபோதும், பத்மாகாணுக்குப் பயந் தோமும் பாமசிவனை நீர் காத்தபோதும் எனிருந்தேன் அதுகாலந்தொடங்கி இதுகாலபரியந்தம் வெருவருக்குக் கொடுத்தது அமிர்த்தத்துக் கிணையானதாலும் பின்னும் இச்சித்த இராஜர்களைப் பார்த்ததேயில்லை, இன்றும்மை தான் பார்த்தேனென்றுரைத்து லங்கைக்குள் போகாமற் றடுத்து விட்டார். அவ்வசனத்தைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் வோரடியும் பெயர்த்து வைக்காமல் நின்றுவிட்டார் ஆத லால் கொடுத்த வஸ்துவை வாங்குவது நாகத்துக் கேது வாகுமல்லாமல் ரகுராஜன் கொடுத்த வஸ்துவை வாங்கு வது கூடாதென் றோர் மறையோனால் வெகு துன்புற் றியுதிபில் மேன்மையை யடைந்தா னச்சரித்திரத்தைக் கேளுமென்று சொல்லத்தொடங்கினார்

விருத்தம்.

விரியந்தனினல் விண்மவைச் செயித்தோன் மேன்மை யிலான்றனைச்செயித்தோன், ஆரியபக்தியினின் மிக நிறைந்தோ னன்னதானம் மிகச்செய்வோன், பாருயிரிட ர்கடனதேனணியைப்போன் பரிதிபோலனைவரைப் பார்ப்போன், சூரியவம்சந் தனிலவதரித்தோன் சகுணமாய் ரு வெணும்பெயரோன்.

ஒருகுடைநிழற்கி ஓடுகெலாப்புறப்போ னுத்தமலையோத் திணையாள்வோன், ஒருதின பவழுவாதமிகச்செய்வோனு யர்யணியார் முப்ப தடையோன், ஒருதின பறையோர் மறையவர்வறுமை யுற்றவர்தமையினிப்பித், தொருபொரு ளவையாதனைததையுமிந்தோ னுதவுகோவணத்துடனிருந் தான், 2

இருக்கின்றபோழ்தோர் மறையவன்வந்தா னேது வேண்டிடுமெனவறைய, னுருக்கமாலினவ லட்சமாணிக்க முதவவேண்டிடுமெனநிருபன், சுருக்குடனகர்சென் றுயர் தனதாத்தோகையர்மீதுறம்பணிகள், சுருக்குடன்வாங்கி லட்சமாணிக்கக் குத்தசாத்திகத்துடனளித்தான். 3

அளித்தெனையா வின்னமேதேனு மாகையுன் டோவெனமறையோ, னளித்தல்லாசே யினமொருபொ ருண்பே லாகையாகினனதைரீயி, ரளித்திலீரோவெனப் பதியெளிரோனியைக் கேட்கினுந்தடையின், ரளித்திடு வேனென்றுரைக்கென்பினவி சளிலொருத்தையயளியென் றான். 4

மன்னவன்மகிழ்த்தம் பங்கைபர்தம்மை மறையவன் முனமழத்தெழிலா, ரின்னவர்தம்மி லியாவவேண்டிடு மெனவேலவார்முழலியர்மீது, அன்னவனாகித்தாசனையை யா ரிவைபரையுமளியெனவே, மன்னவனந்த மங்கை யர்தம்மைமறையவர்க்களித்தின்ப மடைந்தான். 5

முப்பதுபேரையின் றுமக்களித்தேன்முனிவனேயின மவர்பேயதோ, செப்பெனச்சுக்கதி லிருந்தவித்துயச் சேயி னையார் தமைக்காக்க, ஒப்பிலாநிதியைக்கொடுமெனமன்ன னுளமகிழ்த்தையனேயின்றோ, டெப்பொருள் கரு மிவ்வுல கினைத்தாங்கு மெளிற்றுகுடையய முமக்களித்தேன். 6

இளியிந்தவுலக மனைத்தையும்துறந்தித் திருவெனப் பணிந் தடையிற்போய்த், தனியுறல்பகவான்றனைப்பணிந் தித்திச் சலனப் பற்றிருந்தனன் மறையோ, னினிதுடனு ளகம்பாவையுபாண்டித் திருந்தனன்சிலதாந னோர்நான், முனிவரின்மிகுத்த நாதமுனிவன் மோகமியோத்தியை யடைந்தான். 7

வந்தையோத்தியையாளிரகுலின் வளப்ப மகிழ்வுடன் கேட்டதிரயித்தவ், வந்தணன்மீதுபிகமுனிந்தரைய னனு ளெங்கானடைந்தன்பா, யுந்தல்லறத்தின் மாட்கியென் னெருவனுதுறைத்திடற் கெளிதாமோ, பந்தமில்லாதோ யென்றவன்காதோர் பழங்கொடுத்தேனெனப் பகர்வான், 8

இக்கனிபுசிப்போ னுகமிவ்வுலகத் தென்று முற்றிடு மெனவறையன், பக்குவப்பழம்நாதமுனியின்பதர்ப்பணிந் திடமுனியாசே, இக்கனிபுசித்திங்கிருவெனவகலவெழிற் றமிகுத்தவன்னிருபன், இக்கனியுண்டியா னென்பெறக் காமித தெழின்மறையவன்றனக் களித்தால். 9

இக்கனிபுசித்திவ் வுலகினைப்புரந்தித் திரவியாழளவு மிக்கிருப்பான், பக்குவமிதுவென் றந்தணன்பாற்போய்ப் பழத்தினிற் குணந்தனையுரைத்தே, இக்கனிபுசிப்பாவென மறையோனென்னன்பனையாணயின்றி, இக்குவலயத்தி னியா னுறுமளவில் வேலவார்முழலிருமிருக்க. 10

முப்பதுபகங்க னெப்பையேனு மோசரிசெய்திடா னிப்பா, பொப்பிலாவாசே பெனப்பதியறைசியா னுயர் கல்லுகனைத்தொழுதென், அப்பினையோர்மண்டலங்கெடு வளித்தாலட்டியில்லாமனற்கணிகள், முப்பதுங்கொடுப்பே னெனப் பணிந்தவி தனிற்சென்று மோகமிலாசன். 11

மண்டலமாயின்மொழி தப்புமென்பான் மறையவன் முனிவனென்றபர்வா, னண்டர்களைத்து மத்தினெயன் பாஸபமென் மலறியிழ்த்தமுலான், தொண்டனுக்குற்ற துரிசினையகற்றுந் தூய்மைவாரில்லையாவென்பான், என் டிசைபோற்று நாதமுனிவ னென்றன் பாலருளுடன் வந்தே. 12

கொடுத்தற்குறைபா லெத்தவிக் குறையைக் கூறு வதெவர்கன்பாஸ்பான், சடத்தினையிடுத்தனெடுத்தமென் பாஸ்சடத்தின யிடுத்தினியடுத்த, சடத்தினிற்கொடுக்க லாமெனச்சொல்லான் சடத்தின யிடுக்கினிச்சடமே, கி டைத்திடலரிதென் மடிக்கடிக்கின்பான் கிசைமுற்றபர்ந் துமுர்ச்சிப்பான், 13

இவ்விதத்தன்பத் திருக்குமன்னவன்பாலெழிலருளு ரதாடைந்து, திவ்வியவாசே யென்றுயரொன்னதருவடி களிற்றணிந்தேத்தி, அவ்வியரீத்தோய் ரீமுனமெனக்கோ ரருங்கனியளித்ததுபோலத், திவ்வியக்கணிகள் முப்பதுந் தத்தென்றிவினையகற்றெனமுனிவன். 14

உம்பர்வாழ்சொர்க்கத் தொப்பிலாச்சோலை யொன்று ளதங்குரீவந்தா, லம்புலியிலிலக் கனிகிடைக்குமென்றந்த வனந்தனிற்கொடுபோ, யும்பர்களருந்தும் பலங்களைபளித் திவ்வுலகினில்விடுத்தவக்கணமே, அம்புயவகையையோத் தியையடைந்தவ் வந்தணன் பதம்பணிந்தேத்தி 15

அந்தணற்கையாறருங்கனியளிக்கவயன்முகத்தோன் மகிழ்த்தாசே, இந்தநற்பலங்கனிருப்பிடம்பெண்களோடெ னைக் கொண்டுபோமென்ன, செந்தணல்மெழுதாயறையன் முச்செறிந்தென் செய்ருவணிதற்கெனத்துன்புற் றந்தண ன்பதத்தில் வந்தணஞ்செய்தென்னையனேகெனெச்சொல் வான். 16

இந்தநற்கனிக ளிருப்பதண்டர்பா லித்தெரிவையர்ச ளோடுனையும். அந்தச்சொர்க்கத்துக்கறியிலெனென்னறி யிப்பேனெனச்சினமாகி, அந்தணனுரைப்பானருபலமிரு க்கு மண்டத்திற் கொண்டுபோகாயேல், உந்தணமாதோ லெனினைய முந்தனுக்களித்தியான் கானில். 17

செல்லுவெனவவ் வந்தணன்னுளிற் மெண்டனிட் டையனேகானில், செல்லுதலழகோ சிலதினந்தனிலத் தவலிலைக்கந்தையடை, வல்லந்நவத்தைச் செய்துமை வானில்வளப்பமாவைப்பெனென்றுறுதி, சொல்லியவ்வாச னடையிற்றனித்துத் தூயமாதவங்களைச்செய்தே. 18

அந்தணன்றையுமரிவையர் தடைய மண்டர்வாழல கிளைச்சொந்தவ், வந்தணற்குற்ற சாறரீக்கிடயில் வகிலத் தைப்புரத்திடயிசைந்தா, நெந்தையின்றோப் விச்சுவா மித்திரர்க் கிவ்வனையேயனைத்தினையுந், தந்தாணுரைத்து மளித்ததைப்பெறச் சங்கடமடைந்தன னரிச்சந்தான். 19

என்று பல நீதிவாக்கியங்களைப் புகன்று வேவுசா
காப் பதினாயிரம் வராகளையும் கொண்டு போரும்படியா
யுரைத்துத் தந்தையின் மனதைக் கரைத்து இன்னம்
பற்பல நீதிகளையோதி இந்த அண்டியின்ட் பிர்மான்
டங்களை பெல்லாம் காக்கும் பரந்தாமன் ஸமது பங்கி
விருக்க ஸமக்கோர்குறையுண் டாகுமோ தேவரீர் பாண்டு
ரங்கன்மேல் பாரம் போட்டுச் சந்தததும் கோவிந்த
நாதனை வந்தனஞ் செய்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமல்
லது சிந்தை ஸைந் திருக்கலாமோ வென் றறைந்து
இரண்டாஞ் சாமாத்திரி பாணதால் விட்டிலே சபனித்
துக்கொண்டு விஷ்ணு சங்கீர்த்தனைக்களைப் பாடிக்கொண்
டிருந்தார். நாமதேவர் பாடுங் கீர்த்தனைகளைத் தாம்
ஸேட்டியும் குணபாயும் கேட்டுச் சந்தோஷ சாகசத்திற்
படிந்தவர்களாகி வெகுநேரஞ் சென்றபின் அயர்ந்து
நித்திரை செய்தார்கள் நாமதேவரும் கண்வளர்ந்தார்
இவர்க ளிப்படியிருக்கப் பதினாயிரம் வராகன் கொண்டு
வந்த பரமபாகவத ரிருவரும் சன்னிதானத்தை யடை
ந்து பாண்டுரங்கனைப் பணிந்து நடத்த வர்த்தமானன்
களைப் பகர்ந்து நாமதேவரை மிகவுந் துதிக்கத் தொடங்
கினார்கள். பகவான் சந்தோஷமடைந்து நாலாஞ்சாமத்
தில் அநேகம் பரமபாகவதர்களும் தேவகன்னிகைகளும்
பலபல வஸ்துக்களை யேந்திக்கொண்டு தன்னைச் சூழ்ந்து
வரத் தாள மேளங்கள் தாமதாமென்று முழங்க முனி
வர்க ளந்தனைக் களாகிறப் பகவான் நாமதேவர் வீட்
டை யடைந்து ஓ நாமதேவா வென்று கூப்பிட உடனே
நாமதேவர் விழித்து வெளியில்வந்து பார்க்கையில் சூட்
சூத் ஸ்ரீமம் நாராயணனே. சகல சம்பாங்களுடன்
வந்து நிற்பதைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு பகவானைத்
துதிக்கப்பகவான் நாமதேவனை யருகிலழைத்து உனக்கு
மாத்திர மென் நிரூபந் தோற்றம் மற்றவர்களுக் கெல்
லாம் ஓர் வர்த்தகனைப்போல் காணப்படும். இதைக்
குறித்து நீ சங்கை கொள்ளாமல் சீக்கிரமாய் ஸ்நானஞ்
செய்து ஆடைபாபாணங்க ளணிந்துக்கொண்டு உனது
மாதா பிதாவையும் அணிந்துக் கொள்ளச்செய்து என்
துடன் இந்த ரதத்தின்மீதி ஸமர்ந்து உனது சம்பந்தி
யின் மனைக்குப் போவோம் வாகுமென் றறைந்து நாம
தேவனன்றி மற்றவர்கட்கெல்லாம் ஓர் சவ்லகாப்போல்
தோன்றித் தாம்ஸேட்டி குணபாயியையும் அழைத்துக்
கொண்டு பண்டாபுரம் கிடுகிடென்று ஸெநெடுபத் தோற்
கருவிகளைக் கொட்டச்செய்து துளைக்கருவிகளை யூதச்
செய்து கண்டோர் களிப்புறக் கன்னிகளை ஸடனம் புரி
யச் செய்து கேட்டோர் மதிமயங்கப் பதங்கள் பாடச்

செய்து, எத்திசையிலும் பரிமளவாசனை பாவச்செய்து,
இந்த வர்த்தகன் யாரென் றெண்ணுவோர்க் கெல்லாம்
நானிருப்பது வைகுந்தபுரம் என்னுடைய நாமம் கேசவ
சவ்லகாபென் றுரைத்துக் கொண்டே நாமதேவர் மாம
லார் வீட்டையடைந்து அங்குள்ள யாவரும் பிரமை
கொள்ளும்படி ஆடைபாபாணங்க ளளித்து அதிதிகட்
கும் அந்தணர்க்கும் அளவற்ற சொர்னதானம் வஸ்திர
தானம் கோதானம் கொடுத்து ராஜாபாயிக்கும் அவளை
யின்னாருக்கும் குணபாயிக்கும் அநேகா பரணங்களைப்
பூட்டி நாமதேவர் மைந்தனாகிய விஷ்ணுதாசனுக்கு
மயிர்வாங்கிக் காதுகுத்தி ஸவமணிக ளழுத்திய அநேகா
பரணங்களைச் சூட்டி சம்பந்தியின் வீடெல்லாம் தங்க
மயமாக்கி அதிதிகட்கும் விருந்தாளிகட்கும் முப்பத்தி
ரண்டுவகை பதார்த்தங்களுடன் அன்னம்படைத்துண்ட
பின் சகலருக்குஞ் சாந்து சவ்வாதுகளைப் பூசி பன்னீசா
விசிப் பூமாளிகளை புணைந்து களிக்கடலி லமிழ்ச்செய்து
சம்பந்திக்கு முத்துமாலை மோகனமாலையைப் பூட்டி ஓ
ஸட்சாதிபதியே! நானுமது மருமகனுக்கு பால்பசிகினை
கூதலால் அவரைப் பார்க்கவந்து அவர் மைந்தனுக்
கின்று காதுகுத்துஞ் சடங்கெனக் கேட்டுவந்து என்னு
லான வரிசைகொண்டு வந்தேன். எனக் குண்டானமட்
டுந் தந்தேன், நாமதேவர் மணத்துக்கே வாலாமென்
றிருந்தேன், அப்போது கூடாமையாயிருந்ததா விப்போ
திக் கடைந்தேன், இனிபெனக்கு விடைகொடுத்ததுப்பு
மென் றுத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அவனுல் செய்யப்
பட்ட உபசாரணையை யேற்றுக்கொண்டு தாம்ஸேட்டியும்
நாமதேவரையும் நோக்கி, இனி நீங்கள் சவுக்கியமாகச்
சந்தோஷமாயிருங்கள் நான் பண்டரிநாதனுடைய சந்தி
தானத்துக்குப்போய் பாண்டுரங்கனைத் தரிசனஞ் செய்
துக்கொண்டு வைகுந்தபுரத்திற்குப் போகிறே னென்
றறைந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு பட்டணத்துக்குள்
ளிருந்து வெளிப்பட்டிச் சகலருடன் மாயமாய் மறைந்
தார் பின்பு ராஜாபாயின் தந்தை களிசாகாத்தி லமிழ்ந்
தவனுய் தாம்ஸேட்டி நாமதேவர் முதலானவர்களுக்கும்
மரிபாதை செய்து தன் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்
டிருந்தார் தாமஸேட்டி. சிலனாள் சம்பந்தியின் வீட்டி
லிருந்து பிறகு தன் வீட்டுக்குச் சகலருடன் சென்று
ஆனந்தமாயிருந்தார். நாமதேவர் நாரோதும் பகவா
னுக்கு கைவேத்தியமூட்டி தானுமுண்டு வருங்காலத்
தில் ஒருநாள் பகவான் நாமதேவர் எண்ண மறிந்திருந்
தும் அறியாதவர்போல் அப்பா நாமதேவ் நானுனக்குப்
பலதாம் சொர்னமணித்த தன்றிக் கூலியாளனுய் வந்து
வேதையுடன் பந்தலைக் கட்டினேன் அதற் கிதுவரையில்

கூலிகொடுக்காமற் போனதன்றிப் பதினாறு மொன்
றுச் செய்பாமலிருக்கின்ற யுனக்கழகா யிருக்கின்றதோ
வென்று கேட்டார் நாமதேவர் பகவானைப் பணிந்து
என்னுண்டவனே! எல்லா மும்முடைய சொத்தாயிருக்க
நானும் செந்த வஸ்துவைக் கொடுப்பேன் அன்றி உம்
மைவிட என்னையோ சொல்லாதுக்கிக் கூலிகட்கத் தரு
மோ? உமக்கடக்கமா யிருக்குமென்றே வேறுக்கி உப
காரஞ் செய்பவென்று கேட்கக் கூடுமோ? நீர் கேட்கும்
விட வினாவுக்கு என்னால் சமாதானஞ் செய்பக்கடு
மோ? நீர் கேட்பதற்கு முன்னமே என்னுடல் பொரு
ளாயின உமக்கு தத்தஞ்செய்திருக்க நீரென்றே வேறு
படுத்தலாமோ? நீர் பேதப்படுத்தினாலும் நான் பேதமா
யிருப்பேனோ? தேவர் சிவந்தமொழி விள்ளலாமோ?
என்றைத் தள்ளலாமோ வென் றருதும்போது பகவான்
மந்தகாசம் புரிந்து மார்புட னனைத்துக் கொண்டு ஐயா
நாமதேவர்! உன்னெண்ண மிப்படியா யிருக்கின்றது நான
றிகிலெனென் றுரைத்தார் நாமதேவ் ஓ மாயா விலாசனே!
சுயம்பிரகாசனே! பாலினுள் வெண்ணை போலவும்,
எள்ளினுள் பெண்ணை போலவும், எங்கும் பரிபூரண
மாயிருக்கும் நீர் என்னெண்ண மாத்திர மறிய மாட்
டீரோ? உமது மனோபாவத்தை பிர்மருத்திராது மறிந்
துக் கொள்ளக் கூடா தென்றால் என்ன லறிந்து
கொள்ளக்கூடுமோ? ஓ பாக்காயா! ரஞாயா! சகஸ்ரா
நாயா! நீலமேகஸ்யாயா! பக்தவச்சலா! பாண்டாங்கா
வென்று தோத்திரஞ் செய்யும்போது பகவான் நாம
தேவுக்குப் பல ஆசிகள் கூறி நீயானந்தம் யிருப்ப
யாக வென் றறைந்து மறைந்து விக்கிரபமாயிருந்தார்
நாமதேவ் பண்டரிநாதன் கோயிலே சொந்த விடாக
இரவும் பகலு யிருந்துக் கொண்டு சந்தோஷமாய் நான்
கழித்துக் கொண்டிருந்தார். கேட்டீர்களோ சித்தர்
களே பென்று நாபாஜி சித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத்
தொடங்கினார்.

பகவான் வரிசை கொண்டுவந்த அத்திபாயம்
முற்றிற்று.

பகவான் துணை.

—(—)—

ஸ்ரீ நாமதேவர் க்ரானேஸ்வரனோடு பாத்திரை
போய் அக்பர் பதுஷாவால் கொல்லப்பட்ட பசுவின்
கன்றை பெழுப்பினதும் மார்வாடி தேசத்தில் ஓர் கதிப்
பிரவாகத்தை யுண்டாக்கினதும், நாகேஸ்வரர் கோயிலே
மேற்கு முகமாகத் திருப்பினதும், ஆகாயத்திலிருந்து
கொடிகள் வர நாகேஸ்வரர் கோயிலில் நாட்டியதும், யாத்
திரைசெய்து பண்டாபூர்த்தையுடைய ஸ்ரீ பாண்டாங்கன்
யிருந்து செய்ததும், விடோபாவினிடம் பிர்மோப
தேசம் பெற்றுக்கொண்டதும், பரிசா பகவத்தாஸனை
ஐட்டுகொள்ள அவனிடமிருந்த பரிசுவேதியை கதியி
லெறிந்து அவன் செய்த பலவந்தத்தால் சந்திரபாகா
கதியில் முழுகி அரசன் முதலானவர்களும் களிக்க அள
வற்ற பரிசுவதிகளைக் கொடுத்ததும் முதலான அத்தி
பாயங்கள் பின்வரும் பக்தர்களின் சரித்திரங்களின்
தொந்தார்த்தமாய்வரும் அகை அங்கங்கே இரண்டாம்
புல்தகத்திற் காணலாம். சுபம். அகிலாண்டகோடி பிர்மா
ண்ட நாயகனே! ஆதிமத்யந்த சித்தனே! தந்தையின்
மடியில் வீற்றிருப்பதற்கு அபாக்கிபனை தருவதுக்கு
அழியாப் பதமளித்தது போலவே ஒரு சரித்திரமே செய்
வதற்குத் திறமையில்லா பாத்திரைகிய அடியேனுக்கு
ளா-சரித்திரங்களும் அடியேன் செய்யும் படியான வா
மளிக்க உனது தாட்டாமரைக்கும் உனது வட்சந்தலத்
தில் வீற்றிருக்கும் சித்தேவியின் கமலக் கழல்களுக்கும்
உனது பக்தர்களின் பாது பதுமங்களுக்கு மனேக
வந்தனம் செய்யும் தாஸானு தாஸனாகிய வேங்கட தாஸ
னது மந்தமதினை எந்த விதத்தினாலாவது திருத்திஉனது
சொந்த பக்தர்களது விந்தையான சரித்திரங்களை முழு
தும் முடித்தாட் கொள்வது உமது பாசமாகும் ஸ்ரீமந்நாரா
பணாது திருவடிகளே சரணம்.

நாமதேவர் திருவருட்சுழல்களே துணை.

விருத்தம்

வித்தைதந்து புத்திதந்து விக்கினங்கள்நீக்கும் வேழமாழகவனது விமலபதம் வாழ்க
பத்தாது மனோரத்ததுக் கனுகலமாகும் பகவான்மன்றிருவடிகள் பல்லாண்டு வாழ்க
சத்துவத்தை உளித்தடியா ரிச்சைசிறைவேற்றும் சங்கரன்மன்றாண்மலர்கள் சந்ததமும் வாழ்க
உத்தமர்கள் சரிதைனை யுலப்புடனேசெய்ய உதவிபாயிருக்குமாறு முகனடிகள் வாழ்க.

நாமதேவர் சரித்திரம்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமத் விட்டலதேவாய நம:

ஸ்ரீ மகாபக்த விஜயம்.

ஜந்தாவது

ஞானேசுவரர் சரித்திரம்.

பகவான் துதி.

விருத்தம்.

தவபார்முனிவர் சுரரேத்துஞ் சடையோ முகரா லுடையோனும்
தவமோங் கிதனை மறந்தோருஞ் சகநதாவுன் மாயக்கூத்
தேவர்தா னறிந்தார் நானறிய வெந்தாயகநா யகமேநான்
அவரை காதா ளச்சதனை அடியேனுன்ற னடைக்கலமே.

ஞானேசுவரர் துதி.

வேறு விருத்தம்.

மச்சகச்ச பலராம வாமன நாகங்க
உச்சித பரகராம வுயிரா கவகோவிந்தா
கொச்சகுண் டலனுமான சுவாமியோ ருருவாய்வந்த
சச்சிதா னந்தஞானேசு வான்சரண் டலைமேற் கொள்வாம்.

முதலாவது

ஞானேசுவரர் தந்தையாகிய விடோபாவின்
யாத்திரை அத்தியாயம்.

—(—*)—

ஆத்மா மாத்திரமாயிருந்தும் அணிமா - மகத்துவ
மீயும், மகிமா - தன்னுக்ககண்டிதமின்றிக் கண்டிப்புள்ள

வற்றையுருவ வல்லமை யளிக்கும், சரிமா - இலகுத்து
வங் கொடுக்கும், இலகிமா - வேண்டுவன வளிக்கும்
பிராத்தி - நிறையுடனிருந்தும், பிரகாமியம் ஆட்சியுட
னிருந்தும், ஈசத்துவம் - எல்லாவற்றையுந் தன்வசமாக்
கும், வசித்துவம் - என்னும் அஷ்டசித்தியால் வசிஷ்ட
மடைந்திருக்கும், உத்தவசித்தர் முதலான வர்களும்
சேவல் கூவுமுன் நெழுந்து சந்திரபாகா நதியில் ஸ்நா

னஞ்செய்து ஜபதபங்களை முடித்துக் கொண்டு விரிஞ் சாவதாரான நாயுஜி சித்தரிடம்போய் அவரை வலம் வந்து பணிந்து, ஓ மாலிவாணியே! ருருகிவாமணியே! மும்முர்த்திகளும் ஆதிசத்திய மவதாரஞ் செய்த சரி தையை நாங்கள் கேட்டு இன்பமடைபத் தாங்களன் புடன் அனுக்கிரகம் புரியுமையா வென்று துதிக்கப் பிராஜிசித்தரின் நேசாரகிய நாயுஜிசித்தர் சந்தோஷ சித்தராய் உத்தவசித்தர் முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ யோகேவார்களே! பக்தர்கள் அல்லது ஜீவன் முக்தர் கள் திருவிடையாடல்களாகிய திவ்யிய சரித்திரங்களை அன் புடன்சொல்பவர்களும், இன்புடன் கேட்பவர்களும் சிவகருணையர், சாந்தம், சம்பாவம், சற்சங்கம், உபாதி சருணத்தியானம், நிற்குணத் தியானம், பிரமஞ்ஞானம், அகண்டானந்த மோனமு மடைவதற்கு லேசில் சித்தி புத்திகளாஞ் சித்திக்கப்பெற்று முத்தி மார்க்கங்கற்றுத் தாட்சிளற்ற மாட்சிமையுற்றுப் பிர்மானந்த மடை வர்களாதலால் பக்த முக்தர் சரிதங்களுக் கிணையான பொருளொன் றுண்டென் றுணர்த்தல் கூடாது எப்படி பென்றால் இந்தப் பக்தவிஜயமானது அஞ்ஞானவிருளை நீக்கி மெய்ஞ்ஞான தேஜஸைக் கொடுத்தலால் ஜகாட் சிய நென்றும், சாந்த மென்னுஞ் சேதனத்தை நிறைத் துத் துவேஷமென்னும் அக்கினியைத்தணித்தலால் தண் டுடொன்றும், நிஷ்களங்கமான மனதைக் கொடுத்து அரிஷ்டவர்களைத் தடுத்தலால் ஆரிய நென்றும். அறி வில்லாதவர்க்கு மெய்யறிவுண்டாக்கலால் இரணிய கர்ப்ப நென்றும், பாபகர்மங்களில் விழுமந் தடுத்தலாகிய தால்வினமாலி பென்றும், நானேன தென்னும் அங் காகக் கிரந்தியை நாசஞ் செய்வதால் நிடலாட்ச நென் றும் பகிர்முக விஷயாதி போகங்களி லமிழந்து மயக்க முற்றிருக்கும் ஜீவனை அந்தர்முக பேரீன்பாதுபூதிபிற் சொக்கிவிருக்கும் படியாச் செய்தலால் மயேஸனென் றும், கனவிலுஞ் சிற்றின்ப முன்னுது பேரீன்பாயிர்த முட்டெனல் சதாசிவ நென்றும், நான் நீ எமதும தென்னும் விகற்பத்தை நீத்து நிர்ச்சலனமா யிருந்துவ தால் பாப்பிரம்ம மென்றும் சொல்லலாம். அன்றி யிந்த க்ஞானேசுவார் சரித்திரத்தைச் சொல்பவர் கேட் பவர்க்குற்ற பாக்கியத்தி னளவையே என்னுணரக்க கூடியதல்ல வென்றால் க்ஞானேசுவார் சரித்திரத்தின் மாட்சிமையை பென்னு னுணரக்கப்போமோ ஓ சித்தர் களே! இச்சரித்திரத்தை அத்தியந்த பக்தியோடும் கேட்பிராக வென் றெச்சரித்துப் பகவான் நிவ்யிய திருநாயக்களை யுச்சரித்து சொல்லத் தொடங்கினார்.

எப்படி பென்றால் ஓ புனிதர்களே! வேதாதிகள் புகழும் கோதாவரி நதிக்கணித்தாகிய மார்போதகர் பா வும் ஆபெகாமென்னு முரில் மகாவிர்த நாதனைத் துதிக் கும் கோவிர்த பண்டித நென்பவர் சொருப விசாரனை செய்த நிருபாயென்னும் மணியியோடு சபதபாதிகளை விடாமல் சஞ்சலத்துக் குட்டாமல் கன்னிசப் பிராமண ராதலால் இராஜனிடம் கணக்கெழுதும் உத்தியோகத்தி லிருந்துக்கொண்டு அன்ன தானஞ் செய்துக்கொண்டு லோபிகளைப் போன்ற பாபிகளில்லையென விண்டு உத்த மர்க்கன்புடன் தொண்டு செய்வதே விராதமாகக்கொண்டு தனக் கெல்லாக் சபபத்திருந்தும் புத்திர சம்பத்தில் லாக் குறையால் தானும் மணியியும் தனது குலதெய்வ மாகிய பகவானைத் தோத்திரஞ் செய்துக் கொண்டு வரு கிற காலத்தில் கடவுளருளால் ஓ ராண் குழந்தை பிறத் தது அக்காண்முனைப அன்பாப்ப் பாராட்டி இன்பமாய்ச் சோட்டி விடோபாவைத் தியானஞ் செய்ததினா லுற்ப வித்த மைந்தனுக்கு விடோபாவென்று நாமதேயமிட்டு வயதுமுதிர்ந்தபின் உபநயனஞ் செய்து சகலவித்தியாப் பிராசமுஞ் செய்கித்துப் பல்ல தகை நீக்கிக் கௌமார தகை யடைந்ததே கலியாணஞ் செய்யயோசிக்கும் தாய் தந்தைபகை விடோபாவனங்கி ஓ என் தாய் தந்தையே! விவாகஞ் செய்ய யோசித்ததை நிறுத்தி யான் யாத்திரை செய்து வரும்படியாக கிருபை கூறுங்களென்று தோத் திரஞ் செய்ய அன்னையு ய்ப்பனும் சிந்தாக்கிரந்தர்களாய் ஓ எங்களருமைப் பாலனே! சொல்வதற்கரிய சிலனே! சம்சார விச்சையிலாதவர்களும் தந்தைதா யில்லாதவர் களும் செய்பத்தகாதபாவஞ் செய்தவர்களும் சஞ்சல மன துடையவர்களும் அவசியம் செய்யவேண்டிய யாத்திரை யை மிகவுஞ் கிறிபனாகிய நீ பிச்சித்தது வெகு ஆச்சரியம் தாய்தந்தைபாகிய எங்களைப் பிரிந்துபோக உணக்குத் துணிவு வந்ததோ யாதுசாரணத்தா லிங்கிருக்கஉன்மனம் கொந்ததோ சவுக்கியமா யிருந்துக்கொண்டு மணஞ் செய் துக்கொண்டு ஈல்லறமான இல்லறத்தி லிருந்துக்கொண்டு விருத்தாரான எங்களைப் புனிதராக்கு மப்பா வென்று பங்க்த தந்தை தாயைப் பணிந்து விடோபா சொல்லு கிறார், ஓ மாதா பிதாவே! இவ்வாக்கையோ தாங்க மென்றும், கடினபஞ்ஞா மென்றும், செல்வமோ நீர்மே லெழுத்தென்றும் கவரினமேற் கண்ணமென்றும், இளை மையோ நீர்மேற் குமிழி பென்றும், சூரியனை மறைத்த மேக மென்றும் ஆயுளோ வில் நாணிபைவிட்ட அம் பென்றும். விசையாயோடுக் காற்றென்றும், பிராணனோ

கிருட்சேபேலுற்ற பட்சியென்றும், வெட்ட வெளியில் வைத்த விளக்கென்றும், மனதோ சஞ்சல நிறைந்த குடமென்றும், சன்மசாகரத்தி லமிழ்ததும், வடமென்றும், விவேகசீம மின்மினிய னொளியென்றும், வெளியிற வளியென்றும், பற்பலதா மொருவர்க்கொருவ ருரைக் துக்கொண்டிருக்கும் நீங்கள் சம்சாரியானபின் யாத்திரை போகலாமென் றெனக்குரைத்த ஸ்தலோ? அமர்வாசை நிசியினுருட்டோர் திரணமாயகி லுய கணித விசாலமான அவிவேகவிருளார் சூழப்பட்டுத் தொன்றுதொட்டுப் பல சாகரத்துப்பட்டு மெய்ஞ்ஞான நிலைகெட்டுத் தட்டு கெட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும் ஏழ்மைபான கோழையேன் சம்சாரத்துக் குட்படுவேனோ? தைபலையாய் தொடுவேனோ? அந்தோ இல்லறமென்னுந் தொல்லையி ல்கப்பட்டுடோர்க் கல்லன்னிச் சொல்லச் சுமமுண்டோ? ஓ அன்புள்ள அன்னையே! இன்புடன் வளர்த்த என்னை யே! சம்சாரமென்னும் சாகரத்தில் முழுகினவன் சுக துக்கமென்னுந் திரைகளாலலக்கணுந் தழிவதே பல்லது மோட்சமடையுஞ் சூட்சுமத்தெரிவிக்கும் சாட்சிவருப மாயிருக்கும் மாட்சிமை பொருந்திய குருஸ்வாமிக் கேவல் செய்பக்கமோ? இது கூடினும் ஞான சாஸ்திரங்களைச் சந்தேகமறத் தெளிபக்கமோ? இது வந்தாலும் தெளிந்த படி நிர்ச்சலனமாய் இருக்கக்கமோ? இருந்தாலும் ஆனந்தாவேத மேலிட்டுத் தன்னை மறக்கும் ஈனயிற் சுழப்பி நிலையை யடைபக்கமோ? இதை யடைந்தால் கிரகஸ்தரீர் மத்துக் குதவமாட்டுவனோ? இவ்வளவு அரிதானசுக ஜா னந்தானுபூதிபய படைந்தவர்போல் பேசும் வர்சாக் ஞானிகளடையும் பயன் வார்த்தை யாத்திரையன்றிப் பரமார்த்தத்தை யடைபக்கமோ வென்கிற பல வார்த்தைகளாடி ஓ மாதா பிதாக்களே! வைராக்கிய மில்லாதவனுடைய சாஸ்திர விசாரணையும், ஞானமில்லாதவனுடைய விவேகமும் விதவஸ்திரியின் பெவ்வர்ணமும் பலமில்லாதவன் தேகபுஷ்டியும், பதிவிரதத்தன்மையிலாதவனுடைய அலங்காரமும், சற்கீரமஞ்செய்யாமற் கழியும் ஆயுள் ஈளும், விபசாரியிருக்கும் ஆசாரமும், பக்தியில்லாத பூசையும். குரு நித்தனை செய்யும் தியானமும், சஞ்சல மன துடையவன் செய்யுஞ் சபமும், பிரயோஜன மில்லாதது போல எவ்வர்ணகாலத்தில் போட்ச மாரக்கத்தைத் தேடாத புருஷனும் பயனடையான். ஆதலால், எனக்குவது வைபாகுமுன்னமே பல தேசங்களிற்றிரிந்து நலஸ்தல பரிசன தரிசனஞ்செய்து உத்தமர்களிடம் ஞானசாஸ் திரார்த்தங்க ளறிந்துக்கொண்டு இரண்டோராண்டில்

வந்து உங்களிஷ்டப்படி நடந்துக்கொள்ளுகிறே னென் றுரைத்து வணங்குந் தனயனைத் தாயுந்தந்தையும் பலஆகி ள்குகறி, ஓ எங்களரும்பாலினே! விரதசேனே சன்மார்க் கத்திற் செல்பவனைத் தடுப்பவர்க்கும் ஈவதை விலக்குப வர்க்கும் சொல்லொணாத் துன்புண்டென்று வேதமுறை யிடுகின்ற தாதலால் யாத்திரைபோகுமுன்னை நாங்கள் தடுக்கமாட்டோம். ஆனால் ஓராண்டுக்குள் யாத்திரை செய்து உன் அழகானமுகத்தை யாங்கள் கண்டு களிப்ப டையுமப்படியாக வாக்களித்துச் சுகமாய்ப்போய் வருமய் பாவென்றறைந்த மாத்ரிதத்தில் விடோபா சந்தோஷ வாரியில் முழுகினவராய்த் தேவரீர்களுரைத்தவண்ணமே ஓராண்டுக்குள் வருகிறேனென் றறைந்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு, துவாரகா, மச்சதீர்த்தம், பிண்டராகம சுதாம்புரி, ருக்குமணிபம்மாளுக்கு வதுவைபான ஸ்தான மாகிய முதமாதவட, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சமாப்த விடமாகிய பாதுகாதீர்த்தம், பிரபஸ்தீர்த்தம், முசுருந்தரிஷி. அனந்தம்செய்த ஸ்தானமாகிய சோகதி, சோமநாதம், தவள புரி, சப்தகிருங்கி, அருணா, வருணா, மமலேசுவரம், திரி யம்பகநாதம், குஜாவர்த்தகம், சங்காதுவாரம், பிரமகிரி பர்வதம், பிராசங்கரம் முதலான ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று சக்தி தீர்த்தத்துக்கு வந்து ஸ்தானஞ்செய்து ஐப தடங்களை முடித்துக்கொண்டு அத்தீர்த்தத்துக்குச் சமீப மாகிய அலங்காவதியிற் செல்லுகையில் அவ்வூரிலிருக் கும் சீதோபந்து என்னும் மறைபோன் நாடோறும் சக் கா தீர்த்தத்துக்குப்போய் ஸ்தானஞ்செய்து கர்மாவஸ்து டானங்களை முடித்துக்கொண்டு அத்துவந்த யாத்திரை பிராமணர்க ளெத்தனை போராணுவமவர்களை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அன்ன முண்பித்தனுப்பும் வழக்கப்படி அன்றும் பூசாராதீதடிக்க காணாமல்வாடி விடோபாவைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அமுது சுந்தர அடக்க ஒடுக்கத் துக்கு விபத்தி, அவதைத் தன் இல்லறத்திற் கழைத்துக் கொண்டுபோய் அன்ன முண்பித்த வேத சகதியங்களைப் பேசிக்கொண் டானந்தமா யிருந்தார்கள்

கேட்டவர்களே சித்தர்களே பென்று நாபாநிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லுவார். பேராருஞ்சித்தர்களே! இப்பால் சீதோபந்து விடோபாவை நோக்கி, ஓ பரம பக்தினே! எளியேன்மேற் மறையசெய்து இரண்டு நாளிக்கிருந்து போய்ப்பா வென்று தன் விட்டிலே சித்திரை செய்யும் படியாயுரைத்து வெகுநேரம் வேதாந்த வார்த்தைகளாடித்

தெளிந் தவனெனக் கொண்டாடி நொத்திரிபானதால் அனந்தல் செய்யும்படியாய் புகன்று தானும் கண்வளர்ந்தார்.

அப்போது பகவான் சீதோபந்து சொர்ப்பனத்தில் வந்து, ஒ உத்தமனே! இப்போதுன்னருகில் படுத்திருக்கும் விடோபாவுக்கு உன் புத்திரியை நானையத்தினமே மன்றல் செய்து மகிழ்ச்சி யடையக்கடவா பென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தார். உடனே சீதோபந்து விழித்து இதென்ன விந்தையா யிருக்கின்றது இப்புண்ணியனைப் போன்றவனுக்கே நமது கண்ணிகையை மணஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்த நினைவே இப்படிக்கனவாய் வந்ததே! அல்லது பகவான்! சிவகல்பமே இப்படி இருக்கின்றதே! வெணப் பலவிறக்களா போகித்துக் கொண்டிருந்து மூன்றாம் சாமத்தினிறுதியில் விடோபாவை யெழுப்பி, அப்பா! உனக்கென்னருக் கண்ணியைக்கொடுத்த மன்றல் செய்யும்படியாய் பகவானென் கனவில் வந்துகாத்தார். ஆதலால் பகவான் வாக்கியத்தைத் தள்ளாமல் யாதொருமொழியும் விள்ளாமல் என் புதல்வியைக் கலியாணஞ் செய்துக்கொண்டு கனிப்புடனிருப்பாயாக வென்ன அவ்வசனத்தைக் கேட்ட விடோபா திடுக்கிட்டு இதென்ன கிணறு வெட்டப்போய் பூதம் புறப்பட்டாற் போலவும், பிள்ளை வரத்துக்குப்போய் புருஷனைப் பறி கொடுத்தாற்போலவு யிருக்கின்றது. தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை பென்றறிந்திருந்தும், தந்தை வாக்கியத்தை தள்ளிப் பல தேசங்களிற் றிரிந்துவந்து இந்த பிராமண நுகரத்தபடி பந்தத்தில் துழைபலாருமாவென் றுணங்கிப் பிணங்கிச் சீதோபந்துவை வணங்கி இணங்கி, ஒ ஐயா! என் குலம் கோத்திரமறியாதவா யிருந்தும் இப்படிப் பேசலாமா, மூன்னம் கணிகையிருவர் காட்சத்தை கலைக்காட்டு மகாரிஷிக்கூட்டிக் காட்டை விடுக்கவும் காட்டையடுக்கவும் செய்ய, அந்நாட்டின் வந்தல் தன் கண்ணியிருவரை அவருக்கு மணம்புரியச் செய்கின்றது போல எனக்கன்பான பன்னமூட்டி இன்பத்தைக்காட்டி இகபேசத்திலமிழ்த்த யோகித்தீர் இதற்காகத்தானே இப்படி விசுவாசித்தீர் இனி இவ்வார்த்தையை என்னுடன் சொல்லாமலிருக்க மிகவுமும்மை வேண்டுகிறெனென்ச் சீதோபந்து விடோபாவினிடம் நவவார்த்தைகளாகக் கோத்திர முதலானதும் விசாரித்துத் தன்னினத்திற் சேர்ந்தவனுயிருக்கக் கனிப்புற்று அப்பா விடோபா! நீயே என் புதல்விக் குகை யானே இப்படி கூட்டிவைத்ததே குருகூடாட்சமா யிருக்கின்றதென்று தன் மனைவியை விளித்து ஒ பெண்ணே! நமது மருமகனைக் கண்டாயா ஆனந்தம்

கொண்டாயா வென்று கனிப்பின்மிகுதியால்பற்பல வார்த்தைகளாட அதுகேட்டவிடோபா இதென்னதிருடப்போய் குருடானது போலவும், பாம பக்தனாகப்போய்ப் பைசாசத்தாற் பிடிக்கப்பட்டதுபோலவு யிருக்கின்றது. ஒ ஐயா பிராமணேத்தமசே நான் சன்னியாசியா யிருக்க எனக்குமணஞ்செய்ய நினைக்கலாமா ஒருவரவிரதத்தைக் கெடுக்கலாமோ? எடுக்கப்பாச மெடுக்கலாமா? வேண்டாமென்பவற்குப் பெண் கொடுக்கலாமா? ஒருவர் பாத்திரையைத் தடுக்கலாமாவெனச் சீதோபந்து அப்பாமருமகனே! அழகானமுகனே! இராஜன் வார்த்தையைத் தடுத்தாலும் மாதா பிதாக்கள் வார்த்தையைத் தடுக்கலாகாது மாதாபிதாக்கள் வாக்கைத் தடுத்தாலும் குருவாக்கைத் தடுக்கலாகாது ஆரியர் வாக்கைத்தடுத்தாலும் தெய்வவாக்கியத்தைத் தடுக்கலாகாது ஆதலால் தெய்வவாக்கின்படி செய்ய நினைந்த என்மொழியைத் தடுக்காமல் விவா குலத்தைக் கொடுக்காமல் இன்றைக்கே விவாகஞ்செய்து கொண்டு நீரு முமது மனைவியும் இஷ்டமான ஸ்தலஜல தரிசன பரிசனத்துக்குப் போகலாம் சீக்கிரம் எழுந்திரும் ஸ்நானஞ்செய்யும் திவ்யமான வஸ்திராபாணங்க ளணிந்துக்கொள்ளும் என விடோபா இதென்ன குளிக்கப் போய்ச் சேறபூசிக்கொண்டது போலவும் கும்பிடத் தகுந்த குருவே! வம்புசெய்வது போலவு யிருக்கின்றது என் றுன்னிச் சீதோபந்துவைப்பார்த்து ஒ ஐயா உமக்குசொர் பனஞ்சாதிக்க பகவான் என்னையில் வந்துகாக்கமாட்டா தா திவ்யியதரிசனத் தாமாட்டாவெனச் சீதோபந்து அசத்தியம் பகவான் உன்னவிலும் வந்துகாப்பார் ஆதலால் இன்றிராத்திரிக் கிடுகேய சித்திரா செய்யுமென்றகாரத்துச் சூரியோதயமானதே சக்காத்திர்த்தத்திற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து நெய்பதபங்களை முடித்துக்கொண்டு வீட்டையடைந்து போஜனஞ்செய்து ஸ்நானவார்த்தைகளாய் பகவான் கீர்த்தனைகளைப்பாடி நாமாத்திரியான பின் கணவளர்ந்தார்கள் இரண்டாஞ் சாமத்திப்பகவான்விடோபாவின் கனவிலடைந்து அப்பா விடோபா! இந்தச் சீதோபந்து புதல்வியாகிய பதிவிரதைகளில் முதல்வியை விவாகஞ்செய்துக் கொண்டு சுமாயிருமென் றகாந்து மறைந்தருளினார்

உடனே விடோபா விழித்து ஒ-ஒ மோசம் வந்தது நமது ஜென்மாயுகக்கு மணஞ்செய்ய லாகாதென்கிற வைராக் கியத்தைக் கடவுளே கெடுப்பதுபோற் காண்கிறது அன்றித் தாய்தந்தையாறியாமல் நாமே மன்றல் செய்துக்கொண்டால் மாதா பிதாவின் மனம்நோகும் இதனால்

நாகத்தை படைத்தற்கெதுவாரும் அல்லாமல் சொர்க்கத்திற் சென்றவன் நாகத்தையும், சுகத்திலிருப்பவன் துக்கத்தையும், அமிர்தம்புகிப்பவன் விஷத்தையும், இராஜர்களு செய்பவன் பாசிக்கவும் சம்பாவமுள்ளவன் ஆசிரியரை நித்திக்கவும் நித்தியவஸ்துவை படைத்தவன் அனித்திப்ப பொருளையும் நானே மத்தினருமை பறித்தவன் வினாள் கழிக்கவும் பரிமளாதிகளைப் பூசிக்கொள்பவன் மலத்தை யணிந்துக்கொள்ளவும் சமாதி நிஷ்டாசாதனஞ்செய்ய வி ருப்பமுள்ளவன் சஞ்சல வியாபாரத்திற் குட்படவும் வாஞ்சிப்பா? ன வாஞ்சியான் அதுபோலவே சந்தியாசியா கவெண்ணங்கொண்ட நாம் சமுசாரத்துக் குட்படலாமா மாண பரிபந்தம் பேய்கொண்டாலும்கொள்ளலாம் பெண் கொள்ளலாகாதென்று பழமொழி யிருப்பதன்றி சப்தத் தால் அகண்ட பட்சியும் ஸ்பரிசத்தால் பாணியும் ரூபத் தால் விட்டிற் பூச்சியும் சசத்தால் மீனும் கந்தத்தால் ஒவ் வொருவிஷயமிருந்தே மாணமடைகிற தென்றும் இந்த ஐந்து விஷயங்களுக்கடி ஒருருவாய் வந்து மயக்கந்தந்து மாந்தரைவாட்டும் மாகர்கள் தோதகத்து ளகப்பட்டவன் விடுபடுவது ஜென்மந்தாங்களிலுங் கூடாதென்றும் சாஸ்திரங்களில் முறையிலென்றது. அப்பப்பா இந்ததப்பிதத் துக்குட்பட்டால் தனம்பேண்டும், கணம்பேண்டும், மனை வேண்டும், மக்கள்வேண்டும், பந்துக்கள்வேண்டும். பல ஜெந்துக்கள் வேண்டும் இதுதெரிந்தும் தியில் விழுவே னே இகத்தோரைத் தொழுவேனே வென்று பலவிதங் களையோசித்து இனி பொழுது விடியுமாயின் விப்ரீதம் விளையும் என்று கள்ளனைப்போலவும் விபசாரியைப்போல வும் மெள்ளநடந்து தெருவிதியிற்போனார் அத்தந வாயில் சித்தோபந்து புத்திரியாகிய ருக்மபாயி ஸல்லவிவேக க்ருண புருஷனையே மணம்புரியவேண்டுமென் றனைக ளளாய்ப் பார்க்கவியை ஸ்தோத்திரஞ் செய்துக்கொண் டிருந்தபடியே தனக்கு மணவாளன் கிடைத்ததற்கு நாம் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம் நாமடைந்த சிலாக்கியமே சிலாக்கியம் இனி எப்போது பொழுதுவிடியும் விவாக பெப்பொழுது முடியும் இவருட னெப்போதுபேசுவாம் சந்தனாதிகளை பெப்போது பூசுவாம் என்கிற பெண்ண க்களோர் பிடிக்கப்பட்டுத் தயில்வாராமல் விழித்துக் கொ ண்டிருந்து விடோபா சந்தடியின்நி வெளியிற்போகிற தைக்கண்டு சந்தேகக்கொண்டு இவருடைய மனைவியெ ன்று நம்மை நமது தாய்தந்தை எப்போதுதீர்ப்பு செய் தார்களோ அப்போதே இவருக்கு நாம் மனைவியானோம்.

அப்படியிருக்க இப்படி நம்மை யோசஞ்செய்து துவேஷி க்கொண்டு போகிறதுபோற் காண்கின்றது சன்யாசி பய ணம் திண்ணை விட்டாலாச்சுது என்கிறது பொய்மொழி யா? நாய்செய்த புண்ணிய பலத்தாற் கிடைத்த புருஷோ த்தமனை யிழத்த லறிவினமல்லவா? பகவான் நமது தந் தையின் கணவிலுரைத்தவண்ணம் இவருடைய சொற்ப ணத்திலுஞ் சாதித்திருப்பார்.

இதனாலேயே இவர்மணம் வேறுபட்டுப்போகின்றார் ஒருவேளை பகவான் இவர் சொற்பணத்தில் யந்துரைக்கா விட்டாலும் இவர் மணம் வேண்டாமென்று மறுத்தாலும் இவரே பதி நானே சதியென்றெப்போ தெண்ணங் கொ ண்டேனே அப்போதே என்கற்பழிந்தது யாரால் கற்புக் கழிவு வந்ததோ அவரே கணவனாகும் கணவனுக் கைக்ய மாண காந்தை கணவனைப் பிரிந்திருப்பதுமுண்டோ வெ ன்கிற பலவெண்ணங்களுோடு மவர் பின் தொடர்ந்து கற் புள்ள பெண்களுக்குரிய நானம் மடம்முதலான குணங் களோற் சிறப்புற்றிருக்கிய உத்தமியாதலால் விடோபாவை மறிப்பதற்கும் கூப்பிடுவதற்குக் கூடாமல் அதிசிக்காமா யோடி அவரைப் பலதாளுஞ்ஞந்து பாதங்களில் வீழ்ந்து ஓ ஸ்வாமி எங்கே கள்ளனைப்போல் மெள்ளப்போகிறீர் இங்கிருக்க உமக்கிஷ்ட மில்லாதிருந்தால் தாங்கள் நாயுய தேசத்துக்கு நாயிருவரும் போகலாம் என் தந்தையிடம் உத்திரவுபெற்றுக்கொள்ளு மையாவென விடோபா ருக் ம்பாயின் செளந்தரியத்தைக்கண்டு பிரம்மகொண்டு நீ யாரென்று வினாவ ருக்குமாயாயி ஓ ஸ்வாமி என்னையே உமக்கு வதுவைசெய்ய எளிதாயேபி டாகைத் தன்ன ருகில் சபனிக்கச்செய்து தன்னைமறந்து துக்கு கின்றார் அவாறியாமல் நீபோவதறிந் துமமை மறுத்து விட்டுக் கழைத்துக்கொண்டு போகவந்தேன் கிருகைகூர்ந்து மனை க்குள்வாரும் ஸ்வாமிபென அவ்வசனத்தைக் கேட்ட விடோபா திடுக்கிட்டு ஸ்மாரணகெட்டு அறிவழிந்த உட னே தெளிந்து ஓ மாதாசே தந்தையே ஒருவனுக்கு விவாகஞ்செய்யும் பரிபந்தம் மாதாபிதாவே தெய்வமென் தும் தனித்தோர் புருஷனோரோசாயாடாம லிருப்பதே விர தமென்றும் அபஸ்விதறியாம லிருப்பதே அழகென்றும் கற்பைக்காத்தலே தபசென்றும் பெண்களுக்கு ஸ்சணஞ் சொல்வார்கள்.

அப்படியிருக்க நீ இப்படிசெய்யலாமா? வறிப்போ க்கனுகிய என்னை இந்த நவிராத்திரியில் தனித்து வந்து மறுக்கலாமா? இப்படி வேகையுஞ்செய்யாள் இப்போற் கொத்த அவலட்சண குணமுடைய உன்னை யான் விவா

கஞ் செய்துகொண்டபின் நாகடைய வேறேற் பாவமுஞ் செய்வேன்மெய்? எப்போது தனித்து ஒரு புருஷனுட ன்பேசத் துணிந்தாநீள அப்போதே கிபசாரியானு னெ ன்று பெரிபோர்க ளுரைக்கின்றார்கள் அந்தக்குண முன் னிடத்திற் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டபின் உன் முகத்தி லும் கிழிக்கவாயா? இப்போக்கொத்த அபசாரிகளின் முகத்தில் கிழித்தலன்றி வேறேற் தோஷமுஞ் செய்ய வேண்டியா? சீ சீ போ போ வென்கிற கடினவார்த்தை களுரைத்தப்போக ருக்மாபாயி கிடோபாவை மறுத்துப் பாதங்களிற் பணிந்து ஒ! என் பிராணநாயகா! பிராண கிளேகா! எப்போது என் தாய்தந்தை உமக்கு விவாகஞ் செய்ய நினைத்து உம்முடன் பேசினார்களோ எப்போது பகவான் கனகவென்று பாயித்தேனோ அப்போதே கிவாக மாய் கிட்டது எல்லாவற்றிற்கும் மனமே காரணமன்றி இம்மனம் மனமாயுமா? நாலுபேரறிவ கிவாகஞ்செய்தா ற்றானு சதி புருஷர்கள் உமக்கு என் தாய் தந்தை பிடஞ் சொல்லிப்போக. மனமில்லா கிட்டாலும் நானினி உம் மைப் பிரிந்திருப்பதில்லை இது சத்தியமாகும் ஒருவேளை நீர் பலவந்தமாயென்னைத் தள்ளிப்போனா லென்னுயிரா உமக்காப்பனஞ் செய்வேன் இற்குத் தடையிலில்லென அவ்வாக்கெக்கேட்ட கிடோபா ஆ-ஆண்டவனே! இதென்ன வல்லடிவழக்கா பிருக்கின்றது ஒ-பெண்ணே உலகத்தில் அனேகருக்கும் பெண்கொடுக்க தாய்தந்தையர் யோசிப் பார்கள் பலரை கிசவாசிப்பார்கள் அவர்களுக் கெல்லாம் அப்பெண் மனைகியாவாளா நிச்சய தாம்பூலமுதலானசட கருகள் நடத்தும் கிவாகந்தவிர்த்து போகிறதில்லைபா, துனக்குத் தெரியாத தொல்லைபா நீ தெரியாமையினு லிப்படிப்பீகென இதை யாவாவதறிந்தால் நிகைக்கிடமா ரும் சிக்கிரம் கிட்டேக்குப்போய்ச் சந்தோஷமாயிரு நான் நாலோடி மணிதன் அன்றி எனக்கு சம்சாரவிச்சையில்கை ஸ்திரீகள் நடக்கக்கூடாது தன்னெல்லை சன்யாசியான என்னை மணஞ்செய்ய கிருப்பவாமா நீ பயித்தியம் பிடித் தவன்போற் காண்கின்றதென் நறைந்துபோக ருக்குபா பாயி மறுத்தா ஒகவாயி சற்புள்ளவன் ஒருவனைக் கணவ னெனத் தீர்மானித்தபின் அவனைப்பன்றி மற்றொருபுருஷ னைக் கணவில்கெனத்தாலும் அவன்கழுதைபேயாய் அவன் முகத்தில் கிழித்தால் தாங்களுரைத்தபடி பாபம்வந்து கோரிடும் ஆதலால் நீயே பதியென்றும் நாலுமுடைய சதியென்றும் தீர்மானித்தபின் உபகையிபிரிவ எனக்குநீதி

யோ உம்மையன்றி வேறுபுருஷனைக்கருத எனக்கென்ன கொடியகீதையா நீ இப்படி நினைக்க எனக்குத் கெட்டமதி யா? நாலுபேரறிந்தால் நிகைக்கிட மாருமென்றீயோ யா ரும் அறிபாமற் போய்கிடலாம் வாரும்சுவாமியென் அது கேட்டு கிடோபா ஒ அரிவைபே கிவகமில்லாத தெரி வைபே நீ சொல்லுவார்த்தை உனக்குத் துன்பம்வந்தா ல் வாட்டும் எனக்கின்பம் வந்தால்போதுமென்கிறதுபோ விருக்கின்றது நல்லகாரியம் தன்யோசனைப்படி நடப்பது சுகம் குருபுத்தி கிசேஷசுகம் மாபுத்தி கிசுசுகாலம் ஸ்திரீ புத்தி பிரளயம்பென்கிற பழமொழியை உன்பால் சோ தித்தேன் யாரும் அறிபாமல் நீ பென்னுடன் வருகிறதெ ன்ன நானழைத்துக்கொண்டு போகிறதென்ன (எண்ண தக்கற்ற எழுத்தறவாசித்தாலும் பெண்புத்தி பிண்புத்தி) பென்கிறது சரிபா பிருக்கின்றது அருமைபாகப் பெற்று வளர்த்த தாய்தந்தையரை வஞ்சித்து வழிப்போக்கனாகிய என்னுடன் வாத்துணரிந்த கொடியபாதகியாகிய உன்னு டன் பேசக்கூடாது இனி பென்முன்சிறிகாதே பென்னை மறுக்காதே மாதா பிதாக்களை வெறுக்காதே இங்கிருக்க வென்மனம் பொறுக்காதே என்று சொல்ல ருக்மாபாயி ஒ ஸ்வாமி நீர் பதியென்றும் நான் சதியென்றும் கடவுள் முன்னமே அமைத்திருந்த காரணத்தாலேயே என் தந்தை யின் சொற்பனத்தில் வந்துகாத்தார் உம்முடை கணவி லும் வந்துகாத்திருப்பார் தெய்வவாக்குக்குமேலானவாக் கொன்றுண்டோ தெய்வவாக்குத்தப்புவதமுண்டோ தப் புவதற்குத் தெய்வவாக்கு இரண்டா தெய்வவாக்கைத்தன் னினைஞர்க்கின்பமுண்டா நீரிப்படிசெய்துஎன்னைச்சோதிக்க வெண்ணக்கொண்டா ஒ என் பிராணநாதா மெய்ஞ்ஞா னபோதயே தெய்வவாக்கின்படி நடக்கும் என்னை சிந்தித் தாலும் தன்மார்க்கிபென்று சிந்தித்தாலும் எனக்குச் சந் தோஷபேமாய் ஏனென்பீயோ உம்முடைய சொத்தை நீ ரொப்படிபெண்ணினாலும் தன்பமுறப்பண்ணினாலும் வா யில்வந்தபடி வைதாலும் அல்லது சிந்தாவதைசெய்தாலும் செய்யலாமென கிடோபா ஒ-ஒ-இதென்ன பிராமணன் பாதகிபாபோய்ச் சூத்திரானானதுபோ விருக்கின்றதுநாம் வந்த எத்தனமென்ன பகவான் செய்தமாயமென்ன இனி இவனைச்சந்தோஷவார்த்தைகளாற் மீறுத்திநமது வைராக் கியத்தைவிருத்திசெய்யலாமென்றுன்னி ஓகோகையே வி வேகமில்லாபேதையே உன்னுடைய சவுந்தரியத்துக்குநீ தமனானான் நானாகுமா உன்னை நான் மணம்புரிதல் சந்தி

ரனைக் கிரகணம் பிடிப்பதொக்கும் உன் காலமுதுக் கிணை
யாக வெண்ணை பிச்சிக்க உனக்கு ஸ்சைபாயிருக்க வில்
லையர் சகல ஸட்சணங்களும் வாய்ந்து கண்டோர் மயங்
குப்படியான மேனியுள்ள நீ அவ்ஸட்சணமாயிருக்கு
மெண்ணைக் கணவிலும் நினைக்கலாமா? விவேகமற்ற உன்
தாதை அறிவினத்தாலுண்ணை எனக்கு மன்றல் செய்ய
யோகித்தார். நீ விவேக கிராமணியாயிருந்தும் பிச்சைச்
காசனாகிய என்னுடன் ஸ்சைச செய்யலாமா? யாவது
வந்தால் செக்கலிகொட்டிக் காய்களைக்கொட்டி மந்தகாச
மும் பரிசாசமும் செய்வார்கள் வாயில் வந்தபடி வைவார்
கள் சித்திரம் விட்டுக்குள் போ போவென் றுரைத்துப்
போக ருக்மாபாயி ஓ ஸ்வாமி! கற்புள்ள ஸ்திரீ இவ்வே
நமக்குகந்த கணவனெனத் தீர்மானித்தபின் அவன் முட
னாய்த் தரித்திர முடையவனாய் கோகியாய்க் குருபிரா
யிருந்தாலும் அவனைபன்றி மற்றொருவன் மன்மதனுக்
கிணையானவனாய் யிருந்தாலும் இச்சை கொள்வாளா?
களாக்கினி தன் கணவன் குஷ்டரோகியாய்க் குருபிரான
போதும் வெறுத்தாளா? அப்பா பிஷ்மகை இச்சித்து
அவர் மறுத்ததால் மாண படைத்தாளன்றி மற்றொருபு
வனைப் புணர்ந்தாளா? தமயந்தி நளமகாராஜனைப் போ
லவே தேவர்கள் வந்து பலவித தந்திரஞ்செய்தும் அந்த
நளமகாராஜனை புன்றித் தேவர்கள்மே லாசைகொண்
டாளா? இந்த ஞாயங்கொள்ளாமறிந்த நான் என்னுயிர்
நீக்கினும் வேறோ ராடவனைத் தொடுவேனா. நாகவேத
னைக் குட்டிவேனாவென விடோபா ஓ தெய்வமே! என்
னைப் பழிக்காளாக்கி விட்டாயே, சுடாமற் சுட்டாயே,
இந்த வம்புக்கென்ன செய்வேன், எப்படியுய்வேன் என்று
துக்கித்துச் சற்றே கோபம் பிறந்து தன்னை மறந்து ஓ
அரிவைபே! அறிவில்லாத் தெரிவையே என்னை நல்ல
தனத்தால் கிடிகிறாய்? அல்லதென் சாபம் பெறுகிறாய்
வென்று கடுகிடுத்துரைக்க ருக்மாபாயி அவர் பாதங்களிற்
றொழுது கண்ணீர் விட்டழுது, ஓ ஸ்வாமி! நல்லோர்களை
அண்டின புல்லோர்களும் மேன்மை படைவார்களென்
கிறபடி தேவர்களை படைந்த அடியானைக் கருணையுடன்
இரட்சித்தாலும் அல்லது சாபமிட்டுச் சித்தித்தாலும்
ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உமது சித்தம், எனது பாக்
கியம். என்று அடிபெயர்த்து வைக்காமல் மறுத்துத்
வென்றழ,

அதனால் விடோபா கோபங்கொண்டு துஷணவார்த்
தைகள் விண்டு முகமறியா வென் காததைப் பிடித்த
மூதேவி உன்னையும் அடைவாளா சீதேவி நீலிக்கு நிமை
யிலே கண்ணீரொன்கிற பழமொழிப்படி தாரை தாரை

பாகக் கண்ணீர் விட்டழுது அடிக்கடி காவில் விழுது
றூப் சீ நாயே தார்க்குணமுள்ள பேயேயென் றாக்கக்
கூவிச்சொல்ல, இவ்வாவத்தால் சீதோபந்து மவர் மனைவி
யும் விழித்து வெளியிலோடி வந்து விடோபாவிடஞ்
சென்று எதிரில் சின்று ஒவேதமோதிய விப்பிரானே!
நீதிகளறிந்த சுப்பிரானே யாருமறியாமல் இப்பெண்ணை
வெளியிலழைத்து வாலாமா எங்களுக்குத் துன்பத்தா
லாமாவென அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட விடோபா செவி
களைக் காக்களால் முடிக்கொண்டு அரி அரி என்ன வார்த்
தையைச் சொன்னீர்கள் இப்பெண்ணை நானிச்சித்திருப்
பேனாகில் நொந்துவந்தவர் மூசத்தைப்பார்க்காத லோபி
யும் குருவைக்கண்டொழாத கொடியனும் நம்பினெனென்
கிறவர்களைக் கைவிட்ட நானும் ஏழைகளோ டெதிர்த்த
கோழையும், ஆரியரோ டெதிர்த்துப்பேச மசடனும்
சுர்த்தனைத்திற்பா கசடனும், தந்தையைக்கொன்ற சண்
டாளனும் பாஸ்திரீகமனஞ்செய்யும் பாவியும் சகோதரி
பைப்புணரும் சடலனும் பாபுருஷனை இச்சிக்கும் பாவை
யும் தெய்வத்தைபிகழந் தீபனும் தீபருநவை நாடினபேய
னும் குருவை நினைத செய்பவரோடு கூடினவனும் பேடி
யாயிருந்தும் பெண்ணை மணம்புரிந்த பிரட்டனும், ஒரு
வர் குடிபைக்கெடுக்க நினைத்தவனும், பெரியோர்களின்
மணம்நடுக்கச் செய்தவனும், பிட்டுசை பெடுப்போரை
வைதவனும், ஐயமிடாம லுண்டவனும், அறிவுள்ளோர்
மேல் விரோதம் கொண்டவனும், குண்டினிவேலை செய்
பவனும், கோவதை செய்து வுப்பவனும் போகிற கதியிற்
போவேனென்றதைந்து சீதோபந்துவை நோக்கி, உம்
மால் இவ்வளவு மேன்மை பெற்றதேபோதும் இம்மட்டில்
என்னைவிட்டு விடுமையாவென் தவ்விடம் விட்டுப்போக
அப்போது சீதோபந்து ருக்மாபாயைப் பார்த்து, அம்மா
பதிவிரதாசிராமணி விழித்திருந்திடுத்த விடாச்சலந்
தொடுத்த இவரைப் போகாமற்றிடுத்து எனக்குவரும்
விபாசுலத்தைக்கெடுத்து என்னைப் புனிதனாக்கினாயே
இனி நீ விட்டிற்செல்லு நானிவருக்குச் சமாதான முரை
த்து அழைத்துக்கொண்டு வருகிறெனென்றதைந்து
விடோபாவை நோக்கி, அப்பா என்னருமை மருமகனே!
பகவான் உன் சொற்பணத்தில் வந்தேதாவ துரைத்தாரா
இல்லையாவென்று கேட்க, விடோபா பகவான் பிரத்தி
பட்சமாய் வந்தென்னை விவாகஞ்செய்துக் கொள்ளுப்படி
பாய்ப் புகன்றாலும் செய்துக்கொள்ளாமட்டே னுமது
வேலைபைப் பாருமையாவென் ததிச்சிசாமாய் நடக்கச்

சீதோபந்து மறுத்து அப்பா விடோபா! கடவுள் வாக்கி யத்தை மறுத்தல் மிகவுங் குற்றத்துக்கிடமாகுந். நீ யறி யாதவனல்ல பலதாளுஞ்சொல்லச் சந்தோஷமாய் வந்து ருக்மாபாயை மணந்து இச்சையான விடத்திற்குப் போக லாம் வாருமையாவென்று காத்தைப் பிடித்திழுக்க விடோ பா சீதோ பந்துக்கு வந்தனஞ்செய்த ஓ ஐயா! என்னுயி ரைக் கேட்கினுந் தருவேன். இக்காரியத்துக்கு மாத்தி ரஞ் சம்மதப்படமாட்டேன் மன்னித்தருளுமையாவெனச் சீதோபந்து அப்பா விடோபா! உன்னால் என் மகளை இழந்துவிடலாயிற்று. ஏனென்றால், நீயென் புத்திரியை மணம்புரிபாயல் மறுத்துப் போவாயானால், என் புதல்வி உடனே மரிப்பான். நானும் பிராணனிழந்து விடுவேன். இதனால் உனக்கு ஸ்திரீஹத்தி பிர்மத்தி நேரிடும். ஹத் தியை மேற்கொண்டபின் உன் பாத்திரை பவிக்குமா? தபஞ்சிரைக்குமா? யோட்சமடையக் கூடுமாவென இவ்வச ணைகளைக்கேட்ட விடோபா சோபமுற்று ஓ கர்த்தனே! பரிசுத்தனே! அருளத்தனே! மிகு சுத்தனே! என் விர தத்தை இப்படிச் செடுக்கலாமா? இவ்வொன்றைப் போகா மற்றடுக்கலாமா? விடாச்சலத் தொடுக்கலாமா? சாபங் கொடுக்கலாமா? வென்றுருக அப்போது கடவுள் அசரீரீ யாய் ஓ விடோபா! இவ்வுத்தமர் புத்திரியை மணந்து சகமுற்றிருப்பாய். என் வாக்கை மறுக்காதேயென்றனா க்க, விடோபா! அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டு திடுக்கிட்டு, இனிமென்னெனச் செய்வென் தெய்வமெயென் றகைவறமிற்கச் சீதோபந்து அருள் வாக்கைக் கேட்டுப்பொங்கி ஆனந்தத் தங்கி விடோபாவின் காத்தைப்பிடித் தழைத்துக்கொண்டு வந்து இப்போக்கொத்த பரம பத்தருக்கென் புத்திரியைப் கொடுக்க என்ன பாக்கியஞ் செய்தேனோ ருக்மாபாயி என்னதவஞ் செய்தானோவென்று உடலம் பூரித்து இரு வையுஞ் சிங்காரித்துச் சகல பந்துக்களுடன் சந்தோஷ மாய்க் கலியாணஞ்செய்து ஆனந்தமடைந்தார். விடோபா விவாசமான மூன்றாநான் மாமனாபார்த்து காங்களைச் சேர்த்து, ஓ ஐயா! வேண்டா மென்கிறவன் கழுத்தில் லிங்கங்கட்டியது போலவும், முறையேயாவென்று பெறுப் பவனுக்கு முத்திரைப்போட்டது போலவும், எனக்கு மணஞ்செய்து மணமகிழ்ந்தீர். கடவுள் வாக்கியப்படியே முடிந்து விட்டது, என் பாத்திரை கெட்டது; பாதி பாத் திரை செய்வதற்குள் பந்தத்துக்குப்பட்டேன், வைராக்கி யகெட்டேன், தடைசெய்யாது விடைகொடுத்தால் மற்ற பாத்திரை செய்து வருகிறேன் லாபம் பெறுகிறேனென் றுரைக்கச் சீதோபந்து மருகளை கம்பாக் குறைபால்

தானுங்கடவே பிரபாணப்பட்டுப் பண்டரபூரம்-அஜேஹா- பஸ்ராகிமஹம்-திருவேங்கடம்-கோகர்ணம்- கோலாபூரம்- ராமேசுவரம்-சிதம்பரம்-தட்சிண கைலாசம்-கண்டி-கதிர் காமம்-சுப்பிரமணியம்-தணிதாசலம்-திருக்கழுக்குன்றம்- மகாபலிபுரம் முதலான திவ்வியஸ்தலங்களும் தரிசித்துப் புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்து அலங்காவதியை யடைந்தார்கள் விடோபா மாமனார் விட்டையடைந்த காலநான் மாமனாபார்த்து, ஓ ஐயா! என் தாய் தந் தையைப் பிரிந்து வெகுநாளாயிற்று விவாகமானதுந் தெரி பாமற்போயிற்று. ஆதலால் நானையத்தினம் ஆபேகாமுக் குப் பிரபாணமாக வேண்டுமெனச் சீதோபந்து அப்படி யே யாகட்டுமப்பாவென்று மறுநாள்காலையில் சகலருடன் பிரபாணப்பட்டுச் சிலநாள் நடந்து பல நாடுகளைக்கடந்து ஆபேகாவைச்சேர்ந்து கனிகூர்ந்து விட்டிற்பிரவேசித்துச் சம்பந்தியை விசுவாசித்து மிகவும் நேசித்தார். விடோபா மாதர் பிதாக்களின் மலாடிதளிப்பணிந்து அட்சிகளிரண் டையு மணிந்த பற்பல விதங்களாகத் தோத்திரஞ்செய்ய லுற்றார்.

சீதோபந்து மனைவியும் மகளும் வந்தனஞ்செய்து நின்றார்கள். தவனைக்கண்ட கோலிந்த பண்டிதனும் நிருபாயும் மகளைக் கட்டியனைத்து முத்தமிட்டு ஆனந்த மேலிட்டுத் தங்களை மறந்து பின்னுந் தெளிந்து அப்பா! மகனே! அழகான முகனே! உன்னுடன் வந்த இவர்கள் யாப்பாவென்று கேட்கச் சீதோபந்து விடோபா யாத் திரை வந்ததும், தன் விட்டில் கண் வளர்ந்ததும், பகவா னிருவர் சொர்ப்பனத்திலும் வந்துபகர்ந்ததும், விடோபா வெறுத்ததும், பகவான் அசரீரிவாக்கால் மறுத்ததும், விவாகமானதும், பின்னும் பாத்திரை செய்ததும், சவிஸ் தாமாகவுரைக்க அதுகேட்ட நிருபாயி ருக்மாபாயின் முக விலாசமும், அழகுமேனியும் அடக்கமொடுக்க முத ளானவைகட்கு மெச்சி, வைதேகியைப் பார்த்தானந்த மடைந்த கௌசலிப்பாலவும், பாஞ்சாலியைப் பார்த்துப் பரிவுகொண்ட குத்தியைப்போலவும் சந்தோஷித்து மரு கையையும் அவன் மாதாவையும் அன்புடன் ஆதாரணசெய் தான். கோலிந்த பண்டிதன் சீதோபந்துக்கு வந்தனஞ் செய்து, ஓ உத்தமசே! உமது கிருபையாலல்லவா என் னருமையாலகளைக் கண்குளிரப்பார்த்தே னுமக்கென்ன உபகாரஞ் செய்யப்போகிறேன், மகளைக்கண்ட களிப்பா லுடக்கு வந்தனஞ் செய்யாமலிருந்தேன். இதைக்குறித்து மன்னித்தருளுமையாவெனச் சீதோபந்து கோலிந்த பண் டிதரைப்பணிந்து, உமதருமைய புத்திரனுக்கு என் கிறு

மியைக்கொடுக்க என்னபாக்கியஞ் செய்தேனோ ஏதுதவஞ் செய்தேனோ கடவுள் அசரீரீயாய்ப் பலருமறிபத் திருவாய்மலர்ந்த திருவாக்கைக் கேட்டபோதடைந்த களிப்பிலும் உம்மைக்கண்ட களிப்பே அதிகமென் றுன்னினைன் பரம சாதுவாகிய உம்முடன் சகவாசஞ் செய்யக்கூடி வைத்தது குருகடாட்டம் என்றாகாத்துச் சகலரும் அன் யோன்யமாய்க் களிப்புற்றிருந்தார்கள். கேட்டிருக்கோரீ தத்தர்களே பென்று பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்

விடோபாவின் பாத்திரை அத்தியாயம்

மு த் தி த் து.

மூ ன் ரு வ து

சன்னியாசி விடோபா அத்தியாயம்.

வாருங்கள் சித்தர்களே! இவ்விதமா யனைவருஞ் சிலநாள் ஒற்றுமையோடிருந்து சீதோபந்தம் அவர் மனை வியும் கோவிர்த புண்டரிகிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு ருக்மாபாயிக்குச் சொல்ல வேண்டிய புத்திமிகுகளை யுரை த்து அலங்காவதியைச் சேர்ந்து களிகூர்ந்திருந்தார்கள் இங்கே விடோபா மணமாய் ஐந்தாறு வருஷங்களாகியும் ஓர் நாளும் ருக்மாபாயியைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல் மாறுக்குத் தோர்க்காமல் வேதாந்த சிர்வணங்களாலும் சாது சங்கத்தாலும் வைராக்கியமடைந்து சம்சாரத்தி லிருப்பதற்கிடைந்து, எப்போது சம்பாசியாயோம் எக்கா லத்திற்றன்றை மறந்திருப்போமென் றேக்கங்கொண் டிருக்கிற நாளில், வருஷகாலம் - சிதளகாலம் - வேனிற் காலம் என்னும் மூன்று காலங்களுக்குச் சமானமான பாலயவ்வன விருத்தாப்பிய மென்றும் மூன்று பருவங் களுந் தேகத்துக் குடையதுபோல கோவிர்த பண்டித னுடைய ரீருபாயும் மூப்புப் பருவமடைந்தும் மறை குளிர் வெப்பிலென்னும் மூன்று காலங்களிலும் ஒரே விதமா யிராகின்ற கணததைப்போல, பால - எவ்வன - விர்த்த மென்றும் மூன்று பருவங்களும் தானாகிய ஆத்மாவுக் கிலையென் றுறுதிக் கொண்டிருந்தும் ஜனித்தது மரிக்கு மென்னும் காரணத்தால், சதிபதிகளிருவரும் சமாதி னிஷ்டையிலிருந்தபடி தேகவியோகமடைந்து மீளாக்கதி யடைந்தார்கள், விடோபா தாய் தந்தையிருவரும் கை வல்லிய மடைத்ததற்கு விப்படைந்து செய்யவேண்டிய கிரியைகளெல்லாஞ் செய்து முடித்துச் சிலநாளிருந்து ஒருநாள் தன் மனைவியை நோக்கி, ஓ பெண்ணே!

நானென் தந்தையின் அஸ்திகளைக் கொண்டுபோய்க் கங் கையில் விடவேண்டும். நான் போனபின்னிக்கு நீ தனித் திருக்க மாட்டாய் ஆதலால் உன் தந்தையிடம் கொண்டு போய் விட்டுப் போகிறேனென் றறைந்து, தன் தந்தை சம்பாதித்த திரவியத்தைக் காண்பித்து உனக்கெவ்வளவு இச்சையோ அவ்வளவு வெடுத்துக்கொண்டு மற்றவைக ளெல்லாம் இன்றையதினமே அதிதிகட் களிப்பாயென் றாகாக்க ருக்மாபாயி கணவன் சட்டனைப்படி அன்றைய தினமே விடு முதலானவைகளையும் அதிதிகட் காப்பணஞ் செய்து வணக்க, விடோபா ருக்மாபாயி மங்கிலியந்தவீர மற்றவைகளை பெல்லாந் தானஞ்செய்ததற் கதிசயித்து, இவளுத்தமியே பென்றுன்னி ருக்மாபாயை பழைத்துக் கொண்டு அஸ்திகளையு மேத்திக்கொண்டு பல நாடுகளைக் கடத்து அலங்காவதியைப்படைந்து மாமனார் விட்டிற் பிர வேசித்த பரமன் மாமியைப்பூசித்துத் தன் கருத்தைப் புகலச் சீதோபந்த சிலநாளிருந்து போய்வாரு மப்பா வென ருக்மாபாயி தாய்தந்தையை வணங்கி, யாதாவுடன் தன் கொழுநனுடைய வைராக்கியத்தைப் பகர்ந்து அவர் நம்மைப்பிரிந்துபோனா லினியருவ தசாத்தியம், ஆதலால் நாமனைவரும் கூடத்தொடர்ந்து போவதே உத்தமமென, இளைபிரியாமலிருக்க விடோபா சீதோபந்தை வணங்கிப் பன்முறை கங்கைக்குப்போக விடைகேட்டும், தனித்துப் போக விடைகொடுக்காமையால், சிந்தாச்சிரந்தனும் ஒரு நாளிரவில் போசிக்கின்றார். அதாவது நமது தாய் தந்தை மரித்துப் போனதைப் பிரத்தியட்சமா யறிந்திருந்தும், தேகமணித்தியமெனத் தெரிந்திருந்தும் மோட்சாரடை யும் மார்க்கத்தை நாடாமல் சத்தருவைத் தேடாமல், பன் தேசங்களிலோடாமல், சற்சனசங்கத்தைக் கூடாந், மேல்வரும் எமவாதனைக்கு வராமல் வெகுநாளாய்ச் சமுசாரத்திலிருந்து விட்டேனே ஆகெட்டேனே யன தறியினத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன் சஞ்சல மனதை எப்போது கொல்லுவேன் அகமமதைகளை எக் காலத்தில் வெல்லுவேன், அந்தர் முகநில்டையி லெத்தி னஞ்செல்லுவேன், ஆ ஆ நாளினி அரைக்கணமும் சம் சாரத்திலிருக்கலாகாது, அது சங்கதி சீதோபந்தக்குத் தெரிந்து அறித்தியத்தை நித்தியமென்று நம்பியிருக்கும் அறிவீனர்களன்றி வேறு முடர்களுமுண்டா? எல்லாச் சென்மங்களிலும் இந்த யானிட சென்மம் அரிதான தல் லவா? இந்த மனுஷப்பிறப்பெடுக்க என்ன தவஞ்செய் தேதினோ இப்பிறவியகன்றால் இனி பெய்சிறவி கிடைக் குமோ? இப்பிறப்பே கிடைத்தாலும் பிறப்புபிறப்புக்குச்

சங்கடத் தவிரவது முண்டா? இவ்வளவு வறிபாயல் மேற்
பிறப்பில் மோட்சமடையலா மென்றுன்ன வென்ன மதி
கொண்டோ? இம்மதியனேகர்க் கென்ன காரணத்தா
லிருக்கின்றதோ? இதைத்தான் மாயையின் சாமர்த்திய
மென்றுகாக்கத்தரும்.

அல்லாமல் மானிடரை யேமாற்றிப் பொருள் பரிச்
சும் வேகிகளைப்போன்ற மாயையினது மாந்தர்களையேமா
ற்ற மறலிக்குளாவாக்கிப் பல ஜென்மங்களைக் கொடுத்
துச் சன்ன மானமென்னும் சுழலிலகப்பட்டு மூலம்படி
யாகச் செய்யும் சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம். மாயை
யைக் கடத்தல் அரிதென்று பெரியோர்க ளுரைப்பதி
னாலேயாம். அம்மம்மா! அநித்திய காரியத்தை மெய்
மெய் நிருமாப்படைந்து எமனுக்கொய்யாகும் பேதை
மானிடரைப்போல காணிருக்கலாமா? கோடிபொன்னளித்
தாலும் அநாநிமை உயிர்த்தரிப்ப தரிதென்ப தபத்தமா
மானமடைவ தசத்தியமா? முற்பவப் புண்ணியபலத்
தாற் கிடைத்த மாணாடி ஆயுள்நாளை வினாளுகக் கழிக்க
லாமா? அந்தோ! நாடு நகர் பெண்டு பிள்ளை பண்டம்
பதார்த்தம் முதலானதும் கூட வருவதுண்டா? மறு
பிறப்புக்காவது உதவியாகுமா ஏன் அஞ்ஞான புத்தியர்
ல்லவோ மெஞ்ஞானத்தைத் தேடாமல் பொய்ஞானத்தி
லிருந்துவிட்டேனென்று பற்பல யோசனைசெய்து தன்
மனைவியை விளித்து ஓ பெண்ணே! இனிபெனக் கின்
வாழ்க்கை வேண்டியதில்லை. நான் சந்நியாசியாக வெண்
ணங்கொண்டிருக்கிறேன். வஞ்சகஞ் செய்துப் போகும்
கொஞ்ச மனிதரைப்போல உனக்குப் புலப்படுத்தாயல்
போகக்கூடாதென் றெண்ணத்தை யுரைத்தேன். ஆத
லால் உதயமானதே உன் தந்தை தாயாரிடம் வினவி, என்
மனதிற்படி போக விடை கொண்டு வாவென்றறைய
ருக்மபாயி வாக்கை மறுத்துகாக்கக் கூடாக்கொள்கை
யால் மகா பாக்கியமென்று வணங்கித் தன் தாய் தந்தை
யருக்குரைத்து வாட்டமுக்கத்துடன் நின்றான்.

சீதோபந்து விடோபாவை நோக்கி, அப்பா ஈரு
மகனே இளைப்பெருவமுள்ள நீ இப்போதே சன்னியாசி
யாக வெண்ணக்கொள்ளலாமா பிரியமுள்ள மனைவியா
லிப்படியும் விள்ளலாமா என்று எழுப்பத்தைந்து வயதுக்கு
மேல் சந்நியாசியாகவேண்டு மென்று சாஸ்திரம் முறை
யிடுகிற தந்தைநீர் இப்படி செய்யக்கூடாமா எவ்வாறு
காலத்தில் இந்நிரியக்கொற்றத்தென்பதுகூடாது. ஒழுக்க
மல்ல. ரூதாடல் வாதாடல் முன்னம் இனிப்பாகத் தோன்

றிய பின்னெப்படி இடையூறுகட் கிடமுண்டாகுமோ
அதுபோலவும், கோபத்தால் யாத்திரைபோய் தாபத்தை
யடைவ தெப்படியோ அதுபோலவும், சன்யாசமாகும்
போது வெகு சந்தோஷமாகவே யிருக்கும். ஆனபின்
இந்திரிய சேஷ்டையாலும் அந்தக்காணலெஷ்டையாலும்
வாட்டமடைய நேரிடும், நன்விற் சுழுப்திநிலையை யடைந்
தவனே சன்யாசியென்றுகாக்கப்படும். காஷாய வஸ்திரங்
களா லலங்கரிக்கப்படுவது சன்யாசமல்ல மனாசங்களை
மாயப்பதே சன்யாசமாகும் பிரமஞ்ஞானியானதால் லே
சானதென்று நினைப்பதே. திரிவுலகத்தரி லொரு க்ஞானி
பென்கிற பெரியோர்கள் வாக்கியத்தின் மர்மத்தை நன்று
யுகித்துப் பாரும் பூசையில் மானச பூசையே சிரோஷ்ட
மானதுபோல சன்யாசிகளில் மனநாச சன்யாசியே சிரோ
ஷ்டமுள்ளவனாகும். மாயையைச் செயித்த நாரதனும்
தர் மங்கையால் பங்கமுற்றான். பிரம்மசிருஷ்டிக் கெதிர்
சிருஷ்டிசெய்த விசுவாமித்திரனும் ஒரு கோதையால்
வேதையுற்றான் அரகுருவான பிரகல்பதியும் அசுரர் குரு
வான அக்கிராச்சாரியும் மாதர்களாகைக் குள்ளானார்கள்
மாயாதிதான திரிமூர்த்திகளும் அரிவைபாசைக்குள்
சிக்கினார்கள். எமனைச் செயித்தாலும் செயிக்கலாமன்றி
மாணசச் செயித்தல் மிகவுந் துர்லபம் சம்சாரத்தி லிருந்
துக்கொண்டே சிரோஷ்டமடைவது போக்கியமல்லவா
நீர் தெரியாதவால்ல பலதாம் நான்சொல்லவென்கிற பல
வாக்கியங்களுகாக்கும் மாமனா விரோபா வணங்கி
ஓ ஐயா! யுத்தகளத்திற் சென்ற வீரன் பகைவரை
செயிக்கக்கூடாமற் போனாலும் புறங்காட்டி யோடாமல்
போர்புரிந்து மாணமடைந்து வீரசொர்க்க மடைவது
போல் அடியேன் பதிதிபாணபின் தன்னை மறக்காச் சஞ்
சலனாயிருந்தாலும் அகக்கருவி புறக்கருவிகளுக்குக் கிடங்
கொடுக்காமல் மனமென்னும் பணக்கவளை பெய்திர்த்துவெதி
ர்த்து மேன்மைமையே யடைவன் பசியால் வாட்டமுற்ற
சிக்கமானது அருகிலிருக்கும் சிறு கலைமாளைக் கொன்று
புரிக்காமல் யானையைத் தேடுவதுபோல விகாசமடைந்த
நான்மேரின்பக் கிட்டாமற் போனாலும் அதையே நாடி
யிருப்பேனென்றிச் சிற்றின்பத்தைக் கோருவேனா மலத்
தைப் பரிபளமென்று பூசிக்கொள்ளும் அறிவீனனைப்
போலத் துர்க்கந்தம் வீசும் தோகைவர் போகத்தைக் கன
விலுஞ் சிந்திப்பேனா வென்கிற பல மொழிகள் புசன்று,
அனந்திகளேந்திக்கொண்டு மாயன் மாயியாரைப் பணிந்து
வைராக்கியத்தாற் றுணிந்து யார் மறுத்தாலும் கேட்கா
மல் வெறுத்து வாராணசியை நோக்கிப் போகலுற்றார்.

அதனால் ருக்மாபாயி அலக்கணுற் றழுதுக்கொண் டே மனாளன் பின் தொடர்ந் தோடலுற்றான். தனையை தலைவிரிகோலமா யோவெதைக்கண்ட தாயும் தந்தையும பின்தொடர்ந்தோடி மனமுருகிவாடி விடோபாவக் கணத் தம் நயனவார்த்தைகளுகாத்துப் போகாமல் மறுத்தார்கள். விடோபா அவ்வசனங்களைக் கேட்காமல் சற்றும் தங்காமல்போக ருக்மாபாயி தன் கொழுநன் குள்களில் விழ்ந்து பலதார்த்தம்ந் து ஓ என் பிராணநாயகா! உம மைப்பிரிக் துயிருடனிருக்க பென்னுலா துமா? ஒருவா லென்றுகற போருமாவென்று கறைத்தழத் தொடங்கி னான். விடோபா, ஓ பெண்ணே! நீ பதிவாக்கியக் கடக் காச் சதிரானால் என் வாக்கைத் தள்ளாமல் மறுத்தோர் மொழி விள்ளாமல், தந்தையின்ப விருவென்றறைந்து அதி வேகமாய் நடந்து மறைந்தார். ருக்மாபாயி அவ் வாக்கியத்தாற் கட்டுப்பட்டு ஸ்மாணெட்டு நிலத்திற் சாய்ந்து மூர்ச்சையடைந்தாள். அது தெரிந்த தாயும் தந்தையும் அலக்கணுற்ற ருக்மாபாயிக் குபசாணெசெய் தெழுப்ப, ருக்மாபாயி மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து தந்தையின் குளில்விழ்ந்து இனிபென்ன செப்புவென் றலறிபழுது கடவுளைத்தொழுது தன் பிராணனை விடுவ தற்கு முயற்சிகொண்டாள். அதனால் சீதோபந்த மிக வந்துக்கித்த, சீ அம்மா! பதிவிரதா சிரோன்மணி விருத்தாப்பியப் பருவமுள்ள எங்களைப் பாதவிக்கவிட்டு நீ உயிர் விடுத்தால் நான்களும் உயிர் பிரிந்து பிராணனை விடமாட்டோமா இத்தோஷம் உன்மனாளனைச்சோதா இப்படி கணவனுக்குக் கர்மம் சம்பவிக்கச்செய்யும் காற் கையுத்தமி யாவாளாவென, ருக்மாபாயி ஓ என் தந்தையே! கணவனைப்பிரிந்த நானுயிருட னிருப்பதனும் பிர யோசனமேது பிராணநாயகனைப் பார்க்காமல் நானிருக் கவேமாட்டேன். அவரைத் தேடிப்போகின்றேனென்று நடக்கச் சீதோபந்த மறுத்து, ஓ என்னரும் புதல்வியே இறந்துபோன சத்திபவானை விரதத்தா லெழுப்பிய சாவித்திரியைப்போல நீ சிலனாள் கெளரி விரதத்தை அனுட்டித்து வருவாயானால் உனது கணவன் உன்பா லடைவதற்குத் தடையிலலவே யில்லை. பெண்கள் வை ராக்கியத்தின்முன் ஆடவர் வைராக்கியம் அணுவுக்கினை யாகும். இறந்தவனை எழுப்பிய விரதம் கணவனைக் கை வசப்படுத்த மாட்டாதா ஸ்ரீ பாமசிவனை மனஞ்செய்ய ஆசிரித்த பாவதியும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை ஆசிரித்த ருக்மணி யும் கெளரிவிரதத்தாலல்லவோ கோரிக்கை விரீடேறக் கனிப்புற்றார்கள். அவ்விரதத்தை நீயு மனுஷ்யப்பாயா னால் அசத்திய முன்கொழுநன் இங்கடைந்து உன் பன

துக் கிசைத்திருப்பான் என்று விரதமிருக்குந் தன்மை பையுரைக்க ருக்மாபாயி சற்றேயோசித்து நாயிப்போது கணவன்பின் தொடர்வதால் பதி வாக்கியத்தைக் கடத் தவளாவதன்றி அவருட னன்புற்றிருப்பதற்குக் கூடாது விரதமிருந்து மனாளனைச் சேர்வதே உத்தமென் றுறுதிகொண்டு விரதானுஷ்டானத்தில் பசுமரத்தானி போல் விருப்புற்றிருந்து காலங்கழிக்கத்தொடங்கினாள். விடோபாவோ அலக்காவதியைவிட்டு நீங்கிப்பலகாடுகளை யும் நடுகளையுந்தாண்ட வானாணையை யடைந்து கங்கை யில் ஸ்நானஞ்செய்து மாதா பிதாக்களின் அஸ்திகளைப் பாகோதியில் விடுத்துக் காசி விசுவநாதனைப் பணிந்து, ஞானசாரியரைநாடிச் சிலனாத்தேடி அங்கு திகம்பரராகி யும், மாயா தீதாரகியும், தேகஸ்மாணை யிறந்தவராகியும் பிரமாணந்தம் கிறைந்தவராகியும் கிளங்காநின்ற ஸ்ரீ பாத ஸ்வாமிகளைக்கண்டு ஆனந்தம் கொண்டு அவரை வலம் வந்து பணிந்து அவர் பாதங்களிற் றன் திருநபனங் களை பணிந்து, ஓசாந்தனை! உபசாந்தனை! ஞான வேத்தனை! வேதவேதாந்தனை! நாதநாதாந்தனை! யோகாந்தனை! ஏகாந்தனை! எனத்தோத்திரஞ்செய்து அழுதகண்ணுந் தொழுதகையுமாய் நிற்கும் விடோபா வை, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் அருட்கண்ணுற்பார்த்து மார் புடன் சேர்த்து ஓ பவபந்தாசனை! அருள்முக விரா சனை! என்னைப் பாப்பிரீமமாய்ப் பாவித்து அன்புடன் சேவித்துப் பலதாமேன் தொழுதிரும் கண்ணீர்விட்டு னழுதிரும் உனக்கென்ன குறைநேரிட்டது உரைப்பா யப்பாவென, அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட விடோபா களிக் கடலிற் படிந்தவனாய் ஓ என் சத்ருநாதனை! மெய்ஞ் ஞான போதனை! பவப்பிரிதிக் கயர்ந்துவந்து உமது பக்கலடைந்தேன் பவசாகாதத்தைக் கடத்தேன் முற்றிலு மென்னைக் காப்பாற்றுகையா களங்கமில்லா துய்யா வென்று போற்ற ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் இம்மானிட ஜென் மத்தா லுனக்கென்ன அவஸ்தை நேரிட்டது இதோ சகலரும் சந்தோஷமாய் விஷயபோகங்களை அனுப வித்துக்கொண்டு இதவே மேலான போகமென விண்டு கனிப்புற்றிருக்க நீ மாத்திரம் துக்கமென்றேன் வெருப் புற்றுவென,

விடோபா ஓ ஸ்வாமி! நிஷ்காமி விஷங்களைன்னுந் தேள்களும் இத்திரியங்களைன்னும் சர்ப்பங்களும், காடக் குரோதங்களைன்னும் வியாக்கிரங்களும், எண்ணக்க ளென்னும் மந்திகளும், அகங்காசமென்னும் யானைகளும் அபிமானமென்னும் மூட்பன்றிகளும், இச்சையென்னும் கோளங்களும், அஞ்ஞானமென்னும் இருட் கூட்டங்

களுந் சூழ்ந்த தேகமென்னும் காட்டிலகப் பட்டுக் கொண்டு தப்பிப்போக வழியில்லாமல் வெகுசாலமாய் வருத்த முற்றிருக்கு மென்றே இக்கணமே தேவரீர் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று புணிய, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் அப்பா இவ்விஷயேந்திரிய காணுதி மிருகங்களைக் கண்டிக்குங் கடகமும் அஞ்ஞானவிருளை நீக்கும் மார்க்கமும் அறியாமல் அதையருளும் தேசிகாஸ்வாமியை நானே வெகு நாளாய்த் தேடித்திரிகிறேன் என்னைப்போல் நீயும் நொந்து வந்தாயோ, நீங்காஜயர் தந்தாயோ, இனி இதைப் பகுத்துரைக்காமல் வேறேதேனுங் கேள் தருகிறேன் என விடோபா அகக்காண புறக்காணங்களை யொடுக்கும் உபாயமொன்று மாத்திரம் கிருபை கூர்ந்தால் எல்லாம் கொடுத்ததேயாகும். ஆதலால் ஏழையை வருத்தும் இந்திரியங்களைவெல்லும் அந்தக்காணங்களைக் கொல்லும் தந்திர வித்தையை மாத்திரம் தந்தருளுமையாவென்று வணங்க, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் ஓ பரிசுத்தனே! பரமபக்தனே! எனக்குத் தெரிந்த மேலான ராஜவசிய மந்திர முபதேசிக்கின்றேன் அதை வேர்மண்டலம் ஜபிப்பாயானால் இராஜன்வசமாவான் அதனால் ஸ்திரீ போகங்களினாலும் தண்டுகை சுவாரிகளாலும், ருசியான போகங்களாலும் மேலான யோகங்களாலும் சுகமுற்றிருக்கலாம். இதைவிடுத்துச் சன்யாசத்தையபித்துச் சங்கடமே னடைகிறாயென, விடோபா, அரிச்சந்திரன், நளன், முசுருந்தன், புருகுற்சன், புருாவன், கார்த்தவீரியன் என்னும் சக்ரவர்த்திக ளுறவரும் பட்டபாட்டைச் சாஸ்திரங்களி லறிந்ததென்ன பிரத்தியட்சமாய் அனேகராஜர்களடையும் துன்பத்தையுங்கண்ட நான் இராஜபோகத்தை வேண்டுவதோ? மோட்ச விருப்ப முள்ளோர்விஷயபோகத்தின்மே லிச்சை கொள்வாரோவென,

ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் ஓ வைராக்கியனே! போகத்தை யிகழ்ந்த அபாக்கியனே! எக்கிபல சித்திமந்திர முறைக்கின்றேன் இதன வில்லறத்தி விருந்துக் கொண்டே யாகங்கள் செய்து மேலான சொர்க்கத்தை யடைந்து ரம்பாமிர்தாதி போகங்களாற் கசித்திருக்கலாம் அதை நீக்க இறந்துண்ணும் யதிகி ஆசிரமத்தையேன் சொருகின்றாயென, விடோபாதேவர்சுருக்கதிபதியான தேவேந்திரன் ஓர் காலத்தில் பிரமஹத்திக்கயர்ந்து தண்டாமரைத் தண்டின் நூலில் நுழைந்திருந் தலக்கணுற்று மேகவாகுறையிருந்தும் தனது நந்தவனத்துக்கு ஜலயின்றி வாட்டமுற்று இருந்ததன்றி இராக்கதர்களால் பலதரம் பிடிக்கப்பட்டு இந்திரபதவியை விட்டு ஒடி வொளித்திருந்தானென்று சாஸ்திரங்களில் முறையிடுவதன்றி

நான் பொன்னுலகை யாசிப்பேனெனவென, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் ஓ சீலனே! தவபரிபாலனே வேதங்கள் புகழும் அஷ்டாட்சாதத்தை யுபதேசிக்கின்றேன் அதைச்சிலனாள் தியானஞ்செய்து வருவாயானால் ஸ்ரீமந்நாராயணர்வாசஸ் தானமாகிய பரமபதத்தை யடையலாம் இந்தப் பரமாம் சத்தை பேன் வாஞ்சித்தாயென, விடோபா ஓமாதவனே! அஞ்ஞானவிருளை நீக்குமாதவனே பரமபதமடைந்த ஜெய விஜயன் ஸனக சனந்தனுதிகளால் சாபமடைந்து இராட்சச சன்மமெடுத்து துன்மார்க்ககொனப் பேர்பெற்ற தால் திருமால் பதவியும் வேண்டிலேனென பாதஸ்வாமிகள் அரியபனுந் தேடிக்காணப் பரமசிவனார் வாஸஸ்தானமாகிய கைலாசத்தை யடையச்செய்யும் பஞ்சாட்சாதத்தைப் போதிக்கின்றேன் இதனால் பரம பக்தனாகலாமென விடோபா கைலாசவாசாகிய பரமசிவனார் பிரமஹத்திக்கயர்ந்து பிச்சையெடுத்த துழன்றதாலும், பர்வதி கட்சகப்பிரமாவின் யாகத்தில் வீழ்ந்திற்று பர்வதராஜனுக்கு மகளானதாலும் சிவனார் பதமும் வேண்டிலேனென ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் ஓ புண்ணியவானே! அஜபா மந்திரமும் யோகப்பயிற்சியு முணர்த்துகின்றேன் அதனால் சித்தபுருஷனாகி வேண்டிய சித்திகளை டைந்து கற்பாந்தரங்களிலும் நவியாத்தாலும்படைத் திருக்கலாமென விடோபா சாகாமற் கற்பதேகல்வி செத்தாற் பிறவாம விருப்பதே காட்சியானாலும்கூடிமத்தில் மோட்சமார்க்க முணர்த்தும் ஞானதேசிகாகிய தேவரீரிருக்க யோகப் பயிற்சியைக் கற்றுக் கொண்டு பிராணனைக் குட்பித்து ஸ்தம்பித்துப் பிரத்தியட்ச எமவாதைக் குட்பட்டு ஸ்மாணைகெட்டுத் தறிபோலிருப்பதைப்பார்க்கிலும் பக்தனாவதே மேன்மையாதலாலும் எத்தனையுங்க ளிக்காயத் தோடிருக்கிலும் அசித்தியமே யாதலாலும் தேக முத்தியடையக் கூடாடையாலும் அசத்தியப் பிரபஞ்சம் மெச்சும் காரடிவித்தைக்குச் சமானமான பல சித்திகளும் அகத்தை வளர்க்கும் மகத்துவ மானதாலும் அறுபத்து எாலு சித்தியுந் முத்தியைக் கொடுக்காமையாலும் தாம சாதிகளை நீக்கும் மோட்சமார்க்கமே அனுக்கிரகம் புரியுமையாவென்று பணிய ஸ்ரீபாதஸ்வாமிகள் ஓ புண்ணியவானே! வேதத்தில் முறையிடும் மந்திரங்களையும் தந்திரங்களையும் பதங்களையும் இதங்களையும் நீக்கி விடாமல் வேறேதுனக் குபதேசிப்பேன் இதற்குமேலான தெனக்குத் தெரிபாது வேறே ஆசானைத் தேடென்றுரைத்து, மௌனநாட்டத்தையடைந்திருந்தார் கேட்டார்களோ சித்தர்களே யென்று நபாஜி சித்தர் பின்னுஞ் சொல்லுவார்.

சன்னியாசி விடோபா அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது

விடோபா ஞானோபதேச அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் சித்தர்களே! இப்படி ஸ்ரீ பாதஸ்வாமி
கள் மௌனமுற்றிருக்க, விடோபா அவரை இணைபிரி
யாமல் பலநாள் தொடர்ந்து ஓர்நாள் சோபிடுக்து அவ
ரை வணங்கி ஓ என் சத்குருவே! உம்மையன்றி வேறே
ராசானை சரணமடைபேன், காரணம் பதிவிரதையிற்
சிறந்த உத்தமபத்தினி கணவனையன்றி மற்றைத் திரி
மூர்த்திகள் வந்தாலும் வணங்குவா என்றி இணங்கு
வாளா? காவலன் அயோக்கியனா யிருந்தாலும் யோக்கி
யனை நாடுவாளா? நாடாள். அதுபோல உத்தமன் ஓர்
அடிகளை யடைந்து இவருக்கு ஞானமார்க்கந் தெரிய
வில்லை யோக்கியரு மல்லவென்று வேறு குருவைக்
தேடான், தேடுவதினால் மோட்ச லட்சுமிபைக் கூடான்
தன் பதி என்ன துர்க்குணமுடையவனானும் அவனைச்
சகதீசவானாகப் பாவிக்கும் விரதசீலி யல்லவோ மேன்
மைபை யடைவான்? அவ்வுத்தமி யன்றி மற்ற விப
சார மாதருக்கு இருணாகன்றி இகபாரமும் கிடமோ
ஓ என்னையனே! மூன்று சங்க வருஷம் இராஜரீகஞ்
செய்து வேதோபநிஷ தபங்களும் இயற்றிய திருச்சங்கு
மகாராஜன் தனக்காதி குருவான வசிஷ்டரை வெறுத்து
விசுவாமித்திரரை யடுத்துச் சண்டாளனாய்த் தான்நாடிய
சொர்க்கத்துக்குஞ் செல்லாமல் இகலோகத்திலும் நில்
லாமல் தலைகீழாயிருக்கும் அவாந்திரலோகத்தில் அயர்ந்
திருப்பான். இச்சூசனையை யறிந்த இவ்வடியேன் நீரோ
எனக் குகந்த ஆரியமென்றும் உமதடைக்கலம் புகுந்த
பின் உம்மையன்றி வேறே ஈடிகட் கடிமையாவேனோ
என்னையேன் பரிசோதிக்கின்றீர் உமக்குத் தெரிந்திருக்
கும் பிரமக்குணத்தைப் போதித்து அஞ்ஞானமனதைச்
சோதித்து, மமதகங்காரங்க ளறும்படியாகவும், பிரமா
னந்த வாரியில் மூழ்கும்படி யாகவும், தேகஸ்மாணை
யிறந்து திரியும்படி யாகவும், கருணைகூர்ந்தாட்கொள்ளு
மைபா வென் றிரந்து கூறும் விடோபாவை ஸ்ரீபாத
ஸ்வாமிகள் அன்புடன் பார்த்து மார்புடன் சேர்த்து ஓ
சீலனே! உன்னைப்போலொத்த தீவிரவைராக்கிய முடைய
வனையே நான் தேடித்திரிகின்றேன் ஆதலால் நீ விவாக்
மான கிரகஸ்தனா விஷயபேரக மறியாப் பிரமசாரியா
வென்று கேட்க விடோபா கிரகஸ்த நென்றால் உபதே
சங் கிடைக்கத் தடையாகு மென்றும் நிச்சயமாய்த் தாம்

ஸ்திரீ போகமறியா பிரமசாரியே யாமென் றுரைக்க
ஸ்ரீபாதஸ்வாமிகள் உன் தாய் தந்தை ஜீவித்திருக்கிறா
ர்களா வென விடோபா யில்லை யென ஸ்ரீபாதஸ்வாமிகள்
சந்தோஷித்தராய் ஓ விடோபா! உனக்கு வேதோப
நிஷதமான பிரமோபதேசஞ் செய்கிறேன், ஏதமன
துடன் கேட்பாயாக வென்று அஸ்தமஸ்த சையோகஞ்
செய்து பிராணவாதி மந்திரங்களும் மேன்மையாகியும்
அசாரீரி வாக்கிய மாகியும், பல சித்திகளை லேசில்
கொடுப்பதாகியும், நிர்த்துணத் தியர்னத்துக் குகந்ததாகி
யும், அத்வைத மந்திரமாகியும், வேதமுடிவாகியும், தேக
பிடைகளை யெரிப்பதாகியும், மனோசஞ்சலங்களை யகற்
றுவதாகியும், சதுர்வேதங்க ளுண்டாவதற்குக் காரண
மாகியும், தானே பிரம் மென்னுஞ் சந்தோஷத்தை
யளிப்பதாகியும் மூவரும் முனிவரும் சிந்திப்பதாகியும்,
அழியாப் பதவியை யளிப்ப தாகியும், திரிபதார்த்தங்க
ளாற் பூர்த்திபடைந்த தாகியும், தன்னை மறக்கும் ஐக்ய
பதத்தைக் காட்டுவதாகியும், சைவ வைஷ்ணவாதி சன்
மதங்களை வாட்டுவதாகியும், அஞ்ஞான சந்தேக விபரீ
தங்களை நீக்குவதாகியும், மமதாகங்காரங்களை அடி
யோடும் போக்குவதாகியும், எல்லையற்ற அகண்டானந்த
வாழ்வைத் தருவதாகியும், தியானித்தவனைச் சிரோஷ்ட
மானசம்பாவனையிற் கொண்டு வருவதாகியும் விளங்கா
னின்ற மகா வாக்கியத்தை உபதேசஞ் செய்தருளினார்.
விடோபா தேசிகஸ்வாமிகளின் றிருத்தாட் டாமரை
களிற்றொழுது ஓ என்னையாவே! இவ்வற்புதமான மகா
வாக்கியத்தின் மர்மத்தை விரித்துரைத் தாட்கொள்ளு
மையா வென்று பணிப, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் நமக் குகந்த
மாணுக்க னிவனையாரும் இப்பிபர்க்கொத்த அதிதிவிர
வைராக்கிய முடையவனுக் ககத்தியம் சொல்ல வேண்டு
மென்று உன்னி அப்பா விடோபா! நீ மிகவும் புண்
ணிபவா னுனதால் உனக்கிந்த மகா வாக்கியார்த்தஞ்
சொல்லத் தொடங்கினேன் ஏனெனில் பண்ணிரொண்
டாண்டு பரிசோதித்த பின்பே பெரியோர்களின் மர்மம்
வெளிப்படுத்துவார்கள் பாறையின்மேல் விதைபோட்
டாற் போல்* அபக்குவர்க் குரைக்கின் அபலமாய்ப்
போவதன்றி உரைப்பவர்க் காயாசமும் கேட்பவர்க்

* வாசிஷ்டம் - இயற்குணஞ் சோதித்து முன்னே பின்
னே யாவையுமாம். பிரம்ம நீ யென்னல்வேண்டும் வியற்புற
மாசையி லுழல்வார்க் கிவ்வாறேதில் வீழாத தீ கரகத்தில் வீழ்ந்த
தாகும்.

கதோகதியும் பலமாகும் நீயிதற்குக் கந்தவ னென் றுரைக் கச் சம்மதித்தேன் நீ செய்த பாக்கியமே பாக்கியம், ஏகமனதுடம் கேட்பாயாக, மறப்பின்றி யனதிற் நரிப் பாயாக அதேனெனில் ஞானமே பிர்ம மென்னும் ஓர் மொழியி னர்த்தமே இருக்குவேதம் முறையிடுகின்றது வேதபுருஷனால் நாலு வாக்கியங்களுக்குறை நாலுவேதங் களால் விரித் துரைத்தும் அதற் கர்த்தமாகாமல் தயக்க முற்றான தேவர்களுக்குக் காரணகுருவான பிரகஸ்பதி யென்பவரும் மற்றரிஷிகளும் ஞானகாண்டத்தில் தன்ன லானமட்டும் மகா வாக்கியார்த்தத்தை விரித்துரைத்து முடிவுபெறாமல் தியக்கமுற்றார்கள் அப்பேர்க் கொத்த வாக்கிய லட்சணத்தை என்னுலுரைக்கப் போமோ ஆயி னும் என தாசாரியாராளோ ளோக்க நான் சிரவணஞ் செய்தபடி விரித் துரைக்காமல் சங்கிரகமாகப் புகல் கின்றேன் அதாவது ஞானமென்பது ஆத்மா; பிர்ம மென்பது பரமாத்மா, ஞானஸ்வரூபமே பிர்ம மென் றுரைக்கப் படுவதே இதனந்தார்த்த மென் றுரைக்க விடோபா ஞானமென்பதெது பிரமமென்பதெது ஆத் மாவே பரமாத்மா வான தெவ்வண்ணம் விரித்துரையு மையாவென்று கேட்ச, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் அப்பா விடோபா! ஞானமென்பது விஷயங்களையறியும் இந்திரி யங்களையும், இந்திரியங்களை யறியும் அந்தக் காரணங்களை யும், அந்தக்காரணங்களை யறியும் சிதாபாசனையும் இதுக ளெல்லா மொடுங்கும் அவித்தையம் சாட்சியாயிருந் தறிவ தெதுவோ அதையே ஞான மென்றும் இப்படியே சபஸ்த வஸ்துக்களிலு மிருந்தறியும் சர்வசாட்சியே பிர்ம மென்றும் வேதம் முறையிடுகின்றது.

அன்றிக் கூடஸ்தன் பிரத்யேகாத்மா திருக்குளோ தம், சைதன்யம், சித்து, சத்து, ஆனந்தம், நித்தியம், நீர்மலம், நிர்க்குணம், நிர்விசாரம், நிர்ஞ்சனம் என் கிற பல நாமங்களுக்குக் காதாசாயகிய சாட்சியே ஞானமே ஆத்மா வென்றும், பாப்பிராயம் பரிபூரணமே பரம்பரம், பாபேசுவரம், பாஞ்சோதி, பராத்மம், நிருபம், நிர் நாமம், நிஷ்களங்கம், அசலம், அகண்டாகண்டம், அட் சயம், ஆதி, அனாதி என்கிற பல நாமங்களுக்காதேய மாகிய சர்வசாட்சியாகிய பிர்மமே பரமாத்மாவென்றும் ஈசுவர வாக்கிய மிருக்கின்றதென் றருள, விடோபா ஓ ஸ்வாமி! ஓர் தேசத்திலிருக்கும் காட்சியாகிய ஆத்மா சர்வ சாட்சியாகிய பரமாத்மா எப்படி யாகுமென்று சர்க்கைசெய்ய ஸ்ரீபாதஸ்வாமிகள் திரி தீவட்டி யென்று நாமம் வேறு பட்டாலும் பிரகாச மொன்று யிருப்பது போல் ஆத்ம பரமாத்மா வென்கிற நாமத்தால் வேறு படாமல் சுபாவ மொன்றுகவே யிருக்கிறது எப்படி

யென்றால் பெரியதாயிருப்பதால் ஏரி யென்றும் சிறிய தாயிருப்பதால் மடுவென்றும் பெரியதா யிருப்பதால் நதி யென்றும் சிறியதாயிருப்பதால் வோடையென்றும் பல மனிதர்களுக்குக் கூட்டமென்றும் ஒரு மானிடனுக்கு மனுஷனென்றும் பல விருட்சங்களுக்குத் தோப்பென் றும் ஓர் தருவுக்கு விருட்சமென்றும் நாமம் விகாரப்பட் டதால் ஜல மனித விருட்ச பாவம் வேறுபடாமலே ஈச பாவமா யிருப்பதுபோல அனேக சரீரங்களைக் குறித்து சர்வசாட்சி பரமாத்மா வென்றும் ஓர் சரீரத்தைக் குறித் துச் சர்வசாட்சி ஆத்மாவென்றும் உபாதி பேதத்தால் நாமம் வேறுபட்டதே யன்றி ஆத்மா பரமாத்மாக்களில் சற்றும் பேதமேயில்லை பரமாத்மா சர்வ ஜீவாத்மா வென் கிற வேதப்பிரமாணமு மிருப்பதன்றி ஆத்ம பரமாத்மா வில் பேதப்படுத்தினவன் ஸ்வாவாதி நாகத்தை யடைவா னென்று வியாசர் விஷ்ணு புராணத்திலும் இவ்வியாசர் தந்தைக்குப் பாட்டனான வசிஷ்டர் வசிஷ்டத்திலும் வா ல்மீகர் அத்தியாத்மீச ராமாயணத்திலும் மகாவிஷ்ணுபக வத்கதை உத்தரகதையிலும் ருத்திரன் சிவகதையிலும் பிரமா பிர்மகதையிலும் ஸ்ரீராமர் ராமகதையிலும் திரு வாய் மலர்ந்திருப்பதன்றிச் சுகப்பிர்ம ரிஷிக்கு நாரதரும் ஸனக சனந்தனாதிபர்க்குச் சாம்பவனும் பரத்வாசருக்கு வால்மீகரும் ஸ்ரீராமருக்கு வதிஷ்டரும் சுக்ராசாரியருக் குப்பிரகுரிஷியும் பிரகலாதனன் அர்ச்சுனன் உத்தர வாதியோர்க்குப் பகவானும் சுவேத கேதுவுக்கு உத்தரால கரும் இந்திரனுக்குப் பிரகஸ்பதியும் விதூஷனுக்கு மயித் திரேயரும் தருமருக்குத் துறவாசரும் மாபலிக்குசுக்ரா ச்சாரியரும், அனுமாருக்குச் சீதைபுபு, அஸ்தியருக்குச் சுப்ரமணியரும், புகுண்டருக்கு அப்பிகையுபு, சதா ணந்தருக்குக் கௌதமரும், பகோதனுக்கு திரிதுவரும். தேவவூதிக்குக் கபிலரும் போதித் திருக்கின்றார்கள்.

ஆதலால் மறந்தம் ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் பின் னபாவஞ் சொல்லக்கூடா தென் றறைய விடோபா ஓ ஐயனே! ஆத்மாவே பரமாத்மாவானால் முத்தி யடைவ தெது (க) பந்தத்திலிருப்ப தெவர் (உ) ஆத் மாவுக்குக் கைவல்லியங் கொடுப்பவர்பார் (ஈ) மீளாக் கதிக்கு முயற்சி செய்யுங் காரணமேன் (ச) சாதுக்கள் சேவை யேன் (ரு) புண்ணியத்தை யிட்டுவதேன் (சு) சாஸ்திர விசாரணை யேன் (எ) குரு விசுவாசம் யேன் (அ) ஈசுவர பக்தியேன் (சு) என்கிற பல சங்கை கட் கிடமாகின்றதே, அறிவிலேனுக் கன்பா யனுக் கிரகம் புரியுமையாவென்று துதிக்க, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமி

மிகள் ஓ விவேகவிஸ்திரணனே! முக்தியடைவது ஜீவ
னென்றுரைக்கத் தரும் (க) அச்சிவனை நன்றாயறியுன்றி
விசாரிக்கில் சுத்தஞன்யமாயிருக்கும் நிழலோடு போராடு
வதுபோல் மதபேதகர் புறக்காண அகக்காணுதிகளின்
கூட்ட விசேஷத்தால் நானென்றபிமானம் பூண்டிருக்
கும் ஜீவத்வத்தைச் சிறுபிள்ளைகள் விளையாடலில் இவ
னிராஜன் இவன் மந்திரியென்கிற பல கோட்பாடுகளை
ஏற்படுத்திக்கொண்டு விவகரிப்பதுபோல இல்லாத ஜீவத்
வத்தை ஏற்படுத்தி அதன்மேல் பாரத்தைச்சுமத்தி
அநித்தியமான மாயா சம்சாரத்தில் மனப்பிரமை
கொண்டு இல்லாததை யுண்டாக்கும் மாயா சம்பந்தத்
துக்குள்ளாகி ஜனனமாண சாகாத்துக்கு லயிழந்திருக்
கிறார்கள், தான் சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகிய ஆத்மாவா
யிருக்க மாயாந்தகாரத்தால் மறந்து தானல்லாததேகாதி
களைத் தானென்று யிருமாப்புற்று நாம நகர் பெண்டு
பிள்ளை பண்டபதார்த்தங்களைச் சதமென்றும், சுகந்தரு
மிதமென்று நம்பிப் பிரத்தியட்சத் துக்காத்மமானவிலை
களை நித்யானந்தமாகப் பாவித்துத் தன்னாலே தான்
கெட்டால் அண்ணாவி யென்னசெய்வா நென்கிற பழ
மொழிப்படி கூணபங்கமான காயத்தைக் காப்பாற்றிக்
காந்தையகாப்போற்றித் தானின்ன வஸ்துவென் றறி
யாமல் தேகேந்திரிய பாவமடைவதே பந்தம் இவர்கட்
குத் துக்கமயமான சரீரமே கற்பகாலங்கடந்தும் சொந்
தம் தானல்ல வாக்கையைத் தானெனப் பிரமிப்பதே
பலதொந்தம் ஸ்தூலகுட்சும காரணமென்றும் திரி சரீ
ரத்தை யாசாய்ந்தறியாததே மதிமந்தம், (உ) என்
தேகம், என் கண், என் செவி, என் வாய், என் மனம்,
என் பிராணன், என் சிவனென்றுரைக்கும் நீ வேறாயிரு
ந்து சக்ராவஸ்தையில் இந்திரிய விபாபாரத்தையும்,
சொப்புவஸ்தையில் மனோவிபாபாரத்தையும், சுழுப்தி
பவஸ்தையில் சுத்தஞன்யமாயிருக்கும் ஜீவத்தன்மையை
யும் சாட்சியா யறிந்துகொண்டிருக்கும் உன்னைக் காதல
நெல்லிக்கனிபோலக் காட்டுக் காரணருருவே போட்ச
மனிக்கும் ஜெகதீசுவரானும், (ஐ) வைகுந்தமாதியடை
ந்த ஜயவிஜயா ளாதிபோர்க்குப் பின்னும் ஜன்மம் வந்தது
போல் தனக்குப் பிரத்தியட்ச நகரமான தனுஷுண்டா
காமல் ஜாக்ர சுழுப்தி நிலையையடைவ முயற்சிப்பதே
பரமாத்மாவி லைக்கப்படுவ காரணமாகும், (ச) தூக்கந்த
மான விஷயானந்த போகத்தில் மலத்தை யாசிட்ட சிறு
வண்டைப்போலவும், பன்றியைப்போலவும் அயிழ்ந்து
இடைபூறுசெய்யும் எமனுக்கொயாரும் சரீர வாஞ்சை
யையும் துக்கத்தைச் சுகமாகக்காட்டும் இந்திரியபோக

த்தை மேன்மேலும் வாஞ்சிக்கச்செய்யும் தூர்ச்சுக்கம்
நீக்கி இந்திரிய நீக்கி வைராக்ஷிய சிலராய்ச் சமாதி
நிஷ்டானுபூதியால் அகண்டானந்தத்தால் திருப்தியடை
யச்செய்யும் சற்சங்க சகவாசஞ்செய்ய வேண்டுவதவ
சியமாகும், (ஐ) அனர்த்தமாகிய தேகத்தைக்காக்கும்
புண்ணியத்தை உளித்து நித்யமான பிரமபதத்தை
அபேட்சித்து ஸ்ரீ அரிபாரந்தாமனை அந்நயகாலத்தில் தரி
சித்து மறுஜெனனத்தில் சிறுத்தொண்டனாய்ப் பிறந்து
கார்த்திகேயனால் பிரமக்ஞான முபதேசிக்கப் பெற்று
புண்ணிய பதவினைத் தரிசித்து விதேக கைவல்யத்தை
யடைந்த கர்னனைப்போலத் தர்மத்தைப் பெருக்குவதே
உத்தமர் துதிக்கும் முத்திக்கு வழியாகும், (சு) முட
சிரோன்மணிகளாகிய சிலர் காரியருருக்கள் போதிக்கும்
யாதாவோர் நிலையில் மனதை நிறுத்தி எதைபோ ஒன்
றைத் தியானித்து மற்றோர் மார்க்கத்தைச் சிரோஷ்ட
மாயப்பேச அதில் வாஞ்சைகொண்டு முன்னும் அனுஷ்
டித்ததை வெறுத்துச் சஞ்சல மடையச்செய்யும் அவி
வேகஞானத்திற் புகாடல் மனோதிடத்தையும் சம்பா
வனையும் சந்தோஷத்தையும் சாந்தத்தையும் ஏகந்தியா
னத்தையும் நிர்ச்சல சித்தத்தையும் அனுபவக்ஞானத்
தையும் திரியாவஸ்தைகளின் மர்மத்தையும் மனோவுற்
பத்தி நாசத்தையும் பவபந்தம் வந்த சம்பந்தத்தையும்
பயசாஸ்திரமான கர்மகாண்டத்தையும் நானியென்றும்
அகம்பாவத்தையும் மாற்றும் ஞானசாஸ்திர விசாரணை
யை அகத்தியஞ்செய்ய வேண்டும், (எ) மாண்பவமென்
னும் காலநேமியிற் சுழன்றலுத்து துன்பம் வலுத்து
மோகாந்தகாரக் கூபத்திலயிழ்ந்து நன்கு தீதறியாப் பசு
வைப்போலாகிப் பசுவென்றபேரையே யடைந்து மேலு
மேலு முழாமல் ஊனக்கண்களை மறைத்து ஞானக்கண்
களைத்திறந்து அநேக ஜன்மங்களுக்கு வித்தான சஞ்சித
மர்மத்தைப் பஞ்சமூட்டை பற்றிய ஊழித்தீயைப்போ
லெரித்துத் தாதாகாரமாயிருந்து சதாசாலமும் ஆனந்த
மயமாயிருக்கச்செய்யும் ஆசிரியர்மேல் விசுவாசம் அகத்
தியமிருக்கவேண்டும், (அ) அபயிர்த்தி யுவாதிகளை
நீக்கி அதோகதிக் காளாக்கும் கொடிய மனத்தைப்போக்
கிப் பூரணக்ஞானியாகாமல் மரித்த உத்தமருக்கு மறு
ஜென்மத்திற் றெளிவளித்து அப்பா பிரகலாதன இனிப்
பிறவாவாக் கேளென்றுரைத்தது போலுரைத்தும் சங்
கடமான காலத்தில் பிரசன்னமாய் வந்து களிப்படையும்
படியான வாங்களைத்தந்து காத்து இரட்சிக்கும் இஷ்ட
தேவதைமேல் பூரணபத்தியு மிருக்கவேண்டும், (சு)

என்ற விடோபா கேட்ட நவாங்கைக்கும் உத்தா முரைத்து இனி நீ தேகாதிகளை நியதிசெய்து ஆத்மாவாக ஆத்மாவே பாமாத்மாவென நம்பி ஆனந்த மடை பலாமென்றறைய விடோபா ஆத்மாவே பாமாத்மாவென்றறிந்ததனால் ஆனந்த மடையலாயோ வென ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் மந்தகாசம்புரிந்த நீ யானந்தஸ்வரூபமாயிருக்க வேறு ஆனந்தத்தைத் தேடுவானே னென, விடோபா நான் ஆனந்தஸ்வரூப பெப்படியாவேன் ஆனந்தமாயிருப்பவனுக்கு இந்தத் துக்க மிருக்குமோ வென, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் உனதெதார்த்த ஸ்வரூபத்தை இன்னம் நீ பறிபாமல் அஞ்ஞானமயமாகிவி யிருப்பதால் ஆனந்தமயமாக வில்லைபென விடோபா தேகேந்திரிய காண பிராண ஜீவவிருகையறியும் ஆத்மாவே நானென்றறிந்தகொண்டும், ஆனந்தமுதயமாக வில்லைபெயென ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் தேகாதிகள் தானல்ல ஆத்மாவே தானென்றறிந்தபடி ஆத்மஸ்வரூபமாயிருந்தாலல்லவோ ஆனந்தரூபமாவாயென,

விடோபா ஆத்மஸ்வரூபமாவ தெப்படி அதற்குச் சாதனமென்ன திருவாய்மலர்ந்தருளுமையாவென, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் தேகாதிகள் தானல்லவென்று நியதி செய்தவண்ணம் தேகாயாசங்களுக்கும் இந்திரிய சாணங்களுக்கும் மனோராச்சியங்களுக்கும் இடங்கொடுக்காமல் நிக்கிரகஞ்செய்து ஆத்மாவே தானாக விஷயாதிகளைபடக்குங்கிரகானு மானுபிராணங்களைக் கடந்து மௌனமுத்திரையைபடைந்து சங்கல்ப விகல்பத்துக் குட்படாமல் நிர்விகல்ப சமாதியைவிடாமல் இருப்பதே பிரமணுசந்தானமெனவிடோபா பகிர்முடி திருஷ்டி நீங்கி அந்தர்முடி திருஷ்டி ஓங்கி நிர்ச்சலனமாயிருப்பதால் அகண்டானந்தத்தை யனுபவிக்கக் கூடுமாவென, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் நனவிற் சுழுப்தி நிலையைபடைவதே ஆனந்த மென விடோபா நியதிசெய்து ஞானியமாக்கிச் சாட்சிஸ்வரூபமாக அசையாச் சித்திரம்போலிருந்தும் ஆனந்தமுதயமாகவில்லைபெயென, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் கருவிகாணு திகளொழிந்த சுழுப்தி எவ்விதமாயிருக்கிற தென, விடோபா ஆனந்தமாயிருக்கிறதென, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் என்ன காரணத்தால் ஆனந்தமாயிருந்ததென, விடோபா பிரபஞ்ச விபாபாரமும் மனோவிகல்ப மில்லாமையால் ஆனந்தமாயிருந்ததென ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் சுகதுக்கங்கள் மனதிலிருப்பதாலும் மனம் சுழுப்தி பவஸ்தையில் பறைத்ததாலும் வேறு கருவிகளில்லாமல் எல்லாஞ்ஞானியமாகி ஆத்மா ஒன்றுமாதிரி மிருந்ததால் ஆனந்தமாயிருந்தது அந்த ஆனந்த ஆத்மஸ்வரூபமென

விடோபா இந்தச் சாக்ராவஸ்தையில் ஆனந்தமாயிருப்ப தெப்படியென ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் அகக்காண புறக்காணங்களைப்போதும் துக்கமயமே யாரும், ஆத்மா எப்போதும் ஆனந்தமயமேயாரும் இதுதெரியாமல் தேகாதிகளின் பிடைபை ஆத்மாவின் மேலேன் சுமத்துகிறுபென, விடோபா தேகேந்திரியாதிகளின் துன்பங்களால் ஆத்மானந்தம் மறைபடுகிறதெயென ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் மாண்பரியந்தம் தேகாதிகளுக்குச் சுகதுக்கம் வந்துக் கொண்டேயிருக்கும் ஆத்மானுபவ முடையவனுக்கு அச்சுதுக்கங்கள் சொற்பனகாட்சிபோல் தோன்றியுந் தோன்றாமலிருக்கும் இப்படி தோன்றுவது அப்பாசிக் கல்லாமல் ஆருடனுக் கொன்றந்தோன்ற ஆனந்தமாகவே யிருப்பானென விடோபா இப்படி ஆனந்தமயமாயிருப்பவன் தானே மோட்சபாக்கிபம் பெறுபவன் மற்ற வர்களையக் கூடாதோவென ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் பிரம வித்து பிரமவான் பிரமவாரிபான் பிரமவரிஷ்டன் என்கிற நால்வரும் மோட்சமடைபவர்களே யானாலும் தானின்ன தேசத்திலிருக்கிறதும் தானின் னானென்பதும் மலசல விசர்ச்சணையாவதும் சரோங்களின் சுவையும் அறிபாப் பிரமவரிஷ்டனே இவனே பிரமானந்த வாரியில் முழுகித் தன்னைமறந்து ஜீவன் முக்தித்தன்மையைக் காதலக்கனிபோல் அடைந்தவன் அவ்வரிஷ்ட பதத்தையே சீயடைந்து ஆனந்தானுபோதம் பெறக்கடவாயென விடோபா ஜீவனிருக்கும்போதே மோட்சமடையக் கூடுமாவென ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் மோட்சமென்ப தினர்த்தம் மோசனமாம் மோசனமென்பது பந்த விமோசனமாம் பந்தமோசகம் பந்த நிவர்த்தியே மோட்சம் துக்கமோசகம் பிரமானந்த மோட்சமன்றி வேறு மோட்சஸாதனம் எங்குமில்லை. ஆதலால் துக்கமயமான விபாபாங்க ளொழிந்த சதா ஆனந்தமயம் யிருப்பா யப்பாவென விடோபா அடியேன் பேரின்பவாரிதியில் முழுகி ஜீவன் முக்தியடைய எத்தனைநாள் செல்லுமோ தேவாரூடைய பரிபூரணதைய எக்காலத்தில் வருமோவென் றயர்ந்து நிற்க, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் அப்பா ஒப்பிலா பிரமக்ஞானி யே! என்னிருகண்மணியே! இன்றுடன் தேகாபிராணத் தை விடுத்து வலிமைபான இச்சையைத்தடுத்துக் குட்சி பாதையினியித்தங்கிடைத்ததுண்டு உன்னை யண்டினோர்க் காத்மானுபாவத்தையேவிண்டு மனவெண்ணங்களை மாய்த்த மானுபிராணங்களைத் தேய்த்த ஆத்மஸ்வரூபமாய்ப் பாமாத்மாவிகலைப்பமாய்ப் பரிபூரணமாய் பாமானந்தபா வசஞ்செய்யானசமாதியை படைந்திருக்கக்கடவாயென்று

பூரணபீஷகஞ்செய்து கைதன்ய சுவாமியென்கிற பே
கைக்கொடுத்துத் தானும் பாமசமாதிபடைந்து ஆனந்த
மேலிட்டார் தன்னை மறந்து அகர்வற்றிருந்தார்
விடோபா ஆசாரியருடைய பூரண கட்டிச் சம்பெற்றுக்
கொண்டதால் பஞ்ச மூட்டையில் நெருப்புப் பற்றியது
போலச் சங்கல்பங்களும் பஸ்பமாய்ப் பாமான்ந்த கிஷ்
டையிற் பசுமாத்தாணிபோற் பதிந்து தன்னை மறந்து
தலைவனிற் கலந்து பேப் பிடித்தவன் போலவும் செய்
திருப்பது போலவும் வாரணாசியில் பிரகாசித்துக்கொண்
டிருந்தார். கேட்டவர்களோ சித்தர்களோ பென்று பின்
னும் நாராஜிசித்தர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

விடோபா ஞானோபதேச அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

விடோபா கிரகத்தாசீர்ம அத்தியாயம்.

வாருங்கள் சித்த சிகாமணிகளே! என்னிரு கண்
மணிகளே விடோபா வாரணாசியில் இவ்விதமாயிருக்கை
யில் அலங்காவதியில் சிதோபந்து ஓ பகவானே! என்
னருமைப் புத்திரியைச் சந்தார விச்சையில்லா விடோ
பாவுக்குப் பாணிக்கிரகணம் செய்யும்படியாய்ச் செய்து
என் கழுத்தைக் கொய்து சதிபதிக ளொற்றுமைபோ
டிருக்காமல் பிரித்து விட்டாயே! ஒப்பினாய் பதிவிரதை
யாகிய என் தன்னை படுத்துயர்பார்க்க என்னுலகையில்
கூடு! திராத தொல்லை! ஓ நெய்வீம! இனி
பெண்ண செய்வேனென்று திபாணஞ்செய்துக் கொண்டே
வந்தார் அவர் மனைவியோ விடோபாவும் ருக்மாபாயும்
சந்தோஷமாய்க் கடிக்களித்திருக்கக் கருணை கூறுவா
யென்று இலட்சுமியைப் பூசித்துக் கொண்டே வந்தான்.
ருக்மாபாயி நாரேறும் அதிகாலைப் பிழைந்து சக்கா
தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பிரவஸ்திரத்துடன் அர
கம் வேம்புச் சலந்திருக்கும் விருட்சத்தை தூற்றெட்டு
தாம் பிரதட்சனஞ்செய்து தன் பதியின் திருநாமமாகிய
விடோபா வெண்ணுக் திருநாமத்தையே பதினாபிர முரு
வேற்றி மூன்றாஞ் சாமத்தில் விட்டை யடைந்து ஓ
பொழுதுண்டு தகையிற் புரண்டு கல்ல வஸ்திராபாண
மணியாமல் தாய் தந்தையோடும் பேசாமல் கூந்தல்
சுடைகண்பத் தொங்க பார்த்தோர் பாசத்தி பென்று
வணங்க பேப் பிடித்தவன் பாஸ் குணம் வேறுபட்டுக்
கிரகத்தாசீர்மத்துக்கு மாறுபட்டு நான்கழிக்கத் தொடங்

கினான். இப்படி பதினாறு மதிகள்கழிய தாய் தந்தை
தன்னை பென்னும் மூவர் செய்யும் தீபா பஸ்பமானது
விடோபாவின் மனதில் பிரவேசிப்பதனாற் பயனில்லை
பென்று அவருக்கு சன்யாசம் கொடுத்த ஸ்ரீ பாதஸ்வாமி
களின் மனதில் பிரவேசித்து அவருடைய ஆருட
க்ஞானத்தைக் கலைத்து சஞ்சாரசமாதி செய்யும்படியான
சலனத்தைக் கொடுத்து அஃதறிவா ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள்
சஞ்சாரசமாதி செய்ப வேண்டு மென்கிற எண்ணம்
கொண்டு வாரணாசியை விட்டு அலங்காவதியை நோக்கி
புறப்பட்டுப் பல நாடுகளைக் கடந்து சகாதீர்த்தத்தை
யடைந்து அதற் கருகாயிருக்கும் அரச விருட்சத்தின்
கீழ் ஆபாசத்தால் சயனித்துக்கொண்டு ருக்மாபாயின்
கோறிக்கை விடேற்றவந்த ஐகதீசுவரன்போல பிரமா
னந்த கிஷ்டையி லெழுந்தருளி யிருந்தார்.

இப்படி மதுரான் பரியந்தம் அகைசவற்று ஆனந்த
பாவசத்தில் தன்னை மறந்திருக்கும் அற்பு தத்தைக்
கண்ட ருக்மாபாயி இவர் பாரோ மகா புருஷனென்றும்
இப்போக்கொத்த மகாத்மாவால் திராக் குறையுமுண்டோ
வென்றும் அதிகேக்கிமாய் விட்டை யடைந்து பலகா
ரமும் பாமான்ன மு மேந்திக் கொண்டுவந்த நமது சஞ்
சலம் நீங்கு மென்று வந்த அவாருகிற சென்று பய
பத்தியுடன் நின்று ஓ ஸ்வாமி! அன்னமில்லா ஆபாசத்
தால் களைத்திருக்கின்றீரோ அல்லது பிரமானந்தமேலிட்
டால் தன்னை மறந்திருக்கிறீரோ ஓ பகவானே! அடிமை
கொண்டு வந்த பலகாச பாமான்ன முட்கொண்டு ஆபா
சம் தீர்த்துக்கொண்டு பிரமகிஷ்டையி லெழுந்தருளி
யிருக்கலாம் எழுந்திரும் சுவாமி பென்று இனிப தூ
லோடு அவர் கிஷ்டை பிரஷ்டமடைய கூப்பிட்டான் குபி
லோகை போன்ற தொனியைக் கேட்ட ஸ்ரீ பாதஸ்வாமி
கள் கிஷ்டை கலைத்து கண்களைத் திறந்து ருக்மாபாயி
வைப் பார்த்துக் காக்களைச் சேர்த்த ஓ அம்மா தப
வேஸையிருக்கின்ற நீ யார் என்ன குறையால் வாட்ட
முற்றத் தபாட்டத்தி விருக்கிறாயென, ருக்மாபாயி ஓ
ஸ்வாமி! எனக்குற்ற குறையைப் பின்னால் சொல்லு
கிறேன் பலகாச பாமான்ன முண்டு ஆபாசம் திருமையா
வென்று வணங்க ஸ்ரீபாதஸ்வாமிகள் பசிபிகுதியால் புசி
த்து உன் குறையைச் சொல்லுமம்மா வென, ருக்மா
பாயி எனக்குப் புத்திரபாக்கியம் வேண்டுமென, ஸ்ரீபாத
ஸ்வாமிகள் ருக்மாபாயி செய்த உபசாரைக்குச் சந்தோ
ஷப்பட்டு ஓ அம்மா! உனக்கு நான்கு சிசுக்கள் பிறக்க
வாமனித்தீதன் இவ்வேஷத்தை மாற்றி உன் கணவனோடு
சந்தோஷமாகக்கூடி யிருப்பாயாக சமஸ்த சுபங்களும்

பெற்று வாழ்ந்திருப்பாயாக வென அது கேட்ட ருக்மா பாயி நமது கணவன் வாலாற்றை யுடைக்குமுன் நான்கு காண்முனையைப்பெற வாமளித்து விட்டாரே நமது காவ லனைக் காண்பதெப்போ களிப்புடன் சேர்வ தெப்போ தனயரைப் பெறுவதெப்போசந்தேஷ முறுவதெப்போ வென்று நகைத்தாள் ஸ்ரீபாதஸ்வாமிகள் ஓ அம்மணி ! என் வாக்குப்பொய்பாகுமென உன்னியநகைத்தாய் திரி மூர்த்திகள் தடுத்தாலும் என்னுசிர்வாதத்துக்குத் தடை வராமல் மந்தாதாவின் பத்தினிக்கு நான்கு புத்திரமக் கிய மளித்த ஓர் முனியின் வாக்கியத்தி னுறுதிப் பிர காரம் நீ நான்கு பிள்ளைகளைப்பெற்றுச் சுகமுற்றிருப்பா யென, அவ்வுறுதி வாக்கியத்தைக்கேட்ட ருக்மாபாயி இப்படியும் நமக்கனுகூல காலமுண்டாகுமா நிச்சயமென நம்பலாகுமா வென்று களிப்பின் மிகுதியால் மேன் மேலும் மந்தகாசம் புரிந்து ஆணந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து ஒன்றுந் தோன்றாதவளாய்ப் பதுமைபோ லசைவற்று நின்றாள். ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் சந்தேகம் கொண்டு ஓ அம்மா ! நீ நகைத்துக் கண்ணீர்விட் டபூங்காரணமேன் தெரியச் சொல்லுவாயென்று வற்புறுத்திக் கேட்க. ருக் மாபாயி ஓ என்னுண்டவனே ! உமது வாக்கியப்படி சுபமங்கலியத்துடன் சகல சாய்பிராச்சியமும் பெற்று வாழ்வது நிச்சயமாயினும் அக்கினி யில்லாமல் பாக மாசுமா ? என்னெயில்லாமல் விளக்கெரியுமா ? ஜல மில்லாமல்குரூம் புறப்படுமா ? விருட்சமில்லாமல் பல முண்டாகுமா ? புருஷனைப் பிரிந்த நான் புத்திரரைப் பெறக்கூடுமா வென, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் ஓ அம்மணி ! உன் கணவன் - வெறுப்பா லுண்ணைப்பிரிந் தென்கிருந்தா லும் என்னுசிர்வாதப்பலனால் உன்மேல்விருப்பங்கொண்டு வந் துன்னைச் சேர்வான் இனி அவதயிரியப் படாதே யென ருக்மாபாயி ஓ சுவாமி ! சமுசாரத்தி விருந்த போதே தொடாத என் கணவன் இப்போது சன்னி யாசியா யிருக்கின்றாரே அவர் சமுசாரத்துக் குட்படு வாரா அன்பாயென்னையுந் தொடுவாரா காரணஞ் சொல் வதற்கு முன் அவசரப்பட்டு ஆசிர்வாதஞ் செய்தீரே கருணை மழை பெய்தீரே உமது வாக்கியப்படி நடப்பதற் குச் சன்யாசியான என் கணவன் சமுசாரியாக வேண் டுமே யென,

ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் ஓ புண்ணியவதி ஆயிரம் பேர் களுக்குத்தான் சீஷனாகலாமன்றி ஒருவனுக்காகாவது கூடாது ஏனெனில் சப்த நாகங்களுக்கு அக்கினி வைப் பதும், சீஷனுக் கிருக்கும் எழுவகைப் பிமலிகளை மாற்றுவதும் ஒப்பாகும், காரணம் ஏழு பட்டணங்களை எரிப்பத

னால் உண்டாகும் பாவத்தை நீக்குவது லேசாகவும் அனேக ஜன்மங்களுக்கு வித்தாயிருக்கும் மாணுக்க னுடைய சஞ்சித கர்மத்தைப் பஸ்பமாக்குவது கடினமாகவும் இருக்கும் ஒரு சிஷ்யனை ஜன்மசாகரத் தமிழா மல் மோட்சமடையச் செய்தல் எளிதானதல்ல ஒருவனை கிர்தார்த்தனுக்க ஆசான் தான் செய்த தபத்தை யெல் லாம் தாரைவார்க்க வேண்டும் இதை யறியாக் காரிய குருக்கள் டம்பத்துக் காகவும் பணிவிடைக் காகவும் அர்த்த நிமித்த மாகவும் அனேகரைச் சீஷர்களாக்கிக் கொண்டு அதோடறிக்க காளாதிறார்கள் அதுபோல உனது கணவன் சம்சாரியா யிருக்கச் சன்னியாசக் கொடுத்த ஆசானெவன் அப்படி சன்னியாசக் கொடுத்த தேசிக னும் காஷாயம் பெற்றுக்கொண்ட மாணுக்கனும் குற்றத் துக் குள்ளாவார்கள் நல்லதன் கொழுநன் எந்தத்தே சத்தி விருக்கிறான் யாரிட முபதேசம் பெற்றுக்கொண் டான் சொல்லுமம்மா வென ருக்மா பாயி ஓ சுவாமி ! இப்போது காசிதேசத்தி விருக்கின்றார் உபதேசம் யாரி டம் பெற்றுக்கொண்டாரோ யானறிகிலேனென ஸ்ரீ பாத ஸ்வாமிகள் ஓ பாக்கியவதி ! என்ன காரணத்தா லுண் னைப் பிரிந்துபோனான் பிரிந் தெத்தனை நாளாயிற்று பதி விரதையான நீ அவனைத் தொடர்ந்து போகாமலிருக்க காரண மென்ன சொல்லுமம்மா வென, ருக்மாபாயி தன் கணவன் தன் தந்தைதாய் விவாகஞ்செய்ய அதைத் தடுத்து பாத்திரை வந்ததும் அலங்காவதியை யடைந்த தும் தன் வீட்டில் சயனித்ததும் தன் தந்தைக்குப் பக வான் சொர்ப்பனஞ் சாதித்ததும் மறுநாள் கண்வனு டைய கனவிலுரைத்ததும் ஆர்வலன் நபிராத்திரியிலெழு ந்து போனதும் தான் மறித்ததும் அசரீரி விவாகஞ் செய்துக்கொள் ளென்று பகர்ந்ததும் தந்தை பலவந்த மாய் பாணிக்காகணஞ் செய்ததும் ஐந்தாறு வருஷங்க ளாகத் தன்னை யேரிட்டுப் பாராமலிருந்ததும் தன் தாய் தந்தை மரித்த சாறிகை முன்னிட்டிக்கொண்டு காசிக் குப் பிரயாணப்பட்டதும், தன் தந்தை கூடவே தொடர்ந் ததும் பின்பு சன்னியாசியாக இச்சையிருப்பதை வெளி யிட்டதும், பதிவாக்கியத்தை மறுத்தல் பதிவிரதைக் கழகல்வென்று தன்னை மறித்துப்போனதும் சொல்லி முடித்து ஓ என்னையனே ! என் நாயகன் என்னைப் பிரிந்து பதினாறு திங்களாயிற்று பதிவாக்கைக் கடக்கக் கூடாக்குறையால் அவரைத் தொடர்ந்து போகாம லிரு ந்த விட்டேன் காரணங்க ளிப்படியிருக்க யான் புத்திர ரை யெவ்விதமாய்ப் பெறுவேனென,

ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் ஓ விரதசீலியே! அதிகதீக்ஷண
கூலியே! உன் மனோளன் குணங் குறி ரூபம் வயது
சொல்வாயம்மா வென, ருக்மாபாயி அவர் குணதீசயங்
களைச் சொல்லிக்கொண்டே வா, அதனேட்ட ஸ்ரீபாத
ஸ்வாமிகள் அம்பலத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட விபசாரி
யின் மனம் போலவும் தண்டனைக் குட்பட்ட சூற்றவாளி
யின் நெஞ்சம்போலவும் உள்ளங்கலங்கிப் பித்தசூரக்கா
னுக்கு மதுரமான சர்க்கரை கசப்பதுபோலவும் விடநாய
கிக்கு நிஷ்காமியான கணவன்மேல் வெறுப்புறுவதுபோல
வும் துவேஷ முற்பவித்த ஓ பதிவிரதையே! உன் ஆர்
வலன் நாமதேயம் என்ன சொல்லுமென ருக்மாபாயி
கணவன் திருநாமம் வாக்காற் சொல்லக்கூடாக்குறையால்
தரையில் வரைந்து அத்திவ்ய நாமத்துக்குச் சிரசாஷ
டாங்கமாய் வந்தனஞ்செய்ய, அதைக்கண்ட ஸ்ரீபாதஸ்வா
மிகள் தனது மாணாக்கன்மீது அதிக கோபங்கொண்டு
துஷணவார்த்தைகள் விண்டு இக்கணம் அந்த விடோபா
வென்னும் பொய்யனைப் பஸ்பமாய்ப் போக ஜபித்துவிடு
வேன் ஆ ஆ உனக்குக் கொடுத்த ஆசீர்வசனத் தடையா
ல்லவோ என்னிடம் சன்யாசம் வாங்கிக்கொண்ட உன்
கணவனுக்குச் சாபங்கொடுக்காமல் பொறுக்க நேரிட்டது
சொல்வதற்கரிய பத்தினியாகிய உன்னை மோசஞ்செய்து
என்னிடம் சத்தியம் பேசி என்னைக் குற்றத்துக்குள்
ளாக்கிவிட்டான் இப்போதே காகிக்குப்போய் அவனை
உதைக்கிறேன் நையும்படி சிதைக்கிறெனென்று ஆக்கு
ரோஷத்தோடும் வாரணசியை நோக்கிப் போக ருக்மா
பாயி ஓ பகவானே! இதென்ன விபரீதம் நேரிட்டது
இதற்கு நானென்ன செய்வெனென்று அதி சீக்கிரமா
யோடி அவர் பாதாம்புயங்களில் வீழ்ந்து பலதாரந்தாழ்ந்து
ஓ எங்களாண்டவனே! என்பதி பிரானனோ டிருக்கிற
ரென்கிற கேள்வியே எனக்குச் சகல பாக்கியமும் கிடை
த்ததற்குச் சமாணம் அதையும் இழக்கும்படியான காலப்
நேரிட்டதோ அதனுலேயே உமக் கிவ்வளவு கோபம் வந்
ததோ எனக்குப் புத்திரபாக்கியமும் அஷ்டயிசுவரியமும்
வேண்டியதில்லை மாங்கல்ய பிட்சையே கொடுத்தாட்
கொள்ளும் சுவாமியென்று பிரலாபிக்க ஸ்ரீபாதஸ்வாமிகள்
ஓ குணோத்தமியே! உன் பதி சுகசீவியா யுன்றோடு சந்
தோஷத்துடன் கூடியிருப்பான் என் வாக்கியப்படி நான்கு
குழவிகளையும் பெறுவாய் நீ யாதொன்றுக்கும் வியாசுலப்
படாமல் சிலநாள் என்வரவுக் கெதிர்நோக்கிக் கொண்
டிருப்பாயாகவென் றுரைத்து நடு காடுகளைக் கடந்து
வாரணசியை மடைந்து விடோபாவிட்டு சென்று ஓ

அசத்தியனே பெனப் புகன்று அடா சைதன்யா! உனக்
குச் சமுசாரமிருக்கின்றதா இல்லையா? உண்மையைச்
சொல். இன்றேல் அகஸ்தியர் தன் சீஷனுக்குப் பர்வதா
காரமாகவே யிருக்கச் சாபமிட்டதுபோலவும், பிரகஸ்பதி
தன் மாணாக்கனுக்கு குஷ்டரோகியாய்ப் போகச் சாபமிட்
டதுபோலவும் ஜபித்துவிடுவேன் கோபாக்கினியாற் றகி
த்துவிடுவேன் என்று தூருவாசனாப்போல் கோபாவேசத்
தாற் றுவேஷிக்கத் தொடங்கினார்.

விடோபா இராஜன் முன் சூற்றவாளியும் மாமியார்
முன் மருகியும் வித்யாகுருவின் முன் மாணாக்கனும் பதி
யின் முன் விபசாரியும் நெஞ்வுவதுபோலக் கிடுகிடுண்டு
நடுநடுக்கிப் பூனைபோலொடுக்கி வாய்நுறி நாத்நொறி
ஓ தெய்வமே! அசப்பற்றற்றவனுக்குப் புறப்பற்றென்
னும் சமுசாரமேது நானென்னும் மேன்மையேது என
தென்னும் பான்மையேது பெண்ணிபிள்ளை தாய் தந்தை
தமரென்னும் பந்தமேது இவர்கள்மே லபிமானங் கொண்
டிருக்குந் தொந்தமேது அப்படியிருக்க நமது சுவாமிகள்
நகைமுகம் வேறுபட்டு மிகவும் வெகுளி மேலிட்டு உண்
மைதெரிந்தவர்போல் உனக்குச் சமுசாரமுண்டா இல்
லையா நிஜத்தைச் சொல்லென்று கேட்கின்றாரோ மித்திர
னிடத் தசத்தியம் பேசினால் விரோதமும், பிராஜகளிட
மும் கைதவமுரைத்தால் அவடரியாதையும், இராஜனிடம்
பொய் பேசினால் தண்டனையும், ஆசானிடம் அபத்தம்
புகன்றால் நாகப்பிராப்தியு முண்டாகுமென்று சாஸ்திர
மிருக்கின்ற தல்லாமல் பொய்யானது பஞ்ச பாதகத்தி
லொன்றாய்ப் பாபங்களுக்கெல்லாம் மூலமாயிருக்கின்ற
காரணத்தால் உண்மையை சொல்லவேண்டும். அன்றித்
தாய் தந்தை சாபத்தால் எடுத்த தேகத்துக்குப் பிடைபும்
பெரியோர்கள் கோபத்தால் பலஜென்மங்களுக்குப் பிடை
பும் ஆசாரியர் சீற்றத்தால் அவ்வாதி நாகமும் உண்டா
குமே தாய் தந்தை பெரியோர் தெய்வமுமிட்ட சாபமுந்.
குருஸ்வாமிகளால் நிவர்த்தியாகும் ஆசானிட்ட சாபத்தை
அரியராதிகளாலும் அகற்றக்கூடியதல்லவே இப்போது
சமுசார முண்டென்றரைத்தால் முன்னில்லையெனறுரை
த்ததைக் குறித்துக் கோபம் வருமே ஆரியரிடம் அசத்தி
யமும் பேசலாகாதே இதற்கென்ன செய்யலா மென்று
பலவாராறு வெண்ணங்களைடுங் கூடி உத்திரஞ்சொல்வ
தற்குத் தடமாடி கண்ணீர்விட்டழுது அடியற்ற பனைபோ
லவாடிகளில் வீழ்ந்து தொழுது ஓ என்னாண்டவனே!
உடல் பொரு ளாவி யென்னு முன்றையும் முன்னமே
உமக்குத் தத்தஞ்செய் திருக்கிறபடியால் இவ்வேழை

யேன் சிரத்தைத் தறித்துவிட்டாலும் பஸ்பமாய்ப்போக எரித்துவிட்டாலும் தேவரீரை நம்பினவடியேனுக் குறை யுண்டாகுமோ? அப்படி குறைவேரிட்டாலும் உமக்கன்றி எனக்கென்கிற சுதந்தர முண்டோ? ஓ சாந்தஞ்சேர்ந்த சதர்வேதாந்த உபசாந்தபோதனே! நாதனே! நீதனே! வினோதனே! அதிதனே! அவதூதனே! நித்தனே! நிமலனே! நிர்க்குணசாணம், சத்யனே சாந்தனே சத் குணசாணம், சுத்தனே! சுசித்தனே! சோதியே சா ணம், அத்தனே! அமுதனே! ஆதியே சாணம், கர்த் தனே! கடவுளே! காரணசாணம், புத்தனே! புனிதனே! பூரணசாணம், நிச்சயப்பொருளான நீதியே சாணம், அச்சுதாத்விதவனுபூதியே சாணம், சுந்தரானந்த சுய துரியனே சாணம், அந்தமாதியிலாத வரியனே சாணம், மோட்சமிந்தெனையாண்ட முத்தனே சாணம், சாட்சியா யிலகு நிச்சாந்தனே சாணம், கருவிகாணதிகளை வென் றவா சாணம், அருவாகியருளாகி நின்றவா சாணம், மம தகந்தையுமிலா மாதவாசாணம், சமதமாதிகளீந்த ஆதவா சாணம், காட்சியருளிய ஞானக்கண்மணியே சாணம், பாட்சியருளுந்தாய மனோன்மணியே சாணம், தேவரீர்த் தித் துதிசெய்சீலனே சாணம், மூவரோருருவமான மூல னே சாணம் என்று பற்பல விதங்களாகத் தோத்திராஞ் செய்பத் தொடக்கினார்.

அப்போது விடோபாவைச் சூழ்ந்திருக்கும் தொண் டர்களும் ஸ்ரீ பாதசுவாமிகளின் பாதங்களிற் பணிந்து, பற்பல விதங்களாகத் துதிக்கலுற்றார்கள் ஸ்ரீ பாதஸ் வாமிகள், விடோபா தேம்பித்தேம்பி யழுதிறதையும், அவருடைய பணியாளர் தோத்திரம் புரிந்தேத்துகிறதையுங், நோக்கி கோபத்தை நீக்கி ஓ ஓ கோபமல்லவா பாபங் களுக்கெல்லாம் மூலம், பொறுமை கடவினும் பெரிதல் லவா? அன்றி ஒருவனைக்கொல்வதா கொலை, மனம்நோக வைப்பதே கொலை, ஒருவனைப்புணர்வதா விபசாரம், மன தில் வாஞ்சை கொண்டதே விபசாரம், வாக்கினுற் றோத் திராஞ்செய்வதா பூசை, மனதிலுள்ள அன்பே பூசை, ஒரு வரை ஒருவர் தழுவுவதா ஆசை, மனதிலுள்ள பிரியமே ஆசை, அனைக பதார்த்தங்களை டேடுவதா அமிர்தம், அன்புடனன்னப்பா லுற்றுவதே அமிர்தம், பணிவிடை செய்வதா பக்தி, பயத்துடனிருப்பதே பக்தி, கங்கையில் மூழ்குவதா ஸ்நானம், களங்கமற்றிருப்பதே ஸ்நானம், மடியோடிருப்பதா ஆசாரம், மாடகூடங்களோ டிருப்பதா கெட்பிரம், தியானஞ்செய்வதா நிஷ்டை, மோனமுற் றிருப்பதே நிஷ்டை, கலைஞ்ஞானங்கற்பதா வித்தை, பிர

மஞ்ஞானம் கற்பதே வித்தை, கோபமா கொடியது குரோ தமே கொடியது, வாயிலுள்ளபற்களா கெட்டவை, வாயி ற்றிலுள்ள பற்களே கெட்டவை ஆதலால் சாந்தமென்னு மாபாணம்பூண்டு சாதுவென்று பேரொடுத்ததாம் சாந்தமா யிருக்காமல் சத்சீடன்செய்த குற்றத்தைப் பொறுக்காமல் சன்யாசிபாகியும் சமுசாரியைப்போல் கோபத்துக் குட் பட்டேனே, தபநிலைகெட்டேனே, கோபத்தினால்லவோ அனைகம் ரிஷிகள் தவமழிந்து விட்டார்கள், நாகத்துக் குட்டப்பட்டார்கள், விஸ்வம்பரானுன பரப்பிரமத்துக்கு மிக வும் நேசனான விசுவாமித்திரனை வசிஷ்டர் சாந்தத்தாலல் லவோ வெற்றிபெற்றார். சாந்தமே சிறந்தபக்தியும், ஜீவன் முக்தியும், சாந்தமே வகதியானமும் பிரமஞ்ஞானமு மாகும். அன்றி மோக்ஷபிச்சையுள்ளவன் நானென்னு மகங்காரமும் என தென்னும் மமகாரமும் அற்றவனன்றி பற்றவனாகான் நானென்பதற்றவன் என தென்னும் சுதந் தாமொன்றுண்டென்றுறாப்பானு நானென்னதற்றவனே ஞானியன்றி மற்றவர்கள் ஞானிகளாவார்களா வென்ற னந்தம் விதங்களாயேசித்து, விடோபாவை நேசித்து, அப்பா விடோபா என் வரலாற்றையெல்லாம் அலங்கா வதியிலிருக்கும் ஓர் பதிவிரதையால் கேள்விப்பட்டேன். அசரீரி வாக்கியத்தை மறுக்காமல்லவோ பாணிக்கிரக ணஞ் செய்துக்கொண்டாய் நானுபதேசஞ்செய்யமாட்டே னென்றல்லவோ பொய்மொழி புக்ன்றாய் நீ யாதொன்றுக் கும் அஞ்சாமல் என்னுடன்வா மறுத்தொன்றும்பேசாதே யென் றழைத்துக்கொண்டு அலங்காவதியிற் சென்று சீதோபந்து விட்டின் முன்னின்று அம்மா ருக்மாபாயி யென்று கூப்பிட்டார். அந்திவேளையில் அந்திவண்ண னைப்போல வந்து கூப்பிடும் ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகளின் இனிய தொனியைக்கேட்ட ருக்மாபாயி அதிதிரிதமாய் புறம் போந்து ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகளின் பாதங்களுக்கு வந்தனஞ் செய்து அவர்பின் ஜடாமகுட காஷாய வஸ்திராவதாரி யாய் நிற்கும் தன் கொளுநன் திருவடிகளிற் பணிந்து பரம சிவமே யெனத் துணிந்து அமுதகண்ணுற் சொழுதகையு மாய் நின்றான். விடோபா தன் மனையாள் தன்னைப்போ லவே ஜடைகள் வளர்த்து சரீரந்தளர்ந்த பரமசாதுவா யிருப்பதற் காச்சரியப்பட்டுச் சத்குருநாதனிவருடன் கூடியிருக்கச் சொல்வாரோ வென்று பயப்பட்டு அரசன் முன்னிற்குந் திருடனைப்போலவும் விபசாஞ்செய் தகப் பட்டுக்கொண்ட அபசாரியைப்போலவும் தலை குனிந்து

நின்றிருந்தார். அத்தறுவாயின் ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் அப்பா
விடோபா இவ்வுத்தமி யாருடைய பத்தினிபென்று கேட்
டார். விடோபா ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் மொனமுற்றிருந்
தார். ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் ஓ விடோபா அருந்ததி அனு
குறைய சந்திரமகி தமயந்தி முதலான பதிவிரதைகளிற்
சிறந்த இவ்விரதசீலனை நீக்கி மேல் வேஷமான சன்பா
சதா லென்னளபம் பெறப்போகிறாய் ஆயிரஞ்சன்பாசி
கள் ஓர் இல்லறஞானிக் கணையாவார்களா? கற்புள்ள
மாதாசீரான்மணியால் கைவல்யமடைவ துண்மையல்ல
வா? விரிந்துச்சொல்லவா? இவ்வுத்தமியின் கற்பென்
னும் அக்கணியால் நாயிருவரு மொரிந்துபோக மாட்டோ
மா? சிருஷ்ட ஸ்திதிசம்ஹாரஞ்செய்யும் திரிமூர்த்திகளும்
அனுகூலாதேவியின் கற்பால் தங்கள் வல்லமைகுன்றிக்
குழந்தைகளாய்ப் போகவில்லையா? சிருந்தையின் கற்
பென்னும் பலத்தால் சலந்தான் திரிமூர்த்திகளும் ஜெயி
க்கவில்லையா? ஸ்ரீரங்கினியால் ஏழுநான் சூர்ப்பாதபமா
காம விவ்வுலகை இருள்முடிக்கொள்ளவில்லையா? உணக்
குத் தெரியாத தொல்லையா? பதிவிரதைகளின் மனதை
நோகவைத்தால் சவ்வாதி நாகத்துக்கிடமில்லையா? அழ
கான வாய்திறத் துண்மை வார்த்தையைச் சொல்லையா
வென்று அவர் காத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு ஓ என்னப்
பேன! இந்த அற்புத குணமுள்ள கற்பிற் சிறந்த காந்தை
வைத் தள்ளாமல் என் வாக்கை மறுப்பதற் கெண்ணங்
கொள்ளாமல் ஸ்லறமாகிய இல்லறத்திலிருந்து பிரம்க்
ஞானியாய் மோட்ச மடையக்கடவாய் அகததறவன்றிப்
புறத்துறவாலோர் பலனுண்டா? குருவாக்குக் கெதிர்வாக்
குறைத்தவருமுண்டா? ஆசானை அவமதித்தவருமுண்டா
ஆசிரிய ராசீர்வாதம் பெற்றவர்க்கோ ரிடைபூதம் வருவ
துண்டா? ஓ குருபக்தியிற் சிறந்தவனே! பிரம்க்ஞானி
கள் கட்டிற் பிறந்தவனே! ஆசையை பணுவும் வைக்கா
மற் றுறந்தவனே! ஆசாரியரோ நீரோ கெத்பெனறறந்த
வனே! அஞ்ஞானத்திற் குறைந்தவனே! பெய்ஞ்ஞானத்
தில் கிறைந்தவனே! அகமதை பிறந்தவன்! ஆனந்தத்
தில் மறைந்தவனே! பிரபஞ்ச வியாபாரம் மறந்தவனே
என்றனந்தம் வார்த்தைகளாடியிக்வுக்கொண்டாடிக்க காஷா
பததை நீக்கி ஜடாபாசத்தைப்போக்கி ஆடைபாபாணங்க
ளைச் சிங்களரித்து அழகில் மதனெனப்பூரித்து ருக்மாபாயி
வையும் அலங்கரித்து அன்பாயுபசரித்து மகா வாக்யோப
தேசஞ்செய்து மாகசுனைத்தைபுகு கொய்து மூவருந்
தேவருந்தொண்டு உகைளுக்குச்செய்யக்கடவதெனவினாடு
பாக்கிடஞ் செய்தவர்களென்று பற்பல வார்த்தைகள்
புகன்ற இனி நான் போய்வருகிறேனென்று அவ்விடம்
விட்டகன்று போகலுற்றார். அப்போது விடோபா, ஸ்ரீ
பாதஸ்வாமிகளின் பின் தொடர்க்துபோய் பலதாக்குழ்

ந்து பாதங்களில் வீழ்ந்து ஓ என்னுண்டவனே, ஆனந்தத்
தாண்டவனே, நிரசாமாகிய இச்சமுசார சாகாத்நி
லெண்ணெயமுத்திச் சண்ணை பொழிந்ததென்று சற்றுந்தன்
காமல் கம்பினை என்னை கைநழுவவிட்டேருதலால் என்
னாயிருட னகாக்கணமிக்கு தக்கிரிசுப்பேனோ, அடி
பென்மீ திவ்வளவு அருவருப்பேனோ? இக்குவலயத்தில்
நீரன்றி எணக்கோர் திக்குமுண்டோ? தாயை விட்டகன்ற
கன்றுமுண்டோ? அருளோருருவாகி பெண்ணை பாட்
கொள்ளவந்த என்னையனே! காதல நெல்லிக்கணியோல்
கைவல்யமளித்த மெய்யனே! கார்க்கோத்துந் துய்யனே!
துரிகைகளகற்றிய அப்பனே என்று தோத்திரஞ்செய்து
தாட்டாமகைகளைத் தழுவி கண்ணீரார்தழுவி பிரிவாற்
றுமைபால் ஒவென்றமுதுக்கொண்டே தோத்திரஞ் செய்
பத் தொடங்கினார்.

குரு ஸ்துதி.

விருத்தம்.

உலகம்புரக்குத்திருமாலு முயர்வேதாவுஞ்சங்கரானும்
இலகுமலகிரேமேத்து மெழிலாலருளே தேசிகஸ்வாமி,
நலமென்று மிலர்நாயேனை நயந்தாட்கொண்டநாயகனீ, பதி
பலாரொனக்கு துணையுண்டிங் கடிபேற்கருளிய கல்வீரே.

அகலவைத்தா லெனியேனை பஞ்சேலென்பாரிவண்
பாரே, முகமனுநாதத்திங்கிருவென்றமுருகாமில்லா முட
னைப்போல், பகலுயிரவுந்துதித்தேத்தும் பகவானேயுன்றி
ருவடிவை, அலகித்தெவ்வனமறந்திருப்பே னந்தோவெந்
தாயறியேனே. 2

அறிபாமையினு வில்லமெனாற்றில்மீழ்ந்தே னல
க்கணுற்றேறன், பிரிபாலினையோ பெண்ணெனும் பேய்பிடி
த்தான் விடுக்காடுனைக் கெடுத்தான். முறைபோமுறை
பென் றெனை நீயிர் மோசஞ்செய்தின் டுவண்விடுத்துப்
பிரியேல்பிரியே லருட்குருவே பேரின் பளித்தபெரு
மானே. 3

பெருமானேபென் பிறவிபெனும் பிணிக்கோர்மரு
ந்தே பருந்தவமே, கருமால்விழியார் மயல்வேண்டேன்
கணகம் வேண்டேன் கயிலைபொடு, திருமால்பதமுய்யான்
வேண்டேன் நிமிரம்மருளு மகற்றியவுன், அருளார்பத
மும் வேண்டுமெனக் களிப்பாயளிப்பாயனுதினமே. 4

தினமுமுனது திருச்சேவைசெய்தோர்க் குண்டோ
திங் குணவிதி, டனமுஞ்செலுமோதுயில் வருமோவனா
மாத்திரையு முனைப்பிரிய, டனமுய்வருமோமகிழ்வுமோ
மறந்துமிருக்க மதிப்பேனோ, கணமுந்தனமுங்கதிபு நீ
பென்றுன்னுங் கடைபேனே. 5

உணற்கரிய பேரொளி நீ யுணர்வுக்குணர்வு முயிர்க்
குயிர்நீ, மன்னுந்தவமுமாட்சியுநீ மனக்கண்டகனுக்கன்ன
ருட்கணுநீ, சொர்னமாகதாய்மையுநீ சாருண்ண முதுஞ்
சோபிதநீ, அன்னை தந்தை தெய்வமுநீ என்றேயிருந்தே
வருட்குருவே. 6

அருளே ஞானமணிவிளக்கே ஆவித்துணையேயச்சுத
மெய்ப், பொருளே ஸ்பூரணபுண்ணியமே புனிதஸ்புடமே
போதகமே, மருளேன்மனதினுட்டெளிவெ மணமார் சுக
மேயாதவமே இருணர்க்கிமொப்பேரொளியேளளியேனன்
பேதென்பொருளே. 7

தென்பேசுற்றின்பினை வேண்டாத் திருக்குவாக்கித்
தெளிந்தோர்கள், அன்பேயகண்டாகா வருளானோருள
மென்றசலாநல், இன்பேமுப்பாழ்கடத்தப்பா லேகப்பொ
ருளில் விழித்தோர்கள், துன்பேதுயிலாவுபசார்தத் தாய்
மையளிக்கும் வாய்மையனே. 8

வாயுமனமுமொளமுமாம் வகைபன்று வகையோ
டருளிச், சேயென்றெனையாட் கொண்டவருட் டேவே
கோவே மருளிருளும், மாயும்படிசெய்தெனைமறந்து மா
றுவனுபூதியுமெற்கொண், டோயும்பொழுதில் பழுதுநீ
யுன்னத்தகுமோ வென்னிறையே. 9

இறையேயன்னம்பகிர்ந்துகா மெட்டிப்பிடித் துண்
தடுத்தாப்போல், முறையோடறையக் கப்பாற்கொடுபோய்
மோகத்தைக்கயமாக்கியபின், குறைநாணுறலென் றீவினை
யோருருவேதுணையென் றிருப்போர்க்கோர், குறையே
தறைவாய்கிறைவான கோனேச்சுகார்புகரோனே. 10

நிகரில்பதத்தை யடைந்தோர்க ணிலையில் வாழ்வை
மதிப்பதுபோல், சிகரென்றறிந்தும்மதிப்பதுபோல் தே
னைப்பொ சித்துக்கலேண்டு, மிகவோர்காளம் செய்வது
போய் மிடியேற் கடுத்தந்தோவான், இகமுமிழந்தென
னைப்போன்ற வேழையுலகிலையிலையே. 11

இல்லறத்துறந்துன்றி யிறந்தவென்னை மறந்துன்ற
னைமறந்தே, அல்லலிறந்தின் பிணையடைந்த வங்கந்தனைக்
காத்தலுங்கடந்து தொல்லையன்றையகமுக்கதிற் றாங்கு
மென்னைப்பகிர்முகமா இல்லறத்திருந்துமல்லலுற வேளீர்
வாஞ்சையானீரே. 12

என்றவ்விதமாகத் தோத்திரஞ்செய்து முறையோ
வென் றோலமிட்டமும் விடோபாவை ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள்
வாரியெடுத்து மார்புடனைத்துக் கடந்த மனமுருகிக்
கண்ணிர் பெருகி ஒப்பிலா வென்னப்பினே இதகாலபரி
யந்தம் நான் செய்துவந்த தபோபலமெல்லாம் உனக்குத்
தத்தஞ்செய்தேன். உனது முன்னேழு பின்னேழு மாயி
ன் பாவத்தைக் கொய்தேன் உனக்குத் திரிமூர்த்திகளும்
ஆதிசத்தியும் புத்திரராய்ப்பிறக்க வாயளித்தேன். உனக்

குபதேசஞ் செய்ததால் மி:வுக்களித்தேன். நீ பிரமானந்
தத்தால் தன்னை மறந்திருப்பாயாக அகண்ட சாம்பிராச்சி
யத்தைப் பெற்றிருப்பாயாகவென் றுணந்தமேலீட்டா
லனேகவார் தந்து, மிகவுமுலந்து ஓ விடோபா
என் மொழிதள்ளாமல் சந்தேககொள்ளாமல் ருக்மாபா
யுடன் சேர்ந்திரு சிலனாள் பொறுத்து சஞ்சாரமாகி
செய்துவந்துன்னைப் பிரியாமலிருக்கின்றேன் இதைச் சத்
திய வானமென்று நம்புவாயெனப்புகன்று போவதற்கு
விடைகேட்டார் விடோபா குருவாக்குக் கெதிர்வாக்குரை
யாக் குறைபால் ஓ ஸ்வாமி சஞ்சல சபாவுமான இச்சமு
சாரமுஞ் சமாதி நிஷ்டையைத் தவிர்த்தவிட்டாற்றானே
பிரமபென்கிற திடப் நிக்க படம் வோங்கி மாயாந்த
காரத்தில் மறைந்திருக்க நேரிடுமே அதை நீக்குதற்
குபாயே தென்று பணிய, ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிக ளது நீக்கப்
பிரமத்தைத் தியானஞ் செய்வாயென்றுரைத்த வாக்கியம்.

பரப்பிரம்மஸ்துதி.

விரந்தம்.

திருமாலீசனயன்போற்றுந் தேஜோன்மயமாமப்பரப்பிரம்மம்
சித்தர்பத்தர்நற்றவருஞ் சேவமுத்தர்பணிபிரம்மம்
அரியரனார் வசிஷ்டர்ச்சுருள்பிரம்மம் அகண்டானந்தபரப்பிரம்மம்
அரியஜனகர்சுகமுனிவர்ச் கன்போடறைந்தபரப்பிரம்மம், 1
அருவாயுருவாயருவுருவா யைம்பூதமுமாமப்பரப்பிரம்மம்
அருளாம்பொருளாயனுபவமா யததானாயபரப்பிரம்மம்
குருவாம்பிரம்மஞ்ஞபிரம்மம் குணமுகடந்தபரப்பிரம்மம் (பாய்
குறியில்பிரம்மத்தினைத்தொழுது கொடியதடைக்குவிடை கொடுப்
திருவருட்பொருளாகியபரப்பிரம்மம் திருக்குவாகியபரப் பிர
ம்மம், திசைமுகன்முதலானவர்பணிபிரம்மம் தெருண்மறை காணொ
ணப்பிரம்மம், அரன்மனக்காசானான் பரப்பிரம்மம் அசிபத்தொ
ளிர்பரப்பிரம்மம், அருட்சுகர்க்கெழிரைதாருட்பிரம்மம்அனு மகத்
தாகியபரப்பிரம்மம் 3.
திரிகரணத்தாலறியொணப்பிரம்மம் திரிபுடிருணமிலாபிரம்மம்
சித்தர் முத்தர்களுந்தேடிமெப்பிரம்மம் திக்குதேசாதியிலபிரம்மம்
துரியமா நிலையிற்று மங்கியபிரம்மஞ் சுயம்பிரகாசமாம்பிரம்மம்
சுகப்பிரமந்தனையனுதினமும் தொழுதருட் பிரமமாயிருப்பாய்.

வேறு.

உலகமொலாம்நிறைபொருளை
யுயிர்க்குயிராகும்பொருளை வொழிவுக்கப்பால்
இலகியநிர்க்குணப்பொருளை
யிதுவதுவாகப்பொருளை யெழிலார்வேத
பலகலைக் கெட்டாப்பொருளைப்
பரமானந்தப்பொருளைப் பழையுஞான
தலமாறுங்கடந்தேழாந்தலத்திலுறும்
பொருளையன்பாய்த் தாழ்ந்நுவாழ்வாய்

வேறு.

பொன்னுலகோரும் போதனுப்பிரகலாதனும் போற்றிய
பொருளை, மன்னாநிஷ்டை வாகமமறையா வாக்கித்தந்த
மாம் பொருளை, உன்னுதற்கரியயோகமாதிகள் செய்யுத்தமர்க்

கரியவான்பொருளைத், தன்னையாராயுந் தவத்தினர்க்கெளி
பதப்பரப்பொருளையே தொழுவாய், 6

அந்தமாதியுக்கீழ் மேலிலாப்பொருளை யற்புதவத்வி
தப் பொருளைப், பந்தமில்ககருக் கெக்குமேசின்ற பரப்
பிரம்பொருளைமாவாய்த், தைந்துமாப்பதங்கட்சி லட்சி
யப்பொருளை யகணிதப்பொருளை ஞானிகட்கே, சொந்த
யாப் பொருளை சுகந்தரும்பொருளைத் துரியுமாம் பொரு
ளையே தொழுவாய். 7

கனவினிந்கல்கூழ்ந் திடவிருதைபனடி. க்திடநகைத்
திடம்பொருளைக், கனவினிலொரு விரிபன் புரியோரைக்
கண்டுக்கனித்திடம்பொருளை, கினைவில்பிரிபமத் தொரு
வருமறியா நீலியைப்புணர்ந்துயரின்பந் தனையுறும்பொரு
ளைச் சாட்சியாம்பொருளைச் சந்ததஞ்சிந்கனைசெய்வாய். 8

ஊமைபன்கண்ட கனவினைப்போலவுரைப்பதற்கரிய
தாம்பொருளை, ஆமைபைப்போலவந்துபூதத்தை யடக்கெ
னவுறும்பாம்பொருளை, நாமருபங்கள் குணத்துறிபாசநாச
மில்லாத வான்பொருளைச், சோமருரியர்க ளொளிபலமழு
க்குஞ் சோகியாம்பொருளையே தொழுவாய். 9

வேறு.

பிரமங்கருத்தாஜகாதன் பிரானந்தாதிபிறப்பில்லான், பா
மப்பாமேச்சுசுன்னுதலோன் பகவன்விமலன்வேதார்த்தன்
தருமக்கொடியோன்சர்வேசன் சர்வவியாபிதனிக்கோலான்
சுருணலயனாதியநாமக் கடவுடன்னைப்பணிவாயே. 10

வேறு.

பூவலம்வந்துங்காணப் புண்ணியஞ்செய்துங்காண, நாவி
னாற்றித்துங்காண நற்கிரையினுங்காண, ஆவியைமறி
த்துங்காண அஷ்டசித்தியினுங்காண, முவருங்காணமோ
னமுதல்வனைவணங்குவாயே. 11

குகைதனிவிருந்துங்காணக்கோயிலுட்புகுந்துங்காண,
மகம்பலசெய்துங்காண வாழ்வின்னத்துந்துங்காண, அச
முசமுதாமானந்தவறியினர்கண்டுங்காணப், பகவனையகண்
டானந்த பாடனைவணங்குவாயே. 12

வேறு.

அரணியயனுமேத்திடுப்போதவ் வசாரியுரைத்தமந்
திரத்தைத், தருபநற்சனக ஸனந்தருக்கன்று சங்கான
கார்த்தயந்திரத்தை, அருள்புலஸ்தியாநாரதர் பிருதவுக்கு
மயன்பகிழ்ந்திசைத்தமந் திரத்தைப், பிரகலாதனனாதியர்க்
கரிமொழிநதபிரம் மந்திரத்தினைச் செபிப்பாய். 13

ஞானமாம்பொருளை மோனமென்றுணர்த்தி தற்சுக்
மீயும்வாக்கியத்தைத், தானெனும் பொருளை வானமென்
துணர்த்தித்தன்மயமீயும் வாக்கியத்தை, மோனமாம்பொ
ருளை ஞானமென்றுணர்த்தி முத்தியையீயும்வாக்கியத்தை
நானே நீநானென்னும் வாக்கியத்தைநாடோறுந்தியானஞ்
செய்தய்வாய். 14

என்று விலட்சண லட்சண பாவத்தைக் கொடுக்
கும் துவிதாத்வித தியானத்தை உபாசித்து மாயா மயக்
கத்தை நீத்து மோன நிஷ்டையாற் பிரகாசித்து பா
மாதம ஸ்வரூபமாய் விளங்கியிருக்கக் கடவாயென்று
திருவாய் மலர்ந்தருளி எங்கும் குருரூபமாய்த் தெரியும்
குரு துரியானுபவத்தை யுபதேசித்து ஸ்ரீபாதஸ்வாமிகள்
சஞ்சாரசபாதி செய்ய அவ்விடம் விட்டகன்றார். இப்
பால் விடோபா ஜீவதரியம் பாதரியமும் கடந்த மும்
பாமுக்கப்பாலான குரு துரியானுபவத்தால் எங்கனும்
குருஸ்வரூபத்தையே கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு மௌன
ஸ்திதியை யடைந்திருந்தார். ருக்மாபாயி ஸ்ரீ பாத
ஸ்வாமிகளை அநீனகவிதமாகத்துதித்து அவருபதேசித்த
மகா வாக்கியத்தை மனதிற்பதித்துத் தன் கொழுனன்
நிருவடிசுளிற்பணிந்தழைத்துக் கொண்டோபாய் விட்டி
னுள் வீற்றிருக்கச் செய்து அறுசுவை யுண்டுகளைச்
சமைத்து அதிமதுர பாகமாக சமைத்துத் தாய்தந்தை
ஆர்வலனுக்கும் படைத்து ஆனந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்
கினவன் நீபாலக் களிப்புற்றிருந்தான். கேட்டவர்களோ
சித்தர்களே பென்று பின்னும நபாஜிசித்தர் சொல்லத்
தொடங்கினார்.

விடோபா கிரகஸ்தாசீர்ம அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆறுவது

திரிமூர்த்திகளும் ஆதிசத்தியு முற்பத்தியான
அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் சித்தர்களே விடோபா குருவாக்கினை
பைக்கடவாமல் மனைக்கு ளெழுந்திருக்கும் அற்புதத்
தைக் கண்ட சீதோபந்து ஆனந்தவாரியிற் குளித்து
அளவிலா வின்புடன் களித்து அருங்கொழுந்துபோற்
றுளிர்த்து அழகுள்ள பூங்கொடிபோற் றளிர்ந்து மரு
கன்வந்த சந்தோஷத்தால் மறுநாள் அலங்காவதியிலிருக்
கும் உறவினர்க்கும் மற்றைப் பிராமணர்களுக்கும் விரு
ந்துசெய்ய யோசித்து சநல பதார்த்தங்களோடு அவ்ன
முஞ் சமைப்பித்துப் பந்தக்களையும் பார்ப்பாரையும்
விருந்துண்ண அழைத்தார். அப்போ தவ்வுரிவிருக்கும்
அந்தணரெல்லாம் அவரகத்தில் வந்துகூடி சீதோபந்தை
நோக்கி, ஓ அந்தண! உன்னுடைய பருமகனாகிய
விடோபா வாரணாசிக்குப்போய்ச் சன்யாசம் வாக்கிக்
கொண்டு கண்டோர் விட்டிலுண்டு பிரஷ்டனாய்ப்போன
துஷ்டனை விட்டில் வைத்துக்கொண்டு எக்களை விருந்
துக்கழைத்துத் தான் கெட்ட குரங்கு வனத்தையெல்

லாசு கெடுத்ததுபோல நீ கெட்டதன்றி எங்கனையும் கெடுக்கவா நினைத்தாய் அமிர்தம் புசிப்பவன் கார்பானம் புசிப்பதுபோலவும், வேதமோதுபவன் களாசன்திரம் வாசிப்பதுபோலவும், பிராமணனாக யிருந்தவன் நீச னுனவன்போலவும், சன்யாசிபானவன் சமுசாரியாகிச் சுகளையுங் கெடுக்க உகந்தவனை உன்விட்டிலிருந் திப் போதே ஓட்டிவிட்டாற்றான் நாகங்களாவரும் வந்தன்ன முண்ணுவோம் இன்றேல் உன்னைச் சாதியிலிருந்து விலக்க எண்ணுவோம் மறுத்துப் பேசினாளுனக்குப் பிரா பச்சித்தமும் பண்ணுவோம் பண்ணினபின்னே உன்னைப் பந்தியில் வைத்துக்கொண் டெண்ணுவோம் என்கிற பற் பல வார்த்தைகள் காகவென்று இரைச்சலிட்டுப்போகத் தொடங்கினார்கள் அப்போது சிதோபந்து ஓ பிராம னேத்தமர்களே ! உங்க ளுளையோருக்கும் வந்தனஞ் செய்கிறேன் விபரீத வார்த்தைகள் பேசாமல் விடே பாவையப் பந்தியில் வைத்துக்கொண் டென்பதற்குக் கூசா மல் யாதொரு சந்தேகமும் கொள்ளாமல் ஏழையென் செய்த விருந்தைத் தள்ளாமல் கிருகபகருங்கொன்று சுகளையுங் வேண்டிக்கொண்டார். அதற்குத் தப்புள்ள விப்பிரர் சிதோபந்தை நோக்கி, அடா பிரஷ்டா ! அடா தஷ்டா ! நீ செய்யும் உபசாரத்தால் அபசாரத்துக் குட் படுவோமா ? வர்ண வைராக்கியத்தை விடுவோமா ? இந்த அனாசாரத்தைத் தொடுவோமா ? உன்னையழைத் தினி பன்னமிடுவோமா ? சி சி நாயே பேயேபென்று வாயில் வந்தபடி வைது அங்கொருவனாய் முண்ணுமற் செய்த தங்கடங்களிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

அது தெரிந்த விடோபா ஓ ஓ பிரபஞ்ச ஆகையிற் சித்த விஷயானந்த போகத்திற் சொக்கி மாயையென் னுஞ் சமுலிதுழலும் உன்மத்த னென்னும் பரித்திய மேலிட்டோர் ஆக்குரோஷத்தோடு கூக்குரலிட்டு ஓடு கின்றார்கள் ஓர்வேளை இங்கடைந்து கோபமென்னும வாயால் குரோத மென்னும் பற்கள் பதிய விரோத மொழிக னென்பதனாற் கடித்தால் அபிமான மென்னும் விஷத் தலைக்கேறி அகங்கா மென்னும் மயக்கம்மீறி அஞ்ஞான மென்னும் நாகத்தை யடைந்து பிரபஞ்ச மென்னும் துக்கத்தா லிடைந்து மெஞ்ஞான மென்னும் விவேகம் கலைந்துபோகும் ஆதலாலிதற் கிக்கணமே தப் பித்துக்கொண்டு போய்விடுவதே உத்தமமென் றுன்னிச் சிதோபந்தை யணங்கி, ஓ துய்யனே ! முதற்பிடி சாதத் திலேயே பல யீக்கன் டடிந்திருக்கக்கண்ட சிலன் அரு வருப்பின்னி யதை யுண்பதற்கும் விவாகமானவன்றே உதையும் குத்தும் பிரியாகஞ்செய்த அறிவில்லா ஆடவ னுடன் மெலியான மெய்யுடைய மக்கை இவ்விதமாய்க் கூ யிருப்பதற்கும் பேசினானே பெரும்போர் செய்

யும் சம்பந்திப்பாடுமிகவும் மாணஸ்தனாகிய விவேகியுறவு செய்யவும் பழகினானே பழிபோட்டு அம்பலத்தில் குடபல்கட்டி வாட்டப்படுத்தின துஷ்டனுடன் அறி விற்கிறந்தோன் சகவாசஞ் செய்யவும் வாஞ்சைகொள் ளக்காரணம்போல் விட்டையடைந்த மறுகாளே மனக் கோட்ட முண்டாகிய இக்காட்டில் வேட்கையுற் றிருக் காமல் காட்டையடைவதே எனக் குறுதியான வபிஷ்ட பென்ன சேஷனுடையல்லாக் காட்டை நோக்கிப் போக லுற்றார்.

அப்போது வாட்டமுற்ற ருக்மாபாயி கோஷ்டத் துடன் கொழுநன்பின் தொடர்ந்தாள் சிதோபந்து விடோபாவையறுத்து அந்தணரால் நமக்கக்காரயென்ன நமது விட்டில் சகமாயிருப்போம் வாருமப்பா வென் றழைத்தார். விடோபா மாமனாசை யணங்கி ஊரிலிருக் கப் பிணங்கி, ஓ ஐயா ! அடியேன் பிரஷ்டானை துஷ்டனென்ப துண்மையே யாதலால் இக்கொடியே னால் தாங்கள் ருடம்பத்துடன் பிரஷ்டமடைவது தகு தியா ? இது விவேக மிகுதியா ? பெரியோர்க்குறுதியான பகுதியா ? வர்ணாசிரமதர்மம் கடக்கத்தகுந்த தொகுதியா நான் காட்டை யடைவதே உத்தமம் என்று போகலுற் றார் சிதோபந்தும் அவர் மனைவியும் நாகளும் கூடவே வந்து காட்டிலிருக்கிறோ மென்று பின் தொடர்ந்தார்கள் ருக்மாபாயி ஓ. என் தாய் தந்தையே ! தள்ளாமையான நீங்கள் காட்டிலிருந்து காலங்கழித்தல் வெகு துர்லபம் என்னவக்கை மறுக்காமல் காட்டிலேயே யிருங்கள். அடி யாள் பன்முறைவந்து பார்த்துப் போகிறேனென் றறுதி கூறிக் கணவன் பத்தியீறிப் பதிர்பாடு கூடியிருப்பதற் குக் கோரிப் பிரபஞ்சிகளோடு பேசுவதற்கு வேசாரி கணவனைத் தொடர்ந்து போனான். விடோபா நாட்டுக் கொருநாள் பயணத்திலிருக்கும் ஓர் மலைக்குகையில் தங்கி ஆனந்தம பொங்கிப் பிரபஞ்ச வெண்ணமிறந்து பேதா பேதங்களைத் துறந்து தன்னை மறந்து தலைவனின் சலந்து மௌனசமாதி யி லெழுந்தருளியிருந்தார். ருக்மா பாயி கணவன் சமாதி நிலையிலிருக்குமபோது தான் காட்டையடைந்து யாதா பிதாக்களைப் பணிந்து வேண் டிய பதார்த்தங்கள் கொண்டுவந்து ஆர்வலனாக் குண் பித்து வந்த ஆனந்தமா யிருந்தார்கள். காட்டிலிவர்க ளிப்படியிருக்க ஸ்ரீபாதஸ்வாமிகள் ஒருநாள் மனமொத்த மாணக்கனாகிய விடோபாவை நினைத்துத் திரிமூர்த்தி களுட ஆதிசத்தியும், மகவாய்ப் பிறக்க வார்த்தோமே அப்படி யாகிறது வெகு அருமை யல்லவா ? சத் சேஷன்மேல் வந்த சந்தோஷத்தாலல்லவோ இப்படி வர மளித்து விட்டோம் வாங் கொடுத்தபடி னாமந்தர்கள்

பிறக்காவிட்டால் நமது வாக்கியம் அசத்தியமாய்ப் போகுமே இதற்கென்ன செய்யலாமென்று யோசித்து நாலவரும் பிரசன்னமாகும் பொருட்டு பாப்பிரமத்தை ஏகாக்கிர சித்தத்தோடு தைலதானாபோல தியானஞ் செய்யத் தொடங்கினார். இப்படி ஒரு முகூர்த்தம் தியானஞ்செய்யவே ஆகிசத்தியும் திரிமூர்த்தினாரும் பிரசன்னமாய் ஒ பேதமிறந்த பிரமஞ்ஞானியே நிற்குணத் தொனியே எங்கள் வரவைக்கோரிய காரணமேதென்று கேட்க ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் நால்வருக்கும் வந்தனஞ் செய்து ஒ ஐகதாட்சகரோ ! தேவரீர்களை எளியே நென்ன காரணத்தால்வாத் துதித்தேனே அது வுங்களுக்கும் தெரியாததோ தெரிந்து மிவ்வுடியேனை கேட்க லாமே நானுங்களை யரும்படியாகக் கோரியது நீங்கள் நால்வரும் எனது மாணக்கனாகிய விடோபாவுக்குக் குழவிகளாய்ப் பிறக்கவேயாம் எங்களை வரவழைத்த காரணமேதென்று வினாறியபோதே என் கோரிக்கையை நிறைவேற்றினீர்கள் காரணப்பக்கடவுளாகிய நீங்கள் எம்போலொத்த எளியோர் வாக்கைக் காப்பாற்றல் வேண்டிமல்லவோ வென்று பற்பல விதங்களாகத் தோத்திரஞ்செய்ய அவர் தோத்திரத்துக் கிரக்கமுற்ற பகவான் ஒ அவதுதனே நான்களில்வுலகி லவதாரஞ் செய்து வர்ணசிரம தநுமங்கலையும் சருண நிற்குண தியானன்களையும் நிறை நிறுத்த முன்னமே யோசித்திருக்கின்றோம் அது நிறைவேறவே உடது வாக்கி லிப்போர்க் கொத்த வாக்கியம் பிறந்தது. ஆனால் விடோபாவை யாரென்றுகினைத்தீர் அவர் சாட்சாத் வசிஷ்டபம்சமாகும் அநெப்படிபென்றால் அப்போத்தியில் அறுபதினாறிய வருஷம் அசுபுரிந்த தசாதமகாராஜனுக்கு நானுமெனது சபனமும சங்கு சக்கரமும் புதல்வராகப்பிறந்து அந்த தசாதனார் மடியில் நான் வீற்றிருக்கும்போது மற்ற பாத சத்துருக்க லட்சுமணனும் பாலய பருவத்தால் தாங்க ளும் தசாதன் மடியில் வீற்றிருக்க இடம்போதாமல் ஒருவரைப்போல சடித்துக் கலக்கப்பட்டுக் கண்ணீர் விட்டு ஒவென்றமுத காரணத்தால் தசாதர் இருவரை மடியிலும் இருவரை தோள்களிலும் வைத்துக்கொண்டார் மடியில் வீற்றிருந்த லட்சுமணனும் அவ்வரசன் தோன்மேலுட்காருதற் காசித்த பாதசத்துருக்க ரிருவர் காத்தையும் பிடித்திழுத்தோம அவ்விருவரும் புஜத்திலிருந் திறக்காமல் தந்தையின் கழுத்தை உறுதியாகக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு சற்றும் அசையாம விருந்தார்கள்.

அப்போது நான் முன் பக்கமாய் கின்றும் லட்சுமணன் பின்பக்கமாய், கின்றும் தசாதனார் மிடற்கைக்

கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு நால்வரும் நான்குபக்க மிழுக்க தொடங்கினோம் அதை பார்த்துக் கொண்டிருந்த கௌசலை சுமத்தினா கைகையும் சந்தோஷமேலிட்டால் காங்களைக்கொட்டி நகைத்தார்கள் தசாதனோ தனக்கனைக நாளாய்ப் பிள்ளைகளில்லாமல் ஏககாலத்தில் நால்வர் பிறந்து சுகமாய் வளர்ந்து இருவர்தோள்களிலேநீங்க கொண்டும் ஒருவன் முதுகின்மீதும் ஒருவன் மார்பின்மீதும் பாதங்களைத்தாங்கிக்கொண்டும் மிடற்கைப் பிடித்துக்கொண்டும் தொங்குவதால் புளகாங்கனாய் மயிர்க்குச் செறிந்து ஆனந்த பாவசத்தால் என்னைத் தழுவிக்கொண்டு கண்ணீரைத் தாரை தாரையாய்ப் பெருகவிட்டார். அவ்வதிசயத்தை அருகிலிருக்கும் வசிஷ்டர் பார்த்து இராசன் சந்தோஷமேலிட்டால் ஆனந்த பாஷ்பங்களைச்சொரித்தார் இவ்வுலகில் புதர்பாக்கியமே பாக்கியம் என்று தந்தை மார்பிறுக்கத் தழுவிக்கொண்டிருக்கும் என்னைத் தன் தோன்மேல் வைத்துக்கொண்டிருப்பதென்கொண்டு தனதிரு காங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஓர் தோன்மே லிருந்திக்கொண்டும் லட்சுமணனையும் ஓர் தோளிலிருத்திக் கொண்டும் இராஜனுபாசத்தை நிவர்த்தி செய்பவர்போல அபிநயங்காட்டித் தனக்குற்ற புதரவாஞ்சை வெளிப்பட்டு ஒ ஸ்ரீராமா பாரதாமா உன்னையும் நான் புத்திரானாய் பெரும்படியான நற்காலமும் வருமே ஆனந்தபாவசமும் தருமே வென்று தன் கண்ணீரால் என் பாதத்துக்கபிஷேகஞ் செய்தார். உடனே அவ்வசிஷ்டர் மடியே அடிகளிலிருந் நான் திரிமூர்த்தி ஸ்வரூபமாய்த் தரிசனந்தந்தென் வாஞ்சை பென்னும் வாரிதியைக்கடந்த அவ்வசிஷ்டர் ஒ பகவானே ! திரிமூர்த்தி ஸ்வரூபமாய்த்தோன்றும் நீ ஏகனாயிருந்தும் என் கண்ணுக்கு முவராய்த்தோன்றின காரணத்தால் அத்திரி மகாரிஷிக்கு முவரும் புதல்வராய்ப் பிறந்த படியே எனக்குப் பிறந்த இத்தசாதனைப் போல் என்னைக் களிப்புறச்செய்வ தெப்போவென்று என் கழுதுக்கு முத்தமிட்டார் உடனே பிரமஞ்ஞானம் பிறந்து தானுடிய வார்த்தைகளைத் தானே மறந்து தசாதனை நோக்கி, ஒ இராஜனே ! நீசெய்த பாக்கியமே பாக்கியம் இப்புத்திர பாக்கியம் களைக்கோட்டு மகாரிஷியினு ஸல்லவோ உமக்கே கிடைத்ததென்று பகர்த்தார் தசாதன் வசிஷ்டரை வணங்கி ஒ என் குலகுருவே ! களைக்கோட்டு மகாரிஷியை வரவழைத்ததும் புதர்பாக்கியந்தரு சித்ததும் நீரோபென்று முடிபைச்சாய்த்து ஒபகவானே ! உமக்கே புத்திரவாஞ்சை மேன்மேலுமிருக்க என்போலி யர்க் கிஸ்லாமற் போகுமேவென்று நாயாடிக் குருசுங்

கீர்த்தனங்களைப்பாடி வசிஷ்டரைக் கொண்டாடினார். பிரபஞ்ச பாசமில்லாவதிஷ்டர் சுற்றோயிருந்து எங்க ளிருவரையும் இராஜன்மடியி லுட்காவைத்த அரான் பால் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்து தன் மனைவியான அருந்ததியை நோக்கி ஓ பெண்ணே! எனக் கென்றுமில்லாப் புத்ரவாஞ்சை இன்றுவந்தது. அவமானந்தந்தது அதாவது திரிமூர்த்திகளையும் மைந் தர்களாய்ப்பெற எண்ணுகொண்டே சென்ற ருது சேட்ட அருந்ததி ஓ சுவாமி! தெய்வசபையில் நாதர் அதுகுயாதேவியைப் புகழ்ந்தபோது திரிமூர்த்திகளையும் நான் புத்திரராகப்பெறவ தெப்போவென்றும் பார்வதி இமோற்பாவது ராஜனுக்கு மகளாகப் பாமசிவனைக் கலி பாணஞ்செய்தபோது இப்பாசத்தியை நானெக்காலத் தில் புத்திரியாய்த் பெறவேனென்றும் வாஞ்சை கொண் டிருக்கிறேனென்றார் அத்தருணத்தில் நாதர் அவர்பா லடைந்து வசிஷ்டரை நோக்கி ஓ முனிசிரோஷ்டே! உம் முடைய இச்சையும் உமது மனைவியினிச்சையும் மற் றனேக ரிஷிகளினிச்சையும் கலியுகத்திற்கீறும் புத்ர ருக்காய்ப்பேசியது போதுமென்றார் வசிஷ்டர் நாத ருந்தால் நன்றியையும் அறியுமேயென்று அந்த பாழ் வல்லோனைத் தொழுது, ஓ பகவானே! நானும் என் மனைவியும் திரிமூர்த்திகளையும் ஆதிசத்தியையும் மக வாகப்பெற்றெடுக்கக் கலியுகத்தில் மானிடராய்ப் பிறக் குப்போது நீ ரொங்களுக்கு ஆசனாவரையும் அக்காலத்தி லேயே இவ்வார்த்தையை உமது வாக்கா லுணர்ச்சவும் அது வகையில் மறைந்து வைக்கவும் வேண்டுகிறேனென் னார் அப்படியே செய்வேனென் றுரைத்த நாதராகிய நீரிக் கலியுகத்தில் பிறந்து ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகளென்றுபேர் பெற்றீர் வசிஷ்டரும் அருந்ததியும் விடோபாவாகவும் ருக்மாபாவாகவும் பிறந்தார்கள் நானுமிவர்களும் உன் வாக்கியப்படி விடோபாவுக்குப் புத்திரராய்ப் பிறக்கப் போகிறோம். நீ வதயிரியப் படவேண்டாபென்று திரு வாய் மலர்ந்தருளி மூவருடன் அந்தர்த்தானாய் வைகு ந்தமடைந்தார். அவ்வற்புத வசனங்களைக்கேட்ட ஸ்ரீ பாதஸ்வாமிகள் பிரமித்து மர்மம் வெளிப்படுத்தாமல் பிர்மக்ஞானத்தில் சொக்கியிருந்தார் இப்பால் பாமசிவ னைப் பகவான் நோக்கி, ஓ மகாதேவா! நீர் முந்திப் போய் விடோபாவுக்கு மைந்தனுய்ப் பிறந்து கனிப்புறச் செய்வீர் நான்கள் மூவரும் உடக்கிளையவா யுற்பவிக் கிறோமென,

அதற்குப் பாமேசன் ஓ பகவானே! உமதிஷ்டப் படி நானே முந்திப்போய் விடோபாவுக்குப் புத்திரரூ டெந்தேன் ஆனால் நான் துருவரூதி பலதாரங்களென

த்து எவனையே புகழ்ந்துக்கொண்டேன் நீரோ விபா சாதி அவதாரங்களெடுத்து உம்மையே சிரோஷ்டப்படுத் தினீர் இதனையே வற்புறத்தி அனேக ரிஷிகள் சைவ வைஷ்ணவமென்றும் இருபிரிவாகப்பிரிந்து சதுர்வேதங் களைப் பிறருக்குப் போதிக்காமல் மறைத்து ஆறுசாஸ் திரங்களிலும் பதினெண் புராணங்களிலும் தங்கள் கரு த்தை வெளிப்படக்காட்டிச் சகுணத் தியானத்தையே விஸ்திரணஞ்செய்து கிற்றுணத்தியானத்தை மறைத்து உபரிஷ்டங்களில் காட்டாமற் காட்டின காரணத்தால் பிர்மக்ஞானம் மறைந்து அஞ்ஞானம் நிறைந்து கர்ம காண்டத்தால் கட்டுப்பட்டு ஆத்மாவையாராய்ந் தறியு முணர்வுகெட்டு ஞானக்கண் துலங்காமல் ஊனக்கண் மலங்காமல் நிர்த்துண தியானிகளாகிய இஸ்மாயில் இலாக்கென்பவா னேற்படுத்தப்பட்ட மதங்களிலினை கர் பிரவேசித்து அரிபாசிய நம்மைத் துஷித்துப் பிரஷ்டத்துவ மடைந்தார்கள் இதுகாரணத்தால் நாயிப் புலியிலவதரித்து நிர்த்துணத்தையே விஸ்திரணமாகப் போதித்து ஈனமதத்தைவைத்தித்துக் கொடையாதி பஞ்ச பாதகங்களை நிக்காசித்து நமக்குப் * பூசனை செய்யும்படி செய்பவெனடு மென்றாகத்தார். அதற்குப் பிரமாவும் ஆதிசத்தியும் இப்படிச்செய்வதே உத்தமமென் றறைந் தார்கள். அதற்குப் பகவான் நானுமுகளினிஷ்டப்படியே நடந்து கொள்ளுகிறேன் ஆனால் தன்னையறிந்த பிர்மக் ஞானியும், சகுணதியானத்தால் பாரசபமடைவதால் சகு ணத்தையும் பலர்க்கு விளக்கச்செய்து நிர்த்துண தியா னிகளாகிய புறமதஸ்தரைச் சகுணதியானிகளால் பங் கப்படுத்துவோம் இதனால் சகுண தியானத்தை வெறுக் கும் நிர்த்துணதியானிகளும் சகுணோபாசனைக் குட்பட் டுக் கிந்தார்த்தராவார்கள் ஆகாயத்தை எட்டிப்பிடிப்பது போல் ரூபமாகப் பாப்பிரமத்தை அபக்குவர்கள் தியா னித்துப் பலனைடயாமலும் ரூபமாகிய நம்மைத் துதி த்து வருகாமல் துவேஷித்து நாதசன்மமடையாபவம குறுக்கி பேர்னிகளிற சுழன்று அதோகதிக்காளாகினார் கள். அன்றிப் பேதமிறந்த பிரமக்ஞானியும் உலகோப காரகிரித்தம் ஜபதப தியான தானுதிகள் அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்று முன்னமே அனேக சாஸ்திரங் களிற் கண்டிருக்கிறதென்று பல வார்த்தைகளாடி ஓ வாமதேவா! நீர்போ யவதரித்துப் பிரமக்ஞானத் தையும் நிர்த்துணமான மோனத்தையும் விளக்கு விராகவென்று மற்றிருவருக்கும் விடை கொடுத்த.

* குறள்-சிறப்பொடு பூசனை செல்லாதுவானம், வறக்கு மேல்வானோர்க்குமீண்டு.

ஊப்பினார். இப்பால் பரமேசன் தன்னம்சத்தை விடோ பாவின் விரிபத்தில் பிரவேசிக்கச்செய்து அவருடைய நிஷ்டையைக்கலைத்து ருக்மாபாயுடன் கூடுமபடியாகச் செய்து அல்லுத்தமியின் கர்ப்பத்திற்றங்கிப் பூரணமான பின் இலோகமும் பரலோகமும் ஈடேறும் பொருட்டு அவதரித்தார் உடனே அக்குழுவின்மேல் தேவர்கள் சலசலவென்று பூமாரிபொழிந்து தேவதந்துபிழைமுழக் கினார்கள். அழகான புத்திரனுற்பத்தியானதும் கக ணத்திலிருந்து பூமாரி பொழிந்ததும் பார்த்த விடோ பரவும் ருக்மாபாயும் களிசாகாத்திற் படிந்தவர்களாய் அன்பாகப்பாராட்டி இன்பாகச்சீராட்டி எல்லாவற்றை யும் வெறுத்த பரமாம்சனைப்போல் அசையாமல் தறி போலெப்போழ்து மிருக்கும் குழந்தைக்கு நிவர்த்தி சாதுவென நாமகரணமிட்டு பாதுகாத்துவந்தனர்.

பின்பு பகவானம்ஸம் விடோபாவை மயங்கச் செய்து ருக்மாபாயின் கர்ப்பத்தடைந்து விர்த்தியாய் ஜனிக்கும்போதே தந்தை களிக்கும்படியான ஞான வர்த்தைகளாடிக்கொண்டே பிறந்தார். அதனால் சதி பதிகளதிகழித்து அக்குழவிக்கு ஞானேசுவரரென்று பேரிட்டுக் களிப்புற்றிருந்தார்கள். பின்பு பிரமாம்ஸம் ருக்மாபாயின் அகட்டிலடைந்து வளர்ந்து உற்பவிக்ரும் போது உலர்ந்த விருட்சங்கள் பச்சையாகித் தனிர்ந்த படியாலும் இறந்துகிடந்த ஈயெறும்பு முதலானதும் உயிர்பெற் ரெழுந்தபடியாலும் தாய்தந்தை இப்பாலன் னன்னியித்தத்திற் பிறந்த காரணத்தால் சோபான் தே வென்று நாமமிட்டு வளர்த்தார்கள். இப்பால் ஆதிசத் தியினம்ஸம் ருக்மாபாயின் வயற்றிலடைந்து வளர்ந்து உற்பத்தியாகும்போது மோனமே முக்தியென் றுரைத் துக்கொண்டே பிறந்தகாரணத்தால் முக்தாபாயென்று நாமமிட்டு நான்கு சிசுவையும் அன்பாய்ப்பாலித்து ஆனந்தவாரியிற் படிந்திருந்தார்கள் கேட்டமர்களோ சித்தர்களேயென்று பின்னும் நபாஜிசித்தர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

திரிமூர்த்திகளும் ஆதிசத்தியு முற்பத்தி முற்றிற்று.

மழாவது

விடோபா சஞ்சலத்துக்காற்றமல் பரப் பிரமத்தைத் துதித்த அத்தியாம்.

ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய திருத்தாட் டாமரைகளை அத்தியந்த பத்தியோடு தியானஞ் செய்தேத்தும் சித்தர்

களே! ஸ்ரீ கயிலாசவாசனம் ஸ்ரீ வைகுந்தவாசனம் பிரமதேவனும் ஆதிசத்தியும் தனக்குக் குழவிகளாய் வவ தரிக்கும்படியான பாக்கியம் பெற்றும் பத்தர் சித்தர் களுக்கு மரிதான பிரமவித்தையைக் கற்று அகண்டித மான பிரமானந்தத்திற் பொருந்திப் பேதர் பேதங்க ளில்லாமற் திருந்திப் பெருந்தவத்தில் மனநாட்டமுற் திருந்த விடோபாவானவர் (கடந்தஞானியுங் கடப்பிரா மக்கள்மேல் காதலென்கிற) பழமொழிப்படியே பிள்ளை கள் வாஞ்சைமீறிப் பிரமஞ்ஞானம்மாறிக் காளைகளாசை யார் கட்டுண்டிருந்தார். ருக்மாபாயி வாரத்துக்கோர் தாம் நாட்டிற்சென்று தந்தையிட்டிருக்கும் பண்டங் களைக்கொண்டுவந்து பாகஞ்செய்து பதிக்கும் பாலருக் கும் படைத்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி ஆறுவரு ஷங்கள் கழியத் தந்தையினுஸ்தியெல்லாம் நாஸ்தியாய்ச் சிதோபந்து பிட்சை யெடுப்பதற் காரம்பித்ததறிந்த ருக்மாபாயி தன் பதியைப்பணிந்து ஓ ஸ்வாமி! நம்மால் எனது தந்தை பிச்சையெடுத்துண்பதற் காரம்பித்தார். இனிகாட்டிலிருந்து இக்குழந்தைகளைக் காக்க நம்மா லாகாது ஆதலால் நாட்டிற்செல்வதே உத்தமமென்று வணக்க, விடோபா சம்சாரத் தொல்லைபாலல்லவா சமாதிகிலை தவிர்த்தது என்றுன்னிச். சண்டிக் குதிரைக் குச் சறுக்கினதே சாக்கென்பதுபோல் ஓ பெண்ணே! நீ குழந்தைகளோடு நாட்டிற்சென்று சுகமாரிரு நான் காட்டிலேயே காலங்கழிக்கிறேனென ருக்மாபாயி ஓ என்பிராணநாயகா! காட்சியளிக்கும் மாட்சிமையாயே கொழுநனைப்பிரிந்த குலமங்கைய ருலகிலுண்டா? பிரிந்து துணிந்திருப்பவர்க்குப் பாககியுண்டா? நீரிப்படிச்சொல் வது தவத்தின்மேலாசைகொண்டா? அல்லது வேறெண் ணங்கொண்டா? பிள்ளைகளாலல்லவோ இச்சள்ளை நேரிட் டது குழந்தைகளைக்கொண்டு போய்விட்டு வருகிறே னென விடோபா ரும்பிடப்போனதெய்வம் குறுக்கே வந்ததைப்போலச் சந்தோஷித்து இவளநாட்டிற்சென்ற வுடன் நாம் காட்டிற் போகலாமென்கிற எண்ணத்தால் இது நல்லவுபாயம் இவள் செய்வது சகாயம் என்று ஓ பெண்ணே! என்னிருகண்ணே! நாட்டிற்கொண்டுபோய்ச் சிக்கிரம் விட்டுவாவென, ருக்மாபாயி பதிவார்த்தைக் கெதிர்மொழி சொல்லாமல் மக்களை யழைத்துக்கொண்டு நாட்டையடைந்தாள். விடோபா இது நல்லதருணம் இந்த சமுசாரத்துக்குச் சாணம் நமக்கெனின்த ஆவா ணம் இதனாலல்லவே ஜனனமாணம் என்றுதுணிந்து சக்குருநாதனைப் பணிந்து தபோவெண்ண போய்க் அவ்வரையை நீங்க மக்களாசையா லெங்கிக் காட்டிற்

செல்லப் பின்பாங்கி மலையினருகேவருவார் பாருக்கார் துணைபென்று காட்டிற்செல்வார் காலெழாக் குறைபால் பர்வதத்தண்டை வருவார் விவேகமேலிட்டார் பின்றுங் காட்டிற்செல்வார் இப்படி வெகுநேரம் உஞ்சலிவது போல் மலைக்கும் காணகத்துக்கும் பலநா மலைத்து திரிந் து முடியில் மக்களாசை பிறந்து மனதிற் நெளிவுபிற ந்து மனதின் விருத்திகள் குறைந்து பிரமஞ்ஞானம் நிறைந்து பேரின்பத்தின் மனமுறைந்து அடர்ந்தகாட் டிற் பிரவேசித்துக் கடவுளை மனதிற்பூசித்து இது நல்ல ன்தானமென்று போகித்துச் சமுசாரத்தை துஷித்துச் சன்யாசத்தைப் பூசித்துக் குரு சங்கீர்த்தனங்களைக் கோஷித்துப் பிரமானந்த நிஷ்டையிலிருக்க ஆகித்துப் பத்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து தேகத்தை அசைக்காமல் ஊனக் கண்களை முடி ஒன்றான பிரமத்தை பாடி ஒபாத வெண்ணங்களைல் வாடி உவகையிற் பிர்மத்தை நாடி இத்திரிபங்கள் விஷயங்களைப் புல்லாமல் மடக்கி மன வெண்ணங்க ளோங்காம லெடுக்கி மனதைக் கடவ்தப் பிரமத்தி லெடுக்கி மாறெண்ணம் வராமல் முடிக்கி ஞானக்கண் ஒளிபெற்றுத் துலங்க நானென்று மகக் காரம் கலங்க மாண்பிலிருந்து வெளிப்பட்டு அனேக காலமாகத் தொன்றுதொட்டுவரும் வாசனை நொன்று பட்டு ஆகாயிபத்தைக் கொன்றுவிட்டுச் சஞ்சித்ததை ஞானஞ்செனியார் சுட்டுப் பிரமானந்தத்தி லொன்றுபட் டுப் பிரலாபதமென்னும் தேகம்மாளை அடிபட்டுப் போ ரும்படியாகச் சித்திர தீபம்போலவும் நிவாதிபம்போல வும பிழம்பிஷ்டையிற் திகழ்ந்திருநார்.

இவரிக்கிப்படியிருக்க ருக்மாபாயி குழந்தைகளை பழைத்துக் கொண்டேபோய்த் தந்தை தாயைக் கண்டு எகதையே என்னாவளர்த்த தந்தையே தாயே என்னை யின்ற ஆயே இக்குழந்தைகளை நீங்களை பாதுகாக்க வேண்டுமல்லது வனத்திலிருக்கும் எங்காளானாது ஆதலாலிங்கு யிட்டுப்போக வந்தேனெனச் சீதோபந்து ஓன் செல்வப்புத்திரியே! கற்பிற்சிறந்த தாத்திரியே மக்களுக்காக மகா ரிஷிகளெல்லாம் மாதவஞ்செய்ய அருகமயான தீயோ பலத்தாலும் ஆகிரியர் ஆசீர்வாதத் தாலும் பிறந்தகுழந்தைகளைப் பிரிந்து விடோயா எப் படி மனந்துணிகதிருப்பார், நீதான் எப்படி துணிவுற் றிருப்பாய் அகாக்கண முன்னையிட் டிப்பாலக செப்படி யிருப்பார்களென்ன ருக்மாபாயி தந்தையை வணங்கி இக்காண்முனைகளால் என் பதிக்குள்ள பிரமஞ்ஞானத் தயிர்த்துப்போகுபடியா யிருக்கின்றது ஏனெனின் என் னோரும் இவர்களுக்காகப் பண்டு பண்டிகள் கொண்டு வாவும, ஆழ்ந்த கணியிற் சென்று ஜலம் கொண்டுவா

வும, மிருகங்களாற் சேதம் வராமற் பார்க்கவும் பாது காக்கவும் சரிபாபிருக்கின்றது. இதனால் அங்கங் கறுத்து மணம் வெறுத்து வெகுநாளாய் பொறுத்து மக்கள் பாசத்தைபறுத்துக் குழந்தைகளை நாட்டில் விட்டுவா வென்று வாய்விட்டகைந்தார். கொழுநன் வாக்கிபத்தை மறுத்தல் மதிதனில் மிகுந்த பதிவிரதைகளுக் கட்டாது மறுத்தால்தோலும் கிடாது. அன்றி நான் விட்டுக்கு வந்து போவதக்குள் அவர்சமாதிரிஷ்டையில் தன்னை மறத்திருந்தால் மக்களை மிருகங்கள் கொன்றுவிட்டாலும் கொன்றுவிடும் தின்றுவிட்டாலும் தின்றுவிடும் அல்லா மல் சத் புத்திரர்களுக்குத் தந்தை வாக்கே வேதம் சத் சீஷர்களுக்கு சத்தருவாக்கே வேதம் பதிவிரதைகட்குப் பதியின் வாக்கே வேதம் ஆதலால் பாலகனாக் கொண்டு போய் இவர்கள் பாட்டனாரிடம் விட்டுவாவென்றறைந்த வாக்கிபத்தை நான் மறுக்கலாமா? சற்றும் பொறுக்க லாமா? பதிவை வெறுக்கலாமா? தவத்தைச் சுறுக்க லாமாவென்று பணிபுச் சீதோபந்து உன்பதியை நாட்டி லழைத்துக்கொண்டு வந்து சுமமுற்றிருக்கலாமே தவத் தைப் பெறுக்கலாமே காட்டிலிருப்பானெனென, ருக்மா பாயி பதிவாக்கியம் மறுக்கவும் மறுத்தோருகாயுரைக்க வும் பதிவைப் பிரிந்திருக்கவும் கூடாததால் சீக்கிரம் நானவரிடம் போகவேண்டுமென்று குழந்தைகளுக்கு முத்தயிட்டுக் கண்ணீர் தாராதாராயாய் விட்டுத் தாய் தந்தையைக் குப்பிட்டு நாட்டிலிருக்கப் பின்னிட்டுக்காட் டிற் செல்ல முன்னிட்டிப் போகும்போது குழந்தைகள் அம்மா அம்மாவென்று கூப்பிட்டுக்கொண்டே மறுக்க வும் கண்டோர் மக்களைவிட மனாள் னதிகமாவென்று வெறுக்கவும் தாயானவன் குழந்தைகளுக்கை விட்டுப் படி யிருக்குமென்றழவும் தந்தை பெண்களுக்குக் கிவ்வித சண்ட் தாலமோ வென்று தெய்வத்தைத் தொழவும் பார்த்த ருக்மாபாயி பதியினைப் பிரிந்திப் பார்தனில் பாணையிருக்கலாமா? இது நீதியாகுமாவென்று மக் களை வெறுத்து மனாளை யடுத்துக் கற்பினினைமையைக் காட்டிப் தமயந்தி அற்பமயானவளா பிரபஞ்சத்தோர்க் கச்சமுற்றப் போனவளாவென்று பட்டணத்தை விட்டு வெளியே புறப்பட்டுத் தோப்பு துறவுகளையுங் கடந்து கொஞ்சநாளம் நடந்து மக்கள் வாஞ்சையா விடைந்து சொல்லொனாத்துன்பமடைகது காதலாசை மீறிக்காவல னுசைமறி கைந்தரைப்பார்க்க ஆகித்து மண்டலத்திற் பிரவேசித்த மைந்தரை வாரிபெடுத்து மாறாத்துன்பத்

தைக்கெடுத்துச்சுற்றுநோமிருந்து கணவனைவினைத்துகண்
னிரால்நனைத்துமக்களைப்பிரிந்து மணவாளன் பார்போகத்
துணிந்து பாம்பைப் போலவும் கொடிகளைப் போலவும்
பன்னிப் பிடித்துக் கொள்ளும் பாலரை விட்டுப் பிரி
வதற்கும் கணவன்பார் செல்லுதற்கும் கூடாமல் இரு
புறமும் அக்கினி மூண்டெரியும் மூங்கிற் குழாய்க்குள்
ளலையும், ஏறும்பைப்போலக் காட்டுக்கும் நாட்டுக்கும்
பன்முறை மலைந்து பாலாசை கொலைந்து மலைச்சா
லிற் சென்று வாஸ்தானத்திற் போய் நின்று மணாளனை
நாடிக் காணாமல் வாடிச் சுற்றுபக்கங்களி லோடி அதிக
பரபரப்போடுத் தேடிப் புதருகளில் துழைந்து களையால்
கீழ்விழுந்து ஐயோ பொழுது போச்சுதே எனக்கே துன்
பம் வாய்ச்சுதே என்று செடிகளில் மயிர்சிக்கவும் தோள்
புயங்க ளிடிக்கவும் முட்களாலுதிரும் பெருகவும் சுற்
களால் கண்ணீர் பெருகவும் உடல்வீர்த் துருகவும்
உள்ளங் கலங்கி யுருகவும் கரடியும் புலியும் மிரட்டவும்
கரியு மெருமையு மதட்டவும் நடுங்கி ஒடுங்கிக் குருதி
யாலுங் கண்ணீராலும் நனைந்து கொழுநனை அடிக்கடி
நனைந்து ஓ என் பிராணநாயகா ! பிராணசினேகா !
சர்வசங்க பரித்தியாகா ! சதானந்தபோகா ! நீ யிப்படி
மோசஞ்செய்வா யென் றறியாமற்போனேனே ஆறாத
துயரத்துக் குள்ளானேனே மணம்வேண்டா மென்று
மறுத்தவா மாதாபிதாவையும்வெறுத்தவா காமக்கடலைக்
கடந்தவா காசினித் தலங்களுக்கு நடந்தவா மோட்ச
வீட்டில் நுழைத்தவா மோனானந்தத்திற் றழைத்தவா
மிருகங்களின் கர்ச்சனையால் மனம்நடுங்குகின்றதே உன்
னைக் காணக் குறையால் பிராணனும் ஒடுங்குகின்றதே
இருட்டால் வழியுந் தெரியவில்லையே ஏனோ தந்தாயில்
வாவு தொல்லையே இன்னம் உனது மனமிரங்க வில்
லையே எனக்குன் அருமைத் தரிசனத் தரவில்லையே மாத
ரச்சத்தால் மரண மடைவாரே மணாளன்மே விச்சை
பால் மிகவும் இடைவாரே என்னை நீ யில்லிதற் சோதி
க்கலாமோ இருளிலு மறைவுற்றுப் பேதிக்கலாமோ ஓ
புருஷோத்தமா புண்ணிய புருஷா பூததயாளா புண்ட
ரிகத்தாளா ஓ என் தெய்வமே என்னுமிசே தனித்திவ்
விருளி னுன்னைத் தேடித்தேடித் திரிகிறேனே பதறிக்
கதற் வெகுநேரமாய்ப் புலம்புதிறேனே ஏனென்று பேச
லாகாதா இன்னமோர் கணத்தி லென்னுயிர போகாதா
இன்னம் ஒளித்திருப்பதற் கிச்சையா எளிபாளுடன்
பேசவம்ஸ்சையா என்கிற பலவார்த்தைகளாடிக் கொண்
டே இராத்திரி பெயல்லாந் தேடிச் சூரியோதய மானதே
மலைக்குகைகளிலும் புதருகளிலும் பர்னசாலைகளிலும்

அடர்ந்த சோலைகளிலும் பார்த்து அங்கம் வேர்த்து ஓ
மயில்களே குயில்களே என் மணாளனைக் கண்டார்களா
ஓ கரிகளே கரிகளே என் காவலனைப் பார்த்தீர்களா ஓ
புலிகளே புலுகுயில்களே என் கணவனிக்கு வந்தாரா
ஓ காகங்களே யுகங்களே என்னாவல னுங்களுக்குத் தரி
சனந்தந்தாரா வென்று மிருகங்களையும் பட்சிகளையும்
கேட்டுக் கொண்டு வாயில் வரும் மொழிகளை விண்டு
பிள்ளை ளாசையாலல்லவோ பிராண நாயகரை யிழந்
தேன் பிரியாத் துன்பத்தாற் குழைந்தேன். ஓ கர்த்தனே
பரிசுத்தனே பாமேசனே ஜகதீசனே பரிபாலனே மறை
மூலனே பிள்ளைகளா லென்ன பேற்றைப் பெற வெண்
னியோ பிராணநாதனைப் பிரிந்தேன் இடரால் வயிற்றெரிந்
தேன், ஓ பகவானே ! பகவானே ! என் பிராணநாய
கனை மிருகங்கள் கொன்றதோ அல்லது தின்றதோ
வெருப்பால் வேறிடம்போனாரோ வேஷகூடரால் தனிப
னானாரோ ஒன்றுந் தெரியவில்லையே ஒன்றுந் தோன்ற
வில்லையே ஓ தெய்வமே ! மனந்துணிந் தெப்படி யிருப்
பேன் என்மேலுனக் கிவ்வள வறுவறுப்பேன் எனக்
குற்ற தீயவிதி யிவ்வுலகிலியாருக்காவ துண்டா யாருஞ்
செய்பாப் பாவம் நானொருத்தியே செய்த துண்டா
பதினாலு வருஷங்களாய்த் துக்கமே துணையா யிருக்
கின்றதே விசனமே குடியா யிருக்கின்றதே ஓ ஆவி
காரண ! சர்வபரிபூரண ! அனந்தசயன ! கமல நயன !
பாண்டரங்கா ! ஸ்ரீரங்கா ! நாராயண ! பரம பாராயண
வென் நிவ்விதமாகத் தோத்திரஞ் செய்துக்கொண்டே
அடக்காரடவியில் ஒலமிட் டழுதுக்கொண்டே பார்த்த
விடங்களிலேயே பலதாம் பார்த்து வாட்டத்தோ டிருக்
கும்போது நாட்டில் அன்னைபைப் பிரிந்த பாலர் நால்
வரில் கிவர்த்திசாமி இதோ வருகிறே னென்று போன
மாதா மறுநாள் மலை பரியந்தம் வரக்குறையாலும்
மார்மேலுந் தோண்மேலு மேந்திக் கொண்டிருந்த தந்
தையை பிரிந்ததாலும் மனம் மயங்கி மிகவுந் தபங்கி
ஓ தந்தையே தந்தையே என்னை வளர்த்த எந்தையே
எந்தையே ஓ என்னருமைத் தாயே தாயே என்னை
யின்ற ஆயே ஆயே எங்களை விட்டெங்கே போனீர்கள்
போனீர்கள் எவகன்மேல் பிராசையே னானீர்கள் ஆனீர்
கள் என்கிற பல வார்த்தைக ளாடிக்கொண்டே தாய்
போன மார்க்கத்தை நோக்கிப் போகலுற்றார். அப்
போது ஞானேசுவரர் ஓ ஐயா ஐயா எனைக் காதத
மெய்யா மெய்யா எனதன்புள்ள ஓளவையே ஓளவையே
எனைப்பயின்ற கௌவையே கௌவையே உங்களை விட்டு
நங்க ளிருப்போமா இருப்போமா இருநதுயிர் தரிப
போமா தரிப்போமா வென் றுரைத்துக் கொண்டே

தகையன் பின்னொடர்ந்து போகலுற்றுர் அத்தறுவாயில்
சோபானதேவ் ஓ அத்தனை அத்தனை வாஞ்சையுள்ள
கர்த்தனை கர்த்தனை அன்ன முட்டினு அன்னையே அன்
னையே இதை வறுகிறெனென்ச் சொன்னையே சொன்
னையே இதுபரியந்தம் வாராமலிருக்கும் காரணம் ஏதோ
ஏதோ எவரால் வந்த வாதோ வாதோ வென்று கண்
னீர்வடிய முன்னோர் பின்னாகவே செல்லலுற்றுர். அத்
தருணத்தில் முக்தபாயி ஓ தாதாயே தாதையே இது
வென்ன வார்த்தையே வார்த்தையே ஓ அம்மனை அம்
மனை பாதுாட்டுந் தம்மனை தம்மனை ஓ அம்மா அம்மா
நிலவருகிறே மென்று போனது சும்மா சும்மா ஓ எங்க
ளம்மை அம்மை நீ பிரிந்தெங்கு போனாய் எம்மைபென
றழுதுக்கொண்டும் தாயைப் பார்க்க ஏக்கம் கொண்டு
முன்னவர் பின்னவர் ஓடத் தொடங்கினார்கள். அதை
யறிந்தச் சீதோபந்தம் அவர் மனைவியும் அதிக பாபாப்
போடும்போய்க் குழந்தைகளை மறுத்துக் கொடிய விதி
யை வெறுத்து அப்பா ஒப்பிலாச் சிகாமணிகளே என்
னிரு கண்மணிகளே உங்கள் தாய்தந்தை இதோ ஒரு
நொடிக்குள் வருவார்கள் தரிசனத் தருவார்கள் இதற்
குள்ளேன் வேடுகிறீர்கள் சோபமுற்றேன் வாடுகிறீர்க
ளென்று நால்வரையும் விட்டிற் கொண்டுவந்து பண்டு
பனாதிகளைத் தந்து சந்தோஷப் படுத்தினாலும் கண்ணீர்
கிட்டு ஐயா ஐயா அம்மா அம்மா வென்று தாயைப்
பிரிந்தது முதற்கொண்டு மறுநாள் சாயந்திர பரியந்தம்
அழத் தொடங்கினார்கள். ஆதனல் சீதோ பந்துவின்
மனக்கலக்கி. ஓ தெய்வமே! எங்கையும் இச்சிக்கலை
யும் இவ்விதமாய்ப் பாதவிக்கச் செய்வ துணக்கழிகை
அந்த விடோபாவை நாட்டிற் கொண்டுவந்து டீசெர்க்க
லாகாத உணதருட்கண்ணு லீப்பாலகைப் பார்க்கலா
காத ஆகாரமும் நித்திரையுமின்றி அறிபாக்குழந்தைக
ளன்னை மப்பனைப் பிரிந்திருக்க மாட்டாமல் கதறு கின்
றார்களே கதறிப் பதறுகிறார்களே உனக்குக் கருணை
யில்லையா நான்கள் செய்துக் கொண்டதே தொல்லை
ஓ கண்ணிலாத தெய்வமே கதறுங் காண்முனைக் கொன்ன
செய்வமே ஓ கர்த்தனை கர்த்தனை பரிசுத்தனை சுத்
தனை ஓ பகவானே பகவானே மகவானே மகவானே
என்று கண்ணீர் விட்டழத் தொடங்கினார்.

அவர் மனைவியும் கணலிலிட்ட மெழுகுபோற்
கொந்தழத் தொடங்கினாள் இவ்விதமாக நான்கு குழந்
தைகளும் சீதோபந்தம் அவர் மனைவியும் மனம்புழுக்கி
யிருக்குக் காரணத்தாலும் கானகத்தில் ஒருத்தியாய்த்
தனித்து ஒலமிட் றேருகும் ருக்மாபாயின் சோகத்
தாலும் அடர்ந்த கனிற சென்று அருந்தவத்தி

லிருக்கும் விடோபாவின் சமாத நிஷ்டை கலைந்து விட்
டது ஏனென்றால் திரிமூர்த்திகளும் ஆதிசத்தியும் கல
க்கமுற்றால் கலங்காத தொன்றுண்டோ தாத்திரையகை
ந்தால் சகலமு மகைவதுபோல விடோபா மனக்கலக்க
முற்று தனபர்மேல் வாஞ்சையுண்டாகி அத்வைதமா
யிருந்த மனமிரண்டாகி அணலிலிட்ட அரக்குபோலுருகி
கண்ணீர் தாசாதாசாயாப் பெருகி அடிக்கடிக் குழந்
தைகளை நினைந்து வேராகக் கண்ணீரால் நனைந்து ஓ பா
மாத்மாவே! தேவாதிதேவே வேண்டாமென்று பறு
த்தவெனக்கு விவாகமேன் செய்துவைத்தாய் சன்னி
யாசிபாய்ப் போன வென்னைச் சம்சாரமேன் தொடர்ந்
திருக்க வைத்தாய் உனதிஷ்டமான வென்னைக் குல
பிரஷ்டனாகவே மைமத்தாய் நிஷ்டாமியான வெனக்கு
அடங்காச் சாமத்தை யேன் ஜனிக்கவைத்தாய் மகவை
வேண்டாதவெனக்கு நான்கு மைந்தரேன் பிறக்கச்செய்
தாய் ஒருநாளும் பிரியப் பாலகைப் பிரியும்படி யேன்
செய்தாய் சஞ்சலமில்லா வெனக்குச் சஞ்சல மேன்
பிறப்பித்தாய் என்கிற பற்பல மொழிகள் பகர்ந்து பால்
கைப் பார்க்க வாஞ்சையாகி மனைபாள்மேல் மிகு மோக
மாகி ஓ நிவர்த்திசாதுவே உன் பரிசும் பட்ட மாத்திரத்
தில் அனேககாள் நிஷ்டையிலிருந்தும் சஞ்சலமுற்றிருக்
கும் நெஞ்சமானது ஒரு கணத்தில் நிர்ச்சலன மாய்
மொளனுணந்தத்தைக் கொடுக்குமே அகண்டானந்த
மென்னை யடுக்குமே இப்பேர்க்கொத்த மைந்தனாகிய
உன்னைப் பிரிந்த காரணமேதோ பான் செய்த தீதோ
ஓ க்ஞானேசுவரா! உன் பாத பரிசும் பட்ட மாத்திரத்
தில் மாயா மயக்கங்களெல்லாம் மாண்டு போகுமே
ஓபாக்கவலைகளெல்லா மோய்ந்து போகுமே என்றுங்
காணு இன்பஞ் காக்குமே என்னை யின்னென்றறியாமல்
மறக்குமே இப்பேர்க்கொத்த புத்திர சிகாமணியாகிய
வுன்னைபேன் பிரிந்தேதோ பிரிந்திக்கு தணித்து ஏனிருந்
தேதோ ஓ சோபானே, வா! மஹானுபாவா! உன்னை
என் அஸ்தங்களைப் றொட்ட மாத்திரத்தில் ஆகாத
வேதாந்தங் ளெல்லா மகைக்கணத்தி லாகுமே அகலாச்
சங்கைக ளகன்று போகுமே மாறு வனுபூதிவந்து வாய்க்
குமே மனதிலானந்தம் வந்து தேக்குமே ஓ முக்தா
பாயி என்னைப்பெற்ற தாயி உன்னை என் மடிமேலிருத்
திக்கொண்டால் அஷ்டசித்திகளின் அனுபவங் தோன்
றமே அளவிலா வின்ப மகத்திற் றோன்றமே நிஷ்டை
யில் நெஞ்சம் நினைத்திருக்குமே, நிலையில் பாழ் மன
தினை மிக வருக்குமே மென்பார் தன் விவேக மேலீட்
டால் தனயரை வெறுத்து மெளன நிஷ்டையிலிருப்பார்
சஞ்சலப்பட்டுப் பிரமநிஷ்டை கெட்டு மனைவியைப்

கொண்டாவோர். ஐயோ பிரிந்துவந்து விட்டோமே
யென்று வரவோர் தன் விசாரஞானத்தால் மனைவியின்
வாஞ்சையை நீக்குவார் சற்றுமில்லாமற் போக்குவார்
சற்றுநேரம் நிஷ்டையிலிருப்பார் பின்னுங் கண்களைத்
திறப்பார் சமாதிகிலையை மறப்பார் தன்னைத்தானே
வெறுப்பார் அந்தோ இந்த வடவிரி லேன்வந்தேனென்
பார் மனைவியைப் பிரிந்தேனென்பார். இவ்விதமாக நிஷ்
டையிலிருப்பதும் பிரபஞ்ச விபாபாதத்தால் விழித்
திருப்பதுமாயிருந்து முடிவில் சஞ்சலகித்தனாகிப் பிதற்
பும் பித்தனாகி விசிற்பத்திலுஞ்செல்லாமல் நிருவிசிற
பத்திலும் நில்லாமல் சங்கல்பத்தினும் போகாமல் நிர்ச்
சங்கல்பத்துக்கு முள்ளாகாமல் அசரீர்புரைத்ததும்
வைராக்கியம் பின்னப்பட்டதும் சன்யாசம் நீங்கினதும்
ருஸிரஷ்டமடைந்ததும் தாரித்திர மடைந்ததும் தாய்
தந்தையரைப் பிரிந்ததும் சமாதிகுறையக் கலைந்ததும்
ஆகிய இவைகளை நினைத்து நினைத்து ஒன்றுந்தோன்றா
தவராய் பரப்பிரமத்தைத் தன் வாய்விட்டுத் தோத்திரஞ்
செய்யத்தொடங்கினார்.

பரப்பிரம ஸ்துதி.

சந்த விரூத்தம்.

அம்யரகோசம்பரங்கா லங்கி திங்கனெங்குமாய்ச்
சம்பு * நேமிசமயம்பு 0 சாமிசதாசிவன்புனிவிங்கமாய்ச்
கம்பரீக்கியகம்பமாக்கிய கற்பவாழ்வருங்கமாய்ப்
பிம்பமாகியபிம்பமாகிய பிரமமேபரப்பிரமமே.

பூதமும்மனமாதியும்மூயிர் போதமேதவிர்போதமே
சோதியும்மிகுதிநீதியுந்தவிர் நீதமேகவநீதமே.
காதமும்ஒளிபேதமும்உணர் காதமேஜகாதமே
பேதையேகவிரோதமேபரப் பிரமமேபரப்பிரமமே.

தன்னையய்த்வருன்னையய்த்வர் சாந்தமேபவசாந்தமே
கன்னலேபுயிரியின்னலேஅருட் காந்தமேகவலேகாந்தமே
என்னையாரிடர்தன்னையாரோ டியம்புவேலோசயம்புவே
பின்னமாகியபின்னமாகிய பிரமமேபரப்பிரமமே.

தஞ்சமென்பவர்பானிரஞ்சன சாட்சியேசர்வசாட்சியே
வஞ்சமின்றியகெஞ்சில்வாழிரு வாட்சியேபுயர்காட்சியே
அஞ்சலென்றுணைகெஞ்சினேற்கரு ணாட்சியேமிகுஞ்சியே
பிஞ்சகன்றொழுமாட்சியேபரப் பிரமமேபரப்பிரமமே.

அந்தரந்தனினோக்குவோர்க்கறி வானசின்மயகோலமே
சிந்தைநாந்துணையேத்துவோர்மன சேட்டைநீக்கிஞ்சிலமே
கோத்துவந்துணையண்டினோர்க்கரு ணோக்கமீந்தறிவாக்குவாய்
பிந்துவாதமுணர்ந்ததேசன பிரமமேபரப்பிரமமே.

சட்சுவாதிகன்சேஷ்டைநீக்குமோசத்துவக்குணமோக்குமோ
பட்சமின்றியமாதர்மேலுறு பட்சமெத்தினீக்குமோ

இட்சணமெனையாண்டிடாவிடி னென்மனன் துயர்தாக்குமோ
பிட்சையேற்றவரக்கமேபரப் பிரமமேபரப் பிரமமே 6

அண்ணையிலோதக்கையிலோ அன்புமின்பமுநீயிலோ
சொன்னையிலோயன்னையிலோ ஸ்தூலஸுஸூழியிலோ
என்னையான் பவனியிலோவிடத் தன்னைக்காப்பவனியிலோ
பின்னையுக்குருநீயிலோபரப் பிரமமேபரப்பிரமமே. 7

அண்டருக்கவகண்டருக்தொழு மாதியேயருள்வீதியே
தொண்டருக்கருகண்டருஞ்சயஞ் சோதியேயனுபூதியே
ஒண்டியாகியகண்டமாகிய ஒதியேயிருநீதியே
பிண்டமாகியபிண்டமாகிய பிரமமேபரப்பிரமமே. 8

அண்டாண்டமுழியினுமழி யாவகண்டிதகாலமே
விண்டாண்டயன்செய்கையிந்தவ வேலைமாற்றிமெலமே
தொண்டருக்கெனைதொண்டருக்குவைதோன்றலேசருக்கநான்
பிண்டஞானமளித்திடுமபரப் பிரமமேபரப்பிரமமே. 9

செய்வதொன்றுமறிவினெனரு திக்கிலாக்கொடும்பாலியேன்
உய்வதற்கொருமார்க்கமின்றிவ னெண்டியாயினையண்டினேன்
தெய்வியலகிந்தவேனாயிற் நீயனென் துயர்மாயவே
பெய்வியரருண்மாரியைப்பரப் பிரமமேபரப்பிரமமே. 10

ஆயனேயிருமாயனேபுனை யண்டினேனெழைத் தொண்ட
னேன், தாயனே யருட்காயனே தெருள் சோமனேபலநாமனே,
நாயனேற்கிசைபோகவின்பொரு ளானும் வேண்டிலேன் வேண்டி
லேன், பேயனேற்கினிசையேயருட்பிரமமேபரப்பிரமமே. 11

அருமையாந்தவஞ்செய்குறவோர்க்கறி வானபேர்க்கனுடலமே
தருமசாந்தசகத்தமம்புகழ்ச் சக்சகம்வினைஞாலமே
கருமகபத்தனற்றிலாழ்ச்திவன் கண்கலங்கியவெண்ணையான்
பிரமனும்பனிசுத்தரானந்த பிரமமேபரப்பிரமமே. 12

1 வித்தையா லுணைகாணலாமெனில்வேதமுன்னையறிபுமோ
சித்தியாலடைதற்குரியெத் திசையிற்பசத்திருத்தலே
பத்தியாபுணையுண்ணுவோமெனிகபாழ்மனநிலைநீருமோ
பித்தனேற்கருண்முத்தநீயருள் பிரமமேபரப்பிரமமே. 13

2 ஆசையும்பசுபாசமுத்தவி ரார்த்தமேபரிசுத்தமே
நேசமும்விசுவாசமும்மரு ணித்தமேயெனும்புத்தமே
மோசம்கையர்நேசமீத்தருண் முத்தமேபிரசித்தமே
பேசுதற்கரிசுத்தமேபரப் பிரமமேபரப்பிரமமே. 14

3 பரிநியித் துவும்பார்புலன்கனல் பாயும்வாயுயின்மூலமே
கரணசுவவிருட்புலன்பொறி காமமாயிந்த்ரஜாலமே
தருணநீதேனையாளுவாயசம சாந்தசாஸ்விததற்பத
பெருமையாதவமீருவாப்பரப் பிரமமேபரப்பிரமமே. 15

4 அண்ணைத்தையிலிலையேபுற வானருயிவனிலிலையே
சொன்னந்தானியிலிலையேபுற தோழருமெனக்கிலிலையே
பின்னையோர் துணையிலிலையேபிற ருன்னருள்வரவிலிலையே
பின்னையாருளரென்னையான்பவர் பிரமமேபரப்பிரமமே. 16

5 அச்சநானந்தச்சிஞ்ஞமுகத் தந்தமேமுதலந்தமே
மெய்ச்சகோதயந்நனையா விந்தமேமகாவந்தமே
துச்சனேற்குறுபொய்ச்சுழக்கடற் றெருத்தமேதவிர்சொந்தமே
பிச்சையேற்றுனுமுச்சிதர்க்கருள் பிரமமேபரப்பிரமமே. 17

* நேமி - விஷ்ணு. 0 சாமி - மயேசன்.

துன்பனெயிருண்பனெயென தாயியேசஞ்சீவியே
துன்பம்பியிவ்வாழ்வீனாபல துன்பமுற்றனனிக்கணம்
இன்பமீத்தெனயாண்டிடாவிடி னென்ன துன்பம்வினையுமோ
பின்புயாரெனயாளுவார்பரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

யாருத்திக்கில யிக்கணத்தென யாண்டுகொண்டருளாண்ட
வா, ஊரிலுன்னவராறுமென்றாய ரோயுமோமுத்துத் தாண்டவா,
சிரிலட்கியதேவீவன் தீயனென்றெனக்கிடு, பேரிழந்திருள்
வாரிமுழங்குவன் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

சுத்தசாஸ்திசுத்தசுத்தாயருட் யேபிரத்திமெத்திரா
முத்தர்செஞ்சினிசுத்தரபர மோனமீரிஞ்சுத்தரா
முத்தியியுஞ்சுத்தராவொரு முக்கியமாய்பிர்மாத்திரா
பித்தனுக்கருடத்திராபர பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

வையினும்கழலாறுதெழின் மத்தகம்பிளப்பாகவே
சையினுதைத்தாவிட்கிடக் கண்கலங்கிடவேருறை
செய்யினுக்குருபத்திமேவிய சிலர்சொன்முனமேமறை
பெய்யுமேயுவர்க்கேவல்செய்யருள் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

ஆசைவெட்சுமறியுமோபல வானையாற்றையாகுமோ
சேர்சொல்லிதுமோயுமோவரு நிஷ்டைகூடினுமாயுமோ
சுசனையிடராசைத்தரு னேகபாவியுமோய
பேசிலாமதைவாசனேபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

அத்தமாதியுல்காரணவடி யார்கன்பாற்றிபுரண
வித்தையாகுமுதாரணவருள் மேவினோர்க்கருடாண
சொந்தமாயிகாரணமிரு தாய்மையித்திமோரண
பந்திக்கிடம்பாரணபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

மாடகடமும்பாணையுப்பரி மாவுஞ்சேனைதலங்கரும்
கடிகேக்குயிரேருளாளினிற் கடவேருவதின்றெனப்
பாடுபட்டருப்பாதைபெற்றிருட் பாதைபுக்கினஏழையாய்
பீடையுற்றனனென்கொலோபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

முன்னம்யான்செய்த தின்மையோமதி மோசமோ வெ
ன்னமோசமே, தன்னையாய்த்தவரென்றனுக்கிட்ட சாபமோ
யென்னபாபமோ, என்னமாயமோவுன்னையான்மறத் தினன
கினனோமோ பின்னுமுன்னுமில்லாதசின்மயி பிர்மமேபரப்
பிர்மமே.

பாதகமறந்தானமேயருட் பாதைகாட்டுநிதானமே
மாதவமருடானமேமகா வாக்கியத்துறுமோனமே
சேதிசேய்தினோனமேசய நேயமாகியவானமே
பெதமின்றியதியானமேபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

வெதமேத்திடுக்கற்புமேவிய மெல்லியர்மனங்கொத்ததோ
சோதிவ்டுருன்னோதிவர்க்குரு சுலாமியார்மனங்கொத்ததோ
யாதுகாரணமோமேவெரு சென்னசெஞ்சுத்தகலாமலே
பீதிவெறுணத்திலென்பரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

சுத்தாளினிற்பத்தமாமன மின்பவிட்டைவிரும்புமோ
வித்தையாகியவித்தவாழ்வின் மேலிடாமல்விரும்புமோ
முத்தியேனையாண்டுகொண்டவன் மோசஞ்செய்தனியாயமோ
பத்திவதென்மாயமோபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

சுருடரும்குசேசமேகதி ராதியாம்பிரகாசமே
சுருடரும்குவிவாசமேவிச வசர்பாஸ்திசவாசமே

இருடரும்குவிவாசமேயெனு மேகமானவாகாசமே
பிர்மமேபரப்பிர்மமேபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே. 29

ஆய்தென்னவதிசயமென்ன தாயுளிலறியாதவோர்
மாயவித்தையைக்கண்டனனிது மாயையென் றுவறித்தபின்
தீயதென்றிதைக்கிடாதரு டேவரின்னருணைக்கிடப்
பேயனானதென்மாயமோபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே. 30

ஊரும்கேண்டிலன் பேரும்கேண்டில னுலகவாசையும்
வேண்டிலன், பாரும்வேண்டிலன் பதியும்கேண்டிலன் பசிய
பொன்னையும் வேண்டிலன், சீரொலத்தரு முன்னருட்டொ
டர் தியானமொன்றினை வேண்டிலன், பேருமுருடன் யாது
மின்றிய பிர்மமேபரப்பிர்மமே. 31

தேகமித்திரியம்முயிர் ஜீவியையுணர்ந்தபே
மேகலோகப வசோரசோப முழுதுறிக்கிடுத்தபமே
ஏகபோகவுற்சாகதியாகமு மின்பமீத்திடும்கொபமே
பீசரத்தருகியாபமேபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே 32

வணக்கியேபுனைவாழ்த்திடாதிக வாழ்விலுலறிவினன
உணக்கினேனெருதிக்கிலாதிவ னுலமிட்டமுதேத்தினென்
இணக்கியேயாண்டிடாவிடி னியாவொன்முறைசேட்பவர்
பிணக்கினென்குறைதீர்க்கவாபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே. 33

சோடுநீக்கியபேடுபோற்பிணி தொல்லியாலமும்பின்னாபோல்
வீடுநீக்கியதக்கைபோலெரி வீட்டிலேபுறமக்கைபோல்
வாகின்மனனையனெயென்றன் வாட்டந்தீர்த்தருமியனே
பீடுத்தருன்மெய்யனேபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே. 34

நிஷ்டருக்கனாபோகமேயரு னேசர்வாழ்பரலோகமே
செபுந்நெஞ்சினுற்சாகமேமுத்தி சித்தியியும்கிவெகமே
துஷ்டனைக்குலபிரஷ்டனைபி வண் சோதியாதருண்மோனமாம்
பெடகமேயருடியாகமேபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே.

வச்சையும்பணத்திச்சையும்வ வச்சணம்மிருபச்சணம்
மிச்சையாழ்வியேச்சையும்விப சாரமும்மபசாரமும்
குச்சிதமொழியிச்சமுமுன கோதைமார்னைவிட்டெனும்
பிச்சையேற்பதுவச்சணம்பரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே. 36

நீதிசுற்றுமிலாதவன்குரு நித்தகன்ருனவந்தகன்
காதியற்றவனாடியாகிய காயினென்றினையிக்கணம்
ஆதியாகியதேவதேவரி யாண்டிடாவிடினேழையாய்ப்
பதியாழியிலாழுவென்பரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே. 37

மத்தருக்கதிதாரமேயொரு மாசிலாதகெம்பிரமே
நீத்தமர்க்கதி பாரமேயுரு நேசர்நெஞ்சிற்குப்பூரமே
புத்திமேவியட்சிரமேயனு பூதியித்திடுஞ்சாரமே
குத்தருக்காரமேபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே. 38

அத்தமாதியில்விந்தையாகிய வாதவாமிருமாதவா
எத்தமக்குற்றபத்தமாயிட ரோகுமோபெரிதாருமோ
சொத்தமாயினகம்பியேபல தோத்திரம்புரித்தேத்தினென்
பத்தர்க்குஞ்சுத்தமேபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே 39

தருமதானமுஞ்செய்திலெனருட் சாதனக்களாலுய்கிலென்
குரவனற்பேதமேத்திலெனிருட் கோசபாசமுத்திலென்
கருமபாமரக்கிலெனுடற் கள்ளாருளமும்போக்கிலென்
பிரியமோடெனயாண்டையோபரப் பிர்மமேபரப்பிர்மமே 40

சந்தானந்தசோபிதகுரு சுவாமியேசுபமேசம
அந்தமாதிரியிலாதவழி வானசின்மயமேசம
தந்தைதாய்குருதெய்வமேசர்வ சாட்சிதன்மயமேசம
பந்துவாகியுக்கந்தவாகம பிரம்மேபரப்பிரம்மே. 41

அச்சுதா த்விதவஸ்துவேசம வற்புதப்பொருளேசம
உச்சிதப்பரவஸ்துவேசம வுண்மைமெய்ப்பொருளேசம
சச்சிதானந்தவஸ்துவேசம சாந்தமாம்பொருளேசம
பிச்சர்நெஞ்சுவஸ்துவேசம பிரம்மேபரப்பிரம்மே. 42

முத்தமேபரிசுத்தமேசம மோனவாழ்வேசமோசம
புத்தமேபரிசுத்தமேசம போதவாழ்வேசமோசம
அர்த்தமேசுறையர்த்தமேசம வாதிரவாழ்வேசமோசம
பெத்தரிக்கெஞ்சுத்தமேசம பிரம்மேபரப்பிரம்மே 43

என்று காற்பத்திமுன்று கலேகங்கன்பாடி மணக்
குறைந்தருகிப் பிரம்மத்தைத் தோத்திரஞ்செய்த மாத்
திரத்தில் அசிரி ஓ கிடோபா உணக்குற்ற சமஸ்தகுறை
கள் நீங்கவும் அகண்டானந்த மோங்கவும் வரங்கொடுத்
ததுமன்றி இப்பிரமஸ்துதியை அன்புடன் தோத்திரஞ்
செய்தவர்களும் உணக்களித்த வரம்பெறக்கடவுள்களென்
றறைந்த மாத்நிரத்தில் கிடோபாவுக்குற்ற சமஸ்த சங்
கல்பமும் விவர்த்தியாய்ப் பிரமாணந்தப் பூர்த்தியாய்த்
தன்னை மறந்து தலைவனிற்கலந்து சங்கிதப் சமாதிரி
லகைவற்றிருந்தார். இவ்விதமாய் கிடோபா நிருவிகல்ப
சமாதிரி லெழுந்தருளி யிருக்கையில் பரப்பிரம்மத்தினரு
ளால் ருக்மாபாபி கிடோபா வீற்றிருக்கும்ஸ்தானத்துக்
குச் சரியாய் நடந்துவந்து மனோனைக்கண்டு ஒ-என்
பிராணநாயகா, பிராணகிநேகா, என்னையிப்படியோசஞ்
செய்துவரலாபா, நான் சோகமுறலாமோ வென்றுரைத்
துப் பதியின் பாதங்களில்வீழ்ந்து பலதார்தாழ்ந்து ஓல
மிட்டழுத்தொடங்கினான், மனோவிகாரங்களிற்று தன்னை
மறந்து ஆனந்தத்திற் சொக்கியிருக்கும் கிடோபா கண்
களைத்திறந்து மனைவியைப்பார்த்து ஒ-பெண்ணே இந்
காடகியி லெப்படிவந்தாய் என்னைத் தேடியென் நொந்
தாய் குழங்கைகளை எங்கே விடுத்தாய் என்னையே னுதித்
தாய் தவத்தையென் கெடுத்தாய் சஞ்சலத்தையென்கொ
டுத்தாய் இனி யென்மேலிருக்கும் வாஞ்சையை விட்டு
கிடோபே நன்மை கிடாமலிருப்பதே தின்மை இக்கணம்
நாட்டுக்குப்போவதே நல்லஸ்திதி பாலகரைக் காப்பதே
நல்லததி காட்டிலிருக்க உணக்கென்ன கொடியவிதி கற்
புன்னவருக்குக் கணவனேபதி இப்படி நிச்சயித்திருப்ப
வனேசதி இது பதியிரதைக்குள்ள மதி நாட்டிலிருந்துக்
கொண்டு தெய்வத்தைத்துதி உணக்குண்டாகும் நல்லகதி
உணக்கு மெனக்குங் கடவுளே அதிபதி தபம்செய்யும்
எனக்கு பேசுந்தாதி ஆதலால் சேக்கிரம் நாட்டிற்சென்று

மக்களுட னிருப்பாயென்று கண்ணீரமுடித் கடவுளினாடி
அகமுகமாயோடி ஆனந்தத்தைத்தேடி பிரம்மிஷ்டையி
லெழுந்தருளியிருந்தார்.

அப்பால் ருக்மாபாபி மக்கள்மேல் மிகவும் வாஞ்சை
கொண்டிருந்தும் கணவனை நம்பாக்குறையால் கணமும்
பிரியாமல் பண்டுபலாதிகளைக் கொண்டுவந்து காவலனுக்
குத்தந்து நாள்கழிக்கத் தொடங்கினான். இப்படியுன்று
நாள்கெல்ல கிடோபாவுக்குக் கருணைபிறந்து திருவாக்
கைத்திறந்து ஒ பெண்ணே கிருத்தாப்பிய பருவமுள்ள
உன் தாய்தந்தை எவ்விதமாய்வருந்துகிறார்களோ பாலர்
நம்மைக் காணாம லெவ்விதமா யலுகிறார்களோ நான்
முன்னிருந்தவிடத்தில் வந்து தங்கியிருக்கிறேன் நம்புவா
யென்று உறுதிபுரிமனைகிடோபும் முன்னிருப்பிடமுடை
ந்து ஒ-மாதாசே நீ-சேக்கிரம்போய்க் காதலனைப்பார்த்து
அவர் கியாகுலத்தைத் தீர்த்து வருவாயாக வென் றனு
ப்பினார். ருக்மாபாபி கணவன் கட்டளைபைக் கடவாமல்
நாட்டையடைந்து தனயரைக்கண்டு ஆனந்தக்கொண்டு
இரண்டுநாளிலிருந்து பாலரைத்தேற்றி மாதாபிதாவைப்
போற்றிப் பின்னும் வருகிறேனென் றுரைத்து மைந்தர்
மனைதைக் கரைத்துப் பதியின் பக்கலடைந்து குழகிக
ளின் வாஞ்சையை புரைத்திடைத்து நாட்டுக்கும் காட்
டுக்கும் போக்குவருத்தா யிருந்துக்கொண் டின்புற்றிரு
ந்தான். கிடோபா கிடோபேமேலிட்டால் மக்கள்வாஞ்சை
க்குள்ளாகாமல் பிரமாணந்தத்திற் சொக்கி யிருந்தார்.
கேட்டமர்வனோ சித்தர்களேயென்று நாயாஜிசித்தர் பின்
னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கிடோபா சஞ்சலத்துக்காற்றாமல் பரப்பிரம்மத்தைத்
துதித்தஅத்தியாயம்
முற்றிற்று.

எ ட்ட ர வ து

ஞானேசுவரர் அந்தணரை அவமானஞ்
செய்து ஐசுவரியம் பெற்ற
அத்தியாயம்.

வாருங்கள் சித்தர்களே பரிசுத்தர்களே கிடோபா
வும் ருக்மாபாபும் காட்டிலிப்படி கணித்திருக்க நாட்டில்
சீதோபந்து நாம் சம்பாதித்துவைத்திருந்த ஆஸ்தியெல்
லாம் நான்தியாய் விட்டதே இக்குழங்கைகளை எப்படி
காப்பாற்றப் போகிறோமென்கிற ஏக்கத்தினால் நோக்க
முற்று விதிவளிற்சென்று ஆதிசினேகரைக்கண்டு தனக்
குற்ற அபாக்கியத்தை விண்டு மனைவியால் கொடுத்தேன்
கித் துக்கம்மிகவும் வேங்கிப் பட்டினியால் வாடி நான்
கிக்கேட்டோரை கேட்பதற்குப்பின்பாங்கி கிடோபாகப்

போய்பிச்சையெடுக்க ஆரம்பித்தார். ஒருநாள் க்ஞானேஸ்வரர் பாட்டனார் படுத்துயார் தீர்ப்பளரும் மோட்ச விட்டைச்சேர ஞானமார்க்கத்தைச்சொல் பாசங்கள் நாசமா யிடேறச் சீதோபந்தான் தானும்போய்ப் பிட்டுக்க யெடுக்க ஆரம்பித்தார். அரிபாந்தாமனாகிய ஞானேசுவரர்க்கண்ட தருமத்திற்குந்ந்த உத்தமர்களும் கற்பிற் சிறந்த உத்தமிகளும் சீதோபந்தைப் பார்த்துக் காங்களைச் சேர்த்து அந்தோ இச்சிறுபால்பனை அகோரமானவெய்யலில் ஏனழைத்து வந்தீர் குழந்தைகளுக் கேனாபாசந்தந்தின்று குழவியினமுக்குக்கும் கல்விக்குமெச்சி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு சாயக்கிரிகை முதல் தவசமும் எதேஷ்டமாய்க் கொடுத்தார்கள். சீதோபந்து அதையெடுக்கமாட்டாமல் ஓர் தெருத் திண்ணையில் வைத்து இதைவெப்படி யெடுத்துக்கொண்டு போவேனென்றுவாட்டமடைய அதுதெரிந்த க்ஞானேசுவரர் நான் பாதி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேனென்று சாமார்த்திய வசனங்களைப் புனைந்து பாதிபகிர்ந்து தன் வஸ்திரத்தில் ஸ்திராமாயிருக்கிக் கட்டித் தலைமே லேந்திக்கொண்டு சற்று தூரம் நடந்து காலிடிக் கீழேயிழுந்து பாட்டனார் பார்த்தால் முனிவுகொள்வாரென்றிற் பயத்தால் சிந்திச் சிதறின தானியத்தை அதிசேக்கிரமா யோரிடத்திற் சேர்த்துக்கொண்டும்முதாதையை அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். சீதோபந்து திரும்பிப் பார்த்துக் கோபத்தால் தேகமேவர்த்து அடா க்ஞானதேவ வேண்டா மென்று பன்முறைமறுத்துத் கேட்காமல் பலவந்தமாய் வாங்கிக்கட்டிக்கொண்டு தரையிற்கொட்டியிட்டாயே ஆயாசத்துக்குட்பட்டாயே என்று கடினவார்த்தைகளை அடிக்கொண்டே பசியிருதிபாலும் வறுமை மேலிட்டாலும் அடிக்கிறேன் இடிக்கிறேனென்றருகில்வந்து தலைமேலே ர்குட்டுருட்டினார். க்ஞானேசுவரர் வெருண்டு பலன்கொண்டு சீதோபந்தைத் தள்ளினார். விருத்தப் பருவத்தாலும் பலவினத்தாலும் கீழேயிழுந்த சீதோபந்து யிகவும் முனிந்து அடா துஷ்டப்பயலே என்னை இப்படி அவயரி யாதைசெய்யத்தானு உன்னை அருமையாக வளர்த்தேன் மட்டிப்பயலே உன்னை எட்டி புதைக்கிறேனென் றெழுந்தார். க்ஞானேசுவரர் பாட்டனார் சிற்றத்துக்கஞ்சி மூட்டையைவிட்டு ஓடத்தொடங்கினார்.

சீதோபந்து நடுத்தெருவில் இரண்டு மூட்டையிலுள்ள தவசங்கள் சிதறுண்டதால் வெருளிக் கிடக்கொடுத்துப் பின்தொடர்ந்தோடி க்ஞானேசுவரரைப்பிடித்துக்

கொண்டு தூஷணவீர்த்தைகள் விண்டு முதுகின்பேரில் தும் தும் பென்று ருத்தத்தொடங்கினார். அடிக்கடியின் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டோடின காரணத்தால் கைப் பட்டுக்கொண்ட க்ஞானேசுவரர் பாட்டனார்க்குப்பயந்து நயந்து ஓ வென்றழத் தொடங்கினார். அதை ஆகாயத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேவர்கள் க்ஞானேசுவரர் திருக்கூத்துக் காச்சரிப்பப்பட்டு ஓம் அரி ஹரி முரஹரி நரஹரி அம்புஜாட்சரி பச்சைவார்ண கமலக்கண்ணு கருடவாகன கோபியர் மோஹனா நாராயண பரமபாராயண ஓ-கவாயி முன்னம் பூமிபாஸந்திர்த்தக் காரண அநந்தசபன வாமன கிருஷ்ண ஜனார்த்தன ராவண மர்த்தன காளிங்ககிர்த்தன நந்தநந்தன மதுருதன பரிபூரண சர்வகாரண பத்மசரண வெங்கடாமன சங்கடநிமித்தம் கிருஷ்ணவதாரமெடுத்துத் தந்த வகான் தூத்த ஓட்டமெடுத்தகப்படாத நீர் இவ்விருத்தருக்குத் தப்பித்துக் கொண்டோடாம லகப்பட்டுக்கொண்ட காரணமேதோ தந்தவகாணவிட இம்மகறையோன் சமர்த்தனோ நீர் செய்யும் லீலாவினோதமோ மகா வல்லமை சாலியாகிய இரணியாக்களை வென்ற நீர் இந்த விப்பிரளங்கையி லகப்பட்டுக்கொண்ட டடிபடல் நியாயமோ இதைன்ன மாயமோ அந்த இரணியாக்களிலும் இவ்விருத்தன்வலிபுள்ளவனோ கோவர்த்தனகிரியை ஓர் விரலாற்றுகின்ற உமக்கு இத்தானியமூட்டை பளுவாய்விட்டதோ உமக்கிருந்த பலன்கெட்டதோ ஓ வென்றழும் காரணம் பிஷ்மாச்சாரியார் முதலானோர் விட்ட அம்புகளால் தேகம் ரணமாயிருக்கின்றதோ அல்லது கோபிகாஸ்திரிகளா லடிபட்டுப்புண்ணியிருக்கின்றதோ அதனால் பொறுக்கக் கூடாம லழு கின்றிரோ உம்மை நீர் மறந்துவிட்டீரோ பக்தர் முன்பலம் நடக்கவில்லையோ கதறுவது கலிபுகத்தின் தொல்லைவென்று பற்பல விதங்களாகத் தோத்திரஞ் செய்வதைக்கேட்ட க்ஞானேசுவர் ஆனந்தமடைந்து பாட்டனார்க் கிடைந்து ஓ தாதா இனிமேலெப்போதும் இப்படி செய்யமாட்டேன் உமக்குத் துன்பந்தர மாட்டேன் என்கிற பாசாங்கு வார்த்தைகள் உசாமற்செய்து பேசாமலிருந்தார்.

அப்போது விதியின்போகும் பலரும்சீதோபந்தை நோக்கி நீ-வினாக சிறுகுழந்தையை அடிக்கிறீர்கள். வேண்டாம் வேண்டாம், மென்று விலக்கி விட்டார்கள். சீதோபந்து சற்றே கோபந்தணிந்து சாமக்கிரிகைகளை ஓர் கூலியாளன்மேல் வைத்து விட்டிடுகொண்டு வந்து மனைவிபாற்றந்து க்ஞானேசுவரர்செய்த தடுக்குத்தனத்தைப் பகர்ந்து என் கோபத்தா லடித்துவிட்டேனென்

றபர்த்து சமைத்த பதார்த்தங்களை நுகர்ந்து வறுமைபை யிகழ்ந்து நாள்கழிக்கத் தொடங்கினார்.

இப்படியிருக்கிற காலத்தில் ஒருநாள் ஒரிடத்தில் சந்தர்ப்பணம் நடக்க அங்குச் சீதோபந்துவும் குழங்கை கள் நால்வரும் சீதோபந்து மனைவியும் போய் ஓர்பக்க லுட்கார்த்தர், பால்பகைக் கண்ட விப்பிரர் சீதோபந்தை நோக்கி அடா பிரஷ்டப் பிராமணு பிரஷ்டனுக்குப் பிற ன்த இத்துஷ்டப் பிள்ளைகளை அழைத்துவக் தென்களோடு பந்தியிலுட்காச வைத்து எங்களையும், பிரஷ்டார்க்கவர் நினைத்தாய் இக்கணம் இச்சிறுவரைத் தூரமாகப் போகும் படிச் செய்யாவிட்டாலுன்னையும் பந்தியிலிருந்து எழும்பி விடுவோமென்றறைந்த மிகவுயிறைந்த அச்சிறுவர் கை பைப்பிடித் திழுத்துத் தூரமாயுட்காசவைத்துப் பந்திரங் கள் போட்டு அன்னம் பகிர்ந்தார்கள். க்ஞானேசுவரர் மிகவும் குரோதமுற்றிருந்து சகலரும் புசித்திருக்குந் தருணத்தில் நிவர்த்திசாது வேண்டாம்வேண்டாமென்று மறுத்துரைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மேட்காமற் போய்ப் பந்தியிலிருந் துண்ணையும் பாட்டனார் பந்திராத்தி லுட்கார்த்தர். அதனால் அந்தணர் முனிந்து அடா துஷ்டப்பயிலே பிரஷ்டப்பயிலே உன் தாதையினருகில் வந்துட்கார்த்து எங்களை அன்னமுண்ணுமற் செய்துவிட் டாயே நீ கெட்டாயே என்று வாயில் வந்தபடி வைது ஆளுக்கோ சடியடித்து அன்னமுண்ணும லினி பென் றெருவர் ஒருவரை போசனை கேட்க அதற்குச் சீதோ பந்து ஓ பூசாரே! இவ்வறியாக் குழியால் உங்களாசா சம்பிரகாது வினாய் வம்புசெய்யவளாகாது அறியாக்குழந் தையைப் பலரும் இப்படி அடிக்கலாமா துஷணமொழி கள் படிக்கலாமா அடாத காரியஞ்செய்தால் படாத பாடு பட வேண்டியதாய் வருமென்றறைய அவ்வசனத்தைக் கேட்ட விப்பிரர் துவேஷ மேலிட்டு அடா சீதோ பந்து நீ பறியாப் பிள்ளைகளைக் கடவைத்துக்கொண் டெண்ணுவ தென்களுக்குத் தெரியாது இன்று பிரத்திபட்சமாய் பார் த்த காரணத்தால் இனிமே லென்களோ டிருந்துண்ணத் தக்கவனவல் பந்தியிலிருந் திக்கணம் தூரமாய்ப் போ. இல்லாவிட்டால் வாயில் வந்தபடி திட்டிவிடுவோம் என்று பலரும் பகர்ந்து சிக்கிரம் எழுந்துபோகும்படியா விரை ந்து போச, அதனால் சீதோபந்துக்குக் கோபம் பிறந்து தன் கையிலிருந்த பஞ்சபாத்திரத்தைப் பிராமணர் மீது விசிறெறிய அந்தணர் ஆக்கிரம நிக்ஞரோதர்களாய்ச் சீதோபந்தைச் சூழ்ந்துக்கொண்டு அடா மடையா அடா சடையா வென்று வைது ஆளுக்கோசடியடித்து மூர்ச்சை யாய் விழும்படிச் செய்தார்கள். அதைப் பார்த்த க்ஞா

னேசுவரர் மிகவும் முனிந்து ஓ விப்பிரர்களை! பிரமக் ஞானனது பிராமணாவென்கிற வேதவாக்கியப்படி பிரமத் தையுணர்ந்தவனே பிராமணனன்றி நீங்களெல்லாம் பிரா மணர்களாவீர்களா அதஞ்செய்யும் பிராமணனுக் கிதஞ் செய்பவனல்லவோ அந்தணனென் றுகமத்தில் முறைபிடு கின்றது அதைபறியா நீங்களெல்லாம் அந்தணராகக் கடுமா? கொலைசெய்யும் நீசரே விசேஷமில்லா மிசைச் சரே வினாபெய்கள் முதாதைபோடு வாதாடி மூர்ச்சை படைய அடித்தீர்களே காயம் படாமல் ஆயம் பார்த்து இடித்தீர்களே இனியுங்களைக் கொஞ்சத்தில் விடப்போ கிறேனாவென் றங்கிருக்கும் ஓர் பெருத்த கட்டைபை எடுத்துக்கொண்டு பாட்டனாரருகில் யாருட்வராமல் நாலு பக்கமும் வீசப் பூசாரெல்லாம் பிரமித்து ஒன்றா யொரு மித்து இந்தத் துஷ்டப்பயிலையெட்டிவிடவேண்டுமென்று தாங்களும் பெருத்த கட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டு க்ஞானேசுவரர்மேல் விழப்போகையில் நிவர்த்திசாது ஓ பிராமணசிலரே! ஏழைக் கனாகுலரே! விருத்தரையும் பால்பகையும் அடட்டவும் வாய்வாரதே அப்படியிருக்க நீங்களிப்படி செய்பவளா வேதமோது மாதவர்க் கிதியல் வானதா எங்கள் பாட்டனாரை மூர்ச்சை படையித்ததன் றிச் சிறுகுழங்கையையும் அடிக்கத் துணிந்தீரே இது தருமயாபிருக்கின்றதா இப்பிரக்கோத்தமுாட்டுக்குணம் பூசாரக் கிருக்கலாமா கோபத்தைப் பெருக்கலாமா சாந் தத்தைச் சருக்கலாமா ஏழைகளை வெறுக்கலாயா வென் கிற நீதிவாக்கியங்க ளோத அவ்வசனங்களைக் கேட்ட முப்புரி னாலோர் கோபித்து ஓ ஓ வினாயும் பாரிர் முனை யில் தெரியுமென்கிற பழமொழிப்படி இனிமேல் விப ரீதஞ்செய்யும் இவர்கள் இப்போதே நமக்கு நீதிகளுரைத் துத் தங்கள் குணத்தைக் காட்டினார்கள். மேன்மைபைப் பாராட்டினார்கள். பண்ணியபயிற் புண்ணியந் தெரியு மென்கிறபடி பிரஷ்டனுக்குப் பிரத்தவர்களின் துஷ்ட குணத்தைச் சிறுபொழுதிலேயே துலங்கச் செய்தார்கள்.

இக்கணம் இவனையும் அவனையும் இறுக்கிக் கட்டி நறுக்கி விடுவதே நன்மை. இன்றே லந்தணர்க்கு வருந் தின்மைபென்று நிவர்த்தி சாதுவையும் க்ஞானேசுவரரையும் கற்களாலும் சழிகளாலும் அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதனால் க்ஞானேசுவரர் பற்களை நாநாவென்றுகடித்துத் துஷணவார்த்தைகள் படித்து இராக்கதர் கட்டத்திற் புருந்த அனுமாலைப்போலவும் பாணத்திராளிற் புருந்த சிக்கத்தைப்போலவும் பசு மாதையிற் பிரவேசித்த விபாக் கிரமத்தைப் போலவும் அந்தணர் குழுவிற் புருந்து தன்

கையிலிருந்த கட்டையால் மறைபோர்காக்கினும், சிரங்கனிலும், தாள்கனிலும், தோள்கனிலும், உதிரம் புறப்படவும், அவர்கள் விரங்கெடவும், மூலிக் கொருவாயோடிப் பதுங்கவும் கண்கள் பிதுங்கவும், தடியில் விழவும், சாணுத்திபென்று தொழவும், தங்களைத் தாங்களே வெறுக்கவும், சக்பாணி நீ பென்றுரைக்கவும், ஒருவரை பொருவர் தள்ளவும், உச்சித நீபென்று விள்ளவும், அடிபடி பென்றடித்து காக்கைகள் போலப் பறக்கடித்து பின்னாலேடிப் பிடித்து மூலிகள் சிதறியடித்து ஒரு கணத்தில் கணக்களபாக்கிவிட்டார், அதனால் நிவர்த்திசாதா க்ஞானேசுவாரின் காந்தைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒ பகவானே! நாம் பிறந்திருக்கும் காரியமென்ன நீ கொண்ட கோலமென்ன கலியுகதர்ம மறிந்திருந்தும் விபரீதங்கள் நடக்கிறதெனத் தெரிந்திருந்தும் அந்தணரைப் பிடித்துக் கொள்ளலாமா துஷணவர்த்தைகள் சொல்லலாமாவென்றுரைத்து மறித்த பேர்களெல்லாம் உயிர்பெற நெழும் படியாய்ச்செய்து இன்னஞ் சிலநான் நமது மகிமைபைக் காட்டாம விருப்பதே நமக்குகந்த யோக்கியம் இதனால் வருஞ் சிலாக்கியம் என்று பாட்டனாருடைய மூர்ச்சையை தெளிவித்து விட்டுக்கழைத்துக் கொண்டேபோக க்ஞானேசுவார் கோபந்தணித்து சோபான் தேவையும் முத்தாபாயிபையும் நோக்கி இப்படி நான் செய்பாவிட்டால் விப்பிரா மிகவும் விபரீதஞ் செய்வார்கள் என்றுரைத்து பாட்டன் பின்னாலேபோய் விட்டையடைந்து வேஷ்டைபற்றிருந்தார்.

அத்தருவாயில் ஓடிப்போன அந்தணர்களெல்லாம் அரசனிடம்போய் முறைபிட்டுத் தங்கள் தேகத்திற்பட்ட காயங்களைக்காட்டி இக்கணம் சீதோபந்தையும் அவன் விட்டிலிருக்கும் பிள்ளைகளையும் ஓட்டிவிட வேண்டும் இனிமேல் கழுவில்மாட்டிவிடவேண்டுமென்றார்ப்பரித்தார்கள். அதுகேட்ட இராஜன் மிகவும் கோபித்தனாகி மறையோகையடித்த மகாபாதகரைத் தூர்த்தருண முள்ள தோதகரை இக்கணமே அழைப்பியும் மந்திரிபென்றறைந்து அந்தணரை அன்போடாதனை செய்தான் மந்திரி காவலரை நோக்கி, நீங்களிக்கணம்போய்ச் சீதோபந்தையும் அவன் விட்டிலிருக்கும் சிறுவரையும் அதிசீக்கிரமாயறைத்துக்கொண்டு வருங்கொன் றுக்காபித்தான். ஏவலாளர்கள் மகா பாக்கியமென்று சீதோபந்த விட்டையடைந்து சீதோபந்தை நோக்கி, ஒ துஷ்டப்பிராமண, ஒ பிரஷ்டப்பிள்ளைகளை உங்களை இராஜனதிதிரிதமாயறைத்

துக்கொண்டு வருப்படியாகக் கட்டளைபிட்டார் சீக்கிரம் நடவுக்கொள்ள நகட்டினார்கள், அவ்வசனங்கேட்ட க்ஞானேசுவார் ஒ காவலரை! எங்கள் பாட்டனார் அந்தணர்களா லடிப்பட்டுப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார் என் தமையன் முதலானோர் அவர்க் குபசாணை செய்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் இவர்களுக்குப்பதிலாக நானொருவனை வருகிறேன் அறைபன் வினாவுக்கு விடை தருகிறேன் வருங்கொன் றழைத்துக்கொண்டு சபாமண்டபத்துக் கெழுந்தருளி ஓ பூபதியே! எங்களை அழைப்பித்த காரணமேதென்று வினாவினார், க்ஞானேசுவார் செருக்குடன் பேசியதைக்கேட்ட தமக்குள்ளநாபதி மிகவும் முனிந்து, அடா! இதென்ன கத்தரிக்காய்க்குக் காக்கை முளைத்ததுபோல ஜாண்பலாயிருந்தும் வெகுமுறுக்குடன் சுருக்கென்னும் வார்த்தைக ளாடினால் இவன் வெகு துஷ்டனாகவே யிருக்கின்றான் நல்லதாகட்டும் பார்க்கிறேனென்றட்டகாசஞ்செய்து, ஒ பிரஷ்டனே நீயுமூன் சீகோதாரும் பூசாரை அடித்தகாரணமென்ன சீக்கிரஞ் சொல்லடா என்று கேட்ட, க்ஞானேசுவார் ஒ மண்டலாதிபதியே நியாயமாய் விசாரித்து நல்லோர்க்குச் சகாயஞ்செய்யும் நாயாலனே! பொல்லாங்குஅபாயந்தரும் பூயாலனே! சந்தர்ப்பணம் நடக்கும் பந்தியில் பிள்ளைகளாகிய நான்கள்போய் விற்றிருக்க இவ்வேதியர் மறுத்த காரணமும் வேதமோதிய விப்பிரார்களாயிருந்தும் தப்பி தஞ்செய்யா எங்கள் முதாதையை நாய அடித்து மூர்ச்சையடைபச் செய்த காரணமும் போர்புரியாதீர்களென்றறைத்த என் தமையன்மேல்சிறி விழுந்தடித்த காரணமும் முன்னப் விசாரித்து எங்கள்மேல் குற்றமிருந்தால் தடையின்றித் தண்டனை கொடுக்கலாம். காரணந்தெரித்துக்கொள்வதற்கு முன்பே கடுஞ்சினமடைந்தால் காவலனாகிய உம்மை பெதிர்த்துத்தாஞ் சொல்லாண்னாலாகுமா? என்னால் ஆனாலு முமது சீற்றம்போருமா? அரசனுக்கு நீதியும், ஆசானுக்கு விவேகமும், மந்திரிகட் காலோசனையும், பதிவிரதைகட்டுக் கற்பின் மேன்மையும் சொல்பவருண்டா? கொடுங்கோல் பிடித்த கோமானும், கோள் சொன்னும் விப்பிர சீயானும், விவேகமில்லா மந்திரியும், விபசாஞ்செய்யு மங்கையும், நாகன்றி பாமடைவதுண்டா? வென்சிற பற்பல நீதிவாக்கியங்க ளெடுத்துக்காட்டி வெகுளிநிறைந்த வேந்தன் யானதை வாட்டி மௌனமாயிருந்தார். அவ்வாக்கியங்களைக் கேட்ட கொற்றவன் ஆச்சரிப்பட்டுத் தணக்கிருந்த மாச்சரியங்கெட்டு முப்புரி நாலோரை நோக்கி, ஒ விப்பிரார்களே! பந்தியில் வந்திருந்த மைத்தர்களை நீங்கள் தன்னின

காரணமேது சொல்லுங்கொன்று கேட்கப் புகார் இப் பால்வர் தந்தையாகிய விடோபா வெண்பவன் சன்பாசி யாகிப் பலர் விட்டிலுமுண்டு பிரஷ்டனும் விட்டானென்று முன்னமே குலத்திலிருந்து நீக்கி விட்டோம். அவன் காட்டை படைத்தபின் உற்பயித்த இச்சிறுவர் காட்டை படைத்து எங்கள் பந்தியிலிருந்துண்ண வந்தால் எங்கள் வேண்டாமென்றதைக்க அதற்கு க்ஞானேசுவரர் ஐயா இராஜனே! பிரமக்ஞானந்தந்த பிராமணுவென்கிற தேவ வாக்விப்படி பிரமத்தை பறித்து கொள்வதற்காக வெங் கள் தந்தை சன்பாசியாய்ப்போனார். பிரமக்ஞானியானார் குருவாக்கை மறுக்காமல் சம்சாரியானார். இதனால் அவ சொப்படி பிரஷ்டனானார் கேட்பிராகவென, அந்தணர் சன் பாசி சண்டாளன் விட்டிலும் புசித்திருப்பானாதலால் சாதியிலிருந்து தள்ளிநீரிட்ட தென்றறைப க்ஞானேசுவரர் பலர் விட்டிலுமுண்ணும் பரமாம்ஸினை அந்தணர் பந்தியில் வைத்துக்கொண் டெண்ணும்படியாய் வேதத்தில் முறையிலவதால் எங்கள் தாதை பிரஷ்ட னெப்படியானார் அன்றி முன்னோர் அனேககாலம் காட்டிற் தவம்புரிந்தும் அனேக தேசங்களிற்றிரிந்தும் சன்பாசவேஷமாயிருந் தும் பின் சம்சாரிக ளாகவில்லைபா? காஷ்யபநரிபாகிய கலைக்கோட்டு முனிவர் ஓர் காவலனின்ற கன்னிய ரிருவ னாக் கலியாணஞ் செய்துக்கொள்ள வில்லைபா? அனேக நான் சன்பாசியாயிருந்த சும்பமுனி ஓராசன் புத்திரிகைப மணந்து சம்சாரியாக வில்லைபா? எங்கள் தாதை மாத்திர ாஞ் செய்தது தெல்லையா? பிரமத்தை யுணர்ந்தவர் களுக்கு சாதியேதமுண்டென் ரெச்சாதத்திரத்தில் முறை யிடுகின்றது.

அப்படியே பேதமாய்ப் புகன்றிருக்குமகில் சக்கிலி டன் விட்டில் வளர்ந்த அருந்ததியைமணந்த வசிஷ்டரும், மச்சகத்தியின் கர்ப்பத்திற் பிறந்த விபாசரும், கிராதனா யிருந்த வால்மீகரும், வலைஞனுக்கு மாணக்கனாகி பவன் எச்சையுண்ட நாரதரும், பிரஷ்டமடைந்திருக்க வேண்டு மல்லவா? அப்படி யில்லாமையாலும் பிரமக்ஞானந்தந்த பிராமணுவென்று யேதம் முறையிலவதாலும் பாவரும் ஒப்புக்கொள்ளாத தப்புவார்த்தைக ளாடினால் தலைகள் வெடித்துப் போகாதாவென்றறைந்து, பின்னும் அரசனை நோக்கி, ஓ இராஜனே! எங்கள் தந்தை பிரமக்ஞானந்ததை வேண்டிக் காகிதேசத்திற் சென்று விகவசாதனாப்பாடி ஆசானந்தேடி பிராமனோத்தமாயாகிய ஸ்ரீ பாதஸ்வாயிக னிடமுபதேசம் பெற்றுத் தபயிவடிமுற்று தன்னை உற ந்த பிரமாணந்தம் கிறைந்து குருவாக்குக் கெதிர்வாக்குச் சொல்லாமல் சம்சாரத்துக்குட்பட்டார். அவசொப்படி

குலபிரஷ்டானார் அநீதியான காரியங்கள் செய்கிறவர் களை பிரஷ்டான்றி பிரமக்ஞானிகள் பிரஷ்டாவார்களார் அன்றிக் குணம் கிரேஷ்டமென்றும், குலம் கிரேஷ்ட மல்லவென்றும் விபாச வசிஷ்டாதிரையால் பிரத்தி யட்சமாய்ப் காணப்படுகின்றதால் இனி யுமதிஷ்டப்படி தீர்ப்பு செய்யுமென்றுரைக்க, அவ்வாக்கியங்களைக்கேட்ட அரசன் ஓ போக்கியத்திலும் சமஸ்தபாக்கியத்திலும் சிறப்புள்ள பால்பனே! உன்கிருவாயா லுணைத்தருளிய வசனங்கொல்லாம் வேதமந்திரமேயாகும். எனக்கென்று மில்லா ஆணந்தந்தந்தாய் ஓ விடோபாவின் மைந்தா! சீக் கிரம் என்னருகிலீவா முத்தந்தாவென்றவரை வாரியெடு த்து மார்புடனணைத்து நீர் எட்டுவதுள்ள குழைந்தையா யிருந்தும் மிசவும் அற்புதமான வசனங்கள் புகன்றாய் இனி பெரியவனானால் உன்னுட னெதிர்த்தப்பேச இவ் வுலகிலொருவருண்டோ உனக்கினை லட்சம் பிராமணர் களுமாகார்கள்? ஓ மதிமந்திரி! இச்சிறுவன் பேசிய வச னங்களைக் கேட்டோ? நீரும் முத்தந்தா மாட்டாவென் றறைந்து, ஓ காவலனே! இக்கணம் மூன்று தண்டுகை களைக் கொண்டுபோய் இவ்வுத்தமருடைய சகோதரரை அதில் ஏற்றிக்கொண்டு வாருங்கொன்றறைந்து காவல ராற்கொண்டு வரப்பட்ட நிவர்த்திசாது முதலானோரைப் பார்த்துக் காங்களைச்சேர்த்து அவர்கள் வாய்மொழிகளை யுக்கேட்டு ஆணந்த பரவசத்தனாகித் தன்னை மறந்து உடனே தெரிந்து சிம்மாசனங்களில் வீற்றிருக்கச்செய்து ஓ ஓ இப்பேர்க்கொத்த சேவர் என்னுட்டுக் கணுகலர் இத் தேசத்திலிருக்க நானென்ன பாக்கியஞ் செய்தேனோ வென்கிற பற்பல மொழிகள் பசர்ந்து ஈஸ்வருக்கும் நான் குமேடையும் அனேகாடை யாபாணங்களுக்கும் அளவற்ற சொர்ணங்களுமணித்து மிசவுங்களித்து விப்பிரர்களை நோக்கி, ஓ புகாரோ! என் வேண்டுகையில் யாதொரு குற்றமில்லாயிற்றவரை உங்களிற் சேர்த்துக்கொண்டு பந்தியில் வைத்துக் கொண்டு என்னைக் களிப்பகடையச் செய்யுங்கள், என் கர்மத்தைக் கொய்யுங்கள், என்னைப் புனிதார்க்குங்கள், உங்களுடைய துவேஷத்தை நீக்குங் கள். இதனியித்தம் உன்கொளவ்வொருவனுக் காயிரம் வராகளளித்தே னென்றதைக்க,

செங்கோலுக்குமுன் சங்கீதஞ் செல்லாக்குறைபால் விப்பிரர் ஒப்புக்கொண்டதுபோல் அபிசயங்காட்டித் திர விபத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு மறநான் இராஜன் பக்க லடைந்து ஓ அரசனே! உங்களுக்கு முதன்மை யாசாரி

ஒன்பதாவது

ஞானேசுவரர் தன் தந்தையை நாட்டி

லழைத்து வந்த அத்தியாயம்

யார் பண்டரிபுரியி லிருப்பதால் அவ்விடத்திற்குக் குழந்தைகளையும் இவர்கள் தாய் தந்தையையும் அனுப்பி இவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தங்கள் செய்வித்து அவர்கள் சமாதானப் பத்திரிகையும் வரும்படியாய்ச் செய்தால் உங்களிஷ்டப்படி நடக்கிறோமென் றறாக்க, இராஜன் அப்படியே செய்வெனென்று சீதோபந்தை வரவழைத்து நீரு மிக் குழந்தைகளும் பலகாவலர்குழத் தண்டுகையி தூர்ந்துபோய் மகானுபாவராகிய விடோபாவு, விதசீலியாகிய ருக்மாபாயியையும் தண்டி கையின்மே லேற்றிக்கொண்டு ஆலசியஞ் செய்யாமல் அழைத்துக் கொண்டு வாருமென்றறைந்து பல காவலரையும் இரண்டு தண்டுகையையும் அனுப்பினார் அகண்ட சாம்பிராச்சி யம். பேற்ற சீதோபந்து களிப்புற்றப் போன்மாருடன் காட்டை யடைந்து மலைச் சாரலில் வாசமாயிருக்கும் விடோபாவிடஞ் சேர்ந்து களிகூர்ந்து அப்ரா மருமகனே நீ பெற்ற பால்யரால் நமது தாரித்யமும் சகலகுறைகளும் நீங்கிவிட்டன. அரசன் உன்னைபிக்கனமே அழைத்துக் கொண்டுவரும்படியாய்ப் பல காவலரையும் தண்டுகையையும் அனுப்பினார் தடைசெய்யாமல் நாட்டுக்கெழுந்தருளு மப்பாவென்றழைக்க, அவ்வசனங் கேட்ட விடோபா நகைத்து, ஓ ஐயா! காட்டிலிருந்து களிப்புற்றவர்கள் நாட்டையடைந்து நலிக்குள் ளாகார்கள் அது தெரிந்த தேவரீர் அடியேனை அரசனழைத்தாரென் றறைந்தீர், (துறவிக்கு வேந்தனொரு தருப்பு) என்கிற வாக்கியமறி யாதவரோ ஒன்றுந் தெரிபாதவரோ இனி இவ்வாக்கிய முறைக்காமல் என்னை வெறுக்காமல் இச்சிறுவருடன் நாட்டுக்குப்போய் வாட்டமற் றிருப்பிராகவென்று பைந் தரையும் பார்க்காமல் மௌன நாட்டத்திலிருந்தார் க்ஞானேசுவரர் பாட்டனாரையும் காவலரையும் நோக்கி, நீங்களித்தண்டுகை முதலானவைகளுடன் நாட்டுக்குப் போங்கள் நானிவரை நாலுநாளுக்கு ளழைத்துக்கொண்டு வருகிறேனென் றறாத்தனுப்பிச் சீகாதாருடன் தந்தையிடத்தில் சந்தோஷத்துடனிருந்தார். கேட்டவர்களோ சித்தர்களே யென்று பின்னும் நம்பாஜிசித்தர் சொல்லத் தொடக்கினார்.

ஞானேசுவரர் அந்தனாரை அவமானஞ்செய்து

ஐசுவரியம்பெற்ற அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பக்தர்களின் எண்ணமுமுதும் இனிதாய் நிறைவேற்றும் கருணாகரக் கணபதியை ஆராதாரத்துக் காதா மான மூலாதாரத்திற் கண்டு களிப்புற்ற சித்தர்களே! வகாக்கிரக சித்தத்தோடுங் கேட்பிராக. சீதோபந்தும் காவலரும் நாட்டை யடைந்தபின் காட்டிலிருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணராகிய க்ஞானேசுவரர் தங்கள்மேல் பஞ்சப் பிராணனையும் விட்டுத் தந்தையாகிய விடோபா தபோ பலத்தாலும் பிரமக்ஞான நிஷ்டையாலும் ஆனந்த பாவச் சத்தாலும் தன்னை மறந்து சங்கல்பமிறந்து தட்சிண மூர்த்தியைப்போல் சமாதிரிநிலையைச் சார்ந்திருப்பதைக் கண்டு அவருடன் தர்க்கஞ்செய்ய வாஞ்சைகொண்டு சின்மய முத்திரையிலிருக்கும் அவர் மடியின்மேற் போய் வீற்றிருக்கப் பராத்பானாகிய க்ஞானேசுவரர் பரிசுப்பட்ட மாத் திரத்தில் எல்லையற்ற பாவச்சத்தையிருக்கும் விடோபாவின் நிர்விகற்ப சமாதிக்கெட்டுச் சுழப்பி மௌனத் தைவிட்டுப் புளகாங்கிதனாகி விசற்ப மனதுடையவனாகி ஞானக்கண்ணைத்திறந்து ஊனக்கண்களைத் துறந்து தன் மடியின்மேல் வீற்றிருக்கும் பக்தவச்சலனாகியக்ஞானேசுவரர்மேல் மிகவும் வாஞ்சைகொண்டு என் கண்மணிபே பென்று விண்டு வாரியெடுத்த மார்பகத்திலிணைத்து உச்சி னோந்து முத்தங்கொடுத்து நிவர்த்தி சாது முதலானவர் களையுந்தழுவி ஆனந்த பாஷ்பங்களாற்கழவி ஓ ஒப்பில்லா மைந்தர்களே! யான் வணங்குதற் குகந்தவர்களே! சவுக் கியமான நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலேன் வந்தீர்கள் அன் பிலா வென்பாலேன் வந்து நொந்தீர்கள், அழுகொழுகிய உங்கள் முகதரிசன மின்றே தந்தீர்கள்.

அனேகநாளா வன் தரிசனந்தராமலிருந்தீர்கள் என்கிற பல பட்சவார்த்தைகளாடி உடனே மௌன நாட்டை நாடிப் பரப்பிரம்ம சங்கீர்த்தனம் பாடிப் பரமானந்தத் தைத்தேடி மகவாசையை டீக்கி மைந்தர்களை நோக்கி இனி சுகமாய் நாட்டைச்சேர்ந்து வேஷடைதீர்ந்து மயக்கத்தி லிருந்துபோந்து மிகவும் களிகூர்ந்து அரசினு டன்புற் றிருக்களென்று பகர்ந்து மடியிலிருந்த ஞானேசுவரரை எழுந்திரும்பாவென கபடநாடகனாகிய ஸ்ரீஞானேசுவரர் ஓ எந்தையே! எங்களைப்பெற்ற தந்தையே! தேவரீரும் நாட்டுக்கு வரவேண்டும். எங்களுட னிருக்கவேண்

மெ, நாங்கள் களிக்கவேண்டுமெ, இஃதவரம் நீரிப்போதே தரவேண்டுமென் றறைந்து மற்றோர் வாழத்தின்மேல் வாழ்பாகனாகிய நிவர்த்தி சாதுவும் எதிரில் சோபான் தேவும் முத்தாபாயும் வீற்றிருக்கச்செய்தபின் ஞானேசுவரர் தந்தையை நோக்கி நீர் நாட்டையடையாம லிக் காட்டிலிருக்க நாங்கள் சுகமுற்றிருப்போமா பெற்ற தந்தையையும் வெறுப்போமா சீக்கிர மெங்களுடன் பட்டணத்துக்குப் பிரயாணப்படுமென, அதற்கு விடோ பா அப்பா ஞானேசுவரா! கக்கினது ஆயாசந்திற்குப் பாபாச மானாலும் அதை நக்குவாருண்டா? உத்தயர் வாக்கிரண்டா? காட்டில் வந்தபின் நாட்டிற் பிரவேசிக்க லாமா? அறிவில்லாத மாந்தரோடும நேசிக்கலாமா? அன் பார்ந்த நெஞ்சுடன் விசுவாசிக்கலாமா? அற்பமான அர சனைப் பூசிக்கலாமா? எப்பொழுது மெனக்குக் காடே கெதியாகும் உக்களுக்கு நாடே கெதியாகும் ஆதலால் வாட்ட மற்ற நாட்டையுற் றிருப்பீர்களென ஞானேசுவரர் என்னையனே! நீர் காட்டிலிருக்கும் காரண மேதென விடோபா அப்பா மகனே நான் நாட்டை யடைந்து இனி பெறுப்படியான போக லாப மேதிருக் கின்றது நாட்டில் வருவதால் மோகூத்துக்கு விக்கினமே யன்றிச் சகாயமில்லை, நிர்ச்சங்கமான இந்தக் கானகமே மோன நிஷ்டைக்கு யோக்கிய மானதால் இய்யலைச்சார விற சஞ்சரிக்கின்றே னென, ஞானேசுவரர் கண்களை மூடாமல் கவுசனையால் விண்ணைமூட நினைப்பது போல வும், இடிபைத் தன் சிறு கால்களாற் றாக்கக் கருகிய சிறு குருணியைப் போலவும், கர்மம் செய்துக்கொண்டே தர்மம் தேவேது போலவும், கடினநெஞ்சன் காட்சியைப் பெற வாஞ்சை கொண்டது போலவும், நானென்பதை மாற்றாமல் ஞான நிஷ்டையைச் சாதிப்பது போலவும், நாடென்றங் காடென்றும் பேத வெண்ணங்க ளோடுங் கூடியிருக்கும் நீர் செய்யும் பிரம நிஷ்டையிருக்கின்றது அபேத நிஷ்டைக்குப் பேதநாட்ட மிருக்கலாமா வென, விடோபா எனதென்னும் பொருள்க ளிருக்கும் பரிபத் தம் நானென்னு மகந்தையும் அது விது வென்னும் துவித பாவமும் போகாது இப்பேத பாவங்களை நீக்கு வது நிர்விகற்ப நிஷ்டையாம், இந்திரவிகற்ப நிஷ்டை நிர்ச்சங்கல்பத்தாலும் லபிக்கும், ஆதலால் ஏகாந்தமான காடே மென நிஷ்டைக்குரிய தென் நிவ்விடத் திருக் கின்றே னென ஞானேசுவரர் தன்னை யறிந்து தானு யிருப்பதே பிரம நிஷ்டையன்றி, காட்டினிற் றனித் திருப்பது நிஷ்டையல்ல வென விடோபா சத்குரு முன் னிலையிற்றன்னை யறிந்துக் கொண்டாலும் தானுயிருப்

பதற்கு ஏகாந்த ஸ்தானமே முக்கியமாக வேண்டுமெல் லவா வென, ஞானேசுவரர் காட்டிற் றனித்து தபஞ் செய்வதால் அஞ்ஞான நிவர்த்தியாகாது அக மமதை கள் நீங்கிப்போகா தென்ற மெய்ஞ்ஞானிகள் காடென் றும் நாடென்றும் சன்யாசமென்றும் சம்சாரமென்று முன்னுமல் திட மனதினோடு நிருவிகற்ப சமாதி பைப் பொருந்தியிருக்க நீர் சம்சாரத்தை யெதிர்த்து இக்கானகத்தி லிருக்குங் காரணமேதென விடோபா சாட்சியை யறிந்து சர்வசாட்சியி லைக்யமானவர்கள் சம் சாரத்தி லிருப்பாரேல் சமாதிசாதனைக்கு விக்கினம். நேரிட்டுச் சாட்சாத்காரத்தை யிழந்துவிட நேரிடும், ஆதலால் சகசானந்தபூதி பெற்றோர் சம்சார வபேட்சை யைக் கனவிலுங் கொள்ளமாட்டார்க ளென க்ஞானேசுவரர் இது வேண்டு மென்கிற சங்கல்பமும் இது வேண் டாமென்கிற விகல்பமு மற்றிருப்பதே சகஸ நிஷ்டை யன்றிக் காட்டையபேட்சித்து நாட்டையுபேட்சித்திருப் பது நிஷ்டையாகுமா வென, விடோபா சங்கல்ப விகல்ப மற்றிருப்பவர்க்கு வியாபார மெவ்விதமாய் நடக்கும் விவகாரத்துக்குதவாதவன். நாட்டிலிருப்பதாற் பிரயோ சன மென்ன? பிணத்துக்கு மணஞ் செய்வது போல அநித்யத்துக்காசுத்தமான இத்தேக போஷணையைக் குறித்துப் பல சங்கடங்களுக்கிடமான நாட்டிலிருக்கக் கூடவேகூடாதென, க்ஞானேசுவரர் வியாபாரத்திலிச்சை யற்றவன் சமாதிசாதனைஞ் செய்வானாயின் அச்சாதன மும் வியாபாரமல்லவோ இவ்வியாபார முள்ளவனுக்குச் சம்சார வியாபாரமு மிருக்கட்டுமே யென, விடோபா சமாதி ஓர் வியாபார மானாலும் சமஸ்த சங்கல்ப சஞ் சலங்களையும் மாற்றிவிடும், சம்சார வியாபாரம் சமஸ்த சஞ்சலங்களைக் கொடுத்து எந்நேரமும் அல்லலுறச் செய்யுமல்லவா வென ஞானேசுவரர் சச்சிதானந்தப் பொருளேதானாயிருக்க நிஷ்டாசாதன மெனனகாரணஞ் செய்யவேண்டு மென விடோபா சாக்காவஸ்தையில் சுழுப்திநிலையை யடைவதல்லவோ பிரம நிஷ்டையென்று உத்தமர்க ளுரைக்கின்றார்கள் அப்படிச் சிலலாச் சமாதி பால் தடையற்ற ஆநந்தம் உண்டாகுமா வென, க்ஞானேசுவரர் சாகாவஸ்தையில் இந்திரியங்களின் சேஷ் டையும் சொப்னவஸ்தையில் மனோ வியாபாரத்தையும் சுழுப்தி யவஸ்தையில் சுத்த சூனியத்தையுங் கண்டு களித்திருப்பதே ஆனந்தமும், பருந்தி னிழல் போல் ஒன்றிலு மொட்டியு மொட்டாம லிருப்பதே கனவிற் சுழுப்தி நிலையும் என்று வேதங்கள் முறையிடச் சுத்த சூன்யமான சுழுப்தியைப்போலிருப்பதே ஆனந்த மென்

றும் மனவிற் சுழுப்தி பென்றும் நீர் நினைத்திருக்கலாமா வென, விடோபா சாட்சாவஸ்தையும் சொப்பாவஸ்தையும் பிரபஞ்ச வியாபாரத்தி லமிழ்த்தி விஷயங்க ளென்னும் மிருகங்களுக் காகாரமாக்கி மிகவும் வேதனையடை யும்படிச் செய்யும் ஆதலால் பிரபஞ்சவியாபா ர மிழந்த சுத்த சூன்யமான சுழுப்தி யவஸ்தைக் கிணையான சமா திசீய உத்தம சமாதியன்றி வேறல்ல வென, க்ஞானேச வார் திருடனுக்கு முாடனே குருவென்பது போலப் பிரபஞ்ச வியாபாரத்தி லிருந்துக் கொண்டே ஜன கரைப்போல விஷயங்க ளென்னும் மிருகங்களைத் தி- ஞான மென்னும் வாளால் கண்டித்துச் சுகதுக்கங்களைச் சட்டை செய்யாமல் வெகிர்த்திருப்பதே பாமசமாதியன் றிச் சூன்யமா யிருப்பது சமாதியல்ல வென, விடோபா அனைக ஜென்மங்களாய் வாசனையேறி யிருக்கும் மனக் குாங்கை சகல பற்றுகளும்ற்ற சுசுப்பிரம் ரிஷிபால் ஜெயிக்கப்பட்ட தன்றிச் சுழுப்தி நிலையல்லாமல் தான் பிரம் மென்கிற திடஞானமுள்ள ஜனகரால் ஜெயிக்கப் பட்ட தல்லவே பென, க்ஞானேசுவார் கோலாடினால் குாங்காடுவது போலத்திடஞானமுள்ள ஜனகரால் மன னாச மடைந்ததே யன்றிப் புறப்பற்றுக் காடேகெதியா யிருந்த சுசுரால் மனோலயமடைய வில்லையே பென, விடோபா திருக்குவாயிருந்து திரிசிபத்தை யகற்ற வேண்டுமே யன்றித் திரிசிபத்தி லிருந்துக் கொண்டே திரிசிபத்தை யெப்படி நீக்கக்கூடும் விஷந்தீர விஷமே குடித்தால் மாணமேது வல்லவோ வென, க்ஞானேச வார் விஷந்தீர வேறேரர் விஷமான அலுஷத முட்கொள் ளுவதுபோலப் பயமான விஷயேந்திரிய காணுதிகள் நிர்பயமான திடஞானத்தால் கொள்பவனே சமர்த்த னன்றி எப்போதும் நிஷ்டையி லிருந்துக் கொண்டு எங்கே விஷயங்க ளென்னும் மிருகங்கள் வரப்போகி றதோ வென்கிற பீதியை குடிக்கொண்டிருப்ப வனுக்கு அப்பீதியே பவிதயன்றிப் பிரமானந்த மோர்க லத்துங் கிட்டாது நன்றியோசித்துப் பாருமென, விடோபா சன் யாசியாகி சதா சமாதி நிஷ்டையி லிருப்பவனையே சஞ் சலத்தக் குட்படுத்தும் விஷயங்கள் சம்சார வியாபா ரத்தி லிருப்பவனை என்னென்ன படுத்தாது, பெரு வெள் ளத்தில் வீழ்ந்த சருகு சலனமின்றி ஓரிடத்தி லிருக்க வங் கூடுமா வென, க்ஞானேசுவார் திடஞான மில்லாத வன் எத்தனை நாள் அந்தர் திருஷ்டையி லிருந்தாலும் சருகினள் பகிர்முகத்திற் கொண்டு வந்து டல துன்ப மடையச் செய்யும் பெருத்த வெள்ளத்தில் வீழ்ந்த பருத்த கல்லானது சற்றா மசையாம லிருப்பது போல்,

விஷயாதி விகாரங்க ளெத்தனை வந்தாலும் சகிக்காத் துன்பத் தந்தாலும் நிர்ச்சலனமா யிருப்பவனே பிரமானந் தானுபவம் பெறுவா னன்றித் திடமில்லாத வனுடைய மடமை ஒருக்காலத்தும் நீக்கவே நீங்கா தென, விடோ பா எவ்வளவு திடமிருந்தாலும் நிற்சங்கனாய்ச் சதா பிரமானுசந்தானஞ் செய்யாமற் போனால் மாயாந்தகா ர கூபத்தி லமிழ்ந்து போவதற்குச் சந்தேகமே யில்லை பென, க்ஞானேசுவார் பிரமத்தையன்றி மாயையென்ப தொன்றுண்டா யிருந்தா லல்லவோ சதா நிஷ்டையி லிருந் ததை நீக்கவேண்டும் தன் நிழல் தன்னோடு டெதிர் த்து யுத்தஞ்செய்யு மென்பது போல இல்லா மாயையும் இல்லா அகத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டு சதாநிஷ் டையி லிருக்கவேண்டு மென் றுறாக்கின்மீர் இல்லா நிழலோடு போராடுவதால் இளைப்பே பிரயோசனமாகு வதுபோல் என்றுமில்லா மாயையை இல்லை பென் றறிந் துக் கொண்டு மௌனமுற் றிருக்காமல் எந்நேரமும் நியதிகளைந்துக் கொண்டிருப்பது என்றும் நீங்காச் சள்ளை யல்லவோ வென விடோபா நியதிகளைபாமலும் ஏகாக் கிர சித்தமாகாமலும் சாட்சியா யிருக்காமலும் சகஸ ஞானம் பொருந்துவ தெப்படி பென, க்ஞானேசுவார் நேதிசெய்யச் செய்யப் புற்றினுள் ளிருந்து புறப்படும் ஈசலைப்போல மிகவும் விஷயங்கள் புறப்பட்டு நிற்கும் ஏகாக்கிரசித்த மாக்க வாக்க அடிக்கடிப் பந்தெழும்பு வது போல மனஞ் சஞ்சலப்பட்டு நிற்கும் சாட்சியா யிருக்க விருக்கக் குணங்க ளெடுத்த கணங்கள் வலைப் போலத் தனுவாதிகள் தானென்கிற பிரமையே வந்துக் கொண்டிருக்கும் ஆதலால் அவித்தை யென்னும் அகந் தையையும் மித்தை யென்னும் மாயையும் சுத்திகா ர ஜிதம்போல் முழுதும் மித்தையாபெண்ணி தானே பிரம் மென நண்ணி விசார க்ஞானத்தால் கெம்பிரத்துட னிருப்பதே பிரமானந்த மென, விடோபா யாதொரு சாதனையுஞ் செய்யாமல் விசார ஞானத்தால் தானே பிரம்மென் றிருப்பதால் துக்கமயமான விஷயாதிகளை வெல்லக்கூடுமோ? அகண்டானந்த ஆத்மாவைப் புல்லக் கூடுமோவென க்ஞானேசுவார் உயிரோடிருக்கும் பசுவே வியாக்கிரத்தைக் கொல்லாதாயின் இறந்துபோன பசு கொல்லுமா? அதுபோல நித்யமாகியும் நிஷ்களமாகியும் அகண்டானந்த மயமாகியும் விளங்காநின்ற ஆத்மாவை விஷயாதிக ளென்ன செய்யக்கூடும், கொழுத்த பசுவும் புலிமுன்வா அஞ்சுவது போலத் திடஞானத்தால் ஸூர்த்தி யடைந்திருக்கும் ஞானவான் முன் விஷயங்கள் வரவே வராத வந்தால் புலிமுன் வந்த பசு வெப்படி

அபாயமடையுமோ அப்படியே அழிந்து போகுமென, விடோபா விபசாரியோடு கூடிய சம்சாரியுள் செடுவது போல அஞ்ஞானிகளோடு கூடிய மெய்ஞ்ஞானியும் விஷயாதிகளிற் சிக்கி மனோசஞ்சலத்திற் சொக்கி துக்கமயமாய்ப் போனாலேவென, க்ஞானேசுவரர் திடமுள்ள சம்சாரி பல விபசாரிகளோடு கூடியிருந்தாலும் கற்புதியாமலே யிருப்பான், திடமில்லாதவன் ஒருவர் கூட்டுறவில்லாதிருந்தும் பதிவிரதைத் தன்மைக்குத் தானே பழித்தேடிச் கொள்வான்.

அதுபோலத் திடமுள்ளஞானி அனேக ஞானிகளோடு சூழ்வுற்றிருந்தாலும் பூரணஞானத்தை யிழக்க மாட்டான், திடமில்லாதவன் ஏகாந்தனாயிருந்து யிழந்து விடுவானென விடோபா சம்சார விபாபாரத்தி லிருந்துக்கொண்டு சகஸஞானி பெப்படியாகக் கூடுமென க்ஞானேசுவரர் பார்ப்பான் தோட்டிவேஷம் போட்டு நாட்டிய மாடினாலும் தோட்டியாகாமல் அந்தணனாகவே யிருப்ப தெப்படியோ அப்படியே மெய்ஞ்ஞானி அஞ்ஞானிகளோடுகூடி அனேகவித நடனத்திலிருந்தாலும் பரமான்ந்தானுபோதியாகவே யிருப்பானென, விடோபா எவ்வளவு திடப்பாக்கை யுள்ளவனானாலும் ஓர் முகூர்த்த நேரமாவது பிரமானு சந்தானஞ் செய்யாமற்போனால் பிரமஞானியாதல் வெகு துர்பலமென க்ஞானேசுவரர் தோட்டி வேஷம் போட்டு நாட்டியமாடும் மறையோன் அடிக்கடி நான் மறையோன் என்றுன்ன வேண்டுமோ? அப்படி நினைக்காவிட்டால் தோட்டியாய்ப் போவானோ? நாடறிந்த பிராமணனுக்குப் பூனூல் வேண்டுமோ? நானென்னு மகந்தையற்றபின் பின்னும் நானென்னு மகங்காக்கிரத்தியை வைத்துக்கொண்டு அகம் பிர்மமென்னும் பிர்மானு சந்தானம் பண்ணவும் வேண்டுமோ? நாடறிந்த பிராமணனுக்குப் பூனூலில்லா விட்டாலும் எல்லாராலும் பூசாரொன்றே பூசிக்கப்படுவது போலவே நானெனதென்னும் அகமமதையற்றவன் யாதோரணு சந்தானஞ் செய்யாவிட்டாலும் எல்லாராலும் பூசிக்கப்பட்டுப் பிர்மானந்தானு போதியாகவே யிருப்பானென, விடோபா ஜகதிசுவரனுக் கிணையானவனானாலும் தான் பிர்மமென்கிற அனுசந்தானம் நாடோறஞ் செய்யானாகில் அஞ்ஞானியாய்ப் போவதற்கோர் தடையிலல்லே யில்லை தனுவாதிகளை நானென்னும் அகந்தை கொஞ்சத்திற் போகவே போகாதென, க்ஞானேசுவரர் விளக்கை கையிற் பிடித்துக்கொண்டு இருட்டே இருவென்றால் இருக்குமோ? பூனையை அருகில் வைத்துக்கொண்டு கிளியே பேசென்றால் பேசுமா? அதுபோலவே தேகாதி

கள் தானென்னும் அஞ்ஞானத்தை வெதிர்த்துப் பிர்மமே தானென்றறிந்தபின் அஞ்ஞானமே இருப்பாயாக வென்பதாவிருக்குமா? ஜீவேசுவர ஜகத்தாதிகள் பொய்யென்றறிந்தபின் மாயையை வாவென்றால் வருமா? நபும் சகனென்றறிந்த ஸ்திரீயின் முன் நான் புருஷனென்று சொல்ல நானமடைந்த பேடிபைப்போல பிரமமென்பது சத்தியமென்றும் மாயையை அசத்தியமென்றும் பிர்மம் நிருவிகல்பமென்றும் மாயை சங்கல்ப விகல்பமென்றும் தானே பிர்மமென்றும் பிர்மமே தானென்றும் சந்தருநாதன் சன்னிதானத்திற் சந்தேகமறத் தெரிந்தவனுக்குச் சங்கல்பமேது விகல்பமேது பந்தமேது மோட்சமேது ஜனனமேது மாணமேது நாடேது காடேது தானமேது தபமேது சன்பாசமேது சமுசாரமேது என்று செத்தாட்டுக் கண்போலச் சகத்திலிருப்பவன் முன் மாயையின் சாமார்த்தியம் அணுவும் நடக்குமா? அஞ்ஞானத்திலு மடுக்குமா? நன்ற யூகித்துப்பாரு மென்றனாக்கும்போது நிவர்த்திசாகு ஓ என் தந்தையே! நீர் வெகுநேரமாகத் தர்க்கிப்பது விந்தையே எதை நினைத்த மாதிரித்தில் சகல பாபங்களும் நியாரணமாய்ப் போகுமோ எதைபாராயின் அனங்கனாவானோ எதனுடைய தரிசனத்தால் தன்னை மறப்பானோ எது ஞானார்ச்சனைக்குகந்ததோ ஏகமாபிரப்ப தெதுவோ அதையே யறிய வேண்டும் மிகவும் பிரியத்தைக் கொடுப்பதாகியும், அகண்டானந்தத்தை தருவதாகியும் ஓர் தாம் தரிசித்தாலும் ஆயுளிறுதி பரியந்தம் நினைத்து சுனைந்து வியப்படைவதாகியும், வெளியிலும், வளிபிலும், சமீபமானதாகியும் கோடி ரூபியப்பிரகாச மானதாகியும், மகாவாக்கியங்களுக்கு லட்சியமாகியும், எப்போதும் நூதனமானதாகியும் விளங்காநின்ற தெதுவோ அதையே தியானிக்க வேண்டும். எதனிடத்தில் இந்த அண்டாண்ட பிண்டாண்ட பிர்மாண்டங்களெல்லாம் சிருஷ்டிதி லயங்களைப்பொருந்தி யிருக்குமோ பூதபலுஷிய வர்த்தமானமென்னும் திரி காலங்களிலும் பின்னமின்றி அத்தவிதமா பெந்தப் பொருளான திருக்கின்றதோ எது அவாங் மனோ கோச ரமாயிருக்கின்றதோ எதுமேல் கீழ்நடுபக்கமும் நாமருப விகாரமுடற்றிருக்கின்றதோ அது பிர்மமென்றுகாக்கத் தரும் என்று வேதத்தில் முறைபிட்டாலும் சராசரங்களிலும் பிருதிவியாகி பஞ்ச பூதங்களிலும் சப்தமாகி பஞ்ச தன் மாத்திரைகளிலும், அவ்யக்தம் மகத்வம் அகங்கா தத்வங்களிலும் சாத்வீக ராகத் தமோகுணங்களிலும் இதின் பிரதி பிம்பமான திரிமூர்த்திகளிலும் பரமானுக்களிலும் பரிபூரணமா பென்றும் நீங்காதிருக்கும் பாப்பிரமத்தை யணங்குவதெப்படி இணங்குவதெப்படி இப்பேர்க்கொத்ததென்று வாக்கினர் சொல்லவும்

மனதினால் நினைக்கவுங் கூடாததான வஸ்துவை வாழ்ந்
துவதெப்படி மனனஞ்செய்வதெப்படி எதனுக்கு ரூபஞ்
சூன்யமாயிருக்குமோ எது நாமத்துக் கப்பாற்பட்டிருக்
குமோ அதைப்பார்க்கவேண்டும் துதிக்கவேண்டும்
என்று பலகரம் பேசுவதனால் பிரயோசனமேது சுருதி
ஸ்மிருதிகளை அப்பரமாதம் வின் நிலைபை யரைத்தற்
குக் கூடாமல் மௌனஸ்திதியைப் பொருந்தியிருக்கு
மாயின் நாம் சொல்வதெப்படி நாமரூபம் சூண்ம்குறி
முதலியவைகளை நீக்கியபின் எந்தப்பொருள் மீதியாயிருக்
கின்றதோ அந்தப்பொருளாகி சமஸ்த வஸ்துக்களிலும்
சமத்துவம் பொருந்தியிருப்பதே பேன்மையான பிரமத்
தியானமாகும் விருப்பு வெறுப்புற்றுச் சுகதுக்க சுகித
னாகி நானென்னும் அகங்காரக் கிரந்தியைக் களைதலே
மாட்சிமையான பிரமநிஷ்டையாகும் ஈதுண்மையாயிரு
க்க நீர் காட்டினிலிருக்கும் காரணமேன் தற்போலசை
யாதோர் ஸ்தானத்தில் வீற்றிருப்பதென் என்கிற பல
வார்த்தைகளாகும் போது விடேர்பா தனயரோடு தர்க்
கஞ்செய்யச் சாமர்த்தியமின்றி அப்பா நிவர்த்திசாது
ஐயா க்ஞானேசுவரா ! நீங்கள் ஜன்மிக்கும் போதே
மெய்ஞ்ஞான நாட்டமும் சுஞ்ஞானகோஷ்டமும் விளக்க
முற் றிருந்தவர்களாதலால் உங்களுடன் வாது செய்ய
என்னலாகுமோ? இப்போர்க்கொத்த மகானுபாவர்களா
கிப உங்களை நான் மைந்தர்களாய்ப்பெற என்னபாக்கி
பஞ் செய்தேதோ எதுதவஞ்செய்தேதோ வென்றவர்களை
மார்பிருகத் தழுவிக்கொண்டு ஆனந்த மேலீட்டால்
தன்னைமறந்தார், உடனே க்ஞானேசுவரரும் நிவர்த்தி
சாதுவும் அரியா ஸ்வரூபிகளாய் வீற்றிருந்தார்கள்
விடேர்பா கண்களைத்திறந்து ஆலிங்கனஞ்செய்த தனய
ரிருவரும் சங்கரன் சாரங்கபாணியா யிருக்கக்கண்டு
ஆனந்தங்கொண்டு புளகாங்கனாய் மயிர்க்குச் செறிந்து
தழுவியபடியே அரியானைத் தோத்திரஞ் செய்பத்
தொடக்கினார்.

ப க வ ன் து தி.

வி ரு த்த ம்.

மந்திரகிரியெழுந்தா வகையுறுப்படைக்கியாகி
இந்திராதியனாக்காத் தெவந்தையெடுபயமாலே
பந்தமாய்பகுதிக்குள்ளாய்ப் பவம்பலவெடுப்பேற்கும்நீ
மைந்தனாய்ப்பிறந்தென்ன மாயமோவறிகிலேனே.

மந்திரகிரிக்காற்றமல் வாசுக்கிக்குமாலம்
வந்தையாபுண்ணிவானோர் மேற்றயைசெய்தழாத்தி
தொந்தமாய்வாழ்வைமேலாஞ் சுகமெனநீனைந்தேற்கும்நீ
மந்தனாய்ப்பிறந்தென்ன மாயமோவறிகிலேனே.

பந்துபோலிருக்குமிந்த பற்பலவண்டபேதம்
அந்தணன்புடைத்ததன்றோ வவற் துநீதாதையன்றோ
எந்தையையுனக்குந்தாதை யிப்பரத்துண்டோவுன்றன்
மைந்தனாய்ப்பிறந்தென்ன மாயமோவறிகிலேனே.

அந்தணன்புலவனாகி யோர்சொமாலெழுண்ட
தந்தையுந்தாயுயில்லாச் சங்கராவுனைப்பயந்தோர்
எந்தலோகத்திலுண்டி திங்மனமிருக்கவுன்றன்
மைந்தனாய்ப்பிறந்தென்ன மாயமோவறிகிலேனே.

சிந்தாஞ்சிஞ்சுமாராஞ் செயுஞ்சமர்க்கிடந்தயார்தே
உந்தியூத்தவனெகாவென் றோலமிட்டிறைந்துகுவ
வந்தணனஞ்செலென்று வகுத்தருண்மாலேநீயென்
மைந்தனாய்ப்பிறந்தென்ன மாயமோவறிகிலேனே.

அந்தகன்வலியாங்கார மாவிரீங்கிடவுதைத்தே
எந்தன்மார்க்கண்டர்க்கிரட்டாண்டினையளித்தாட்டுகாண்ட
சுந்தாரானந்தானத்தோன்றலெ தொழும்பனைற்கும்
மைந்தனாய்ப்பிறந்தென்ன மாயமோவறிகிலேனே.

அந்தமார்பிரகலாத னாரியாரியெனவேசீற்றம்
வந்துதன்மகவுமார்தும் வகைபலவிபற்றினோனை
அந்திவேனையிலழித்த வாயனேநீயுமுன்றன்
மைந்தனானென்றறைந்த மாயமோவறிகிலேனே.

சுந்தாகிதியின்மைந்தன் துகளெலியுருவாய்ச்சென்று
அந்தார்த்தனைக்கறிக்க வலவனையடைந்தன்னோன்றன்
சுந்தாங்கடித்துழாச்சகை யுறச்செய்தகபாலியுன்றன்
மைந்தனானென்றறைந்த மாயமோவறிகிலேனே.

தந்தையின்மடிக்காகித்த தன்யனாற்றாருவனுக்கே
அந்தாத்தசலவாழ்வையளித்தகாருண்யமாயா
வெந்துயர்கடவினமுழுகி வேட்கையுற்றிருப்போர்க்குநீ
மைந்தனாய்ப்பிறந்தென்னமாயமோவறிகிலேனே.

நந்திவாகனனெயென்று நலவுபமன்பரோத்த
முந்தமிழ்துந்தியீந்த முக்கனாபகனேதிய
செந்துவர்வாய்நலார்தஞ் சேமமிச்சித்தேற்கும்நீ
மைந்தனாய்ப்பிறந்தென்னமாயமோவறிகிலேனே.

என்றிவ்விதமாகத் துதித்துருகி ஓவையுந்தவாச
னே ! ஓகைலாசநிவாசனே ! நீங்களை எனக்குப் புத்தி
ராயவதரித்திருக்கத் தவமுஞ் செய்யவேண்டுமோ ?

என்னைப் போன்ற புண்ணியவானு மிவ்வுலகிலுண்டோ ?
உங்களுக்குச் சேவை செய்வதை விடுத்து இக்காட்டி
விருந்த வெண்ணறியாமையை என்னவென்றுரைப்பேன்
பிறந்த எாளிலேயே உங்களுடைய சுயரூபங்களைக் காண்
பித் தென்னை யாட்கொள்ளலாகாதோ ? இதுநாள் பரி
யந்தம் மறைந்திருந்த காரணமேதோ வென்கிற பல
வார்த்தைகளாடிச் சோபான் தேவை நோக்கி ஓ மகானு
பாவா ! சோபான்தேவா ! உம்முடைய திவ்விப உருவை
யும் அடியென் தரிசிக்கும்படியாக அருள்புரியு மையா

வென்று வேண்ட சோபான்தேவ பிரமதேவனாகக்

காட்சிகொடுத்துத் தந்தையைநோக்கி, ஓ பரமசாதுவே தனக்குள் பரப்பிரமத்தை யறிந்து தானே பிரம்மமெனத் தெளிந்து தனக்கு எக்காலத்திலும் ஓனன மாணதிகளில்லையென்றறைந்து பரிபூரண வஸ்துவா யிருப்பானால் அவனுக்கு மரணமுண்டா ஜன்மமுண்டா இப்படி பிறப்பிறப்பற்ற பிரமக்ஞானிக்கு நரகமேது சொர்க்கமேது பந்தமேது மோட்சமேது எல்லாம் பிரம்மமென்கிற அநர்வணவேத மகாவாக்கியார்த்தத்தின்படி பிபிரீகாதி சமஸ்த வஸ்துக்களும் பிரம்மமென்றும் பிரம்ம் அனுவுக்கனுவாகியும் மஹத்துக்கு மஹத்தாகியும் விளங்கும் பரவஸ்துவென்றும் அறிந்தவனே பிரமானுபூதி பெற்றவனாகும் அன்றி இப்பேர்க்கொத்த அனுபவத்தி லிருந்துக் கொண்டே சம்சாரத்திலிருப்பவன் பிரம்மித் தென்றும் சுக்ஞானியென்றும் சொல்லப்படும் இல்லறத்தி லிருந்து தேர்ந்த வசிஷ்டருக்கு விசுவாமித்திரரும் ஜனகருக்குச் சுகப்பிரம் ரிஷியும் ஸீ கிருஷ்ணருக்குத் தூறுவாசரும் ஐக்கயமாயிருந்தார்கள். ஆதலால் இல்லறஞானியே தன்னைமறந்த சன்யாசிகட்கும் மேலானவனாகுமென்றறையும் போது விடோபா ஓ சுகத்திருஷ்டிகரே! உமதுவாக்கைக் கடப்பவருமுண்டோ இனி நீங்களுென்ன சொல்லுகிறீர்களோ அப்படியே நடக்கச் சித்தமா யிருக்கிறே னென்றறைந்து ஆனந்தம் நிறைந்து ருக்மாபாயியை நோக்கி ஓ பெண்ணே நமதாசிரியர் ஆசீர்வசனப்படி திரிமூர்த்திகளும் நமக்கு மகவாய்ப்பிறந்து நம்மை கிருதார்த்தராக் கினார்களினிராம் தவமுஞ்செய்யவேண்டுமோ வனத்திலு மிருக்கவேண்டுமோ நம்மைப்போல் புண்ணியவான்களு முண்டோவென்றுரைக்கும்போது ருக்மாபாயி ஆனந்தவாரியில் மூழ்கினவளாய் இவ்வுலகில் இப்பேர்க் கொத்த விந்தையும் நடந்ததுண்டா ஆனால் அதுருயாதேவி புத்திரவாஞ்சையால் வாடக்கண்ட மும்மூர்த்திகளும் அவ்வுத்தமிக்கு மகவாகப் பிறந்தார்கள் காரணம் அவ்விரத சிலியின் கணவனாகிய அத்திரிமஹாரிஷியின் தபோபலத்தால் அதுருயாதேவியைப் பரிசோதிக்கவந்த மூவரும் தன் வல்லமைமுன்றிச் சிறுகுழவிகளா யிருந்ததினாலே யாம் மகாபதிவிரதையாகிய அதுருபா தேவிக்கும் மகவாய்ப்பிறந்த மூவரும் யாதொரு நற்குணமுமில்லா அடியானுக்கு அருங்குழவிகளா புற்பவித்தது மிகவும் ஆச்சரியமல்லவா வென்கிற பலவார்த்தைகளாடி முக்தாபாயின் வதனத்தைநோக்கி ஓ அம்மா நீ சரஸ்வதியோ லட்சுமியோ பார்வதியோ யாங்களறிய உன் சுயரூபத்தையுங் காட்டி எங்களை ஆட்சொள்ளு மம்மாவென்று வணங்க

முக்தாபாயி மூவர் வேண்டுதலினால் தன்சுயரூபமெடுத்து ருக்மாபாயும் விடோபாவும் களிக்கடலில் மூழ்கும்படியாகத் தரிசனந்தரவே சதிபதிகளிருவரும் பரமேசுவரியின் பாதங்களிற்றொழுது ஓ அம்மணி பரமேசுவரி ஜகதிசுவரி அந்தரி சுந்தரி நிரந்தரி துரந்தரி சங்கரி பயங்கரி மனோன்மணி மஹாதேவி சகலலோகங்களுையும் உன் உகரத்தில் வைத்திருந்தும் எங்கள் அகட்டிற்றிறந்து குழந்தையென்கிற பேருறலாமோ தந்தையென்னும் பேர்நாங்கள் பெறப்போமோ வென்றனந்தம் விதங்களாய்த் துதிக்கும்போது ஆதிசத்தி ருக்மாபாயியையும் விடோபாவையும் நோக்கிப் புனிதர்களே நாங்கள் நால்வரும் உலகிலுள்ள கொடும்பாவங்களைப் பரிகரிக்கவும் கோஹத்திமுதலான தீங்குகள்செய்யும் கொடியரை அடக்கவும் சகுண நிரக்குண தியானங்கள் நிலைபெற்றிருக்கவும் ஸ்ரீராமலட்சுமண பரத சத்துருக்கரைப் போல் அவதரிக்க எண்ணங்கொண்டு மகா புண்ணியவான்களாகிய உங்களுக்கு மகவாய்ப்பிறந்தோம் அவதரித்த காரணத்தை முடிக்க நாட்டையடைபவேண்டுமாதலால் எங்கள் வாக் கியத்துக்கு மறுவாக்குரைக்காமல் நீங்களும் நாட்டுக்கு வரவேண்டும் அன்றிப் பிரமானுபூதி பெறும்படியான அத்தைவதஞானிகள் காடென்றும் நாடென்றும் பின்னபாவமாகப் பார்க்கவேகூடாது மலமாதிகளும் சந்தனாதிளும் அபின்னமாய்ப் பார்ப்பவனும் விஷாயித்தத்தை ஒன்றெனமதித்துப் புசிப்பவனும் சுகதுக்கத்தைச்சமமாக நினைத்திருப்பவனும் உறவும் பகையும் வொன்றென உன்னுபவனும் சாதிக்கும்படியான பிரம்மிஷ்டையைப் பேதபாவமுள்ளவனான லொருபொழுதும் சாதிக்கக் கூடவேகூடாது ஆதலால் எல்லாவற்றிற்கும் சமபாவமுள்ளவனான சாதிப்பதற்குகந்த பிரம்மிஷ்டை நாடென்றும்காடென்றும் பேதபாவமுடைய உங்களால் அத்தவிதானுபவம் பெறவேகூடாது மூவர்தேவர் மற்றியாவர்களும் பிரியமாகியும் அவர்கள்பா லனுமாத்நிரமான ஆனந்தமாகியும் தானகண்டானந்த மயமாகியும் சராசரங்களில்நிறைந்திருக்கும் பராபரமாகியும் இருப்பதெதுவோ அதுவே பிரம்மமென்றுரைக்கத்தகும் அதை ஏகமென்றும் அனேகமென்றும் சொல்லக்கூடாது ஒன்றெனநிச்சயித்தபோதே அங்கனே விகற்பங்களுண்டாகும் அப்பரவஸ்துவை இப்பேர்க்கொத்ததென்று சொல்வதற்குக் கூடாமையாலே இப்பரமேசன் சின்முத்திரையால் ஜனகசனந்தனுதியர்க்குங் காட்டாமற்காட்டிப் பரமாத்மாவி லைக்கப்பட்டு மெளனரிஷ்டையைப்பொருந்தியிருக்கிறார் இந்தமகாவி

ஈனாவும் அப்பரப்பிரம்மத்தை இப்பேர்க்கொத்த தென் னுவரக்கட்கடாமையால் பௌத்தாவதாரமாய் மௌன முற்றிருக்கின்றார்.

இப்பிரம்மாவும் அப்பரவஸ்துவை விரித்துரைத்துத் தன்னுலாகாமல் முகபாவத்தை யடைந்திருக்கின்றார் வா க்கினுற்சொல்லும் ஓர்மொழியை அவ்வாக்கினுலே ஸ்தி ரப்படுத்த வேண்டுவதுபோலப் பரமாத்மாவின் நிலைமை அப்பரமாத்மாவாலேயே அறிபவேண்டும் சேவலிம்சை அச்சேவனன்றி மற்றதாலறிதற்குக் கூடாதது போலவும் தாகத்தின் வேஷ்டையைத் தாகமெடுத்தோனால் தெரிய வேண்டுவதுபோலவும் இனிப பதார்த்தத்தின் ருசியை அருக்கினவனுலே அறிந்துக்கொள்வது போலவும் தா னே அப்பரவஸ்துவை யாசாய் தறித்துக்கொள்ள வே ண்டுமன்றி ஒருவரா லுணர்ந்துதற்குக்கூடாது குருவு ள்சேஷனு மொன்றாயிருக்கும் அனுபவத்தில் சேவைசெ ய்பவன்பார் செய்கித்துக்கொள்பவன் பார் ஆசிரியர் மா னுக்கணினோக்கி ரீயே நான் நானே ரீ பெய்கிற அத்து விதானுபவத்தை புரைப்பானாயின் மாணுக்கன் பின்னப் பட்டிருக்கக்கூடும் தன்னுடைய சொருபஸ்திதி அபின் னகீர்த்தியாயிருக்கப் பின்னப்படுவ தெப்படி நன்றென் றும் திதென்றும் பராமல் காடாக்கினிக் கிணையாயிருப் பவர்க்குக் காடென்றும் நாடென்றும் துவிதபாவங் கொ ள்ளலாமோவென்கிற பல வார்த்தைகளாடி கிடோ பா வைநோக்கி ஓ புண்ணியவானே உண்மை இப்படியிருக்க ரீர் நாட்டைவெறுத்துக் காட்டிலிருக்குங் காரணமேன் என்றுகேட்க கிடோபா வணங்கி இனி உங்கனிஷ்டப் படி நடப்பதே எனக்குறுதியான தபோபலம் ஆதலால் நாட்டிற் பிரவேசிக்கலாம் வாருங்களைன் றுரைக்க மூவ ரும் ஆதிசத்தியும் கிடோபா வைநோக்கி ஓ விரதசேனே எங்களுடைய சுகலிபத்தைப்பிறருக்குணர்த்தாமலும் நா ள்களினிசெய்யும் திருக்கூத்துக்கு வெநிருத்தம் செய்பா மலும் மௌனநாட்டத்தி லிருப்பதே உமக்குறுதியான பிரம் நிஷ்டையென்றகைந்து கால்வரும் சிறுமுழந்தைக ளாகி கிடோபாவுக்கும் ருக்மாபாயிக்கும் முன்போல் புத்ரவாஞ்சையை புண்டாக்கி அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு காட்டைக்கடந்து நாட்டையடைந்து சீதோப ந்தின் விட்டிற்றிரவேசித்துப் பால்யகார்ப்போலவே கிளை யாடத்தொடங்கினார்கள். கிடோபாவைக்கண்ட சீதோ பந்து சந்தோஷாகாரத்திற் புகந்தவராய்க் களிப்படைந் தபலவுபசாரஞ்செய்யத் தொடங்கினார். கிடோபா மாம ன்மாயியார்க்கும் வந்தனஞ்செய்து களிக்கடலிலிமிழ்ந்தி ருந்தார். ருக்மாபாயி தனக்குற்ற பாக்கியத்தை உன்னி புண்ணிப் புனகாங்க மடைந்திருந்தான் கேட்டவர்களோ

சித்தர்களே பென்று பின்னும் நாபாஜிசித்தர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

க்ஞானேசுவரர் தன்றந்தையை நாட்டி

வழைத்துவந்த அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது

க்ஞானேசுவரர் எருமைக் கிடாவினால்

வேதத்தை விரித்துரைத்த அத்தியாயம்

வாருங்கன் சித்தர்களே கிடோபா நாட்டைச்சேர்ந் த மறுநாள்காலையில் க்ஞானேசுவரர் தந்தையையழைத் துக்கொண்டரையன்பார்சென்று வேந்தனை நோக்கி ஓ ஏந்தலே சாந்தியா லுபசாந்தியடைந்த எங்கள் தந்தை இடோவந்தனர் காட்டை நீங்க விடைந்தனர் நாட்டைய டைய நோந்தனர் கிடைத்தற்கரிய சேவைதந்தனர் என் றுரைத்ததைக்கேட்ட நாதிபன் க்ஞானேசுவரருக்கு மலர் தாலைக்கும் வந்தனஞ்செய்து கிடோபாவை நோ க்கி ஓ புண்ணியமெல்லாம் திரண்டோருருவாய்வந்தபுனி தரே தவத்தில் கனிதரே இகபர சவுக்கியத்தையளிக்கும். நாட்டைவிட்டு ஜனஞன்யமான காட்டையடைந்த கார ணமேதோ திருவாய்மலர்ந் தருளுமையாவென்று பணி வாக்கேட்க கிடோபா அரசனுக்காகுகிற ஓ வீரமுந்தீர மும் விளங்கிச் சலட்சண சலட்சணங்களிற் பூர்த்தியாய்த் துலங்கிக் கொடுங்கோலை வாட்டிச் செங்கோலை யீட்டிச் சர்மத்தை நீத்துத் தர்மத்தைப் பரதுகாத்துவரும் தலை வனே நாட்டுக்கு நானே முக்கியம் நானுக்கு நானே முக்கியம் பதிக்குப் பண்பேமுக்கியம் பண்புக்கு பச்சாத் தாபமேமுக்கியம் தாபத்துக்கு சாந்தமே முக்கியம் சாந் தத்துக்கு தர்மமே முக்கியம் தர்மத்துக்குச் சத்புருஷரே முக்கியம் சத்புருஷருக்கு ஜகதீசுவானே முக்கியம் ஜகதீஸ்வானுக்கு தாசரே முக்கியம், தாசருக்குச் சம்பாவமே முக்கியம் சம்பாவத்துக்குத் தற்பாசோ தனையேமுக்கியம் தற்பாசோதனைக்குச் சர்வசாட்சித்வ மே முக்கியம் சர்வசாட்சித்வத்திற்குச் சாட்சாத்நாரமே முக்கியம் சாட்சாத்நாரத்திற்குச் சாஸ்திர விசாரணையே முக்கியம் சாஸ்திரவிசாரணைக்குச்சாட்சித்வமேமுக்கியம் ாட்சித்துவத்துக்குத் தநாகாரமேமுக்கியம் தநாகாரத் துக்கு ஜகதீவிலட்சணமே முக்கியம் ஜகதீவிலட்சணத்து க்குச் சர்வசங்கபரித்பாகமே முக்கியம் சர்வசங்க பரித்தி

யாகத்துக்குச் சதாநிஷ்டையே முக்கியம் சதாநிஷ்டைக்குத் தபசேமுக்கியம் தபசுக்கு * சங்கிரமமே முக்கியம் ஆதலால் கூட்டையடைந்தேன் அல்லாமல் தியானத்துக்கு தபசே முக்கியம் தானத்துக்குச் சமுசாரமே முக்கியம் ஆதலால் தியானத்துக்கு தியான தவஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தே நென்றறைய அவ்வாக்கியங்களைக்கேட்ட அலாபன் திக்கென்றெழுந்து அவர் சேவடியில் விழுந்து ஓம் தவனே அஞ்ஞான விருளை நீக்கும் ஆதவனே! நர்செய்யும் குற்றம் நரபாலனுக் கென்கிற ஸ்மிருதியின் படி அடாத அகமமதை கெடாத அகிலாசாரத்தைவிடாத அந்தர்முகத்துக் குட்படாத அந்தணரெனக் கறிக்கை செய்யாமல் உம்மை அவமானஞ்செய்தடவியிற்போகும் படியாய்ச்செய்த அபசாரத்தை உபசாரமாகக் கொண்டு ஆசீர்வசனங்கள் விண்டு இப்போதே என்னையடிமையாகிக் கொள்ளுமையா வென்று மிகவும் வேண்டும் போது விடோபா இராஜனுக்கன்பான மொழிகள் பகர்ந்து நீர்பரிசுத்த மனதுடையவ ராதலால் சகல சாம்பிராச்சியத்துடன் சுபமுற்றிருப்பீர்களென்று ஆசீர்வாதஞ் செய்ய இராஜன் சந்தோஷித்துத் தன்மந்திரியிடம் நிரூபம் எழுதிக்கொடுத்து நீ யிவ்வுத்தமர்களுடன் பைடனபுரிக்குப் போய் அங்கிருக்கும் ஆசாரியரைக் கண்டு இவர்களாட்சேப மற்றவர்களென்கிற நிரூபம் வாங்கிக்கொண்டு வருமென்றனுப்பக்ஞானேசுவரர் நிவிர்த்திசாது முதலானவர்களுடன் பைடனபுரிக்குப் பிரயாணப்பட்டுப்போய்கோதாவரியில் ஸ்நானஞ் செய்யப்போன ஆசாரியரைக் கண்டு வந்தனஞ்செய்து அரசன் வரைந்தனுப்பியகடித்ததைக்கொடுப்பித்தார்.

அம்முடங்களைப்பார்த்த ஆரியன் அதற்கு முன்பே அலங்காவதியிலிருந்து அந்தணர் வரைந்தனுப்பிய கடிதங்களைப் பார்த்திருப்பவனாதலால் அங்கு ஸ்நானஞ் செய்யவந்த பல மறையோரையும் விளித்துக் கேட்டார்களோ அந்தணரே சன்யாசியாய்ப் பலர்விட்டிலுமுண்டு பிரஷ்டனாய்ப் போனவனையும் அவனுக்குப் பிறந்து மறையோரை அடித்த துஷ்டச் சிறுவரையும் நாம் அனைவோரும் மரியாதைசெய்து பந்தியில் வைத்துக்கொண்டன்ன முண்டு இவர்கள் மறுமாசில்லா அந்தணரென்று வரைந்து கொடுக்க வேண்டுமாம் இந்த விந்தையை யாராவதுபார்த்ததுண்டா கேட்டதுண்டா உலகவிப்படியும் நடக்குமா வென்கிற பலபலவார்த்தைகளாட விப்பிரர் மதகரியின் தோலையும் கறுத்தநாயின் தோலையும் வெள்ளையாக்குவது

* சங்கிரமம் - காடு.

போல்லவோ இச்சங்கதி இருக்கின்றது சன்னியாசியானவன் சூத்திரன் பந்தியிலு முட்காருதற்குக் கூடாது அப்படியிருக்க இப்படி நம்மாற் செய்யக் கூடுமோ விபசாரியைப் பதிவிரதை யாக்குவதுபோ லல்லவோ இருக்கின்றது சூத்திரனோடு நெண்ண அபாத்திரனானவன் அந்தணரோடு நெண்ணப் பாத்திரனெப்படியாவான் என்கிற பலவார்த்தைகளாடிச் சீட்டைக்கிழித்தெறிந்து மந்திரியை நோக்கி இப்பிறப்பி லிவர்கள் விப்பிரரோடு நெண்ணுவ தருமை மறுப்பிறப்புக்குதவுமென் றவ்வரசனுக் குறைப்பா யென்றறைந்தார்கள்.

அவ்வசனத்தைக்கேட்ட மந்திரி உலகியல்பை ஒருவரால் நிக்கிரகிப்ப தருமையென்றுன்னி அலங்காவதிக்குப் பிரயாணப்பட்டுப்போய்விட்டான் பின்புக்ஞானேசுவரர் வேதபாராயணருக்குத் தன் தந்தையின் வரலாற்றைப்புகன்று பரமார்த்தத்தைக் குறித்துச் சன்னியாசம்பெற்றுக்கொள்பவன் பிரஷ்ட நெப்படியாவான் இப்படியிகவும் கற்றோர் சொல்லவேமாட்டார்க ளென்றுரைக்க அதனேட்ட பூசார் அடாதுஷ்டப்பயலே மிகவும் கற்றோரை நீ தானு பார்த்தாய் கண்டவர்விட்டி லுண்டு பிரஷ்டனான துஷ்டனுக்கு பிறந்தவர் சிரஷ்டமொருகாலத்துமடைவதில்லை ஞாயமாயுங்களைத் தொட்டுக்கொண்டாலும் பிரஷ்டமடைய நேரிடுமென்றறைய க்ஞானேசுவரர் அஞ்ஞானத்திறற் செருக்குற்றுத் தபநிலையற்றுச் சூத்திரர்பால் யாசிக்கும் உங்களைப்பார்த்தமாத்நிரத்தில் தோஷம்வந்து நேரிடும் இதற்குச் சந்தேக முண்டோ வென விடோபா அப்பா க்ஞானேசுவரநமக்குவாதேன் வேண்டாமென்கிறவர்களைத் திண்டலாகா தென்கிறபடி இச்சையில்லாதவருடன் லச்சைசெய்வ தழகல்ல இக்கணம் அலங்காவதிக்குப் போகலாம் வாருமப்பா வென முப்புரிநாலோர் க்ஞானேஸ்வரா வென்றழைத் ததைக்கேட்டுக் கெக்கலிகொட்டி நகைத்து ஓ விடோபா இச்சிறுவனை யென்னபேர் சொல்லியழைத்தாயென விடோபா க்ஞானேசுவரா வென்றழைத்தேனெனப்பூசார்மற்றமூன்று குழந்தைகளின் பெயரென்னவென மூத்தவன் பேர் நிவிர்த்திசாது ஐனையவன்பேர் சோபான்தேவ் இப்பெண்ணின்னபேர் முக்தாபாயென ஆதிவருணர் மந்தகாசம் புரிந்து ஆச்சரியம், துடைப்பக்கற்றைக்குப்பட்டுக்குச்சங்கட்டினதுபோலவும் பறைக்கொட்டிப் பிழைப்பவனுக்கு துரையெனப் பேரிட்டதுபோலவும் உண்டவிட்டிவிரண்ட கஞ்செய்தவனுக்குத் தொண்ட நென்றுரைப்பதுபோலவும் நிதிமேலாசையாய்ப் பதிதோறுந் திரிபவனுக்கு பதி பென்பது போலவும் பதியையிழந்த மதியில்லா மங்கை

யைச் சத்பென்பது போலவும் குருசுவாமியை நிந்திப் பவனைக் குருபக்தனென்பது போலவும் குண்டினிவேலை செய்பவனைப் பண்டிதனென்பது போலவும் பிரஷ்டனாகிய உனக்கு பிறந்த இத்தஷ்டப் பிள்ளைகளுக்கு நிவிர்த்திசாதுக்ஞானேசுவரன் சோபாந்தேவ் முக்தாபாபென்கிற பேரிட்டிருக்கிறது.

எந்த விந்தையிலுமிந்தவிந்தையே கேட்பதற் காகச் சரியமா யிருக்கின்ற தென்றறைந்துப் பற்பல பரிபாச வார்த்தைகளாடி ஸ்நானஞ்செய்ய நாடிப்போகும்போது க்ஞானேசுவரர் ஓ பிராமனோத்தமர்களை மலையைப்பார் த்துக் குலைக்கும் நாய்க்கு ஆயாசமேயன்றிப் பர்வதத்தாக்காயாசமுண்டோ ஸல்லோர்களைத் துவிக்கும் புல்லோர்களுக்குக் குற்றமுண்டோ தெய்வத்தை நிந்திக்கும் தீயர்க்குக் கேடன்றித் தெய்வத்துக்குக் கேடுண்டா அதுபோலவே முப்பத்திரண்டு பெயர்களை காட்டிக் கெக்கலிகொட்டி நகைக்கும் உங்களுக்குமவமானம் வருமேயன்றி எங்களுக்கொருபொழுதும் வராதென்றறைய வேதிவர் அடாதுஷ்டப்பயலே நீங்கள் மலையும் நாங்கள் நாய்களென்றல்லவோ ஒப்பிட்டு நரைத்தாய் ஓ அறிவுகெட்டவனே உன் துஷ்டத்தன மடங்கவெட்டி விடுகிறோம் பற்களைத் தட்டி விடுகிறோம் பாரென்றார்பரித்தார்கள் அப்போது நிவிர்த்திசாது விப்பிரசை வணங்கி ஓ பூசாரே எங்களுடைய வித்தி தடங்கலின்றித் தங்களுக்கு நரைத்தோம் உங்களுக்குக் குகந்தபடி எங்களுக்கேதாவ தெழுதிக்கொடுத்தாலும் சரி இல்லையென் றுரைத்தாலும்கூட அப்படி செய்யாமல் இப்படித்திட்டத் தருமா திட்டவெதன்றி நிந்தை செய்யலாமா? இப்படிசெய்வதால் தெரந்தா வல்லவா வென ஆதி வருணர் இனி சந்தடிசெய்யாமல் வந்தவழிபோனால்தொந்தரவேன வருமென நிவிர்த்திசாது உங்களை நாடிவந்த எங்களுக்கு ஒருமையோடொரு நிரூபம் எழுதிக்கொடுக்கலாகாதோவென வேள்வியாளர் பறையன் மறையோனாகாதது போலவே நீங்களும் பிராமணராகமாட்டீர்கள் ஆதலால் இக்காரியத்தைக் குறித்தினி பேசாம லிருப்பதே உங்களுக்குரிய யோக்கியமென்றறைய நிவிர்த்திசாது ஓ பூசாரே வேதத்தை விரித்துரைத்த வியாசரும் அவர்தந்தையின் பாட்டனாகிய வசிஷ்டரும் பரத்துவாசன் ஆதிநியாயிய வால்மீகரும் குகமகாரிஷ்டியும் விசுவாமித்திரரும் குலத்திற்குமுந்தவரா யிருந்தும் தபத்தாலல்லவோ மேன்மை யடைந்து அந்தணர்க்காதி குருக்களானார்கள் அப்படியிருக்கத் தபத்தைச்சார்ந்த எங்கள் தாதை எப்படி பிரஷ்டானார் சொல்லுங்களென அயன்முகத் துதி

த்தோர் விவேகமில்லா வுனக்கு வெகுநேரமா யுரைத்தும் கேட்காமல் கிழக்கதைகள் சொல்லத்தொடங்கினாய்,

சாபாறுக்கிரக சாமர்த்தியமுள்ள அவர்களுக்கினை உனதந்தை ஒருகாலத்து மாகமாட்டான் மகாரிஷிகளைத் துதித்ததுபோல் பழித்தாய் மோசலமாமுனி ஓர் நீச்ச ன்திரிபைச்சேர்ந்து அவளுக்குப் பிறந்த எழுகுழந்தைக ளையும் அழைத்துக்கொண்டு சொர்க்கத்துக்குப் போய் இவர்களுக்கு உபநயனஞ்செய்து ஆட்கொள்ளுங்களென் று ரிஷிகளாவேண்ட அவர்கள் கூடாதென மறுத்துவிட் டார்களென்று பெரியோர்க ளுரைப்பது மெய்யல்லவா அப்படியே பிரஷ்டனுக்குப்பிறந்த நீங்களும் மாணபரி யந்தம் பிரஷ்டராகவே யிருப்பீர்கள் பன்னிப் பன்னிப் பேசுவதா லோர்பயனு மில்லைபென நிவிர்த்தி சாது நாங் கள் நீச்சருக்குப் பிறந்தவர்களோவென அந்தணர் சன் னிபாசியாய்க் கண்டோர் விட்டிலுண்டவன் நீச்சனிலு மிழிவான மிலேச்சனே யாமென நிவிர்த்திசாது நீங்கள் ஆகாத்தியத்தா லிப்படிப் பேசுகின்றீர்களே யன்றி அரு மறையாராய்ந் துணர்ந்தோ ரிப்படிச் சொல்லவே மாட் டார்களென அந்தணர் ஆதிமறையைஒதினோர்கள் தடை யின்றிச் சன்னிபாசியைப் பிரஷ்டனென்றே புரைப்பார்க ளென நிவிர்த்திசாது வேதத்தில் பரமார்த்த மியித்தம் பரமாம்சமானவன் பிரஷ்டனென் றுரைக்கின்றதாவென மறையோர் அப்படியே புரைக்கின்றதென க்ஞானேசுவரர் ஜலத்தைச் சுமந்துக்கொண்டு போகும் எருமைக் கடாவைச் சுட்டிக்காட்டி இம்மேதிக் கடாவுக்கினை யா ன நீங்கள் ஆதிநாலை ஒதியிருந்தாலல்லவோ நீதிகள் தெ ரியும் வேதமே ஒதாத நீங்கள் இம்மேதிக் கடாவோடும் வாதுசெய்யமாட்டீர்கள் அப்படியிருக்க இவருடன்வாது செய்யத் தகுந்தவர்களோ உங்களைத் துதிப்பதிலும் இந் த எருமைக்கடாவோடு பேசுவதாற் பிரயோசன முண் டென மறையோர் முக்காலமுடனை முழுமுடன் கொ ண்டாடுவதுபோல் எருமைக் கடாவிலும் இழிவான நீ இவ்வெருமைக் கடாயுடனே பேசத்தகுதிபானவ னென க்ஞானேசுவரர் இந்த எருமைக்கடாவுக் கிருக்கும் அறி வில் ஆயிரம் பங்கில் ஓர் பங்குங்களுக்குக் கிருந்தால் உங் களை அகத்தியங் கொண்டாட வேண்டியதே யென இரு பிறப்பாளர் அடா துஷ்டர்! அந்த எருமைக்கடாவுக் கென்ன அறிவுண்டு இக்கனம் அகைப் புலப்படுத்தா மற் போனால் உன்னை இரண்டு துண்டாக வெட்டுகிறோ ம் பாரென் றவ்வும்போக் கொண்டுவந் தவர்முன் நிறுத் திப் பலவார்த்தைகள் கூசாமல்பேச க்ஞானேசுவரர் இந்தப் படுவின் பண்பை உங்களுக்குக் கறிவிக்கிறேன்

பாருங்களென் றப்போத்துவின் மஸ்தகத்தின்மேல் தன் அஸ்தத்தை வைத்து ஓ ஒருத்தலே தபசால் பிராமணனா ஜாதியால் பிராமணனா பிரமம் க்ஞானத்தால்பிராமணனா கவேண்டுமா! கர்மகாரியங்களால்பிராமணனாகவேண்டுமா உண்மையை உன்வய்திறந்துரைப்பாயாகவேன்றுதிருவர் ய்மலர்ந்தருளின மாதிரத்தில் அந்த ஏறு ருக்கு யஜுர் சாமம் அதர்வண மென்னும் நான்மறையிலுள்ள அநேக வாக்கியங்களுரைத்து முடியில் இச்சலோகஞ் சொன்ன து ஜன்மனுஜ்யதேசுதரகர்மனா ஜாயதேத்வஜாவேதமு க்கியந்து விப்ராணப் பிரமக்ஞானந்து பிராமனா (1) தாசீகர்ப்பசம் பூதம் நாரதஸ்ய மஹாமுனி தபஸப்பிராமனோ புத்வா தன்யாஜாதம் நகாரயேத் (2) ஊர்வசி கர்ப்பசம்பூதம் வசிஷ்டஸ்ய மஹாமுனி தபஸப்பிராமனோ த்புத்வா தன்யாஜாதம் நகாரயேத் (3) சுணகீகர்ப்பசம் பூதம் சவுனகஸ்ய மஹாமுனி தபஸப்பிராமனோத் புத்வா தன்யா ஜாதம் நகாரயேத் என்கிற பிராமணனாதற்கு முக்கியமான இவ்வாக்கியங்களைப் புகன்று க்ஞானேசுவரருக்குவந்தனஞ்செய்ய அந்தண ராச்சரியப்பட்டுத் தங்களுக்குருந்த மாச்சரியங்கெட்டு அப்பா இவன் மகாமந்திரவாதி இனி நாயிங்கிருந்தா லபாயம நேரிடுமென் றெருவர் போனவழி ஒருவர்போகாமல் பல பக்கங்களில் தெரித்தோடிப் பதுங்கலுற்றார்கள்.

அப்போது செந்தி வளர்ப்போருக்குத் தேசிகரான ஆசிரியர் பயந்து நயந்து க்ஞானேசுவர் திருவடிகளிற் பணிந்து நிவர்த்திசாது முதலானவர்களையும் வணங்கி விடோபாவுட னினங்கி எருமைக்கடா வுரைத்த வாக்கியம் சத்தியம் இவ்வாக்கியம் வேதத்திலில்லை பென்றுரைப்போர் இருணரகடைவார் அடியேன் உங்களுடைய மகிமைபை அறியாமல் அபசாரப்பட்டேன் இந்த அபசாரத்தை உபசாரமாகக் கொண்டு என்னை யிக்கணமே ஆட்கொள்ளவாருங்களென்று தன்மனைக்கழைத்துக்கொண்டு போ யுபசாரணசெய்து தனக்குற்ற சிலருடன் அவர்களைப் பந்தியில் வைத்துக்கொண் டன்னமுண்டு வேதாந்த வார்த்தைக ளாடிக்கொண் டின்புற்றிருந்தார்கள். இதுதெரிந்த அவ்வூரிலுள்ளவேதப்பாராயணரனைவரும் ஒரிடத்திற்கேர்ந்து நமதாசாரியன் பிரஷ்டர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு பந்தியில் வைத்துக்கொண்டு உண்டு ஆசாரங்கெட்டான் அனுகாரத்துக்கு உட்பட்டான் ஆதலால் அவன் வீட்டில் நடக்கும் சுபாசப நாரியங்களுக்கு நாம் யாரும் போகக்கடாதென்று தீர்மானஞ் செய்துக் கொண் டன்றுடன் ஆசாரியரைப் பார்த்தாலும் பேசா

மல் தூஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி யிருக்கிற நாளில் ஆசாரியர் தன் தந்தையின் திவசம் வந்தநாள் பிறர் தேவதைகளுக்கு நைவேத்தியஞ்செய்ய வெண்ணிச் செய்யவேண்டிய கிரிகைகளெல்லாஞ்செய்து முடித்து அந்தணர்க்கன்ன முன்பிக்கவேண்டித் தனக்கு மிகவு மன்பாயிருக்கும் சில மறையோரை அன்ன முண்ணுதற் குவரும்படியாய்க் கேட்டுக்கொண்டார்

அதற்கு அயன் முகத்துதித்தோர் ஓ அனுகாரியனே? பிரஷ்டர்களான துஷ்டர்கள் யாதோ ஓர் விதையால் எருமைக்கடாவினால் சில சுலோகங்களை ஒதிவைக்கவே ரீ ஆசாரத்தைவிட்டு அனுகாரத்துக் குட்பட்டதன் றி எங்கனையுங் கெடுக்க நினைக்கின்றாய் இனியுன் வீட்டில் நடக்கும் சுபாசபகாரியங்களுக்கு நங்கள் வாவே மாட்டோமென்று மறுக்க ஆசாரியர் வியாகுலத்தோடு வீட்டையடைந்து இதற்கென்ன செய்யலாமென் றிடைந்து முகஞ்சுருங்கி மனங்குழம்பி மனோராச்சியத்தி லிருக்க நிவர்த்திசாது ஆசாரியரைநோக்கி ஓ உத்தமயே! யாது காரணத்தால் முகவாட்டமும் மனக்கோட்டமும் பொருந்தியிருக்கின்றீர் என்னகுறை நேரிட்டதென ஆசாரியர் நடந்த விர்த்தார்த்தத்தைப் புகன்று உலகக்கட்டுப் பாட்டை ஒருவராலுங் கடத்தற் கரிதாயிருக்கின்றதே யென நிவர்த்திசாது சற்குணமுள்ளவனே ஜாதமான் சற்குண மில்லாதவன் சண்டாளனென்று வேதஞ் சாற்றுவதால் சற்குணமில்லா துர்க்குணரை அழைத்தல் குற்றத்துக் கிடமுண்டாகுமென ஆசாரியர் உலக வியாபாரத்தி லிருக்கிற பரியந்தம் உலகத்தோ டொத்து வாழவேண்டும் இன்றேல் சன்னியாசியாய்ப் போகவேண்டும் இவ்விரண் டும் இல்லா நடுநாடனுக்குப் பழியே துணைக் காரணமாயிருக்கிறது நாடோட நாமும்வோட வேண்டுமென்கிற பழமொழியை இன்று பரீட்சித்தேனென நிவர்த்திசாது பிரமக்ஞானத்து பிராமணனாவென்றும் தபசே பிராமணத் துவமென்றும் எருமைக்கடாவினால் சொல்லி வைத்தும் தெளியாத அந்தணர்க்கினி எவ்விதத்திலறிவுணர்த்தலாம் பன்றியோடுகூடிய கன்றுங்கெட்டதுபோல் துஷ்டர்களாகிய எங்களோடுகூடி ரீர் பிரஷ்டத்வமடைந்தீரே இதற்கு நானென்ன செய்வேனென்றுவாட்ட முகத்தைக் காட்ட ஆசாரியர் பரமார்த்தத்தை நாடிய நமக்கு அந்தணரோடக்கரையில்லை யானாலும் பிறர் தேவதைகட்குப் படைத்த அன்னத்தைப் பிராமணரன்றி மற்றவர்க ளுண்ணத் தகாது உண்டாலோ பிறர்கர்மஞ் செய்தவனும் அவன் குடும்பமும் நாகத்தை யடைவார்களென்று கர்மகாண்டத்தில் முறையிடுகின்ற ததனாலேயே வாட்டமடைய நேரி

ட்டதென அதுதெரிந்தக்ஞானேசுவரர் நீ பிதூர்தேவதை கட்டுப் படைத்த அன்னம் அப்பிதூர் தேவதைகளே புதிக்கவேண்டுமென்றிப் பிராமணர் உண்ணவே கூடாதென ஆசாரியர் பிதூர்தேவதைகளை யழைப்பித் துண்பிக்கும்படியான வல்லமை யாருக்கிருக்கின்றதென க்ஞானேசுவரர் உமக்குற்றமனக்கோட்டம் நீங்க இக்கணமே அந்த பிதூர்தேவதைகளை அழைப்பிக்கிறேன் பாருமென் றறை ஒ பிதூர்தேவதைகளே இந்தப் பிராமணோத்தமர்க ளிப்புற இக்கணமேவந்து உங்களிய தரிசனந்தந்து இவ வன்னத்தைபுண்டு ஆசாரியரை யாட்கொண்டு அந்தணர் க்கறிவுணர்ந்திப் போங்கவிளின் றுரைத்த மாத்திரத்தில் அவ்வூரிலுள்ள மார்தர் யாவரும் பார்த்தாச்சரிப்பட கணமார்க்கத்திரிந்துவிமானங்களிலுர்ந்துக்கொண்டு அனேக பிதூர்தேவதைகள் ஆசாரியர் வீட்டிலிறங்கிப் பத்திரங்களில் வீற்றிருந் தன்னமுண்ணும்போது அவ்வ ற்புதத்தைப்பார்த்த அந்தணர் முதலானவரும் ஆச்சரி யப்பட்டுத் தங்களுக்குருந்த மாச்சரியங்கெட்டு ஆச்சாரி யர் வீட்டினுட்சென்று ஈததிகையமெனப்புகன்று அன்ன மும் பிதூர்தேவதைகளை வணங்கி ஆசாரியரை யினங்கி க்ஞானேசுவரரைத் தாழ்ந்து நிவர்த்தி சாது முதலானவ ர்களின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து நீங்கனோ பிரத்தியட்ச தெய்வங்களென்று பற்பலவிதங்களாக தோத்திரஞ் செய் ய, ஆசாரியர் உடல்பொங்கி உல்லாசத்திற்றங்கித் துன் பங்குறைந்தின்பம்நிறைந்துக்ஞானேசுவரர் திருவடிகளிற் பணிந்து தன திருநபனங்களைப்பணிந்து நீரே ஜகதீசவ ரன் நீரே பரமேஸ்வரனென்று தோத்திரம் புரிய க்ஞா னேசுவரர் அந்தணரைநோக்கிவிப்பிரபேபிரஷ்டனையும் பிரஷ்டனுக்குப்பிறந்த துஷ்டரையும் வணங்கலாமாவண ங்கி யினங்கலாமா இப்படிச் செய்வதால் உங்களரசாரத் துக்குக் குறைவாகுமே மேன்மை நீங்கிப்போகுமேயென மறையோர் ஒ மாதவனே யாங்கள்தொழும் யாதவனே அறியாமைபாற்செய்த எங்களபசாரத்தை உபசாரமாக க்கொண்டு இக்கணமே அடியேங்களை ஆட்கொள்ளுமை யாவென்று அவர் தாள்களில்வீழ்ந்து தோத்திரஞ் செய் ய க்ஞானேசுவரர் ஒ வேதியரே அகப்பட்டால் முடி இல் லாகிட்டா ஸடியென்கிற பழமொழிக்குகந்த உங்கள்குமக த்தைப்பார்க்கவே கூடாது பிதூர்தேவதைக ளன்னமுண்

னுமிடத்தி லுங்களுக்கென்ன காரியம் போங்கனென ஆதிவருணர் (சிறியோர்செய்த சிறுபிழையெல்லாம் பெ ரியோராயிற் பொறுப்பதாகடனே) பென்கிற பழமொழி ப்படி சிறியோங்கள் செய்த பிழையைப்பொறுத்து எங் களுக்குள்ள பாசங்கலையறுத்து அடிமையாக்கிக் கொள் ளும் ஸ்வாமியென்று துதிக்கத் தயாரிதியான க்ஞானே சுவரர் ஒர் சார்பில் வீற்றிருங்கனென் றறைந்து பிதூர்தே வதைகள் புசித்தபின் அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனு ப்பி வேறுபத்திரங்கள் போடச்செய்து அந்தணர்களை யினித் துட்காரவைத்துத் தாங்களும் வீற்றிருந்தன்னமு ண்டு ஆசாரியரைச் சந்தோஷமுறச்செய்தார்.

இப்பால் அவ்வூரிலுள்ள அந்தணரும் அரசனும் மற் ற மூன்று வர்ணத்தோரும் க்ஞானேசுவரர் முதலா னோரைத் தெய்வங்களாகப் பாவித்து அன்போடு சிலநா ள்வைத்திருந்து க்ஞானேசுவரருத்திரவிற்படி அலங்கா வதிக்குப் பிரயாணப்பட்டு பல நாடுகளைக்கடந்து அலங் காவதியையடைந்து அலங்காவதியைப்புறக்கும் அரசனை யும் சீதோபந்தையும் புகழ்ந்து அவ்வூரிலுள்ள விப்பிர ரோடுகடிச் சகலருமுண்டு ஆனந்தங்கொண்டு க்ஞானே சுவரர் முதலானவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பைடண புரியைச்சேர்ந்து களிகூர்த்திருந்தார்கள் அலங் காவதியி னரசன் க்ஞானேசுவரர் முதலானோர் பாலிய ராயிருந்தாலும் பரமதேவதைகளெனத் துணிந்து அந்தி சந்தி அவர்களின் தரிசன வரிசனத்தால் காலங்கழிக்க லானான் சீதோபந்து விடோபா ருக்மாபாயி முதலானோ ரும்க்ஞானேசுவரர்முதலானோர் தம்திருவியையாடல்களை கண்டு ஆனந்தவாரியிற் படிந்திருந்தார்கள் க்ஞானேசுவ ரர் முதலானோர் அனேகருக்குப் பிரமக்ஞானமும் சகு ணத்தியானமும் போதித்துக்கொண் டானந்தமா யிருந் தார்கள் கேட்டீர்களோ சித்தர்களேயென்று நார்பாஜிசித் தர் பின்னுஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஞானேசுவரர் எருமைக் கடாவினால் வேதத்தை

விரித்துரைத்த அத்தியாயம்

மு ந் தி ந் து.

ஞானேசுவரர் சரித்திரம்

மு ந் தி ந் து.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ புண்டரீகாய நம:

ஸ்ரீ மகாபக்த விஜயம்.

ஆருவது
குசேலமா முனிவர் சரித்திரம்.

ஸ்ரீ கண்ணபிரான் துதி.

பஃரோடை வெண்பா.

பூமேவுநான் முகத்தோன் போற்றித் துதிப்பதவும்
தேமேவு பைந்துளவஞ் சேரக்கமழ் வதவும்
மாமேவு மாமறைகள் வாழ்த்தப் பொலிவதவும்
தேமேவும் வஞ்சச் சகடமுதைத் ததவும்
திமேவு மாகணியஞ் சென்றுநீர் ததவும்
தாமேவு மன்பருளந் தோன்றப் பயில்வதவும்
மாமோக மென்றும் விளைத்தடியரைக் காத்தத்
தாமோக வண்ணனிநு பதாம்புயத்தின் றன்புகழே.

அறுசீர்க்கழி நெடிலாகிரிய விருத்தம்.

முற்றுவிள மென்றளிர்க் கரத்தான் முனிலிலாது மெல்லெனச் செம்
பொற்றா மகையிற் குடியிருக்கும் பூவைவருந் தொறுஞ் சேர்க்கும்
கிற்றாணி நற்பத மிரண்டும் வியன்மால் நடந்திண்டிட நடந்து
கற்றா மேய்த்த கெற்றாயன் காமர்கீர்த்தி வாழியவே.

ஸ்ரீ சுகப்பிரம்மரிஷி வாக்கியம்.

வாரீர் அகத்தாகியும், புறத்தாகியும், அனைத்தினும் விபாபகமாகியும், அனுவுக்கணுவாகியும், மகத்துக்கு மகத்தாகியும், பரமாகியும், அபரமாகியும் வளர்தலும் தேப்தலுமில்லாததாகியும், ஜகமாகியும் ஜகத்துக் காதாசமாகியும், சகல குணங்களாகியும், நிர்க்குணமாகியும், பாரு போற்செய்த வேதங்கள் சொல்லும் பொருள்களின் விரிவுக்கும் எட்டப்படாததாகியும், உருவாகியும், அருவாகியும், உயிர்க்குரியாகியும், உணர்வுக்கு உணர்வாகியும், ஒளிவுக்கு ஒளியாகியும், துரியமாகியும், துரியாதீதமாகியும், தோன்றும் பொருளாகியும், நிர்மலனாகியும் மனத்தாலும் வாக்காலும் நினைக்கவும் உணரக்கவும் அரிதாவனாமாகியும், அனுபவனாகியும், அசண்டபரிபூரணனாகியும், கால் சக்கரத்தையும் குணங்களையும் கடந்த கிருவிகற்பனாகியும், சருவக்கியனாகியும், அலகிலா விளைபாடல்களில் இச்சையுடையவனாகியும், அடிநடு முடிபற்றவனாகியும், முத்திபளிக்கு முதல்வனாகியும், பாதத்தவப் பொருளாகியும், பிராகிருத பற்றற்றவனாகியும், பிரபுவாகியும், புலனங்களுக் கெல்லாம் காரணனாகியும், அகாசனனாகியும், அப்பாலைக் கப்பலாய் நின்ற அசனங்கனாகியும், சபேசச்சையாலன்றி பிறப்பு இறப்பற்றவனாகியும், ஞானானந்த மயனாகியும் மருவியிரானின்ற ஸ்ரீ பரவாகுதேவனது உயிர்த்தோழனும், பார்த்தன் பதித்திரனும் உத்தர குமாரன் மருமனும், பரமபாவத கிரோன்மணியாகிய பரிட்சித்த மகாராஜனே! ஸ்ரீ குசேலமுனிவர் ஸ்ரீ பகவானேடு நட்பினராயிருந்து அவரால் இம்மையில் இன்பமும் மறுமையில் பேரின்பமுமுற்ற திவ்ய சரித்திரத்தை உரைக்கின்றேன். அதனை உள்ளத்தில் பதியும்படி செவிஞாரிக்கேட்டுப் பேரானந்தம் பெறுவீராகவென்று சுசமுனிவர் பின்னும் சொல்வாராயினார்.

நெடிய கடல்புடை சூழ்ந்த பூமண்டலத்தில் பாதகண்டத்தில் பூமாதேவியின் முக்கமலம் போலவும், அம்முதத்தில் எழுதிய நிலகம் போலவும், கண்கள் போலவும், திருமகள் மார்பில் தரிக்கும் மாக்கல்ப சூந்திரம் போலவும், அப்பாசத்தியின் ஸ்தனபாசங்களில், புனைந்த முத்துமாலை போலவும், அத்திருவீற்றிருக்கும் ஆசனமாகிய செந்தாமரை மலர்போலவும், மாயவன் மணிமார்பில் தரித்திருக்கும் கௌஸ்தவாபரணம் போலவும் அவ்வணிகள் வைக்கும் பெட்டி போலவும், ஊழிகாலத்தில் சகல சாராங்களும் ஒடுக்கியுள்ள அப்பாந்தாமன் திரு

வுதாசம் போலவும், அப்பாமழர்த்தி கித்த முத்தர்களோடு வாழும் அப்பிராகிருத வுலகமாகிய மரமபதம் போலவும், உத்தர மதுகாபென்று ஒரு திருநகரம் விளங்குகின்றது. அதன்பாங்கோ மங்கைப்பருவமடைபு மாதர்கள் தங்கள் நாயகர்களோடு பிணங்கிக் கழற்றி விசிய இரத்திபுரணங்கள் வீதிகள் தோறும் ஒளிவிசுகின்றதனால் இது கவர்க்கலோகந்தானே என்று அமரர்களும் ஐயங்கொள்ளும் அற்புதமான அவந்தியென்னும் தேசம் ஒன்றுள்ளது. அதன் வளப்பம் செந்தமிழ்ப்புலவராலும் ஆதிசேடனாலும் புகழ்ந்துரைக்க முடியாத அப்படிப்பட்ட சிறப்புடைய செழிப்பைகூறுதற்கு என்னால் முடியாதாயினும் எனது உள்ளத்தில் உதிக்கும் சந்தோஷம் தூண்டுதலினால் சிறிது உணர்த்துகின்றேன். அத்தேசத்தில் மருத நிலத்தின் வயல்களின் நெற்பயிர்களானவை சூல்முதிர்ந்த பச்சை பாம்புபோல் கருப்ப மடைந்து மேன்மைக் குணமற்ற செல்வப்பொருளுள்ள கிழோர்கள் இறுமாந்து தலை நிமிர்வதுபோல் நிமிர்ந்து கல்வி ஞானமுற்ற மேலோர்கள் அடக்க முடையோர்களாய்த் தலைகுனிந்து வணங்குவதுபோலக் கதிர்க்குலைகளைவிட்டுத் தாழ்ந்து காய்க்கும். அவைகள் காய்க்கும் படியாகத் தாமரை மலர்களிலிருந்து ஒழுருந்தேனும் கொடிப்பு வொட்டுப்பு மற்றை நீர்ப்பூ முதலியவற்றினின்றும் சிந்துகின்ற தேனும் பெருக்கெடுத்து வயல்களிலும் கடலிலும் போய்விழும் வானமீன்கள் புரள்வதனால் கற்கெண்டைகள் துள்ளியிழ அதனால் வரால்கள் எருமைகளின் முனை முதுகிழியப்பாய்ந்து மேலெழும்பிக் கழுகம்பாளை மொட்டுகளைக் கிழிய விரிக்கின்ற தடாகங்களுக்கு சூழ்ந்துள்ளது. சூரியனுடைய உருளைத் தேரிற் கட்டிய பச்சைப்புரவிகள் ஏழும் இளைப்பாறுதற்குத் தக்க பூஞ்சோலைகளும் அந்நாட்டு மங்கையர்கள் செல்வம் மிகுதியும் உடையவராயிருத்தலுமன்றிக் கல்வியிலும் சார்புடையராயிருத்தலினால் அதிதியர்கட்கும இவ்வளர்க்கு அகமகிழ்ந்து, கதலிக்கனி, மாக்கனி பலாக்கனிவர்க்கங்களோடு அறுகவைபதார்த்தவுணவுகளை உண்பிக்கின்ற உற்சாகச்செய்கையும் குயின்போலும் மொழியும், அயின்போலும் கிழியும், மயின்போலுஞ் சாயலும், பஞ்சின் மெல்லடியும் பவளவிதழும் முகமதியும் முத்து நகையும் பங்கவக்கொங்கையும் சங்கைநிகர்த்தகழுத்தும் ஆணிலவியறும் தால்போல் மருங்குவலும் அவமல்குலு முடையமாதர்களின் அளகபாரத்தைக்கண்டகோகிலங்க எல்லாம் மேகங்களென்று வாய்திறந்து மௌனிகளைப்

போல் பேசாதிருந்தன. மயில்கள் கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சுகின்றததினால் வானத்திற் பரவுகின்ற புகையைக் கண்ணுற்றுக் கொண்டென்று கூத்தாடும் நம்முடைய நாடுகாங்கனின் வளப்பத்தை நிகர்த்து விண்ணுலகத்திலும் ஒருநாடு உள்ளதோவென்று எட்டிப்பார்ப்பது போன்ற இஞ்சிசூழ்மதிலும் மாதர்கள் தாளகதி தவறாது இசைக்கொத்து நிருத்தனஞ் செய்கின்ற நாடக சாலைகளும், அவ்வகை மாதர்களின் கண்வலையில்லாதமுனிவர்கள்மடங்களும், கல்விச்சாலைகளும் தருமச்சாலைகளும் பொற்குயில்களுள்ள அறைகளும், மணிக்குப்பைகளுடைய மண்டபங்களும், அந்தணர் அரசர் வைசியர்கூத்திரர்வாரும் வீதிகளும், விண்ணுலகத்துள்ள பண்ணவர்களாகிய இமையவர்களும், இமையாது பார்க்கின்ற கடைவீதிகளும், அங்கு மாலையிலே பகர்கின்ற மாலமதி நுதலியர்களாகிய மடமங்கையர்கள் மணமில்லா மலர்களைபூம், வெறுஞ்சாந்தையும்விற்க, அவற்றைக் கொள்பவர்களாகிய வாலிபர்கள் அப்பாவைமாரர்களின் கண்ணிழல் பாய்வதினால் கஸ்தூரி கலந்தென்றும், சுவாசம் படுவதினாலே நற்கந்தம் பொருந்தியுள்ளதென்றும், அருமைபாக வாக் குவதும் அன்னியர்களது பொருளைத் தங்கள் அரும்பொருளாகப் பாவித்து ஒன்றைப்பத்து நூறு ஆயிரம் ஆகப் பெருக்கி வாணிபஞ்செய்யும் வளப்பமும் ஐசுவரியத்தால் அளகவேந்தனையும், கல்வியால் அனந்தனையும், அமுதால் அனங்கனையும் வென்ற கீர்த்தியுடைய மைந்தர்களும், கற்பில் அதுகுபையைப் பின்னிடிச்செய்து கணவரது சொல்முறை கடவாதமாதர்களும்தங்கி இன்பமுறுவதும் இதழ்கள் விரிந்த மலர்களலர்ந்த நந்தவனங்களும், வாலிபர்களும், நான்கு வேதங்கள்போன்ற நான்கு கோபுரங்களும், முகில்படியும் மதில்களும், சொற்பகிரங்கள் படை அமைத்துள்ள ஏழுநிலை மாடமாளிகைகளும், கூடங்களும், அவற்றிடையேயுள்ள திருவாலையங்களும் பலவுள்ளது அந்நகருக்குச் சமீபத்தில் மந்தாரம்-கச்சோலம்-வரகை-வெட்பாலை-சந்தனம்-வகுளம்-சண்பகம்-நாகம்-வேங்கை-பலா-முருக்கு-ஏழிலைப்பாலை-மாதுளை-ஞாழல்-தேக்கு முதலிய பல கிருட்சங்களுமுடைய வனமொன்றுண்டு. அதனடியில் குரவருமருளும் பெருங்குன்றம் ஒன்று உலகத்தை வோரடியாய் அளந்தருளிய திருவிக்கிரமனைப்போல் நீண்டயர்ந்து அம்மலைச்சாரலில் கனிமீழங்கு சருகுதளாகிய உணவுகளை உண்டும் தோலாடை உடுத்தும் வேடர்களும் முனிவர்கள்போல் விளங்குவார்கள். சிங்கம் யானை புலிகளை ஒட்டும் ஆசிரி இவைகளின்

வோகை நீங்காது யானைகளின் தந்தங்களினின்றும் சிந்துகின்ற முத்துக்களும் பரவி ஒளி வீசுகின்றமைபால் அவ்விடத்தில் இருளென்பது அரிதாயிற்று. அந்தப் பெரிய மலையின் கொடிமுடியின் கடியில் முனிவர்கள் வாசஞ்சேரி ஒன்றுள்ளது. அந்தச்சேரியில் வேதகோஷ்டமும், யாகங்களில் கூறும் மந்திரயோகையும், அமரர்களை யழைத்து அயிர்ப்பாகங்களை அளிக்கின்ற ஆரவாரமும், ஆசிரவசன வோகையும் கூடிக் கடலொலிபோல முழங்கிக்கொண்டிருக்கும். தருப்பை கொப்பவரும், சமித்தை தேடுபவரும், மாலிலை பறிப்பவரும், பஞ்சகௌவுஞ் சேர்ப்பவரும், பவித்திரமுடி தரிப்பவரும், மலர்களைப்பறிப்பவரும், சாஸ்திர ஆராய்ச்சிசெய்யும் மேலோர்க்கு உபசரிப்பவரும், சரிபை கிரிபை யோகம் ஞானம் இவற்றில் கிற்பவர்களும், ஒருபால் வேதமோதுபவர்களும், கற்பவர்களும், மற்றொருபால் மெய்ப்பொருள் பொய்ப் பொருள்கள் இரண்டையுந் தேரவிரித்து உணர்பவர்களும் உள்ளதாகிய அச்சேரியில் இயற்பெயர் வாய்ந்த குசேலரென்பவர் அங்குவாரும் முனிவர்களுடைய அருங்குலத்தில் திருப்பாற்கடலில் சோடச கலைகளும் நிறைந்த சந்திரன் உதித்தாற்போல் அவதரித்து அளிகள் நீங்காஞ்செய்கின்ற மகாரத்தப்பொடிபுள்ள செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகள் உறையும் திருமார்பனாகிய சூர்மநாராயணரது திருவடிக்கமலங்களை இடையறாது தனதுள்ளக் கமலத்தில் பதியவைத்து ஐம்பொறிகளையும்தீயவழிகளில் செல்லாமல் அடக்கும் மேலான நற்குணமுடையோனாகியேமேலும் தன்னுயிர்போல பிறவுயிர்களையும் காப்பாற்றாதல் அறிவுடையோர்க்கு உறுதியாகிய செய்கையென்று தனது பரிசுத்தமாகிய உள்ளத்தில் உணர்ந்தும் உயர்தினை அஃறிணையென்னும் இருவகைஜீவராசிகளும் மனமகிழும்படி அகற்றிற்ரு உதவிசெய்தலையே நினைத்தும், அடக்கமும் பெருமைபும் கருணையும் சினேகமும் விரதங்களோடு தன்னிடத்து இமைப்பொழுதும் நீங்காது வளர்த்தும்கோபமும் காமமும் மயக்கமும் ஆகிய முக்குற்றங்களைமே மேலும் விரும்பிச் செய்கின்ற சீழ்மக்களாகிய பாவிகளது கூட்டுசுவை சொர்ப்பனத்திலும் பற்றாமல் அவற்றை அடியோடு பேர்த்தெறிந்தும், ஞானசாஸ்திரங்களை முற்றும் கற்றுணர்ந்து தன்னை அடுத்தோரை பரிபக்குவம் பார்த்து சித்து அசித்து ஈஸ்வரன் யென்னும் முன்னுவகைகளையும் பரிசுவலிக்கும் ஆசிரியராகிய சாந்தி

பமுனிவர் திருமலரடிகளை தஞ்சமாக அடைந்து வே
தோப நிஷதங்களில் சந்தேக விபரீதங்களால் வாசனை
விசகின்ற காயம்பூ மலர்போலும் திருமேனிபையுடைய
மணியவண்ணனாகிய கண்ணிரோளோடு கற்றுணர்ந்தும்
கொழுந்துவிட்டு எரியும் பசித்தலைத்தணிந்து குற்றமற்ற
வைராக்கியம் அரிதரிது சார்திராயணமுதலிய செய்தற்
கருமையான விதங்கள் பற்பலமேலோங்கி விளங்கப் ப
லநான் செய்து முடித்து எழும்பு நாயபுகள் தோன்றித்
தகைவற்றி யினைத்த தேசமுடையவனாகியும் சூரியன் உ
தயகிரிமேல்தோன்றும் விடியற்காலத்தின்முன் ஐந்தாநா
ழிகை உள்ளபோதே நித்திரையினின்றும் நீங்கிசெளகா
திகள் முடித்து தந்த சுத்திசெய்து தீர்த்தமாடி சந்தி செ
பம் வந்தனை முதலிய ரியதிகளைக்குறைபாது கிறையப்ப
ரியும்செய்து அமைத்து மனக்குறிப்பின்படியே மெய்வா
ய் கண் நாகி காது என்னும் ஐம்பொறியின்வழி சுப்த
ஸ்பரிசு ரூப சசகந்தம் என்னும் ஐம்புலன்களும் ஒன்று
பட்டு ஒழுக நடத்தும் தவவுறுதி உடையவனாகியும், பொ
ருமையைவொழித்தகிறந்த தவசிகள் அகம்புறம்என்னு
ம் பாகுபாட்டை கருவறுத்து முவுலகக்களும் தமதிட
மாக வாசஞ்செய்வா ராரென்று மறைகள் உரைப்பதற்
கேற்ப இதுவிடென்றும் அதுகாடுபென்றும் தெரிந்து வ
சிக்கும் பேதமில்லாதவனாகியும் ஞானகீர்த்திபெற்ற அந்
த பிராமண ஜனசாகசாதனைக்கடக்க என்னும் புத்தி
மாண்கள் எவர்தாம் புகழமாட்டார்கள் ஏ பரிட்சித்து
மன்னவனே! மேலும் பல பலகிழிந்த வஸ்திரங்களைச்
சேர்த்து இணைத்துச் சூரியிப்புகுத்திய மெல்லிய
இகைச்சாட்டினால் பொத்திய கந்தையே பட்டா
டையாகத் தரித்துக்கொள்ளும் காரணத்தினால் இம்
முனிவரைக் கண்டோர் பாவறும்சூசேலன்னும்பெய
ரால் அழைப்பார்கள் அதன்றியும் அஞ்ஞானசாகசாதனை
க்கடந்த மனமுடையவனாகி வேதமுடிவைக்கண்டு ஞான
திபமாய் விளங்குகின்ற இந்தக் குசேலமாமுனிவரானவர்
பாற்கடல்மீது கார்க்கடல்போல படமுடையபலதலைகளை
யுடைய அரவணையிது அரிதுயில் கொள்ளும் ஆதிபாஞ்
சோதியாகிய அமலப்பிராணுடைய திருவடிகள் வருடச்
சிவந்துகாட்டும் செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை
த்தனது இருதய கமலத்திருத்தி மகாசிறப்புடனே பூசை
செய்வார் இவ்வாறு ஞானவல்லமை பொருந்திய பூசனை
இயற்றிவருபவர் நாம்செய்யும் தவத்திற்கு உதவியாகு
நிமித்தம் அன்பிலும் அழகிலும் கற்பிலும் சிறந்தவனாகி
ய பொருமைபிற பூதேவியையொத்த ஞானக்கை வேத

விதிப்படி வதுவைசெய்தார். அவரது இல்லறக் கிழத்தி
யாகிய அம்மாத குற்றமில்லாத நற்குடியிற் பிறந்தவன்
வந்த கிருத்தினரை உண்பித்து இனிவரும் கிருந்தை
யெதிர்பார்த்திருக்கும் அன்புடையவன் தன் நாயகன்
கினைப்பரிந்து ஒழுக்குந்தன்மையுடையவன் வாய்மையுடைய
வன் சினஞ் சிறிதுமில்லாதவன் தனது கணவன் கொடு
க்கப்பெற்றதைக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடையவன் பிள்ளைப்
பேரில்லாதவர்க்குப் பாகதி காஸ்தியென்று மறைமொழி
யும் பழமொழி வழங்கலாலே தன்குல் நீடித்துப் பாம்
பொருளை அடைய முயற்சிசெய்யும் பான்மையனாகி இரு
ளும் மருகுந் குழையுடைய தன் மணியாளோடு புணர்
ந்து அவளுக்கு இன்பம் துகர்வித்தனர். அவ்வண்ணம்
அவர் தன் மணியைபக்கடிப் புத்திரோற்பத்தி செய்
வித்த மாத்திரத்தில் அம்மடக்கையின் தேசமுழுதும்
பசிய நாய்புதோன்றிச் சேல்விழி குழிந்தும் கொங்கை
யில் பால்கசந்து முகவிளர்த்த நான் பல கவையினும்
இச்சையுற்றுக்காட்டக் கருப்பமுதிர்ந்த பத்துமாதமும்
நிரம்பிப் பால்போலும் பவளநிறமுடைய சங்கமானது
அபரவிரித்து முகத்தைப் பெற்றதைப்போல ஒருஆண்
குழந்தையைப் பெற்றனர்.

பிறகு சிலநாள் கழித்துப்பின்னும் பிள்ளைகள்பெற
வேண்டிக் கருத்துக்கொண்டு தனதுகாதலனைப் புணர்ந்து
முறையே இருபத்துஏழுசிறுவர்கள் யின்றார்கள். கேளீர்
அதமந்திய மன்னரும் பெற்ற புதல்வனே மலைபோலப்
பொருள்களைத் தங்கள் கிரகத்திற் குவியலாகச் சேர்த்து
வைத்திருக்கும் செல்வமுடையோர்கள் மகிழும்படியாக
ஒருபுத்திரனையும் அம்புபாசக்கடவுளானவர் எழும்பிற்
கும் ஆஸ்பதமில்லாத வறியவனாகிய இந்தப் பிராமண
னுக்கு இத்தனை பிள்ளைகளைக்கொடுத்தது அவரது திரு
விளையாடலன்றோ இவர் செல்வத்தினற் செருக்குற்ற
வர்களுடைய வீட்டின் வாயில்சுளைப்பற்றி பற்களைபெல்
லாக் தெரியக்காட்ட அகத்திலுள்ள துன்பத்தை முகத்
திற்காட்டத்தற்குறைச்சொற்களைபெல்லாம் நாட்டி இரு
காக்களையும் கிரித்து நீட்டித் துன்புறுத்தும் பசிப்பிணி
யை அகலவோட்டி மாணமென்பதனை முற்றிலும் வீட்டி
தெய்வம் இவ்வகைக்கோலஞ் செய்ததே பென்றுதலையை
யாட்டிக் கிடைத்த பிச்சையால் மக்களைவூட்டி பாசகஞ்
செய்வது உலகத்தின் இகழ்ச்சி பெண்பவற்றுக்கெல்லாம்
இகழ்வானது என்று அதை ஒருத்துக்கானகத்தில் கொள்
வாரில்லாத உதிர்ந்து கிடக்கின்ற சிறியபுல்தானியங்களை
ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து தனதுநகத்தாற்கிள்ளிச் சேரஎடுத்த

துக்கொண்டு வந்து தனது பத்தினிகரத்தில்கொடுப்பார் அதனை இருகைகளினாலும் வாங்கிக்குத்தி பாகஞ்செய்து அதிதிக்கு ஓர் பாகம் வைத்துத்தனக்கெனப்பகிர்ந்து நந்தை உண்டு மனமகிழ்ந்து தந்திரங்கட்கும்மறைக்கும் எட்டாத மாதவனாகிய சீதானுடைய பாதாச விர்த்ததை சதா திபாணித்துக் கொண்டிருப்பார்.

இவ்விதமாக இவர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க இவர் மனைவியார் தனது புத்திரர் இருபத்தேழு பேருக்கும் தனக்கு வந்த பங்குக்கஞ்சியை இலக்கவப் பாதிரத்தில் சுற்றிவார் துக்கொண்டுவர கால்வயிற்றுக்கும் பற்றாமை பைக்கொண்டு வெற்றுடம்பாகி நிற்பாள். ஐயோ இதன் மேல் தானென்னதான் செய்வாள் ஒரு குழந்தைக்கு வார்த்தும்போது மற்றொரு குழந்தைகளும் கைநீட்டும் ஒரேகாலத்தில் இரண்டு குழந்தைகளும் கையை நீட்டிக் கொண்டு மேல்விரும் வேறொரு குழந்தை கையைப் பற்றிக்கொள்ளும் அதுகண்டு தேம்பித்தேம்பி மற்றொரு குழந்தை அழும் வேறொருகுழந்தை பொருமிப்பொருமிக்க கண்களைப் பிணைத்துகொண்டு ஒழுகும்இன்னொன்று புரண்டுவீழ்ந்து தரையிற்கிடந்தபடியே பிணைக்கிக்கொண்டிருக்கும் மற்றொருமகவு என்வயிற்றில் பகிதனிய வில்லையே அந்தோ என்று துயருறும் என்அன்னைஎனக்குக் கஞ்சிவார்க்கவே யில்லையென்று ஒருசேய் பொய் பேசும் மிக்க ஆவலோடு தாய் கையிலிருப்பதைப்பறித்த உண்ணச்செல்லும் ஓர் சேகைய வேறொரு சேய் ஒடிமுடிக்கியிருக்க அதாவும் இழுக்க இவ்வண்ணம்ஒன்றோடொன்று பற்றி யிருக்கும்போது சிதறிக்கொண்டு போவதைக் கண்டு சிரிக்கும் ஒருமகவுஇவ்வாறுகலகம் விளைவிக்கின்ற மைந்தர்களை நோக்கியும் பவளத் துண்டுகள் போன்ற கிரல்களையுடைய கையால் தூக்கியும், அணைத்து வீக்கியும் மடித்தலத்து இருத்தியும், அலக்கரித்தும், சீர்திருத்தியும் மைதிட்டிய கண்ணீரைத் துடைத்தும், முதுகைத் தடவிக்கொடுத்தும், ஆம்பல் மலர்போலும்பவளச் செவ்வாயின் முத்தங்கொண்டும், அடித்தமனையிலுள்ள சிறுவன் ஒருவன் இன்று உமது கிரகத்தில் என்ன பணிகாரம் பாது பதார்த்தம் செய்தார்கள் என்றுஅறுத்துக் கேட்க அனைக்கேட்டு ஒடிவந்து அம்மா பணிகாரம்என்பது எப்படி யிருக்கும்பதார்த்தமாவதுயாது? அவைகள் எவ்விதச்சுவையோடுவுள்ளன? நீபெடுத்துக்கூறுமென்று இரங்கிக்கேட்கும் பிள்ளைக்கும் அவைகளைக்குறித்துருசி பாகங்களை பெடுத்துச் சொல்லுவோம். ஆனால் அவற்

றைச் செய்துகொடு என்றுகெஞ்சி ஏங்கினால் பான் என் செய்வேனென்று வேறு மொழிகூறி போக்குக்காட்டி அவற்றை மறக்கும் உபாயஞ்செய்வான் மற்றொருமனையிலுள்ளஒருபிள்ளைகையிலேதின்புண்டம் ஏந்திக்கொண்டு கிழக்ககண்டு ஒடிவந்து நின்று தாயின் வதனத்தைப்பார்த்து கண்களினின்றும் தாரைதாரையாக நீர்வொழுக்க தாயே என் வாயில் நீர் சாக்கின்றது. ஆதலால் இப்பொழுதே செய்து அளிப்பாயென்று பிறந்தேனையைத்தொட்டிழுத்து என்ன தேறுதலாகச் சமாதானஞ் செய்தாலும் தேறாது, ஏங்குகின்ற மனையை பெடுத்து மார்புடனணைத்து மனம் விபாகலப்படுவாள். ஒரு குழந்தை தாயின் எதிர்வந்து நின்று அன்னாய்! அபல் வீட்டில் ஒருபைபல் குண்டலம்-மோதிரம்-மணிகடகம்-நெற்றிச்சட்டிபொன் அரைஞாண்-சதங்கை இவைகளை அணிந்துக்கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு நீ யிடா திருக்கும் பொருமைபென்னோ அவை உள்ள விடத்தைப்பார்த்து எடுத்து உடனே எனக்கு இடுபெனச் சிணங்குகின்றதைநோக்கிக்கடன்வாங்கி தரித்திரன் ஒருவன் அக்கடன்காரன்வந்தபோதெல்லாம் நாளையதினம் நாளையதினம் பென்று தவனை செய்வது போல அவ்வருமைச் சிறுமகவுக்கு நாளாக்கு ஆகட்டும்! நாளாக்கு ஆகட்டும் பூட்டுகிறேன் என்பாள். அந்தோ! இவள் இல்லாமைக்கு என் செய்வாள் ஐயோ பாவம்!

அம்மாஎனக்குப் பருப்புஞ்சர்க்கரையும்தருவாஎன்றும். அன்னாய் எனக்குமதுரமாயபாலும்வெண்ணெயும் அளிப்பாயென்றும், மக்கள்தன்மேல்விழந்துஅழும்போதெல்லாம் வாய்திறவாது சும்மா யிருப்பாள். பாலர்கள் தரித்துக்கொண்டிருப்பதுபாலமணிப்பூண்டுகளேஅல்லாமல் நவமணிகளன்றுஉடுத்திக்கொண்டிருப்பதுஒளியற்ற மரவுரிச்சீரையேயன்றி அரிய சரிகைப் பட்டுடையன்று உண்ணுதற்குரிய கலங்கள் இலைக்கமலங்களைபன்று விலை பெற்ற பொற்கலங்களன்று. அருந்துதற்கரிய நீர் நீசத் தண்ணீராகிய அன்னப்பாலே யல்லது ஆயின்பாலில்லை அதனை துகர்ந்துத் தனையர்களுக்குப்பகிதிர்த்தபாடுமில்லை பார்க்கச்சகியாத இவ்வித வறுமையைக் கண்டும் மெய்ஞ்ஞானியராகிய குசேலமுனிவர்க்கு உள்ளத்திற் கவலை யென்பது சிறிதும் தொடர்ச்சியில் அளவு கூறப்படாத புகழுற்ற அவ்வந்தனர் தன் செய்கையைப் பார்த்தும் அவர்மீது கிருப்பஞ் சற்றுங்குறைந்ததில்லை. வரவுஅதிக முடையவராய் அளவிறந்த பெருஞ் செல்வத்தின்வளப்ப முடையவர்க்கும் அன்பொழியாத வொருபிள்ளை கிரும்

பியவற்றை விரும்பியபடி அளித்து உபசரித்தல்கூடாததா
யிருக்க வெந்திருப்புகிபோலவும், தனக்கு ஒப்பில்லாத
யமனைப்போலவும், ஆலகாலவிஷம்போலவும் கடலைச் சவ
ரடிக்கும் வடவாக்கினிபோலவும், பசினோயான துரீங்காது
வாட்டவும், அதனால் சஞ்சலிக்காத மனத்தையும் சஞ்
சலத்துக் குட்படுத்தும் தாரித்திரதசையில் பல புதல்வர்
களைப் பெற்றவளின் செய்கைகள் இவ்வித முடைபண
யென்று கூறும் தரம் யாவரால்தான் முடியும் இவ்வண்ண
மாக தரித்திரமென்னும் பெருஞ்சாகரத்தினுள் அழுந்தி
யும் தனக்குள் இனியரான தாபத்தலைவரை வெறுத்து
ஒன்றுமுரையாள். அக்கம் பக்கத்தார்கள் அறியும் வண்
ணம் அலர் தூற்றாள். மைந்தர்கள் எவ்வணத்தாலெனி
னும் உண்ணாத காரியம் சிறிதும் மனங்கூசிச்செய்யாள்.
அவ்வகை மேன்மையான சற்குணம் அப்பெண்மணிக்கு
வாய்த்தது குசேலமா முனிவர் இருகண்மணி நிகர்த்தா
யுள்ளது. ஆயினும் அவள் குணதீசபத்தைக்காண்போர்
யீவரும் இவள் அறுகுபையே அருந்ததியோ என்று
விடப்புறத்தக்க அரிவைவர்க்கெல்லாம் அருங்கல மாணவ
ளிடத்து எவ்வாறு இந்த வறுமையென்னும் நெடுங்கட
லாகிய தீர்த்துயர் எக்காலத்திலீங்குமோயென்று எண்
னும் எண்ணமாத்திரம் உள்ளங்கருத்தில் உண்டுதன்னை
முதலில்கற்பினின்றும் வருவா துகாத்துக்கொண்டின்பு
தன்னைக்கொண்டதலைவனை நல்ல கவையுள்ள உணவுக
ளால் உபசரித்து அதன் பின்னர் புகழ்நீங்காதவளர்த்தி
அவற்றை மறவாது பாதுகாக்கும் பொற்பாவையையிகர்
த்த பூவையானவள் சிறுமையேபுற்ற வறுமைக்கடலி
லழுந்திமணம் புண்ணுகிஇவ்வாறு பற்பலநாள்கழிய ஒரு
நாள் சமயமறிந்து உளந்துணிந்து நல்லொழுக்கத்தோடு
பணிந்து ஞானபாணியின் உதயம்போன்ற தனது வுயிர்
நாயகனது வதனத்தை நோக்கித் தானெண்ணிய கருத்
தையுஞ் சசமலரையும் செஞ்சடைபையும் கொவ்வைக்
கனியையும் போன்றவாய்திறந்துகொஞ்சுகின்றிப்போல்
இன்சொல் உரைப்பாளாயின. வெண்மணிகளைக் கரை
யில் ஒதுக்குகின்ற வெள்ளிய அலைகள் வீசுகின்ற கருங்
கடலும் விரும்புகின்ற கரையம்புமேனி மணிவண்ணப்
பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைக்காமக்குரோத
லோடமோக மதமாச்சரியமென்னும் அறுவகைப் பகை
களையும் மாசுதீவொழித்து உள்ளத்தில் தியானபரரால்
எத்தித்துதிக்கும் எனது மணவாளே ! மறைமுடிமை
உணர்ந்த மாதுலே ! அரிகரி - பரி - புரி - சரபம் -
கண்டபேரண்டம் திரிகின்ற பெருங்காணகத்தில் அணுகி

காய், சருகு, புலால், காற்று இவைகளை அருந்திக்கடல்
போலும் விரிந்ததாகிய தீவினைகளுக்கு குடியிருப்பவீடா
கிப வழுப்பு உதிரம்-சீ-நம்பு-தசை-பிவைகளால் முடப்
பட்டு மலசலங்கள் ஒருகாரின்ற தேகச்சுமையை வளறச்
செய்கின்ற உந்தித்தாமரை மலர்ப்பூக்கோட்டையில் வீற்
றிருக்கும் அந்தணனைப்போத்த அந்தணரே தேவரீருக்
குக்காதலியாகிய பேதைவேனிடத்தும் பேதைவேன் பர்
ல்பிறந்த மக்களிடத்தும் விருப்பம்வைவாமலும் எந்நா
ளும் அன்னியரிடத்துச்சென்று யாசித்துக்கேட்பது இல்
லாமலும் இருக்கின்றீர் நான் அதன் பயனை உணர்ந்துக்
கொண்டேன் ஆனாலும் சஞ்சலப்படுகின்ற நோயுற்றமன
த்தால் வருந்திப்புகலும் சிறிய வார்த்தைகளை அது ஒரு
பேதையின் பேச்சு என்று மறுதலிக்காது விருப்பத்தோ
டு கேட்கவேண்டு மென்று மீட்டும் கூறுவா ளாயினான்.
காருகபத்தியம் தட்சணாக்கினியம் ஆசுவனீயம் என்னும்
முத்தியையும் சுடர்க்கொழுந்து கிட்டெறியும் வண்ணம்
வேள்வியை வளர்க்கும் குற்றமற்றமுனிவரே நம்முடைய
சிறுவர்கள் அழுதழுது ஏங்கிக்கொண் டிருக்கப்பட்டவர்
களாய்ப் பசிரீங்க அன்னமில்லாது தளர்ந்து சோர்ந்திரு
க்கின்றார்களே அந்தோ புராணங்கள் பதினெட்டிலும்
வல்லவர்கள் சோற்றால் எடுத்த வுடம்பென்றுசாற்றுகின்
றது இக்கடல்குழந்த புயியில் உண்மையே அல்லவா நா
ன்குவேதங்களும் உவர்க்கடலை ஆடையாய்வுடுத்த நாளி
லத்தில் உள்ள ஜீவகோடிகள் எல்லாம் இன்பத்தோடு
மனமகிழ்ந்து நன்றாகவாழக்கடவன் என்று கே. வித்துக்
கொண்டிருக்கும் அதற்குவிரோதமாகத் தேன் வழிந்து
சிந்துகின்றாற்போல அழுதோழுதுகின்ற மழலைச்சொற்ச
ன்பொருந்திய சிவந்த வாய்களைபுடைய சிறுவர்களுக்குச்
சிறப்பாக அன்னமுதலியது அளிப்பது உமதுகடமையே
ஆகும் படநெடுமாவம் உந்தியில்தாங்கும் இந்தத் தடநெ
டுப்புயியில் எவ்வகை மேலோர்களும் அஞ்சி நானுதற்
குக்காரணமாகிய தரித்திரமுடையவர் பாரியரும் தருபத்
தையும் இன்பத்தையும் தருகின்ற செல்வப் பொருளு
டையவர்கள் புண்பரும் அல்லவோ இன்பரும் உம்பருந்
தொழும் எம்பிரான் எழுந்தருளி யிராசின்ற இதயதாம
ரை புடையவரே தரித்திரமானது தானடைந் துள்ள
ஒருவனது அழகை அழித்து உடம்பைஉலர்த்திச்சோம்
பலை எழுப்பி உலோபத்தை மிகுவிக்கு மல்லாமலும் நா
யக நாயகியர்க்கு நடுவே நீங்காத கலகத்தை விளைவித்
தும் மேலும் அவமானம் பொய் இவைகளை வருவிக்கும்.

ஆதலால் இந்த வறுமையைப்போன்ற கொடியது வொன்று உலகெங்கும் இல்லை இன்னும் இந்த இல்லாமையான சந்துஷ்டியாகிய சாகாக்கை வற்றச்செய்யும் வடவா முகாக்கினியாகும் அன்றியும் பலபல யோசனைகளுக்கு இருப்பிடமாவதன்றிப் பவவகைத் தயர்களுக்கும் உரை விடம் ஆம் என்பார்கள் நல்லால் கற்றுணர்ந்த முன்னோர்கள் இவ்வறுமையானது ஒழுக்கம் உயர்குலத்திலும் மேம்பட்டதென்று விளம்பும் பழமொழிக்குமாறுதலாய் அநாசாத்திற்கு மூலமாகும் கொடுமை பவவற்றிலும் கொடியது இம்மிடியே ஆதலின் அதனை பொழித்துக் கழித்தல் நன்மையோ தீமையோ யாதவருல மென்னும் ஒதத்தில் ஆதலினைப்போல வுதித்த ஏனை அசர்களுக் கெல்லாம் அரசனுதித் தன் ஒப்பு ஒருபொருளும் இல்லாதவனுப் மாதவனாகிய கண்ணபிரானுடன் பலகலைகளையும் ஒரே கல்லூரில் கற்றுணர்ந்தீர் என்று சுவாமிகளே உம்மை ஒப்பார் பலருவிகள் பகரக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆதலினால் அந்தப் பீதாம்பரதானுடைய பக்கத்தே சென்று அப்பரமமூர்த்தி மனமகிழ்ந்து அன்பால்அளிக்கும் பெருந்திருவைக் கைக்கொண்டு கொணர்ந்து நமதுகுழந்தைகளுக்குக் கொடுத்து வறுமைப்பினியைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

தேவாரோடு இளமையிற் கலைபயின்றவராகிய மணி வண்ணனாகிய கண்ணன் உம்மைக்கண்ட அளவில்எல்லாவளங்களும் அளிப்பான் அதற்கு ஐயமில்லை மாசற்ற நேசன் ஒருவனைப் படைத்ததால் அது அந்நேசம் படைத்தவனுக்கு பருந்தனப் பொதியென்று அறிவுடையோர் தெரிந்துகாக்கும் பழமொழி மெய்மையோ பொய்மையோ மண்ணுலகம் பொன்னுலகம் நாகுலகம் என்று உறப்பட்ட இம்முவுகத்துள்ளும் உள்ள நல்லவர் துன்புறக் கொடுமைகளைச் செய்துவரும் கண்ணன் முதலியோரைக்கொன்று நல்லோர் இன்புற அருள்செய்யும்பரமமூர்த்தி ஆதலால் அவர்நேரிற்சென்று புகழைப் பெருக்கும் செல்வம் வேண்டுவையே ஆனால் உமக்குத் தருவான் ஒருபோதும் அத்தீனதயாளு நயாது மறுப்பானாயின் வேதங்கள் இன்னும் தேடிக்காணாத பாதங்காணத் தரிசித்ததே போதுமான அந்தப் பரந்தாமனுடைய பாததரிசனமன்றோ முத்தியாவதும் சித்தியாவதும் என்றுபவள வெள்ளத்திலிருந்து அமிர்தம் சிந்துவதுபோல் மதுமாயிப திருமொழிகளை பெடுத்துப் பேசி நிறுத்தினான் கண்ணனைத் திரும்பவும் மறுவும் துளபமாலிகையும் உடையவனாகிய மணிவண்ணனை யாசிலாமணியை நாள்தோறும்

தவத்தினர் உள்ளத்தில் எண்ணியவை எண்ணியபடி அளிப்பவனை அடைந்து நமது குழந்தைகள் மனங்குழைபாது பிழைக்க அவனருளிய செல்வத்தைப் பெற்று வினாவில்வாருமென்று மன்கையிற் சிறந்த நங்கை நயின்ற மாத்திரத்தில் நல்ல தவமுனிவராகியகுசேலர் உரைப்பாராயினர் மக்களுக்காக இரங்கி வாடுகின்ற மடமை பொருந்திய மடநகையே கேளாய் முப்பிறப்பில் தருமம் நன்றாய்ச் செய்தவர்கள் இப்பிறப்பில் அதன்பயனை ஒருந் குசேல அனுபவிப்பார்கள்.

அறம் புரியாதவர்கள் துக்கசாகாத்தி லாழ்வார்கள் அது உண்மையாதலால் அதற்கு மனந்தமோறி மெலிய வேண்டுமென்ன பவனம்போன்ற அதரமுடைய பாவையே? இவ்வுலகில் பிறந்த ஜீவர்களுள்ளோரும் கிட்டாத பொருள்களை பெல்லாம் அதுபவிக்க வேண்டு மென்று மனோராச்சியஞ் செய்தால் எப்படி கிட்டும் எண்ணியது எண்ணியபடி முற்றுப்பெறுவது முத்தேவர்களின் மூலமுதற் பொருளாகிய அத்தேவ தேவனுக்கேயாம் ஏனையோர்க்கும் அவரவர் எண்ணப்படி அமைவதானால் மேலென்றும் கீழென்றும் பகுப்பு இரண்டிலுண் டாகுமோ தத்துவந்தெரிந்த மேலோர்கள் முற்பவத்திற்கெய்த நன்மையைபுரீ தீமைபையும் பொதுவாகக் கருமம் என்பார் அக்கருமத்துக்கிடாய் செல்வம் வறுமைகளைத்தந்து உயிர்களைப் பாதுகாப்பவன் வேதமும் போதமுங் காண்க லாதசீதர மூர்த்தியாகிய எம்பிரான் என்றறி அமிர்தத்தினும் இனிய சொல்லுடைய மெல்லியரே கைந்தர்களை உபசரித்துக் காப்பாற்ற பெருகிதிவேண்டு மென்கிறுப் வளங்களில் உலவும் பறவைகளும் கானகங்களில் திரியும் மிருகங்களும் தமக்கொரு இரட்சகன் தேடுகின்றனவோ? அல்லது அவைகட்டு வருவாயுண்டோ எவ்விடத்திலேனும் சென்று இரந்து கேட்பதுண்டோ நாளைப் பொழுது என்செய்வோ மென்னுங் கவலைபுண்டோ மேலும் அவைகட்டு உணவு அகப்படாமல் உயிரீர்த்ததுண்டோ சொல்லுவாய் கல்வினுள் சிறுதேரைக்கும் கருப்பை அண்டங்களில் வசிக்கும் ஜீவன்களுக்கும் விரும்பு முற்று உணவு அளித்துக் காப்பவன் துளபமாலிகேதாளி லகைய வேய்க்குமுலால் ஆவினங்களைமேய்த்தருளிய எம்பிரானாகிய கண்ணனன்றோ அந்தச் செல்வநாயகன் உனது அரிய சிறுவர்களைக்காவாது கைவிடுவானோ விடான் விடான் இது உண்மையே ஆகும் நானம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நார்புணங்களும் அமைந்த நாயகியே இவைபெல்லாம் உயிருக்குச் சுபமே யென்னில் கர்ப்பத்தினின்றும் இர்தப்பூயியில் தோன்றிடபோதே மலநிலம்

விடுகின்றதே அஃது உணவின்று பொருந்துமோ அடிபேதாய் அலாவன் சிரத்திற் பொதித்த ஆயுளின் முடிவு வரையிலும் நல்லுணர் வெறுத்தற்குரிய உணவு பென்னும் இரண்டில் ஒன்றுண்டு உலகத்தில் உறையும் உயிர்க்கென்று அறநாலோராகிய மேலோர் உரைப்பார் இது சொற்பிரமாண மாத்திரம் அல்ல பிரத்தியட்ச பிரமாணமும் ஆகும் ஆதலினால் உணவு கைமந்தர்களுக்கு ஆபுரள்ள வரையிலும் அவர்கள் அப்பிறப்பிற் செய்த இருவினைக்குத் தக்கபடி நற்கலை உண்டியும் வெறுப்புடைய உணவும் இருக்கவே இருக்கின்றது. சிந்தை நொந்து வருந்தாதே யாதுவரினும் அது ஊழால் வந்த தென்று நீனைத்திருத்தல் வேண்டும். அழகிய முகத்தைப்பொத்த நகைபிழையுடைய நக்கையே! வளம் பொருந்திய நிதியைப்படைத்தோமென்றும், ரூபலாவண்யமுடைய மனை யாளைப் படைத்தோமென்றும் பலபுத்திரர்களைப் பெற்றோமென்றும் நாம் நல்ல அனுபவங்களை அடைந்திருக்கின்றோமென்றும் இளமைப் பருவத்திற் சிறந்திருக்கின்றோமென்றும் அழகின் நலத்தைப் பெற்றிருக்கின்றோமென்றும் சற்றும் உண்மைதூலில் உணர்ச்சி யில்லாத செருக்குடைய மூடர்கள் மனமகிட்சி கொள்வார்கள். அன்றியும் உயிர்க்கொலை புரிதலும் உண்ணும் உணவில் மாறுபட்டஞ்செய்தலும் சிறிதும் அய்யமில்லாத நண்புடையாரிடத்து வஞ்சனைசெய்தலும் நல்லவர்களை நடுங்கத் தக்கதாக உதாசனம் பேசுதலும் மன்றிடப் பொய்க்கரி உறுதலும் ஆலயத்தில் உள்ளசொத்துக்களை மறைத்துக் கணக்கிடுதலும் தம்மாதர்களைப் பிறருக்குப் புணர்ப்பித்தலும் வேசையர்களைக் காமிகளுக் குறவுபடுத்திச் செல்வ ஒழுக்கமுடையோனை ஒப்பாய் உலகில் நாய்கள் போல் திரிபவர் முயற்சியும் இவைபோன்ற முயற்சியும் இன்னும் பற்பலவும் செய்து கயவர்கள் காலக்கழிப்பார்கள்.

அவைபெல்லாம் பொருள் சிமித்தமே ஆகும் அவ்வாறு பொருளைப்பெற்றால் புலியிற் புதைத்து வைத்துக் குதுகுதுப்படைந்து கடலைபைவிடாத பேப்போல் காத்து பணப்பேபென்று ஒருபட்டப்பெயர் பெற்றுச்சுற்றம் நட்பினர் அயலார் யாவருமிகழ வாழ்வார்கள் ஒரு சிறிய தருமமாயினுஞ்செய்யார்பிரப்பவர்கள்வந்து கற்பகத்தருவை பொத்த காங்களை யுடையவனே பென்று புகழ்ந்து கூறினாலும் மனத்தில் அங்கேரியாமல் அருள் சிந்தமில்லாமல் தனது மானிகையின் வெளிப்புறத்தளவும் தூத்தித் தனது இல்லைத்தில் மீளவந்து புகுந்து கொள்வார்கள் மிகவும் நெருக்கிய தமது உறவினரையும்

தழுவி உபசரிப்பார்கள். திலகலாள் துதல் தெரிவையே இப்படிப்பட்ட வுலோபியர்கள் குபேர சாம்பிராச்சியம் பெற்றவர்களா யிருந்தாலும் அதனால் என்ன பெற்றார்கள் இகழ்ச்சியே பெற்றார்கள். மற்றும் நீதிதப்பிய கொடுக்கோல்அரசர்களின்கோபத்திற்குமிகவும்ஆயாசமடைதலும் கள்ளர்களின் கொள்ளைக்கு மிகுதியும் பயமடைதலும் தாயாதிவழக்கிடெவ்வவார்களெபென்று அஞ்சித் தயறுருகலும் பெற்றார்களே அன்றி பொருளினால்வரும் புண்ணியப்பயனைஎங்கனம் பெற்றார்கள். பரம்பொருளாகியபாம்பனைப் பகவானிடத்தும் பற்றற்றவராய்ப் பாழ்ப்பொருளின்கண்ணே பற்றுமிகுதியுடையார்களுக்குநல்ல நடத்தையைபுடையவர்களைத்தியநடத்தையைபுடையவர்களென்று உரைக்கும்படி செய்யும் அற்பகை ஒழுக்கமுடையோ ரென்று சொல்விக்கும் கற்பிற்சிறந்த மாதர்களைக் கலவிசெய்யக் கருத்துடையவர்களாய் எதற்கும் அஞ்சாத முயற்சிசெய்விக்கும். மேலும் கருக்கிய மருந் குலையும் நெருக்கிய குசங்களையும் உடைய நேரிழையே! மரணதிசையில் உயிரைநாடிவரும் கருநிறமுடைய கால தூதர்களைப் பிணிந்து ஒய மகிங்காரசனே! கோடிபொன் கொடுக்கின்றேன் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் கைந்நொடிப் பொழுதில் பிணங்கியுள்ள எனது மனைவி புதல்வர் மருகன் மருகிகள் முதலியோர்களுக்கு ஒரு மொழி கூறி வருகின்றேன். சற்றுப் பொருத்துக் கொள்வி ரென்று பரிதாபமாகக் கூறினாலும் நாடியோடிவந்தகால தூதர்கள் பிடியாது விட்டுவிட்டு வெறுக்கையோடு செல்வார்களோ? தேன்மொழியே! அப்பொருளால் அவர்கள் அடைந்த பொருளின் பயனை நீ கண்டாயா? இன்னும் அப்பொருள் பந்தங்களை யெல்லாம் வருவிக்கும் அருளாழியப்பனடித்துணையில் அன்பு நீங்கச் செய்யும் உறக்கமே உறுவிக்கும் கருப்ப அறைக்குள் புகுவிக்கும் இக்குற்றங்களா லன்றோ அப்பொருளுக்கு இம்மானிலத்தில் வெறுக்கை பென்று காரணப் பெயர் வாய்த்த தென்று புல்லர்களெல்லாரும் உரைக்கின்றார்கள். அடி ஆணங்கே! அறிவிற் சிறிபவர்களே மதித்து இறுமாப்படைதற்குக் காரணமான இந்தச்செல்வம் வந்து அடைந்தபொழுதே மமதைக்கொண்டு வாய் மூடப் பெற்றுத் தாட்சணியமின்றி முன்பின் வழக்கத்தையும் பாராது தம்மை அணுகிவந்தவர்களை அலட்சியஞ்செய்து ஊமர்களாகின்றார்கள், கேட்கின்ற காதுடையவர்களும் செவி டாகின்றார்கள் கண்களுடையவர்களும் குருடாகின்றார்கள். ஆயிரங்கிரணங்களைப் பரப்பி ஒளிவிசி மேரு

வில் மறையும் குரியனைப்போல அகைகடல் குழும் அவ
னியில்தோன்றி மறைந்திடும். உங்களைவிட்டுச் செல்வம்
என்னும் காரணத்தால் பொருளின் விரிவுக்குச் செல்
வம் என்று உரைக்கும்பெயர் நன்றாகப் பொருந்தியிருக்
கின்றது. வேல்விழியே அங்ஙனம் நீரில்கருட்டுந் திரை
போல் உடனே மறையும் பொருட்டுச் செல்வம் சதா
அல்லலையே விளைப்பதனால் அதனைப் பெருமுயற்சி
செய்து அடைவது கடைய காரியமாகுமா சேச்சி அது
சாலவும் பழிப்புடையது இஃதோ அழிவுறு செல்வம்
அழியாக வுறுதியுடைய செல்வம் பாதனில் தேன்மடை
திறந்து பாயும் துளபமாலிகையைத் தறித்துக் கலைகள்
நிறைந்து திலகமாய் களங்கமுற்று கண்ணென கதிர்
வாய்ந்து வில்லிரண்டுடையதாகிக் குவளைபிரண்டு பூத்து
ஒருமுழுமதி உலகில் காணப்படுமாயின் அதனை ஒத்து
விளங்கிய முகமுடைய பதுமைபாகிய பெருந்தேது
தனது பவளத்துண்டுகளை நிகர்த்த காகமலங்களால்
மெல்லெனவருள் சிவந்து தானுகந்து மெனக்கருதும்
அன்பர் உள்ளக்கமலத்தில் புருந்துவாழாநின்றபழமறை
கள் நாமும் பாமேட்டியிற் பாததாமசையிற்பற்றுமிக்குறு
கலே ஆகும் அடிமங்கைபர்க்காரிபோல கையிற்பொருள்
பெற்றபோதே கடவுள் ஆலபத்திற்கு அளித்து சாத்து
விக புராணநூல்களை விருப்போடு கேட்டு மறுமைக்கு
நமக்கு உதவும் பொக்கிஷம் என்றுகருதிஇரப்போர்க்கு
சந்துவருபவர்கள் பமனது புயமலைமேல் உள்ள தண்டத்
தால் படுந்தண்டினையின்றித் தத்துவங்கடந்த தற்பரனா
கிய சிற்பர தாமோதரக்கண்ணன் உலகாகிய பாம்பதத்
தை அடைந்து நித்பவாழ்வை அடைகின்றார்கள். குட
னும் உதிரம் - எண்பும் - கிணமும் - வழுமும் - தேனும்
நாடிகளும்வைத்துச் சுமத்திய தகைபுகுங்கொண்டு படாச்
செய்த ஜலமலபாண்டமே பேதைபர்களின் வடிவம்
பென்று தேறித்தெனியாது இத்தகைய கசமாலத்திற்
கும் மனம்மயங்கி உடையான் அடிகளை மறந்திருக்கின்ற
னர் அந்தோ நம் ஐயனாகிய தெய்வநாயகன் மாயன்
வினையாட்டே ஆகும் பவ்விக்குழம்பு பல துவாரங்கள்
தோரும் மோதுதலால் வழிந்து ஒழுகின்ற கும்பம்
என்பது ஒவ்வொருவனுக்கு வேறுசாட்சிவேண்டாமலே
தன்கடையே விளங்கும் இதனைமுத்திரபாத்திரம் என்று
பல கருமிக்குப் பை அடந்த திரிதூர் கூடு என்று நல்
லறிவாளர் உரைப்பன எல்லாம் கண்காட்சியல்லவோ
இவ்வளவறியாது மாதர் மெய்யில் மையல்கொண்டு
மாழ்குவார்கள். அது சிந்தைமும் முன்னம் எத்தனைபேர்
மைந்தர் பாராட்டினாரோ இன்னும் எத்தனைபேர் மைந்

தர்முறை பாராட்டினாரோ இன்னும் எத்தனைபேர்
மைந்தர் முறைகொள்ள விரும்புகின்றாரோ அறிபோம்
அவ்வண்ணம் நிகழா நிற்க அவ்விதபிள்ளைகளை நமது
பிள்ளைகளென்று நீபேகவது மகாவிதோதம்இது பேதை
யர்க்குண்டான இயல்பே ஆகும். நன்னடையில் அது
குறையும் மென்னடையில் அன்னத்தையும் துன்னிடை
யில் மின்னலையும், என்னடையில் சொல்தவறாகமையும்
தொன்னடையில் வழுவாகமையும் உடைய எனது
காதலியாகிய தார்குழலே! குழந்தைப் பெருகின்ற
காலத்திலும் வளர்க்கின்ற காலத்தும் அக்குழந்தைகளுக்
குநோய் சம்பவிக்கும்போதும் பருவகாலத்தில் அவர்கள்
வழியில்லாத வழிகளில் செல்லப்போகின்றார்களென்று
ஜாக்கிரதையோடு காக்குங்காலத்தும் காலபாசர் வந்து
கைபற்றும்போதும் அளவில்லாத துன்பமே ஆகும்
இவ்வாறு கணக்கற்ற தக்கமேலிட்டிருக்கும் ஆனால்
பெற்ற பிள்ளைகளால் சுகம் அதுபவித்தல் எக்காலத்
தில் ஆதலால் அம்மகவுகளால் எங்கும் துன்பமே
ஆகும் பெற்ற பிள்ளைகள் தாய் தந்தையர் இளமைப்பரு
வத்திற்செய்யும் தண்டனைக்கு உட்பட்டு மனம்நடுநடுங்கி
அவர்களை விடாதுன்னிக்கொண்டு நிற்பார்கள் வயது
ஏறஏறத் தக்கன் மாதா பிதாக்களை நடுங்கச்சிறித் தன்
மனம் போகும்வழியே ஒழுகி நிற்பார் புத்திரர்களுக்கு
அன்னையும் அப்பனும் அனந்தம் ஆகும். அவர்கள் பிற
ந்த ஊர்களும் அனந்தமாகும். அவர்களுக்கு அனந்த
ஜன்மங்களில் வாய்த்த சுற்றத்தாரும் அளவற்றவர்
ஆவார்கள். அவர்கள் பெற்ற பெயர்களும் கணக்கில்
லாதவைகளாகும். அவர்கள் செய்த தர்மங்களும் அள
வற்றவைகளாகும். புகழும் இகழும் முடிவற்றவைகளாக
கும். அத்தன்மையான புதல்வர்கள் யார் நியார் நான்
யார் அவர்களைபும்உன்னையும் காப்பாற்றாதற்கும் நாடு
நான் மறைகளும் தான் முறைபிட்டு நாடற்கரிய நாரா
யணனல்லேன் அளிச்சமலகை நெரிஞ்சி முள்ளென்று
அடிகளை வைப்பதற்கு அஞ்சுகின்ற கிஞ்சகவாயாளே!
பாலர்கள்மேல் ஆகைக்கொண்டு வருந்துகின்றாப் இவ்வண்
னம் நீ இவ்வளவு வருந்துவதும் பித்தம் பிடித்த மத்தர்
கள் செய்கை ஆகும். அறிவீனர் இம்மயக்கச்சேற்றில்
அகப்பட்டு வினே கலைப்பட்டார். பாவரும் அவாவர்
செய்த நல்கினைப்பவனால் இப்பிரப்பில் அது அதற்குத்
தக்க சிறிதன்பங்களை அதுபவிப்பார். நல்கினையல்லாத
பொல்லாத கிளைகளின் பவனால் துன்பம் அதுபவிப்பார்
கள் இவற்றைமுதியோர் ஊழ்வினைபென்றும் விதிபென்
தும் ஆதிசங்கற்பம் என்றும், பிரம்மபிபென்றும் பெயர்

மாத்திரம் வேறுள்ள ஒரு பொருளையே காட்டுகின்ற அந்ருறி மொழியென்று பகர்கின்றார். நாம் அனுபவிக்கின்ற சுகாகங்கனெல்லாம் இம்மையில் நாம் செய்யும் இச்சிறு முயற்சியினாலென்று சற்றேனும் எண்ணவேண்டாம்.

அவ்வித நினைப்புள்ளோர் ஒழுக்கமேயன்றி சாந்த குணம் வாய்ந்த கல்வி அறிவுடைய மெல்லியோர் நடக்கையன்று. அமிர்தத்திலும் இனிப சொற்களை யுடையாளே இந்தப்பிறையிற் தரும தானங்களைச் சீராக நடத்தினோர்கள் மறுபிறப்பில் தேவர்களாகி அமிர்தம் உண்டு விரும்பிய போகங்களைப் புண்ணியம் உள்ளவகையிலும் அனுபவித்துப் பின்பு இப்பூமண்டலத்தில் வந்து பிறந்து இவர் என் தாய்மார் இவர் என் தந்தையர் என்று அயலார்களையெல்லாம் தழுவுகின்ற சுபாவமுடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அடி நேரிழையே ! கேட்பவன் வந்தற கேட்கின்றவர்களுக்குப் பிண்ண பென்னுது அந்தச் சனமே உதவுகின்ற கற்பகநாட்டை ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி அடைதலும் இந்தத் தராதலத்தில் அதுபவித்தற்குரிய போகங்களை யெல்லாம் அதுபவித்தலும் நல்ல ஊழ் என்றே நினை. கொடுந்தண்டனைகளைப்பெறுகின்ற நாகத்தில் ஆழ்ந்து யாவராலும் ஆற்றப்படாத துக்கத்தைப் பொருந்துதலும், இம்மண்ணுலகத்தில் நெஞ்சுரைந்து தரித்திர முதலியவற்றால் துயர்மிக்குறுதலும் தீய ஊழ்வினையே பென்று உணர். இவ்வித இன்ப துன்பங்களை உணர்வுடையோர் அடையார் அவ்வறிஞர் பத்தியில் சிறிதும் வழுவாது கிலைபெற்று திருவின் நாயகன் திருவாய்மலர்ந்த வேதாசுவர்கள் உரைக்கும் வண்ணமே அர்ச்சனைசெய்து நல்லழியில் சம்பாதித்த பொருள்களையெல்லாம் நிஷ்காமியமாக்கி என்னாலும் எழில் வண்ணனாகிய எம்மான் இணையடித்தாமரைகளை அடைந்து இடையறாத பேரின்ப சாகசத்தில் அமிழ்வார்கள் சளசளவென்று வாயில் நீர்ஊரல் தடையின்றி ஒழுகவும் பற்கள் உதிர்ந்து தேகந்தளர்ந்து திரைந்து மெலிந்து முதுகுவளைந்து தசைவற்று கெம்பிர நடைவொழிந்து கோலான்றி விதிர் விதிர்ந்து இருமி படுக்கையின் கண்ணே கிடந்த கிடக்கையாய் மலஜலம் வருவது அறிவாத கிழத்தன்மையின் அளவைப்பார்த்து ஆராயாத அறிவினந்தானே இளம்பருவ முடையார்களைக் கண்டால் மனமகிழ்ந்து மயங்குகின்றார்கள்.

அடி கோதைபெருகிய பபதையே ! பாவகிருத்திடங்கன் மிகச்செய்தவர்கள் நாகர் உலகத்தில் உற்பயிபார்கள். புண்ணியம் மிகுதியுடையோர் மேகவாகனன்

உலகத்தில் உதித்திடுவார் புண்ணியபாவம் இரண்டும் இப்பற்றினோர்கள் மானிலத்தில் கர்ப்பப் பையில் மானிடர்களாயும், மிருகங்களாயும் முட்டையில் பறவையாயும், பாம்பு ஓந்தி முதலாகியும் வேர்வையில் கிடையி முதலாகியும், இன்னும் மற்றயோனிகளில் ஜீவராகிகளாயுதிப்பார்கள். அடிமருவற்ற குழலாளே ! தேகத்திலுள்ளே புள்ள அழுக்கு கண்ணிற் பிளையாயும் காதில் குரும்பியாயும் முக்கில் சளியாயும், கண்டத்தில் நளையாயும், மூலாதரத்தில் மலமாயும், இன்னும் பற்பல வகையாய் அடிசுருங்குமுலாளே ! உணவின் சாரமானது உடலில் சுக்கில சுரோணிதங்களாகின்றன அவை ஆண்பெண் கூட்டுறவால் விளைந்து மாதர் கர்ப்பக் கோளரையில் தரித்து முதல்நாளில் பனிநீர்க்குதளிபோல் இருந்து ஏழுநாள் அளவில் குழியாய்ப் பதினைந்து நாள்களில் நெகிழும் பிண்டமாய் ஒரு மாதத்தில் இருகி வளர்ந்து இரண்டு மாதத்தில் தலைபுள்ளதாகி மூன்றுமாதத்தில் சங்கனும் சாணங்களு முற்று நாலாந்தங்களில் சகன முண்டாகி ஐந்தாம் திங்களில் மணையாய் ஆறாவது திங்களில் செவி நாகி கண்கள் அடைந்து ஏழாவது மதியில் சேவனற்று எட்டாவது மாதத்தில் ஒவ்வோ ரங்கமும் குறைவற்ற பூரணமாகி ஒன்பதாவது திங்களில் குழந்தையாய்ப் பழைய பிறப்பு இறப்புகளைத் தெளிந்த துன்பத்தில் உழன்று கொர்ப்ப உபநிஷத்திற்குரியபடியே பூதலத்தில் இனிப்பிறவாமல் ஸ்ரீ முகுந்தப்பிரானது சரணா விர்தப்பதங்களைப் போற்றி அவனது மூலமந்திரத்தைத் தியானஞ்செய்து கொண்டிருக்கும். அந்தக் குழந்தையானது தாயினது சுரோணிதம் பெரிதானால் பெண்ணாகவும் பிதாவின் சுக்கிலம் மிகுத்தால் ஆணாகவும் சுரோணித சுக்கிலங்கள் இரண்டும் ஒத்துள்ளதானால் அலியாகவும், தாய் தந்தையர் மனமொத்து உடன் படாத புணர்ச்சியில் செவிடு, கூன் குருடு, சப்பாணி, ஊமையாகவும், சுக்கில சுரோணிதங்கள் அபான வாயுவால் பிரிவுற்றால் இரட்டைப் பிள்ளைகளாகவும் பொருந்தும், பத்து மாதம் பூரணமானால் பிரசுரபத்திய வாயுவானது அதோ முகமாய்த் தள்ள பருத்த பொற்கம்பியானது சிறிய தொகையுடைய அச்சில் நின்று கழன்று வருவதுபோல் அவயவ மெல்லாம் நெரிக்கிட அஞ்சி போனித்துவாரத்தால் பூமியில் தன்னுடைய ஊழ்வினையோடு உதித்து முன்னுள்ள அறிவு பறிப்பட்டு பசியினால் நலிபுண்டு தாயா னவன் எண்ணெயா லும்பாலா லும் பரிசுரிக்க உயிர்பிழைத் திருக்கும். இவ்விதமாக முக்தியடையு மளவும் பிறப்பதும் இறப்பதும் ஆகிய துக்கத்திழைந்தும் இதனை ஓர்ந்து உணர்ந்தவர் அறவாழி அந்தணனது திருவடி

பாகிய மரக்கலத்தால் பிறவிக்கடல்கள் ஏழையும் கடப்பார்கள் மற்றவர்களோவெனில் அக்கடலில் அழுந்திச் சோகத்தி லகப்படுவார்கள்.

அடி நிலகந்தீற்றிய நெற்றியுடையவனே! நாடிகள் உரோமம், பந்தம், நகம், விரிதம், பித்தம், கமழ், நிணம் தோல், உதிரம், தசை, மூளை ஆகிய இவைகளை ஆயிரம் பலம் அளவுள்ள வைகளாம், இப்படிப்பட்ட புலால் சுகமையை நாள்தோறும் நிலைமையை புடையதென்று எண்ணி பெண்ணி அன்புவதத்துக் காப்பாற்றி மலைத்து இளைத்து உழல்கின்றவைபெல்லாம் அறிவினர்கள் செய்கைகளே ஆகும் கரும்புருவப் பாகையே! தரித்திரம் பென்று பலதாம் வருந்திக் கூவியுயர் அவ்வார்த்தைப் பொதுமொழியாகக் கொண்டு தரித்து இரம் என்றுபிரித்து நாம் (நீடித்துத்) தரித்திருக்கமாட்டோம் என்னும் பொருளடங்கிய எதிர்மறைத்தன்மைப் பன்மைமுற்றாக இயற்றமிழ் ஆசிரியர்கள் விரித்து உரைக்கின்ற பொருளைத்தேற விசாரித்தறியவில்லை ஆதலால் தரித்திரமும் நிலைத்ததல்ல சேல்கெண்டை நிகர்த்த விழிபும் கற்கண்டைப்பழித்தமொழியும் உடையாளே! பாற்கடலை அடைந்த மீனானது அதிலுள்ள பாலைவிரும்பாது அதற்கேற்ற படி மற்றொன்றை விரும்பினாற்போல நம்பெருமான் திருமுன்சென்று நற்கதிக்கிடக்கும் அந்த இன்பச் செல்வத்தை யான் அடைவேனோ மானமற்று இழிவுபூண்டுசெல்வரீட்டிக் கடைவாசல் தோறும்சென்று இரந்து இத்தேகத்தைபெருத்திட வளர்த்தாலும் இது மின்னலைப் போலும் நீரில் எழுதிய எழுத்தைப்போலவும் நிலைமையை உடையதல்ல மலத்துள் அருந்தி நகர்கின்ற புழுக்கள் அதுவே மகாசுகம் என்பதுபோல இவ்வுடலைப்போற்றிக் காப்பாற்றாதல் நல்லோர்க் காரியமென்று அதனால் பேதைவே அக்குடும்பச்சேற்றில் உழலமாட்டேன் என்று தவராஜநிங்கமாகிய குசேலர் கூறி நிறுத்தினார்.

இதைக்கேட்டு அவர் பகர்ந்தது எல்லாம் உண்மையே ஆகுமென்று உணர்ந்து தான் விரும்பிப்பெற்ற மக்களிடத்தேவைத்த ஆகை மயக்கம் நீங்காததாகிப் பின்னும் தன்புத்தியில் கீழும்பித் தனது கொழுனன் சீர்பா தங்களைப்பணிந்து கின்று கலைகளெல்லாம் முழுவது மென்றுணர்ந்து கற்றுணர்ந்த கார்த்தோ! இவ்வுலகில் முயற்சி செய்யாதவருக்குச் செல்வம் எவ்வளவு தானேவந்து பொருத்தம் நிலத்தை உழுது விசையாதவனுக்கு இந்நிலம் பலனைத்தருமோ ஒருமானிடன் தனக்குப் பெருதற்கரிய செல்வம் வாய்க்கக் கடவதென்று அதுதினம் முயற்சி செய்வானாயின் பேராயிரமுடைய பெருங்கருணைப்

பெருமானும் அதனை அளிப்பான் அதனாலன்றோ மால் மகனாகிய நான்முகனது திரு அவதாரத்தினாகிய திரு வள்ளுவரும் தாமருளிச்செய்த தமிழ்வேதமாகிய திருக் குறளில் (முயற்சி திருவிளையாக்கும் முயற்றின்மை, யின்மை புருத்தியிடம்) என்று யாம்நன்றாக உணரக்கூறினர் செய்பத்தகுந்த முயற்சி செய்தால் திருமணவாளன் இரங்கி வேண்டியவற்றையெல்லாம் அருளுவான் மும்முயற்சியின்றி சோம்பித்திரிந்தால் அளிக்கமாட்டா நென்று அறிஞர் உரைப்பார். உலகமுண்ட பெருமானாகிய தெய்வநாயகன் கொடுப்பானே அல்லாமல் அள்ளி ஊட்டுவானோ ஏ! மாதவக்கடலே! முற்பிறப்பில் புண்ணியத்தைச் செய்தார் முயற்சியில்லாமல் உண்பாராயின் தன் குலம் முதலிய உபகரணங்கள் எல்லாம் உடையவர்களானாலும் சுகமையல் செய்யாமல் பசினோபை ஒழிக்க உண்பதற்குத் தானே உணவாய்விடுமோ ஆகினாளில் துறுவாசரால் சபிக்கப்பட்ட ஊக பெண்ணும் கந்தருவனாகிய முதலையால் அழிந்த அகஸ்திபரால் சாபமுற்ற இந்தரப்பிராஸ்தமனாகிய கஜேந்திராழ்வானும் அரி ஓம் பென்று வேதமுதலில் கூறுது தன் பெயரையே உரைக்கச் சொல்லிய இரணியனால் மெலிந்த பிரகலாதாழ்வானும் இராஜசபையில் எயோதனன் கட்டளையால் துற்சாதனன் சேலைகளை யமனமகிழ்ந்தமொழிந்த துருபதன்மகளும் மாற்றாந்தரால் மனஸ்தாபமுற்ற தருவனும் அன்பிடுனோ ஏந்தி அழைக்க முயற்சியாலன்றோ முழுமுதற் கடவுளாகிய முகில்வண்ணன் விரைந்தெழுந்தருளி ஆண்டான் ஆதலினால் முயற்சி செய்பவருக்கு அடையாத பொருளும் ஒன்றிருக்கின்றதா மும்மலங்களைபும் அடியோடு கெடுத்த முனிவர்களும் வேண்டும் முருந்தன் எவ்வண்ணம் பொருள் அளிப்பான் நான்கு வேதமும் ஆறுசாஸ்திரமும் நன்றாக ஆராய்ந்தவர்களிலும் சிறந்தவரே பற்பல முனிவர்களா புள்ளவர்களும் பலநாள் அருந்தவஞ்செய்துபெறும்பேறு நம்பெருமான் அளிக்கப் பெற்றோர்கள் நான்முகனையொத்த ஞானவரே நாம் நாடுதற்கரிய செல்வம் செல்வியாயகன் அளித்தவன்றிப் புகழ்ந்தடையுமோ அப்பாஞ்சுடாகிய பரந்தாமன் இணையடி அன்றி ஆதரவு எதுபென்று தெளிந்த தேசிகரே ஆகை பொய் சீற்றம் இவற்றைப்போக்கி நீராயினும் புராரி முதலியோர் நாராயணமும் துவாரகாபுரியை அடைந்து சுகல அயில் வரியங்களை வேண்டி இருப்பிராயின் அதனால் உமக்குத் தாழ்வுண்டாமோ கற்புடைய மாதர்களுக்குத் தங்கள்மணவாளரே தெய்வங்களென்று சாஸ்தாங்கள் கூறுவது

ஊல் ரீரே எனக்கு ஈஸ்வரர் எனியானே இரட்சித்தலும் உமக்குக் கடமையேயாகும் தானம் தவமுதல்பாவும் நீர் செய்விக்கின்ற பணியிடைபல்லவோ ஸ்ரீ வாசுதேவர் பா ததாமரைபைத் திடமாக நினைத்து வல்லியைபை சிதற அடித்த அந்தணரே உலகங்களிலெல்லாம் வாழும் உயிர் களையெல்லாம் உலகநாதனாகிய சலாகிதன் காப்பாற்றி னாலும் உனது குழந்தைகளையும் பேதைபாளையும் பாது காப்பது உமது கடமையேயாம் என்றுபேசி முகம்சொ ம்பி இரக்கத்தோடு தலைசாய்ந்து நின்றான் அப்பொழுது முனிவர் நாம் கண்ணைத்தரிசித்தால் பாகதி நண்ணும் மணியி மக்களும் படுகின்ற வறுமைத்துயர் ஒழியும் என்று உள்ளத்தில் எண்ணி மணியியின் முகம்நோக்கித் தனயர்பால் மிக்க அன்புடையாளேதெய்வம் ஆசாரியன் அசன் இவர்களைத் தரிசிக்கச்செல்வோர் அவர்கள் அங் கீகரிக்கும் பாதொரு பொருளையேனும் கைக்கொண்டு சென்று காண்பார்கள் யான் எதைக்கொண்டு செல் வேன் தரித்திரர் செல்வரிடத்தில் சென்றால் மதியார்கள் அவமானஞ் செய்வார்கள் மாண முடையவர்க ளானால் அதனால் அப்பொழுதே உயிர்த்தி பத்தனிப்பார்கள் ஆதலால் அச்செல்வர்பால் செல்வது சிறந்ததென்று சிந் தியாதே இவ்வுலகில் இல்லாதவரை எல்லோரும் இகழ் வார்களென்று முன்னோர் உரைத்த நீதி வாக்கிபத்தை மனதிற்கொள்ள தங்களைப்பெற்ற தாய் தகப்பன் மார்க ளும் தணியர்கள்மேல் தரித்திரகாலத்தில் தாட்சணிய மின்றி வெறுப்படைவார்களானால் உலகத்தில் அன்னிய ர்கள் எவர்கள்தாம் வறுமையில் தூஷிக்கார்கள் தரித்தி ரர் ஒருபொருளையும் விரும்பாமலே பொருள் உள்ளவர் கள்பால் சென்றால் இவ்வுயிர்தர் இன்றையதினம் எதைக் கருதி இங்குவந்தார் என்று மனதில் கருதி, அவர்களுக் குமணம் வெதும்ப குறிப்பு வார்த்தைகளைப்பேசுவார்கள் தெரியிழாய் சிசல்வரிடத்துச்சென்று - ந்தது சிறுமை யேயன்றி பெருமைகிடைத்ததோ ஏ கடர்க்கொடி இவ் வண்ணம் இவர் உரைப்பது என்னவென்று நினைவாதே ஏககாலத்தும் மானிடர் பந்தாபந்தம் இத் தன்மையை உடையதென்று பகர்த்தேன் பரப்பிரமமாகிய ஸ்ரீஜகர்த் தனனிடத்துப்போவது தகாதென்று சொல்லவந்தேன் ஸ்லேன் கடலுக்குச் சிறுபனித்துளியானது என்ன சந் தோஷத்தைக் கொடுக்கும் மலையத்தனை தேவனுக்குக் கடுகவ்வளவு சாம்பிராணிபோலவும் பிறைமதிக்கு நூலி னுழைத்ததுத் தூவியிட்டிச் சிந்தித்தல்போலவும் ஜகதிஸ் வாறுக்கும் கைபுற கொண்டுபோய்க் காணவேண்டும்

என்று உரைத்த காதலன் வாய்மொழியைக் கேட்டுக் களிகூர்ந்து இதற்குபாது செய்வதென்றுசின்தித்து அன் றமுதல் உபவாசம் தானிருந்து நாயகன் அருமையாகத் தேடிக்கொணர்ந்த மெல்லினில் தன்னொருபாகத்தை வே ரேடுத்துச்சேர்ந்த நெல்லை நீரில் ஊரவைத்து வறுத்து எடுத்து உலக்கைகொண்டிடித்துக் கரிசுபோக்கி அவலா க்கி அவரது கந்தை வஸ்திரத்தின் ஓர் மூலையில் முடியிட் டிக்கொடுத்துச் சுகமாகப்போய் வருவீரென்றான் அதனை வாங்கிக்கொண்டு முன்னே நெடுந்தூரவழி நடந்தறியாத வர் வழிப்போக்கர்களை வினயி வழிதேர்ந்து தடையிலா மல் பலகாதம் நடந்து கிளைவழிகண்டு மயங்கிநின்றதன் அறிவால் இதுவேபோகும் மார்க்கமென்று தேர்ந்து செல்லும் வழியில் பலமலைகளையும் அங்கிருந்து ஒடுகின் ற அருவிகளையும், கடும்புலிவாழும் காடுகளையும் பலதே சங்களையும் நகரங்களையும் நதிசுரையுங்கடந்து மற்ற வழி பையும் எவ்வாறு கடப்பதென்று எண்ணி மெல்லமெல் லச் செல்லும்பொழுது வேனிர்காலமாதலால் மண்ணும் நீரும் வீசும் காற்றும் கொதிக்கவும் அதை நினைப்பவர் எண்ணமும் எரியும், வீட்டை விட்டு அகலாதவர்களு டைய கண்கொதிக்கவும் மேகங்கொதித்துக் கரிந்துவிழ வும், பூமிபிளவுறவும், குளநீர்வறளவும், மான்கள் பேய்த் தேரின் விரைத்து சென்று இளைக்கவும் கண்டு வெய்ய லில் பசியால் மிகநெருந்து மாநிழலிலிருந்தும் எங்கும் நீர் கிடையாத வாய்வறண்டு வருந்தும்போது குரியன் அஸ் தமயமாயிற்று அங்குள்ள நகரைக்கண்டு இங்குரித்தியை செய்ப பாட்டைசாரியாகிய நமக்கு ஆர் இடங்கொடுப் பார் நமக்கு இவ்வுலகில் யாவரும் பழகியவருமில்லையென் று திடசித்தராய் அங்கு எதிர்ப்பட்ட ஒரு ஆலயத்தின் முன்னே உறங்கி உதயத்தில் எழுந்திருந்தநடக்கும்வழி யில் முழைத்துக் காலூன்ற முடியாமல் அதை வாங் குங்கருவிபுயில்லாமல் மனமெலிந்து எண்ணுவார் ஒரு வந்தன் இஷ்டப்படியேசெய்தால் நலமாகும்ருருமொழி கேட்டு நடந்தால் அதிலும் நன்மை பகைவர் சொற்படி கேட்டு நடக்க துக்கமே ஆகும் அதிலும் மனையாள்பேச் சின்வழி நடப்பது மகாதுக்கத்தைத்தரும் என்ற முதி யார்மொழி உணர்ந்தும் மனையாட்டி விளம்பிய சொற் கு உடன்பட்டு வருந்தி மூர்ச்சித்து மெலிகின்றேன் துவாரகை எதுபென்றுகேட்டால் இன்னும் நெடுந்தூ ரம் என்கிறார்கள் மற்றை வழியையுங்கடக்க வழியில்லை ஆயினும் ஓர்விதத்தினால்கடந்தாலும் கடல்மார்க்கத்தை எவர்களுடைய சகாயத்தைக்கொண்டு கடப்பேன் அத

னைக் கடந்தாலும் அத்துவாசகையில் என்னை ஆர்மதிப் பார்கள் சற்றும்போசியாது பிரபாணப்பட்டேன் ஆ-ஆ என்னகாரியத்தைச் செய்துவிட்டேன் மகா மகுட முடி மன்னர்களெல்லாம் வந்து கார்த்திருக்கும் கோமகனு டைய தலைவாசலில் எவ்வாறு நெருங்குவன் அவ்வண்ண ம் நுழைந்தாலும் அவ்வேத நாயகனது திருச்சேவை ஏழைக்கு எவ்விதத்திற்கிடைக்கும் கற்பகத்தைச் சார் து வறிய காய்களைக் கேட்பாரைப்போல் எம்பெருமான் திருமுன்சென்று நீரலைப்போன்ற அற்ப செல்வத்தை விரும்புவது அறிவின் செய்கையோ பென்று பலபல எண்ணி இனி யென்னதுப் கேளியுமும் முன்மனையாட் டிக்கு உரைத்தபடி முழுதும் போய்வருவதே தருதியெ ன்று சிலநாளில் மேல் கடற்கரைபைச் சார்ந்தார் என்று சுகப்பிரமமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருள்கேட் டபரிட்சித்து மகாராஜன் பரமசாரியரே பின்னிட்ட சரித்திரத்தையும் உரைத்தருளுமென மீண்டும் உரைப் பாராயினார்.

முதலாவது மேல்கடலடைந்த அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

இரண்டாவது

குசேலர் துவாரகாபுரியைக் கண்டு
தன்னகர்ப்புறம் அடைந்த
அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கண்ணபிரான் துதி

ஒருபொருள்மேல் மூன்றடுக்கு வந்த
ஆசிரியத்தாழிகை.

நீரார்வைக்கொண்டல் நிகர்திருமேனிப்பெருமான்
பாராரின்றசெழும் பங்கயச்செம்போதடிகள்
தேர்வார்வினைபிருட்குச் செங்கதிரோனென்பாரால்

காபாம்பூவொத்த கதி த்திருமேனிப்பெருமான்
பாராயணமணக்கும் பங்கயச்செம்போதடிகள்
ஆய்வார்வினைவாரிக் கார்வடவைபென்பாரால்
வற்றுக்கடல்நீர் வருதிருமேனிப்பெருமான்
பற்றுக்கடலொலிக்கும் பங்கயச்செம்போதடிகள்
உற்றார்வினையாவுக் கோருவனமென்பாரால்.

வேறு விருத்தம்.

வேதந்தெரிந்தாலும் வேதத்திற்குள்ளானும்
கண்ணன்போலும்
போதந்தருவானும் போந்தெளிவார்நிற்பானும்
கண்ணன்போலும்
ஏதந்தவிர்ப்பானும் எவ்வுயிருங்காப்பானும்
கண்ணன்போலும்

என்ற ஆயிரம் பணமகுடங்களைபுடைய திருவனந்
தாழ்வானும் ஐராவதம் முதலிய அஷ்டதிக்கஜங்களும்
இளைப்பாற இப்பூமண்டலங்களை பெல்லாம் தாங்கி கிற்
கும் மலர்மாலைபணிந்த மலைபோலும் தோள்களைபுடைய
பரிட்சித்து மகாராஜனே மகா சுகசிலராகிய குசேலர்
மேற்கடலாகிய பவணசமுத்திரத்தை அடைந்து மகா
சந்தோஷத்துடனே அதன் கரையிலுள்ள ஓர் புன்னை
மரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்த சிறிது இளைப்பாறி இங்
குள்ள தோணியேறிப் போவதற்கு அதனை வோட்டுபவ
னாகிய மீசாமனுக்குக் கூலிகொடுக்க ஓர் அரைக் காசும்
என்னையில்லில் அல்லது இந்தக்கப்பல் வோட்டுகின்ற
வனே என்னைக் கூலிகேளாது ஏற்றிக்கொண்டு போவா
னென்று நினைப்பதற்கு இடமில்லை ஏனெனில் நானே
வஸ்திர ஹீனனாய் மதிப்பற்றவனாய் இருக்கின்றேன் ஒரு
வேளை தேவகிதேவியின் திருக்குமாரராகிய கமலக் கண்
னனது திருச்சேவைக்குப் போகின்றேனென்று உண்
மைபைக் கூறினபோதிலும் எதார்த்தமாக நம்புவானே
அல்லது நம்பமாட்டானே ஆயினும் இந்தக் கப்பலோட்
டிக்கு நல்ல உபசார வார்த்தைக்கூறி இரங்குகேட்பதே
உறுதியான காரணமென்றுதனது திருவுள்ளத்தில்தான்
ணி அம்மரத்தினின்றும் எழுந்திருந்து மீசாமனருகே
வந்து அவன் இறங்கும்படியாகப் பல பல நயனவசனங்
களைப்பேசிய வளவில் அவன் மனதிறங்கி நாவாய் மீது
யேற்றிக்கொண்டான்.

கேட்டமரோ பரிட்சித்து மகாராஜனே குசேலமுனி
வரும் கப்பலேறிச்செல்லுகையில் மீசாமன் துவாரகை
யின் கரைபருகில்செலுத்தி நிறுத்தினவுடனே பரமபாக
வத சிகாமணியாகிய குசேலர் அங்கு இறங்குவாரோடு
இறங்கி கனிப்படைந்து துவாரகாபுரியைத் தரிசித்தார்
தெரிசித்த மரத்திரத்தில் மாசிலா மணிவண்ணைய

கண்ணைக்கண்டு கனிகுந்தார்போல் மனமகிழ்ச்சி
படைந்து ஆனந்த குதாசுலாய்ச் செல்லும்போது வழி
யில் வாயுவக மனோவேகமாய்ச் செல்கின்ற பரிசுருக்கு
ஒதுங்கிப் பதுங்கியும் அசைந் தசைந்து நடக்கின்ற மும்
மதச்சிகளுக்கு அஞ்சி அபலேசென்றுநடுங்கியும் விரை
ந்து செல்லுகின்ற இரதக்குழாங்களுக்குக் குலை குலைந்து
வெகுதூரம் வரடி ஒடியும் மங்கையர்க்கண்களாகிய வான்
களுக்குப் படாமல் கடுகடைநடத்தும் முன்னும்பின்னும்
பார்த்துக்கொண்டே தனது காலடிகளால் நகர்த்துபோ
கின்ற எறும்பு பழு பூச்சிகள் அகப்பட்டு இறந்து விடு
மேயென்று தரையை நோக்கி மெல்லென நடத்தும்
யானைக்கூட்டங்களும் பறிகள் கட்டப்பட்டுள்ள மந்திரங்
களும் அந்தணர் மந்தணங்களும் கல்லூரிகளும் இரத
சாலைகளும் உடையனவாகிய அந்தப்பட்டணத்தின் ஒரு
பகுதியைக்கடந்து ஆண்பாணிகளும் பிழிகளும் விளைபா
டுவன சிவந்தைகளால் நீர்க்குழல் விகிழிகளால் நீ ரிறை
த்து விளையாடல் செய்கின்ற மாதர்களும் மாந்தர்களும்
நீராடுகின்ற மலர்த்தடாகங்களும் இயற்றமிழ்ப் புலவர்க
ளால் இயற்றப்பட்ட பாடல்களில் ஆழமுள்ள கருத்தை
ப்போல் ஆழமுடையதாயும் கன்னியருடைய கடிதட
தடாகத்தைப்போல யாவரும் படிதற்குக்கூட த காவலு
டையதாயும் இராகின்ற அகழியையும் தாண்டி பலதலை
களுள்ள பாம்பாகிய படுக்கையிற்பள்ளிகொள்ளும் பரம
பொருளாகிய பகவான் தனதுபாதத்தால் பாரளந்திட்ட
காலையில் வளர்ந்த திருவுருவம்போல் உயர்ந்து ஒங்கிய
மதிலின் வாயில்களையும் தடையறக்கடந்து நமது ஐய
னைக்காணும்பொருட்டுச் செல்கின்ற அரசர்களும்கண்டு
வருகின்ற கொற்றவர்களும் வரும்போதும் போம் போ
தும் வழியில் நெருங்குகின்ற நெருக்கத்தில் தனது பார்
வையும் துழைபாமல் தேகத்தை ஒடுக்கிக்கொண்டு காங்
களைச்சிரத்தின்மீது தூக்கிக்கொண்டும் சாலத்துபருடை
யவனாய் உள்புகுந்துநடக்கும் இடங்களிலெல்லாம் நெரு
க்கமா யிருப்பதால் அங்குபோகின்றவர்கள் வருகின்ற
வர்கள் அணிந்துக்கொண் டிருக்கின்ற மலர் மாலைகளின்
மகரந்தப் பொடிகளும் பூசிக்கொண்டிருக்கின்ற குங்குமக்
குழம்பும் கஸ்தூரியும் கஸ்து தனது கந்தைவஸ்திரத்
திற்கெரிந்து அக்கந்தையும் கருமாரமாக பரிமளம்விசா
கின்ற தாயிற்று

கேட்டமரோ பரிட்சித்து மன்னவரோ! இவ்வண்ண
மாகக் குசேலமா முனிவர் வழிகடந்து வெளியில் வருப
வரும் உள்ளே துழைபவரும் வீதியில் கலகம்விளைப்பவ

ரும் மலர்மாலைசந்தனம் இவற்றை முன்னிட்டுக் கொண்
டுபோய் அலங்கரிப்பவரும் காங்களைத் தட்டுபவரும் கா
வாட்சிகளை மெல்ல விரல்களால் அசைப்பவரும் நாய்கள்
போல் உழல்பவரும் ஆக்காளையர்களா யுள்ள வாலிபர்க
ளுக்குத் தேகத்தைவிற்து கலவியின்பம் அளித்துத் தாங்
கள் அவர்கள் கைப்பொருள்களை பெல்லாக் கவர்ந்து
உண்டு காலத்தைக்கழிக்கும் கணிகையற் சேரியையுங்
கடந்து இரவலர்க்கு முப்பழங்களை அறுசுவை புண்
டியை உதவுகின்ற கொடையாளராகிய வேளாளருள்ள
வீதியையும் பொற்கட்டிகளால் அடுப்பமைத்து குமுதம்
லர்ப்பாணியைபெற்றி பனிரீர் வார்த்து உலைவைத்துகுத்
தரிசிபோட்டு மாணிக்கத்தியிலிட்டு பவளக்கோல் விறகி
ட்டுச் சிறுவீட்டில் சமையல்தொழிலைப் பயிலுகின்றசிறு
மகளிர் விளையாடுகின்ற மாணிக்கத்தெருவும் கோமயத்
தால் மெழுகி மணித்துகளால் கோலமிட்டு பார்ப்பனமக
ளர்கள் கிற்க யாகருண்டலத்தில் பிறந்த அவிற்பாகங்க
ளை அமர்க்கூட்டிய அந்தணர்களிருக்கும் யாகசாலை
வீதிகளும் அங்கு அந்தணர் சிறுவர்கள் கலைபயிலிடமும்
கண்டுகொண்டு இராஜவீதியிற்புகுந்து பாழ்முதலிய கரு
விகளின் இசை ஒலியும் மிருதங்க பேரிகைமுதலிய வாத்
தியங்களின் மங்களவோசையும் சிக்கநாதமும் சங்கநாத
மும் செவிபுறக்கேட்டுக் கொண்டே உள்ளுள்ளே நகை
புடையவராயும் வாரும் ஐயா குசேலரே ஜகதீஸ்வரன்
தனது அருட்சத்தியோடு அடிபார்களுக் கருள்செய்யு
கியித்தமாக இங்கே பெழுந்தருளி யிருக்கின்றான் விரை
வில்வாரும் அவன் திருவழகைப்பாரும் ஜனன மாண
வாதை இன்றோடே திரும்பென்று கைபால் அழைப்பது
போல் உப்பரிகைகளின்மீது ஆடுகின்ற கொடிகளையும்,
அமலனைக்காணும்படி வந்த அமர்கள் ஊர்ந்து வந்த
விமானங்கள் தோரணங்களில் சிக்குண்டு கிடப்பன வற்
றையும் அந்தணர் களுக்குத் தானஞ் செய்யும்போது
வார்த்த நீரானது ஆறுப்போட அதில்தோணியைவிட்டு
அக்கரை சேர்பவர்களைபும் மன்னவர்கள் குடை பிச்சம்
விசிறி ஆலவட்டம் மரகதம் வயிரமுதலியவற்றால் இழை
த்த மருதங்கள் வெயிலை ஒட்டுதலையும் மாதர்துதற்பிறை
பும் சீதமதிப்பிறையும் வேற்றுமை தெரியாத ஒரு வாலி
பன் தனதுகாதலியின் வாள்வதுதலென்று அதன்நடுவேதி
லகமும் எழுதுகிறதையும்கண்ணன் திருவடியும்வரைந்து
ள்ளசுவர்த்தலங்களைபும்பார்த்துக்கொண்டேபோம்போ
து கம்சன்சாளவன் சிறுபாலன் காலயவணன்முதலியோ

ரைச் சம்மரித்த ஜனார்த்தனது திவ்விய சரித்திரத்தை இடங்கடோறும் பண்ணுடன் பாடுகின்றதைக் கேட்டுந் தன் வயிற்றில் உலகை அடக்கிய மாயனைத் தன்னி டையே ஒடுக்கிவைத் திருக்கின்ற வுப்பரிகையையுடைய இந்நகரத்தின் சிறப்புநுதற்கு சேடனாலும் ஆகாதென மதித்து இவ்வகையே அந்நகரத்தின் வளப்பத்தை சிறிதுமாத்திரமே அறிந்ததினாலேயே பற்பல காதவழி நடந்த இளைப்பும் வருத்தமும் பசியும் பறந்து வொழிந் தன. நாயில் நீர்சுரந்தது தேகமும் பூரித்தது ஐந்து துந்துபியின் முழக்கமும் காவலர் கழலொலியும் பரி சளின் களைப்பும் களிற்றிளர் பிளிறலும் தேரினரவமும் இடைவிடாது கோஷிக்கின்ற பரந்தாமனது திருக்கோயி லின் தலைவாயிலே அடைந்தார்.

கேளீர் பரிட்சித்து வேந்தே! அந்த வாசலின் சிறப்பைக் கண்டவுடனே உள்ளக்கமலத்தில் திகைப் புற்று அடங்காத பெருங்களிப்படைந்து அம்மம்மா நான் இங்கு ஒரு கற்பகாலம் வரையிலும் காத்திருந்த போதிலும் மன்னவர் தன்னும் நெருக்கமுமாறாது ஆத லால் எவ்வாறு உள்ளே புகுவது முடவன் மலைமுடியி லுள்ள தேனைவிரும்பினால் கிட்டிமா? வரவரப்பொழுது கழிகின்றது சம்மா காலதாமதஞ்செய்து நிற்பது காரிய மன்று இனி துணிந்து இந்த நெருக்கத்தில் செல்லு வோம் வருபவை யெல்லாம் வருக என்று அனுகிப்போ மளவில் அங்கு ஓர் அரசனைச் சூழ்ந்து காவலாளிகளா யிரா நின்ற கஞ்சமாக்கள் வெருட்ட அஞ்சித் தூரமாகச் சென்று மீண்டும் உறுதிக்கொண்டு போகாநின்ற ஆழிக் கண்ணபிரானுக்கு திரையளிக்கின்றதினால் மேடாகக் குவித்திருக்கின்ற திரவியக் குப்பல்களை இது மகாமேரு வோ? இது கயிராச பருவதமோ? அல்லது அஷ்ட குலாசமோ? பென்று ஐயுற்றுப் பெரிதும் ஆராய்ந்து சற்று நிற்கும்போது அவ்விடத்தில் ஓரசான் சேனைபரி வாரங்கள்வர மெல்ல அதில் புகுந்து தேகம் அரைப் பட்டு நசுங்கிக் கால் தரையில் பாவாமல் கையிடிப்பண்டு வெயர்வை ஒழுகக்கண்டு அந்தோ இதில்கின்றும்பிழைத் தது நமக்கு இரண்டாம் பிறப்பென்று உணர்ந்து துவார பாலகர் உள்ளயிடத்தை அடைந்து திருநெடுமால் அடி யவர் இவர் என்றுஎவறும் புகழ்ந்துபேச துவாதசத்திரு மணக்குறு நெற்றிமுதலிய பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களில் தரித்து விளங்குகின்ற அவர்களைக் கண்டவுடனே இவர் கள் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ வைகுந் தத்துள்ள ஜெயவிஜயர்களே ஆகும். இவர்களை ஒப்பவர் ஒருவரும் இலரென நினைந்து பொத்தல் கந்தையுடனே

அந்தத் துவாரபாலர்கள் முன் நெருங்கி சற்குணமுடையீரே கேட்டருள்வீர்க ளென்று உரைக்கத் தொடங்கினார்.

ஓ பரிட்சித்து காவலனே! அவர்களை நோக்கி நீல மேனியனுக்கு அடியீராக விருக்கின்றீர். என் ஆசீர் வாதத்தைக் கொள்ளுங்கள் உங்களைப் பார்த்தபோதே திருமங்கை மனாளானாகிய செங்கண்மலைக் கண்டாற் போல உலகை பெருகுகின்றது. கமலாசனியாகிய கோ மளவல்லியைத் திருமார்பில் அணிந்துள்ள தேவதேவ னது திவ்விய சேவை தினேதினே செய்கின்றீர்க ளாத லால் உம்முடைய மேன்மையை எம்மாற் சொல்லி முடி யாது. நானோ அந்தணர். குலத்தில் உதித்தவன் என் பெயர் குீசலன் திருப்பாற்கடலில் ஆயிரம் பனாமணி முடிகளுடைய திருவணர் தாழ்வான்மீது திருத்துயில் கொள்ளும் யோகரித்திரையை ஒழித்து அடியார்க்குநர் செய்து ஏனையோர்க்கும் அழிவு செய்திட அவதரித்தரு னிய அருள்ாளனாகிய ஸ்ரீ கண்ணபிரானோடு இளமையில் கல்வியில் பழகினேன் இந்திரன் பெய்வித்த கல்மழையை ஒரு கல்மலையேந்தித் தடுத்தருளிய அச்சுதன் சந்நிதியில் சென்றுஎளியேன்வரவை அறிவித்துஏழையாகிய என்னை அந்தப்புறம் மூர்த்தியிடஞ் சேர்ப்புவிப்பது உங்கள் கடமை பென்று உரைத்தனன்.

கேட்டவரோ பரிட்சித்துப் பூபதியே! இன்னபடி வாசல் காப்பவரோடு கழறிய மொழிகளை அவர்கள் பக் கலிஸ்ருந்த சில மடமையுடையோர் கேட்டுப் பழிக்க வாரம்பித்தனர். எவ்வாறெனில் ஓ ஏழைப்பார்ப்பானே! பகைவரை, அடக்கி எயலோகத்துக்கு அனுப்பும் வலி யோனான கண்ணபிரானுக்கும் உனக்கும் தராதம்பியம் யெங்கே உனக்குப் பகுத்தறியுங்குணம் சற்றேனும் இல்லை அன்றியும் வினே பயனின்றி மூப்படைந்தாய் பகைவர் மலிவுகளைத் தேய்க்கும் கழலணிந்த மலரடிகளை யுடைய மாதவனது பெருந்தன்மையும் தரித்திரனாகிய உனது தாழ்ந்த தன்மையும் தெளிந்து பார்த்தால்மேரு வும் அனுவும் போலும் நன்னீர் கடல் நீரும் சிறுகுழி நீரும். ஒக்கும் நினைபும் மக்கமும் போலும் கையில் பொருள் உள்ளவ னென்று யாவரும் புகழும் வார்த்தை பெற்றிருக்க வேண்டும். இருகரங்களிலும் மணி அணிக் கடகம் பூண்டிருத்தல் வேண்டும் இருசெவிகளிலும் இரத்தக் குண்டலங்கள் தரித்திருத்தல் வேண்டும். மார்பில் மதாணியும்வேண்டும். உயர்ந்த பட்டாடை இடை யில் புனைந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் ஏறிநடத்தத் தண்டுகையில் செலவுக்குப் பொருளும் ஏவலாளிகளும்

மற்றும் ஆடம்பரங்களும் இராஜசேவைக்குப் போகின்ற வர்களுக்கு வேண்டும். இன்னும் கேளும் செல்வர்களா யின் மன்னவர்கள் உபசரிப்பார்கள் வறியோரானுலபித் பிடித்துத் தள்ளுவார்கள் இஃதறிபாத நீ உன்மேல் உள்ள ஈட்டைப் இதுவகையிலும் மற்றிடாது ரூபகத் தில் வைத்திருப்பா என்று நினைபா கிற்கின்றாய் நேற் றுண்ட உணவின்னையை இன்று மறப்பாக கிருக்க இவ் வாறு நீ உன்னுவது திருடன் இராஜயிழி கிழிப்பது போல் இருக்கின்றது. ஓர் ஈகரத்தில் செல்வராயுள்ள வர்கள் எங்குஞ் செல்வர் நேசத்தை கிரும்பு வர்கள் அவர்களில் தரித்திரர் ஈட்டி நினைபுறது அவ்வண்ணம் இருக்க மன்னர் பெருமானிடத்து உன்னுடைய ஈட்டி என்ன பயனைத்தரும். செல்வமுடையோன் முன்பின்பழ க்க மில்லாதவனானும் ஈகரத்திற் கிறந்தவனாகின்றான்.

மேலும் காமம், வெருளி, மயக்கம், என்னும் முக் குற்றங்களில் ஒவ்வொன்றி லுட்பட்டோர்களாகி வேத கிதியையும் மிலக்கி மந்திரிமார்கள் இடித்திடித்து உறும் புத்தியையும் கோளாதவர்கள் உனது குறையை பார் . கிவொடுத்துக் கேட்கப் போகின்றார்கள். பாடசாலை யில் ஒன்றுகூடி கலை கற்கும்போது பிரியாச் சினேக முடையதாக இருந்தோ மென்று கூறினீர் அவ்வண்ணம் பிரியாத ஈட்டில் பிரியம் இந்தக் கோபாலகிருஷ்ண பா மார்த்தனுக்கிருக்குமாயின் உமதிருப்பிடத்திற்குக்காலா காலத்திலேனும் ஒரு திருமுகச் சந்திரிகை வகைந்து அனுப்பலாமே? அல்லது ஒரு தூதனியாயினும் செலுத் தலாமே? இப்போது இந்தக் கோவிந்தராஜன் உள்ள நிலைமையைக் கண்டால் அந்தரவாகிகளாகிய இந்திராதி யரும் காணுதற்கு அருமைபாகவே கிருக்கின்றது. இந்தப் பூபாலனாகிய கோபாலன் சகல சாதாரணமாக பாவரிடத்திலும் கட்டுறவு உடையவ னென்று நினைத் துப் பழய சினேக மென்றும் உறுதி கொண்டு முடுகிச் சொல்லாதீர். என் மொழியைத் தடைசெய்து சமயத் தைநோக்காது பிரயாசைகொண்டு உன்புகுந்திராயினும் உமக்கு வருவது அவமானம் ஒன்றேயாகும். ஓ கிப்பிர குலோத்தமரே! தன் வீட்டு கிளக்காயினும் முத்த மிடுவாருண்டோ? உனது குலோத்தோர் செய்யும்அறு தொழிலிச் ஒன்றாகிய பாகத்தொழிலிச் செய்தவந்த பயன்கொண்டு நல்லாடை உடுத்தி அறுகையை உணவையுண்டு காலங்கழிப்பது வேறே நெண்ணக் கொண்டு வழிநடந்த இளைத்த மெய்வாடினாய் ஐயோ இது ஆகா யச் சந்திரனே இங்கே வாவென் றமைத்த வராமல் போனவுடனே அழுஞ் சிறுமுழக்கைத் தனமாக கிருக்

கின்றது குபேரனும் அவன் நேசனாகிய பாமேசனும் இந்திரனும் இன்னும் மற்றமுள்ள வானவரும் இந்த அற்புத சேவைக்காகக் காத்திருக்கின்ற அருமைமையக் காணுதிருக்கிறாய் போலும் ஓ வேதிபனே! இதோ நிற்கிறவன் மகததேசமன்னவன், அவன் கொங்கணதேசத் துக் கொற்றவன் இதோ வாளேந்தியுள்ளவன் கடர்ச்சா தேசாதிபதி அதோ வாகுவலய மணிந்து அழகுடைய தேச காந்தியுடைய மன்மதன் போல் வருகின்றவன் அபோத்தி அரசன் அவன் காமபோஜன் இவன் அங்க ஈட்டிகைவன் அவன் துருவதேசத்து இறைவன் அவன் பல்லவராயன் அதோ குழாங்கூடி ஒருங்குசேர வார்த்தையாடித் கொண்டிருக்கிறவர்கள் கலிங்க, கர்ஸ் மீர், கேகய, சிங்கன, சோனக, சீன சீனதாத்திரா, நெபான், வங்க, வங்காள, மாரட, மச்ச, ருடகு, கார்தாச தேசங்களை ஆள்கின்றகாவலர்கள். இத்தனை அரசர்களில் யாரை நீ வொத்திருக்கின்றாய் ஓய் கிழிந்தகந்தை இடை யிற் சுற்றிய மறைபோனே யத-பொன்களை பொத்த மாதர்கள் புடைகுழத் திருவிளையாடலைச் செய்கின்ற தேவதேவனாகிய வாகதேவன் தரிசனைக்கு நீ பாத்திர னவாயோ? உன் பிரபத்தனம் கண்ணில்லாதவன் கதிர வனைக்காண நினைப்பதையும் செயிடன் பாழிசை கேட்க முயற்சி செய்வதையும், முடவன் கடலைக்கடக்கக் கருது வதையும் நிகராயிருக்கின்றது. ஓ உயர்குலத்தினரே! இவ்விமைமயவர்களும் அரசர்களும் பொன்னுடையோர் கள் ஏவலாளர்கள் உள்ளவர்களை பூமிபுடையவர்கள் ஆத லாலே எத்தனைகாலம் காத்திருந்தாலும் சிறுமையிலினை, இவற்றில் ஒன்று இல்லாத உனக்குத் தகுதிபாகுமா? அந்தோ! ஆகையுனக்கு அளவற்றதாக கிருக்கின்றது போகையுடையவரே தரித்திரம், அனுபவிக்கிற தென் கிற பழமொழியை நீர் இது வகையிலும் கேட்டிலீர் போலும் இனிபாயினும் இந்தச் செய்தியை பறிந்த வந்தவழி பார்த்துக்கொண்டு உமது ஊருக்குப் போதல் நலமாகத் தோன்றுகின்றது என்று அங்குள்ள அறி விலார்கள் உரைக்கக் கேட்ட குசேலர் ஆம் ஆம் நமக்கு மார்பில் அணிய மதாணிபுமிலினை இடையில் அணிய பட்டாடையுமிலினை, பொற் கிவிகையுமிலினை, இன்னும் வேண்வேன ஒன்றுமிலினை, இப்போது எங்குபோய்இவற் றைப்பெறுவது நான் கந்தையில் கட்டிவைத்திருக்கின்ற அவல் முட்டையை இவர்கள் கண்டாராமானால் நமக்கு மிக இகழ்ச்சி அதுவுமன்றியும் சிரிப்புக்கிடம் என்று மனங்குகிநிற்கும் குசேலரைத்தவார்பாலகர்கள் கண்டு சொல்லவாயினார்.

ஏ பரிட்சித்து மகாராஜனே ! இவ்வண்ணம் அங்கிருந்த மடமையுடையோர் கூறியவற்றைப்பெல்லாம் கேட்டுத் தவாரபாலகர் ஓ மடைபர்களே ! நீங்கள் இந்த அந்தணனை யாரென்று நினைக்கின்றீர்கள். போய் என்பது கனவிலும் பேசாதவர் மகா கிரதம் பூண்டவர், வேதம் கரைகண்டவர், இவர் பாவரிடத்தாயினும் போகின்ற வரோ மிக இனிய வார்த்தை பேசுகின்றவர்பென்றுயாம் மனதில் கொள்ளுகிறோம். பாகியரே ! இவ்வுலகத்தில் மானிடப் பிறப்பே பல பிறப்புகளிலும் மேலான ஜனனமாகும். அத்திலும் தாழ்ந்த குலத்தை நீக்கியவர்த் தகுலத்தில் பிறப்பது அருமை அந்தக்குலத்தில் பிறந்த சிவராமக்குஞ்சாரிபரும் தெய்வமும் ஆவார். அப்படியேபிரமாமுதலில் சகலரும் உரைத்திருக்கின்றார் இப்படியே வேதமூலகாரணமாகிய நாரணன் திருவவதார புருஷ விக்ரிமமாகிய நமது ஸ்ரீ கண்ணபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளவுங் கேட்டிருக்கின்றோம். ஆதலால் இவரைப்பற்றி நாம் சந்தேகிக்க வேண்டியது என்ன கிருக்கின்றது. அந்தணர்களுக்கு பூசைசெய்ய திரு ஆலயங்களும் கிரகங்களும் சமைத்துக் கொடுப்பவரும், உபநயனம் திருக்கல்யாணமுதலியவை செய்ய பொருள் அளிப்பார்கள், கறவைப் பசுக்களும் இன்னும் அவர்கள் கிரும்பியவற்றைத் தருபவர்களும், அவர்கள் அருந்த அறுசுவை உணவை அளிப்பவர்களும், புனி - காடி முதலிய மிருகங்களினாலும் கொடுங்கோல் அரசர்களினாலும் அக்கினியாலும் தண்ணீராலும் கள்வர்களினாலும் இடர் வருமானால் அப்படிப்பட்ட துக்கத்துக்கு ஐயோவென்று இரங்கி கிணர்ந்து பொருள் முதலியவை கொடுத்து அன்புவிண்டாகி பேருதவியெடுத்த மேலுமேலும் காப்பாற்றுவோம் என்பவர்களும், இப்பிறப்பில் பல பெருஞ்செல்வம் இடைபறந்து கிருத்தியாகப்பெற்ற பிள்ளைகள் தங்களைச் சூழ்ந்திருக்கவும் மகாபாக்கிய போகங்களையும் அதுபவித்து மறுமையில் சுவர்க்காதி போகங்களையும் அதுபவிப்பார்கள் இவ்வித பிராமணராகிய இவரை இலேசாககினைத்து இவ்வண்ணம் பேசியிட்டார்கள். இந்தவேதவித்தாகிய மறைபவனை முழுஞானி பென்று கிளைபுகள் எத்தன்மையாலென்று கேட்பிராகில் மெஞ்ஞானியர்களுடைய இலக்கணங்களும் குடிகளும் கூறக்கேள்வர் நற்குணங்களும் புலன்களிற் செல்லாமல் மண் - பெண் - பொன் இவற்றின்மேலுள்ள ஆசைகளை வெறுத்த இவர்க்கு பணிகளாலும் பொருளாலும் வேந்தர்களாலும் உம்மாலும் எம்மாலும் உண்டாகும் பாதுள்ளது சொல்வீர்கள். மேகங்கள் மின்னி இடித்தாலும் பிசுண்டமாகுதல் வீசினாலும் ஏழுக்கடலும்

நிலைபெயர்ந்து வந்தாலும் தங்கள் நிலைபெயரார்கள் மண் நடுங்கார்கள் அவற்றைக்கண்டு நகைப்பார்கள் தம்மைப் புகழ்ந்து நல்ல மணமுள்ள கலவைச்சாங்கை மார்பில் ணிந்தாலும் இகழ்ந்து பேசினாலும் கிருப்பு வெறுப்பு என்பது அவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை பூமியில் உள்ள கிருங்குமுதலிய அவற்றைப் பசிவந்தபோது அமுதம்போல ப்புகிப்பார்கள் நாளைக்கு வேண்டுமென்று கிறிதாயினும் வைத்துக் கொள்ளார்கள் ஆகாயத்தில் செல்லுதலும் பாதலத்தில் புருதலும் பாகாயப் பிரவேசஞ் செய்தலும் உள்ளவிடத்தே எண்ணியவைகளை வரச்செய்தலும் முதலியவைகளாகிய சித்திகளையும் வேண்டார்கள் பெருமை கிறுமை யில்லாதவர்கள் உன்மத்தர்போல் திரிவார்கள் நகைத்திடுவார் கைகொட்டி ஆடிப்பாடுவார்கள் இன்றிருந்தவிடம் நாளைபிருக்க மனம்பற்றார்கள் கந்தை அன்றி வேற உடுக்கார்கள் அப்படிப்பட்டவர்களின் பெருமை இத்தன்மைபென்று பாவரால் மதிக்கக்கூடும் தலைமயிர் கிரித்த பிலிப்பிச்சுக் காத்திலேந்திப் பாயுடை புனைந்து தவசிகளைப்போல வீணே கிள்தரிப்பதும் ஞானமென்று கந்த ஜந்துவற்ற சேவரம்போர்த்த கிளக்குவதும் ஞானமல்ல தவம்வேண்டாம் நாமே பிரம்மம் என்றுபேசுவதும் மெய்புணர்ச்சி அல்ல என்றுரைத்தார்.

கேட்டவரே பரிட்சித்து மகாராஜனே இவ்வாறு அம்மடமையோர்க்கு அறிவுறுத்தித் தவாரபாலகர்மேலும் கூறுவாராயினார், ஞானியர்போல் பேசுவார்கள் அவர்கள் போல் வேடம்பூண்பார்கள் சத்தருமம் செய்யவாச்சரித்துச்சென்று இதைவெழுத்துவிடஎன்பார்கள் இவை யெல்லாம் பிரமத்தி நிலைபென்பார்கள் இவ்விதமாக தங்கள் கெடுவதன்றி மற்றவர்களைபுங் கெடுக்கும் எண்ணம் பூண்பார்கள் பொன் முதலியவற்றின்மேல் இச்சையற்றவர்கள் போல் தறவுபூண்டு பின்பு பக்குவமுடையோர்க்கு பதேசித்தும் வருவார் அவர்கள் நடக்கையானது ஆற்றில் அடித்துக்கொண்டுபோகும் காடிபைக்கண்டு ஆடு என்று கிரும்பிப் பற்றியபோது அக்காடியோடே தானும் அழிந்தகதையொக்கும் மிக்க வறிவுடையவரைப்போலவும் உடனின் பற்றுகளை கிடுத்தவர்போலவும் பேசும் வழக்கத்தில் அயர்தினைவினையே அஃறினை கிளையாய்ச் சமைப்பேசியும் அறிவில்லா மயக்கியும் அவர் கைப் பொருள்களைப் பறிப்பதற்கு இவ்வகை உபாயஞ் செய்வார்கள் மேலும் மெஞ்ஞானியர புள்ளவர்கள் இல்

ஹத்திலிருந்தும் உண்டு வுடுத்தும் மனைவி மக்களோடு நெருங்கியிருந்தார்களும் தாமரைபிலைத்தண்ணீர்போல் பற்றற்றவராக விருப்பார். இவர்களுடைய பெருமையை வேதமானது துறவிகளுக்கும்பெருந்தன்மையதாகக்கூறு மிந்த பிராமணர் முழு ஞானியாபிருந்தும் சத்கருமமிழ் தவரால். அப்படிப்பட்ட சத்கருமத்தாலேயே இவரது தேச மினைப்புற்றிருக்கின்றது ஊல்களில் திரிலோகத்தில் ஒருஞானி கிடைத்தல்மகா புருஷமென்று கூறும் எங் களைத் திருத்த ஆண்டருள் இங்கெழுந்தருளினாரென் றெண்ணுகிறோம். இவர் சிறுபொதில் நமது மகாராஜ ருக்கு நேசரொன்பது உண்மையே ஆகும் அந்த நேசத் தாலே ஆசை அதிகரிக்கத் தேடிவந்தனர் அதன்றி நம் அரசரிடத்திலிவர் பெருங்காரியம் ஒன்றுயிலில். நம்மு டைய பாபமோசனம் ஆகுங்கால் நேரிட்டதனால் இவரை வின்று கண்டோம் ஆ ஆ இந்தப் பிராமணமுனி வரைப் பார்க்குந்தோறும் மனதில் சந்தோஷம் பெருகு கின்றது தேசத்தில் புளகம் அரும்புகின்றது கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகுகின்றது நாவானது துதிப்பதற் குத் தடி தடிக்கின்றது ஆதலால் நாம் விரைந்துசென்று இப்பொழுதே நமது பெருமானுக்கு இவர் நல்வரவை விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண்டு மென்று அறிபாமை யினால் பிசுந்தபேசிய மனமுடையோர் வாயடக்கிப் பேசினார்கள்.

ஓ பரிட்சித்துப் பூபாலனே ! இவ்வண்ணம் பேசி கிறத்திக் குசேலமுனிவர் திருமுகத்தைப் பார்த்துக் கூறுவாராயினார். ஓ ஞானச்செல்வனே ! நீர் இவ்விடம் பெழுந்தருளியதால் குறைபெல்லாம் தவிர்த்தோம்உமது உவப்பெருமையை அஞ்ஞானிகளாகிய இவ்வுலகத்திலு ள்ளபார் அறிப்போகின்றார் இந்தச்சிறியவர்கள்உரைத்த வார்த்தையை உமதுதிருவுள்ளத்தில்கொள்ளாதிர்கவாயி களே சிறிது கொள்விரானால் பெருந்துன்பக்கடலில் ஆழ்த்து விடுவார்கள். கங்கைமுதலிய நதிகளில் ஆடியும் தானங்கள் புரிந்தும் பெறும் பலன்களெல்லாம்உமதுதரி சனம் ஒன்றினாலேயே அடைந்தோம் ஐயா வுமக்கு நமஸ் கரிக்கின்றோம் சற்று இவ்விடத்திலிருந்தால் மன்னவ ருக்கு உமது வரவைப்பகர்ந்து காரியத்தை நிறைவேற்று கின்றோம் என்று வணங்கிக்கொழுவாயிலினின்றபொன் னுற்செய்த மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட எழுபத்திரண்டு வாசல்களையும் கடந்து அங்கு கூடியிராசினர் மன்னவர் களை நோக்கி, நம்மாசர் வீற்றிருக்கின்றது எந்த விடத்

தில் பென்று வினாவவும், அவர்கள் தவாரபாலர்களேதம் முகைய நாயகமாரோடு அந்தப்புரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென விடைகொடுத்தார். அதுகேட்டமாத் திரத்தில் சேலென்று அறிவேகமாகச்சென்றுமாதர்கள் காவற்புரியும் மணிவாயிலின் அருகு வந்து நிற்க, அங்கு விளங்குகின்ற பலனத்தான்கள் நிறுத்தி வயிரவட்டஞ் சேர்ந்து மற்ற மணிகளால் ஊலம் நிறுத்தி கட்டியுள்ள மாடங்களுக்கும் சிலாமுற்றங்களுக்கும் அவ்விடத்து வரிசை வரிசையாய்த் தொங்குகின்றமுத்தமாலைகளும்மலர்மாலை களும் பொன்னறிமாலைகளும்மணம்விசியளங்கிக்கொண் டிருக்கவும்இது ஸ்ரீ வைகுந்தமேயென்று தேவர்களும் மயங்கத்தக்க மாளிகையைபுங் கண்டு சந்திரகாந்தத்தில் அமைந்த தலங்களில் - சந்தனம், - கற்பூரம் - கஸ்தூரி- குங்குமம் இன்னுமுள்ள வாசனை விசுகின்ற வர்க்கங்கூர புங் கட்டி பனிரீசர் குழைத்துப் புரையில்லாமற் பூசி வயிரபேர்ப அகிற்கட்டைகளை புதைத்து துத்திகாகப் பனிக்கங்களைப் பரப்பி அதனெயில் பலமணிகள் அழுத் திய கட்டியின்மேல் அம்சச்சிறகு முதலியவற்றால்செய்த மெத்தையில் வெண்பட்டு விரித்து மயிலியற்சாயல்மாதர் கள் பிட்ட படுக்கையில் திருப்பாற்கடல்போலுஞ் சிறப் புள்ளதாகப் பொருந்தி அமுதம்போலும் மொழிகளை புடைய மாதர்கள் கவரிவிசவும், முத்துகளைஓரத்திலிழித் திய சாந்தாற்றியாகிய விசிறி வொன்றை அசைக்கவும், ஒரு குயில்போலும் மொழியினைபுடையாள் ஒருத்தி முறுக்காணிகளை முறுக்கிச் சதிகட்டி யாழ்வாசிக்கவும், பச்சைகற்பூரம் இலவங்கம் ஏலம் இவற்றைச்சேர்த்து ஒருமாதுவெற்றிலைச்சுருளைரிட்டவும், பூக்கொடிபோலும் ஒரு சந்தாவல்லி பொற்புடகம் ஏந்தவும் சேலை யொத்த கண்களை நிகர்த்த விழிகளைபுடைய வொறு பொற்கொடி எங்கள் மனதை உருக்குகின்ற வருவமுடைய வுமதுவடி வழகை நீரே பாருமென்று குறுநகையோடுகண்ணாடிஏந் திக்காட்டவும், பனிரீர்தெளித்து மணமுள்ள இந்தப்பூச் செண்டை வாங்கி மோருவிடொன்று ஒரு தேன்மொழி இமைகொட்டாமல் ஐயன் வடிவழகில் ஈடுபட்டு அவன் மலர்க்காத்தில் தன்மலர்க்காம்பரிசிக்கும்படியாய்க்கொடு க்கவும் துடியிடைஒருத்தி பொற்கமண்டலநீரைத்தாங்கி கிற்கவும், மலர்க்குமலைய வொருபெண்கள் நாயகம் விரைப்புளையிடவும், ஒருபிறைபோலும் துலைபுடைய வொண்டொடியாகிய வருக்கு மணியின் தொடை களின்மீது சிரத்தையைத்துத் தன்பால் அன்புடை பவர்களுக்குக் கொடுக்கும் மலரடிகளை அழகிய சத்

தியபாமையின் துடைதளமிது நீட்டியும் நமது நாயகனு
கிய சீதாபிராமன் மனமகிழ்ந்து படுத்திருந்தான்.

வாரீர் பரிட்சித்த மகாராஜனே அதிகாலையில் அவ்
வாயிலில் நின்ற துவாரபாலர்கள் அங்கே காவல் காக்கி
ன்ற மாதர்களை நோக்கி நீங்கள்சென்று உம்முடைய
தெய்வநாயகனுக்கு வாயில் காப்பாளர் வந்திருக்கின்ற
னர் என்று மொழிந்து வாரும் என்றுரைக்க அதை
ட்டு மாதர்களும் விரைந்துசென்று பசுவானிடத்துக்
கொஞ்சங்களிப்போல உரைத்தனர் அதன்கேட்டு ஆதிய
ஞ்சோதியாகிய அமலப்பிரான் அவர்களை இங்கு அழை
த்துவாருமென்றான் காவல்புரியும் மங்கைமார்களும் தட்
சணம்விரைந்து வந்து கூறக்கேட்ட துவாரபாலவர்கள்
அனேமமாயிரம் நட்சத்திரக் கூட்டங்களின் மத்தியில்
ஒரு பூணச்சந்திரன் தனது தன் கதிர்கள்பரப்பிக்கொ
ண்டு விளங்கிக்கொண்டிருப்பினர் வேதமூல காரணனைத்
தரிசித்துச் சிந்தையுள்மகிழ்ச்சிபொங்கச் சிரங்களின்மீது
வீழ்ந்து தண்டன்சமர்ப்பித்து வஸ்திரத்தை யொடுக்கிக்
கொண்டு நிற்க எதிரில் நிற்பவர்களைப்பார்த்துப் பவள
வாய்திறந்து நீர் வந்தகாரியம் யாதென்று மாயப்பிரான்
கேட்க உரைப்பாராயினார்.

கேளீர் பரிட்சித்த மகாராஜனே கோபால பூபால
னாகிய புருஷோத்தமன் யாதுசெய்தி பென்றுகேட்கவும்
துவாரபாலர்கள் எங்களை வழிவழி அடிமை கொள்ளு
மையனே வேதமுதல்வனே சந்திரகுலஜீபமே காமனும்
வேமனும் பூமனும் காமதகனனும் ஸ்ரீமானே பென்று
புகழ்ந்து போற்றியும் காண்பதற்கரிய ஆண்டவனே
துவாரபாலகர்க் கதிபதி ஈகியதோன்றலே ஒரு பிராம
ணமுனிவர் அவர் திருநாமம் குசேலரெயன்றார் உம்மோ
டு சிறுவயதில் படித்தவராம் உமக்கு உயிர்த் தோழராம்
அவர் தேகமுழுவதும் மாமிசம்வற்றி எலும்புதோன்றும்
தோற்றமுடையவராக இருக்கின்றார் அவர் தேவரீர்மீது
வைத்துள்ள அன்பின் உறுதியைப்பகுத்தறிந்து அளக்க
வல்லவர் எம்மைப்போன்றவர்களோ இப்பொழுதுநமது
அரண்மனையின் தலைவாயிலின் பக்கத்தில்வந்து நின்றார்
இதுவே எமது விண்ணப்பம் என்றார்கள் இவ்வாறு அவ
ர்கள்கூறிய வசனங்களைச்செவிகுளிரக்கேட்ட டருளியஜக
தீஸ்வரன் திருமேனிபூரித்து முகமலர்ந்து கருணைபொ
ங்கி வழியவும் அவர் னைநோக்கி விரைவிற்பென்று இன்
று நம் வாயலின் சார்பில் வந்திராநின்ற தவராஜனாகிய
குசேலரை இங்கு அழைப்பிராக என்று திருவாய்மலர்ந்
தருளினார் துவாரபாலகர்கள் அவ்வண்ணமே பலவாயில்
காவல்களையெல்லாம் கடந்து குசேலமாமுனிவரைக்கண்
டு அவரடிகளில் நெற்றி நிலத்தில் படியத்தாழ்ந்து ஓமா

தவச்சிங்கமே மறையவர் குலவிளக்கே சன்மக்கடலைச்
சர்வேசனுக்களித்த பூர்வ நேசரே உமக்குவந்தனஞ்செய்
கிறோம் என்று பற்பலதுதிகளைக்கூறி குசேலரே நாம்
சென்றுமது வரலாற்றை யாதல்குலத்திற்கு ஒரு ஆத
மன்போலவதரித்தருளிய ஸ்ரீமாதவனைக்கண்டு உரைத்
தோம் அப்போது அவர்கொண்ட களிப்பின் மிகுதியை
ஆயிரநாவினனாகிய ஆதிசேஷனாலும் மிகுத்துப் பேசுவ
தற்காகுமோ அய்யா அந்தணர் பெருமானே அக்காலத்
தில் உமது வரவைக்கேட்ட வுடனே தனது மனைவிமார்
களோடு மகா விலாசமாக கொஞ்சிக்கொண்டிருந்த இன்
பம் முழுவதும் மறந்துவிட்டார் நல்லோர் நட்பைப்பார்
க்கிலும் நானிலத்தில் நலந்தருவது ஒன்றுண்டோ அன்
றியும் தாய்வரவைக்கண்ட இளங்குழவிபோல அன்புடை
யராகி மனத்தில் மகிழ்ச்சிபெற்று அழைத்து வாருங்கள்
வியையில் என்றனர் நாங்களும் தடையின்றி வந்தோம்
இனி காலதாமதமின்றி நீர் வரவேண்டும் இக்கு சிறிது
பொழுது செல்லாது நிற்போமானால் வார் தான் இங்கு
நேரே வருவார் ஆதலால் நம்பெருமானுக்கு உற்சாகம்
உண்டாக எழுந்தருளக்கடவீர் என்று கைகப்பிநிற்கக்
கேட்ட குசேலர் நடந்துசெல்லவதை முன்பு அறிவுசிறிது
மிராமல் இகழ்ந்துபேசிய மடமக்கள்கண்டு நாம் என்ன
காரியஞ் செய்துவிட்டோம் நாம்பேசிய கடுஞ்சொற்களை
நமது இறைவன் அறிவாரானால் யாதுதிற்கு நேரிடுமோ
என்று நடுங்கி நின்றார்கள்.

ஸ்ரீகுசேலமுனிவர் ஸ்ரீராதாருக்மணி
சமேதரா யிருக்கப்பட்ட மணி
வண்ணனைக் காணுதல்.

குசேலமாமுனிவர் துவாரபாலர் வழிகாட்ட ஆங்
காங்குள்ள சிறப்புகளை பெல்லாம் பார்த்து சந்தோஷ

சாகரத்தில்முழ்கி இந்த நகரத்தைப்பார்க்கிலும் மற்றொரு நகரம் பிரமாண்டத்துக்குள் எங்குமிராது என்று மனதிற்கொண்டு பலவாகிய மணிவாசகக் கடந்த இராஜமண்டலங்களைக்கண்டு ஆரணப்பொருளாகிய நாரணக் கடவுளிருக்கும் அந்தப்புத்தைச் சமீபித்து அவ்விடங்களில் சித்திரமண்டபங்களை அடைந்து அவற்றி லெழுதி புள்ள கண்ணன் திருவருவங்களை பெழுதி வைத்ததாக கிணையாமல் சாட்சாத் ஸ்ரீ பகவானென்று விடைந்து சென்று செருங்கி ஆலிங்கனஞ்செய்ய நினைத்தமாத்நிதத்தில் சுவாமிகளே இவ்வருவங்களெல்லாம் மாயபிரான்போலச் சீர்திருத்திவைத்த படங்களெனத் தன்னுடன் கடவுத்தவாரபாலகர்கள் மொழியைக்கேட்டு அகத்தில்தெளிந்த அப்புறஞ்சென்று நடக்கும்போது நம்மை அடிமை கொண்ட வச்சதன் இன்னும் ஏன்வரவில்லைபென்று குரியன் உதயம்பார்க்குஞ் செந்தாமரைப் போலவும் சந்திரன் வரவைக்கானும் அசங்கம்பல்போலவும் மேகங்களின் வரவைநோக்கும் மயிலைப்போலவும் தாயின்வரவை பெதிர்நோக்கு இளங்கன்றுபோலவும், ஸ்ரீ தாமோதராதன் வரவைப்பார்க்கும் மெய்ஞ்ஞானியைப்போலவும் தருமத்தன்னீர் வார்க்கும் இடத்தைக்கானும் தாகம் உடைபவன்போலவும் மணம்விசும் தண்டுழாம்பாலைவை அணிந்துள்ள அழகன் மறைவன் வரவை பார்த்திருக்க அந்தச் குசேலமுனிவர் அரிவைபர் காவல்செய்யும் அந்தப்புரவாயிலுபுக் கடந்த அளவற்றபங்கைமார் சூழ்ந்திருக்கும் பிர்ம உருத்திராதிபர்களும் அணுகுதற்கு அருமைபாண அவ்விடத்தை அடையும்போது தினந்தோறும் பசிப்பிணியால் வருந்துகின்ற ஓர் தரித்திரன் புதைபலைக்கண்டாற்போலவும், உண்ணும் உண்டிவைத்தவிந்து நிற்கும் ஒருமனிதன் திருப்பாற்கடல் அமிர்த்ததைக்கண்டாற் போலவும், உஷணத்தால் விடாய்த்தவொருமானிடன் கற்பகத்தருவைக் கண்ணுற்றாற்போலவும் ஐகமாயையில் அழுந்திய ஒரு அஞ்ஞானியானவன் பிர்மமாசாரியனைக் கண்டதுபோலவும் ஆதித்திருவருள் என்கிற மூலப்பிரகிருதியாகிய ஸ்ரீ பராசத்தி பென்னும் பெரிய பிராட்டியாருக்குத் தனது திருமார்க்பை யீந்தருளிய ஸ்ரீமணிவண்ணனாகிய கண்ணனைச் சூரிய சந்திரர்களாகிய திருவாழி பாழ்வணையும் ஸ்ரீபாஞ்சசந்தியப் பெருமானையும் வலத்தம் இடத்தம் தாங்கிய மூலகாரண ஸ்ரீ பரப்பிரமமாகிய வாகதேவனைக் கண்ட மாத்நிதத்தில் உவகைபூத்து அதிசீகிரமாகச் செல்லக்கண்ட புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீ புண்டரீகாட்சன் பஞ்சபவந்ததை விட்டு எழுந்து அணைகடந்த வெள்ளம்போல் அன்புபெ

ருக்க குசேலமுனிவர் எதிர்சென்று அவரது பொன்னடியில் வணக்கி பெழுந்திருந்து சரோலென்று ஆலிங்கனஞ்செய்துக்கொண்டார்.

கேட்டிரோ பரிட்சித்துப் பூவலனே பூமானாகிய ஸ்ரீமான் அந்தச் குசேலருக்கு உயிர்த்தோழனென்றுநிலவுகத்திலுள்ளோர் கூறும்வார்த்தையை நிலைநிறுத்தியருளினார் மேலும் இந்தநாள் நான் பாக்கியத்தை புற்றேன் யான் பாக்கியத்தைபடைத்தேன் நான்செய்தகருமம் இன்று பலித்தது அறத்தின் பயன் இன்றை பொழுது கிடைத்தது என்று சகல பாக்கியாதிபதியாகிய சர்வேஸ்வரன் திருத்தாண்டவமாடி நின்றான் அவனது மாயையின் வல்லமையை பாவர்தான் அறியவல்லவர்கள், உடனே அங்குள்ள ஒரு வுப்பரிசுகையில் அந்தணர் பிரானாகிய குசேலமுனிவரை பெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டுபோய்ப் பொற்குடத்தில் நிறைத்துவைத் திருக்கும் புதிப திருமஞ்சனரீசால் அபிஷேஞ்செய்யித்த ஒற்றாடையால் துடைப்பித்து தவட பீதாம்பரத்தை அணிவித்துக் கர்ப்பூரம் கஸ்தூரிகலந்த சந்தணக்குழம்பை அவரது திருமேனியிற்சாத்தி முத்துக்களாகிய அட்சதைபும் இறைத்து மலர்மாலைபணிந்து மணமுள்ள தூபங்காட்டி தீபஞ்சற்றி திருஷ்டிகழித்து அமிர்தம்போன்ற அறுசுவை உணவும் உண்பித்துத் திருவாபையும் கரசாரண விந்தங்களை அலம்பித் தாம்பூலஞ் சமர்ப்பித்து இளியவார்த்தைகளாக வுபசரித்துத் தனது பீதாம்பரம் விரித்தபடுக்கையில் ஏற்றி அன்பு பெருகப்பெருக அவரதுமுதுகைத்தடவிக் கொடுத்தும் பின்னரும் தாமரை மலர் போன்ற தமது கரங்களால் கவிரிவின ஆ-ஆ அடியேன் நிமித்தமாக வழிநடந்து இளைத்தனவே உமது திருவடிகள் இரண்டும் என்று மிகவும் மகிழ்ச்சி அதிகரிக்க மிருதுவாகத் திருவடிகளைத் தடவிக்கொடுத்து வாய்பொத்தி நின்றான். வாரீர் பரிட்சித்துப் பூபாலரே இவ்வகைபலவு பசாரங்கள்செய்தும் தன்னைஅறிபாது அந்தப்பரமாத்மனுடைய பாதாரசிந்தங்களில் தனது இதயகமலத்தைச் செலுத்தியிருந்தார் பித்தர் பாலகர்கள் பிசாக பிடித்தவர் ஆகிய இவர்களது குணத்தை ஒத்துப் பரமபாகவதஞானபோக சிகாமணிகள் இருப்பார்க் ளென்று வேதங்கள்முறையிடுவதற் கொப்பத்தனது சித்தத்தைவிட்டுஸ்ரீ தான்திருவடிக்கமலங்களை அகலாது தியானஞ் செய்து பரமஞானமிர்த்ததிற் புனைந்து அசைவற்று மொளையமா

யிருந்தார் ஸ்ரீ குசேலமாமுனிவர் பூசிய குளவியின் ஓசை யைத்தவிர வேறே ஒன்றின் சப்தத்தையும் அறியாத புழுவைப்போல இராரின்ற இந்தப் பரம பாகவத் தனது மனையாளின் சொற்படி நிலையில்லாத பொய்ச் செல்வத்தைபோ விரும்புவார்.

ஓ பரிட்சித்து மகாராஜரே! இந்தக் குசேலமா முனிவர் எம்பெருமாள் திருவுருவைத் தரிசித்தும் மாகதமலைபோன்ற திருத்தோள்களில் அசையும் வனமலை யின் கணத்தை மோந்தும், நான்முதற்கு நான்குமறை களைப் பகர்ந்த திருவாய் மொழிகளைக் கேட்டும், மழை வண்ணத் திருமேனியைப்பரிசித்தும், பிரகலாதாழ்வான் முதலிய பேரறிவாளர் புகழ்ந்துரைத்தவையும், உபநிஷ தங்களால் பொருள் அறிவுப் படாததும் ஆகிய திரு நாமங்களைத் துதித்தும், தனது ஐம்பொறிகளும் பேரா னந்தம் உற விளங்குகின்ற குடத்தினுள் தீபம்போலப் பிரகாசித் திருந்தனர். நீரில் உப்பைப்போலவும், கற்பூர தீபம்போலும் சத்தசாத்வீக சுருப பரம்பொருளாகிய சுவாமியிடத்துத் தன்மனமானது பசுமரத்தாணியைப் போலக் கலந்திருந்தால் இந்தப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கை யாகிய வியாதி ஒழிந்துபோக அந்த ஸ்ரீ வாசுதேவனு டைய திரிமூர்த்தியாகிய கண்ணபிரானது திருவுருவமும் தோன்றாது நிற்க இவரது வரவின் செய்கையைச்சொல் லாததற்கு முன்னே உணர்ந்த பரமாத்ம சொருபியாகிய பகவான் அவரது திருமுக மண்டலத்தை நோக்கி வேத வேதாந்தங்களை யெல்லாம் உணர்ந்த மகாதவ சிரோஷ டரே! உம்முடைய தரிசனத்தால் தேகம் பூரித்தேன் ஐயா அந்தணரே! அமரர்களுள்ளும் அந்தணருள்ளும் அரசருள்ளும் நான்பெற்றபேறு யார்பெற்றார்கள, இனி யார் பெறுவார்கள், நீர்ப்போது என்னிடத்திலவைத்த தலைபோல யெப்போதும் வைக்கவேண்டும். ஓ சாந்த குணமுடையவரே! நான் எப்போதும் உம்மை நினை யாத காலமில்லை இப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு தான் யிருந்தேன் உமது சினேகத்தைப் பார்க்கிலும் மற்றொன் றில் எனக்கு பிரீதியில்லை ஐயா வேதமுதலிய கலைகள் முழுமையும் உணர்ந்து தருமாதருமம் பார்த்து இது கன்று இது தீது என்றுணர்ந்த தாமறிந்தது போலவே பிறர்க்கும் அறிவுறுத்தும் அறிவுடையோர் நேசத்தை மறப்பவர்க ளிப்பூமண்டலத்தில் நாயிலுங் கீழ்ப்பட்டவர்க ளாவார், நல்லவர் சொல்லில் விருப்ப முறுவதும் அவர் களைக் காண்பதவும் அவர்களுக்கு ஒருதவி செய்வதும் அவர்களைப் புகழ்வதும் நன்றென்று ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திர ஆகம முதலியவ றிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது ஆன் றோர்பொன்னுள்வன் பூம்புள்ளவன் புத்தியுள்ளவனான

லும் நட்புடைய நல்லவனின் அவன் பயனுடையவன் லன் ஒருபொருளு மில்லாதவனானும் சினேகமுடைய னானும் அவனுகில்லாத பொருளும் அவற்றால் உண் டாகிய பயனும் உண்டோ பிரியரே பேயோடு பழகினும் பின்பு அதை விட்டு பிரிதல் பிரயாசையென்று மேலோர் உரைக்கின்றார். மேலோர்க ளானாலும் முன்செய்த தவ யிருந்தாலன்றி நல்ல சினேகரைப் பெறுவாரோ நேசம் அவ்வளவு அருமையாயிருக்க இலேசாக வொருத்தனுக் குக்கிடத்தால் இகழ்ச்சி செய்வார்களோ ஒருவனுக்கு நல்லசினேகமிருந்தால் நல்லவழியில் தன்னையும் நடப் பிக்கும் சுவர்க்காதி போகங்களிலும் மனஞ்செல்லாது சாஸ்திரமுணர்ந்த சாந்தகுண முடையவருடைய நடத் தை காணக்கிடத்தலும் அரிதாகும் அவ்வித நண்பே தேடக்கிடையாத திரயியமாகும் மேலும் சித்திக்கும் முத்திக்கும் வித்துமாகும்.

இஃது இருக்கட்டும் உமக்கு திருமணம் ஆயிற்று உமதுதேவியார் நற்குண நற்செய்கையை யுடையவராயி ருக்கின்றாரோ உம்மை தன்னுயிர்போல் பாதுகாக்கின் றாரோ உம்முடைய வரவுக்கு ஏற்ற செலவு செய்பவரோ உமது சொற்படி நடப்பவரோ என்ன தரித்திரம் வந்த போதிலும் அக்கம் பக்கத்தார்க்குத் தமது குறையைச் சொல்லாதவரோ இதுவரையிலும் பல்புத்திரர் பிறந்தி ருக்கவேண்டுமே தகப்பன் என்னதவத்தைச் செய்தா னோ என்னும் பிள்ளைகள் உனக்கு எத்தனை உண்டு அப் பிள்ளைகளுக்கு அழகான ஆடை முதலியவைகள் வாங் கித்தந்திரோ உபநயனம் முதலிய சத்கருமங்கள் செய்து முடித்திரோ உமது தேவியார் மகிழ புத்திரர்களைக் கற் றுணர்ந்தோர் புகழக் கலைகற்பித்திரோ ஸ்நானம், சந்தி, ஜயம் முதலியவைகள் நன்றாக நடக்கின்றனவா இவைக ளைக் குறைவாச்செய்ய உமது தேசம் செவ்வையாக இரு க்கின்றதோ வேதோப நிஷதங்கள்வைத்த தியானம்சித றுமல் ஒருவழியே நின்றதா உமது ஊரில்லின்று எமதி டத்திற்கு வருபவரால் உமது கஷ்டம் சமாச்சாரங்களை யெல்லாம் நேற்றைய வரையிலும் விசாரித்துக் கொண் டிருந்தேன் வெகுநாள் சென்றபின்பு இப்பொழுது கூடினோம் சினேகமில்லாதவர் நெருங்கியிருந்தீ போதிலும் நட்புடையவராகார். கூடிப் பிரியாதவர்கள் தூரத்தே யிருந்தபோதிலும் அன்பு நீங்கார் ஐயரே நீர் குடியிருக் கும் அழகியநாட்டில் அதிகமழைபெய்யும்நாம் இருவோ ரும் கல்விச்சாலையில் வாசிக்கும்போது பேசிய வசனங்க ளெல்லாம் ரூபகமிருக்கின்றதா ஒருநாள் நமது குருநா

பகனாகிய சாந்திபமுனிவருடைய பத்தினியாகிய நமது தாயானவள் நம்மைப்பார்த்து அமுது சமைப்பதற்காக எநிகருப்பு கொண்டு வாருங்கொன்று கட்டளை யிட்ட வுடன் உடனேபோய் விறகொடித்துக் கட்டியெடுத்துக் கொண்டபோது ஆகாயத்தில் மேகங்கள் கவிந்துபரந்து மின்னிக் குமறியிடித்து மழை தாரையாக விடாதுபெய் ய அப்போது நிற்கயிடமில்லாமல் குருந்தம் புன்னகொ ன்றை முதலிய அடிகளில் திகைத்து நின்றோம்.

அப்போழுது நமது தேகமுழுவதும் நனைந்து வீர குகட்டும் நனைந்து குளிரில் நடுநடுங்கிப் பிருந்தோம் மே லுமேலும் விடாமழை பேய்ந்ததினால் வெள்ளம் பெருகி முதலில் காளளவாய் பின்பு கணைக்கால் முழங்கால் அரையளவாயினது அதுகண்டு இன்னும் மாரிவிடாமல் பெய்கின்றதே நாமென்ன செய்வோமென்று நாம் உள் ளத்தில் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஒருகுளிர் காற்றுவந்து கடுகிச் சூழன்றடித்து அதன்பின்பு வருவ தற்கு வழிதெரியாது மயங்கியிருக்கும் காலையில் சந்தி ரோதயமாயிற்று அன்றிரவெல்லாம் அக்கானகத்தே தங் கியிருந்து சூரியவுதயமான வுடனே நாம் ஊர் நோக்கி வரும்போது நமதாச்சாரியாரான சாந்திபமுனிவர் நம் மைத்தேடி ஐயோ நமது மாணாக்கர்களாகிய பிரமாச் சாரிக ளிருவரும் எங்குசென்றார்களோ என்னபாடு பட் டார்களோ என்று இங்கி வந்துகொண்டிருக்கும் போ து நாம் கண்டு வணக்கஞ்செய்து நிற்கக்கண்ட நமது குரூராயர் நம்மைப்பார்த்து சீஷர்களே என்னிடத்துக் கற்கும் மாணாக்கர்களில் உம்மைப்போன்ற புனிதர்கள் எவரிருக்கின்றார் என்னிமித்தம் நீங்கள் மழையில் நனைந் தீர்கள் அதனால் வருத்தமிகக்கொண்டீர் இதுவேயெனக் குக் குருதட்சணையாரும் என்றுரைத்தும் மேலும் உங்க ளுக்குக் கல்விப்பொருள் வாய்த்ததுபோல்செல்வப்பொ ருளும் கற்புடைய மனையாரும் மழலைப்பிள்ளைகளும் நல் வறவினர்களுடன் தீர்க்காயுகம் உண்டாகக் கடவதென் று ஆசீர்வதித்து தமது கிருகத்திற் அழைத்துப் போயி னாரே இவையெல்லாம் உமக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றன வா சகல பற்றுக்களையும் ஒழித்தமேலோரே பலநாள் சென்று என்னை நாடிவந்தீரே யென்னகொண்டு வந்தீர் அதனை இப்பொழுதுதருவீராயின் சாலவும் நன்று நான் தின்பதற்குப் பட்சணங்கொண்டு வருவீரென்று என்ம னம் அதனையே நாடிக்கொண்டிருக்கின்றதென்று கபட நாடக குஸ்திராவதாரியாகிய கண்ணபிரான் வினவியரு ளினார்.

வாரீர் பரிட்சித்து மகாராஜனே இவ்வாறு வினவி யநமது அரும்பெற வடினாகிய நந்ததந்தன்ன் சிறிது நின்று மீண்டும் ஓ நட்பினரே நீர் சிற்றுணவு இல்லாமல் வருவீரோ உமது தேவியாரும் வெறுங்கையோடு போய் வாரும் என்பாரோ? எதோ நீர் கொண்டுவந்ததை அளி ப்பீரென்று செந்தாமரை மலர்போன்ற தனதுகரத்தை நீட்டக்கண்ட குசேலர் திதானித்துப் பாலன்னம் என்ப வர்ச்சு புனித்த காடிச்சோற்றைக் கொடுப்பது போல இம்முழுமுதற் கடவுளுக்கு அவலையா நாம்கொடுப்பதெ ன்று சும்மாவிருந்தனர். அதுதெரிந்த சர்வவயன் குசே லன் தனது பக்கத்தில் பலநாள் கண்ட கந்தையில் முடி த்துவைத்துக் கொண்டிருக்கும் சிறிது அவல் மூட்டை யைக்கண்டு முடியை அவிழ்த்து நோக்கி எனக்கு நன் றாக இன்றையதினம் வாய்க்காத அரும்பொருள்வாய்த்த தென்று அண்டசராசரங்களை யெல்லாம் பிரளயகாலத் தில் விழுங்கிய ஸ்ரீபராஞ்சோதியாகிய கண்ணபிரான் தன து திருவுதரத்திட்டு குதப்பி இதுநல்ல உருசிகரமாகவிரு க்கின்றது னாதனமாய் இப்போழுதுதான் இடித்ததாக தோன்றுகின்றது கடையில் வாங்கினால் இப்படி செய்ம ணத்துக்கொண்டிருக்குமோயென்று அடுக்குஉறிகளில் ஆய்ச்சிமார்கள் சேர்த்துவைத்திருந்த வெண்ணையையும் தயிரையும் வாரிவுண்டதுபோல ஒருபிடி அவலையும் உண்டு இதற்கு வெல்லஞ்சேராமலே யிவ்வளவு சுவையு ள்ளதாயின் இதன் அருமை பெருமையை நம்மால் சொ ல்லத்தாமோ என்று தவறி கொடிற்றில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த சிலவூரில் சுவைகொடுக்கச் சுற்றிருத்தி மென்று மென்று அருந்தும்போது பலதரம் சிரத்தை அசைத் தும் பெரிய பிராட்டியாருடைய குமுதவாய் தேனாறலை ச்சுவைத்து வுண்ணும் பவளவாயால் ஐயா குசேலரே நமக்கு இவ்வவல் மிகவிரும்பமென்று முன்னம் யாவரா யினும் சொல்லக்கேட்டிருக்கின்றீர்களோ என்று முன் னாள் அமார்களுக்கு அமிர்தத்தை வுண்பித்த அயன் அன்பராகிய குசேலருடைய அன்பையுங்கூட்டி உண்ப துபோலத் தின்றுவிட்டு மற்றொரு பிடியெடுத்துத்தனது வாயிலிடப் போகுகங்காலத்தில் உருக்குமணிப் பிராட்டி யார் வெகுபரபரப்புடனே ஓடிவந்து பரமஞானிகளு டைய இருதய தாமரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம் பெருமானுடைய கரகமலத்தை தனது நாயகனென்று சுதந்தரத்தால் தனது கைத்தாமரையில் பிடித்துக்கொ ண்டாள்,

இவ்வாறு நமது திருத்தாயாராகிய உருக்குமணிப் பிராட்டியார் ஒரு ஆண் யானையைப் பெண் யானை

யானது தனது துதிக்கையால் சுற்றிக் கொள்வதுபோல் பற்றிக் கொண்டனள் என்று ஸ்ரீ சுகப்பிரம்முனிவர் உரைத்த அளவில் இப்பாதகண்ட மூண்டலத்தை ஆளும் பரிட்சித்துமகாராஜர் கைகூப்பித்துதித்துவினவு வாராயினார், ஒ தேசிகரே! இப்பொழுது தேவரீர் எடுத்த உரைத்தது மகா அற்புதமாயிருக்கின்றது கற்பிலக் கண சாத்திரத்தில் கற்புடைய மனையாள் தனது நாய கனுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை அவன் விரும்பிப்படி செய்வதே அல்லாமல் கணவன் மகா இஷ்டத்தோடு உண்ணும் உணவைத் தடுக்கும் காதலியின் ஒழுக்கமும் நல்ல இயல்பினையடையா தென்று கூறுகின்றதே பார்த்துக் கடலிற் பிறந்த விஷயத்தை சிவபெருமானிடம் தேவர்கள் வருந்தி முறையிடுக காலையில் அவர்களுக்கு கீழ்மகா முண்டாகப் பருகிய காலத்தில் உமாதேவியாரும் தடுத்த தன்றே பிணியால் வாதைப்படுகின்ற நாயகன் ஆயுள்வேதியர் தடைசெய்த அபத்திய வுணவுகளின் மேல் ஆசை கொள்வானாயின் அப்போத்து மெல்லென இது தீது யென்று உரைத்தலும் மகா அருமை ஆயிற்றே, நாயகனுக்குப் பணிசெய்வதில் ஊழியக்காரியைப் போலவும், அறிவில் மந்திரியைப் போலவும், அன்பில் தாயைப் போலவும் அன்றே இருத்தல் வேண்டும். அவ்வண்ணமிருக்கத் தனது கணவன் அருந்துவதைத் தடை செய்து என்னசொல்லுமையா என்று வினவச்சொல்லுகின்றார். ஒ புரவலரே! ஸ்ரீ மகாலட்சுமியின் அம்சத்தில் அவதரித்த இலக்கணங்க ளெல்லாம் அமைந்து புகழ்பெற்ற சவுந்தராவதியாகிய உருக்குமணிப் பிராட்டியாரும் நாதனுக்கு மனவருத்தம் வரச்செய்வாரோ? பல சாஸ்திரங்களையும் உணர்ந்த அந்த அந்தணர்க்குப் பெருமகிழ்ச்சி யுண்டாக ஒழியாக பெருஞ் செல்வம் இவ்வுலகத்தில் உண்டாகவேண்டுமென்று ஸ்ரீபார்த்தமன் தனது திருவுள்ளத்தில் சங்கற்பித்து ஓர் பிடி அவுலெடுத்த திரு அமுது செய்தாரென்று அறிந்து கொண்டு இவ்வொருபிடி அவனுக்கே பெருஞ்செல்வம் பொருந்துமானால் மீட்டும் ஒருபிடி யெடுத்த மனமகிழ்ந்து தின்றால் பலநாளும் அம்முனிவர்க்கு அடிமையாய் அவர் சொல்லும் பணிவிடைகளைக்கடவாமல் திருநாதன் அப்பா வேண்டியமுடியும் என்று தனது உள்ளத்தில் அந்தக் கருத்து பிறக்க இயற்கைமனம் பொருந்திய குழலையும் குழலிசை யாழிசை குயில்வோசை தேன்கலந்த அமுதின் கவையியற்றைப் பழித்த மொழியையு முடைய அவ்வேதவல்லி வேதநாயகனது திருக்காததைப்பிடித்துத் தடுத்தனள். அன்றியும் அத்தொழுகுலத்தானது அழகிய

திருசத்திற்கு வேண்டுவதுசெல்வம் ஒன்றுதானே அவர்க்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டிய தில்லையே ஆதலினால் தன்னுபகனுக்குப் பொருந்தியபடி செய்தாரோ அல்லது மற்றொன்று செய்தாரோ? எம்பெருமானும் தன்பால் அன்புடையார்க்கு இது அருளத்தகும் தகா தென்று தன் பட்சத்திலாயினும் எண்ணத் தக்கரோ? இவ்வுலகத்தில் ஒரு மகானுபாவன் தன்னை யறிபாது சிறிது கர்மம் செய்தானாயினும் சுவர்க்கத்தில் பெரும்போகத்தை அனுபவிக்கின்றானால் குசேலருக்கு இது ஒரு பெரிதோ பகவானுடைய திருவடியை மறவாது வைத்திருக்கும் இருதயமும் சேஷடைகளற்ற பொறிகளும் உடைய மாதவரல்லவா என்று மீண்டும் உரைப்பாராயினார்

ஓ வேல்வேந்தே! தனது தேவியால் தடைபட்டு நின்ற மிகுந்த அவலை அவரது கந்தையில் தானே முடிந்து விட்டு முன் தின்ற வொருபிடி யவலிலேயே மிகு மகிழ்ச்சியுடையவராய் முனிவரைப் பலதரம்துதிசெய்து உபசரித்து அன்று இரவில் பள்ளி அலங்கரித்து உதவ அதில் பள்ளிகொண்டு பகவானுடைய திருமாளிகையில் அந்தப்புர வேடிக்கைகளைக் கண்டதனால் போரணந்தம் ஒழியாமல் குடிக்கொள்ளவும் நித்திரை செய்தனர். மறுநாள் அருளுகையத்திற்குமுன் நித்திரை தெளிந்தெழுந்திருந்து பல கடமைகளையும் முடித்துக்கொண்டு தெய்வ நாயகனை ஒன்றுங் கேளாமல் பொருள்மிகுதியும் பெற்ற வர்போல நினைந்து தன் ஊருக்குப் பிரயாணப்பட அப்போது ஆகிழூர்த்தியும் தன் அணிவாயில் வரையினும் வந்து ஆர்வமெலிட்டு அந்தணரது அடியில் வீழ்ந்து வணங்கிட மகிழ்ந்து ஆசிகூறித் துவாரபாலகர் வாயிலைக் கடந்து அப்பால் செல்லும்போது பகைவரது மணிமகுடங்களை மிதித்துக் கலங்கச் செய்கின்ற வீரகண்ட் தரித்த திருவடியையும் துளபமாலையை யணிந்த திருத்தோள்களும் உடைய தேவர்பெருமானார் கண் களிகூர்ந்து தமது அரண்மனையின் திருமாளிகையின் அந்தப்புரத்தில் செல்ல அங்கிருக்கும் மின்னிடை மாதர்களும் கண்டு அவர்களிற் சிலர் மதிவதனங்களைச் சாய்த்துக் கொள்பவர்களும், சிலர் உதட்டைப் பிதுக்குபவர்களும், தோழிமார்களை வெருப்பவர்களும் சிலர் முருக்குத்திரும்பி நடப்பவர்களும் ஆகி நன்றுநன்று வந்தபிராமணர்க்கு ஒன்றுங் கொடாமல் மகா பிரீதியுடைய நேசனைப்போல ஊராரறியப்போய் எதிர்கொண்டு காலில்வீழ்ந்து அலங்கரித்து அவர்கொண்டுவந்த அவலைமாதிரம் வாங்கித் தின்று போவென்றரைத்தார் பார்த்தீர்களா யென்றும்

சில மாதங்கள் பார்த்தீர்களா இந்தப் பார்த்தசாரதி பண்ணிய வேலைபை அனைக மருடமாந்தாதிக னெல்லாம் தமது சேவைக்குக் காத்திருக்கப் பராதவனாய் ஒரு பார்ப்பானையெதிர்கொண்டு பணிந்து கொண்டாடி யாதந்தாமல் அந்தோ வீணாகப்போவென்றான் இப்புருஷோத்தமன் கீர்த்தியில் மகா மேன்மை பெற்றவர்தான் என்ரும், சில மடந்தைமார்கள் அம்மம்மா அந்த மாயவன் தன்பால்வந்த ஏழையாகிய பிரம்மண அத்தியைக்கண்டவுடனே பூசண அன்புடையவனைப்போலக்கட்டி அனைத்தான் தொழுது தொழுது முகமன் கூறினான் பள்ளியீ திருத்தினான் புகழ்ந்தான் முடியில் ஒன்றும் கொடுத்திட்டவன் அல்லன், பொழுது விடிந்தும் விடியா தற்கு முன்னே உமது ஊருக்குப் போய்வரு பென்றான் இது நல்ல நாடகத்தான் என்றார்கள். சில பூவைமார் ஐயோ எளியன் பாவம் இத்தனை தூரம் ஏன் வந்தான் வாயாத்தித்திக்கப் பேசிக் களிகூர்ந்து ஓர் காசும் ஈயாமல் செலவாகியென்றான் ஆதலின் இனி நல்லோர் இவன் திருவாய் மொழியை உறுதியாகக் கொள்ளார்கள் என்றார்கள். சில பாலைமார் இவ்விப்பிர குலோத்துங்கன் மகாபிரயாசையோடு காடு காடு கடந்து நெடுநாளாக உள்ள வறமை ஒழியுமென்று மிக ஆவலோடு எண்ணங் கொண்டு வந்தார் ஐயோ பாவம் இங்கு வொருவேளைச் சோற்றுக்கே வழியில்லை இதுதானே ஜனக ஜனந்தனாகளாகிய மகான்கள் புகழும் புகழ்ச்சி பென்றார்கள். சில மங்கைமார் குன்று குடைபா பெடுத்த இந்தப் பாலகிருஷ்ணர் பரமதயாளுவையப்போல எதிர் சென்று எனது உயிர்தோழரே பென்று நயமொழிபேசி அவர் கொண்டு வந்ததையும் வாரித்தின்று விட்டு வாயலின் அளவே விட்டு விட்டு நடந்து போகச் செய்தாரே இந்தக் கருணைக் கடலாகிய கண்ணிராணுக்கு என்ன குறைவு பென்றார்கள். சில அரிவைமார் இந்த அந்தனர் முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்தவர் அல்ல வென்று நினைக்கின்றோம் ஏனெனில் கங்கா ஸ்ரீராமம் செய்தும் கர்மம் தொலையாதது போல லட்சுமிபதியைக் கண்டும் கால்நடையாகச் செல்வதைப் பாருங்கள் என்றார்கள். சில தெரிவைமார் சரிதான் அண்டங்களை யெல்லாம் வாரியுண்டருளும்! பெருவாயாகிய இந்த ஜகநாதருக்கு அதுவும் போதாதென்றல்லவோ அந்த சுவர்க்காதி பதியாகிய இந்திரானுக்குப் படைத்த ஆராதனைப் பொங்கல்களை யெல்லாம் அமுது செய்தும் ஆய்ப்பாடி கிருகத்தில் அனைத்திர்தாரி உண்டும் பராவது யாசகர் வந்தால் அதையும் பலாத்காரமாக வாங்கித்தின்பது என்றார்கள். சில காரிகைமார் இந்த தேவதேவன் வெளியில் பார்த்தால் மாத்திரம் பார்ப்பவர்

களுக்கு அகண்ட அயிஸ்வரியவானைப் போலக் காணப்படுகின்றானெயல்லது உள்நுழைந்து பார்த்தால் எல்லாம் வெட்ட வெளிதான் என்றார்கள். சில மடைந்தமார் ஆம் ஆம் அக்கைமாரோ! உலகாள்பவர்கள் தேவி மார்களானாலும் அவர்கள் கைகளில் தரிப்பது மண்வளையல் தானே யென்றார்கள். சில பேதைமர்கள் இந்த மறைபவன்மேல் வைத்த தையபெல்லாம் அறிந்தோம் கையில் அணிந்துக் கொண்டிருக்கும் கங்கணத்தைக் காண்பதற்குக் கண்ணாடியும் வேண்டுமோ ஒருவேளை அன்னம் உண்டது மலைபத்துளைத்து எலிபைப் பிடித்ததுபோலாயிற்றென்றார்கள். சில வனிதைமர் இந்தப் பிராமணோத்தமருடைய மனைவியும் மைந்தர்களும் வருவார்பொன்னெடும் பொருளொடு மென்று வழிபார்த்துக் கொண் டிருப்பார்களே இவர் கந்தையன்றி வேறென்று மில்லாது செல்கின்றாரே இதுதானே உலகாட்சகம் என்றார்கள். சில மாதர்கள் எவ்வளவு செல்வமிருந்தாலும் கொடுக்க மனம் வருமோ இந்தக் கபடநாடனுடைய பேச்சினால் மதியவங்கி மரியாதையாய் ஒன்றுக் கேளாமல் மறைபவரும் பித்தம் பிடித்துப் போகின்றார் அவர் கேசமென்று வாயாற் பந்தவிட்டுத் திரும்பி வருகின்றார் இந்தப் பூபதியும் உண்டார்களோ இப்படிப்பட்ட சினைகம் இருந்தென்ன இராமற் போய்தான் என்ன என்றார்கள், சில மடமாதர் இந்த வேதியர் என்ன நினைத்து வயதாரோ நமது இராஜகோபால் யாது கருகியிருக்கின்றாரோ பகவான் செய்யும்மாயை யார்தான் அறிவார்கள் நாம் வாயில் வந்தவற்றைப் பேசுவதனால் பயனென்ன அப்படி நாம் பேசினாலும் நமக்கு அறிவாகுமா இவ்விஷயம் தம்மையுட தலைவனையும் உணர்ந்த ஞானிகளுக்கே புலப்படா தென்று வேத புருஷனே உரைப்பானனால் நம் தரத்தில் ஆகுமோ என்றார்கள்.

ஓ பரிட்சித்துவே! இவ்வண்ணம் மாதர்கள் பல வாகுபப் பேசிக்கொண் டிருக்கும்போது குசேலமுனிவர் துவாரகாபுரியின் நெடுந் தெருவுகள் பல கடந்து சென்று கடலையும் முன் போலத் தாண்டித் தான் வந்த வழியை யடைந்து நடக்கும்போது ஸ்ரீ கண்ண பிரான் திருவருளிணுலே விராத முதலான வைகளாலே மிகவும் இளைந்து மெலிந்த தனது திருவுளம் பூரித்துப் பழங்கந்தையும் பிதாம்பரமாகிக் கண்டத்தில் அணிந்திராசின்ற துளபமாலே இரத்தின மாலை பாய் விளங்கிற்ற, மேலும் காதிற் றாதனமாக மகா குண்டலங்களும் கையில் உள்ள பவுத்திரம் கணையாழியும் அதிபாக்கிரமும் மன்மதனும் இச்சிக்கும்

கட்டமுகும் ஆகி வழிநடந்த இளைப்புப்போய் மகிழ் வடைந்து செல்லச்செல்ல வெயில் குளிர்ந்து தென்றற் காற்று வீசக்கண்டு இது சர்வாந்திரியாயியாகிய ஸ்ரீ கோபால சுவாமியின் திவ்யிய சங்கற்ப மென்றறிந்த கொண்டனர் பின்னர் பாண இரதம் குதிரை காவலர்கள் உடைய பல மன்னர்கள்வந்து எதிர்கொண்டு தாங்களிற் பணிந்து துதித்து அன்பில் வழிபாடு செய்து முனிராஜ சே! சுவ்விரதத்தின்மேல் எழுந்தருள வேண்டுமென்று வேண்டிநிற்கப் பொன் மயமாகிய மகம்மேருவின்மேல் உதயபசுரிபன் உதித்தாப்போல ஒரு பொற்றேர்மேல் ஏறிப்பருளினார். அப்போது விண்ணவர் இந்த மண்ணுல கம் மறைந்து போம்படி. ககனத்தில் மலர்மாரி சொரிந்து களித்து ஆர்த்தார்கள் ஆகாயத்துப்பி முழங்கிற்று இவ் வோசைகள் அண்டகோளகை பதிரும்படி பேரொலி செய்தன. அன்றியும் அந்தரத்தில் அரம்பைபர்கள் மின் னல்கள் ஈடிக்கின்றார்போல ஈடித்தனர். மேலும் பரமாத் மாக்களாகிய பிரகலாதாழ்வான் பராசரபகவான் சவுனக முனிவர் வேதவியாசர் அம்பரீஷன் புண்டரீகர் முதலி யோர்கள் விரவி நின்று துதித்தனர். இவ்வாடம்பாக் கையெல்லாம் கண்டு அச்சமுற்று இது சூதிகேசவனாகிய ஸ்ரீ வேதநாயகனது திருக்கூத்து பென்று தமது திருத் தாமரையில் அப்பரமபுருஷனது திருமலாடிகளை மற வாது செல்பவர்க்கு முன்னும் பின்னும் அரசர்கள் ஏவ லாளர்கள்போல் அணியணியாய்த் தம்மைக் கைகூப்பித் தொழுதுவரவும், கரி பரி காலாள்களாகிய சேனைகளும் சூழ்ந்து வாட்படைகளைத்தாங்கி வரவும் தாம் தமது ஊர் செய்ததவந்தான் இதுவென்று காண்பவர் உரைக்கவும் ஊர்ப்புறத்தில் வந்து தங்கினார். யாவராலும் வெறுக் கத்தக்க பழங்கந்தையை இடையிலணிந்த இந்த வீரதி யர் இவ்வளவு மேன்மை பெற்றுடையவரானால் அவரது தவத்தினையு யாவரால்தான் புகழக்கூடும் என்று சுகப் பிரம் முனிவரை வணங்கி மற்றைச் சரித்திரத்தையும் நடத்தி யருளவேண்டும் எனக்கேட்க மீளவும் சுகப்பிரம் முனிவர் உரைப்பாராயினார்.

உ-வது குசேலர் துவாரகைகண்டு தன் னகர்ப்புரமடைந்த அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

முன்றவது
குசேலர் செல்வறுகர்ந்து பரமபத
மடைந்த அத்தியாயம்.

வேறேலி வேண்டுறே.

[பக்கமர்
கருங்கடலினடுவெண்ணெழிகதிரெனக்கார்நிறத்துகணிகதிர்
பெருங்கனகவரையெனச் செம்பொன்னுடைநான் புயம்
வென்றிவாறவமும் தொடரமென்றமறைபிறங்கபாயல்
துன்றுமாமங்கையுந் தொடரவாய்விட்டெழுயீ
மன்றவேதங்களுந் தொடர்வான்சுவையிந்
தொன்றுசெத்தமிழ்தொட ரொருவர்பின்றொடர்தாச்
சென்றவன்றிருவடி தேருவார்பாருமே.

கலித்தாழ்சை.

காமன்றமவிரைத்துளபக் கண்ணியனைப்புண்ணியனை
மாமன்தன்கொழுநனை வழத்துவீர்மானிடர்கள்
மாமகள் தன்கொழுநனை வழத்துவீராமாயின்
தாமரைப்பெருமுதலுஞ் சாற்றரியகதிரார்வீரே.

ஒப்புமை பற்றிவந்த ஆரடித்தாவு

கோக்ககக் கலிப்பா

வண்டாடுபூந்துளவ மாலையனைவாரேனர்கள்
கொண்டாடுசீர்த்திபனைக் கோவலாபாடித்தயிர்நெய்
உண்டாடுசீதானை ஒப்பிலாவற்புதனை
கண்டாடுமன்பருளங் காதலிக்கும்புண்ணியனைத்
தொண்டாடுவன்றியெனச் சொல்லித்துதிமுழக்கி
ஒண்டாடுனைக்கொண் டெய்வீருலகீரே.

ஓ பரிட்சித்து மகராஜரே! குசேலமுனிவர் தன் ஊர்ப்புறம் சார்ந்தமாத்கிரத்தில் தன்னுடைய சீருந் பெருநகரமாகிய அத னுள்ளுப்புறமுமுள்ள கரிகளெல் லாம் பாடமாளிகைகளாகிய விஸ்வகர்மாவினாலும் தொ ட்டி அழகுசெய்து படைத்தற்கரிதாகியதென்று புலவர்க ளாலும் கற்பனை செய்தற்கரிய சிறப்புவாய்ந்து அப்பிரா கிருத திவ்யிய லோகமாகிய ஸ்ரீ வைகுந்தமே இவ்வுலகத் தில் இறங்கி விற்றிருத்தல்போல விளங்கிக்கொண்டிருந் தது. அயன் அருளுண்டானால் கிடையாதது என்ன விருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அழகிய நகரத்தை தேவர்கள் கண்டு நமக்கு விரோதமேக விஸ்வமித்திர முனிவர் வேறொரு பொன்னகரம் சமைத்தனவோ என்று மதிமயங்கினார்கள். அந்நகரத்தில் பளிவருக் கற்களா லும் தவனைச்சுதையாலும் கட்டி மெழுகியிரானின்ற வெள்ளிய மாளிகைகள் தோறும் பொற்பதுமைகள் போல் மாதர்கள் நிற்கின்ற தோற்றங்களானவை திருப்

பார்க்கடலில் பெரிய சிராட்டியார் திருவடிவம் பல எரித்து நிற்பனபோலவும் வெள்ளிமலையில் பவளக்கொடிகள் பல படர்ந்துள்ளவைபோலவு மிருந்தது. அந்நகரத்துள் குசேலர் செல்வதற்கு மதிவின் வாயிலின் அடையுங்காலையில் அந்நகரத்துள்ளவர்கள் களிப்பு மேற்கொண்டு முனிவரை வந்து காணும்பொருட்டுக் கைகளிற் பரிசாக எலுமிச்சை முதலிய கனிவர்க்கங்களை மற்று முள்ள மங்கலப் பொருள்களையேந்தி எடுத்துக்கொண்டு பல மங்களவாத்தியங்கள் முழங்கவந்து அடியேங்கள் வாழ்த்தோம் என்றுகூறி முகமலர்ச்சிகொண்டு பூமியில் நெற்றி தோள் முதலிய அங்கங்கள் படியத்தாழ்ந்து வணங்கினார்கள். உடனே அவ்விரதத்தில் நின்று முனிவரை யிறக்குவித்து முத்துத்தண்டிகையிலேற்றி அழகிய வெண்பட்டுக் குடைகள் நிறுபிசெய்யும் பல வாத் திடங்கள் முழங்கவும் கவரி வீசிக்கொண்டு வரவும், சதுரங்கசேனைகள் புடைசூழ்ந்துவரவும், மறைபவர் முகங்களாழ்த்தப்பாடவும், முனிவர்கள் பல்லாண்டு கூறவும் அழைத்துக்கொண்டு வரும்போது வீதிகளில் இருபுறத்திலுமுள்ள உப்பரிகைகளில் விளங்காநின்ற சாளரங்கள் தோறும் சந்திரோதயம்போலத் தங்கள் வதனங்களைச் சாய்த்து மங்கைமார்களெல்லாம் மகிழ்ந்து நோக்கி, ஞானத்தில் தனக்கு ஒப்பிலாத இந்த முனிவர் முற்பிறப்பில் செய்த தவந்தான் யாதோ என்றும், கிள்ளித்தெறிப்பதற்கும் சற்றும் தசையில்லாத தேகத்தில் கீறல்வஸ்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு திரிபவர்க்கும் பட்டாடை வுடுக்கவும் பல்லக்கேறிவரவும் வாய்த்ததைப் பாரீரென்றும் கந்தமூலம் புசித்தும் கானகத்தில் திரிந்தும் பந்த மொழிப்பவர் மிகவும் தவஞ்செய்வார்கள் பலரும் இவர் செய்த பாக்கியப்பேறு யார் பெற்றார்கள் மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்று காரணங்களையும் ஸ்ரீ முருகந்தனுடைய திருவடிக்கே சமர்ப்பித்துத் தினமும் நன்னெறியில் நிலையா நிற்கும் அகழ்வாய்ந்த இந்த முனிவர்க்கு வாய்ப்பது இச்செய்வந்தானே பாமபத வாழ்வல்லவோ என்பார்கள் கற்புடைய மனைவியேண்ட கண்ணன்பாற் சென்று அவரளித்ததைப்பெற்று இப்படிப்பட்ட போக பாக்கியத்தோடு இம்முனிவர் வருவது நம்முடைய பாக்கியமே என்பார்கள். சில நங்கைமார் மெய்ஞ்ஞானியராகவுள்ளவர் தங்கள்பால் செல்வம் வந்துற்றாலும் அல்லது வறுமையுற்றாலும் தங்கள் சுபாவம் சிறிதும் குறைபாமல் அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் ஜனகமகாராஜர் தழல் தட்டில் ஒருதாளும் சந்தனைத்தட்டில் மற்றொருதாளும் வைத்துத் தாசநிறைபோல் செங்கோல் செலுத்தி

மனம் சமமாகப்பொருந்தி யிருந்தாற்போலத் தோன்றுவார்கள் இவரும் அவர்போலவே இந்த வலகமயக்கத்தில் சிக்குமலே செல்கின்றார் பாருங்கள் பாவையார்களே பென்றார்கள் சில பூதவையார்கள் இம்முனிவர்க்கு இந்த அபிஸ்வரிபுழம் பெண்போகமும் தருமோ என்று சில மங்கையர் பேசக்கேட்ட சிலமாதர்கள் சிவனென்னும் முனிவர் இளமைப்பருவம் மேற்கொண்டு பொற்றொடிப்போகும்விரும்பிப் பலநாள் இருந்திலிராவென்று கூறினார்கள். இதைக்கேட்ட பரிட்சித்துமன்னர் சுகப்பிரமத்தின் திருவடிகளை வணங்கி ஆரியரே சிவனென்னும் முனிவர் வரலாறு என்னவென்று வினவ உரைப்பாராயினார்

ஓ பரிட்சித்து மகாநாதாவே! பிருகுபென்னும் பெருந்தவமுனிவர் குமாரர் ஆகிய சிவனர் இமயகிரியின் சாரலில் உள்ளவனத்தில் நெடுநாள் தவம்புரிந்து கொண்டிருக்கும்போது அவர் திருமேனியை புற்று மூடிக்கொண்டது அவ்விடத்தில் சையாதிபென்னும் ஓர் அரசன்மகள் சுகன்னியென்பவள் பாங்கிமாரோடு மலர் கொய்ய அவ்வனம்வந்து அங்கு அப்புற்றைக்கண்டு அதனுள்ளிருப்பது என்னவென்று அதன் தொலைவழியே பார்க்க அதில் தவஞ்செய்யும் முனிவரது கண்கள்தோன்றக்கண்டு இவை பொன்வண்டிகளோ என்று ஐயமுற்று ஒருகிரணம் எடுத்துக்குத்தவும் அம்முனிவர் யோகம் நீங்கி இது யார் செய்தாரென்று பார்த்து அவள்மேல் மோகக்கொண்டு அவள் காததைப் பற்றினமாத் திரத்தில் பதைத்து உதறித் காததைப் பறித்துக்கொண்டு பாங்கிமாரிடத்து ஓடிவழிவும் அவர்கள் இவள் எனையோகண்டு பயந்தாரென்று விசிறி இளைப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது அவ்வனம் பார்க்கவந்த அவள் பிதாசையாதி அரசன் அப்புற்றினருகே அம்முனிவரைக்கண்டு அடிவணங்கி யெழுந்திருந்து அவரது கண்களிலிருந்து நீரொழுதுவகைக்கண்டு இது செய்தவர் யாரென்று தேடிவரப் பாங்கிமார் நடுவில் சேர்ந்திருந்த மகளைக்கண்டு முனிவருக்குக் கண்களில் நீர் வரும்படியான உபத்திரவம் யார் செய்தவர் யாவரெனக்கேட்ட நான் செய்தேனென்று நடந்த விருத்தார்த்தங்களையெல்லாம் கூற மனம்வருந்தி என்னகாரியஞ்செய்தாய் பேதாய் என்றிரங்கி விரைந்து முனிவரிடத்துச்சென்று சுவாயிகள் என் புத்திரியின் புன் செய்கையைப் பொருத்தருளுமென்று பிரார்த்திக்க அவர் உன்செய்கையைநன்செய்கைதான் உன் மகளை எனக்கு மணம் முடித்துத் தருவாயேல் பொருப்

பேன் இல்லாவிடில் சபிப்பேனென அதற்கரசன் உடன் பட்டு மரண அழைத்து கல்யாணஞ் செய்வீத்தான் அம்மது முனிவருக்கு வேண்டிய உபசரணைகள் செய்து வரும் நாட்களில் ஓர்நாள் அசுவனிதேவர்கள் கூன்னி யை நோக்கி, அவளழகில் பரவசப்பட்டு காரிகையே! உன்தந்தை யார் உன்பெயர் யாது நாங்கள் அசுவனி தேவர்கள் உன்மீது காதலித்தோம் என்று உறுகி இரங்கிக்கேட்க அவள் நான் சையாகிமகாராஜாவின் குமாரத்தி என்பெயர் கூகன்னி சிவனமுனிவர் மனைவி ஆக லால் உங்கள் கருத்து முடிவுபெறாது யென்று பெய்த தெரிந்து பேசித் தலைகுனிந்து நிற்பவளைப்பார்த்து மா தே உன் புருஷனும் நாங்களும் இந்த மலர்த்தடாகத் தில் முழுகினால் நல்ல இளமைப்பருவம் வாய்ந்து அழகுள்ள புருஷர்களாய் நிற்போம். இம்மூவருள் உனக் கிஷ்டமானவர்களைச் சேரென்று உரைக்கக்கேட்டு மவுன மாய் விராவில் தனது நாயகனிடத்து ஓடிச் சொல்லினள் அவர் அதனேட்டுச் சம்மதித்துத் தானும் தன் மனையாளோடு வந்து அசுவனி தேவர்களைக்கண்டு அவ் விருவரோடு முனிவரும் அம்மலர்ப் பொய்கையில்முழுகி இளமையும் வனப்புப்பெற்று வெளிவந்தார்கள் கூகன்னியானவள் நான் கற்புடையாளானால் என் புருஷனை புருஷனாக வேண்டுமென்று புருஷோத்தமனைத் தியானஞ்செய்து தன்கணவனது தோள்களைத் தழுவிக்கொண்டாள்.

அதுகண்ட சிவனமுனிவர் அசுவனிதேவர்களே நீங்கள் செய்தவதவி எனக்கு யார் செய்வார்கள் என்று உடனே ஓர் யாகஞ்செய்து அவர்களுக்கு அலர்ப்பாகப் பகர்ந்தளித்து அனுப்பிவிட்டு கூகன்னியோடு வாழ்ந்திருந்தார், அவர்போலவே இந்தக் குசேலமுனிவர் என்னபாக்கியபோகம் எம்பிரானருளால் வாயத்தபோது ம் ஐயன் திருவடியை மறப்பாரோ யென்றார்கள். சில யாதர்கள் இவ்வாறு தத்தம கிருகங்களில் முனிவரது செல்வத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது குசேலமுனிவர் தனது வாயிலையடைந்து சிவிகை முதலியவை அலங்கரித்தையாய்த் தன்னை எதிர்கொண்டுபாங்கிமர்சுமத் தன்மனைவிவந்து வந்தனை புரிந்து காகரோல் திருவடியில்க்கி கந்தமிட்டு மலர்குடி தூபதிங்காட்டி ஆலாற்றி சுற்றியெறிந்து வணங்கி நிற்கக் குசேலர் உன்னெழுந்தருளி இரத்தினக்குப்பை பொற்பொட்டி முதலியவைகளையும் பாலசுப்பிரமணியனைப்போல் அழகு வாய்ந்த தனது புத்திரர்களையும் கண்டுகொண்டிருக்க மனையாள் அங்கொரு ஆசனமிட்டு அவரை அதில் இருத்தி தயிலக்காப்பிட்டு நீராட்டி ஈரம் வுலர்த்தி வேறுடை

வுதித்தி நின்றாள். குசேலர் நியமனம் முடித்து அவள் உபசரிக்கவுண்டு மனையாளோடு இவ்வகையாக இன்பம் துக்ர்ந்து ஒருநாள் அர்த்தப்புரத்தில் ஓர் அறைமில் தான தனியேயிருந்து கபாடத்தைத் தாளிட்டு யோசிக்கின்றாள். பொருள் சம்பாதித்தலும் அதைக்காத்தலும் இழைத்தலும் துக்கமேயாகும், அது நாகத்திலும் சேர்க்கும். சீ சீ இப்பொருளைப் பரமபாகவதர்கள் மறத்தும் நினைப்பார்களோ அதனாலே பிறப்பும் பெருகும் இதனாலே யான் சம்பாதிக்கேன் என் விடு என் பொருள் என்று மயக்கம் உண்டாகின்றது. அதை ஒழிப்பவனே பிரமாதிகளுக்கு எட்டாத முத்தியுலகமாகிய பரமபதத்தை அடைகின்றனென்று வேதோப நிஷத்துக்கள் முறைபடுகின்றன. தெய்வம் உள்ளதோ இல்லதோ வினைப்பயன் உண்டோ யில்லையோயென்னுஞ் சங்கை பை ஒழித்து ஞான அநுபவத்தால் பரமசாரியனையும் பகவானையும் உணர்ந்தவனே இவ்வுலக மயக்கத்தினின்றும் ஒழிந்தவனாவான். ஆசையற்றவனன்றோ ஞானியாவன் மற்றவைகளையெல்லாம் நீக்கினவனானும் அக்ஞானியே யாவான். இம்மனையிலிருந்து ஜீவன் முத்தனாவன் என்பது மனையைக் கடவிவிட்டுப் புனையாக்கி அக்கரை சேர நினைக்கும் ஒருவனை ஒக்கும் ஆதலின் சர்வேஸ்வரனைத் துதிப்பேனென்று பகவஸ்மாணசெய்து கண்களில் நீரரும்ப இருகாங்கையுஞ் சென்னி மேற் குவித்து பாவாக்கும் பிரானுகிய ஸ்ரீ வாசுதேவன் எனக்கருளுவனே என்று மனநெக்குருகிக் கசிவுறுங்காலத்தில் வேத மூலமாகிய ஆதிபிரான் ஒரு பச்சைமலையானது தன் முடியில் சூரியனை பதித்துக்கொண்டு இரண்டு சந்திர மண்டலங்களை நெடிய சிகரத்தின் இரண்டுபக்கங்களிலும் தரித்துப் பல சுடர்களோடும் பல தாமரை மலர்களோடும் வருவதுபோல ஸ்ரீமந்நாராயணன் அவர் முன் யெழுந்தருள முனிவரொழுந்து கைகூப்பி முழமுறை வலம்பவந்து ஞானபூசைசெய்து ஐயா நெடுநான் தவமிருந்து யோகஞ் செய்து காணொறுப் பாஞ்சுடராகிய நீர் அவற்றில் ஒன்றும் செய்து அறியாத பாவியாகிய எனக்கும் உமது தரிசனம் கிடைத்ததே நான்கு வேதங்களும் ஓலமிட்டும் காணாத நினது கிருவடிக்காட்சி இருவினை கடலிற் கலங்கிய மருளில் முழுகும் அறிவில்லாத எனக்கும் காணக்கிடைத்தது மஹாபுதுமை அடியேன்முடியில் உமது சீர்பாதம் வைத்தருளினால் பழவினை மாய்ந்து போம். ஐயனே உமதடியவர் அடியாராகுதலே பெருஞ் செல்வமாக வேண்டுகின்றேன் இச்செல்வம் வேண்டாம் என்ன குசே

லரோ! வறுமையை வேண்டித் தன்னைக் காணும் என்ற யெல்லாந்தெரிந்த இறைவன் கேட்கக் குசேலர் ஆரணப் பொருளே உமதடியில் தியானம் வைத்து இடையூறுகிற தென்ன குசேலரோ எனக்குத் திருவளித்தது உனக் கல்ல உன்னைச் சேர்ந்தவர்க்கே உன்னைச் சேர்ந்தவர் தான் புறதல் அழகாகுமா உன்னுள்ளம்போல் அவருள்ளம் பற்றில்லாம லிருக்குமா மந்திரவா நிகளை பாம்பின்விஷம் ஒன்றும் செய்யாததுபோல் செல்வம் என்னைஎன்ன தன் பஞ்செய்யும் சற்று நிதானித்துப்பாரும் என்று கம்பிர மாகக் கருணைக்கடலாகிய கமலக்கண்ணன் குறுகுகை யோடு திருவாய் மலர்ந்தருளியதைக் கேட்டு எம்பெரு மானைத்தொழுது தொழுது துதிப்பாராயினார்.

ஓ ஜெகதலத்தாசனான பரிட்சித்த மன்னவரோ! குசேலர் ஐயனது சீர்பாதங்களில் விழுந்த பெழுந்த துதித்த துதிசனைக்கேளும்: ஓ மாதவனே! எழுதரிய மறையைக் கவர்ந்தகொண்டு கடலிற் புகுந்து ஒளித்த சோமுகாசூனாயிரா மீனாருவெடுத்த அவனுயிர் மாய் த்த அவன் விடாதுபற்றியிருந்த வேதத்தைப் பெற்று நாமகள் நாயகனாகிய நான்முகக் கடவுளுக்களித்த உயிர் களையெல்லாம் புரந்தருளும் புண்ணியனே போற்றி போற்றி திருப்பாற்கடலின் நடுவே மந்தாகிரியை மத் தாக்கி மதியைத் தறியாக்கி நாட்டி வாசுகியை வடமாகப் பூட்டிற் சாசாரர்கள் கடையும்போது அம்மலை கடலி லுழந்தாவண்ணம் ஆமைவறுவற்றுப் பரித்த பாரபானே போற்றி போற்றி பார்மகளைப் பாயாகச்சுருட்டி பாதலத் தில் மறைந்த இராட்சதனுடைய உயிர் குடிப்பதற்கு இறைப்பொழுதில் அப்பூமியை விரிப்பதற்கு வராகவடிவ கொண்டருளிய வாதனே போற்றிபோற்றி இரணியாட் சதனுடைய உயிரை நீங்கிப் பழிவாங்கிக் கொள்ளக் கரு திப் பிரமவுருத்திராதிசுக்கு அச்சுறுத்தியும் தன் பெய ரையே வேதாசம்பத்தில் வழத்த ஆக்கினையே செய்து தன்னையே பாவரும்தவந்த வணக்க இறமாந்திருந்த இர ணியன்மார்பை அவருலையைப்பட்ட துணிவிருந்த பிற ந்து அவ்வசானைக்கொண்டு அவன் புத்திரானாகிய பிரகலா தாழ்வானைக் காத்தருளிய கருணாகாரனே போற்றி போ ற்றி தவத்திற்சிறந்த காசிபமுனிவரும் அதிதியும் கந் தையுந் தாயுமாக அவதரித்து மமதைபிற்படிந்த மாவலி யென்னும் அயுணனிடைத்துச்சென்று ஓடியால் முடிவகு கொண்டு ஓடிக்கு இடம்போருமல் அவ்வசான் முடி மேல் வைத்து இந்திராதிபைப்புரந்த பிராதனானாகிய வாமனனே போற்றி போற்றி சமதக்கினிக்கும் சேனா கைக்கும் புத்திரானுபபிறந்த உலக னடையிற் சிறந்து

நடந்த கார்த்தவீரியார்ச்சனன் முதலிய சூரியகுல அக் ரர்களையழித்து அந்தணரைக் கார்த்தருளிய அச்சதனா கிய பாசாராமனே போற்றி போற்றி திருவயோத்தியில் தசாதச் சக்ரவர்த்திக்குப் கௌசலா தேவிக்கும் புத்திர னாய் சங்குசக்கர அனந்தவருவாகிய பாத சத்தருக்க இலட்சுமணர்கள் தம்பியர்களாகி அடி பாவ வுதித்துக் காடகை தன் மகனோடு வருகையிலுருளச் சாந்தோடு த்து விஸ்வாமித்திரன் வேள்விபைக்காத்த கல்லுரு வாய்க்கிடந்த அகலிகை சாபந்தீர்ந்து மிதிநகரம் புகு ந்து காளகண்டனது கார்முகமிருத்தி மலர்கள் உருவாம் சீதையை மணந்தமீட்டும் அயோத்தியையடைந்து தாய் சொல் தாங்கித் தம்பியும் தொடா அன்றுமலர்ந்த தாமரை மலர்போல் முகமலர்ந்த மகிழ்ச்சியோடு அந்நகர் நீங்கிக் குகப்பெருமானைச் சினேகித்து சித்திராகுடபர்வத மடைத்து அங்குதன்னைக்கான ஆவலாயோடிவந்தபாதாழ் வானுக்கு இனிமைகூறிப் பாதகமளித்து அனுப்பி தன் டகாரணியம்புகுந்து அங்கு ஜானகியைத் தூக்கிச்சென்ற விராதீனமாட்டி அவ்வசான் துதிக்கேட்டுச் சாபங்கள் தருத்தினை முடித்து அகஸ்தியர் ஆசிரமமடைந்து அவ ரருளிய படை முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டு பஞ்ச வடியடைந்து சடாயு சந்தோஷம் அடையச்செய்து சூர்ப்பனகையின் உருவபங்கங்கண்டு தூத்திக் கான் முதலியோரைக் காலனூர்க்கு அனுப்பி மாரீசனை மாய்த் துச் சிறுமறுப்புண்டு வீழ்ந்து கிடந்த தந்தையைக்கண்டு ஈமக்கடன் முடித்துக் கவந்தனை வீட்டி அவன் துதி யேற்று சவரிபூசை கொண்டு மதங்கமலையைக் கண் ணுற்று அனுமானால் சுக்ரீவனைக்கண்டு மாராமாந்தோளை த்து வாலியைப்போக்கி ஆஞ்சநேயரால் அறியதை அறி ந்து வருணனை அடக்கி சேதுகட்டி இலங்கை புகுந்து கும்பக்ரணதியையும் தசமுனையும் கொன்று விபீஷ ணர்க்கு அரசளித்துக் கற்புக்காசியை மீட்டு விமான மேறி பாதத்தவாசர் ஆசிரமம் அடைந்து விருந்துண்டு அனுமாரால் அக்கினிப்பிரவேசமாகாமல் பாதநாத்தடை செய்வித்த அயோத்திசென்று இராச்சிய பாரஞ்செய்த ஸ்ரீராகவபிரானாகிய சீதானே போற்றிபோற்றி தேவகி தேவிக்கும் உரோகணி ஒருமகனாக அவதரித்துப் பிற லம்பன்முதலியோரைக் கூற்றுவனூர்க்குப் பஸிகொடுத்த பலராமனாகிய பார்தாமனே போற்றி போற்றி வடமது னாயில் ஆவணிமாதத்தில் கிருஷ்ணஅஷ்டமியில் தேவகி யின் திருவுதிரத்தில் திருவவதரித்து வசுதேவன் கால் விலங்குதெறிப்பித்த அவர்மலர்க்காம் அடைந்து காவற்

தவ திறக்கவும் பமுனைவழி விடவும் கட்டித்த நந்த
கோபர் கிருகத்தில் அசோதை பெற்ற யோக மாயை
நின் திருவுருவாகிய வைஷ்ணவி. பிறந்த மனையுள் புரு
த்து எல்லாரு மகிழ வளருநாளில் கம்சனாகிய மாமன்
நிக்கவந்த பூதனையின் முலைப்பாலுண்டு உயிர்போக்
ச் சகடாசுரனை உதைத்து வதைத்து வாயில் சுழன்ற
காண்டு செல்லும் அசக்கனை மாயும்படி வீழ்த்தித்
ப் காணும்படி வயிற்றுள் பல்லாயிரக்கோடி அண்
க்களையும் அவைகளுக்குத் தலைவர்களாகிய தேவர்
களையும் காட்டி மறைத்து தயிர்கடையும் வேளையில்
பால்பொங்கிவழிய தாய் ஆற்றப்போன சபயம் பார்த்து
அங்குள்ள தயிர்த் தாழிகளை மத்தாலுடைத்து வெண்
ணையைத்திரட்டி உண்டு அடுத்த மனை யிற்புருந்து உறல்
மேல் நின்று உரியியுள்ள வெண்ணையை வாரியுண்டு
பூனைக்கும் கொடுத்த தாம்பால் உலிஷ் உதரத்தில்
கட்டிவைக்க அதை இழுத்தக் கொண்டு மருதமரங்க
ளிரண்டொடிய இடையே தவழ்ந்து நளகபமணிக் கிரி
யனை அதுக்கொடுத்துப் பிருந்தாவன மடைந்து கன்று
கள் மேய்த்த அவற்றில் கன்றுபோல் மாயை கொண்டு
வந்த ஒரு அசுரக்கன்றால் விளம்பழ முதிர்ந்து பகா
சூன் வாய்கிழிந்து விழப்பாம்பின் வாய்ப்புருந்து சாப
மொழிசூது ஆயர் சிறுவர்களோடு கட்டமுது பொசித்து
யிர்தேவர் கவர்ந்து கொண்டுபோன சிறுவர்களையும்
கன்றுகளையும் பண்டுபோல் உண்டாக்கி விஷகீர் உண்டு
உயிர்துறந்த உயிர்களாய்ந்திடக் கடைக்கண் பார்த்துக்
கானியன் முடியில் ஈடித்து ஆயர்சிறுவர்களைக் காட்டமுல்
வளைந்துகொள்ள அதனை அயின்று ஆச்சிபார் மயங்கப்
பவளவாயில் வேய்க்குமுல் வைத்து ஊதி அவர் நீராடல்
செய்யும்போது கலைகளைக் கவர்ந்து குறுந்த மாத்தின்
மீதேறிக் கரையிசை வந்தவர்களுக்குத் துகிலை பெடுத்தே
தெடுத்து ஈந்து மலர்ச்சோடையில் பல வருவங்கொண்டு
அவர் கனிவாயமுதுண்டு முனிவர்கள் பத்தினியார்கள்
சமைத்தளித்த இன்னகவையமுதுண்டு உவந்து இந்திர
னுக்கு இடும பொங்கல் பூசையைக் கொண்டு மலைபால்
உழையைத் தடுத்து சிவந்த கண்களையுடைய ஓசகான்
கொண்டு செல்லும் தந்தையைத் திருப்பிக் கொண்டு
வந்து அவனும் அண்டர்களும் தரிசிக்க ஸ்ரீ வைகுந்தத்
தைக் காட்டித் திடீரென்றுமறைத்து பசுக்காவல் செய்யு
மிடத்தில் ஈதையின் அழகியவலத்தைக் கவர்ந்து பல
தார்களோடு ஆயர்பாடிக்குச் செல்லும்போது தந்தை
யைப் பற்றும் பாம்பைப் பாத்தால் மிதித்து அகற்றிக்
காட்டைக் மீட்டுமடைந்து சங்கசூடனை மாய்த்து மணி

யினைப் பலராமர்க் களித்து நாரதமுனிவர் சொல்லக்
கேட்டு கம்ஸன் அனுப்பிய தேகியினுயிர்புருத்து அவன்
அமர்ந்திருந்த மதுரையை அடைந்து ஈங்கொல்லியைத்
தடிந்து எழில்கலன் உதவி மதுமலர் மாலைபைக் கொடுத்த
தவர்க்கு இன்பவீடளித்து கூனியை நல்ல தெய்வப்
பெண்ணாகச் சமைத்து இராஜசபைக்குப் போய்க் குவ
லயா பீடமென்னும் குஞ்சரத்தையும் மல்லர்களையும்
கஞ்சனையும் கொன்று உக்கிர சேனர்க்கு அரசரிமை
அளித்து தந்தை மனமகிழ்ந்து பூதால் கவிபாண முதலிய
பகவ செய்த வளவில் சாந்திபுமுனிவரை அடைந்து
வேதமுதலிய கலைகளெல்லா முணர்ந்து குருதகூடனைக்
காக கொடிய பரக்கிரமம் பொருந்திய அவனது மலை
போன்ற மார்பைக் கிழித்து சக்கரமேவி முன்னிறந்த
மதலைபை மீட்டு ஆசாரியன் தேவி முன்வைத்து கோபி
யர்களைத் தேற்ற வுத்தவரை செலுத்திக் கூனியின் இள
நலம் பேசித் திரிகாஷ்டாணிடத்தில் அக்குருநாளைப்
போக்கிச் சராசந்தனோடு பதினேழுநாள் அமர் விளைத்து
அம்மதுரையைக் காலபவனன் வந்து வளைத்துக்கொள்ள
வும் மேற்கடல் நடுவே துவாரகா புரியென்று ஒரு அழ
கிய நகரமொன் றுண்டாக்கிப் போரில் வலியில்லாமல்
புறங்கொடுத்த ஓடுபவனைப்போல் விளைந்தோடி முசு
ருந்தன் உறக்கும் மலைக்குகையில் புருந்து அவனால்
பகைவனை அழைப்பித்துப் பலராமரோடு வடமதுரையி
லிருந்து துவாரகாபுரிக்குச் செல்லும்போது சராசந்தன்
வளைக்க அவனுக்கு அஞ்சினவர்போல் பலராமரோடும்
மலையேறி அழல்முழக் கவலையில்லாமல் விளைந்து தாண்
டிச்சென்று துவாரகை யடைந்து விதர்ப்பதேசத்தரசன்
நங்கை முன்தோறுகைக் கஞ்சி விடுத்த துதைக் கண்ட
பொழுதே தேர்யிசை ஏறிச்சென்று கவுரியை வணங்கி
கன்னியைக் கவர்ந்து பகைத்த அரசர்களை ஓட்டி ருக்கு
மன் குடியியை அரிந்து துவாரகையைச் சேர்ந்து பின்பு
ருக்மணிபெற்ற புத்திரன் மீன்வயிற்றைபடைந்து இரதி
யைச் சார்ந்து வளர்ந்து அவள் நலனுண்டு எதிர்த்த
சம்பாளை வென்று அவளோடு துவாரகையில் புகக்கண்டு
மனமகிழ்ந்து சத்திராஜித்து குரியன்பாற் பெற்ற சிவந்
தக மணியைப் பரசேனன் கரத்திற் கொடுக்க அதனைச்
சிங்கக் கவர்ந்துகொண்டு போக அதினின்றும் ஜம்புவந்
தர் பரித்துப் பிலத்தை அடைந்து தன் மகளிடத்து
வைக்க அதுகண்டு பெரும்பழி வருமென்று உடனே
அப்பிலத்தை அடைந்து ஜம்புவந்தோடு போர் செய்து
வென்று அவர்களையும் அம்மணிபையும் பெற்று கித்தி
ராசித்துவக்கு அளிக்க மிகமகிழ்ந்து சத்தியபாண்டியை

மான்சியாயும் உவந்து கொடுக்க மிகமகிழ்ந்து மணியை அம்பவன்வா அளித்து தருமர் முதலாயினோர் துயர் ஒழிய அவர்களிருக்குமிடம் சென்றுரையும் காலையில் மார்பைக் கடிந்து அம்மணியைக் கைகொண்ட சத்தனு மாயின் உயிரிழக்கத் தொலைத்துப் பின்னர் மழைபெய்ய நிமித்தம் அச்சுருகான் சிமந்தக் மணியோடு வந்துகண்ட மாத்நிரத்தினை மிகமகிழ்ந்து அம்மணியைச் சத்யபாமைக் குகவுசெய்து இனிதளித்துச் சுபத்திநாயை அர்ச்சனை யாக் கேட்டு இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்குப் போகும்போது மாத்நிரத்தினை காளில் வேட்டையாடும் காலையில் காளிந் தியின் இன்பத்தை அனுபவித்து துவாரகா புரிவை அடைந்து அவந்திராசன் பெற்ற மித்திர கிந்தையைக் சுவர்த்த துரியோதனன் முதலானோர் மனத்தில் அரசு முறையில் வளைத்து அமர்த்திக் கோசலராஜன் விட்ட போர்விறை யேழையுந் தழுவிச் சத்தியை மணந்த கெளரவராயன் கலியாணஞ்செய்துகொடுக்க பத்தினியின் இன்பம் அனுபவித்து இலக்கணையை மணம் புணர்ந்து வாகாசாணிக் கொன்று வச்சிராயுதபாணியின் மனக் குறையை முடித்து பிலத்தில் வைத்திருந்த பதினாயிர மண்ணைப் போகம் விருப்பிச் சத்தியபாமைக்குக் கற் பகத்தருவாகக் கொண்டுவந்து கொடுத்து மழலைச்சொற் கையுடைய கலைகள் அளவரமவர் பிறக்க அகமகிழ்ந்து பெளத்திரிசர் சிறைவைத்த பாணஞ்சான் கால்களை யுறத்தெறிந்து சோம்பியாய்க் கிடந்தவன் பாதகந் தவிர் த்து காலிராஜனையும் பாம்பினைப் பரமன் யானேயென்று உலகத்தன்ன மாதர்களை யெல்லாம் மயக்கித் திரிந்த பெளவணமன் வாசுதேவனையும் உயிரொழித்து அக்காசி ராஜன் விடுத்த பூதத்தைத் தூர்த்து சுயேதனன் கன்னி யின் போகம் விருப்பி தூர்த்து சாம்பன் சிறையைப் புல ராமர் நீட்டு வக்களித்த நாதபகவான் காணப் பதினா யிரம் திருவுருக்காட்டச் சராசந்தனுடைய உடலைப் பிள ந்த பிமனறியப் புலகைக் கிழித்துப் பலநாள் வருந்திய அரசர்கள் சிறைவிடுத்துத் தருமர் புரிந்த இராயசூபத் தில் நித்தித்த சிசுபாலனை வாதித்தச் சாலுவனையும்

தந்தவகாணையும் கேனைகளோடு மடித்துப் பார்த்தனு குச் சாரதியாய் தேரை நடத்திப் பஞ்சவர்களால் அர வக்கொடியோன் முதலியோரை அதஞ் செய்தித்து பூபாந் தொலைத்து தருமருக்கு அரசு நல்கி யெனட் கந்தையில் முடிந்துள்ள அவலையும் அவிழ்த்துத் தின் கமலக்கண்ணுடையக் கடவுளே போற்றி போற்றி எ பிரான் போற்றி மாயவா போற்றி கஜேந்திர வாத் போற்றி கமலநாயகனே போற்றி போற்றி பென்றுக் க களில்நீரும்ப இருகால்களுஞ் சென்னிமேற் கவிய ம நெக்குருகி வருகுவகாலையில் மன்றையின் பொருளா என்னைக்குமெட்டாத மாயபிரான் வினாந்து காட்ட் கொடுத்த அளவில் பெருக்கெனயெழுந்து பலகால் திரு வடியில் வீழ்ந்து யெழுந்து முடியிசைக் கால்குவி வலா வந்து ஆடிப்பாடி என்போல் பார் தவஞ்செய்தார். ளென்று பூசைசெய்து ஐயனே ஆரணயஞ் சென்று தீர்த்தம் திவ்விய தலங்கள் சார்ந்தும் மலைக்குகைகளில் புருந்து ஐய்பொறிகளை வாட்டியும் தவஞ்செய்வார்க்குக் கிடைத்தற்கறிய. தினதுசேவை பாவி யெனக்கிடைத் ததே யென்றுரைத்து மீண்டும் அப்பனே! நீர் அளித்த இச்செல்வம் பிறவிக்கு ஏது ஆதலால் எவ்வளவுவேண்டாம் அடியார்க்கடியெனென்னும் அப்பெருஞ் செல்வம் வேண்டா நிற்கின்றேன் என்றிரங்கும் அன்பன் வார்த் தையைச் செவியிலேற்றுத் தொண்டரே உமக்கு இச் செல்வம் நாம் அளித்தது உம்பொருட்டல்ல உம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்கே யாய். அழித்த இவ்வைஸ்வரியம் உம்மை யென்னசெய்யும் மந்திரவாதிகளை பாம்பின் விஷம் என்னசெய்யமாட்டும்? இந்திருவோடு நெடுங் காலமிருந்து உம் நிலைதவருது முடிவில் பரமபதம் சார் வாபென்று ஜெகதிஸ்வரியைத் தனது திருமார்பில்வைத் துள்ள பகவான் ஆக்கினைப்படி புத்திரபாக்கியம் பெருக வாழ்ந்து பின்னர் ஒருநாள் உம்பர் மலர்மழை பெய்ய விமானமேறி பரமபதஞ்சார்ந்தார்.

ஸ்ரீ வைகுந்தமடைந்த அத்தியாயம் முற்றிற்று

விருத்தம்.

சேரியாம் ஜெயதேவ் கபீர்த் துளசிதாசர்ச் சிறந்த நாமதேவ் ஞானேசர் குசேவர் முன்னம் பேரீன்பம் பெற்றுயர் சரிதைதன்னை பிரியமொடு அடிப்பவருங் கேட்போரும் பாரின்மகை பவநாச மற்றமேலாம் பதமுற்று ஹரிபரந் தாமனோக்கால் மாரிமாதம் மூன்றுதரம் பெய்ச்சென்னல் மக்கள்மனைச் செழித்துமி தறத்துய்வாரே.

கலிவிருத்தம்.

மன்னு மாமறை வாழிமா மறையவர்
பன்னு மான்முதல் வாழிகற் பார்த்திபர்
யின்னு நீதியும் வாழி யிருநல்
மென்னு யிக்கதை யின்தமிழ் வாழியே.

குசேலமாமுனிவர் சரித்திரம் முற்றிற்று.

